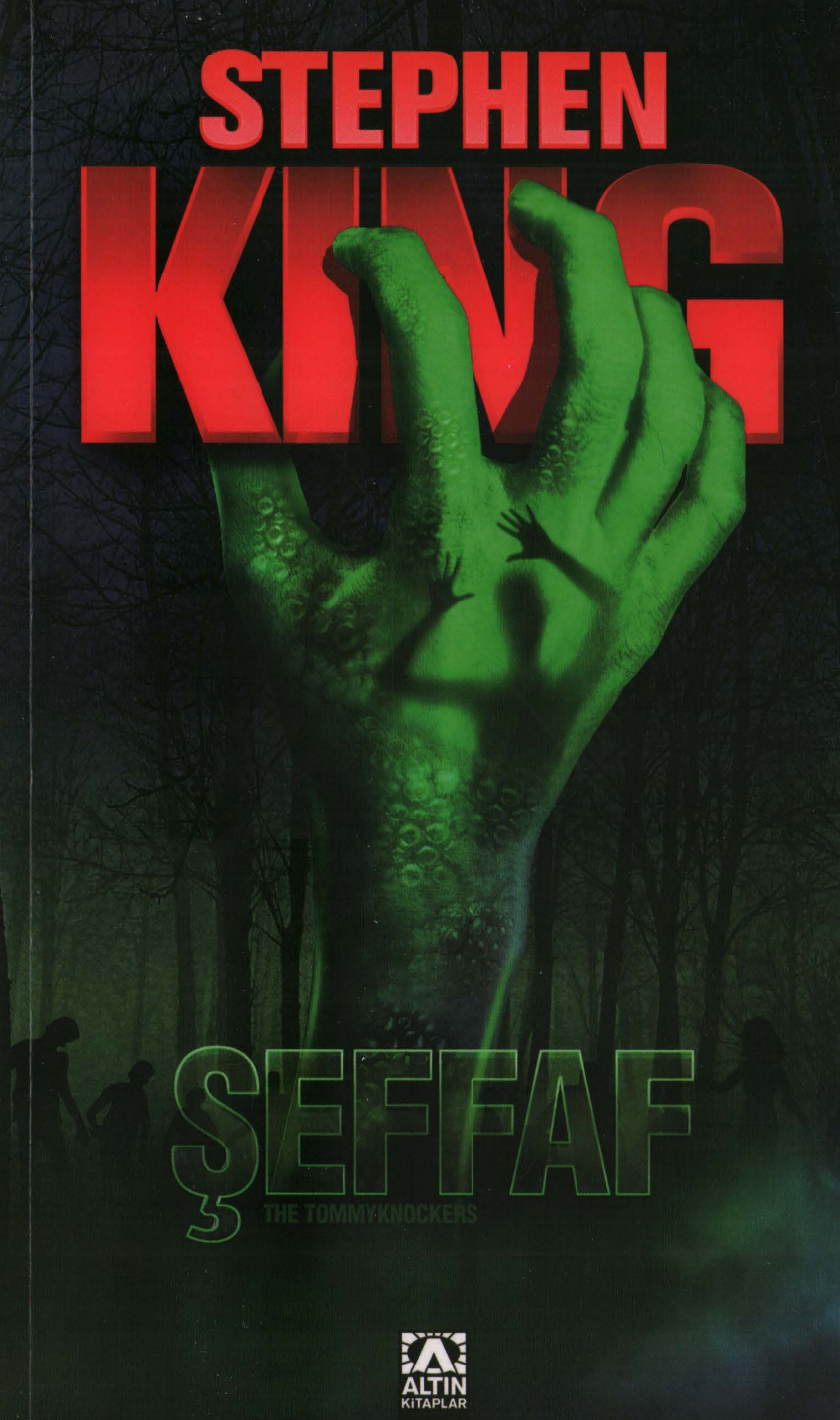

STEPHEN
KING
ŞEFFAF
THE TOMMYKNOCKERS
ALTIN
KİTAPLAR

STEPHEN KING

ŞEFFAF

Türkçesi
Gönül Suveren

Kitabın Orijinal Adı
THE TOMMYKNOCKERS

Yayın Hakları
© STEPHEN KING
AKCALI TELİF HAKLARI AJANSI
ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ
VE TİCARET AŞ

Yayıma Hazırlayanlar
GÖKÇE YAVAŞ
ŞİRİN ETİK

Kapak
OSMAN SELÇUK ÖZDOĞAN

Baskı
1. BASIM / EYLÜL 2019 İSTANBUL
2. BASIM / EKİM 2019 / İSTANBUL
ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ
MATBAASI

BU KİTABIN HER TÜRLÜ YAYIN HAKLARI
FİKİR VE SANAT ESERLERİ YASASI GEREĞİNCE
ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ VE TİCARET AŞ'YE AİTTİR.

ISBN 978 - 975 - 21 - 2508 - 7

ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ
Gülbahar Mah. Altan Erbulak Sok.
Maya Han Apt. No: 14 Kat: 3 Şişli / İstanbul
Yayınevi Sertifika No: 44011

Tel: 0.212.446 38 88 pbx
Faks: 0.212.446 38 90

http://www.altinkitaplar.com.tr
info@altinkitaplar.com.tr

Yazarın Yayınevimizden Çıkan Kitapları

HAYVAN MEZARLIĞI
GÖZ
KUJO
KORKU AĞI
KUŞKU MEVSİMİ
ÇAĞRI
CHRISTINE
MAHŞER
"O"
SİS
SADİST
MEDYUM
ŞEFFAF
CESET
AZRAİL KOŞUYOR
HAYALETİN GARİP HUYLARI
GECE YARISINI DÖRT GEÇE
GECE YARISINI İKİ GEÇE
RUHLAR DÜKKÂNI
OYUN
ÇILGINLIĞIN ÖTESİ
KEMİK TORBASI
YEŞİL YOL
MAÇA KIZI
RÜYA AVCISI
KARA EV
KARANLIK ÖYKÜLER
BUICK 8
TEPKİ
YAZMA SANATI
BİR AŞK HİKÂYESİ
DUMA ADASI
KUBBE'NİN ALTINDA
ZİFİRİ KARANLIK YILDIZSIZ GECE
22/11/63
DR. UYKU
BAY MERCEDES
KİM BULDUYSA ONUNDUR
CEP
KÂBUSLAR PAZARI
SON NÖBET
UYUYAN GÜZELLER
HAYATI EMEN KARANLIK
YABANCI

KARA KULE SERİSİ

KARA KULE (SİLAHŞOR)
ÜÇ'ÜN ÇEKİLİŞİ
ÇORAK TOPRAKLAR
BÜYÜCÜ VE CAM KÜRE
CALLA'NIN KURTLARI
SUSANNAH'NIN ŞARKISI
KULE
ANAHTAR DELİĞİNDEN ESEN RÜZGÂR

KARA KULE ÇİZGİ ROMAN SERİSİ

SİLAHŞOR'UN DOĞUŞU
EVE GİDEN YOL
İHANET
GILEAD'IN DÜŞÜŞÜ
JERICHO TEPESİ SAVAŞI
KARA KULE/YOLCULUK BAŞLIYOR

MAHŞER ÇİZGİ ROMAN SERİSİ

KAPTAN TRIPS

TABITHA KING İÇİN

"... tutulacak sözler var."

Çocuk tekerlemelerinin çoğu gibi, Kapıya Vuran Tommy'ler de kafa karıştırsa da çok basit. Ama kelimenin kökenine inmek zor. *Webster's* sözlüğüne göre Kapıya Vuran Tommy'ler (a) ya tünel kazan ifritler (b) ya da terk edilmiş maden ve mağaralara musallat olmuş hayaletler anlamına geliyor. "Tommy" aslında asker tayını anlamına gelen eski bir İngiliz argosudur. (Bu da kelimenin, Kipling'in "Tommy aşağı, Tommy yukarı..."sındaki gibi, İngiliz askerlerinden bahsetmek için kullanılmasına neden olmuştur.) *Oxford* sözlüğü kelimeyi tanımlamasa da, Kapıya Vuran Tommy'lerin açlıktan ölen ama hâlâ kapı kapı gezip yiyecek ve kurtuluş yolu arayan madencilerin hayaletleri olduğunu söyler.

İlk dize ("Dün gece geç vakit ve önceki gece, Kapıya Vuran Tommy'ler, Kapıya Vuran Tommy'ler kapıya vurdular.") farklı şehirlerde, farklı inançlarla yetiştirilmemize ve o Fransız, bense İskoç-İrlandalı olmak üzere farklı soylardan gelmemize rağmen, benim ve karımın çocukken duyduğumuz, bilinen bir tekerleme.

Diğer tüm dizeler yazarın eklemesi.

Yazar, diğer bir deyişle ben, bazen delirten bir eleştirmen olsa da (eğer eleştirmenlere sinirleniyorsanız haklı olduklarına emin olabilirsiniz) çok kıymetli eşim Tabitha'ya teşekkür ederim. Nazik ve özenli çalışması için editörüm Alan Williams'a, sabrı için editörüm Phyllis Grann'e ve özellikle her romanımı süreklilik açısından dikkatle inceleyen editörüm George Everett McCutcheon'a teşekkür ederim. Mac ben kitabı tekrar düzenlerken vefat etti. Aslına bakarsanız yaklaşık iki yıldır savaştığı lösemiye sonunda teslim olduğunu, tam da sözünü dinleyip onun notlarında önerdiği

düzeltmelerden birini yaparken öğrendim. Onu çok özlüyorum, kitaplarımı düzeltmeme yardım ettiği için değil, kalbimin sakinlerinden biri olduğu için.

Teşekkür borçlu olduğum başkaları da var: pilotlar, dişçiler, jeologlar, yazarlar ve hatta kitabı sesli dinleyen çocuklarım. Stephen Jay Gould'a da minnettarım. Yankee taraftarı olduğu için onu tamamen güvenilir bulmasam da, benim "aptalca evrimleşme" dediğim şeye ilişkin yaptığı yorumlar bu romanın şekillenmesine yardım etti.

Haven gerçek değil. Karakterler gerçek değil. Bu bir kurgu, tek bir istisnası var.

Kapıya Vuran Tommy'ler gerçek.

Şaka yaptığımı düşünüyorsanız gece haberlerini kaçırdınız demektir.

STEPHEN KING

Dün gece geç vakit ve önceki gece
Kapıya Vuran Tommy'ler, Kapıya Vuran Tommy'ler
kapıya vurdular.
Dışarı çıkmak istiyorum ama bilmem yapabilir miyim
çünkü Kapıya Vuran Tommy'lerden çok korkuyorum.

1. KİTAP

Toprağın Altındaki Uzay Gemisi

Well we picked up Harry Truman, floating down from Independence,
We said, "What about the war?"
He said, "Good riddance!"
We said, "What about the bomb? Are you sorry that you did it?"
*He said, "Pass me that bottle and mind your own bidness."**

"Downstream"
–The Rainmakers

* Suda sürüklenen Harry Truman'ı yakalayıp *Independence* gemisine çektik.
"Savaştan ne haber?" dedik.
"Çok şükür kurtulduk," dedi.
"Peki, bombadan ne haber? Bunu yaptığın için üzgün müsün?" diye sorduk.
"Bana şu içki şişesini uzatın ve kendi pis işinize bakın!" dedi.

BİRİNCİ BÖLÜM
ANDERSON TÖKEZLİYOR

1

"Bir nal uğruna bir krallık yok oldu!" O ünlü öğretiyi böyle özetleyebilirdiniz. Önünde sonunda her şeyi böyle özetlemek mümkündü. Ya da Roberta Anderson sonradan böyle düşünecekti. Her şey ya bir rastlantıydı... ya da kader. Ve Anderson 21 Haziran 1988'de, Maine Eyaleti'ndeki, küçük Haven kasabasında kaderine takılıp tökezledi. Önemli olan bu rastlantıydı. Her şeyin temeli buydu, gerisi ise sadece bir hikâye.

2

Roberta Anderson o gün öğleden sonra, köpeği Peter'la dolaşmaya çıktı. Küçük bir av köpeği olan Peter yaşlıydı ve bir gözü kördü. Peter'ı ona 1976'da Jim Gardener vermişti. Anderson mezun olmasına iki ay kala üniversiteden ayrılmış ve Haven'a, ona dayısından kalan çiftliğe yerleşmişti. Gard köpeği getirinceye kadar, Roberta ne denli yalnız olduğunu fark etmemişti. Peter o sırada küçücük bir yavruydu. Anderson bazen köpeğin yaşlandığına inanamıyordu. Geçen süre köpekler için seksen dört yıla eşitti. Böylece kendi yaşını da hesaplamış oluyordu. 1976 geçmişte kalmıştı artık. Evet, kesinlikle. İnsan yirmi beş yaşındayken, yaşlanmanın sonradan düzeltilecek bir yazım hatası olduğuna inanma lüksüne sahipti. Bir sabah uyandığınız ve köpeğinizin

seksen dört, kendinizin de otuz yedi yaşında olduğunu keşfettiğiniz zaman bu bakış açısının yeniden incelenmesi gerekiyordu. Evet, kesinlikle!

Anderson odun kesebileceği bir yer arıyordu. Evde bir buçuk çeki odunu vardı. Ama kışı geçirebilmek için en az dört çekiye daha ihtiyacı olduğunu biliyordu. Peter'ın eski terlikleri kemirerek dişlerini bilediği (ve sık sık yemek odasındaki halıya çiş yaptığı) yavruluk günlerinden bu yana çok fazla odun kesmişti ama çok ağaç vardı. Aradan on üç yıl geçmiş olmasına rağmen kasaba halkının hâlâ Frank Garrick'in çiftliği diye söz ettikleri topraklar hayli genişti ve dokuz numaralı karayoluna mesafesi elli beş metre kadardı. Kuzey ve güney sınırlarını belirleyen taş duvarlar değişik açılarla ilerliyor, bahçe yer yer genişliyor, yer yer daralıyordu. Bir başka taş duvar, ki bu yosunlarla kaplı bir kaya yığınına dönüşmüş, eski bir duvardı, arazinin sık ağaçlardan oluşan bir ormanın içine uzanan en uç sınırını belirliyordu. Bu turta şeklindeki alanın yüzölçümü çok büyüktü. Dört buçuk kilometre genişliğindeki topraklar Anderson'ındı. Duvarın ötesinde, batı ucundaki vahşi topraklarsa New England Kâğıt Şirketi'nin. Haritada bu ağaçlıklı yer "Yanan Orman" diye belirtiliyordu.

Aslında Anderson'ın odun kesmek için uygun bir yer aramasına gerek yoktu. Annesinin abisinden kalan bu topraklar değerliydi, arazideki ağaçların çoğu güvelerden zarar görmeyen sert gövdeli türdendi. Ama yağmurlu geçen bahar aylarından sonra bugün hava güzel ve sıcaktı, (yağmurlar sayesinde büyük kısmı çürümüş olan) bahçe canlanıyordu. Yeni kitabına başlamasına daha zaman vardı. O yüzden Anderson daktilosunu kapatmış ve tek gözlü, sadık Peter'la dolaşmaya çıkmıştı.

Çiftliğin gerisinde, eskiden kerestecilerin kullandıkları bir yol vardı. Bir buçuk kilometre kadar bu yolda ilerledi, sonra sola saptı. Sırtındaki çantada bir sandviç, bir kitap, Peter için köpek bisküvisi ve turuncu kurdeleler vardı. Bunları eylülden ekime geçerken, hava serinleyince keseceği ağaçların gövdelerine bağ-

layacaktı. Yanına bir termos da almıştı. Bir de pusula. Bir keresinde kaybolmuştu. Bu deneyim ona yetmişti. Ormanda korkunç bir gece geçirmişti, öte yandan kendi arazisinde kaybolduğuna ve burada ölüp gideceğine inanamamıştı. O zamanlar böyle bir ihtimal vardı çünkü onun kaybolduğunu ancak Jim fark ederdi. Jim de sadece beklenmedik zamanlarda çıkıp gelirdi. Sabahleyin Peter onu bir akıntıya yönlendirmiş, bu akıntı da onu evden yalnız üç kilometre uzaklıktaki dokuz numaralı karayoluna çıkarmıştı. Artık muhtemelen yolunu veya topraklarını çevreleyen taş duvarlardan birini bulmak için yeterince bilgisi vardı ama anahtar kelime *muhtemelen* idi. Bu yüzden yanında bir pusula taşıyordu.

Anderson saat üçte birkaç uygun akçaağaç buldu. Aslında başka uygun ağaçlar da bulmuştu ama bunlar iyi bildiği bir patikaya yakındı. Yol traktörün geçebileceği genişlikteydi. Anderson 20 ya da 21 Eylül'de kızağını traktöre bağlayıp buraya gelecek ve odun kesecekti. Tabii, o arada biri dünyayı havaya uçurmazsa. Ayrıca bugünlük yeterince yürüdüğünü düşünüyordu.

"Beğendin mi, Pete?"

Köpek zayıfça havladı. Anderson ona, kendisini şaşırtan ve sarsan derin bir kederle baktı. Peter tükenmişti artık. Son zamanlarda kuşların ve sincapların peşinden koşmuyordu bile. Bir geyiği kovaladığını düşünmek gülünçtü. Şimdi eve geri dönerlerken dinlenmesi için sık sık durmak zorunda kalacaktı... Oysa kısa bir süre önce (ya da zihni inatla böyle düşünmek istiyordu) Peter yaklaşık üç yüz metre önden gider ve ağaçların arasında havlar dururdu. Anderson, *bu kadarı yeter,* diye düşüneceği günün gelebileceğinin farkındaydı. Peter'ı son kez yanına oturtup onu kamyonetle Augusta'daki veterinere götürecekti. *Lütfen bu yaz olmasın, Tanrım! Yalvarırım! Bu sonbahar ya da kış da olmasın! Hiçbir zaman olmasın! Yalvarırım, Tanrım lütfen!*

Çünkü Anderson Peter olmayınca çok yalnız kalacaktı. Sadece Jim Gardener'la yetinecekti. Ve Jim son sekiz yıl içinde biraz tuhaflaşmıştı. Hâlâ dosttular ama... tuhaflaşmıştı.

Anderson, "Beğendiğine sevindim, yaşlı dostum," diyerek kurdeleleri ağaçların gövdelerine sardı. Aslında başka ağaçları seçebileceğini ve kurdelelerin de burada çürüyeceğini biliyordu. "Zevkinden üstün tek bir özelliğin var. O da güzelliğin."

Kendisinden ne beklendiğini bilen Peter (yaşlıydı ama aptal değildi) cılız kuyruğunu sallayarak havladı.

"Vietkong ol!" dedi Anderson.

Peter itaatkârlıkla yana devrildi. Bu sırada küçük bir hırıltı çıkardı. Bacaklarını açıp sırtüstü yuvarlandı. Peter ölü numarası yaptığında Anderson her zaman çok eğlenirdi fakat bugün eğlenmiyordu çünkü köpeği artık ölüme çok yakındı.

"Kalk, Pete."

Pete burnundan kesik kesik nefes alarak yavaşça kalktı. O beyaz burnundan.

"Haydi, dönelim artık." Anderson ona bir köpek bisküvisi attı. Peter yakalamaya çalıştı ama başaramadı. Sonra bisküviyi yerden alıp ağır ağır yedi. Ama isteksizce. Anderson, "Tamam," dedi. "Gidelim."

3

Bir nal uğruna bir krallık yok oldu... bir patika seçimiyle uzay gemisi bulundu...

Anderson, Garrick çiftliği, Anderson çiftliğine dönüşmeden on üç yıl önce buraya gelmişti. Arazinin eğimini biliyordu, muhtemelen Kore Savaşı'ndan önce devrilmiş bir kütük, tepesi yarık, büyük bir çam ağacı duruyordu yolda. Burada daha önce yürümüştü, traktörle geçebileceği bu yolu tekrar bulmakta zorluk çekmeyecekti. Az sonra ayağının takılacağı o yerin yakınından önceden geçmiş olabilirdi. Bir iki ya da altı kez.

Anderson bu kez hafifçe sola doğru giden köpeği izledi. O sırada, eski yürüyüş botlarından biri bir şeye çarptı... Hem de şiddetle.

"Ah!" diye bağırdı ama çok geç kalmıştı. Kollarını sallayarak dengesini korumaya çalışmasına rağmen yere yuvarlandı. Bodur bir ağacın dalı yüzünü çizip kanattı.

Anderson, "Kahretsin!" diye haykırdı. Bir alakarga onu azarlarcasına öttü.

Peter geri döndü. Kadının burnunu önce kokladı, sonra da yaladı.

"Tanrım! Yapma şunu! Nefesin kokuyor!"

Peter kuyruğunu salladı. Anderson doğrulup oturdu. Sol yanağını ovuşturdu ve elinde kan gördü. Homurdandı.

"Aman ne güzel," dedi ve neden tökezlediğini anlamak için dönüp etrafına baktı. Herhalde devrilmiş bir ağacın dalına takılmıştı ayağı. Ya da ucu yerden çıkmış bir kayaya. Maine'de kayadan bol bir şey yoktu.

Ama gördüğü şey ışıldayan bir metaldi.

Parmağını üzerinde gezdirdi. Sonra eline bulaşan kara orman toprağını üfleyerek uçurdu.

Peter'a, "Bu da nesi?" diye sordu.

Köpek yaklaşıp madeni kokladı, ardından çok garip bir şey yaptı. İki adım geriledi, yere oturdu ve alçak sesle bir kez uludu.

Anderson, "Neyin var senin?" dedi ama Peter kımıldamadan oturuyordu. Anderson poposunun üzerinde kayarak madene yaklaşıp inceledi.

Humuslu topraktan yaklaşık yedi sekiz santim dışarı çıkmıştı. İnsanın ayağının takılacağı kadar. Burada hafif bir yokuş vardı. Belki de şiddetli bahar yağmurları toprakları sürüklemişti. Anderson ilkin, yirmili ve otuzlu yıllarda ormanda çalışan kerestecilerin oraya bazı eşyalarını gömmüş olabileceklerini düşündü.

Bir teneke kutu, diye düşündü. Fasulye ya da çorba konservesi. Bu tür kutuları topraktan çıkarmak için herkes ne yapıyorsa o da onu yaptı, ucunu tutup hafifçe sarstı. Sonra, *yeni yürümeye başlayan bebek dışında kimse bir teneke kutunun kenarına takılıp düşmez*, dedi içinden. Topraktaki maden yerinden oynanamıştı bile. Bir

kaya gibi sağlamdı. Kerestecilerin kullandığı eski aletlerden biri olabilir miydi bu?

Meraklanan Anderson madeni daha yakından incelerken, Peter'ın ayağa kalkıp dört adım geriledikten sonra yeniden oturduğunu fark etmedi.

Maden donuk griydi. Kalay ya da demir gibi parlak değildi. Tepesi bir konserve tenekesinin kapağından yedi milimetre kadar daha kalındı. Anderson sağ işaretparmağını bu tepeye koydu ve bir an garip bir karıncalanma hissetti. Titreşim gibi bir şey.

Elini çekip şaşkınlıkla parmağına baktı.

Sonra tekrar koydu.

Ama hiçbir şey olmadı. Titreşim hissetmedi.

Madeni iki parmağıyla yakaladı ve sallanan bir dişi çekmeye çalışır gibi onu topraktan çıkarmaya çalıştı. Ama cisim yerinden kımıldamadı. İki yanı toprağa gömülmüş parçayı ortasındaki çıkıntıdan tutuyordu. Görünen kısmın eni sadece beş santim kadardı. Anderson daha sonra Jim Gardener'a, yıllar boyu, günde belki üç kez onun yanından geçtiğini ama hiç ayağının takılmadığını söyleyecekti.

Anderson madeni cismin etrafındaki toprakları eliyle süpürdü. Parça biraz daha ortaya çıktı. Sonra parmaklarıyla çevresinde beş santim derinliğinde bir çukur kazdı. Toprak yumuşaktı. Bütün orman toprakları gibi. Daha derindeki köklerden oluşan ağa erişildiğinde durum değişiyordu tabii. Maden parçası hâlâ gömülüydü. Anderson dizüstü durup onun iki yanını tekrar kazdı. Parçayı sarsmaya çalıştı ama yine yerinden kımıldatamadı.

Anderson toprağı kazmayı sürdürdü. Gri cisim şimdi on beş santim enindeydi. Sonra yirmi beş santim... Sonra otuz...

Bu bir araba, bir kamyonet ya da bir iş makinesi, diye düşündü aniden. *Bu ıssız yere gömülmüş. Ya da bir tür soba. Ama neden burada?*

Aklına hiçbir neden gelmiyordu. Hiçbir neden. Zaman zaman ormanda bazı şeyler buluyordu... mermi kovanları, bira

tenekeleri, çikolata kâğıtları ve başka şeyler. Haven, biri gölden ve dağlık kesimden eyaletin en batısına kadar uzanan, diğeriyse kıyı boyu en doğusuna dek giden Maine'in iki turistik kısmından birinde yer almıyordu. Ama balta girmemiş orman da değildi. Bir keresinde (topraklarının arka tarafındaki çürümüş duvara kadar gitmiş ve New England Kâğıt Şirketi'nın sınırını geçmişti) bir zamanlar orman yolu olan, ağaç kesilmeleri durduktan yirmi yıl sonra karman çorman çalılıklarla kaplanan yerde kırklı yıllardan kalma bir Hudson Hornet hurdası bulmuştu. O araba hurdasının orada olması için de bir neden yoktu. Ama en azından varlığını açıklamak fırın, buzdolabı ya da toprağa gömülmüş diğer lanet şeyleri açıklamaktan daha kolaydı.

Madeni cismin iki yanında kazdığı çukurun derinliği otuz santimi geçmişti ki Bobbi'nin parmakları bir kayaya değdi. Belki bunu çıkarmayı başarabilirdi. Hiç olmazsa kaya yerinden oynuyordu. Gerçi onu çıkarması için bir neden de yoktu. Madeni cisim, onun çok daha derinlerine uzanıyordu.

Peter inledi.

Anderson köpeğine bir göz attı, sonra ayağa kalktı. İki dizi birden çatırdadı. Sol ayağı uyuşmuş, karıncalanıyordu. Pantolon cebinden, Frank dayısından kalan paslı, eski saati çıkardı. Epey zaman geçtiğini fark edince şaşırdı. En aşağı bir saat on beş dakika. Saat dördü geçmişti.

"Haydi gel, Peter," dedi. "Gidelim."

Peter yine inledi ama yerinden kımıldamadı. Anderson, işte o zaman gerçekten endişelenerek yaşlı av köpeğinin şiddetle titrediğini fark etti. Peter'ı sıtma nöbeti tutmuştu sanki. Köpeklerin sıtmaya yakalanıp yakalanmadıklarını bilmiyordu. Ama belki yaşlı köpeklerde görülebilen bir şeydi bu. Peter'ın böyle titrediğini yalnızca bir defa gördüğünü hatırladı. 1977 (ya da 1978) güzüydü. Bir dağ aslanı çıkagelmişti. Belki dokuz gece boyunca çığlık atıp avazı çıktığı kadar bağırmıştı, muhtemelen kızışmıştı. Peter her gece oturma odasının penceresine gitmiş ve

Anderson'ın kitaplığının yanına koyduğu kilise sırasının üzerine sıçramıştı. Hiç havlamamıştı. Yalnızca kulaklarını dikip, şişen burun delikleriyle tüyler ürperten kadınsı cıyaklamaya, karanlığa doğru bakmıştı. Bir de titremişti.

Anderson kazdığı küçük çukurun üzerinden atlayıp Peter'ın yanına gitti. Çömeldi ve avuçlarıyla köpeğin suratını kavradı. Hayvanın titreyişini avuçlarında hissetti.

"Neyin var, oğlum?" diye mırıldandı. Ama ne olduğunu biliyordu aslında. Peter sağlam gözüyle topraktaki cisme baktı, sonra da ona. Çirkin, süt gibi kataraktın örtmediği bakışı yalvarış doluydu, adeta, *buradan gidelim, Bobbi*, diyordu. *Ablandan ne kadar hoşlanıyorsam, o cisimden de o kadar hoşlanıyorum.*

Anderson endişeyle, "Pekâlâ," dedi. Ve birden, daha önce ormanda böylesine dalıp zamanın nasıl geçtiğini anlamadığı bir gün yaşamadığını fark etti.

Peter bu cisimden hoşlanmadı. Ben de öyle.

"Haydi, gel." Yamaçtan patikaya tırmanmaya başladı. Peter heyecanla onu izledi.

Tam patikaya varacakları sırada Anderson, Lut'un karısı gibi dönüp arkasına baktı. Son kez dönüp bakmamış olsaydı belki de bir daha o cisimle ilgilenmeyecekti. Annesinin ağlayarak yalvarmasına ve ablasının öfkeli sözlerine rağmen üniversiteyi bırakmıştı. O günden beri bazı şeyleri kolaylıkla yarıda bırakabiliyordu.

Arkasına baktığı zaman iki şey fark etti: O cisim, sandığı gibi toprağa gömülmemişti. Metalin ucu bayağı yeni oluşmuş bir eğimin ortasından çıkıyordu, eğimli alan pek geniş değildi ama derindi, kış sonu akarsularının ve peşinden gelen yoğun bahar yağmurlarının sonucuydu. Dolayısıyla dışarı fırlamış metalin iki yanındaki toprak da yüksek duruyordu. Metal de bunların arasında gözden kayboluyordu. İlk baktığında yerdeki metalin bir şeyin köşesi olduğunu düşünmüştü ama bu tam anlamıyla doğru sayılmazdı. İkincisi ise, bir tabağa benziyordu. Yemek yediğiniz tabağa değil. Daha çok metal bir—

Peter havladı.

Anderson, "Pekâlâ," dedi. "Duydum. Gidelim."

Gidelim... ve bunu unutalım.

Patikanın ortasından yürümeye başladı. Peter önden ağır ağır giderek Anderson'ı orman yoluna doğru götürürken, kadın da yaza özgü yemyeşil tonların keyfini çıkarıyordu... Bu yazın ilk günü değil miydi? Gündönümü. Yılın en uzun günü. Bir sivrisineği eliyle kovarak gülümsedi. Yazlar Haven'da güzel oluyordu. Yılın en güzel aylarıydı bunlar. Haven dünyanın en güzel yeri olmayabilirdi ama dinlenmek için yine de uygun bir kasabaydı. Vaktiyle Haven'da sadece birkaç yıl kalacağına gerçekten inanmıştı. Bu süre ergenlik sıkıntılarından, ablasının baskısından ve üniversiteden birdenbire ayrılmanın (ablası Anne buna teslim olmak diyordu) yol açtığı sarsıntıdan kurtulmak için yeterliydi. Ama o birkaç yıl beş yıla dönüşmüştü. Beş de ona. On da on üçe. Peter yaşlanmış, Anderson'ın Styx Nehri gibi kapkara saçlarında da (iki yıl önce saçlarını neredeyse bir punkçı gibi kestirmeye çalışmış fakat kırlaşan saçları böyle çok daha fark edilir olunca dehşete düşüp uzatmaya karar vermişti) aklar belirmişti.

Şimdi hayatının sonuna kadar Haven'da yaşayacağını düşünüyordu. Sadece bir iki yılda bir yayıncısını görmek için New York'a gidecekti. Bu kasaba insanı etkiliyordu. Bu yer. Bu toprak. Bu öyle kötü bir şey sayılmazdı. Hatta herhangi bir şey kadar iyiydi belki.

Bir tabak gibi... Madeni bir tabak gibi...

Anderson taze yapraklı bir dalı koparark başının etrafında salladı. Sivrisinekler onu keşfetmişti ve kendilerine ziyafet çekmeye kararlıydılar. Başının etrafında dönen sivrisinekler... Ve kafasının içinde sivrisinek gibi uçuşan düşünceler. Onları kovması imkânsızdı.

O cisim bir an parmağımın altında titreşti. Bunu hissettim. Bir diyapazon gibi. Ama tekrar dokununca durdu. Bir şeyin toprağın içinde öyle titremesi mümkün mü? Tabii ki değil. Belki de...

Belki de bu psişik bir titreşimdi. Bu tür şeylere inanmıyor sayılmazdı. Belki de zihni o gömülü cisim hakkında bir şeyler sezmiş ve bunu, ona bu şekilde açıklamaya çalışmıştı. Bir titreşim hissettirmişti. Peter'ın da bir şeyler sezdiği kesindi. Yaşlı köpek o cisme yaklaşmayı hiç istememişti.

Unut bunu, dedi içinden. Öyle de yaptı.

Ama kısa bir süre için.

4

O gece şiddetli ama ılık bir rüzgâr esmeye başladı. Anderson da sigara içmek, rüzgârın sesini dinlemek için ön verandaya çıktı. Bir zamanlar... hatta bir yıl önce... Peter da onunla birlikte gelirdi ama şimdi oturma odasında, sobanın yanındaki küçük halının üzerinde kıvrılmış yatıyordu.

Anderson, aklından sürekli madeni cisme son kez baktığı anı geçirdiğini fark etti. Sonradan birdenbire orayı kazıp onun ne olduğunu görmesi gerektiğine karar verecekti. Belki de sigarasını çakıllı bahçe yoluna attığı zaman vermişti bu kararı... Ama o sırada bunun farkında değildi.

Zihni huzursuzca o cismin ne olduğunu düşünüyordu... Ve bu kez düşüncelerini engellemeye kalkışmadı, böyle yapmaya çalışmanın hiçbir yararı olmayacağını öğrenmişti. Konuyu ne kadar değiştirmeye çalışırsan çalış, zihin oraya dönmek istiyorsa mutlaka dönerdi, bu durumda en iyisi ona izin vermekti. Yalnızca takıntılı insanlar takıntılar hakkında endişelenirdi.

Anderson, *bir binanın bölümü*, diye tahminde bulundu. *Prefabrik bir kulübenin. Ama kimse ağaçların arasına öyle bir ev yapmaz. Bunca madeni oraya taşımaya ne gerek var? Üç adam baltalar ve testerelerle altı saat içinde ahşap bir kulübe yapıverirler. O cisim araba da değil. Yoksa dışarı çıkan o parça pas içinde olurdu. Bir motor parçası olması daha muhtemel. Ama neden?*

Karanlık basarken Anderson o titreşimi anımsadı. Tartışılamayacak bir kesinlikle hem de. *Onu hissettiğime göre... psişik bir titreşim olmalı. Bir...*

Zihninde aniden soğuk ve ürpertici bir kesinlik belirdi: Orada biri gömülüydü. Belki de bir arabanın ya da bir buzdolabının kenarını açığa çıkarmıştı, ya da çelik bir sandığın. Ama ne olursa olsun, o şey bir tabut görevi görüyordu. Cinayete kurban giden biri mi gömülüydü içinde? Başka kim öyle bir kutuya konup bu şekilde gömülürdü? Av sezonu süresince ormanda gezinen ve orada kaybolup ölen kişiler sonradan içine gömülmek için yanlarında madeni kutular taşımazdı... böyle aptalca bir fikri kabul etsek bile kim toprakla üstlerini kapatacaktı? Gençliğimizin o görkemli günlerinde söylediğimiz gibi, üstüme gelmeyin millet!

O titreşim... Bu insan kemiklerinden yükselen bir çığlıktı.

Haydi Bobbi, budalalık etme!

Ama yine de titredi. Bu düşüncenin tuhaf bir ikna gücü vardı. Dünya mikroçiplerin izinden son hızla yirmi birinci yüzyılın bilinmeyen harika ve korkularına doğru giderken insanı ürkütmesi mümkün olmayan bir Viktorya dönemi hayalet hikâyesinin tüyleri diken diken etmesi gibi bir şeydi. Ablası Anne'in güldüğünü ve ona, *sen de Frank dayı gibi keçileri kaçırmaya başladın, Bobbi, o pis kokulu köpeğinle orada yalnız başına yaşadığın için bunu hak ettin*, dediğini duyabiliyordu. Anderson, "Ah, tabii ya," diye homurdandı. *Yalnızlık humması bu. Münzevi kompleksi. Doktor çağırın, hemşire çağırın! Bobbi'nin durumu kötü. Gitgide kötüleşiyor.*

Anderson birdenbire Jim Gardener'la konuşmayı istedi. Onunla konuşmaya *ihtiyacı* vardı. Onun Unity'deki evine telefon etmek için kalktı. Dördüncü tuşa basarken Jim'in şiir okumaya gittiğini anımsadı. Geçimini böyle sağlıyordu. Bir de şiir atölyeleri düzenleyerek. Gezgin sanatçılar için yaz mevsimi en kazançlı dönemdi. Jim'in alayla, *o yaşı geçmiş aptal kadınların yazın bir şeyler yapmaları gerekiyor, benimse kışın yemek yemem*, dediğini duyabiliyordu. *El eli yıkar, iki el yüzü. Orada burada şiir okumak zorunda olmadığın için Tanrı'ya şükretmelisin, Bobbi.*

Evet, Anderson bunu yapmak zorunda değildi. Ama Jim'in aslında bu işten hoşlandığını düşünüyordu. Hiç olmazsa böylece yatacak kadın bulabiliyordu.

Telefonu yerine bırakıp sobanın solundaki kitaplığa baktı. Pek güzel bir şey sayılmazdı. Anderson iyi bir marangoz değildi. Hiçbir zaman da olmayacaktı. Ama kitaplık işe yarıyordu. Alttaki iki rafa vahşi batıyla ilgili eserler dizilmişti. Onların üstündeki iki rafta, yine aynı konu hakkında yazılmış ciddi kitaplar ve romanlar yer alıyordu: Hubert Hampton'ın devasa *Western Territories Examined*'ın yanına sıkıştırılmış Brian Garfield'ın ilk dönem kovboy romanları. Richard Marius'un *The Coming of Rain* ve *Bound for the Promised Land* adlı muhteşem iki romanıyla içe içe geçen Louis L'Amour'un *Sackett* serisi. Jay R. Nash'in *Bloodletters and Badmen*, Richard F. K. Mudgett'ın ise *Westward Expansion* isimli kitabı, Ray Hogan, Archie Joceylen, Max Brand, Ernest Haycox ciltsiz kovboy kitaplarının ve elbette Zane Grey'in (Anderson'a ait olan ve okunmaktan lime lime olmuş) *Riders of the Purple Sage*'in altına destek olarak konmuştu.

Anderson en üst rafa kendi yazdığı kitapları koymuştu, on birini birden. Bunlardan on tanesi, 1975 yılında yayımladığı *Hangtown* ile başlayan, 1986'daki *Uzun Geri Dönüş Yolu* ile biten kovboy romanlarıydı. *Katliam Kanyonu* adlı yeni kitap diğer tüm kitapları gibi eylülde çıkacaktı. *Hangtown*'ın ilk kopyasını aldığında burada, Haven'de olduğunu hatırladı. Aslında romana çirkin Cleaves Mills adasında, eskilikten ölen bir daktiloyla başlamıştı. Ama burada bitirmişti ve kitabın ilk kopyasını burada eline almıştı.

Yazarlık kariyeri burada, Haven'daydı. İlk kitabı dışında...

Raftan kitabı aldı ve merakla inceledi. Bu ince cilde beş yıldan beri dokunmadığını düşündü. Moralini bozan şey yalnızca zamanın bu kadar hızlı geçmesi değil, ayrıca son zamanlarda bu durumu ne kadar sık düşündüğünü fark etmesiydi.

Bu cilt, kapaklarında yüksek ovaların ve tepelerin, atlıların, büyükbaş hayvanların, tozlu kasabaların göründüğü diğer kitaplardan tamamen farklıydı. Bu cildin üzerinde on dokuzuncu

yüzyıldan kalma bir yelkenli gravürü vardı. Keskin siyahları ve beyazları şaşırtıcı, neredeyse şok ediciydi. Gravürün üzerinde *Pusulayı Ezberlemek* yazıyordu. Onun altında da *Şiirler, Roberta Anderson.*

İlk sayfayı açtı. Künye sayfasına baktı, 1974 yazıyordu. Sonra ithaf sayfasını çevirdi. Burada bir tek cümle vardı: *James Gardener için.* Yani az önce telefon etmeye çalıştığı adam için. Seks yaptığı üç erkekten ikincisiydi Jim. Ve onu orgazma ulaştırabilen tek kişi. Ama o buna özel bir önem atfetmiyordu. En azından, çok fazla değil. En azından ona göre. Ya da düşündüğünden daha çok değil. Ya da onun gibi bir şey. Neyse artık bunun da önemi yoktu. O günler gerilerde kalmıştı.

Anderson iç çekti ve şiirlere bakmadan kitabı tekrar rafa kaldırdı. Bu şiirlerden sadece biri iyiydi. 1972 Mart'ında, büyükbabası kanserden öldükten bir ay sonra yazdığı şiir. Geri kalanlar bir işe yaramazdı. Sıradan bir okur bunlara kanabilirdi çünkü Anderson gerçekten yetenekli bir yazardı... ama asıl yeteneği başka yerdeydi. *Hangtown* adlı ilk kovboy romanını yazdığı zaman tanıdığı bütün yazarlar onunla ilişkilerini kesmişlerdi. Jim dışında. Zaten *Pusulayı Ezberlemek*'i yayımlayan da Jim'di.

Anderson, Haven'a geldikten kısa bir süre sonra Sherry Fenderson'a gevezelikle dolu uzun bir mektup yazmıştı. Ve karşılığında bir kartpostal almıştı. *Lütfen bana bir daha yazma. Seni tanımıyorum.* Bu satırların altında bir tek S harfi vardı. Anderson verandada oturmuş bu kart yüzünden ağlarken Jim gelmiş ve "O aptal kadının yazdığı şey yüzünden neden ağlıyorsun? Bir yandan 'Güç milletin!' diye bağırırken, öte yandan Chanel No 5 sıkan bir kadının söylediklerine gerçekten inanacak mısın?" demişti.

Anderson burnunu çekmişti. "Ama o çok iyi bir şair."

Jim sabırsızca elini sallamıştı. "Bu onu olgun biri yapmaz. Ya da kendisine ezberletilen basmakalıp sözleri unutmasını sağlamaz. İstediğini yapmayı sürdürmek niyetindeysen kesin kararını ver ve zırlamaktan vazgeç. Bu kahrolasıca hıçkırıkların midemi bulandırıyor. Bu iğrenç gözyaşların yüzünden neredeyse

kusacağım. Sen zayıf bir insan değilsin. Ben zayıf insanları hemen tanırım. Neden olmadığın biri gibi davranmak istiyorsun? Şu ablan yüzünden mi? Nedeni o mu? O burada değil. Sen Anne değilsin. İstemiyorsan onu evine almazsın. Artık bana Anne'den söz ederek sızlanma. Büyü biraz. Yakınmaktan da vazgeç."

Anderson Jim'e hayretle baktığını anımsıyordu.

"Yaptığın işi iyi yapmakla, bildiklerin konusunda zekice davranmak arasında büyük fark vardır," demişti. "Sherry'ye olgunlaşması için biraz zaman tanı. Kendine de öyle. Kendi kendini yargılamaktan vazgeç. Can sıkıcı bir şey bu. Sızlanmanı dinlemek istemiyorum. İşe yaramayan ahmaklara göre bir şey bu. Ahmaklıktan kurtul artık."

Anderson o zaman Jim'den hem nefret etmiş hem de ona sevgi duymuştu. Hem onu her şeyiyle istemiş hem de sevilecek bir tek yanı bile olmadığını düşünmüştü. Jim zayıf insanları hemen tanıdığını mı söylemişti? Tanımasa tuhaf olurdu. Sarhoşun tekiydi. Anderson bunu o gün bile anlamıştı.

"Şimdi," demişti Jim, "eski bir yayıncıyla yatmak mı istiyorsun, yoksa o saçma kartpostalı gözyaşlarınla ıslatmak mı?"

Ve Anderson onunla yatmıştı. Bunu isteyip istemediğini o zaman da bilmiyordu, şimdi de. Ama onunla yatmış ve orgazma ulaşınca çığlık atmıştı.

Bu sonun başlangıcıydı.

Bunun sonun başlangıcı olduğunu hatırlıyordu çünkü Jim bu olaydan kısa bir süre sonra evlenmişti. Ama zaten maceraları sona eriyordu. Jim zayıftı. Zayıf ve sarhoş.

Neyse ne, diye geçirdi içinden. Sonra kendisine o eski öğüdü yineledi: *Unut gitsin.*

Bunu söylemek kolay ama yerine getirmek zordu. Anderson o gece pek geç uyuyabildi. Üniversitede yazdığı şiir kitabını eline aldığında eski hayaletler kıpırdanmıştı... Ya da bunun sebebi saçaklarda uluyan ve ağaçların arasında ıslık çalan şiddetli, ılık rüzgârdı.

Tam dalacakken Peter onu uyandırdı. Köpek uykusunda uluyup duruyordu.

Korkuya kapılarak telaşla yerinden kalktı. Peter uyurken hep çok fazla ses çıkarırdı ama o zamana kadar hiç ulumamıştı. Kâbus gördüğü için çığlık atan bir çocuğun sesiyle uyanmaktan farksızdı bu.

Oturma odasına gidip hâlâ sobanın yanındaki küçük halıda yatan Peter'ın yanına çöktü. Çırılçıplaktı, sadece ayaklarında çorapları vardı. "Pete," diye mırıldandı. "Hey, Pete, sus bakayım!"

Köpeği okşadı. Hayvan titriyordu. Anderson ona dokununca irkilerek uzaklaştı. Aşınmış dişlerini gösterdi. Sonra gözlerini açtı. Hem iyi durumda olanı hem de diğerini. Kendisine gelir gibi oldu. Hafifçe inleyerek kuyruğunu yere vurdu.

Anderson, "İyi misin?" diye sordu.

Peter onun elini yaladı.

"Öyleyse tekrar yat. İnlemeyi kes. Kafa şişirme."

Peter uzanıp gözlerini kapattı. Anderson hâlâ dizlerinin üstünde duruyor ve ona bakıyordu. Endişeliydi.

Rüyasında o nesneyi görüyor, diye düşündü.

Aklının rasyonel yanı bu düşünceyi reddetti. Ama aslında doğruydu. O da biliyordu bunu.

Sonunda yine gidip yattı ve ancak sabaha karşı ikiye doğru dalabildi. Ve garip bir rüya gördü. Karanlıkta el yordamıyla yürüyordu rüyasında. Bir şey aramıyor, bir şeyden uzaklaşmaya çalışıyordu. Ormandaydı. Dallar suratına çarpıyor, kollarına batıyordu. Bazen köklere ve devrilmiş ağaçlara takılarak sendeliyordu. Sonra ileride korkunç bir yeşil ışık beliriyordu. Kaleme benzeyen tek bir ışın. Rüyasında, Poe'nun *Gammaz Yürek* öyküsündeki kaçık anlatıcının fenerini düşündü, küçük bir nokta dışında fenerin her yeri kapalıydı. O noktadan yaşlı adamın gözüne aynı buna benzer bir ışık tutuyordu.

Bobbi Anderson dişlerinin teker teker döküldüğünü fark etti.

Hiç canı yanmadan hepsi dökülüyordu. Alttakilerin bir kısmı dışarıya, bir kısmı da ağzının içine devrildi. Dilinin üzerine ya da altına yayıldılar. Üst dişleri ise bluzunun yakasından içeriye düştü. Bunlardan biri sutyenine takıldı ve derisine battı.

Işık. Yeşil ışık. Işık...

5

... bir garipti.

Bu gariplik, ışığın gri ve sedefimsi olmasından kaynaklanmıyordu. Bir gece önceki rüzgârın havayı değiştireceği belli bir şeydi. Anderson henüz komodinin üzerindeki saate bakmadan başka bir tuhaflık olduğunu sezdi. Saati iki eliyle tutup yüzüne yaklaştırdı. Oysa gözleri çok iyi görüyordu. Saat öğleden sonra üçü çeyrek geçiyordu. Evet, geç vakit uyuyabilmişti. Ama ne kadar geç yatarsa yatsın her zaman sabah dokuzda, en geç onda kalkardı. Şimdiyse... tam on iki saat uyumuştu... Ve çok acıkmıştı.

Oturma odasına gitti, hâlâ ayaklarında sadece çorapları vardı. Peter yan dönmüş, gevşekçe yatıyordu. Ayaklarını açmış, başını arkaya atmıştı. Ağzındaki aşınmış dişler görünüyordu.

Anderson, *kesinlikle ölmüş*, diye düşündü. *Peter ölmüş. Gece.*

Köpeğine yaklaştı. Hayvanın vücudunun buz gibi, tüylerinin de cansız olmasını bekliyordu. Sonra Peter hafifçe horladı. Anderson büyük bir rahatlama duydu. Köpeğe seslendi. Hayvan fazla uyuduğunu fark etmiş gibi suçlulukla irkildi. Anderson, öyle hissetmiş olabileceğini düşündü. Köpeklerin gelişmiş bir algısı vardı.

"Çok uyuduk dostum," dedi ona.

Peter ayağa kalkıp önce arka bacaklarından birini sonra da diğerini gerdi. Etrafına bakındı. Şaşkınlığı neredeyse gülünçtü. Sonra kapıya yöneldi. Anderson kapıyı açtı. Peter bir an orada durdu. Yağmurdan hoşlanmamıştı. Sonra işini görmek için dışarı çıktı.

Anderson oturma odasında ayakta duruyordu. Peter'ın öldüğüne kanaat getirdiği için hâlâ şaşkındı. *Son zamanlarda neyim var benim? Hep kasvetli şeyler düşünüyorum...* Sonra yiyecek bir şeyler ya da öğlen üçte kahvaltıya ne denirse onu hazırlamaya mutfağa yöneldi.

Ama önce banyoya girdi. Diş macunu sıçramış aynanın önünde durup yüzüne baktı. Kırkına yaklaşan bir kadındı. Saçları kırlaşmaya başlamıştı, onun dışında fena sayılmazdı. Fazla içki ve sigara içmiyordu. Yazı yazmadığı zamanlar açık havada dolaşıyordu. İrlandalılara özgü gür, siyah saçları biraz fazla uzundu, aşk romanlarındaki gibi kırmızı bir parıltısı da yoktu. Gözleri grimsi maviydi. Birdenbire ağzını açtı ve bir an sadece pembe dişetlerini göreceğini sandı.

Ama dişlerinin hepsi yerli yerindeydi. Florürlü Utica, New York suyu sayesinde. Parmaklarıyla dokunup hepsinin gerçek olduğundan emin oldu.

Ama tuhaf bir şey vardı.

Islaklık.

Uyluklarında ıslaklık vardı.

Ah, olamaz! Daha bir hafta vardı! Daha dün temiz çarşaf sermiştim yatağa—

Duş aldıktan sonra pamuklu bir külot giydi ve pedini taktı. Yatak çarşafını kontrol etmeye gitti, hiçbir leke olmadığını gördü. Âdeti erken başlamıştı ama en azından uykudan uyanmasını beklemişti. Aslında endişelenecek bir şey yoktu. Genellikle düzenli âdet görüyordu. Ama zaman zaman daha erken ya da daha geç regl olduğu olmuştu belki diyet, belki bilinçaltındaki stres, belki de iç saatindeki bir iki dişlinin kayması yüzünden. Çabuk yaşlanmak gibi bir isteği yoktu fakat âdet döngüsünden kurtulunca rahatlayacağını düşünüyordu.

O sırada gördüğü kâbusun etkisinden tamamen çıkmıştı. Bobbi Anderson kendine öğle kahvaltısı hazırlamak için mutfağa geçti.

İKİNCİ BÖLÜM

ANDERSON KAZIYOR

1

Ondan sonraki üç gün durmadan yağmur yağdı. Anderson evde huzursuzca dolaştı; Peter'la kamyonete atlayıp ihtiyacı olmamasına rağmen yiyecek almak için Augusta'ya gitti. Bira içti. Evde bazı şeyleri tamir ederken Beach Boys'un eski şarkılarını dinledi. İşin kötüsü evde tamir gerektirecek fazla bir şey yoktu. Üçüncü gün daktilosunun etrafında dolaşmaya başladı. *Belki yeni bir kitaba başlamak iyi olur,* diye düşünüyordu. Konuyu tasarlamıştı bile: Kitap, 1850'lerin başlarında, sınır savaşlarının ortasında kalan bir bufalo avcısı ve genç bir öğretmen hakkındaydı. 1850'ler ülkenin orta kısmında yaşayan herkesi İç Savaş'a hazırlamıştı. Güzel bir kitap olacaktı ama Anderson henüz yazmaya "hazır" olmadığını düşünüyordu, artık o ne demekse. (Zihninde alaycı bir ses canlandı ve Orson Welles şöyle dedi: *Vaktinden önce tek bir kovboy romanı yazmayacağız.*) Gelgelelim Anderson huzursuzluktan bir türlü kurtulamıyordu. Tüm işaretler ortadaydı: Kitaplara, müziğe, kendine dayanamıyordu. Zaman zaman dalıp gidiyordu... Sonra daktilosuna bakıyor ve onu bir rüyaya uyandırmak istiyordu.

Peter da huzursuz gibiydi. Dışarı çıkmak için kapıyı tırmalıyor ama beş dakika sonra geri dönüyordu. Evde dolaşıyor, yatıyor, sonra tekrar kalkıyordu.

Anderson, *havalar yüzünden,* diye düşündü. *Hepsi bu. İkimizi de huzursuz ediyor, aksileştiriyor.*

Ve şu kahrolası kanama... Normalde yoğun bir kanaması olur, sonra dururdu. Musluğu kapatmak gibi. Bu kez sızıntı yapmaya devam ediyordu. Yağmurlu ve karanlık geçen ikinci gün kendini daktilonun başında otururken buldu, içine temiz bir kâğıt yerleştirdi. Tuşlara dokunmaya başladı, sadece X'lere ve O'lara basıyordu, başta çocukların X–O–X oyununu andırıyordu, sonra bir matematik denklemine benzedi... Yaptığı saçmaydı, çünkü matematik dersini en son lisede almıştı. Şimdilerde X onun için yanlış bir sözcüğün üzerini çizmeye yarıyordu, o kadar. Kâğıdı çıkardı ve attı.

Üçüncü yağmurlu gün, öğleden sonra üniversitenin İngilizce Bölümü'ne telefon etti. Jim sekiz yıldır üniversitede ders vermiyordu. Ama orada hâlâ arkadaşları vardı, iletişimleri sürüyordu. Büroda çalışan Muriel genellikle onun nerede olduğunu bilirdi.

Muriel'ın her zamanki gibi Jim'in programı hakkında bilgisi vardı. "Bugün 24 Haziran değil mi? Jim bu gece Fail River'da şiir okuyacak. Sonraki iki gün de Boston'da. Daha sonra da Providence ve New Haven'da konferans verecek. Programa 'New England Şiir Kervanı' adı verilmiş." *Patricia McCardle'ın işi olmalı,* diye düşündü Anderson gülümseyerek.

"Demek Jim dönecek... Ne zaman? Temmuzun dördünde mi?"

Muriel, "Ne zaman döneceğini bilmiyorum, Bobbi," dedi. "Jim'i tanırsın. Son konferansı 30 Haziran'da. Ancak bu kadarını söyleyebilirim."

Anderson, Muriel'a teşekkür edip telefonu kapattı. Telefona bakarken gözünün önünde kadının silueti belirdi. O da İrlandalıydı ama kızıl saçlıydı. Gözleri yeşil, yüzü yuvarlak, göğüsleri de iriydi. Jim'le yatmış mıydı acaba? Büyük ihtimalle. Anderson hafif bir kıskançlık duydu. Ama fazla değil. İyi bir kadındı Muriel. Onunla konuşmak bile Anderson'ı rahatlatmıştı. Muriel onun kim olduğunu biliyor, Anderson'ı gerçek bir kişi olarak düşünüyordu. Augusta'daki bir dükkânda, tezgâhın öbür tarafında duran bir müşteri gibi değil. Anderson yalnızlıktan hoşlanıyor ama

bir manastıra kapanmış gibi yaşamak da istemiyordu... Kimi zaman insanlarla kurduğu basit temaslar farkında olmadığı o ihtiyacı karşılıyordu.

Şimdi neden Jim'le konuşmak istediğini anlamıştı. Muriel'la yaptığı konuşma hiç olmazsa bunu sağlamıştı. Ormandaki o nesneyi unutmamıştı. O nesnenin gizli bir tabut olduğuna inancı iyice kesinleşmişti. Anderson'ın huzursuzluğunun nedeni *yazmak* istemesi değildi. *Kazmak* istiyordu o. Ama bu işi yalnız başına yapmak istememişti.

Doğuya bakan pencerenin önündeki sallanan sandalyesine yerleşerek, "Ama galiba bu işi yalnız başıma yapmak zorunda kalacağım, Pete," dedi. Peter bir an ona baktı. Sanki, *nasıl istersen, bebeğim,* der gibi. Anderson birdenbire öne eğildi. Gözlerini köpeğe dikmiş, hayvanı dikkatle süzüyordu. Peter da ona neşeyle bakarak kuyruğunu yere vurdu. Anderson'a bir an Peter'da bir başkalık var gibi gelmişti... Fark etmesi gereken, çok belirgin bir şey.

Ama bunun ne olduğunu anlayamadı.

Arkasına yaslanarak elindeki kitabı açtı. Nebraska Üniversitesi'ne ait bir yüksek lisans teziydi. En heyecan verici kısmıysa başlığıydı: *Sınır Savaşları ve İç Savaş.* Okumaya başladı. Birkaç gece öncesinde ablası Anne'in düşüneceğini düşündüğü şeyi anımsadı: *Frank dayı gibi gülünçleşiyorsun, Bobbi.* Kim bilir... belki de öyleydi.

Çok geçmeden teze daldı, zaman zaman yakındaki deftere gelişigüzel notlar alıyordu. Dışarıda hâlâ yağmur yağıyordu.

2

Ertesi gün hava açık, berrak ve kusursuzdu. Her şey kartpostallardaki yaz manzaralarını hatırlatıyordu. Üstelik hafif bir rüzgâr olduğu için böcekler insana yaklaşamıyordu. Anderson saat ona kadar evde bazı işlerle ilgilendi. Oraya gidip o nesneyi kazma isteğinin gitgide arttığının farkındaydı. Bu isteği

baskı altında tutmaya çalıştığının da. Bu dürtüye bilinçli olarak karşo koymaya çalıştığını hissedebiliyordu. (Orson Welles yine seslendi: *Vaktinden önce hiçbir ceset çıkarmayacağız...* Ah, kapa çeneni Orson.) Bir zamanlar hayata dair mottosu "Seni iyi hissettiriyorsa yap gitsin"di ama o günler geride kalmıştı. Bu felsefe Anderson'da pek işe yaramamıştı zaten. Hatta ne zaman fevri bir karar alsa, sonuç hep kötü olmuştu. Ama hayatlarını ani dürtülerine göre yaşayan insanlara karşı değildi. Belki de onun sezgileri pek iyi değildi.

Zengin bir kahvaltı yaptı. Peter'ın mamasına çırpılmış bir yumurta kattı. Köpeğin iştahı her zamankinden açıktı. Anderson bunu yağmurun dinmiş olmasına bağladı. Sonra bulaşıkları yıkadı.

Kanaması dursa her şey daha iyi olacaktı. *Neyse unutalım gitsin. Vaktinden önce hiçbir regl bitmez. Değil mi, Orson?*

Bobbi başına hasır, eski bir kovboy şapkası geçirerek dışarı çıktı. Bir saat kadar bahçeyle ilgilendi. Yağmur hiçbir şeye zarar vermemişti, aksine, Frank dayının da söyleyeceği üzere, bezelyeler olgunlaşmaya başlamıştı, mısırlar da boy atıyordu.

Saat on birde bahçeyle ilgilenmeyi bıraktı. *Kahretsin.* Evin arka tarafındaki barakaya gidip kürek ve bel aldı. Bir an durdu. Sonra bir de levye seçti. Kulübeden tam çıkmıştı ki geri döndü. Araç gereç kutusunu açıp bir tornavida ve İngiliz anahtarı aldı.

Yaşlı köpek her zamanki gibi onunla birlikte gelmeye kalktı. Ama Anderson bu kez, "Hayır, Peter," diyerek evi işaret etti. Hayvan durdu, gücenmiş görünüyordu. İnleyip usulca ona doğru bir adım attı.

"Hayır, Peter."

Köpek boynunu büküp geri döndü. Başını eğmiş, kuyruğunu keyifsizce sarkıtmıştı. Anderson onun böyle gitmesine üzüldü. Ama Peter'ın topraktaki o nesneye geçen sefer gösterdiği tepki kötüydü. Basamaklardan çıkmasını ve burnuyla arka kapıyı açarak içeri girmesini seyrederken, bir elinde kürek, diğer elinde bel, onu orman yoluna götürecek patikada bir süre öylece durdu.

Onda bir değişiklik var, diye düşünüyordu. *Bir değişiklik var. Nedir bu?* Bilemiyordu. Ama bir an gördüğü kâbusu hatırlar gibi oldu. O zehirli yeşil ışığı... Ve dişlerinin hiç acı vermeden dökülüşünü...

Sonra onu unuttu ve çekirgelerin yakında ilk hasada hazır olacak tarlada çıkardıkları sesi dinleyerek, o garip nesnenin gömülü olduğu yere doğru yürümeye başladı.

3

Saat üçte, yarı sersem halde çabalayan Anderson'ın aklını başına Peter getirdi ve iki şeyi fark etmesini sağladı: Çok acıkmıştı ve çok yorulmuştu.

Peter uluyordu.

Köpeğin sesi Anderson'ın tüylerinin diken diken olmasına yol açtı. Elindeki küreği atıp topraktaki cisimden gerileyerek uzaklaştı. Bu ne bir levhaydı ne bir sandık ne de Anderson'ın anlayabileceği bir şey. Bütün bildiği, tuhaf bir biçimde aklının durduğuydu. Bu da hoşuna gitmiyordu. Bu kez sadece zamanın nasıl geçtiğini unutmakla kalmamış, kendini de kaybetmişti. Biri zihnine yerleşmiş ve bir buldozeri ya da kamyonu sürer gibi onu sürmeye başlamıştı sanki.

Peter uludu. Burnunu havaya dikmiş, uzun uzun, acı acı uluyordu.

Anderson, "Sus artık, Peter!" diye bağırdı. Neyse ki köpek onu dinledi. Yoksa Anderson daha fazla dayanamayıp kaçabilirdi.

Onun yerine kendini toplamak için savaştı ve başardı da. Geriye doğru bir adım attı. Bir şey sırtına hafifçe vurunca da haykırdı. Peter o zaman tekrar uludu ama kısaca. Sonra da sustu.

Anderson kendisine çarpan şeyi yakalamaya çalıştı. Ne olduğunu bilemedi. Ama daha ona dokunmadan anladı. Bir an durup

gömleğini çıkardığını ve dala astığını hayal meyal de olsa anımsamıştı. Sırtına çarpan şey gömleğiydi.

Alıp giydi. Düğmeleri önce yanlış iliklediği. Sonra hepsini çözüp yeniden düğmeledi. Bir yandan da kazdığı yere baktı, arkeolojik terminolojiye özgü "kazmak" sözcüğü yaptığı işe kesinlikle uygun görünüyordu. Dört buçuk saat süren kazıya ve gömleğini çıkarıp asmasına ilişkin anıları belirsiz ve kopuk kopuktu. Hatta bunlara anı bile denemezdi.

Ama şimdi kazdığı çukura bakarken hayretle birlikte korku duydu... Ve gitgide artan bir heyecan...

O nesne her neyse çok büyüktü. Sadece büyük de değil, *dev* gibiydi.

Bel, kürek ve levye topraktaki dört buçuk metre genişliğindeki çukurun içinde duruyordu. Anderson kara toprakları ve kaya parçalarını da yine düzgün aralıklarla yığmıştı. Çukur, ayağının yedi sekiz santim kalınlığındaki madene takıldığı noktada yüz yirmi santim derinliğindeydi. Ve buradan dev bir cismin ucu uzanıyordu. *Gri bir metal... Bir cisim...*

Anderson koluyla alnındaki terleri silerek, *bir yazarın bunu daha iyi tarif etmesi gerekirdi*, diye düşündü. Ama artık madenin çelik olduğundan pek emin değildi. Daha ender görülen bir alaşım olmalıydı. Belki berilyumdu, belki de magnezyum. Ama bu cismin *ne* olduğu konusunda hiçbir fikri yoktu.

Gömlek eteklerini kot pantolonunun içine sokmak için düğmelerini çözdü ve duraksadı.

Soluk mavi Levis kotunun ağı tamamen kan olmuştu.

Tanrım. Yüce Tanrım. Bu âdet kanaması falan değil. Resmen Niagara Şelalesi.

Bir an için korktu. Gerçekten korktu. Sonra da kendi kendine, *aptallık etme*, dedi. Kendini kaybedip güçlü kuvvetli dört erkeğin gururlanacağı bir iş başarmıştı. Hem de elli altı, tamam, en fazla elli sekiz kiloluk bir kadın olarak. Tabii ki çok fazla kanaması olurdu. *Tabii böyle olursun Bobbi.* Bu kadar çok kanaması varken bir de kramp ağrısı çekmediği için minnettar olmalıydı.

Ah, bugün ne romantiksin, Bobbi, diye düşündü ve sert bir tavırla güldü.

Tek ihtiyacı temizlenmekti: Bir duş alıp üzerini değiştirse iyi olurdu. Kot pantolonu çöpü ya da verilecekler torbasını boylamaya çoktan hazırdı. Bu karmaşık ve dertli dünyada insanın karşısına bu tip zor seçimler elbet çıkardı, değil mi? Evet. Abartılacak bir şey yoktu.

Gömleğinin eteklerini pantolonuna sokmadan pantolonun düğmelerini ilikledi, Dior falan olmasa bile gömleğini de mahvetmenin anlamı yoktu sonuçta. Kıpırdadıkça hissettiği yapışkan ıslaklık yüzünü ekşitmesine neden oluyordu. Bir an önce temizlenmek istiyordu.

Ama yamaca tırmanacağı yerde çukurdaki şeye doğru gitti. Bu nesne onu çekiyordu. Peter uludu. Anderson'ın tüyleri yine diken diken oldu. "Peter, çeneni kapar mısın!" Aslında köpeğine pek bağırmazdı. Yani öfkeyle, avaz avaz. Ama bu ahmak köpek kendisini koşullanma deneyinde gibi hissettirmeye başlamıştı. Zil sesini duyunca tükürük salgılayan Pavlov'un köpeği gibi, ulumayı duyunca Anderson'ın da tüyleri diken diken oluyordu. Aynı prensip.

Bulduğu nesnenin yanında dikilirken Peter'ı unuttu. Sadece şaşkın şaşkın o cisme baktı. Birkaç dakika sonra uzanıp madene dokundu ve yine o tuhaf titreşimi hissetti. Bu kez, dokunduğu yüzeyin altında büyük makinelerin çalıştığını düşündü. Yüzeyi çok pürüzsüzdü, adeta yağlı gibi. Öyle ki insanın eline bulaşacakmış gibi geliyordu.

Anderson elini yumruk yapıp cisme birkaç kere vurdu. Boğuk bir ses duyuldu. Kalın bir ahşaba vurulduğunda çıkan sese benziyordu. Yine bir an durdu, sonra arka cebinden tornavidayı çıkardı. Önce tereddüt etti, ardından tornavidanın ucunu metale bastırıp üzerinde gezdirdi. Nedense kendini garip bir biçimde suçlu gibi hissediyordu. Bir vahşi gibi. Ama tornavida madeni çizmedi bile.

Gördüklerine dayanarak iki çıkarımda bulundu, tabii gözleri yanılıyor olabilirdi de. İlk olarak madenin uç kısmı, toprağa gömülü kısmına doğru ilerledikçe kalınlaşıyordu. İkincisiyle, söz konusu kenar hafif kavisliydi. Bu iki şey insanın aklına heyecan verici, gülünç, korkutucu ve imkânsız bir şeyi getiriyordu... Ve bu fikrin delice bir mantığı da vardı.

Anderson avucunu pürüzsüz madene sürdü ve sonra geriledi. Bacaklarının arasından kan boşalırken bu kahrolası şeyi okşayarak ne yapıyordu böyle? Ayrıca düşündüğü şey doğruysa, kanaması şu an dert edeceği son şeylerden biriydi.

Bobbi, hemen birini aramalısın. Derhal!

Jim'i arayacağım. O döndüğü zaman.

Ah, tabii ya! Bir şairi ara! Harika bir fikir. Sonra da Reverend Moon'u arayabilirsin. Gelip resim yapmaları için Edward Gorey ve Gahan Wilson'a da haber verebilirsin. Belki birkaç rock grubu tutar, burada bir müzik festivali de düzenlersin. Ciddi ol, Bobbi. Durumu eyalet polisine haber ver.

Hayır, olmaz. Önce Jim'le konuşmak istiyorum. O da bu nesneyi görmeli. Jim'le bu meseleyi konuşmalıyım. Bu sırada, şunun etrafını biraz daha kazacağım.

Bu tehlikeli olabilir.

Evet. Büyük ihtimalle tehlikeliydi zaten. Bunu hissetmemiş miydi? Peter da sezmemiş miydi? Başka bir şey daha vardı. O sabah patikadan buraya doğru inerken ölü bir dağsıçanı görmüştü. Leşin üzerine basmasına ramak kalmıştı. Hayvanın üzerine eğilince onun en aşağı iki gün önce öldüğünü anlamıştı. Ama leşin etrafında hiç sinek yoktu. O zamana kadar böyle bir şey gördüğünü hatırlamıyordu. Ayrıca dağsıçanının neden öldüğü belli değildi. Ama bunun toprakta gömülü nesneyle ilgisi olduğunu iddia edemezdi. Hayvan bir çiftçinin koyduğu zehirli tuzağa yakalanıp ölmüştü muhtemelen.

Haydi, eve git artık. Üzerini değiştir. Her yerin kan içinde ve kokuyorsun.

O şeyden uzaklaştı. Sonra döndü ve yamaçtan patikaya tırmandı. O sırada Peter beceriksizce ona doğru sıçradı, biraz da içe dokunacak bir tavırla elini yaladı. Bir yıl önce burnunu kasığına yaklaştırırdı çünkü oradan gelen kokuyu alırdı. Ama artık yapmıyordu. Şu an tek yapabildiği şey titremekti.

Anderson, "Suç sende," dedi. "Sana evde kalmanı söylemiştim." Ama Peter geldiği için yine de seviniyordu. Köpek gelmeseydi belki de gece yarısına dek kazmaya devam edecekti. Ve karanlıkta, o nesnenin yanında birdenbire kendine gelmek hiç hoşuna gitmeyecekti.

Patikadan oraya baktı tekrar. Yüksekten bakınca o şeyin tamamını daha iyi gördü. Topraktan hafif bir açıyla çıkıyordu. Gerçekten de hafif kavisliydi.

Parmaklarımla etrafını ilk kazdığımda tabak olduğunu düşündüm ama yemek tabağı değil. Bu, daha o zaman, o kadar az bir parçasını görürken bile aklıma gelmişti. Bir tabaktı. Bir daire.

Kahrolası bir uçan daire.

4

Anderson eve dönünce duş alıp giyindi. Adet kanaması azalmaya başlasa da kanatlı uzun pedlerden kullandı. Sonra kendine büyük bir kutu konserve fasulye ve sosis hazırladı. Ama yorgunluktan ancak bir iki lokma bir şey yiyebildi. Yarısından fazlası dolu olan tabağı Peter'ın önüne koyup pencerenin önündeki sallanan sandalyesine gitti. Evden çıkmadan önce okuduğu tez, sandalyenin yanında yerde duruyordu. Kaldığı yeri lime lime olmuş bir ayraçla işaretlemişti. Not defteri de hemen onun yanındaydı. Onu alıp temiz bir sayfa açtı ve ormandaki cismi çizmeye başladı. Son gördüğü halini...

Ortaya çıkardığı şey kelimeler değilse, kalemle pek yetenekli olduğu söylenemezdi. Ama az da olsa bir çizim yeteneği vardı. Çok yavaş çizdi çünkü hem gördüğü şeyin aslına sadık

bir çizim olmasını istiyordu hem de bitkindi. Üstelik Peter da yanına gelmiş, kendini okşatmak için burnuyla Anderson'ın elini itiyordu.

Anderson köpeği dalgın dalgın okşayarak bozulan çizgiyi düzeltti. "Evet, sen iyi bir köpeksin. Harika bir yaratıksın. Neden gidip posta kutusunu kontrol etmiyorsun?"

Peter odada ilerleyip burnuyla tel kapıyı açtı. Anderson yeniden çizimin üzerine eğildi. Sadece bir kez başını kaldırıp köpeğin en meşhur numarasını yapışını izledi. Peter sol patisini posta kutusuna koymuş, kapağını açmaya çalışıyordu. Postacı Joe Paulson, Peter'ı biliyordu, o yüzden posta kutusunu hafif aralık bırakıyordu. Peter kapağı açtı ama içindekileri alamadan dengesini kaybetti. Kadın yüzünü hafifçe buruşturdu. Peter o yıla kadar *hiçbir zaman* dengesini kaybetmemişti. Ölü taklidi yapmak ve oturmak ya da köpek bisküvisi istemek için "homurdanmak" gibi günlük aktiviteleri bir yana, postaları almak Peter'ın yaptığı en temel şeydi. Bunu yaptığını gören herkes hayrete düşerdi ve Peter da bunu bilirdi... fakat bugünlerde bu, Anderson için izlemesi acı veren bir ritüele dönüşmüştü. Fred Astaire ve Ginger Rogers'ı televizyonda eski dans numaralarını yapmaya çalışırken görse, tıpkı böyle hissedeceğini düşündü.

Köpek ayağa kalkıp yeniden posta kutusuna uzanmayı başardı. Bu kez bir kataloğu ya da mektubu (ya da faturayı... evet, ay sonu yaklaştığına göre muhtemelen faturayı) yakaladı ve kutudan çıkardı. Getirirken yolda düşürdü ve tekrar aldı. Anderson gözlerini yeniden çizimine dikerek, *iki de bir Peter için ölüm çanları çalıp durma,* dedi kendi kendine. *Aslında bu akşam her zamankinden daha canlı. Biliyorsun, son zamanlarda posta kutusundakileri (ki bunlar temizlik ürünleri firmalarından gelen numuneler ya da market broşürleriydi) alabilmek için üç dört sefer sendeliyordu.*

Resmi dikkatle incelerken, yandaki tepesi yarık, büyük çam ağacının gövdesine gölge verdi. Yaptığı eskiz o cisme yüzde yüz benzemiyordu. Ama yine de yakındı. Hiç olmazsa açısı doğruydu.

Cismin etrafına bir kare çizdi. Sonra bunu bir küpe çevirdi. Sanki nesnenin her şeyle ilişkisini kesmek istiyordu. Resimde kavis açıkça görülüyordu ama böyle bir şey gerçekten var mıydı?

Evet... Madeni levha dediği şey bir gemi gövdesi değil miydi? Hiçbir perçin izi olmayan, cam gibi pürüzsüz bir gövde.

Sen çıldırmaya başladın, Bobbi... Farkındasın, değil mi?

Peter içeri girmek için tel kapıyı tırmaladı. Anderson kapıya gitti ama gözleri hâla çizimindeydi. Peter içeri girdi, zarfları holdeki iskemleye bıraktı. Sonra da yavaşça mutfağa gitti. Anderson'ın tabağında gözünden kaçırdığı bir şey olup olmadığına bakmaya gidiyordu herhalde.

Anderson iki zarfı alıp onları hafif bir iğrentiyle pantolonuna sildi. Peter'ın yaptığı güzel bir numaraydı ama zarflara salya bulaşması hiç hoşuna gitmiyordu. Zarflardan birinde Radio Shack'ten gelen bir katalog vardı. Ona bir kelime işlemcisi satmak istiyorlardı. Diğerinde ise elektrik faturası vardı. Bu da ona bir anlığına Jim Gardener'ı düşündürdü. İkisini de holdeki masaya atıp tekrar sandalyesine döndü. Yeniden oturdu ve temiz bir sayfa açıp eskizin kopyasını çizdi.

Bir metreden biraz fazla değil de üç ya da dört metre kazmış gibi biraz abartarak çizdiği o hafif kavise bakıp kaşlarını çattı. Abarttıysa ne olmuştu yani? Biraz abartmaktan zarar gelmezdi. Bu kurmaca yazarlığının da bir parçasıydı ve bunun yalnızca bilimkurgu ya da fantastik kitap yazanlara ait olduğunu düşünenler asla teleskopun diğer ucundan bakmayan, tarihin temin edemeyeceği boşlukları doldurma problemiyle hiç karşılaşmayan kişilerdi. Örneğin, Kuzey Carolina açıklarındaki Roanoke Adası'na yerleşen ve arkalarında, ağacın birine kazınmış anlaşılmaz bir sözcük (CROATOAN) dışında hiçbir iz bırakmadan ortadan kaybolan koloni gibi. Paskalya Adası'ndaki heykeller ya da Utah'daki küçük bir kasabada yaşayan herkesin 1884 yazında bir gün, aynı anda aklını oynatması (ya da öyle görünmesi gibi). Gerçeğin ne olduğunu bilmediğin sürece onu hayal etmekte bir sorun yoktur, tabii biri onu ortaya çıkarana dek.

Kavisten yararlanarak dış çevreyi hesaplamaya yarayan bir formül olmalıydı. Bundan emindi. Ama o lanet olasıca şeyi unutmuştu, sorun buydu. Ama merkezini bulursa belki kabataslak bir fikir edinebilirdi, tabii kavisi doğru çizdiğini varsayarak.

Bobbi tekrar holdeki masaya gidip içine her şeyi attığı orta çekmeceyi açtı. Dağınık bir şekilde yerleştirilmiş geçersiz çeklerden oluşan bir demeti, bitmiş pilleri (her nedense biten pilleri bir türlü atamazdı, biten pilleri çekmeceye koyardı, burası pil mezarlığı gibiydi), paket lastiklerini, yanıtsız hayran mektuplarını (biten pilleri atamadığı gibi bunları da atamazdı) ve not kâğıtlarına yazılmış tarifleri eliyle itti. Ve çekmecenin dibindeki küçük araç gereç çöplüğünün içinde aradığı şeyi, yani pergeli buldu.

Tekrar iskemlesine yerleşti. Yeni bir kâğıt alıp toprağa gömülü şeyin kavisli ön kenarını üçüncü kez çizdi. Oranı bozmamaya çalıştı ama bu seferkini daha büyük çizdi. Bu kez etraftaki ağaçları çizmekle uğraşmadı.

"Pekâlâ. Bu tahmini bir şey olacak," dedi ve pergelin iğnesini ortaya saplayarak kalemi kavisin üzerine yasladı. Ve bir daire çizdi. Buna baktı. Elinin tersiyle ağzını sildi. Birdenbire dudakları fazla ıslak ve gevşek gibi gelmişti.

"Saçmalık," diye fısıldadı.

Ama aslında saçmalık değildi. Tabii kenarın kavisi ve merkez noktası konusunda fazla yanılmamış olması şartıyla. Kazdığı cismin çevresi en az üç yüz metreydi.

Not defteriyle pergeli yere atıp pencereden dışarı baktı. Kalbi hızlı hızlı çarpıyordu.

5

Anderson güneş batarken arka verandada oturmuş, ormana bakıyor ve kafasının içinde çınlayan sesleri dinliyordu.

Üniversitedeki ilk yılında Psikoloji Bölümü'nden yaratıcılık üzerine bir ders almış ve nevrozu olmadığını keşfettiği için hem

şaşırmış hem de rahatlamıştı. Yaratıcı insanların neredeyse hepsi sesler duyuyordu. Bunlar sadece düşüncelerden ibaret değil, başka personalara ait, kafasının içindeki gerçek seslerdi. Her bir sesi diğerinden açıkça ayırt etmek mümkündü. Hocasının açıkladığına göre, bunlar beynin sağ lobundan geliyordu. Yani beynin genellikle önsezi ve telepatiyle ilişkilendirilen tarafından.

Uçan daire diye bir şey yoktur.

Öyle mi? Kim demiş?

Örneğin Hava Kuvvetleri. Bu konuyu yirmi yıl önce kapattılar. Bütün o görüntülere, yüzde üçlük kısmı hariç, açıklama getirdiler; yüzde üçlük dilimi kapsayan görüntülere de kesinlikle yalancı güneş, açık hava türbülansı gibi kısa süreli atmosfer koşullarının neden olduğunu söylediler. Gazeteler Lubbock ışıklarını manşetlerine taşıdı, göç eden camkanatlılar oldukları ortaya çıktı, biliyorsun. Lubbock'taki sokak ışıklarının bu canlıların kanatlarına vurması, alçaktaki bulut kümelerine renkli ve ışıklı, kıpırdayan şekillerin yansımasına neden olmuştu. Orada yaşayanlar bir hafta boyunca Dünyanın Durduğu Gün *filmindeki Micheal Rennie gibi giyinmiş birinin Lubbock'un ana caddesinden aşağı yanında tıkırdayan robotu Gart'la inip, "Beni liderinize götürün," demesini bekledi. Ama gördükleri sadece camkanatlılardı. Hoşuna gitti mi? Bu duruma bayılmamak elde mi?*

Bu ses son derece belirgin, eğlendiriciydi ve dersini aldığı Dr. Klingerman'ın sesine benziyordu. Her zamanki şaşmaz sesiyle Anderson'a ders veriyordu. Anderson gülümsedi ve bir sigara yaktı. Bu akşam biraz fazla sigara içmişti fakat bu kahrolası şeyler daha fazla beklerse bayatlardı.

1947 yılında, Hava Kuvvetleri mensubu, Mantell adlı bir kaptan pilot, bir uçan dairenin peşine takılmış ve çok fazla yükselmişti. Evet, gördüğü şeyin bir uçan daire olduğunu düşünüyordu. Sonra bilincini kaybetti. Uçağı yere çakıldı. Mantell öldü. Oysa Venüs'ün hızlı yüksek bulutlardaki bir yansımasının, diğer bir deyimle yalancı güneşin, peşine düşmüş ve bu yüzden ölmüştü. Yani camkanatlıların yansımaları, Venüs'ün yansımaları var, Bobbi ama uçan daire diye bir şey yok.

Öyleyse toprağa gömülü o şey ne?

Anderson'ın kafasındaki ona konferans veren ses kesildi. Ormandaki nesnenin ne olduğunu o da bilmiyordu. Onun yerini, aynı şeyi üçüncü kez söyleyen ablası Anne'in sesi aldı. *Sen çıldırmaya başladın, Bobbi. Frank dayı gibi keçileri kaçırıyorsun. Yakında şu tersten giyilen gömleklerden dikerler sana. Şu Bangor'daki ya da Juniper Hill'deki akıl hastanesine kapatırlar. Orada sepet örerken doya doya anlatırsın uçan daireleri.* Bunun ablasının sesi olduğu kesindi, hemen şimdi onu arayıp olanları anlatsa cümle cümle, kelime kelime bunları söylerdi. Anderson bundan emindi.

Ama bu doğru muydu?

Hayır, değildi

Anderson ona ne söylerse söylesin, Anne kız kardeşinin sürdüğü münzevi yaşamı delilikle aynı kefeye koyuyordu. Ve evet, toprak'taki o şeyin bir tür uzay gemisi olduğunu düşünmek kesinlikle delilikti... fakat Anderson ihtimalleri gözden geçiriyordu. En azından aksi ispatlanana dek bu delilik sayılmazdı. Anne böyle düşünüyor olsa da Anderson öyle düşünmüyordu. Açık fikirli olmakta bir sakınca yoktu.

Yerinden kalkıp içeri girdi. Geçen defa ağaçların arasındaki o cisimle ilgilendikten sonra tam on iki saat uyumuştu. Bu kez yine aynı şeyin olup olmayacağını düşünüyordu. Tanrı biliyordu ya, yeniden tam on iki saat uyuyacak kadar yorulmuştu.

Unut onu artık, Bobbi. Tehlikeli bir şey bu.

Tişörtünü çıkarırken kendi kendine, *hayır,* dedi. Henüz değil.

Şunu keşfetmişti: Yalnız yaşamanın güç yanı (çoğu insanın bir an bile yalnız kalmayı sevmeme nedeni de buydu) beyninin sağ tarafından gelen o seslerdi. Ne kadar uzun süre yalnız yaşarsan, onlar da seslerini o kadar yükseltiyordu. Rasyonellik ölçütleri sessizliğin içinde büzüşmeye başlıyordu. Sağ beyinden yükselen o sesler yalnızca dikkat çekmiyor bunu talep ediyordu. Onlardan korkmak, bunun delilik olduğunu düşünmek çok kolaydı.

Yatağına girerken, *Anne kesinlikle öyle düşünürdü*, diye geçirdi içinden Bobbi. Yatak örtüsünün üzerine, lambadan kusursuz ve rahatlatıcı bir ışık halesi yayılıyordu ama okuduğu tezi yere bıraktı. Genellikle reglinin ilk ve en yoğun gününde acı verici kramplar yaşardı fakat bu kez öyle bir şey yoktu.

Ellerini başının arkasında kenetledi ve tavana bakmaya başladı.

Sen kesinlikle deli değilsin, Bobbi, diye düşündü. *Gard'ın hafiften kaçıklık emareleri gösterdiğini ama kendinin aklının başında olduğunu düşünüyorsun. Bu da bocaladığını göstermiyor mu? Bunun bir adı bile var: inkâr ve ikame. "Ben iyiyim, deliren dünya."*

Çok doğru. Gelgelelim hâlâ kontrolün tamamen kendine olduğunu hissediyordu. Ve bir şeyden emindi: Haven'da, Cleaves Mills'de olduğundan daha akla uygun düşünebiliyordu. Utica'daki zamanlardansa çok daha iyiydi. Birkaç yıl daha Utica'da, ablasına yakın bir yerde yaşasa zırdeliye dönüşeceğine şüphe yoktu. Anderson, Anne'in görevi gereği yakınlarını delirtebildiğine inanıyordu. Görevi gereği mi? Hayır, o kadar basit değildi. Yaşamdaki kutsal görevi gereği demek istemişti.

Aslında canını sıkan şeyi biliyordu. Bu kesinlik hissiydi. Açık fikirli olmaya devam edecekti fakat açık fikirli olma mücadelesi Anne'in nezdinde "kaçıklık" olarak adlandırılacaktı çünkü ne bulduğunun gayet farkındaydı ve bu durum içini korku, dehşet ve tedirgin edici, devinimli bir heyecanla doldurmuştu.

Görüyor musun Anne, Bobbi hiçliğin ortasına taşınıp kafayı sıyırmadı. Bobbi buraya taşındı ve aklı başına geldi. Delilik, ihtimallerin kısıtlanması demek Anne, bunu anlayabiliyor musun? Delilik, mantıklı olsa bile spekülasyonlara çıkan yollardan gitmeyi reddetmek demek. Ne demek istediğimi anlıyor musun? Hayır mı? Elbette anlamıyorsun. Hiçbir zaman da anlamadın. O zaman git buradan, Anne. Utica'da kal ve hepsi dökülene kadar uykunda dişlerini gıcırdat. Etrafında kalacak kadar deli biri varsa onu daha da çıldırt ama benim kafamdan uzak dur.

Toprağa gömülü o nesne bir uzay gemisi.

İşte. Açık açık söyledin. Artık saçmalamayı bırak. Anne'i boş ver. Lubbock ışıklarını ya da Hava Kuvvetleri'nin bu konuyla ilgili dosyaları nasıl kapattığını da düşünme. Tanrıların Arabaları'nı yahut Bermuda Üçgeni'ni kafana takma. İlyas Peygamberin ateşten bir çember içinde gökyüzüne yükseldiğini de unut. Bunların üzerinde durma. Kalbin gerçeği biliyor. Oradaki şey bir uzay gemisi. Ormana inmiş. Ya da inmek zorunda kalmış. Uzun bir süre önce. Belki de milyonlarca yıl önce.

Tanrım!

Anderson sırtüstü yatıyordu ve yeterince sakindi. Ama kalbi çok hızlı atıyordu. Fazlasıyla hızlı.

Bu sefer başka bir ses, büyükbabasının sesini duydu. Anne'in az önce söylediği şeyi tekrar ediyordu.

Unut onu artık, Bobbi. Telilikeli bir şey bu.

O anlık titreşim. İlk başta duyduğu önsezi bunaltıcı ve güzeldi. Tuhaf, çelik bir tabut bulduğunu düşünmüştü. Peter'ın tepkisi. Normalden erken âdet görmesi. Kanamanın evde son derece hafifken, o nesneye yaklaştığında adeta nehre dönüşmesi. Zamanla ilişkisinin kesilmesi. Uzun süre uyuması. Ve o dağsıçanı. Hayvan çürümüştü, kokuyordu. Ama üzerinde hiç sinek yoktu.

Bunları biraraya getirince ortaya mantıklı bir sonuç çıkmıyor. Toprakta bir uzay gemisi olma ihtimalini kabul edeceğim. Çünkü ne kadar delice gözükürse gözüksün yine de mantıklı bir şey. Ama geri kalanların mantıkla hiçbir bağı yok. Masanın üzerinde yuvarlanan boncuklar gibiler. Bir ipe dizilseler belki o zaman hepsini kabul ederim. Hiç olmazsa üzerine düşünürüm. Tamam mı?

Anderson yine büyükbabasının sesini duyuyordu. O ağır ağır konuşan otoriter sesi. Çocukken Anne'i susturabilen evdeki tek sesi.

Sen o nesneyi bulduktan sonra olanlar, Bobbi. İşte boncukları dizeceğin ip bu.

Hayır. Bu yeterli değil.

Şimdi büyükbabasına karşılık vermek kolaydı. Adam mezara gireli on altı yıl olmuştu. Anderson uykuya dalarken yine de büyükbabasının sesini duydu.

Unut onu artık, Bobbi. Tehlikeli bir şey bu...

...ve bunu sen de biliyorsun.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

PETER IŞIĞI GÖRÜYOR

1

Anderson, Peter'da bir değişiklik olduğunu düşünmüş ama bunun ne olduğunu anlayamamıştı. Ancak ertesi sabah (her zamanki gibi dokuzda) uyandığında hemen fark etti.

Mutfak tezgâhının önünde durup Peter'ın eski, kırmızı kabına Gravy Train marka mama doldurmaya başladı. Peter her zaman olduğu gibi bu sesi duyunca ağır ağır geldi. Bu mama yeniydi, önceden başka mama alıyordu. Eskiden günlük öğünü, sabahları Gaines, akşamları yarım konserve Rival ve Peter'ın ormanda yakalayıp yediği diğer şeylerden oluşuyordu. Ama Peter artık Gaines yemiyordu. Anderson'ın köpeğin bu mamayı yiyemediğini anlaması neredeyse bir ay sürmüştü. Peter mamadan sıkılmış falan değildi, sadece kalan dişleriyle mamayı çiğneyemiyordu. Bu yeni mama yumuşaktı. Anderson bunu yaşlı bir adamın kahvaltıda poşe yumurta yemesine benzetiyordu.

Mamanın üzerine musluktan sıcak su ekleyip, bu iş için kullandığı eski bir kaşıkla iyice karıştırdı. Yumuşayan tanecikler bulanık bir sıvının içinde yüzmeye başladı. Görüntü yemek sosunu andırıyordu. *Ya da,* diye düşündü Anderson, *bir lağım çukurunu.*

"Al bakalım," diyerek lavabodan döndü. Peter her zamanki yerinde, muşambanın üzerinde oturuyordu şimdi. Kadın döndüğü zaman ayağı takılmasın diye biraz uzakta duruyor ve kuyruğunu yere vuruyordu. "Afiyet olsun, Pete. Bence bu—"

Sağ elinde Peter'ın kırmızı tabağıyla eğilen Anderson öylece kalakaldı. Saçları bir gözünün üzerine düşmüştü. Onları geriye itti.

"Pete?"

Köpek bir an ona merakla baktı. Sonra da sabah kahvaltısını almak için usulca yaklaştı. Bir an sonra ağzını şapırdatarak heyecanla yemeye başladı.

Anderson doğruldu. Köpeğine bakıyordu ama suratını göremediği için aslında memnundu. Zihninde yine büyükbabasının sesi yankılanıyor, ona ormandaki nesneyle ilgilenmemesini söylüyordu. *Tehlikeli bu. Boncukların için başka ipe gerek var mı?*

Bu ülkede bu "tehlikeli" şeyin kokusunu alır almaz heyecanla ormana koşacak bir milyon insan var. Dünyanın geri kalanında kaç kişi olduğunu da Tanrı bilir. Ayrıca tüm yapabildiği bu mu acaba? Kanseri nasıl etkiliyor dersin?

Bacaklarındaki güç birdenbire kesiliverdi. Geri geri gitti. Ve bir iskemleye çöküp Peter'ın yemeğini yiyişini seyretti.

Hayvanın sol gözünü kaplayan sütü andıran kataraktın yarısı yok olmuştu.

2

Veteriner o gün öğleden sonra, "Hiçbir fikrim yok," dedi.

Anderson muayene odasındaki tek sandalyede oturuyordu. Peter ise uysalca muayene masasında yatıyordu. Anderson, Peter'ı o yaz veterinere getirmek zorunda kalabileceğini düşünerek ne kadar üzülmüştü. Ama galiba artık köpeğin uyutulmasına gerek kalmayacaktı.

Anderson, "Ben uydurmuyorum ama, öyle değil mi?" diye sordu. Aslında Dr. Etheridge'in, zihnindeki Anne'i onaylamasını ya da ona karşı çıkmasını istiyordu. *"Orada, o pis kokulu köpeğinle yalnız başına yaşadığın için bunu hak ettin..."*

Dr. Etheridge, "Hayır," diye yanıtladı. "Neden şaşırdığınızı anlayabiliyorum çünkü ben de biraz şaşırdım. Gözündeki katarakt hızla iyileşiyor. Artık masadan inebilirsin, Peter." Köpek önce Etheridge'in taburesine atladı. Oradan da yere. Sonra Anderson'a doğru gitti.

Kadın elini köpeğin başına koyarak dikkatle Etheridge'e baktı. *Bunu gördünüz mü*, demek istiyor ama bu sözleri yüksek sesle dile getirmek istemiyordu. Veteriner bir an Anderson'a baktı, sonra gözlerini ondan kaçırdı. *Evet, görüyorum. Ama bunu itiraf edecek değilim*, der gibiydi. Peter masadan yavru bir köpek gibi sıçrayarak inmemişti belki. Ama bir hafta önce olsa yapacağı gibi tereddütle hareket ederken titreyip yalpalamamış, nereye gittiğini görmek için başını tuhaf bir şekilde sağa eğmemişti. O kadar, dengesiz inerdi ki o hiçbir kemiğini kırmadan aşağıya inene kadar insanın kalbi dururdu. Şimdi iki üç yıl önce yaptığı gibi yaşlı devlet adamlarının aşırıya kaçmayan sağlam özgüveniyle hareket ediyordu. Anderson bunun bir nedeninin sol gözünün tekrar görmeye başlaması olduğunu düşünüyordu. Etheridge basit birkaç görme testiyle bunu doğrulamıştı. Ama tek neden o kataraktlı göz değildi. Peter'ın vücut koordinasyonu da düzelmişti. Mesele bu kadar basitti. Çılgınca ama basit.

Peter'ın gözündeki perdenin incelmesi, hayvanın bembeyaz burnunda siyah benekler belirmesine neden olacak değildi herhalde. Anderson, köpeğin burnunun eski siyahlı beyazlı rengini aldığını Augusta'ya gelirken arabada fark etmişti. Bu yüzden neredeyse yoldan çıkacaktı.

Etheridge bu durumun ne kadarını görüyor ve gördüklerinin ne kadarını reddetmeye hazırlanıyordu acaba? *Çoğunu*, diye tahmin yürüttü Anderson. Çünkü Etheridge, Dr. Daggett değildi.

Daggett, Peter'ı yaşamının ilk on yılı boyunca senede en az iki kere görmüştü. Bu sürede birtakım şeyler olmuştu. Örneğin Pete oklu kirpinin dikenlerine maruz kalmıştı ve Daggett, bir yandan "The Bridge on the River Kwai" şarkısını mırıldanıp bir

yandan da, titreyen bir yaşındaki köpeği nazik, kocaman eliyle sakinleştirerek o dikenleri tek tek çıkarmıştı. Bir diğer olayda ise Peter eve arka bacağında saçmalarla topallayarak gelmişti. Ya bakmadan ateş edecek kadar salak bir avcıydı bu ya da vuracak bir keklik ya da sülün bulamadığı için bir köpeği vuracak kadar gaddar. Dr. Daggett Peter'daki bütün değişiklikleri fark eder ve bunları istese bile görmezden gelemezdi. O, pembe çerçeveli gözlüklerini çıkarıp üzerine siler ve şöyle bir şey derdi: *Peter'ın nereye gittiğini ve nasıl bir işe bulaştığını aydınlatmamız gerek, Roberta. Bu ciddi bir durum. Köpekler öylece gençleşivermez ve Peter belli ki gençleşmiş.* Böylece Anderson şu cevabı vermek zorunda kalırdı: *Nereye gittiğini ve ne yaptığını gayet iyi biliyorum.* Bu da üzerindeki baskının çoğundan kurtulmasını sağlardı, değil mi? Fakat İhtiyar Daggett görevini, yeterince sevimli görünen ama hâlâ bir yabancı gibi davranan Etheridge'e bırakmış ve emekliye ayrılıp Florida'ya taşınmıştı. Etheridge, Peter'ı Daggett'tan çok daha sık –yılda dört kere– görmüştü. Çünkü Peter yaşlanmıştı ve gitgide halsizleşmişti. Fakat Etheridge onu selefi kadar iyi göremiyordu. Ayrıca gözleri Dagget'ınkiler gibi keskin değildi. İçgüdüleri de.

Arkalarındaki odada bir Alman çoban köpeği şiddetle havlamaya başladı. Hayvan sanki köpek dilinde ağır küfürler savuruyordu. Diğer köpekler de onu izledi. Peter kulaklarını kaldırdı, sonra Anderson'ın elinin altında titremeye başladı. *Anlaşılan, bu Benjamin Button olayı köpeğin soğukkanlılığına hiçbir etki etmiyor,* diye düşündü Anderson. Bebeklik döneminden sonra Peter o kadar sakin bir hayvana dönüşmüştü ki neredeyse felçli gibiydi. Bu titreme de yeni çıkmıştı.

Etheridge kaşlarını hafifçe çatmış, köpekleri dinliyordu. Şimdi hemen hemen hepsi birden havlıyordu.

Anderson, "Bizi hemen kabul ettiğiniz için sağ olun," dedi. Sözlerinin duyulması için sesini yükseltmek zorunda kalmıştı. Şimdi bekleme odasındaki köpek de havlamaya başlamıştı. Sesinden küçük bir hayvan olduğu anlaşılıyordu. Ya kanişti ya da

pomeryan. "Çok..." Anderson bir an durakladı. Elinin altındaki titreşimi fark etti ve

(uzay gemisi)

aklına ormandaki şey geldi. Ama bu titreşime neyin sebep olduğunu biliyordu. Onu ne kadar belli belirsiz hissederse hissetsin durum ortadaydı.

Titreşim Peter'dan geliyordu. Alçak sesle, derinden hırlamaya başlamıştı.

"...naziksiniz. Ama artık gitsek daha iyi olur sanırım. Galiba bir ayaklanma var." Bu son sözleri şaka yollu söylemişti. Ama iş artık şaka olmaktan çıkmıştı. Etheridge'in bekleme ve muayene odasında, ameliyathanesinde kıyamet kopuyordu. Koğuştaki köpeklerin hepsi havlıyordu. Bekleme odasındaki pomeryana, iki hayvan daha katılmıştı... Yetmezmiş gibi kedinin biri de bağırıyor, kadın sesini andıran sesler çıkarıyordu.

Bayan Alden kapıdan başını uzattı. Endişeliydi. "Dr. Etheridge..."

"Tamam." Veterinerin sesi öfkeliydi. "İzninizle, Bayan Anderson."

Adam telaşla odadan çıkarak önce koğuşa gitti. Kapıyı açtığında köpeklerin gürültüsü iki katına çıktı. Anderson, *hayvanlar çıldırdı sanki,* diye düşündü. Ama başka bir şey düşünecek zaman bulamadı. Peter elinin altından az daha fırlıyordu. Gırtlağından yükselen homurtu iyice belirgin bir hal almıştı. Anderson telaşla köpeği tasmasından yakaladı. Yoksa hayvan Dr. Etheridge'in peşinden atılarak koğuşa dalacaktı. Birdenbire, *o titreme ve homurtu,* dedi kendi kendine. *Bunun nedeni korku değil, öfke. Peter'dan beklenmeyecek, açıklanamayacak bir şey. Ama gerçek...*

Anderson, Peter'ı tasmasından tutup geri çekerken hayvanın homurtusu boğuk bir ses halini aldı. Köpek başını çevirince Anderson onun sağ gözünde müthiş bir hiddet olduğunu gördü. İstediğini yapamadığı için öfkelenmişti. Anderson, arazisinde çevresi üç yüz metre bir uzay gemisinin gömülü olduğuna inanabilirdi. Ona fazla yaklaşan bir dağsıçanının, geminin titreşimleri

yüzünden öldüğüne ve bu iğrenç bir ölüm olduğundan, sineklerin hayvana yaklaşmak istemediklerine de. Köpeğinin gözündeki kataraktın iyileşmeye yüz tuttuğuna ve hatta gençleşmeye başladığına da inanabilirdi.

Bütün bunlara inanabilirdi, evet.

Ama yaşlı köpeği, sevgili Peter'ın gözlerinde ona, Bobbi Anderson'a karşı çılgınca bir nefret duyduğunu gösteren bir ifade olduğuna inanamazdı. Hayır!

3

Neyse ki bu an kısa sürdü. Koğuşun kapısı kapandı ve gürültü boğuklaştı. Peter'ın gerginliği biraz geçer gibi oldu. Hâlâ titriyordu ama hiç olmazsa yere oturmuştu.

Anderson, "Haydi, Pete," dedi. "Buradan gidelim." Çok sarsılmıştı. Sonradan Jim Gardener'a itiraf ettiğinden çok daha fazla. Belki de bunu saklamasının nedeni Peter'ın sağlam gözünde gördüğü, o nefret dolu ifadeden söz etmek istemeyişiydi.

Muayene odasına girer girmez Peter'ın tasmasından çıkardığı kayışı (sahipleri köpeklerini muayeneye getirdiklerinde böyle yapmaları gerekiyordu ki Anderson bunu hep sinir bozucu bulmuştu, ta ki şu ana dek) az kalsın elinden düşürüyordu. Sonra onu hayvanın boynuna takmayı başardı.

Peter'ı bekleme odasının kapısına götürüp kapıyı ayağıyla itti. Gürültü daha da artmıştı. Havlayan gerçekten bir pomeryandı. Parlak sarı bir pantolonla, aynı renk bir bluz giymiş şişman bir kadının köpeğiydi. Kadın hayvanı tutmaya çalışıyor ve "Uslu dur, Eric," diyordu. "Annecik için uslu dur." Pomeryanın, "annecik"in şişman ve sarkık kollarının arasından sadece fareyi andıran parlak gözleri görünüyordu.

Veterinerin sekreteri Bayan Alden, "Bayan Anderson..." diye söze başladı. Hem şaşırmış hem de biraz korkmuş bir hali vardı.

Birdenbire tımarhaneye dönen bu yerde her zamanki gibi çalışmaya çabalıyordu. Anderson kadının neler hissettiğini anlıyordu.

Pomeryan, Peter'ı görünce ansızın çıldırdı. Ve hedef seçmekte zorluk çekmeden, dişlerini anneciğinin kollarından birine geçirdi.

Annecik, "Şerefsiz köpek!" diye haykırarak köpeği yere attı. Kolundan kanlar akıyordu.

Aynı anda Peter havlayıp dişlerini göstererek öne atıldı. Kısa kayışı çekiştirdiği için Anderson sendeleyerek öne doğru bir iki adım attı. Sağ kolu öne uzandı. Yazarlara özel zihniyle ondan sonra olacakları anladı. Av köpeği Peter'la, pomeryan Eric odanın ortasında kapışacaklardı. Davud'la Calut gibi. Ama Eric'in değil şapanı, aklı bile yoktu. Peter tek seferde onun kafasını koparacaktı.

Bu faciayı "annecik"in solunda oturan, on bir yaşlarında bir kız çocuğu önledi. Çocuğun kucağında hayvanları taşımak için kullanılan o saplı, şeffaf kutulardan vardı, içindeki karayılanın pulları pırıl pırıldı. Kız, gençlere özgü o korkunç refleksle ayağını uzattı ve Eric'in yerde sürünen kayışının ucuna bastı. Pomeryan yuvarlandı. Kız Eric'in kayışını topladı. Bekleme salonundaki en sakin insan oydu.

Annecik odayı geçip Bayan Alden'a doğru ilerlerken, "Ya bu küçük mendebur yüzünden kuduz olduysam!" diye bağırıyordu. Koluna bastırdığı parmaklarının arasından kanlar akıyordu. Kadın yanlarından geçerken Peter ona doğru döndü. Ama Anderson hayvanı geri çekerek kapıya yöneldi. Bayan Alden'ın arkasındaki tabelaya göre muayene ücretini ödemesi gerekiyordu ama şimdi buna aldıracak halde değildi. Oradan çıkmak, olanca hızıyla eve gidip bir içki içmek istiyordu. Duble viski. Hatta daha fazlası.

Sol taraftan ıslığa benzer, öfkeli bir ses geldi. Anderson o tarafa doğru döndü. Kapkara bir kedi vardı orada. Hayvanın

sadece kuyruğunun ucu beyazdı. Kedi taşıma kafesinde mümkün olduğu kadar geriye gitmiş, sırtını kabartmıştı. Tüyleri dimdikti. Peter'a diktiği yemyeşil gözleri parlıyordu. Pembe ağzını açmış, sivri dişleri ortaya çıkmıştı.

Kedinin sahibi kadın soğuk bir sesle, "Köpeği buradan çıkarın, bayan," dedi. "Bizim Kömür ondan hoşlanmadı."

Anderson ona Kömür osuruyor mu, ıslık mı çalıyor, umursamadığını söylemek isterdi ama bu, duruma uygun cevap sonradan aklına gelecekti. Zaten böyle zamanlarda aklına hiçbir şey gelmezdi. Karakterleri her zaman ne söylemeleri gerektiğini bilirlerdi, pek düşünmesi gerekmezdi. Cümleler kolay ve doğal bir biçimde aklına gelirdi. Ama gerçek hayatta asla öyle olmazdı.

Anderson'ın yapabildiği en iyi şey, "İki dakika bekle," demek oldu. Ama bunu öyle usulca mırıldanmıştı ki Kömür'ün sahibinin, ne dediğini anlamadığından emindi. Anderson şimdi Peter'ın kayışını çekiyor, hayvanı adeta sürüklüyordu. Oysa sokakta böyle bir şey gördüğü zaman fena halde öfkelenirdi. Peter öksürür gibi sesler çıkarıyor, ağzının yanından sarkan dilinden salyalar damlıyordu. Peter, sağ ön ayağı alçılı bir boksör köpeğe bakıyordu. Mavi iş tulumu giymiş iriyarı bir adam, boksörün boynuna bağlanmış ipi iki eliyle birden tutuyor, hayvanı zor zaptediyordu. Boksör, Peter'ı çabucak, kolaylıkla parçalayabilirdi. Peter'ın pomeryana yapabileceği gibi. Hayvan kırık bacağına rağmen olanca gücüyle ipi çekiştiriyordu. İp, tel tel ayrılmaya başlamıştı. Anderson sadece adamın gücüne güveniyordu şimdi.

Dış kapının tokmağını çevirişi ona yüz yıl sürmüş gibi geldi. Ellerin doluyken, külotunun yavaş yavaş, karşı konulmaz biçimde aşağı kaydığını gördüğün bir kabusa benziyordu bu.

Bu olaya Peter neden oldu. Nasıl olduysa...

Tokmağı çevirdi ve bekleme odasına telaşla son bir kez göz attı. İçeride kıyamet kopuyordu. Annecik, Bayan Alden'dan yardım istiyordu. Buna ihtiyacı olduğu açıktı. Kollarından kanlar akıyor, sarı pantolonuyla yumuşak, beyaz ayakkabılarına damlı-

yordu. Kömür adlı kedi hâlâ tıslıyordu. Çılgın pomeryan Eric gerilmiş kayışının ucunda arka ayaklarının üzerine kalkmış, Peter'a havlıyordu. Peter ise ona dişlerini göstererek homurdanıyordu.

Anderson'ın bakışları küçük kızın karayılanına kaydı. Hayvan şeffaf kutusunda bir kobra gibi doğrulmuş, Peter'a bakıyordu. Dişsiz ağzını açmış, pembe dilini uzatıp uzatıp içeri çekiyordu.

Karayılanlar böyle şeyler yapmaz. Şimdiye kadar bir karayılanın böyle davrandığını hiç görmedim.

Anderson dehşetle Peter'ı sürükleyerek oradan kaçtı.

4

Kapı arkalarından kapanır kapanmaz Peter sakinleşmeye başladı. Öksürmekten ve tasmasının kayışı germekten vazgeçti. Şimdi Anderson'ın yanında yürüyor ve ona, *ben bu kayıştan hiç hoşlanmıyorum*, der gibi bakıyordu. *Hiçbir zaman da hoşlanmayacağım. Ama madem sen böyle istiyorsun, itiraz edecek değilim.* Kamyonete yerleştikleri sırada artık eski haline dönmüştü.

Ama Anderson için aynı şey söylenemezdi.

Elleri öyle titriyordu ki anahtarı kontağa sokmadan önce üç kez denemesi gerekti. Debriyaja asıldı ve kamyonet çalışıp stop etti. Araç birden sarsıldı, Peter koltuktan yere yuvarlandı. Sahibine, *ehliyetini nereden aldın, Bobbi, pazardan mı*, dercesine sitemle baktı. Sonra tekrar koltuğa çıktı. Anderson onun beş dakika önce hiç tanımadığı huysuz bir köpek gibi homurdanıp dişlerini göstererek karşılaştığı her şeyi ısırmaya kalktığına inanmakta zorluk çekiyordu. *Ve gözlerindeki o ifade...* Zihni, bu düşünceyi bir anda kesiverdi.

Motoru çalıştırdı. Üzerinde "Augusta Veteriner Kliniği" yazan binanın yanından geçerken camı indirdi. Şimdi içeriden hafif bir iki havlama geliyordu, o kadar. Olağanüstü bir şey yoktu.

Olay sona ermişti.

Anderson, *sona eren yalnızca bu değil*, diye düşündü. Çok emin olmasa da kanaması da durmuştu galiba. Bu durumda, hele şükür bitti, demek uygun düşerdi.

5

Anderson, kendi kendine söz verdiği içkiyi içmek için eve gidinceye kadar bekleyecek durumda değildi. Augusta sınırının hemen dışında sevimli bir dinlenme tesisi vardı.

Kamyoneti, eski bir pikapla John Deere marka traktörün arasına soktu. Daha ileride, arkasında karavan olan devasa, eski Buick arabalardan biri duruyordu. Anderson bilerek ondan uzağa park etmişti

Peter'a, "Burada bekle," dedi. Koltuğun üzerine kıvrılıp yatmış köpek ona, *seninle gelmeyi neden isteyeyim*, der gibi baktı. *O pis kayışla beni tekrar boğmaya kalkışman için mi?*

Dinlenme tesisi bu çarşamba günü karanlık ve hemen hemen boştu. Dans pisti hafifçe ışıldayan bir mağaraya benziyordu. İçerisi ekşi ekşi bira kokuyordu. Barmen ona yaklaşıp, "Merhaba, güzel bayan," dedi. "Bugün biberli fasulye—"

Anderson, "Viski." dedi. "Duble. Ayrıca su."

"Siz her zaman erkek gibi mi içersiniz?"

Anderson, "Genellikle bardaktan içerim," diye cevap verdi. Aslında bu nüktenin hiç anlamı yoktu ama bitkin haldeydi... Fena sarsılmıştı. Pedini kontrol etmek için tuvalete gitti. Ve ihtiyatı elden bırakmayıp çıkardığı pedin yerine günlük ped koydu. Neyse ki bu sadece bir önlemdi. Anlaşılan artık önündeki bir ay boyunca rahat edecekti.

Yerine döndüğünde ruh hali daha iyiydi. Viskinin yarısını içtikten sonra, biraz kendine gelir gibi oldu.

Barmen, "Şey, sizi kızdırmak istemedim," dedi. "Öğleden sonraları burası çok tenha oluyor, içeriye bir yabancı girdiği zaman çenem düşüyor."

Anderson, "Suç bende," diye mırıldandı. "Hayatımın en güzel günü olduğunu söyleyemem."

İçkisini bitirip derin bir nefes aldı.

"Bir viski daha ister misiniz, hanımefendi?"

Anderson, *sanırım, "güzel bayan" daha iyiydi*, diye düşündü. Sonra da başını iki yana salladı. "Ama bir bardak süt iyi olur. Yoksa bütün öğleden sonra mide ağrısı çekeceğim."

Barmen sütü getirdi. Anderson bunu yudumlarken veterinerde yaşananları düşündü. Sorunun cevabı kısa ve basitti: Hiçbir fikri yoktu.

Peter'ı muayenehaneye götürdüğünde ne olduğunu söyleyeyim. Hiçbir şey.

Zihni bu noktaya takıldı. Peter'ı içeri soktuğu sırada bekleme odası, çıkarken olduğu gibi kalabalıktı. Ama tımarhaneye benzemiyordu. İçerisi sessiz değildi, çeşitli türdeki hayvanlar ve içgüdüsel düşmanlıklar söz konusu olduğunda elbette ortama kütüphane atmosferi hâkim olmuyordu, ama bu normal bir durumdu. Viskisini yudumlarken, iş tulumu giymiş adamın boksör köpeği tutuşunu hatırladı. Boksör, Peter'a bakmıştı, Peter da ona. Ama hepsi o kadardı.

Haydi, haydi, sütünü iç ve evine git. Bu olayı da unut.

Pekâlâ. Ya ormandaki nesne? Onu da unutayım mı?

Anderson bu sorunun cevabı yerine büyükbabasının sesini duydu. *O nesne seni nasıl etkiliyor, Bobbi? Bunu düşündün mü?*

Düşünmemişti.

Ama şimdi düşünüyordu. Bu yüzden bir viski daha söylemek istedi... gelgelelim bunu içerse sarhoş olacağını biliyordu. Ama öğlenin bu vaktinde kocaman barda oturup tek başına sarhoş olmak istemiyordu. Birilerinin, belki barmenin, ona yanaşıp onun gibi güzel bir kızın bu barda ne yaptığını sormasını istemiyordu.

Bara beş dolar bıraktı. Barmen onu eliyle selamladı. Anderson dışarı çakarken telefonu fark etti. Rehber kirlenip eskimişti, viski kokuyordu, ama işe yarardı. Yirmi sent atıp ahizeyi omzuyla kulağı arasına sıkıştırdı. Rehberde V harfini buldu ve Etheridge Kliniği'ni aradı. Telefona Bayan Alden cevap verdi. Sesi sakindi. Arkasından bir köpek sesi geliyordu. Sadece bir köpek.

Anderson, "Parayı ödemeden kaçtığımı düşünmenizi istemedim," dedi. "Kayışı da yarın size postalarım."

Kadın, "Rica ederim, Bayan Anderson," diye cevap verdi. "Bunca yıllık müşterimizsiniz. Bedavacılar söz konusu olduğunda aklımıza gelecek son kişi sizsiniz. Kayışa gelince, burada bir dolap dolusu kayış var."

"Bir ara kıyamet koptu sanki."

"Ah, evet, evet. Bayan Perkins için bir ambulans çağırmak zorunda kaldık. Aslında bence durumu kötü değildi. Tabii, kolundaki yaranın dikilmesi gerekecek. Ama o durumda birçok kimse yürüyerek doktora gidebilir." Sesini biraz alçalttı. "Neyse ki onu ısıran kendi köpeğiydi. Zira Bayan Perkins hemen, 'Sizi dava edeceğim,' diye bağıran tiplerdendir."

"Acaba o kargaşaya ne yol açtı? Bu konuda bir fikriniz var mı?"

"Yok. Dr. Etheridge'in de yok. Belki de yağmurdan sonra sıcak basması neden olmuştur. Dr. Etheridge katıldığı bir konferansta böyle bir şeyden söz edildiğini söyledi. Kaliforniya'dan bir veteriner, o son depremden önce, kliniğindeki hayvanların 'vahşileştiklerini' anlatmış."

"Sahi mi?"

Bayan Alden, "Geçen yıl Maine'de deprem oldu. Aynı şeyin tekrarlanmayacağını umarım. Wiscasset'taki nükleer reaktör buraya fazla yakın."

Bobbi, *işte bunu Gard'la konuşmalısın*, diye düşündü. Kadına teşekkür edip telefonu kapattı.

Aracına döndüğünde Peter uyuyordu. Anderson binerken gözlerini açtı, sonra tekrar kapattı. Burnunu patilerine dayamıştı.

O beyaz tüyleri renklenmeye başlıyordu. Bunun kuşku götürecek tarafı yoktu. Hem de hiç.

O nesne seni nasıl etkiliyor, Bobbi?

Sus artık, büyükbaba!

Anderson evine döndü. Biraz daha viski içerek güç kazanmaya çalıştıktan sonra banyoya gitti. Aynaya yaklaşıp önce suratını inceledi. Sonra da parmaklarını saçlarının arasına soktu. Kırları hâlâ duruyordu. Gördüğü kadarıyla eskisi gibiydi saçları.

O güne kadar saçlarındaki kırları gördüğü zaman sevineceğini hiç düşünmemişti. Ama şimdi seviniyordu. Bir anlamda.

6

Akşamın ilk saatlerinde batıda kara bulutlar toplanmaya başladı. Karanlık basarken gök gürültüsü yankılanıyordu. Herhalde yağmurlar geri dönmek üzereydi, en azından bir geceliğine. Anderson, Peter'ın o gece çişini yaptıktan sonra bahçede fazla kalamayacağını biliyordu. Hayvan küçüklüğünden beri gök gürültüsünden çok korkardı.

Anderson pencerenin önündeki sallanan sandalyesinde oturmuştu, onu dışarıdan gören biri olsa kitap okuduğunu düşünürdü fakat aslında bir ileri bir geri sallanıyordu. Okumaya çalıştığı tez felaket sıkıcıydı ama yeni bir kitap yazmaya başladığında, ki yakın zamanda yazacaktı, bunun ona çok yardımı dokunacaktı.

Peter her gök gürültüsüyle sandalyeye biraz daha yaklaşıyordu, sanki mahcup mahcup gülümser gibiydi. *Evet, bana zarar veremez. Bunu ben de biliyorum. Ama sana biraz yaklaşabilir miyim? Bunun bir sakıncası yok değil mi, Bobbi?*

Fırtına patlamak için saat dokuza kadar bekledi. Anderson bunun çok şiddetli olacağından emindi. Havenlılar böyle fırtınalara "gerçek bir tufan" derdi. Bobbi mutfağa gitti, büfe olarak kullandığı gardırobu karıştırdı ve gaz lambasını buldu. Peter

kuyruğunu bacaklarının arasına kıstırıp, mahcup bir ifadeyle onu peşi sıra takip etmişti. Anderson arkasına döndüğünde gaz lambasıyla birlikte neredeyse köpeğin üzerine düşecekti.

"Geçebilir miyim, Peter?"

Peter hafifçe geri çekildi ama gök gürültüsünden pencerenin camları tıkırdayınca yeniden kadının bileklerine yapıştı. Anderson sandalyesine geri döndüğü sırada mavimsi beyaz şimşekler etrafı aydınlattı. Şiddetlenen rüzgâr ağaçları hışırdatıyordu.

Peter sallanan sandalyenin yanında oturuyor ve yalvarırcasına ona bakıyordu.

Anderson içini çekti. "Pekâlâ. Gel bakalım, ahmak."

Peter ikiletmeden, hemen Anderson'ın kucağına sıçradı. Bir patisiyle kasığına bir tane çaktı. Her seferinde ya kasığına ya da memelerinden birine vuruyordu. Özellikle yapmıyordu. Bu da o gizemli meselelerden biriydi. Aceleniz varken asansörün her katta durması gibi. Bundan kaçmanın bir yolu varsa da Bobbi henüz o yolu bulamamıştı.

Art arda çakan şimşekler gökyüzünü yardı. Peter, Anderson'ın üzerine çullandı. Kokusu, Anderson'ın burnuna doldu.

"Neden direkt boğazıma atlayıp işimi bitirmiyorsun, Pete?"

Peter ona mahcup bir bakış attı, sanki, *biliyorum, biliyorum,* diyordu.

Rüzgâr sert esiyordu. Işıklar titreşmeye başlamıştı. Bu, Roberta Anderson ve elektriğin çok geçmeden vedalaşacağına işaretti, hiç olmadı sabahın üçüne ya da dördüne kadar. Anderson elindeki kitabı bırakıp Peter'a sarıldı. Yazın ara sıra çıkan fırtınalara ve kışın tipiye itirazı yoktu. Bu doğa olayları hoşuna gidiyordu, onların neden olduğu kuvvetli sesleri ve yarattığı manzarayı seviyordu. Bu fırtınaların insafsız bir merhamet taşıdığını düşünüyordu. Şimdi de fırtınanın kendisini etkilediğini hissediyordu. Havadaki elektrik yüzünden kollarındaki ve ensesindeki tüyler diken diken olmuştu. Çok yakında çakan bir şimşek onu enerjiyle doldurup canlandırmıştı.

Anderson vaktiyle Jim Gardener'la yaptığı tuhaf bir konuşmayı anımsadı. Gard'ın kafatasında çelik bir plaka vardı. On yedi yaşında kayak yaparken bir kaza geçirmiş ve ölümün eşiğinden dönmüştü. Bir seferinde de ona, ampul değiştirirken farkına varmadan parmağını duya sokup fena çarpıldığını söylemişti. Tabii bu olağanüstü bir şey değildi. İşin tuhaf kısmı, ertesi hafta zihninde müzik, spikerlerin sesleri ve haber bültenlerinin yankılanıp durmasıydı. Bir ara gerçekten aklını kaçırdığını sanmıştı. Dördüncü günde, zihninde çalan radyo istasyonunu bile saptamıştı: WZON, Bangor'un üç AM kanalından biri. Dinlediği üç şarkının isimlerini not etmiş ve radyo istasyonunu arayıp gerçekten bu şarkıları çalıp çalmadıklarını sormuştu. Tabii reklamları da da. Hepsini gerçekten çalmışlardı.

Beşinci gün sesler hafiflemeye başlamıştı. İki gün sonra da tümüyle kesilmişti.

Dediğine göre, bütün bunlara kafatasındaki o lanet plaka yol açmıştı. Jim bunu söylerken yumruğunu hafifçe şakağındaki yara izine vurmuştu. "Muhakkak bu yüzden. Tabii, birçok kimse bu iddiama güler. Ama ben eminim."

Bu olayı ona bir başkası anlatmış olsaydı kendisiyle dalga geçildiğini sanırdı. Ama Jim şaka yapmıyordu, insan onun gözlerine bakar bakmaz ne kadar ciddi olduğunu anlardı.

Büyük fırtınaların gücü de büyüktü.

Masmavi bir şimşek çaktı. Anderson bir anlık parlamada avlusunu gördü. Kamyonun ön camına, ilk yağmurun damlalarının damladığını, garaj yolunu, bayrağı yan tarafına indirilmiş posta kutusunu, kıvranan ağaçları gördü. Bunu müthiş bir gök gürültüsü izledi. Peter kadına sokularak inledi. Ve elektrikler kesildi. Yavaş yavaş azalmadı, titreşmedi, gelip gitmedi. Tek seferde kesildi, tamamen. Kesin bir kararla.

Anderson gaz lambasına uzandı ve sonra duraksadı.

Dipteki duvarda yeşil bir nokta vardı. Frank dayının konsolunun hemen sağında. Nokta beş santim kadar yukarı kaydı.

Sonra sola ve sağa. Bir an kayboldu, sonra yeniden belirdi. Anderson, dejavunun verdiği tüm korkunçlukla gördüğü kâbusu hatırladı. Bir kez daha Poe'nun hikâyesindeki feneri düşündü.

Sonra ağır ağır Peter'a döndü. Boynundaki kemiklerin, paslı kapı menteşeleri gibi çatırdadığını duydu. Ne göreceğini biliyordu. Işık Peter'ın gözünden fışkırıyordu. Sol gözünden. Hayvanın gözü acayip, yeşil bir ışıkla parlıyordu.

Hayır... gözü değil. Işıldayan o kataraktt... daha doğrusu ondan geriye kalan o ince tabaka. Katarakt sabah, kliniktekine kıyasla daha da azalmıştı. Peter'ın yüzünün o yanı, korkunç, yeşil bir ışıkla aydınlanmıştı. Bu yüzden çizgi romanlardaki canavarları andırıyordu.

Anderson'ın ilk aklına gelen şey Peter'dan uzaklaşmak, sandalyeden fırlayıp kaçmak olmuştu... ama ne de olsa o Peter'dı. Zavallının zaten ödü patlıyordu. Anderson onu yalnız bırakırsa hayvan dehşete kapılacaktı.

Gök gürültüsü etrafta yankılanırken ikisi birden irkildi. Sonra şiddetli bir yağmur başladı. Anderson tekrar dipteki duvara, orada kayıp titreyen yeşil lekeye baktı. Çocukken yatakta uzanıp bileğini oynatarak saatinin yansımasını duvarda gezdirdiği zamanları hatırladı.

O nesne seni nasıl etkiliyor, Bobbi?

Peter'ın gözündeki yeşil alev kataraktı iyileştiriyor, onu yiyip bitiriyordu. Yine o noktaya baktı. Peter elini yaladığında irkilmemek için kendini zor tuttu.

Bobbi Anderson o gece pek uyuyamadı.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

KAZI SÜRÜYOR

1

Anderson nihayet uyandığında saat ona geliyordu. Evdeki ışıkların çoğu yanıyordu. Elektrik şirketi sonunda kıçını toplamıştı anlaşılan. Çoraplarıyla evde dolaşıp ışıkları söndürdü. Sonra da pencereden dışarı baktı. Peter verandadaydı. Anderson onu içeri alıp gözüne yakından baktı. Bir gece önceki dehşetini unutmamıştı. Ama sabaha özgü parlak gün ışığında bunun yerini merak almıştı. *Kim olsa korkardı,* diye düşündü. *Elektrik kesilmiş, fırtına coşmuş ve karanlıkta böyle bir şey görüyorsun.*

Etheridge neden bunu fark etmedi?

Ama bu sorunun yanıtı kolaydı. Kadranı fosforlu saatler gece de parlardı, gündüz de. Ama parlak ışıkta insan bunu göremezdi. Anderson, Peter'ın gözündeki yeşil ışığı daha önceki geceler fark etmediğine biraz şaşmıştı. Ama kataraktın küçüldüğünün bile ancak birkaç gün sonra farkına varmıştı. Fakat yine de... *Etheridge, Peter'a çok yakından baktı, öyle değil mi? Oftalmoskopla Peter'ın gözünü inceledi.*

O da kataraktın azalmaya başladığını kabul etmişti... ama yeşil ya da başka bir ışık konusuna değinmemişti.

Belki de yeşil ışığı fark etti fakat görmezlikten gelmeye karar verdi. Peter'ın daha genç göründüğünü fark edip bilmezlikten geldiği gibi. Çünkü görmek istemedi.

Anderson'ın bir yanı bu yeni veterinerden hiç mi hiç hoşlanmıyordu; bunun nedeninin önceki veteriner Daggett'ı çok

sevmesi olduğunu düşünüyordu. Ayrıca şu aptal (ve bir o kadar kaçınılmaz) varsayımda bulunmuştu: Peter ve o burada olduğu sürece Daggett da buralarda olacaktı. Ne var ki, yaşlı adamın yerine gelen kişiye düşmanlık hissetmek için aptalca bir nedendi bu. Her ne kadar Peter'ın bariz bir şekilde gençleştiğini görme konusunda başarısız olduysa (ya da görmezden geldiyse) bile, bu Etheridge'in tamamen yetersiz bir veteriner olduğu anlamına gelemezdi.

Yeşil ışık saçan bir katarakt... Böyle bir şeyi görmezden gelemezdi.

O halde Peter'ın gözü o zaman böyle ışıldamıyordu.

En azından, o an değil.

Zaten kliniğe girdiklerinde kıyamet falan kopmamıştı. Muayene sırasında da. Her şey oradan ayrılmaya hazırlanırken olmuştu.

Peter'ın gözü o zaman mı yeşil ışık saçmaya başlamıştı?

Anderson, Peter'ın mamasını kaba koydu. Sonra sol elini musluğun altına sokup mamaya ekleyeceği suyun ısınması bekledi. Bekleyiş uzadıkça uzadı. Şofben yavaş, inatçı ve ne yazık ki çok eskiydi. Anderson onu değiştirmeye niyetlenmişti. Havalar soğumadan önce kesinlikle bir şeyler yapması gerekecekti fakat Haven'da ya da Haven'ın kuzeyinde ve güneyinde kalan kasabalarda tek bir tesisatçı vardı. O da Delbert Chiles adında sevimsiz bir adamdı. Sanki Anderson'ın çıplakken nasıl görüneceğini bilirmiş gibi bakar (gözleriyle adeta, *pek bir şeye benzemiyor ama zor zamanda iş görür,* derdi) ve ona hep yeni kiyap yazıp yazmadığını sorardı. Chiles kendisinin de müthiş bir yazar olabileceğini söylerdi, ama enerjisi çok yüksekti ve kıçında kurt vardı, anlıyordu ya. En son onu arızalanan su boruları için aramak zorunda kaldığında, hava eksi yirmi dereceydi. Adam arızayı giderdikten sonra Anderson'a bir ara "turlayalım mı" diye sormuştu. Anderson bunu nazikçe reddetmişti. Chiles de ona görmüş geçirmiş bir tavır takınmaya çalışarak ama sadece bilinçli bir aptallığa

erişerek göz kırpmış ve "Ne kaçırdığını bilmiyorsun, tatlım," demişti. Anderson, *emin ol biliyorum ve zaten bu yüzden cevabım hayır,* demek istemişti fakat hiçbir şey söylememişti. Ondan ne kadar hoşlanmasa da ona yine işi düşebilir, ihtiyacı olabilirdi. Neden bu karşındakini şok eden cevaplar gerçek hayatta aklına sadece kullanmaya cesaret edemeyeceğinde geliyordu?

Sıcak su işini sen halledebilirsin, Bobbi, dedi zihninden gelen, tanıyamadığı bir ses. Zihninde yabancı bir ses mi vardı? Aman Tanrım, polisi aramalı mıydı? *Ama yapabilirsin, diye ısrar etti ses. Yapman gereken tek şey—*

Derken su ısındı, en azından ılıktı. Bobbi de şofbeni unuttu. Mamayı karıştırdı ve yere koyup Peter'ın yemek yiyişini izledi. Son zamanlarda hayvanın iştahı açılmıştı.

Peter'ın dişlerini de kontrol etmeliyim, dedi kendi kendine. *Belki yine eski mamandan yiyebilirsin. Böylece tasarruf etmiş oluruz. Ne de olsa Amerikan okurlar, kitap almak için kapının önünde sıraya dizilmiyorlar, bebeğim. Ve—*

Ve veterinerdeki karmaşa tam olarak ne zaman başlamıştı?

Anderson bunu dikkatle düşündü. Pek emin değildi ama galiba Etheridge, Peter'ın kataraktını incelemeyi bitirip oftalmoskopu yerine bırakırken başlamıştı.

Kafasının içindeki Sherlock Holmes sesi Basil Rathbone'un hızlı, neredeyse acele konuşmasıyla *aniden, dinle, Watson, dedi. Köpeğin gözü ışıldıyor. Hayır... Gözü değil. Işıldayan katarakt. Ama Anderson bunu fark etmiyor. Oysa fark etmesi gerekirdi. Etheridge de durumun farkında değil. Oysa kesinlikle farkında olması gerekirdi. Klinikteki hayvanların Peter'ın kataraktı ışıldamaya... belki şöyle de diyebiliriz, iyileşmeye başlayıncaya kadar sakin olduklarını söyleyebilir miyiz? Herhalde. O ışının kimsenin kuşkulanmayacağı zamanlarda belirginleştiğini söyleyebilir miyiz? Ah, Watson bu hem temelsiz hem de dehşet verici bir varsayım. Çünkü o zaman bu işe...*

akıllı bir tür yaratığın karıştığını söyleyebiliriz.

Anderson düşüncelerin gidişatından hiç hoşlanmadı ve o eski güvenilir öğüdün yardımıyla bu fikir silsilesinin önünü kesmeye çalıştı. Unut gitsin.

Bu kez yararı oldu.

Bir süre için.

2

Anderson ormana gidip o nesnenin etrafını biraz daha kazmak istiyordu.

Önbeyni bu fikirden hiç hoşlanmadı.

Önbeyni bu fikrin berbat olduğunu düşünüyordu.

Unut onu, Bobbi. Bu tehlikeli bir şey.

Doğru.

Ha, sahi... O nesne seni nasıl etkiliyor?

Görünüşte bir şey yoktu. Ama insan sigaranın akciğerlerine neler yaptığını da göremiyor ve bu yüzden içmeye devam ediyordu. Belki de şu an akciğeri çürüyor, kalbinin odacıklarına kolestrol doluyordu. Ya da kısırlaşmıştı. Belki de şu anda vücudu çılgın gibi durmadan olağandışı akyuvarlar oluşturuyordu. *Lösemi gibi ilginç bir şeye yakalanabilecekken neden erken regl olmakla yetinesin ki, Bobbi?*

Ama yine de orayı kazmayı istiyordu.

Bu basit ve ilkel güdünün önbeyniyle hiçbir bağlantısı yoktu. Bu istek benliğinin derinliklerinden bir yerden yükseliyordu. Fiziksel bir açlıktan farksızdı bu. Tuz, kokain ya da eroin, sigara ya da kahve istemek gibi bir şeydi. Önbeyni mantığa yaslanırken, bu diğer kısım neredeyse anlaşılmaz bir emre odaklanmıştı: *Orayı kaz, Bobbi! Bunun hiçbir sakıncası yok. Orayı kaz! Kaz! Kahretsin! Neden biraz daha kazmayasın? O cismin ne olduğunu öğrenmek istiyorsun. O zaman iyice ortaya çıkıncaya kadar kaz. Kaz kaz kaz...*

Kendini zorlayarak bu sesi susturmayı başardı ama on beş dakika sonra, bir Delfi kâhinini dinler gibi, aynı emre kulak verdiğini fark etti.

Bulduğun şeyi birine anlatmalısın.

Kime? Polise mi? Olmaz. İmkânsız. Ya da—

Ya da kime?

Anderson bahçedeydi. Deli gibi ot yoluyordu. Uyuşturucuyu bırakmaya çalışan bir bağımlıya benziyordu.

Zihni, az önceki cümleyi tamamladı. *Ya da yetkili birine.*

Sağ beyni ablası Anne'in alaylı kahkahasıyla yankılandı. Bobbi bunun geleceğini biliyordu ama kahkaha onu korktuğu kadar etkilemedi. Anderson da kendi kuşağından birçok kimse gibi, işleri yetkililere bırakma fikrine pek sıcak bakmıyordu. Yetkililere olan güvenini on üç yaşındayken, Utica'da kaybetmişti. O gün annesi bir tarafta, Bobbi ve Anne bir tarafta televizyonun karşısındaki kanepede oturuyorlardı. Bir yandan hamburger yiyor, bir yandan da Dallas polisinin Lee Harvey Oswald'ı* bir yeraltı otoparkından çıkarışını seyrediyordu. Etraf polis doluydu. O kadar çoklardı ki televizyondaki muhabir tüm o polisler, tüm o yetkililer, sorunun ne olduğunu bırak, bir şeylerin yolunda olmadığını anlayamadan birinin Oswald'ı vurduğunu anlatmıştı.

Anladığı kadarıyla, Dallas polisi John F. Kennedy'yi ve Lee Harvey Oswald'ı korurken öyle harika bir iş çıkarmıştı ki iki yıl sonra Chicago'da yazın gerçekleşen ırksal ayaklanmalarda ve onun ardından Vietnam'daki savaşta görevlendirilmişlerdi. Bu ikisini şu görevler izledi: Kennedy suikastından on yıl sonra petrol ambargosunu yürütmek, İran'daki elçilikten Amerikan rehinelerin güvenli bir şekilde salınması için yapılan görüşmeler... Cahil sarıklıların mantığın ve otoritenin sesini dinlemeyeceği anlaşılınca, Jimmy Carter o zavallıları kurtarmaları için Dallas polisini göndermişti. Sonuçta Kent State işlerini böylesine

* 35. Amerika Birleşik Devletleri Başkanı John F. Kennedy'nin katil zanlısı olarak tutuklanmış ve olaydan iki gün sonra öldürülmüştür.

soğukkanlı bir özgüvenle yürüten adamlar, *Görevimiz Tehlike*'dekilerin her hafta becerebildiği cinsten işleri gayet tabii yapabilirdi. Eh, eski Dallas polisinin talihi bu görev sırasında pek yaver gitmemişti ama genel anlamıyla durumu kontrol altına almışlardı. Tek yapman gereken, çizgili tişört giymiş, azalan saçlarına saç toniği sürmüş, tırnaklarının içi kızarmış tavuk yağı dolu bir adamın, Amerika başkanının beynini Texas'taki küçük bir kasabanın sokağında ilerleyen bir Lincoln'ın arka koltuğundan vurduğu zamanlardan beri dünyanın halinin ne kadar düzeldiğine bakmaktı.

*Her şeyi Jim Gardener'a anlatacağım. D*öndüğü zaman. *Gard ne yapılması gerektiğini bilir. Bu sorunun nasıl çözümleneceğine ilişkin hiç olmazsa aklına bir şeyler gelir.*

Anderson yine ablasının sesini duydu: *Demek bir delinin fikrini alacaksın? Harika!*

O deli değil. Sadece biraz garip biri.

Ah, evet. Geçen seneki Seabrook gösterilerinde çantasında bir .45'likle yakalandı. Evet, bu gerçekten biraz garip.

Anne! Kes sesini!

Anderson otları yolmayı sürdürdü. Bütün sabah, o sıcak güneşin altında ot yoldu. Tişörtünün sırtı terden sırılsıklam olmuştu. Başına güneş geçmesin diye taktığı şapkayı korkuluğun kafasına geçirmişti.

Öğle yemeğinden sonra biraz kestirmek için yattı ama uyuyamadı. Kafasında düşünceler birbirini kovalıyor, o yabancının sesi hiç kesilmiyordu. *Orayı kaz, Bobbi. Hiçbir şey olmaz. Kaz gitsin...*

Sonunda yataktan kalktı. Levye, bel ve küreği kapıp ormana doğru yollandı. Ama arazisinin sınırına eriştiğinde durakladı. Düşünceli bir biçimde kaşlarını çattı. Sonra eve dönüp kazmasını da aldı. Peter verandadaydı. Bir an başını kaldırdıysa da peşine takılmaya kalkışmadı.

Anderson buna hiç şaşmadı.

3

Yirmi dakika sonra patikada durdu ve ağaçların arasından kazmaya başladığı hendeğe doğru baktı. Uzaydan gelen bir geminin küçük bir parçası olduğuna inandığı kısım görünüyordu. Geminin gri gövdesi İngiliz anahtarı ya da tornavida kadar sertti, rüya, hayal, varsayım değildi; *oradaydı* işte. Kazıp çıkardığı toprağı çukurun iki yanına yığmıştı. Nemli ve kara toprak şimdi koyu bir kahverengiye dönüşmüştü, dün gece yağan yağmur yüzünden hâlâ nemliydi.

Anderson yamaçtan inerken, ayağının altında bir şey, gazeteye basmış gibi hışırdadı. Ama bu bir gazete değil, ölü bir serçeydi. Altı metre kadar ötede ölü bir karga yatıyordu. Ayakları çizgi filmlerde ölen kuşlar gibi yukarı kalkmıştı. Anderson duraklayıp etrafına bakındı. Üç kuş ölüsü daha gördü. Bir karga daha, sonra bir kırmızı tangara, bir de mavi alakarga. Hiçbirinde yara bere yoktu. Sadece ölmüşlerdi. Hiçbirine sinek üşüşmemişti.

Çukura ulaştığında aletlerini bir kenara attı. Hendeğin dibi çamurluydu. Ama yine de içine girdi. Yürüyüş ayakkabıları çamurda cuk cuk ses çıkardı. Anderson eğildi. Pürüzsüz, gri cisim çamurun içinde kayboluyordu. Bir yanda gölcük oluşmuştu.

Sen nesin?

Anderson elini cismin üzerine koydu. Titreşim avucundan bütün vücuduna yayıldı bir an. Sonra da kesildi.

Dönüp küreği aldı. Onun pürüzsüz, tahta sapının güneşte hafiften ısındığını hissetti. Ormana özgü seslerin duyulmadığını belli belirsiz fark etti. Ne kuşlar ötüyor ne de insan kokusunu alan hayvanlar çalıların arasından uzaklaşmaya çalışıyordu. Anderson humuslu toprağın, çam iğnelerinin, kabukların ve özsuyun kokularını çok daha iyi duyumsuyordu şimdi.

Benliğinin derinliklerinden, çok derinlerden, bir ses dehşetle haykırıyordu. Bu ses, sağ beyninden değil, belki de zihninin en ilkel köşesinden yükseliyordu.

Bir şeyler oluyor, Bobbi. Şimdi, burada bir şeyler oluyor. ŞU ANDA! Hemen kaç. Ölü dağsıçanı. Ölü kuşlar. Bobbi, lütfen lütfen LÜTFEN—

Anderson küreğin sapını sıkıca kavradı ve yine o cisme baktı. Tıpkı çizdiği gibiydi. Toprağın içindeki devasa cismin gri ucu.

Kanaması yeniden başlamıştı ama aldırmıyordu. Bahçedeki otları yolmaya çıkmadan önce ped takmıştı nasıl olsa. Büyük boy. Çantasında altı tane daha vardı. Yoksa bir düzine falan mıydı?

Bilmiyordu, önemli de değildi. Özgür irade konusundaki inancına rağmen, içinde bir yerin eninde sonunda buraya geleceğinden emin olması da onu etkilemiyordu. İçine ışıltılı bir huzur doluyordu sanki. Ölü hayvanlar... bittikten sonra yeniden başlayan regller... henüz kararını vermediğini düşündüğü zaman bile buraya hazırlıklı gelmesi... Bütün bunlar küçük şeylerdi... Küçüğün de küçüğü, önemsiz şeyler. Anderson orayı biraz kazacak ve pürüzsüz, metal yüzeyinden başka görülecek bir şey olup olmadığını görecekti. Çünkü her şey—

"Her şey yolunda," dedi Bobbi Anderson, o anormal sessizliğin içinde ve kazmaya başladı.

BEŞİNCİ BÖLÜM

GARDENER DÜŞÜYOR

1

Bobbi Anderson pergelle dev bir cisim çizerken, yorgunluk yüzünden sandığından daha da uyuşmuş beyniyle olmayacak şeyler düşünürken, Jim Gardener da o günlerde elinden gelen tek işi yapıyordu. Bu kez Boston'daydı. 25 Haziran'daki şiir okuma etkinliği Boston Üniversitesi'ndeydi. O akşam her şey yolunda gitti. Gardener 26'sında boştu. İşte o gün takıldı, ama "takıldı" demek gerçekte olanları anlatmaya yetmiyor maalesef. Bu öyle ormanda yürürken bir ağaç kökü yüzünden tökezlemeye benzemiyordu. Gardener *düşmüştü*, üstelik uzun süren bir düşüştü bu. Uzun bir merdivenden aşağıya hiçbir masrafın karşılanmadığı, kemik parçalayan bir yuvarlanıştı. *Merdivenden mi*? Kahretsin, neredeyse uzay boşluğundan yeryüzüne düşmüştü.

Bu düşüş otel odasında başladı ve sekiz gün sonra New Hamshire'da, Arcadia Sahili'ndeki mendirekte sona erdi.

Bobbi (köpeğinin başına gelen tuhaf şeyler dikkatini geçici olarak dağıtsa da) çukuru kazmak istiyordu; Gard 26 Haziran sabahı uyandığında içmek istiyordu.

"Kısmen alkolik" diye bir şey olmadığını biliyordu. İnsan ya içiyordu ya da içmiyordu, işte o kadar. O da şu ara içmiyordu. Bu iyi bir şeydi. Gerçi içkiyi uzun süre aklına bile getirmediği zamanlar hep olmuştu. Bazen aylarca. Arada bir alkolikler toplantısına katılıyordu (Gard iki hafta bu toplantılara katılmasa hu-

zursuz hissediyordu, tuzu döktükten sonra omzunun üstünden savurmamak gibi bir şeydi bu), gidince ayağa kalkıp, "Merhaba, adım Jim ve ben bir alkoliğim," diyordu. Ama içme dürtüsünü hissetmediğinde, bu söylediği gerçek gibi gelmiyordu. Böyle zamanlarda tam ayık olmuyordu; içki içebiliyor ve içiyordu ama *içmek* kafayı çekmekle aynı şey değildi. Fakültedeki bir toplantıya ya da yemeğe katıldığı zaman saat beşte, bir iki kokteyl içerdi. Ama hepsi o kadar. Ya da Bobbi Anderson'ı arar ve onu soğuk bir şeyler içmeye çağırırdı. Bu kadarı iyiydi. Sorun olmuyordu.

Ama sonra bir sabah uyanır ve dünyadaki bütün içkileri içmek isterdi. Bu sabah olduğu gibi. Gerçek bir susuzluk gibi gelirdi bu ona. *Saturday Evening*'de, Virgil Partch'ın çizdiği o karikatürleri; çölü geçerken daima dilleri dışarı sarkmış, bir damla su arayan o acayip hazine avcılarını aklına getiren fiziksel bir ihtiyaç.

Bu dürtü geldiğinde yapabildiği tek şey bu isteğe karşı koymaktı. Aslında böyle zamanlarda bazen Boston gibi bir yerde olmak daha iyiydi çünkü her akşam, dört saatte bir, toplantı vardı. Bu arzu genellikle üç dört gün sonra geçiyordu.

Genellikle.

Şimdi de bekleyeceğim, diye düşündü. Odada oturup kablolu televizyondan film seyredecek, ücretini onu buraya getirenlere yükleyecekti. Karısından boşanalı ve üniversitedeki işinden ayrılalı sekiz yıl olmuştu. Artık tamzamanlı bir şairdi. Yani şimdi takasın paradan daha önemli olduğu garip, küçük bir dünyada yaşıyordu.

Şiirlerini verip yiyecek aldığı olmuştu. Bir keresinde, bir çiftçinin karısının doğum günü için yazdığı şiire karşılık, üç küçük torba patates almıştı. Çiftçi Gardener'a dik dik bakarak, "Lanet olasıca şey kafiyeli olsun," demişti. "Gerçek şiyirler kafiyeli olur."

Leb demeden leblebiyi anlayabilen Gardener (bilhassa da midesi söz konusu olduğunda), coşkulu kafiyelerle dolu bir sone yazmış, ikinci kez üzerinden geçerken kahkahalara boğulmuştu. Sonra Bobbi'yi arayıp şiirini ona okumuştu, birlikte resmen

ulumuşlardı. Sesli okuyunca şiir daha da komikleşmişti. Sesli okuyunca Dr. Seuss'tan gelen bir aşk mektubuna benzemişti. Gard'ın Bobbi'nin belirtmesine ihtiyacı yoktu, bu düzgün bir işti, gürültülüydü ama küçümseyen bir havası yoktu.

Bir başka sefer Batı Minot'daki küçük bir yayınevi, Gardener'ın şiirlerini basmak istemiş (bu 1983 yılının başlarında olmuştu ve Gardener'ın yayımladığı son şiir kitabıydı) ve avans olarak ona yarım çeki odun vermeyi önermişti. Gardener kabul etmişti.

O gece Bobbi'nin sobasının önünde otururlarken ona, "Daha fazla odun istemeliydin," demişti kadın. Ayaklarını sobanın önündeki korkuluğa dayamış sigara içiyorlardı. Dışarıda rüzgâr uluyor, karlar ağaçlara çarpıyordu. "Onlar güzel şiirler. Ayrıca bir sürüler."

Gardener, "Biliyorum," demişti. "Ama üşüyordum. Yarım çeki odun bana bahara kadar yeter." Kadına göz kırpmıştı. "Ayrıca o adam Connecticut'tan. Odunun çoğunun dişbudak olduğunun farkında değildi sanırım."

Anderson ayaklarını indirip ona hayretle bakmıştı. "Şaka mı yapıyorsun?"

"Hayır."

Bobbi kıkır kıkır gülmeye başlamış, Gardener da onu uzun uzun öpmüştü. Daha sonra onu yatağa götürmüştü ve birlikte uyumuşlardı. Gece bir kez uyandığını, rüzgârı dinlediğini, dışarıdaki o karanlık ve soğuğu, bedenlerinden yayılan ısıyla, içerideki yatağın sıcaklığını düşündüğünü anımsıyordu. Bunun sonsuza dek sürmesini istediğini anımsıyordu ama hiçbir şey sonsuza dek sürmezdi. Tanrı'nın sevgi olduğuna inanarak büyümüştü. Yine de kadın ve erkekleri Ay'a gidebilecek kadar zeki ama sonsuza dek diye bir şeyin olmadığını defalarca kez öğrenmesi gerekecek kadar salak yaratmışken Tanrı'yı sevmenin nasıl mümkün olduğunu düşünmeden edemiyordu.

Ertesi gün Bobbi ona bir kez daha para teklif etmişti. Gardener her zaman yaptığı gibi bu teklifi reddetmişti. Zengin değildi

ama başının çaresine bakabiliyordu. Anderson bu konuya gerçekçi bir açıdan yaklaşsa da Gard içindeki küçük öfke kıvılcımına engel olamamıştı. "Yatakta geçirilen gece sonrası paranın kime verildiğini bilmiyor musun?"

Anderson çenesini havaya kaldırmıştı. "Bana fahişe mi diyorsun?"

Gardener gülümsemişti. "Kadın tüccarına ihtiyacın var mı? Duyduğuma göre, o işte para varmış."

"Jim kahvaltı etmek mi istiyorsun yoksa beni öfkelendirmek mi?"

"İkisi birden olmaz mı?"

Anderson, "Hayır," demiş ve Gardener o zaman onun gerçekten kızdığını anlamıştı. *Tanrım*, diye düşünmüştü. *Böyle şeyleri gitgide daha az fark eder oldum. Oysa eskiden ne kolaydı...* Anderson'a sarıldı. *Sadece takılıyordum. Bunu anlayamıyor mu? Eskiden ona takıldığımı hemen anlardı.* Ama Bobbi ona takıldığını düşünmemişti çünkü aslında şaka yapmıyordu. Buna inanmakla ancak kendini kandırırdı. Aslında onu kırmaya çalışıyordu çünkü Jim'i mahcup etmişti. Ve budalaca olan Bobbi'nin teklifi değil, onun mahcup olmasıydı. Sonuçta bu hayatı kendisi seçmişti, öyle değil mi?

Ayrıca Bobbi'yi kırmak, onu kendisinden uzaklaştırmak istemiyordu. Yatak arkadaşlığı iyiydi ama önemli olan aslında bu değildi. Asıl önemli olan Bobbi Anderson'ın dostluğuydu. Son zamanlarda korkunç bir şey oluyordu. Gardener'ın arkadaşları hızla azalmaya başlamıştı. Bu gerçekten korkutucu bir şeydi.

Arkadaşların mı senden uzaklaşıyorlar? Yoksa sen onları kendinden zorla mı uzaklaştırıyorsun? Hangisi, *Gard*?

Başta Anderson'a sarılmak, ütü masasına sarılmaktan farksızdı. Gardener, kadının kollarından sıyrılmaya çalışmasından korkuyordu. Çünkü o zaman, onu zorla tutma yanlışına düşecekti. Neyse ki Anderson sonunda yumuşadı.

Gardener, "Kahvaltı istiyorum," dedi. "Bir de özür dilemek."

Anderson, "Sorun değil," dedi. Arkasını döndüğü için Gard onun yüzünü göremedi. Ama sesinden ağladığı ya da ağlamak üzere olduğu anlaşılıyordu. "Burada erkeklere para teklif etmenin terbiyesizlik olduğunu hep unutuyorum."

Gardener bunun terbiyesizlik olup olmadığını bilmiyordu. Ama Bobbie'den para alamazdı. Hiçbir zaman almayacaktı.

Oysa New England Şiir Kervanı başkaydı.

Paraya, Papa yeni bir boneye ne kadar ihtiyaç duyuyorsa o kadar ihtiyaç duyan Ron Cummings olsa, "O pilici kap, oğlum," derdi. "Koşamayacak kadar ağır ve vazgeçilemeyecek kadar şişman."

New England Şiir Kervanı nakit çalışıyordu. İki yüz dolar avans, iki yüz dolar da program sona erdiği zaman. Yani, sözcükler karın doyuruyor da denebilirdi. Hepsi bu kadarla da kalmıyordu.

Geri kalan her şey hesaba yazılıyordu.

Turne sırasında her fırsattan yararlanabiliyordun. Otelin lokantasından bol bol yemek yiyebiliyor, berberde saçlarını kestirebiliyor, yanında fazladan getirdiğin (öyle bir şey varsa) ayakkabıları boyatabiliyordun.

Ayrıca odalarda film seyredebiliyordun. Hem de sinemalarda asla izleyemeyeceğin şahane filmleri. Çünkü şairlerden, en iyilerinden bile, bedavaya ya da üç küçük çuval patatese bir sone gibi saçma bir değere istenen şey için sinemalarda para isteniyordu. Filmler ücretliydi tabii ama öyleyse ne olurdu yani? Hesaba yazdırman bile gerekmiyordu, bilgisayar otomatik olarak yazıyordu. Gardener'ın bu konuda söyleyebileceği tek şey, "Çok şükür, hesap açık kalsın, açın şu filmleri!"ydi. Ne bulduysa izledi: *Emmanuelle New York'ta*'dan *Indiana Jones: Kamçılı Adam*'a ve *Rainbow Brite and Star-Stealer*'a kadar.

Gardener boynunu ovarak yıllanmış viskinin tadını düşünürken, işte şimdi yapacağım şey bu, diye düşündü. *TAM OLARAK böyle yapacağım. Burada oturacak ve filmleri tekrar tekrar*

seyredeceğim. Rainbow Brite'*ı bile. Öğle yemeği için jambonlu* çizburgerlerden *üç tane* söyleyeceğim *ve birini, saat üçte soğuk soğuk yiyeceğim. Belki* Rainbow Brite'*ı es geçip yatıp uyuyacağım. Gece dışarı çıkmayacağım. Erkenden yatacağım. Ve bu isteğe karşı koyacağım.*

Bobbi Anderson topraktan uzanan yedi santim enindeki bir cisme takıldı.

Jim Gardener da Ron Cummings'e.

Farklı cisimler ama aynı sonuçlar.

Bir nal uğruna...

Anderson'la Peter yaklaşık üç yüz kırk kilometre uzakta veteriner kliniğine yaptıkları anormal yolculuktan dönerken, Ron da Gardener'ın oteldeki odasına geldi. Cummings ona, otelin barına inip bir ya da on kadeh içki içmeyi önerdi.

Sonra da neşeyle ekledi. "Ya da önsevişmeyi atlar, hemen zil zurna oluruz."

Ron bu teklifi doğru dürüst yapsaydı, Gardener onu reddedecekti. Onun yerine kendini Ron Cummings'le barda buldu. Jack Daniels dolu bir bardağı dudaklarına götürürken kendine o basmakalıp sözü tekrarlıyordu. "İstersem hemen keserim."

Ron Cummings ciddi ve usta bir şairdi. Çok da zengindi, para sıçıyordu... ya da o herkese öyle söylüyordu. "Ben kendi kendimin hamisiyim," diyordu. "Para sıçıyorum." Ailesi aşağı yukarı dokuz yüz yıldan beri dokuma işindeydi ve Güney New Hampshire'ın önemli bir bölümü onlara aitti. Bütün aile Ron'un deli olduğuna inanıyordu. Neyse ki ailenin ikinci oğluydu ve abisi deli değildi (yani dokuma işiyle ilgileniyordu). İşte bu yüzden Cummings ailesi Ron'un istediğini yapmasına, yani şiir yazıp okumasına ve durmaksızın içmesine izin veriyordu. Yüzü veremli gibi, sıska bir genç adamdı Ron. Gardener onun kraker ve fındıktan başka bir şey yediğini hiç görmemişti Ron Cummings aslında Jim Gardener'ın içki sorunu olduğunu ya da sarhoşken karısını öldürmeye çalıştığını bilmiyordu

"Pekâlâ," dedi Gardener. "Bana uyar. Haydi, zil zurna sarhoş olalım."

Otelin barında birkaç kadeh içtikten sonra Ron, onlar gibi zeki iki adamın hoparlörlerden asansör müziği yayılan bu yerden daha eğlenceli bir mekân bulabileceklerini söyledi. "Kalbimin buna dayanabileceğini sanıyorum. Yani... emin değilim ama—"

Gardener cümleyi tamamladı. "Tanrı korkakları sevmez."

Ron gıdaklar gibi bir ses çıkararak güldü. Sonra Gardener'ın omzuna vurarak hesabı istedi. Abartılı hareketlerle ödemeyi yaptı ve barmene bol bahşiş verdi. "Haydi, gidelim dostum," dedi. Böylece oradan ayrıldılar.

Dışarıdaki akşam güneşi, Gardener'ın gözlerine cam mızraklar gibi battı. Birdenbire yaptığının hiç de doğru olmadığını düşündü.

"Dinle, Ron. Belki de ben—"

Cummings onun omzuna vurdu. Soluk yanakları kızarmış, sulu mavi gözleri parlamaya başlamıştı. "Oyunbozanlık etme, Jim! Boston ayaklarımızın altında uzanıyor. Son derece farklı ve yeni. Yeniyetme bir oğlanın rüyasında ilk kez boşalması gibi taptaze—"

Gardener dayanamayıp gülmeye başladı.

Ron da kıkırdadı. "İşte bu hepimizin tanıdığı ve sevdiği Gardener."

Gardener, "Tanrı korkakları sevmez," diye tekrarladı. "Bir taksi bul, Ronnie."

Sonra birdenbire gökyüzündeki hortumu fark etti. Kocaman, kapkara bir şeydi ve yaklaşıyordu. Az sonra yere inecek ve Gardener'ı kaptığı gibi götürecekti.

Ama masaldaki o Oz Ülkesi'ne değil, diye düşündü.

Bir taksi kaldırıma yanaşıp durdu. İki şair arabaya bindi. Şoför nereye gitmek istediklerini sordu.

Gardener, "Oz Ülkesi'ne," diye mırıldandı.

Ron gıdakladı. "Daha hızlı içki içilen ve daha hızlı dans edilen bir yere demek istiyor. Bize öyle bir yer bulabilir misin?"

Şoför, "Galiba evet," diyerek gaza bastı.

Gardener bir kolunu Ron'un omzuna atarak, "Çılgınlık başlasın!" diye bağırdı.

Ron, "İşte bunun şerefine içilir," dedi.

2

Gardener ertesi sabah, üzerinde kıyafetlerle buz gibi suyla dolu küvette uyandı. Bir gün önce Ron Cummings'le gezmeye çıkarken giydiği en güzel kıyafetleri cildine yapışmıştı. Parmaklarına baktı. Bembeyaz ve kırış kırış olmuşlardı. Epeydir suyun içinde yattığı anlaşılıyordu. Belki de küvete girdiği sırada su sıcaktı. Ama bunu hatırlamıyordu.

Gardener küvetin tıkacını açtı. Sonra da klozetin üzerinde duran viski şişesini fark etti. Yarı doluydu, üzeri yağlı gibiydi. Şişeyi aldı. Kızarmış tavuk kokuyordu. Ama Gardener'ı asıl ilgilendiren şişenin içinden yükselen kokuydu. *Bunu yapmamalısın,* diye düşündü ama o sırada şişenin ağzı dişlerine çarpmıştı bile. Biraz içti. Sonra tekrar sızdı.

Kendine geldiğinde yatak odasında çırılçıplak duruyordu. Telefonu kulağına dayamıştı. Biraz önce bir numarayı çevirmişti sanki. Kimi aramıştı? Bilmiyordu. Ancak Cummings cevap verdiği zaman durumu anladı. Ron'un sesi, hali Gardener'dan fenaymış gibi geliyordu. Gerçi Gardener bunun mümkün olmadığına yemin edebilirdi.

"Çok kötü şeyler mi oldu?" diye sordu Gard. Ne zaman bu döngüye girse böyle oluyordu, bilinci yerindeyken bile her şey bulanık bir fotoğraf gibi görünüyordu. Hiçbir zaman tam anlamıyla kendinde olmuyordu. Çoğu vakit kendi kafasının üzerinde, çocuk balonu misali süzülüyordu. "Belaya karıştık mı?"

"Belaya mı?" diye tekrarladı Ron, sonra bir süre sessiz kaldı. Gardener bekledi, Ron'un düşündüğünü *düşündü.* Düşündüğünü *umdu.* Elleri buz gibi olmuştu. Sonra Cummings, "Bela falan

yok," diye mırıldandı. Gardener biraz rahatladı. "Başım dışında yani. Başım çok kötü ağrıyor. Tanrım."

"Emin misin? Hiçbir şey olmadı mı? Hiçbir şey?"

Gardener karısı Nora'yı düşünüyordu.

Birdenbire kafasında bir ses çınladı. *Karını vurdun.* Çizgi roman meraklısı polisin sesiydi bu. *Ne harika, değil mi?*

Cummings düşünceli düşünceli, "Eh..." dedi. Sonra durakladı.

Gardener alıcıyı sıkıca kavradı. "Eh, ne?" Birdenbire odadaki ışık fazla parlak geldi. Dün akşamüzeri otelden çıktıkları zamanki güneş gibi.

Yine bir şey yaptın, diye düşündü. *Kendini kaybettin ve bir işler karıştırdın yine. Budalaca bir şey yaptın. Delice. Ya da korkunç. İçki içmemen gerektiğini ne zaman öğreneceksin sen? Yoksa hiç öğrenemeyecek misin?*

Saçma bir şekilde eski bir filmden bir replik geçti aklından.

Korkunç *El Comandante*: Yarın, şafak sökmeden önce *señor,* ölmüş olacaksınız! Bu güneşi son görüşünüz!

Cesur *Americano*: Evet ama sen hayatının geri kalanı boyunca kel olacaksın.

Ron'a sordu. "Ne oldu? Ne yaptım?"

Cummings, "Stone Bar diye bir yerde birtakım adamlarla tartıştın," diyerek hafiften güldü. "Tanrım, güldüğün zaman canın yanıyorsa bil ki içkiyi fazla kaçırmışsındır. James, dostum, Stone Bar'ı ve oradaki cici adamları hatırlıyor musun?"

Gardener hatırlamadığını söyledi. Kendini gerçekten zorlayınca, Smith Brothers isimli bir yeri anımsayabildi. Güneş henüz batıyordu ve haziran sonuydu, yani saat... sekiz buçuk muydu? Dokuza çeyrek mi vardı? O ve Ron içmeye başladıktan aşağı yukarı beş saat sonra falandı. Cummings'le Wallace Stevens hakkında şiddetle tartıştığını da hatırlıyordu, müziğin sesini bastırmak için bağırıyorlardı. John Fogerty'den bir şey çalıyordu. Hafızası onu bu noktada bırakıyordu.

"Barın üstüne 'WAYLON JENNINGS'i BAŞKAN SEÇİN' yazan bir pankart asılmıştı. Bu hafızanı canlandırdı mı?"

Gardener çaresizce, "Hayır," dedi.

"İki adamla tartışmaya giriştin. Birbirinize sövüp saydınız. İş kızışıp alevlendi. Sonra bir yumruk indi."

"Yumruğu ben mi indirdim?" Gardener'ın sesi ruhsuzdu.

Ron neşeyle, "Evet, sen indirdin," diye açıkladı. "Sonra ikimiz de havada uçtuk sanki. Kendimizi kaldırımda bulduk. Açıkçası ben ucuz kurtulduğumuzu düşündüm. Onları fena kızdırmıştın, Jim."

"Konu Seabrook muydu, Çernobil mi?"

"Kahretsin! Hatırlıyorsun!"

"Hatırlasam hangisi olduğunu sorar mıydım?"

"Aslında her ikisinden de söz edildi." Cummings bir an durakladı. "İyi misin, Gard? Sıkıntılı gibisin."

Gardener, öyle mi *dersin*, diye düşündü. *Aslında uçuyorum, Ron. Bir kasırgaya yakalandım. Dönüyorum, alçalıp yükseliyorum. İşin sonunun nereye varacağını da bilmiyorum.*

"İyiyim," dedi.

"Buna sevindim. Kime teşekkür etmen gerektiğini bildiğini umarım."

"Sana mı?"

"Tabii ya. Dostum, kaldırıma kıçüstü öyle bir düştüm ki. Kaydıraktan ilk kez kayan bir çocuk gibi. Aynada kıçımı göremiyorum ama belki böylesi daha iyi. Bahse girerim, 69 yılındaki Grateful Dead posterlerine benziyordur. Ama sen tekrar içeri girip Çernobil civarında oturan çocukların beş yıl içinde löseminden öleceklerinden söz etmek istedin. Bazı adamların nükleer santralde sorunlu elektrik kablolarını mumla ararken nasıl Arkansas'ı az daha havaya uçurduklarından bahsetmek istedin. Orayı onların ateşe verdiğini söyledin. Seni ancak, 'Daha sonra gelir, kafalarını kırarsın,' diyerek güçbela taksiye bindirebildim. Otel odana çıkardım, küvetin musluğunu da açtım. Bana iyi ol-

duğunu söyledin. Banyo yapacağını ve sonra da Bobby adında bir adama telefon edeceğini söyledin.

Gardener dalgın dalgın, "O erkek değil kadın," diye mırıldandı. Diğer eliyle sağ şakağını ovuşturuyordu.

"Güzel mi bari?"

"Evet, hoş. Ama göz kamaştırıcı değil." Nedense kafasında birdenbire saçma fakat somut bir düşünce belirdi. *Bobbi'nin başı dertte.* Sonra da kayboldu.

3

Gardener ağır ağır bir koltuğa doğru gidip oturdu. Şimdi iki şakağını birden ovuyordu. Nükleer reaktörler. Tabii. Başka ne olabilirdi? Çernobil değilse Seabrook. Seabrook değilse Three-Mile Adası. Three-Mile değilse, Wiscasset'taki Maine Yankee. Ya da biri çıkıp patlamaya hazır haldeki kullanılmış parçaların dışarıda, astarlanmamış bir hendekte tutulduğunu, tam son saniyede, fark etmese Washington Eyaleti'ndeki Hanford Reaktörü'nde neler yaşanabileceği.

Ama bu sorunlardan kaçını son saniyede fark edebilirlerdi?

Devasa, sıcak çukurlara biriken kullanılmış yakıtlar. Tutankhamun'un Laneti'nin feci olduğunu mu düşünüyorsunuz? Haydi ama! Yirmi beşinci yüzyıl arkeologları bu saçmalıkları kazıp çıkarana kadar bekleyin hele! İnsanlara tüm bunların bir yalan, su katılmamış bir yalan olduğunu anlatmaya çalıştın. Nükleer enerjiden elde edilen güç eninde sonunda milyonlarca insanı öldürecek ve etrafındaki toprakları yaşanmaz hale getirip balmumu gibi eritecek, dedin. Peki, bunları anlatmanın karşılığında eline geçen ne? Boş bakışlar. Bir yönetimin ardından başka bir yönetimi deneyimleyen insanlara, seçilen kişilerin birbiri ardına yalanlar sıraladığını, sonra bu yalanlar hakkında yalanlar sıraladığını ve en sonunda yalanlar ortaya çıktığında o yalancıların, ah Tanrım, unutmuşum, üzgünüm, dediklerini anlattın. Bunlara inanan tiplerin

bu denli çok olduğuna inanamadın, tabii P. T. Barnum'un enayilerin olağanüstü yüksek doğum oranı hakkında dediklerini hatırlayıncaya dek. Sen onlara hakikati anlatmaya çalışıp bu pislik hakkında onları bilgilendirdikçe, onlar dik dik yüzünüze baktı ve Amerikan hükümetinin yalan söylemediğini iddia etti, Amerika'yı muhteşem kılan burada yalan söylenmemesi, dedi. Ah sevgili Peder, gerçek şu, onun işini küçük baltamla ben gördüm, sessiz kalamıyorum çünkü suçlu benim ve ne pahasına olursa olsun yalan söyleyemem. Onlarla konuşmaya çalıştığında, sana yabancı bir dilde saçmalıyormuşsun gibi baktılar.

Karısını öldürmeye kalkalı sekiz yıl, Bobbi'yle Seabrook'taki yasadışı gösteri sırasında tutuklanalı da üç yıl olmuştu. Bobbi sadece yasadışı gösteri için, Gard ise çok daha özel bir nedenle, gizli ve ruhsatsız bir silah taşıdığı için tutuklanmıştı. Diğerleri para cezasına çarptırılmıştı. Gardener iki ay hapis yatmıştı. Avukatı ona şanslı olduğunu söylemişti. Gardener, avukatına saatli bir bombanın üzerinde oturduğunu bilip bilmediğini sormuştu. Avukatı da ona psikiyatrik yardım almayı düşünüp düşünmediğini sormuştu. Gardener da ona siktir olup gitmeyi düşünüp düşünmediğini.

Artık bu tür gösterilere katılmayacak kadar içgörü edinmişti. Yani az çok. Bunlardan uzak duruyordu. Onu zehirliyorlardı. Ama içtiği zaman derhal o reaktörleri, çevreleme politikalarını düşünmeye başlıyor, kafayı bunlara takıyordu.

Diğer bir deyişle, nükleer silahlara.

Sarhoş olduğunda kalbi adeta bir yanardağa dönüşüyordu. Nükleer silahlar. Kahrolası nükleer silahlar. Bu sembolik bir şeydi, *aslında* kalbindeki reaktörü protesto ediyordu, evet, bunu anlamak için Freud olmak gerekmiyordu. İş, kendini kısıtlamaya geldiğinde James Gardener berbat bir çevreleme sistemine sahipti. Gardener'ın içindeki teknisyeni çoktan kapının önüne koyması gerekirdi. Oturup basmaması gereken her düğmeye basıyordu. Bu adam, Jim Gardener, *Dünya'nın Kaderi* filmindeki gibi bir sonla karşılaşmazsa mutlu olamayacaktı.

O kahrolasıca reaktörler!

Unut onları.

Gardener öyle yapmaya çalıştı. Öncelikle o akşam Northeastern'da gerçekleştirilecek konferansı düşündü. Kendilerine Şiir Dostları (Gardener'ın tüylerini ürperten bir isimdi bu) adını veren bir grubun sponsorluğunda düzenlenecek neşe dolu bir eğlence olacaktı. Böyle isimlere sahip gruplar genelde sadece, kendilerine hanımlar diyen kadınlardan oluşurdu. Bu kulüpteki hanımlar John Berryman, Hart Crane, Ron Cummings ya da kavgacı ve ayyaş, karısını vuran James Eric Gardener'dan ziyade, Rod Mckuen'in işleriyle haşır neşir olmaya meyilliydi.

Boş ver o konferansı, Gard. New England Şiir Kervanı'nı da takma. Northeasthern'i, Şiir Dostlarını ve McCardle denen acuzeyi de. Kötü bir şey olmadan çık git buradan. Gerçekten kötü bir şey olmadan. Çünkü burada kalırsan mutlaka feci bir şey olacak. Ay bugün kıpkırmızı.

Ama Gardener kuyruğunu bacaklarının arasına kıstırıp Maine'e dönecek adam değildi.

Ayrıca o sürtük de var.

Adı Patricia McCardle'dı ve Gardener bu dünyada ondan daha şirret bir kadın görmemişti.

Patricia McCardle'la imzaladığı kontrata göre, konferansa katılmazsa para da alamayacaktı.

Gardener, "Tanrım..." diyerek elini gözlerine bastırdı. Gitgide artan baş ağrısına aldırmamaya çalışıyordu. Aslında bu ağrıyı tek bir şeyin keseceğini biliyordu. Ama ona başvurursa, gerçekten kötü şeyler olabileceğini de biliyordu.

Fakat bilmenin bir işe yaramayacağını da biliyordu. Çok geçmeden bütün bunlara aldırmayıp tekrar içmeye başladı, kasırgaya kapıldı.

Jim Gardener hızla düşüyordu artık.

4

Patricia McCardle, New England Şiir Kervanı'nın ana katılımcısı ve yöneticisiydi. Bacakları uzun ama sıskaydı, soylu bir burnu vardı ama güzel sayılmayacak kadar keskindi. Gardener bir keresinde onu öptüğünü hayal etmeye çalışmış ve zihninde canlanan o görüntü yüzünden dehşete düşmüştü. Kadının burnu yanağında sadece kaymıyor, kayarken bir ustura gibi Gard'ın yüzünü ikiye bölüyordu. Geniş bir alnı vardı, göğsü dümdüzdü, gözleri bulutlu bir günde rengi koyulaşan buzullar gibi griydi. Ataları Amerika'ya *Mayflower* gemisiyle gelmişti.

Gardener daha önce de McCardle'la çalışmış ve başı derde girmişti. 1988 yılı New England Şiir Kervanı'na biraz ürkütücü bir nedenle dahil edilmişti. Ama bir anda programa eklenmesinin nedeni caz ve *rock and roll* dünyasında olduğu gibi, şiir dünyasında da sıkça duyulan bir şeydi. Patricia McCardle'ın programında son dakikada bir kişilik yer açılmıştı. Kadının o yaz için anlaşma yaptığı altı şairden biri tuvalette kemeriyle kendini asmıştı.

Turun ilk günü, otobüsün arka tarafında otururlarken, "Tıpkı Phil Ochs gibi," demişti Ron Cummings, Gardener'a. Bunu sınıfın en arkasında oturan, kötü çocuk kıkırdayışıyla söylemişti. "Gelgelelim, Bill Claughtsworth her zaman kadro dolsun diye getirilen puştun tekiydi."

Patricia McCardle on iki şiir etkinliği planlamış ve bunların her biri için iyi avanslar almıştı. Claughtsworth'ün intiharının ardından, üç gün içinde, şiirleri yayımlanan bir şair bulmak zorunda kalmıştı. Üstelik bu şairler sezon ortası tamamen dolu olurdu. ("Ya da bizim aptal Billy Claughtsworth gibi dönüşü olmayan bir tatile çıkmış olurlar," demişti Cummings, huzursuzca gülerek.)

Ayarlanan yerlerden büyük ihtimalle hiçbiri sırf kervandan bir şair eksik diye belirlenen ücreti ödemekte ayak diremezdi. Böyle bir şey yapmak midesiz olmayı gerektirirdi, hele ki kervanın neden bir şair eksik olduğu düşünülürse. Yine de kervan

sözleşme şartını yerine getirememiş oluyordu, en azından teknik açıdan ve Patricia McCardle böyle yasal boşluklara dayanabilecek bir kadın değildi.

Her biri diğerinden daha da küçük çaplı dört şairi denedikten sonra, ilk okumaya otuz altı saat kalmışken, Patricia sonunda Gardener'ı aramıştı.

Açıkça, "Hâlâ içiyor musun, Jimmy?" diye sormuştu. Gardener kendisine Jimmy denmesinden nefret ederdi. Çoğu kişi ona Jim derdi. Jim iyiydi. Kendinden... ve Bobbi Anderson'dan başka hiç kimse ona Gard demezdi.

"Biraz içiyorum," diye yanıt verdi. "Aşırıya kaçtığım yok."

"Ondan şüpheliyim," dedi kadın soğukça.

"Sen her zaman şüphelisin, Patty," diye cevap verdi. Ona Patty denmesinden, kendisine Jimmy denmesinden çok daha fazla nefret ettiğini biliyordu. "Neden soruyorsun hem? Kadroda eksik mi var? Yoksa daha acil bir nedenin mi var?"

Oysa Gardener nedenin ne olduğunu elbette biliyordu ve elbette kadın da onun bildiğini biliyordu. Elbette adamın pis pis güldüğünü de biliyordu ve elbette kızgındı. Elbette tüm bunlar Gardener'ın çok hoşuna gidiyordu ve elbette kadın bunu da biliyordu. Her şey tam da Gardener'ın istediği gibiydi.

Birkaç dakika daha tartıştılar ve sonunda ikisine de uyduğundan değil de mecbur kaldıklarından anlaşmaya vardılar. Jim Gardener yaklaşan kış için ikinci el bir odun sobası satın almak istiyordu. Mutfaktaki ocağın önünde sarınıp sarmalanmış halde otururken, rüzgârdan pencerelerin tıngırdadığı bu paçoz yaşamdan yorulmuştu. Patricia McCardle da bir şair almak istiyordu. Anlaşmaya el sıkışarak varılmayacaktı tabii, Patricia McCardle söz konusu olduğunda bu mümkün değildi. O öğleden sonra, elinde bir sözleşme (üç nüsha) ve noterle Derry'den çıkıp gelmişti. Gard, kadının yanında ikinci bir noter getirmediğine biraz şaşırmıştı, ne olur ne olmaz diğer noter kalp krizi falan geçirebilirdi.

Hislerini ve önsezileri bir yana bırakırsa, gruptan ayrılıp evine dönmenin ve o odun sobasını almanın başka bir yolu yoktu. Çünkü turu tamamlamazsa ücretinin diğer yarısını asla göremezdi. Hatta Patricia McCardle verdiği üç yüz dolarlık avansı geri alabilmek için onu dava etmekten ve bu uğurda bin dolar harcamaktan kaçınmazdı. Kazanırdı da. Gardener neredeyse tüm etkinliklere katılmıştı ama imzaladığı sözleşme son derece açıktı: Şairin, geçerli bir sebep olmaksızın konferansa katılmaması durumunda kendisine ödenecek tüm ücretler hükümsüz olacaktır. Ayrıca şair, kendisine önceden ödenmiş ücretleri otuz (30) gün içinde New England Şiir Kervanı'na geri ödemekle mükelleftir.

Ayrıca onun peşine düşerdi. Bunu prensip icabı yaptığını söylerdi, oysa Gardener asıl nedenin kötü bir durumdayken ona Patty demesi olduğunu bilirdi.

Bununla da kalmaz, Gardener'ı kara listeye aldırmak için elinden geleni yapardı. Jim böylece onunla bağlantısı olan programlara bir daha asla katılamazdı, ki kadının çoğu şiir programıyla bağlantısı vardı. Ayrıca ödenek gibi hassas bir mevzu vardı. Kadının kocası ona epey para bırakmıştı. (Ron Cummings'in dediği gibi kadının resmen para sıçtığını söyleyemezdi çünkü Gard, Patricia McCardle'ın anüs gibi kaba bir şeyi, hatta bir rektumu olduğunu sanmıyordu, rahatlamaya ihtiyaç duyduğunda tertemiz bir boşaltım işlemi gerçekleştiriyordu herhalde.) Patricia McCardle bu parayı almış ve birçok yardım fonu oluşturmuştu. Bu da onu aynı anda, sanat konusunda önemli bir patron ve gelir vergisi denen kirli işlerde aşırı zeki bir iş kadını yapmıştı, yardım fonları vergiden düşülüyordu. Bunların bazılarıyla, belirli zamanlarda şairler ya da modern şiir ve kurgu dergileri finanse ediliyordu. Bazılarıyla da ödüller veriliyordu. Ödeneklerin her biri komiteler tarafından yönetiliyordu. Hepsinde de Patricia McCardle'ın eli vardı; bir Çin yapbozu... ya da bir örümcek ağının telleri gibi birbiriyle tam bir uyum içinde olmalarını sağlıyordu.

Altı yüz dolardan çok daha fazla zararı dokunabilirdi Jim'e. Canına ot tıkayabilirdi. Ayrıca Dünya'nın kıçına silahını tıkamış deli adamlar tetiği çekmeye karar vermeden belki birkaç güzel şiir daha yazabilirdi.

Yani bu akşam o konferansa katılmak zorundasın, diye düşündü. Oda servisinden (Tanrı onu sonsuza dek korusun, amin) bir şişe Johnnie Walker daha istemişti. Şimdi ikinci kadehini doldururken eli hiç titremiyordu. *Bu işi yap, bitsin.*

Ama gün geçmek bilmedikçe, Stuart sokağındandaki terminalden Greyhound otobüsüne atlayıp, beş saat sonra Unity'deki küçük, çirkin eczanenin önünde inmeyi düşünüp durdu. Oradan Troy'a otostop çekerdi. Bobbi Anderson'a telefon edip, "Az kalsın kasırgaya kapılıp uçuyordum, Bobbi," derdi. "Ama tam zamanında kendimi sığınağa atmayı başardım. Şanslıyım, değil mi?"

Haydi oradan. İnsan şansını kendi yaratır. Güçlü olursan, şanslı da olursun, Gard. Bu işi yap, o kadar. Yapman gereken bu.

Çantasında giyecek bir şeyler aradı. Geri kalan en iyi giysisini bulmaya çalıştı, şiir toplantılarında giydiği kıyafetler berbat haldeydi. Bozulmamış yatağın (sağ olun hamfendi, yatağı toplamanıza gerek yok, küvette uyudum) üzerine soluk bir kot ve düz, beyaz bir gömlek, eski bir iç çamaşırı ve çorap attı. Giyindi, biraz bisküvi yiyip yine viski içti. Sonra biraz daha bisküvi yedi ve bavulda aspirin aranmaya koyuldu. Bulup ağzına birkaç tane attı. Viski şişesine baktı. Yüzünü çevirdi. Baş ağrısı gitgide artıyor, şakakları zonkluyordu. Defterlerini alıp pencerenin önündeki koltuğa oturdu. O gece okuyacağı şiirleri seçmeye çalışıyordu.

Bu iğrenç akşam ışığında, bütün şiirleri Kartaca dilinde yazılmış gibi görünüyordu. Aspirin baş ağrısını geçirmek yerine sanki daha da şiddetlendirmişti: *Bam, bam, sağ olun ham*— Başı, her kalp atışıyla zonkluyordu. Her zamanki baş ağrısıydı bu; sol gözünün biraz soluna ve yukarısına doğru bir noktayı küt uçlu bir çelik matkapla deliyorlardı adeta. Parmak uçlarıyla belli belirsiz yara izine dokundu. Yeniyetmelik yıllarında geçirdiği kayak

kazası sonucu kafatasına çelik plaka takmışlardı. Doktorun sözlerini hâlâ anımsıyordu. *Zaman zaman başın ağrıyabilir, evlat. Öyle anlarda bir şeyler hissedebildiğin için Tanrı'ya şükret. Hayatta kaldığın* için çok şanslısın.

Ama Gardener böyle anlarda gerçekten şanslı olup olmadığını düşünüyordu.

Bazı zamanlar gerçekten de çok düşünüyordu.

Defterleri kenara bıraktı. Elleri yeniden titremeye başlamıştı. Gözlerini yumdu.

Bunu yapamayacağım.

Yapabilirsin.

Yapamam. Ay kan kırmızısına büründü. Bunu hissediyorum. Neredeyse görüyorum.

Bu İrlandalı martavallarını bırak şimdi! Seni zayıf kahrolası kaltak! Biraz güçlü ol! Güçlü!

Gözlerini açmadan, "Denerim..." diye mırıldandı. On beş dakika sonra burnu hafifçe kanamaya başladığında bunu fark etmedi. Koltukta uyuyakalmıştı.

5

Jim Gardener şiir okumaya başlamadan önce heyecanlanıp telaşlanırdı. Dinlemeye gelen küçük bir grup olsa bile (zaten modern şiir dinletisine gelen gruplar da pek büyük olmazdı). 27 Haziran gecesi, Jim Gardener'ın baş ağrısı, sahne heyecanını iyice arttırmıştı. Oteldeki koltukta uyandığı zaman ellerindeki titreme geçmişti, midesi bulanmıyordu fakat baş ağrısı daha da kötüleşmişti.

Nihayet sırası geldiğinde Gardener garip bir duyguya kapıldı. Sanki kendi sesi çok uzaklardan geliyordu. Kendi konuşmasını İspanya ya da Portekiz üzerinden gelen, kısa dalga yayından dinler gibi hissediyordu biraz. Sonra iyice sersemledi ve yanlış

bir yere koyduğu çok özel bir şiiri arar gibi bir tavır takındı. Solgun ve donuk parmaklarıyla sayfaları karıştırırken, *galiba bayılacağım*, diye düşündü. *Burada, herkesin önünde. Kürsünün üzerine yığılacağım ve onunla birlikte dinleyicilerin üzerine devrileceğim. İlk sıradakilerin üzerine. Belki de şu pek soylu kalıpenin üzerine yuvarlanır ve onu öldürürüm. Böylece* bütün hayatım bir değer kazanır.

İçindeki o acımasız ses, *yap şu işi*, dedi. Bu ses bazen babasınınkine ama çoğu zaman da Bobbi Anderson'ın sesine benziyordu. Şu işi yap, bitsin gitsin. *Hepsi bu kadar.*

O gece, dinleyici sayısı normalden daha fazlaydı. Northeastern amfisindeki sıraların ardına sıkışmış belki de yüz kişi vardı. Gözleri kocaman görünüyordu. *Büyükkanne ne kadar kocaman gözlerin var!* Sanki onu gözleriyle yutmak ister gibiydiler. Ruhunu emeceklerdi, *ka*'sını ya da ne isim veriyorsanız onu. Eski bir T. Rex şarkısından bir söz geldi aklına: *Girl, I'm just a vampire for your love ... and I'm gonna* SUCK YA!*

Tabii artık T. Rex diye bir grup yoktu. Marc Bolan spor arabasını bir ağacın etrafına dolamıştı ve hayatta kalmayacak kadar şanslıydı.

Gardener titreyen elini alnına götürdü. Dinleyiciler arasında hafif bir mırıldanma başlamıştı.

Başla artık, Gardener. Yerliler huzursuzlanıyor.

Ah, evet, Bobbi'nin sesiydi bu.

Floresan ışıkları zonklayan başıyla birebir aynı tempoda yanıp sönüyordu sanki. Patricia McCardle'ı görebiliyordu. Kısa, siyah bir elbise giymişti. Herhalde üç yüz dolardan fazla etmezdi. Newbury sokağındaki küçük, pejmürde dükkânların birinden ucuza düşürmüştü herhalde. Kadının suratı Püriten atalarınınki gibi dar, soluk ve acımasızdı. O atalar ki şabat günü cebinde mendil olmadan dışarı çıktığını fark ederse seni kokuşuk bir hapishaneye atmaktan memnuniyet duyardı. Patricia tozlu taşlara

* Kızım, söz konusu senin aşkınsa ben bir vampirim... ve seni emeceğim.

benzeyen koyu gözlerini Gardener'a dikmişti. *Olanları görüyor ve zevkten dört köşe oluyor,* diye düşündü Gardener. Şu haline bak. Yere yığılmamı bekliyor. O zaman ne düşüneceğini biliyorsun değil mi?

Elbette biliyordu.

Bana Patty dediğin için bunu hak ettin, seni ayyaş piç kurusu. Böyle düşünecekti. *Demek bana Patty dersin, al bakalım. Diz çöküp yalvarayım diye uğraşıyordun. Haydi bakalım, Gardener. Şiirini oku. Belki avansı senden geri istemem. Üç yüz dolar, senin bu insanların karşısında kendinden geçtiğini görme zevki için az bile sayılır. Haydi, haydi. Artık bekleme.*

Seyircilerden bazılarının sıkılmaya başladığı belliydi. Şiirler arasındaki bekleme süresi normal sayılan zamanı çoktan aşmıştı. Mırıldanmalar uğultuya dönüşmüştü. Gardener, Ron Cummings'in arkada endişeyle öksürdüğünü duydu.

Bobbi yeniden, *kendini topla,* diye bağırdı. Ama sesi gitgide soluyordu. Gard, dinleyicilerin yüzüne baktı ve yalnızca soluk boş daireler, şifreler ve kocaman beyaz delikler gördü.

Uğultu giderek büyüyordu. Kürsüde dikilen Gardener artık gözle görülecek bir biçimde sallanıyordu. Dudaklarını yalıyor ve duygusuz bir şaşkınlıkla salondakilere bakıyordu. Sonra birdenbire garip bir şey oldu. Gardener, Bobbi'nin sesini duymak yerine onu gördü. Görüntü öylesine berraktı ki.

Bobbi, Haven'daydı, şu an oradaydı. Sallanan sandalyesinde oturuyordu. Şort, küçük göğüslerini örten halter yaka bir bluz ve yıpranmış, eski mokasenlerini giymişti. Peter da ayaklarının dibinde kıvrılmış, derin derin uyuyordu. Bobbi'nin kucağında bir kitap vardı ama okumuyordu. Yüzüstü çevirip kucağına koymuştu. (Görüntü o kadar netti ki Gardener kitabın adını bile görebiliyordu. *Nöbet,* Dean Koontz.) Bobbi pencereden karanlığa bakıyor ve bir şeyler düşünüyordu. Düşünceleri geçip giden tren vagonları gibi birbirini izliyordu. Raydan çıkmadan, gecikmeden. Bobbi tren yolunda nasıl ilerleyeceğini biliyordu.

Gardener onun düşüncelerini bile okuyabiliyordu. Ormanla ilgili birşeyler. Ormanda bulduğu bir şeyler... Evet. Bobbi Haven'daydı. Bulduğu cismin ne olduğunu ve niçin kendini bu kadar bitkin hissettiğini anlamaya çalışıyordu. O sırada ünlü şair, protestocu, Şükran Günü'nde karısını vurmaya çalışan ve şu anda Northeastern Üniversitesi'nin amfisindeki ışıkların altında, diğer beş şair ve Arberg ya da Arglebargle denen şişkoyla birlikte dikilip bayılmak üzere olan James Eric Gardener'ı düşündüğü yoktu. Felaketler Üstadı işte bu konferans salonundaydı. Neyse ki Bobbi etrafındaki herkes dağılırken ayakta kalmayı başarmıştı. O Haven'daydı ve aklı gayet başında—

Hayır. Hiç de öyle değil.

Sonra Gardener'ın zihninde bir düşünce belirdi. Gece etrafta yankılanan itfaiye sirenleri kadar ısrarlı ve kesin bir düşünce. *Bobbi'nin başı dertte. Bobbi'nin başı* GERÇEKTEN DERTTE!

Bu kesinliğin karşısında Gardener tokat yemiş gibi irkildi ve yaşadığı sersemlikten kurtuldu. Neredeyse dişlerini takırdatan bir gümbürtüyle kendine geldi. Beynine müthiş bir sancı saplandı. Ama buna bile sevindi. Acı duyduğuna göre aklı başındaydı. Atmosfer tabakasında bir yerde salınmıyordu.

Şaşırtıcı bir an yeni bir görüntü daha gördü, son derece kısa, net ve ürkütücü bir görüntüydü bu. Bobbi, ona dayısından kalan çiftlik evinin bodrumundaydı. Bir makinenin önünde çömelmiş bir şeyler yapıyordu... Yoksa öyle değil miydi? Bodrum çok karanlıktı ve Bobbi de mekanik işlerden pek anlamazdı. Ama bir şey yaptığı kesindi çünkü karmakarışık telleri çekiştirirken parmaklarının arasında mavi alevler titreşiyordu. Bu teller bir şeyin içindeydi... Bir şeyin... Bodrum çok karanlık olduğu için o kara, silindir biçimli şeyin ne olduğunu göremiyordu. Yine de tanıdık bir şeydi. Gardener'ın daha önce gördüğü bir şey. Ama—

Sonra sesleri de duymaya başladı. Ama duydukları, o tekinsiz mavi alevlerden daha da ürkütücüydü. Peter'dı bu. Köpek uluyordu. Ama Bobbi ona aldırmıyordu, normalde *asla* böyle

yapmazdı. Bobbi yalnızca telleri çekiştiriyordu. Toprak kokan, karanlık bodrumda bir işe yaramaları için...

Salonda sesler yükselirken görüntü de birdenbire kayboldu.

Bu seslerin sahibi olan yüzler artık beyaz deliklerden ibaret değildi. Dinleyicilerden bazıları (çoğunluk değil) ona alayla, bazıları da mahcup mahcup bakıyordu. Ama çoğu endişeli ya da telaşlıydı. Diğer bir deyişle, çoğu, oturanlardan biriyle yer değiştirse onun görüneceği gibi görünüyordu. Onlardan mı korkmuştu? *Onlardan*? Neden ki?

Sadece Patricia McCardle farklıydı. Gard'ı sessiz bir sevinçle süzüyordu. Onun bu hali Gardener'ın aklını iyice başına getirdi.

Gardener birdenbire konuşmaya başladı. Sesinin doğal ve keyifli çıkması onu şaşırttı. "Özür dilerim. Lütfen kusuruma bakmayın. Burada birkaç şiir var. Korkarım onları düşünürken daldım." Durdu. Gülümsedi. Endişeli dinleyicilerin rahatlayıp arkalarına yaslandığını görebiliyordu şimdi. Birileri hafifçe gülüştü ama gülüşleri dostaneydi. Ancak Gardener, Patricia McCardle'ın öfkeden kızardığını da görebiliyordu. Bu, baş ağrısını bayağı hafifletti.

"Aslında bu da pek doğru sayılmaz," diye konuşmasını sürdürdü. "Demin sizlere yeni şiirlerimden birini okumamın doğru olup olmayacağına karar vermeye çalışıyordum. Yazarlık Gururu ve Sağduyu birbiriyle çatıştı diyelim. O iki ağır sıklet. Sonunda küçük bir farkla Sağduyu galip geldi. Yazarlık Gururu temyize gitmeyi düşünüyor—"

Seyirciler yine güldü. Bu kez daha neşeliydiler. İhtiyar Patty'nin yanakları, Gardener'ın soğuk kış gecelerinde küçük mika camından görülen fırını gibi büsbütün kızarmıştı. Kadın parmaklarını birbirlerine kenetlemiş, eklemlerinin üzeri bembeyaz kesilmişti. Dişlerini göstermiyordu ama ona da az kalmıştı, çok az.

"Onlar uğraşadursun ben okumamı tehlike bir gösteriyle bitireceğim. Şimdi size ilk eserim olan *Büyü Kitabı*'ndan uzun bir şiir okuyacağım."

Patricia McCardle'a doğru göz kırptı. Sonra da dinleyicilere neşeli bir sır verir gibi açıkladı. "Tanrı korkakları sevmez, öyle değil mi?"

Ron arkadan bir kahkaha patlattı ve sonra hepsi gülmeye başladı. Bir anlığına gerçekten de kadının o gergin, öfkeli dudaklarında beyaz bir ışıltı gördü. Bu tam da istediği şeydi, değil mi?

O kadına dikkat et, Gard. Şu anda onun gırtlağına dayandığını *sanıyorsun. Belki* şimdilik *öyledir de. Ama ona dikkat et. Kadın bu olanları unutmayacak.*

Affetmeyecek de.

Ama Gardener bunu daha sonra düşünecekti. Şimdi ilk şiir kitabının yıpranmış, ilk baskısını açtı. "Leighton Sokağı"nı aramasına gerek kalmadı. Kitabın o bölümü açılıverdi. Bakışları başlığın alt kısmına kaydı. *Adaçayının kokusunu ilk kez New York'ta duyan Bobbi için.*

"Leighton Sokağı"nı Bobbi'yle ilk tanıştığı yıl yazmıştı. Anderson o yıl boyunca, sadece o sokaktan söz etmişti. Tabii sokak Utica'daydı, Bobbi'nin büyüdüğü yerdi. Olmak istediği şey, basit hikâyeler yazan basit bir yazar, olmaya başlamadan önce kaçması gereken sokak. İstediği gibi bir yazar olabilirdi, hem de rahatlıkla. Gardener bunu, onu görür görmez anlamıştı. Daha sonra, onun bundan fazlasını yapabileceğini sezmişti. Hovarda, dikkatsiz bir ruh haliyle ortaya koyduğu işler muhteşem değilse bile cesurdu. Ama her şeyden önce Leighton Sokağı'ndan kaçması şarttı. Gerçek sokaktan değil, kafasında taşıdığı sokaktan. Ecinnilerle dolu olan o coğrafyadan, çok sevdiği hasta babası, yine çok sevdiği zayıf annesi ve herkese meydan okuyan cadaloz, sonsuz güce sahip bir iblis gibi diğerlerini ezdikçe ezen ablasından.

Bobbi o yıl, bir keresinde, Gardener'ın sınıfında uyuyakalmıştı. İngilizce kompozisyon dersiydi. Gardener ona şefkatli davranmıştı. Çünkü kızı biraz sevmeye başlamış, gözlerinin altında kocaman mor halkalar olduğunu fark etmişti.

Gardener dersten sonra Bobbi'yi yanına çağırdığında, "Geceleri uyumakta zorluk çekiyorum," diye açıklamıştı. Hâlâ yarı

uykuluydu zaten, o yüzden ona açılmıştı, yoksa Anne'in üzerindeki etkisi (yani Leighton Sokağı'nın üzerindeki etkisi) o kadar kuvvetliydi ki bunları hayatta anlatmazdı. Ama o anda uyuşturucu kullanmış gibi bir hali vardı, sanki bir bacağını uykunun karanlık, taştan duvarından sallandırmıştı. "Tam uykuya dalacağım sırada onun sesini duyuyorum."

Gardener usulca, "Kimin sesini?" diye sormuştu.

"Ablamın... Anne'in yani. Uyurken dişlerini gıcırdatır, sesi ke—"

Kemikler demek istemişti ama sonra birdenbire, Gard'ı felaket korkutan, histerik bir ağlama krizine tutulmuştu.

Anne.

O her şeyden çok Leighton Sokağı'ydı.

Anne

(kapıya vuruyordu)

Bobbi'nin ihtiyaç ve hırslarına gem vuran bir güçtü.

Gardener, *pekâlâ*, diye geçirdi içinden. *Bunu senin için okuyacağım, Bobbi. Sadece senin için...* Ve bütün gün prova yapmış gibi, şiiri rahatlıkla okumaya başladı.

"Bu sokaklar, kaldırım taşlarının,
ziftin üzerinde,
derinlerine gömülmüş çocuk kafaları gibi,
yükseldiği yerde başlar."

Gardener okumaya devam etti.

"Hangi efsaneye göre?
diye sorarız ama
o sokakta çelik çomak ve
zeytin, zehir, zürafa oynayan çocuklar sadece gülerler.
Efsane falan yok, derler, *efsane falan yok*,
sadece şunu söylerler
şişş orospu çocuğu,

burada Leighton Sokağı'ndan başka bir şey yok,
küçük evlerden başka bir şey yok,
arka verandalardan başka bir şey yok
hani annemizin yıkadığı, olduğu, oldurduğu.

Günler sıcak olduğunda
Leighton Sokağı'nda radyo dinlediklerinde
hem de pterodaktiller televizyon antenlerinin arasında
çatılarda uçuşurken, *şişş orospu çocuğu*, derler
şişş orospu çocuğu!
Efsane falan yok, derler, *efsane falan yok,*
sadece şunu söylerler
şişş orospu çocuğu,
burada Leighton Sokağı'ndan başka bir şey yok,
Sessizliğin içinde işte böyle sessiz olursun.
Orospu çocuğu.

Sırtımızı o taşra yollarına döndüğümüzde
Ve boş, beyaz tuğla duvarlı ambarlara,
sen şöyle dediğinde, 'bildiğim her şeyin
sonuna vardım ve hâlâ gıcırdattığını duyuyorum,
gece boyunca gıcırdattığını...'"

Bu şiiri çok uzun zamandan beri okumadığından, sadece sahneye koymakla kalmayıp onu *yeniden keşfettiğini* hissetti. O akşam Northeastern'daki dinletiye gelenlerin büyük çoğunluğu, gecenin iğrenç, ürpertici sonuna şahit olanlar bile, en iyi performansın Gardener'ın "Leighton Sokağı" olduğu sonucuna varmıştı. Bunların birçoğu da onun dinledikleri en iyi şiir olduğunu ileri sürmüştü.

Bu Jim Gardener'ın hayatı boyunca okuyacağı son şiirdi. Onun için her şeyin böyle sona ermesi belki de hiç fena sayılmazdı.

6

Gardener'ın "Leighton Sokağı"nın tamamını okuması hemen hemen yirmi dakika sürdü. Bitirince o derin sessizlikte şaşkın şaşkın başını kaldırdı. Bu kahrolası şiiri daha önce hiç okumadığını, bunun bayılmadan önce gördüğü bir anlık halüsinasyon olduğunu düşünecek kadar vakti oldu.

Sonra biri ayağa fırlayıp onu şiddetle alkışlamaya başladı. Genç bir adamdı ve yanaklarından yaşlar süzülüyordu. Onun yanındaki kız da yerinden kalkıp bu alkışa katıldı. O da ağlıyordu. Sonra bütün seyirciler ayağa fırladı. Salon alkıştan çınlıyordu. Gardener hepsinin yüzünde bir şairin, şiirini okumayı bitirdikten sonra görmeyi umduğu o ifadeyi gördü. İnsanların yüzlerinde, sanki herhangi bir gerçeklikten çok daha parlak bir rüyadan aniden uyanıvermişler gibi bir ifade vardı. Bobbi'nin o günkü şaşkın halini andırıyorlardı, sanki nerede olduklarını bilmiyorlardı.

Ama *herkes* ayakta alkış tutmuyordu. Gardener, Patricia McCardle'ın hâlâ üçüncü sıradaki yerinde dimdik oturduğunu gördü. Ellerini kenetlemiş, küçük gece çantasını sıkıca tutuyordu. Dudakları kapanmıştı. O inci gibi dişlerden şimdi hiçbir iz yoktu. Ağzı kanı akmayan küçük bir kesiğe dönüşmüştü. Gardener yorgunlukla karışık bir neşe duydu. *Sevgili Patty, senin Püritenlere özgü ahlak kurallarına göre benim gibi bir rezil, vasatın üzerine çıkmamalı, öyle değil mi? Ama korkarım anlaşmada vasatlıkla ilgili bir şart yok. Var mı?*

Gardener titreyen elleriyle kitaplarını ve kâğıtlarını karman çorman toplarken, mikrofona doğru, "Sağ olun..." diye mırıldandı. Sonra onları neredeyse ortalığa saça saça kürsüden inip Ron Cummings'in yanındaki koltuğa çöktü. Derin bir nefes aldı.

Ron hâlâ alkışlıyordu. "Tanrım... Tanrım..."

Gardener, "Alkışlamayı bırak, ahmak," diye fısıldadı.

"Olmaz! Şiiri ne zaman yazdığın umurumda bile değil. Şahane bir şey bu! Sana bunun şerefine daha sonra içki ikram edeceğim."

Gardener, "Bu gece sodadan daha sert bir şey içmeyeceğim," dedi, ama bunun yalan olduğunu biliyordu. Baş ağrısı yeniden tutmak üzereydi. Aspirin ya da başka bir ilacın yararı olmayacaktı. Bu ağrıyı sadece koca bir bardak içki geçirebilirdi. Hem de çabucak.

Alkışlar sonunda kesilmeye başlamıştı. Ekşi suratlı Patricia McCardle'ın buna memnun olduğu belliydi.

7

O gece şairleri tek tek takdim eden şişkonun adı Arberg'dü (Gardener ona Arglebargle* demek istiyordu), sponsor grubuna başkanlık eden Arberg İngiliz dili doçentiydi. Babasının, "etli butlu hergele" diye çağıracağı türden bir adamdı.

Etli butlu hergele, konferanstan sonra New England Şiir Kervanı, Şiir Dostları ve İngiliz Dili Bölümü'nün çoğunluğu için evinde bir parti düzenlemişti. Parti, saat on bir sularında başlamıştı. Ortam başta gergindi; kadınlar ve erkekler ellerinde kadehleri ve kâğıt tabaklarıyla, uyumsuz, küçük gruplar oluşturmuş, o mühim akademik konulardan konuşuyorlardı. Gard üniversitede ders verirken, bu saçmalıkların salakça bir vakit kaybı olduğunu düşünürdü. Hâlâ böyle düşünüyordu fakat tüm bunların nostaljik ve (melankolik anlamda) hoş bir yanı yok da değildi.

Parti Canavarı içgüdüleri ona bunun İhtimallerle Dolu bir Parti olduğunu söylüyordu. Gece yarısına Bach'ın yerini Pretenders, ders, politika ve edebiyatın yerini daha ilginç konular alacaktı: Red Sox, fakültede en çok kim içiyor, tüm zamanların klasiği, kim kiminle yatıyor gibi.

---

* İng. Ağız dalaşı.

Salonda, çoğu şairin bir anda üşüştüğü geniş bir büfe vardı. Gardener'ın bu gibi turlara ilişkin temel prensibi de böyleydi: "Bedavaysa, götür gitsin." O izlerken, New England'ın kırsal bölgelerindeki işçi sınıfı hakkında kısa ve unutulmaz şiirler yazan Ann Delaney çenesini kocaman açıp elindeki devasa sandviçten bir ısırık aldı. Mayonez rengindeki, boğa spermi kıvamındaki şey parmaklarının arasından fışkırdı. Ann de lakayt bir şekilde eline bulaşanları yaladı. Gardener'a göz kırptı. Onun solunda, *Harbor Rüyaları 1650-1980* adlı uzun şiiriyle, geçen yılın Boston Üniversitesi Hawthorne Ödülü'nün sahibi duruyordu. Yeşil zeytinleri hızlıca ağzına tıkıştırıyordu. Jon Evard Symington adlı bu arkadaş, paketlenmiş, küçük Bonbel peynirlerini fitilli kadife, spor ceketindeki (elbette dirsekleri yamalıydı) ceplere doldurmaya yetecek kadar duraksadı ve sonra zeytinlere geri döndü.

Ron Cummings, Gardener'ın dikildiği yere doğru geldi. Her zamanki gibi, hiçbir şey yemiyordu. İçi sek viskiyle dolu Waterford kadehi tutuyordu. Başıyla büfeyi işaret etti. "Muhteşem. Kirschner'ın sucukları ve göbek salatası konusunda erbapsan, ne demek istediğimi anlarsın."

Gardener, "Bu Arglebargle nasıl yaşayacağını iyi biliyor," dedi

O sırada ağzında içki olan Cummings öyle bir güldü ki gözleri yerinden fırladı. "Bu akşam formundasın, Jim. Arglebargle mı? Tanrım." Gardener'ın elindeki kadehe baktı. İçinde votka ve soda vardı. Dandik bir şeydi ama ikinci kadehiydi.

"Soda mı?" diye sordu Cummings, şakacı bir tavırla. "Sadece soda?"

"Şey... çoğunlukla."

Cummings tekrar güldü ve uzaklaştı.

O sırada biri Bach'ı kapatıp, B. B. King çalmaya başladı. Gard dördüncü kadehini yudumluyordu. Bu kez, konferansa katılan barmene votkayı biraz daha fazla koymasını söylemişti. İçtikçe, ona komik görünen iki cümleyi tekrarlamaya başladı. İlki, "Kirschner'ın sucukları ve göbek salatası konusunda erbapsan,

ne demek istediğimi anlarsın." İkincisi ise, "Tüm doçentler T. S. Eliot'ın *Kediler Kılavuzu*'ndaki kedilere benzer: Hepsinin gizli isimleri vardır." Gardener, ev sahiplerinin gizli isminin Arglebargle olduğunu düşünüyordu. Beşinci kadehini almaya gitti ve barmene soda şişesini pis içkisinin suratına sadece şöyle bir sallamasını söyledi. Barmen, Schweppes şişesini Gardener'ın votka kadehinin önünde ciddiyetle salladı. Gardener gözünden yaş gelinceye ve karnı ağrıyıncaya kadar güldü. Bu akşam gerçekten de iyi hissediyordu... ve kim (kadın ya da erkek) bunu ondan daha fazla hak ediyordu ki? Bu akşam yıllardır, belki de hayatı boyunca gerçekleştirdiğinden çok daha güzel bir okuma gerçekleştirmişti.

"Bilirsin," dedi bu akşama özel işe alınmış üniversiteli barmene, "tüm doçentler T. S. Eliot'ın *Kediler Kılavuzu*'ndaki kedilere benzer: Hepsinin gizli isimleri vardır."

"Öyle mi, Bay Gardener?"

"Jim. Jim de." Ama oğlanın gözlerine bakınca, onun için asla sadece Jim olamayacağını görebiliyordu. Bu akşam Gardener'daki ışığa tanıklık etmişti ve ışıldayan adamlar hiçbir zaman Jim gibi sıradan bir şeye bürünemezdi

Gardener, çocuğa, "Evet, öyle," dedi. "Her birinin gizli bir adı vardır. Ben ev sahibimizinkini buldum: Arglebargle. Gargara yaptığında çıkan ses gibi." Duraksadı. "Ki şimdi düşününce söz konusu beyefendi gargara yapsa hiç de fena olmaz." Gardener yüksek sesle kahkaha attı. İyi bir ekleme yapmıştı. *Güzel bir arabaya zevkli bir kaput amblemi yaptırmak gibi*, diye düşündü ve yeniden güldü. Bu kez birkaç kişi etrafa bakındı ve sonra sohbetlerine geri döndü.

Çok yüksek sesli gülüyorsun, diye geçirdi içinden. *Sesini kontrol et, sevgili dostum Gard.* Sırıttı, o büyülü gecelerden biri olacağını düşünüyordu, bu akşam lanet düşünceleri bile komikti.

Barmen de gülümsüyordu fakat bu gülüş hafiften kaygılıydı. "Profesor Arberg hakkında söylediklerinize ya da bunları kime söylediğinize dikkat etseniz iyi olur. O biraz... kincidir."

"Ah, öyle mi!" Gardener gözlerini belertip, Groucho Marx gibi kaşlarını enerjik bir şekilde bir aşağı bir yukarı oynattı. "Eh, bunun için yaratılmış. Tam bir etli butlu hergele, değil mi?" Bu kez sesini alçaltmıştı.

"Öyle," dedi barmen. Etrafına bakındı ve derme çatma bar tezgâhının üzerinden Gardener'a doğru eğildi. "Anlatılanlara göre geçen yıl, asistanların odasının önünden geçerken asistanlardan birinin, 'Moby Dick'in salt yavan bir klasik olmakla kalmayıp fakültenin gerçek bir üyesi olduğu bir okulda çalışmak istemişimdir her zaman,' diye şaka yaptığını duymuş. Çocuk, Northeastern'daki gelmiş geçmiş en ümit vadeden öğrenciymiş. Ama duyduğum kadarıyla dönem bitmeden oradan ayrılmış. O espriye gülen herkes gönderilmiş, gülmeyenler kalmış."

Gardener, "Aman Tanrım," dedi. Daha önce, buna benzer, hatta bir iki tane daha kötü, hikâye duymuştu ama yine de tiksindi. Barmenin bakışlarını izledi ve büfedeki Arglebargle'ı gördü. Patricia McCardle'ın yanında duruyordu. Arglebargle'ın bir elinde büyük bardak bira vardı, konuşurken onu sallayıp duruyordu. Diğer elini de bir kâse patates cipsine ve dip sosa daldırıyor, sonra da ağzına götürüyordu. Gardener daha önce bunun kadar iğrenç bir şey görüp görmediğini anımsayamadı. Fakat McCardle sürtüğü ona kendinden geçmiş bir şekilde bakıyordu, her an dizlerinin üzerine çöküp Arglebargle'a sakso çekebilirdi. Şişko da o sakso çekerken yemeye devam eder, kadının saçına cips parçacıkları ve topak topak dip sos döker.

Gardener, "Yazıklar olsun," dedi ve sodasız votkanın geri kalanını midesine indirdi. Neredeyse tüm vücudu yandı. O sessiz ve açıklanamaz öfkenin atlısı, içmeye başladığı andan beri ona musallat olmuştu. "Kadehimi yeniler misin?"

Barmen öncekinden daha fazla votka koydu ve utangaç bir tavırla, "Bu akşam okuduğunuz şiir muhteşemdi, Bay Gardener," dedi

Gardener şaşılacak biçimde duygulanmıştı. "Leighton Sokağı" Bobbi Anderson'a ithaf edilmişti ve barın arkasındaki, içki

içecek yaşa ancak ulaşmış bu oğlan, Gardener'a, üniversitenin ilk günündeki Bobbi'yi hatırlatmıştı

"Teşekkürler."

"Votkayı biraz ihtiyatlı içmek isteyebilirsiniz," dedi barmen. "Sizi gafil avlayabilir."

"Kontrol bende," dedi Gardener, barmene göz kırparak. "Beni avlamak zordur."

Bardan çekildi ve yeniden etli butlu hergeleyle McCardle'a doğru baktı. Kadın onun bakışını yakaladı ve gülümsemeksizin o da ona soğuk bir bakış attı. Mavi gözleri buz gibiydi. Gardener içinden, *sikimi ye, seni frijit kaltak,* diye geçirdi ve kadehini hoyratça ona doğru kaldırdı. Yüzünde de aşağılayıcı, kocaman bir sırıtış vardı.

"Soda, değil mi? Salt soda?"

Etrafına bakındı. Ron Cummings yanında Şeytan gibi bitivermişti. Gülüşü de şeytaniydi

Gardener, "Toz ol," dedi. Bu kez daha çok insan dönüp baktı.

"Jim, sevgili dostum—"

"Biliyorum, biliyorum, sesimi alçaltayım," diye mırıldandı. Gülümsedi, gelgelelim başındaki zonklamayı gitgide daha çok, daha yoğun hissediyordu. Geçirdiği kazadan sonra, doktorların öngördüğü türden bir baş ağrısı değildi bu. Başının ön tarafından değil de arkadan, derinlerde bir yerden geliyordu daha çok. Ve canını acıtmıyordu.

Aslında hoşuna bile gidiyordu.

"Çaktın köfteyi." Cummings başıyla belli belirsiz McCardle'ı gösterdi. "Kafayı sana takmış, Jim. Seni turdan şutlamak için can atıyor. Ona koz verme."

"Siktir et onu."

"Sen siktir et onu," dedi Cummings. "Fazla içkinin kanser, siroz ve beyin hasarına neden olduğu istatistiksel olarak kanıtlanmış bir şey. Mantık çerçevesinden bakınca, ileride bunların hepsi başıma gelebilir. Onlardan birine tutulursam bunun için kendimden başka kimseyi suçlayamam. Ailemde diyabet, glo-

kom ve erken bunama kol geziyor. Ama penis hipotermisi? İşte buna katlanamam. Kusura bakmasınlar."

Gardener bir süre şaşkın şaşkın durdu ve onun gidişini izledi. Sonra anladı ve anıra anıra güldü. Bu kez gözlerinden gelen yaşlar yanaklarına aktı. Davetliler o akşam üçüncü defa dönüp ona baktılar: Elinde sek votkaya benzeyen dolu kadehiyle hırpani kılıklı, kocaman bir adam deli gibi kahkaha atıyordu.

Kapa çeneni, dedi içinden. *Sesini alçalt. Penis hipotermisi,* diye düşündü ve daha fazla güldü.

Sonra yavaş yavaş kontrolü eline almayı başardı. Diğer odadaki müzik setine yöneldi. Partideki en ilginç tipler genellikle müzik setinin başında olurdu. Tepsiden birkaç kanape kapıp ağzına attı. Gardener, Arglebargle ve McCarglebargle'ın hâlâ kendisine baktığına dair güçlü bir his duydu. McCarglebargle, Arglebargle'a kendisiyle ilgili tam teşekküllü bir özet geçiyordu muhtemelen. Yüzünde soğuk, can sıkıcı bir gülümseme vardı. *Bilmiyor muydun? Çok doğru, karısını vurdu. Tam yüzüne ateş etmiş. Anlaşmalı boşanmaya yanaştığı için kadın şikâyetçi olmamış. Ama bunun doğru bir karar olup olmadığı tartışılır. En azından başka bir kadın vurmadı... şimdilik. Ayrıca bu akşam ne kadar iyi bir şiir okusa da, tabii o tuhaf boşluktan sonra, dengesiz biri ve g*ördüğün *üzere içmeyi bilmiyor, kendini kontrol edemiyor...*

Görürsün sen, diye düşündü Gard. Ve o gece ikinci kez Bobbi'nin sesine benzeyen bir ses duydu. *Paranoyaklaşıyorsun. Senin hakkında konuşmuyorlar.*

Kapı aralığında döndü ve arkasına baktı.

Doğrudan ona bakıyorlardı

İğrenç bir hisse kapıldı, dehşete düştü. Sonra kendini zorladı ve kocaman, hakaret eder nitelikte bir gülüş takındı, kadehini onlara doğru kaldırdı.

Çek git buradan, Gard. Sonu kötü olabilir. Sarhoşsun.

Kontrol bende, endişelenme. Buradan gitmemi istiyor. O yüzden bana bakıp duruyor. O yüzden o şişko herife karımı vurduğumu,

Seabrook'ta üzerimde silahla yakalandığımı falan anlatıyor. Benden kurtulmak istiyor çünkü karısını vuran, sarhoş, komünist sevici ve nükleer karşıtı herifin onları rezil edeceğini düşünüyor. Ama ben soğukkanlı olabilirim. Sorun yok, bebeğim. Sadece burada biraz vakit öldüreceğim. İçki içmeyi kesip biraz kahve içtikten sonra eve erken döneceğim. Sorun yok.

Hiç kahve içmese de, eve erken falan gitmese de, içkiyi kesinlikle kesmese de bir saat kadar daha sorun yaşamadı. Ne zaman yükseldiğini fark etse sesini alçalttı ve karısının "nutuk çekmek" diye adlandırdığı şeyi yaptığını fark eder etmez, her defasında kendini durdurdu. Karısı, "Sarhoş olduğunda, Jim," derdi, "en büyük sorunlarından biri de sohbet etmeyi kesip nutuk atmaya başlaman."

Çoğunlukla Arberg'ün oturma odasında takıldı. Buradaki kalabalık daha gençti ve o kadar da fiyakacı değildi. Sohbetleri canlı, neşeli ve zekiceydi. Gardener'ın zihninde nükleer silahlarla ilgili düşünceler belirdi. Gerçi her nasılsa, böyle zamanlarda hep belirirdi, bombardıman ateşine karşılık, kavrulmuş bir bedenin su üstünde süzülüşü gibi. Sarhoşluğun bu seviyesine ulaştığında, kendini bu genç erkekleri ve kadınları uyarmak zorunda hissediyordu. Hayatının son altı yılı kötü geçmişti, son üç yılı ise onu gerçekten tanıyan tüm insanları korkuttuğu bir kâbustu. İçtiğinde ortaya çıkan bu öfkeyi, dehşeti ve her şeyden de önemlisi, Jimmy Gardener'a ne olduğunu kendine bile açıklayamamak, onu nükleer konusuna getiriyordu.

Fakat bu akşam, sıska yüzü heyecanla parıldayan Ron Cummings oturma odasına doğru sendelediğinde, Gardener tam da bu konuyu açmak üzereydi. Sarhoş olsun ya da olmasın, Cummings rüzgârın nasıl eseceğini kusursuz bir biçimde görebiliyordu. Konuyu ustalıkla yeniden şiire çevirdi. Gardener kısmen memnun oldu ama kızmıştı da. Mantıksızdı ama gerçek buydu: Uyuşturucusundan men edilmişti.

Böylelikle, kısmen kendini sıkıca dizginlediğinden, kısmen de Ron Cummings'in zamanında müdahalesiyle Gardener,

Arberg'in partisi neredeyse bitene dek beladan uzak durdu. Sonraki yarım saati de atlatsa beladan tamamen uzak durabilirdi... En azından bu gecelik.

Ama Ron Cummings, Beat kuşağı şairleri hakkında bilindik esprileriyle nutuk çekmeye başlayınca, Gardener yemek odasına geri döndü ve büfeden, atıştırmalık bir şeylerle bir içki daha aldı. Sonrası, şeytan tarafından ayarlanan kötücül bir mizah anlayışının ürünü olabilirdi.

"İrokua'yı bir kez harekete geçirebilirsek, üç düzine fon elde edeceksin," diyordu, Gardener'ın solundan gelen bir ses. Gardener öyle bir hızla etrafına bakındı ki neredeyse içkisini dökecekti. Bu konuşmayı muhtemelen kafasında kurguluyordu çünkü gerçek olamayacak kadar tesadüfiydi.

Büfenin bir ucunda yarım düzine insan toplanmıştı. Üç kadın, üç erkek. Çiftlerden biri, Dünyanın Bir Numaralı Güldürü Ekibi'nden Arglebargle ve McCarglebargle'dı. Konuşan adam, bu işi yapan birçoğuna göre daha zevkli giyinmiş bir araba satıcısına benziyordu. Yanında da karısı dikiliyordu. Yapmacık bir güzelliği vardı, soluk mavi gözleri kalın camlı gözlüklerin ardında kocamandı. Gardener hemen bir şey fark etti. Alkolik ve bu konuya takıntılı olabilirdi ama her zaman için dikkatli bir gözlemci olmuştu, hâlâ da öyleydi. Gözlüklü kadın, kendi kocasının, Nora'nın Gard'ı partilerde yapmakla suçladığı şeyi yaptığının ayırdındaydı. Adam nutuk çekiyordu. Kadın kocasını buradan götürmek istiyor ama bunu nasıl yapacağını bilemiyordu.

Gardener onlara bir kere daha baktı ve sekiz aydır evli olduklarını tahmin etti. Belki de bir yıl, ama sekiz ay daha iyi bir tahmindi.

Konuşan adam, Bay State Electric'in çarkındaki dişlilerden biri olmalıydı. Bay State'ten olmalıydı çünkü işe yaramaz İrokua tesisi onlarındı. Adam bunu muhteşem bir şeymiş gibi anlatıyordu, buna gerçekten de inanıyor gibiydi. Gardener onun küçük bir dişli olduğuna karar verdi, hatta belki de gereksiz bir tipti. Büyük dişlilerin İrokua'ya böylesine bayıldığından emin değildi.

Nükleer enerjinin delice olması bir an için kenara koyulsa bile şu bir gerçekti: İrokua harekete geçmekte beş yıl kadar geç kalmıştı ve birbiriyle bağlantılı üç New England banka zincirinin kaderi, tabii o da olursa, buna bağlıydı. Hepsi boğazına kadar radyoaktif bataklığın içinde dikiliyordu. Çılgın bir sandalye kapmaca oyunu gibiydi.

Mahkeme, rotları yerleştirmeye başlaması için şirkete en sonunda izin vermişti elbette. Gardener bu karardan sonra şerefsizlerin biraz rahatladığını düşünmüştü.

Arberg onu resmi bir saygıyla dinliyordu. Bu adam, üniversitenin mütevelli heyetinden değildi ama Bay State Electric temsilcisi olması, küçük bir dişli olsa bile, ona yalakalık yapması için yeterliydi. Bay State gibi büyük, özel kuruluşlar okul için çok yararlı olabilirdi.

Bu Bay Kilovat, Şiir Dostları üyesi miydi? Gard ne kadar Nötron Bombası Dostu'ysa bu adam da o kadar Şiir Dostu'ydu. Yapmacık, güzel yüzü ve kalın camlı gözlükleriyle karısıysa Şiir Dostları'nın bir üyesi gibi görünüyordu.

Gardener bunun korkunç bir hata olduğunu bile bile sürüklenmeye başladı. Yüzüne keyifli bir parti-az-sonra-bitecek gülümsemesi takınmıştı, fakat kafasının içindeki zonklama hızlanıyor, sola doğru kayıyordu. O umarsız öfke yeniden yükselmeye başlamıştı. *Neden bahsettiğinizin farkında mısınız*, diye haykırmak istiyordu kalbi. Nükleer santrallere karşı kullanabileceği mantıklı argümanları vardı ama böyle zamanlarda tek duyabildiği kalbinin belirsiz haykırışlarıydı.

Neden bahsettiğinizin farkında mısınız? Nasıl riskler alındığını bilmiyor musunuz? İki yıl önce Rusya'da neler yaşandığını hatırlamıyor musunuz? Bilmiyorlardı, hatırlamıyorlardı. Gelecek yüzyıl içinde kansere kurban gideceklerdi. O kullanılmış rotlardan birini yarım saatliğine götünüze sokuverin bakalım, bokunuz karanlığın içinde ışıldamaya başlayınca gidip herkese kahrolası nükleer enerjinin ne kadar da güvenli olduğunu anlatabilirsiniz! Tanrım! TANRIM! Siz aşağılıklar

burada dikilip mantıklı bir şey anlatırmış gibi bu adamın konuşmasını dinliyorsunuz!

Orada durmuş, bir elinde içkisi, yüzünde keyifli gülümsemesiyle, o gereksiz tipin bayıcı saçmalıklarına kulak veriyordu.

Gruptaki üçüncü adam ellilerindeydi ve bir üniversite dekanına benziyordu. Sonbaharda düzenlenecek protesto ihtimallerini merak ediyordu. O gereksiz tipe, Ted diye seslenmişti.

Nükleerci Ted, bunun çok da dert edilecek bir şey olduğunu sanmadığını belirtti. Seabrook ve Maine'deki Arrowhead protestoları rağbet görmüştü fakat federal yargıçlar, baş belaları olarak gördükleri katılımcılara esaslı cezalar kesmeye başladığından beri gösteriler azalmıştı. "Bu gruplar amaçlarını dinledikleri rock grupları gibi değiştirip duruyorlar," dedi. Arberg, McCardle ve diğerleri güldü. Nükleerci Ted'in karısı sadece hafifçe gülümsedi.

Gardener'ın yüzünde hâlâ o keyifli gülümseme vardı, öylece donup kalmış gibi görünüyordu.

Nükleerci Ted daha açık konuştu. "Araplara, Amerika'nın ve Amerikalıların onlara kesinlikle ihtiyaç duymadığını göstermenin vaktidir," dedi. En modern kömür santrallerinin bile Çevre Koruma Kurumu'nun kabul edemeyeceği kadar kirli olduğunu belirtti. Güneş enerjisinin harika olduğunu söyledi, "tabii güneş ışıdığı sürece". Bir başka kahkaha tufanı koptu.

Gardener'ın başı güm güm gümledi. Doğaüstü bir ses perdesine ayarlanmış kulakları, zayıf bir çatırdama sesi duydu, buz çatlaması gibi bir şeydi. Kadehi tuzla buz edecek kadar sıktığı elini bir anlığına gevşetti.

Gözlerini kırptı ve Arberg'ün kafasının domuza dönüştüğünü gördü. Bu halüsinasyon tam anlamıyla mükemmel ve müthişti; şişko herifin domuz burnu kıllarla doluydu. Büfe yağmalanmıştı ama Arberg çöpçülük yapmaya devam ediyordu. Son birkaç krakerle, yine son bir dilim salamı ve peynir parçasını aynı anda yutup üzerine patates cipsi yuvarladı. Bu sırada Nükleerci Ted'in "nükler gerçekten de tek alternatif" başlıklı konuş-

masını başıyla onaylıyordu. "Çok şükür Amerikalılar nihayet Çernobil'in bir bakış açısı meselesi olduğunu anlıyorlar," dedi. "Otuz iki insan öldü. Elbette korkunç bir şey ama bir ay önce yüz doksan küsur kişinin hayatını kaybettiği bir uçak kazası yaşandı. Gelgelelim, uçak şirketlerinin kapatılması için kimsenin hükümete bağırıp çağırdığını duyamazsınız, değil mi? Otuz iki ölü korkunç, evet ama nükleer karşıtı kaçıkları dünyalar savaşı çıkmış gibi davranıyor." Sesini biraz alçalttı. "Bunlar, havaalanlarında gördüğünüz LaRouch yandaşları kadar manyak ama bir bakıma onlardan da beterler çünkü daha mantıklı konuşuyorlar. Ama bu çılgınların istediklerini yapacak olsak, bir ay sonra falan saç kurutma makinelerini ya da mutfak aletlerini kullanamadıklarından yakınmaya başlarlar."

Gard'ın gözünde Ted artık bir insana benzemiyordu. Beyaz üzerine ince kırmızı çizgili gömleğinin yakasından yükselen şey, şimdi kabarık tüylü bir kurt kafasıydı. Etrafına bakınırken, pembe dili sallanıyor, yeşil-sarı gözleri parıldıyordu. Arberg domuz gibi ciyaklayarak onu onaylıyor ve ağzına başka tuhaf şeyler tıkıştırıyordu. Patricia McCardle'ın kafası gösterişli bir tazıya, üniversite dekanı ve karısı da birer sansara dönüşmüştü. Elektrik şirketinde çalışan adamın karısıysa, pembe gözlü, ürkmüş bir tavşandı.

Ah, hayır Gard, diye sızlandı zihni.

Gardener gözlerini yeniden kırptı, şimdi hepsi birer insandı.

"Bu protestocular gösterilerinde bunlardan hiç bahsetmiyor tabii." Nükleerci Ted konuşmasını böyle bitirdi ve savunmasının doruk noktasına varan bir duruşma avukatı gibi etrafına bakındı. "Otuz yıldır devam eden nükleer enerji çalışmalarında, Amerika Birleşik Devletleri'nde tek bir kaza yaşanmadı." Tevazuyla gülümsedi ve kalan viskisini bir dikişte içti.

"Bunu bilmek hepimizin içini rahatlatıyor," dedi dekana benzeyen adam. "Karım ve ben artık şöyle düşünüyoruz—"

"Marie Curie'nin radyasyon zehirlenmesinden öldüğünü biliyor muydunuz?" diye sohbet eder gibi sordu Gardener. Kafalar

ona doğru döndü. "Evet, doğrudan gama ışınlarına maruz kalınca lösemi olmuş. Bu adamın nükleer santraliyle sonlanan ölüm yolundaki ilk kayıptı kendisi. Birçok araştırma yaptı ve hepsini de kaydetti."

Gardener aniden sessizleşen salona baktı.

"Defterleri bir mahzende kilitli duruyor. Paris'teki bir mahzende. Kapısı kurşun kaplı. Hepsi sağlam ama radyoaktiviteleri çok yüksek olduğu için dokunulmuyor. Burada kimin öldüğünü de aslında bilmiyoruz. Yetkililer kimseye söylemiyor."

Patricia McCardle ona kaşlarını çattı. Arberg, dekanın konuşmasıyla geçici olarak ara verdiği, yağmalanmış büfeden çöplenme işine devam etti.

"5 Ekim 1966'da," dedi Gardener, "Michigan'daki, Enrico Fermi üretken reaktöründe kısmi bir nükleer erime yaşandı."

"Ama hiçbir şey olmadı," dedi Nükleerci Ted, ellerini, *bakınız Şekil 1-A*, der gibi iki yana açarak.

"Evet, hiçbir şey olmadı," dedi Gardener. "Tanrı bilir neden olmadı. Zincirleme reaksiyon kendiliğinden durdu. Kimse sebebini bilmiyor. Firmanın mühendislerinden biri duruma baktı, gülümsedi, 'Dostlar, neredeyse Detroit'i kaybediyorduk,' dedi ve sonra da bayıldı."

"Fakat Bay Gardener! O bir—"

Gardener elini kaldırdı. "Ülkedeki nükleer santrallerin etrafındaki bölgelerde kanser vakalarını incelediğinizde, birçok anomali görebilirsiniz, ölümlerse normalin çok üzerinde."

"Bu tamamen asılsız ve—"

"İzin verin bitireyim lütfen. Gerçeklerin bir şey değiştireceğine artık inancım yok ama izin verin bitireyim. Çernobil'den çok uzun süre önce Ruslar, Kyshtym adında bir yerde kurulan bir reaktörde bir kaza yaşadılar. O zamanlar Nikita Kruşçev başkandı, Sovyetler ağızlarını sıkı tuttular. Belki de kullanılmış rotları sığ bir çukura depoluyorlardı. Neden olmasın? Madam Curie'nin de söylediği üzere, o zaman için iyi bir fikir gibi görünüyordu. En iyi ihtimalle, rot halatları oksitlenmişti, ama bu rotların ortaya çıkar-

dığı şey çelik rotlardaki gibi demir oksit değil, saf plütonyumdu. LMFBR'li bir tankın yanında kamp ateşi yakmak gibi bir şeydi bu, fakat durumdan bihaberlerdi. Bir sorun çıkmayacağını varsaydılar. *Varsaydılar.*" Gardener sesine dolan öfkeyi duyabiliyordu ve artık kendini durdurması imkânsızdı. "*Varsaydılar,* insanların yaşamıyla sanki bir... evet, sanki bir oyuncak gibi oynadılar ve bilin bakalım ne oldu?"

Yemek salonu sessizliğe büründü. Patty'nin ağzı donmuş, kırmızı bir yarık gibiydi. Yüzü öfkeden bembeyazdı.

"Yağmur yağdı," dedi Gardener. "Çok fena yağmur yağdı. Ve bu, patlamayla sonuçlanan bir zincirleme reaksiyona neden oldu. Bir çamur volkanı patlamasına benziyordu. Binlerce kişi tahliye edildi. Hamile kadınlar kürtaj oldu. Başka bir seçenekleri yoktu. Kyshtym bölgesine giden yol aşağı yukarı bir yıl kapalı kaldı. Sonra olay sızmaya başladı, söylenene göre Sibirya sınırında korkunç bir kaza meydana gelmişti. Ruslar yolu yeniden açtı. Ama yola çok komik tabelalar koydular. Fotoğrafları gördüm. Rusçam yok ama dört beş kişiye danıştım, hepsi hemfikirdi. Kulağa berbat bir ırkçı şakası gibi geliyor sanırım. Amerika'da otobanda direksiyon salladığınızı düşünün, önünüze bir levha çıkıveriyor ve üzerinde, LÜTFEN CAMLARINIZI VE HAVALANDIRMA SİSTEMLERİNİZİ KAPATINIZ, OLABİLDİĞİNCE HIZLI BİR ŞEKİLDE OTUZ KİLOMETRE BOYUNCA DURMAKSIZIN İLERLEYİNİZ, yazıyor."

"Saçmalık bu!" diye bağırdı Nükleerci Ted.

Gard, "Bilgi Özgürlüğü Yasası kapsamında fotoğraflara ulaşabilirsiniz," dedi. "Bu adam sadece yalan söylese bununla baş edebilirdim. Fakat bu ve bunun gibiler daha da kötü bir şey yapıyor. Halka, 'Sigara akciğer kanserine neden olmadığı gibi aslında tamamen C vitamını deposu, sizi soğuk algınlığından koruyor,' diyen pazarlamacılardan farkları yok."

"Sen ne ima ediyorsun—"

"Çernobil'de doğrulanabilen ölüm sayısı otuz iki. Tamam, belki gerçekten de sadece otuz ikidir. Elimizde Amerikalı dok-

torlar tarafından çekilmiş ve sayının aslında iki yüzden fazla olması gerektiğini gösteren fotoğraflar var. Ama hadi otuz iki diyelim. Bu, yüksek radyasyona maruz kalınmasıyla ilgili öğrendiklerimizi değiştirmez. Ölüm hemen gerçekleşmiyor. Aldatıcı olan da bu. Ölüm üç dalga halinde geliyor. Birinci dalga, facia sırasında kızaran insanlar. İkinci dalga, lösemiye kurban gidenler, bilhassa çocuklar. Üçüncü ve en ölümcül dalga ise, kırk ve üstü yaşta kansere yakalananlar. Çok çeşitli kanser türleri var ve kemik, göğüs, karaciğer ve cilt kanserleri bunların arasında en yaygın olanlar. Ama tabii bunların yanı sıra, bağırsak kanseri, mesane kanseri, beyin tümörü—"

"Yeter, lütfen susar mısın?" Haykıran Ted'in karısıydı. Histeri, sesine şaşırtıcı bir güç katmıştı.

"Yapabilsem susardım, canım," diye yanıt verdi Gard ona nazikçe. "Ama yapamam. 1964 yılında, Çernobil'deki reaktörlerin beşte biri büyüklüğündeki bir Amerika reaktörünün patlaması durumunda, en büyük zararın ne olacağını araştırması için bir komisyon oluşturuldu. Rapor öyle ürperticiydi ki yakıldı. Öngördüğü şey—"

"Kapa çeneni, Gardener," dedi Patty yüksek sesle. "Sarhoşsun sen."

Gardener, gözlerini Nükleerci'nin karısına dikerek, Patty'yi görmezden geldi. "Raporun öngördüğü şey, Amerika'nın kısmen kırsal bölgelerinde, örnek olarak Pennsylvania eyaletindeki Three Mile Adası'nı ele almışlardı, yaşanacak böylesi bir kazanın 45.000 kişinin ölümüne, ülkenin %70'inin radyasyona maruz kalmasına ve 70 milyon dolarlık zarara yol açacağıydı."

"Hassiktir!" diye haykırdı biri. "Bizimle kafa mı buluyorsun?"

"Hayır," dedi Gardener, gözlerini dehşetle hipnotize olmuşa benzeyen kadından ayırmadan.

"Bunu beşle çarparsanız ölü sayısı 225.000'e çıkar, zarar da 85 milyon dolara." Mezar sessizliğine bürünen salonda, kadehini

lakayt bir şekilde yeniden doldurdu ve Arberg'e doğru kaldırdı. İki yudum sek votka içti. "İşte böyle! Üçüncü dalga da 2040 gibi bir yılda bittiğinde neredeyse çeyrek milyon insan ölmüş olacak." Gardener, Nükleerci Ted'e göz kırptı. Ted'in dudakları öyle bir gerilmişti ki dişleri görünüyordu. "En büyük uçakları düşürsen bile o kadar insan öldüremezsin, değil mi?"

"O rakamları götünden uyduruyorsun," dedi Nükleerci Ted, sinirle.

Adamın karısı gerginlikle, "Ted—" dedi. Elmacık kemiklerindeki pembe noktacıklar dışında, yüzü ölü gibi soluktu.

Göğüs göğüse gelene dek Gardener'a yaklaşan adam, "Burada öylece durup şu... şu parti siyasetine benzer belagati dinleyeceğimi mi sanıyorsun?" diye sordu. "Gerçekten öyle mi sanıyorsun?"

"Çernobil'de çocukları öldürdüler," dedi Gardener. "Bunu anlamıyor musun? On yaşındaki çocukları, anne karnındaki çocukları. Birçoğu hayatta kalmış olabilir ama biz elimizde içkilerimizle dikilirken onlar şu anda ölüyor. Bazıları henüz okuyamıyor bile. Birçoğu bir kızı hiçbir zaman tutkuyla öpemeyecek. Biz tam da şu anda burada dikilmiş, içkilerimizi yudumlarken.

"Onlar kendi çocuklarını öldürdüler."

Ted'in karısına baktı. Şimdi sesi savunma yapar gibi titremeye ve biraz yükselmeye başlamıştı.

"Bunu Hiroşima'dan, Nagasaki'den, Trinity'de ve Bikini'de gerçekleştirdiğimiz kendi deneylerimizden biliyoruz. *Onlar kendi çocuklarını öldürdüler, ne dediğimi idrak edebiliyor musunuz? Pripyat'ta dokuz yaşında çocuklar kendi bağırsaklarını* sıçarak ölüyorlar! Onlar çocukları öldürdüler!"

Ted'in karısı bir adım geriledi, gözlüklerinin ardındaki gözleri kocaman açılmıştı, ağzı seyiriyordu.

"Bay Gardener'ın iyi bir şair olduğu sanırım su götürmez bir gerçek," dedi Nükleerci Ted, bir kolunu karısına dolayıp onu kendi yanına doğru çekerken. Sanki bir kovboydu da bufalo

yakalayıp çekiyordu. "Ama nükleer enerji konusunda pek bilgi sahibi olmadığı ortada. Kyshtym'da ne olduğu ya da olmadığı hakkında gerçekten fikrimiz yok, Rus yetkililer Çernobil'deki önlemlerin—"

"Kes tıraşı," dedi Gardener. "Neyden bahsettiğimi biliyorsun. Amerikan nükleer santral tesislerinin etrafındaki bölgelerde yükselen kanser oranları ve nükleer atıkla kirlenen su değerleriyle birlikte, bunların hepsi Bay State Electric'te kayıtlı. Yeraltı su tabakasından bahsediyorum, insanların giysilerini, dişlerini ve kendilerini yıkadığı, içtiği sudan. Bunları *biliyorsun*. Bunları sen de, Amerika'daki özel, belediye veya devlet destekli ve federal şirketlerin hepsi de biliyor."

McCardle öne çıkıp, "Kes şunu, Gardener," diye uyardı onu. Gruba dönüp yüzüne koca bir gülümseme yerleştirdi. "O biraz—"

Ted'in karısı aniden araya girdi. "Bunları biliyor muydun, Ted?"

"Elbette bazı şeyleri biliyordum ama—"

Birden duraksadı. Çenesini öyle sert kapadı çıkan sesi neredeyse duydular. Herkesin fark ettiği üzere, Ted çekeceği nutuğun büyük bir kısmını unutmuştu. Gardener bir anlığına, beklenmedik bir zafer kazandığını hissetti.

Sonra tuhaf bir sessizlik oldu. Ardından Ted'in karısı ondan bilerek uzaklaştı. Adamın yüzü kızardı. Gard'a göre, parmağına çekiçle vurulmuş gibi bir hali vardı.

"Eh, her türlü raporu elimizin altında bulunduruyoruz," dedi. "Bunların çoğu yalan, Rus propagandasından başka bir şey değil. Bunun gibi aptal insanlar bunları yutmaya can atıyor. Hepimizin bildiği gibi, Çernobil bir kaza olmayabilir, bizi nükleer enerjiden caydırmak için planlanmış bir—"

"Tanrım, sanırım az sonra dünyanın düz olduğunu falan da söyleyeceksin," dedi Gardener. "Harrisburg'a yarım saat uzaklıktaki ordu mensuplarının nükleer santral çevresinde yüyürken giydiği kostümleri görmedin mi? Oradaki sızıntılardan birine

dolgu yapmak için nasıl çabaladıklarını biliyor musun? İzole bantla sarmalanmış bir basket topunu patlamış atık borusuna tıkıştırdılar. Bir süreliğine işe yaradı fakat sonra basınç onu fırlatıp attı."

"Bayağı iyi propaganda yapıyorsun." Ted vahşice sırıtıyordu. "Ruslar senin gibileri çok sever! Sana ne kadar ödüyorlar, yoksa bunu bedavaya mı yapıyorsun?"

Gardener, "Şimdi havaalanı yobazı gibi konuşan kim acaba?" diye sordu biraz gülerek. Ted'e doğru bir adım attı. "Nükleer reaktörler Jane Fonda'dan daha sağlam, öyle mi?"

"Bildiğim kadarıyla, evet."

"Lütfen." Dekanın karısı duruma el koydu. "Tartışalım ama bağırmayalım lütfen, ne de olsa üniversite insanlarıyız biz."

"*Birileri* bağırsa iyi olur ama!" diye bağırdı Gardener. Kadın irkilip geri çekildi, gözlerini kırpıştırdı. Kocası buz gibi parlak gözlerini Gardener'a dikti. Bu bakışla sanki Gardener'ı sonsuza dek damgalamıştı. Gard öyle olduğunu düşündü.

"Eviniz yanıyor olsa ve gecenin bir yarısı bir tek siz uyanıp olan biteni fark etseniz bağırmaz mıydınız? Yoksa üniversite insanı olduğunuzu düşünerek parmak ucunda yürüyüp fısıldar mıydınız?"

"Bence bu konu fazla u—"

Gardener onu duymazdan geldi ve Bay State Electric'e döndü. Sadece ona göz kırptı. "Söylesene Ted, eviniz inşaat etmekte olduğunuz yeni nükleer santralin ne kadar yakınında?"

"Burada durup bunları—"

"Pek yakınında sayılmaz, değil mi? Düşündüğüm gibi." Bayan Ted'e baktı. Kadın hemen ondan uzaklaşıp kocasının koluna yapıştı. *Benden böyle uzaklaşmasına neden olan ne? Tam olarak ne?*

Çizgi roman okuyan, burnunu karıştıran o polis memurunun sesi acı bir cevapla kulaklarında çınladı: *Karını vurdun. Ne harika, değil mi?*

"Çocuk sahibi olmayı düşünüyor musunuz?" diye sordu ona nazikçe. "Eğer düşünüyorsanız, hem sizin hem de kocanızın

iyiliği için evinizin o tesisten uzak bir yerde olmasını dilerim. Hata yapmaya devam edecekler, biliyorsunuz. Three Mile Adası'ndaki gibi. O bok yuvasını açmalarının üzerinden henüz çok geçmeden biri, tesisatçıların 3000 galon sıvı radyoaktif atığı yanlışlıkla içme suyuna bağladığını keşfetti. Aslında bunu bir hafta öncesinden fark etmişlerdi. Nasıl hoşunuza gitti mi?"

Kadın ağlıyordu.

Kadın ağlıyordu. Ve Gardener yine de devam ediyordu.

"Araştırmayı yürütenler rapora, radyoaktif atık soğutucu boruların, içme suyunu besleyen suya bağlandığını yazdılar. Kocişkon seni şirket gezisine davet ederse orada su içeyim deme. Kocişkon seni oraya hamileyken davet ederse ona..." Gardener önce kadına, sonra da Ted'e gülümsedi. "Ona başının ağrıdığını söyle," dedi.

"Kapa çeneni," dedi Ted. Karısı inlemeye başlamıştı.

"Doğru söylüyor," dedi Arberg. "Sanırım gerçekten de çenenizi kapamanızın vakti geldi, Bay Gardener."

Gard önce onlara baktı, ardından büfenin etrafında, kocaman gözlerle sessizlik içinde onları izleyen diğer davetlilere. Barmen de oradaydı.

"*Kapa çeneni mi!*" diye bağırdı Gardener. Başının sol tarafına bir ağrı saplandı. "Evet, çeneni kapa ve evinin yanışını izle! Bu sikik gecekondu lordları, küller soğuduktan ve bedenlerden geriye ne kaldıysa süpürdükten sonra eminim sigorta parasına konacaktır! *Kapa çeneniymiş!* Bu insanların bizden istediği de bu! Çenenimizi kendimiz kapamazsak belki bizi de Karen Silkwoord gibi hallederler—"

"Yeter artık, Gardener," diye tısladı Patricia McCardle. Kullandığı kelimeleri söylerken harfleri gereği tıslaması imkânsızdı ama kadın yine de tıslayarak söylemişti.

Gardener Ted'in, renksiz yanakları gözyaşlarıyla yıkanmış karısına doğru eğildi. "Çocuk ölümü oranlarını da kontrol edebilirsin. Nükleer tesis alanlarının bulunduğu yerlerde yükselişte.

Down sendromu, diğer bir deyişle mongolizm ve körlük gibi doğuştan gelen kusurlar—"

"Evimden çıkıp gitmeni istiyorum," dedi Arberg.

"Çenende cips var," dedi Gardener ona ve sonra yine Bay ve Bayan State Electric'e döndü. Sesi gitgide daha derinden geliyordu. Sanki bir kuyudan çıkar gibi. Durum kritik bir hal almıştı. Kontrol paneli alarm veriyordu.

"Ted burada durup durumun ne kadar abartıldığına ve yaşananların küçücük bir yangından ibaret olduğuna ilişkin yalan söyleyebilir ve siz de buna inanabilirsiniz... fakat gerçek şu ki Çernobil nükleer santrali bu gezegenin atmosferine, *Trinity'den beri patlatılan tüm atom bombalarından daha fazla radyoaktif atık saldı.*

"Çernobil hâlâ etki altında.

"Uzun bir süre de öyle kalacak. Ne kadar uzun? Kimse tam olarak bilmiyor, değil mi, Ted?"

Kadehini Ted'e doğru kaldırdı ve sonra etrafına, diğer konuklara baktı. Hepsi sessizce dikilmiş onu izliyordu. Birçoğu Bayan Ted kadar korkmuş görünüyordu.

"Ve bu tekrar yaşanacak. Belki Washington'da. Hanford sahasında, tıpkı Kyshtym'de olduğu gibi, kapatılmamış çukurlara nükleer rot depoluyorlar. Belki bir sonraki büyük depremde Kaliforniya? Fransa? Polonya? Ya da şuradaki dostumuz haklı çıkar ve İrokua nükleer santrali baharda faaliyete geçerse belki de Massachusetts'te. Herifin birinin yanlış zamanda yanlış şalteri indirmesini bekleyin, Fenway'deki bir sonraki Red Sox maçını 2075'te izlersiniz artık."

Patricia McCardle mum gibi beyazdı. Gözleri dışında. O gözler, tıpkı elektrikli kaynak makinesinden fırlayan ışıklar gibi, mavi ışıltılar saçıyordu. Argberg'ün seçimiyse farklıydı: Yüzü, güzelim aile evinin kiremetleri kadar kırmızıydı. Bayan Ted, birbirini ısırmaya hazır iki köpekmiş gibi, bir Gardener'a, bir kocasına bakıyordu. Ted o bakışı gördü; kadının onun kendisini saran kolundan çıkmaya çalıştığını hissetti. Gardener, onu kışkırtıp

böyle yükselmeye iten şeyin kadının tepkisi olduğunu düşündü. Gardener gibi histeriklerle nasıl baş edeceği Ted'e elbette öğretilmişti. Şirket, çalıştırdığı Tedlere düzenli olarak bunun eğitimini veriyordu. Tıpkı havayolu firmalarının, hosteslerine, acil durum anında oksijen maskelerinin nasıl takılacağını göstermeyi öğrettikleri gibi.

Ama artık olan olmuştu. Gardener'ın sarhoş fakat dokunaklı konuşması yıldırım etkisi yaratmıştı. Ve şimdi adamın karısı, kocasına, Riga Celladı'ymış gibi davranıyordu.

"Tanrım, sizin gibi adamlardan ve o aptal sırıtışlarınızdan yoruldum! Bu akşam orada, saçma sapan şiirlerinizi elektrikle çalışan bir mikrofona okurken, karga sesiniz yine elektrikle çalışan hoparlörlerden yankılanırken bunların kaynağının nereden geldiğini düşünüyor musunuz? Oz büyücüsünden mi? Tanrım!"

"Geç oldu," dedi McCardle apar topar. "Ve hepimiz—"

"Lösemi olacağız," diye tamamladı Gardener, Ted'in gözleri kocaman olmuş karısına bakarak. "Çocuklar. İlk zarar gören her zaman onlar olur. İyi yanı şu; İrokua açılırsa Jimmy Fund'ın* işleri de açılacak."

"Ted? Söyledikleri doğru değil, değil mi? Yani—" Çantasının içinde el yordamıyla bir mendil ya da peçete arandı ama çantayı düşürdü. İçindeki bir şey kırıldı.

Ted, "Sus artık," dedi Gardener'a. "Çok istiyorsan biz ikimiz konuşalım ama kasten karımın canını sıkmayı kes artık."

"Ben onun canını sıkmak *istiyorum*," dedi Gardener. Artık iyice karanlığa yelken açmıştı. O, karanlığa, karanlık da ona aitti. "Bilmediği çok şey var gibi. Bilmesi gereken şeyler var. Kiminle evli olduğuna bakılırsa."

O tuhaf, vahşi sırıtış yüzüne yeniden yerleşti. Kadın bu kez ona gözlerini kaçırmadan baktı. Yaklaşan farlara bakıp hipnotize olan bir dişi geyiği andırıyordu.

---

* Yetişkin ve çocuk kanseri araştırmalarını desteklemek için kurulan bir yardım kuruluşudur.

"Kullanılmış sıcak rotlara gelelim. İşleri bittiğinde onları nereye postaladıklarını biliyor musun? Kocan, Rot Perisi'nin gelip onları aldığını mı söyledi sana? Yanlış. Dört bir yanda devasa sıcak rot yığınları var; sığ, dandik havuzların içine konuyorlar. Bunlar gerçekten çok sıcak şeyler, hanımefendi. Ve çok uzun süre boyunca da öyle kalacaklar."

"Gardener, gitmeni istiyorum," dedi Arberg yeniden.

Jim onu duymazdan gelerek devam etti. Yalnızca Bay ve Bayan Ted'e hitap ediyordu. "Bazı kullanılmış rot yığınlarının izini çoktan kaybettiler bile, bunu biliyor muydun? Bütün gün oynadıktan sonra yorgun argın yatağına giden ve ertesi gün uyandığında oyuncaklarını nerede bıraktığını hatırlayamayan küçük bir çocuk gibi. Birdenbire ortadan kaybolan rot yığınlarından söz ediyorum. Amerika Birleşik Devletleri'nin doğu kıyısını havaya uçurmaya yetecek kadar plütonyum şu anda kayıp. Ama çok şükür, saçma sapan şiirlerimi okuyabildiğim bir mikrofonum var. Tanrı muhafaza, yoksa—"

Arberg onu aniden yakaladı. Adam kocaman ve hantaldı ama hayli güçlüydü. Gardener'ın gömleğinin etekleri pantolonundan çıktı. Kadehi parmaklarından sıyrılıp düştü ve tuzla buz oldu. Arberg senelerini dersliklerde harcamış öfkeli bir öğretmenin sesiyle, salondaki herkese, "Bu serseriyi dışarı atıyorum," dedi.

Bu bildiri bir alkışla karşılandı. Herkes alkışlamadı, alkış tutanlar belki konukların yarısı bile değildi. Fakat Nükleerci'nin karısı kocasına yaslanmış daha beter ağlıyordu, artık uzaklaşmaya çalışmıyordu; Arberg onu yakalayana dek, Gardener kadının tepesinde onu tehdit eder gibi durmuştu.

Gardener, ayağının yere ancak değdiğini hissetti ve kendini tamamen bıraktı. Patricia McCardle'ın bir anlık bakışını yakaladı. Kadın dudaklarını sıkmıştı, gözleri öfkeden parıldıyordu, daha önce ona bahşetmediği alkışa şimdi öfkeli bir onaylamayla katılmıştı. Kütüphane kapısında Ron Cummings'i gördü, bir elinde korkunç bir içki tutuyordu, kolunu hoş bir sarışına dolamıştı.

Cummings endişeli görünüyordu fakat kesinlikle şaşkın değildi. Sonuçta Stone Bar'da yaşananlardan sonra, ne diye şaşıracaktı, değil mi?

Bu bok çuvalının seni bir sokak kedisi gibi öylece kapı önüne koymasına izin mi vereceksin?

Gardener buna izin vermemeye karar verdi.

Sol dirseğini olabildiğince kuvvetli bir şekilde arkaya savurdu. Arberg'ün göğsüne çarptı. Gardener bunun dirseğini aşırı katı bir jöleye vurmak gibi hissettirdiğini düşündü.

Adam boğuk bir haykırış kopardı ve Gardener'ı bıraktı. Gardener yumruklarını sıktı, Arberg onu yeniden yakalamaya kalkarsa yumruğu indirecekti. İçten içe Arglebargle'ın onunla kavga etmesini istiyordu.

Gelgelelim, etli butlu hergelenin dövüşmek istediğini gösteren bir emare yoktu. Gardener'ı kapı dışarı etme arzusu da kaybolmuştu. Berbat bir arya söylemeye hazırlanan abartmayı seven bir oyuncu gibi göğsünü tutuyordu. Tuğla rengi suratını terk etmişti ama her iki yanağında da alevden çizgiler oluşmuştu. Arberg'ün kalın dudakları bir "O" çizdi, sonra gevşedi. Sonra yeniden "O" oldu ve tekrar gevşedi.

"...kalp..." diye hırıldadı.

"Ne kalbi?" dedi Gardener. "Bir kalbin var mı ki senin?"

"...krizi..." Arberg yine hırıldadı.

"Kalp kriziymiş, palavra. Kriz geçiren tek şey mülkiyetçilik hissin. Ve sen bunu hak ediyorsun, seni orospu çocuğu."

Hâlâ şarkı söyleyecekmiş gibi dikilen Arberg'ün yanından hızla geçti. Adam iki eliyle birden, Gardener'ın dirseğiyle çarptığı sol göğsünü tutuyordu. Yemek salonuyla koridorun arasındaki kapıya insanlar doluşmuştu. Ön kapıya yönelen Gardener onlara doğru ilerleyip geçerken apar topar geri çekildiler.

Arkasından bir kadının bağırdığını duydu: "Defol git, beni duyuyor musun? Defol git, seni puşt herif! Defol git buradan! Seni bir daha asla görmek istemiyorum!"

Bu şirret ve histerik ses, Patricia McCardle'ın olağan hanımefendi sesinden son derece farklıydı. Gardener durdu. Sonra geri döndü ve... yüzüne gözünü sulandıracak kadar sert bir tokat indi. McCardle'ın yüzü öfkeden kıpkırmızı kesilmişti.

"Bunu tahmin etmeliydim," diye soludu. "Sen boktan, sarhoş hödüğün tekisin! Seni takıntılı, zorba, çirkin yaratık! Ama ben seni yola getireceğim. Evet, bunu yapacağım. Yapabileceğimi biliyorsun."

"Beni bu kadar düşündüğünü bilmiyordum, Patty. Ne kadar da tatlısın. Yıllardır beni yola getirmeni bekliyordum. Yukarı mı çıkalım yoksa herkese seyirlik bir şey sunup halının üzerinde mi yapalım?"

Olay yerine yaklaşan Ron Cummings kahkahayı patlattı. Patricia McCardle dişlerini çıkardı. Elini bir kez daha savurdu ve bu kez Gardener'ın kulağına isabet ettirdi.

Kısık ama kesinlikle salondaki herkes tarafından işitilebilir bir sesle, "Kendi karısını vuran bir adamdan ne bekliyorsam," dedi.

Gardener etrafına bakındı ve Ron'u gördü. "Pardon, izin verir misin?" dedi ve Ron'un elindeki içkiyi aldı. Hızlı ve zarif bir hareketle iki parmağıyla McCardle'ın elastik ve siyah elbisesinin üst kısmını tutup çekti ve viskiyi içine döktü.

"Şerefine, tatlım," dedi ve kapıya yöneldi. Bu koşullar altında, çıkarken kurabileceği en iyi cümlenin bu olduğuna karar vermişti.

Arberg hâlâ göğsünü tutmuş, ağzı bir "O" olup bir gevşeyerek olduğu yerde duruyordu.

Gardener'a ya da onu duyacak kim varsa ona, "...kalp..." diye hırıldadı yeniden. Diğer odada Patrica McCardle çığlık atıyordu: "Bir şeyim yok! Dokunmayın bana! Beni yalnız bırakın! İyiyim ben!"

"Hey, sen."

Gardener sesin geldiği yöne döndü ve o anda Ted'in yumruğu yanağına indi. Gardener neredeyse tüm koridoru sendeleyerek geçti. Dengesini bulmak için duvara tutunmaya çalışıyordu. Ama önce şemsiyeliğe çarpıp devirdi, sonra da ön kapıya öyle bir çarptı ki kapının üstündeki pencerenin camı titredi.

Ted koridordan bir silahşor gibi ona doğru ilerliyordu.

"Karım tuvalette senin yüzünden ağlama krizi geçiriyor. Eğer buradan hemen defolup gitmezsen seni çok fena benzeteceğim."

O anda birden Gardener'ın gözü karardı.

Şemsiyelerden birini kaptı. Uzun ve siyahtı. Bir İngiliz lordunun şemsiyesine benziyordu. Ted'e doğru, nükleerin ne demek olduğunu bildiği halde onu savunan bu herife doğru koşturdu. Neden savunmasındı ki adam, arabada yedi, evde on sekiz taksit ödemesi vardı. Neden nükleeri savunmasındı? Ted, löseminin %600 oranında yükselmesini sadece karısını üzen bir şey olarak görüyordu. Ted, sevgili Ted, ne kadar şanslı ki, Gardener'ın eline geçirdiği şey bir tüfek değil de şemsiyeydi.

Ted durup Gardener'a baktı, gözlerini kocaman açmıştı. O ani öfkesinin yerini kuşku ve korku almıştı. Bu korku mantıksız bir varlıkla karşı karşıya olduğunu anladığında duyduğun korkuydu.

"Hey!"

"*Caramba*, seni göt lalesi!" diye bağırdı Gardener. Şemsiyeyi sağa sola savurdu ve sonra Nükleerci Ted'in karnına indirdi.

İkiye katlanmış halde soluk soluğa kalan Ted, "Hey! Kes şunu!" dedi.

"*Andale, andale!*" diye haykırdı Gardener. Ted'e şemsiyeyle küt küt yeniden vurmaya başladı. Bir aşağı bir yukarı. Bir aşağı bir yukarı. Bir aşağı bir yukarı. Derken şemsiyeyi kapalı tutan çıtçıt açıldı. Şimdi şemsiye hâlâ kapalı ama gevşek halde sallanıyordu.

"*Arriba, arriba!*"

Ted'in hamle yapacak ya da başka bir şey düşünecek cesareti kalmamıştı, yapabileceği tek şeyi yaptı ve arkasını dönüp kaçtı. Gardener bir yandan kıkırdayıp bir yandan da adamın kafasına ve ensesine şemsiyeyle darbeler indirmeye devam ederek onu kovaladı. Kahkaha atıyordu, oysa gülünecek bir şey yoktu. Hissettiği zafer duygusu onu anında terk etti. Böyle bir adamla muhatap olmanın ne faydası vardı ki? Ya da karısını ağlatmanın? Ya da herifi şemsiyeyle dövmenin? Bunlar gelecek mayıs ayında faaliyete geçecek İrokua nükleer santralinin açılışını engelleyecek miydi sanki? Bu yaptıkları, sefil hayatından geriye kalanları kurtaracak mıydı, içini kazıp hatur hutur yiyen, büyüyen ve sağlıklı ne kaldıysa tüketen bağırsak kurtlarını öldürecek miydi?

Hayır, tabii ki hayır. Ama şu an için anlamsızca ileriye gitmek istiyordu, tek isteği buydu. Çünkü elinde kalan tek şey buydu.

Ted'i yemek odasına doğru kovalarken, "*Arriba*, seni piç kurusu!" diye bağırdı yeniden.

Elleriyle başını ve kulaklarını korumaya çalışan Ted yarasa saldırısına uğramış bir adama benziyordu. Bir aşağı bir yukarı çarpan şemsiye de biraz yarasayı andırıyordu.

"Yardım edin bana!" diye haykırdı Ted. "Yardım edin, adam kafayı yedi!"

Ama gözlerini korkuyla belertmiş herkes geri çekildi.

Ted'in kalçası yemek masasının kenarına çarptı. Masa sarsıldı, çatal ve bıçaklar kırışmış masa örtüsünün eğimli yüzeyinden aşağı kaydı, tabaklar da yerde parçalara ayrıldı. Arberg'ün punç kâsesi düşünce bomba gibi bir ses çıkardı ve bir kadın çığlık attı. Masa bir an yalpadı ve sonra devrildi.

"Yardım eder misiniz? Yardım edin! Yardııım!"

"*Andale!*" Gardener şemsiyeyi Ted'in kafasına bilhassa sert indirdi. O sırada şemsiye birden açılıverdi: şşşrraaaaak! Gardener şimdi elinde şemsiyeyle Nükleerci Ted'i kovalarken kaçık bir Mary Poppins'e benziyordu. Evin içinde şemsiye açmak ona kötü şans getirecekti.

Biri onu arkasından tuttu.

Arberg'ün mülkiyet krizinin bittiğini ve onu kovmayı bir kez daha denemeye geldiğini düşünerek hızla döndü.

Ama onu tutan Arberg değil, Ron'du. Arkadaşı hâlâ sakin görünüyordu fakat yüzünde berbat bir ifade vardı. Acıma mıydı bu? Gardener öyle olduğuna kanaat getirdi.

Aniden şemsiyeden kurtulmak istedi. Onu kenara attı. Gardener'ın hızla nefes alıp verişi ve Ted'in güçlükle ve kesik kesik soluyuşları dışında, yemek odası bir anlığına müthiş bir sessizliğe büründü. Alabora olmuş yemek masası, kırılmış tabak çanak ve parçalanmış kristallerle birlikte ıslak bir örtünün üzerinde uzanıyordu. Dökülmüş punçun lokusu insanın gözlerini yaşartıyordu.

"Patricia McCardle telefonda, polislerle konuşuyor," dedi Ron. "Çok geçmeden burada olurlar. Çabuk buradan kaybol, Jim."

Gardener etrafına bakındı ve duvarlara yaslanmış bekleyen ya da kapı aralıklarında dikilen konukları gördü. Hepsi irileşmiş, korkulu gözlerle onu izliyordu. *Yarın mevzunun nükleer enerji mi, yoksa William Carlos Williams mı, kilimciyle kör hacı mı olduğunu hatırlamayacaklar,* diye düşündü Gardener. *Bunların yarısı diğerlerine, adamın karısını ayartmaya çalıştığımı anlatacak. Karısını* vuran eğlenceli dostumuz *Jim Gardener keçileri kaçırdı ve adamın birini şemsiyeyle eşek sudan gelinceye kadar dövdü. Bir de ona hiç yoktan iş veren kadının minik memelerine Chivas boşalttığını söyleyecekler. Nükleer enerji mi, tüm bunlarla ne ilgisi var ki?*

Ron'a dönüp boğuk bir sesle, "Ne boktan iş," dedi.

"Kahretsin," diye mırıldandı Ron. "Artık yıllarca bundan söz edecekler. Şahane bir şiir dinlediler ve ardından şahane bir rezalet izlediler. Haydi, kıçını kaldır ve Maine'e git artık. Ben seni ararım."

Gözleri irileşip yaşla dolan Ted, Gardener'a doğru atılmaya kalktı ama iki genç adam, biri Gardener'ın muhabbet ettiği barmendi, onu tuttu.

Gardener, "Hoşça kalın," dedi oraya buraya kümelenmiş insanlara. "Bu güzel parti için teşekkür ederim."

Kapıya yöneldi, sonra geri döndü.

"İsterseniz bu gece anlattığım her şeyi unutun ama çocukları ve lösemiyi unutmayın. Unutmayın..."

Ama onlar sadece Ted'i şemsiyeyle dövdüğünü hatırlayacaktı. Yüzlerindeki ifadeden öyle anlaşılıyordu.

Gardener başını sallayarak, hâlâ ellerini göğsünde kavuşturmuş vaziyette duran Arberg'ün yanından geçti. Ardına bakmadı. Ayağıyla yerdeki şemsiyeleri kenara itti, kapıyı açtı ve karanlık geceye çıktı. Canı hayatı boyunca hiç olmadığı kadar çok içki istiyordu. Herhalde istediğini bulmuştu da. Çünkü bir süre sonra büyük balığın karnına düştü ve karanlık onu yuttu.

ALTINCI BÖLÜM

GARDENER MENDİREKTE

1

Gardener, 4 Temmuz 1988 sabahı gün ağardıktan hemen sonra uyandı. Daha doğrusu kendine geldi. New Hampshire, Arcadia Sahili'ndeki lunaparkın yakınından, Atlas Okyanusu'na doğru uzanan taş mendireğin ucunda yatıyordu. Tabii, nerede olduğunu hemen anlamadı. Adı dışında pek bir şey hatırlamıyordu. Bir de her tarafının ağrıdığını ve gece boğulmasına ramak kaldığını biliyordu.

Yan yatıyordu, ayakları sudaydı. Bir gece önce buraya geldiğinde güvendeydi herhalde ama belli ki uyurken biraz yuvarlanmış, mendireğin kuzeye bakan eğik tarafından biraz aşağı kaymıştı. Şimdi de gelgit başlamıştı. Yarım saat sonra uyansa karaya oturmuş bir geminin sığlıktan süzülüp suya açılması gibi, mendirekten uzaklaşıp gitmiş olacağını düşündü.

Mokasenlerinden biri hâlâ ayağındaydı ama derisi iyice büzülmüştü, işe yarayacak gibi değildi artık. Onu ayağından çıkarıp attı ve mokasenin yeşilimsi karanlığın içinde kaybolmasını seyretti. *Istakozlar için tuvalet,* diye geçirdi içinden. Doğrulup oturdu.

Beynine müthiş bir ağrı saplandı. Öyle şiddetliydi ki, bir an felç geçirdiğini düşündü. Geceyi burada geçirip hayatta kalmayı, sabah amboliden ölmek için başarmıştı galiba.

Ağrı biraz azaldı ve dünya, kaybolduğu kurşuni sislerin arasından tekrar belirdi. Gardener ne kadar berbat halde olduğunu

anladı. Bobbie Anderson olsa buna kesin "tam vücut hasarı" derdi. *Tam vücut hasarının tadını çıkar, Jim. İnsanın kasırganın içinde bir gece geçirdikten sonra hissettiklerinden daha güzel bir his olabilir mi?*

Bir *gece* mi? *Bir* gece?

Hadi canım. Bildiğin âlem yapmıştı. Dibine vurmuştu.

Midesi ekşimiş ve şişmişti. Boğazı ve sinüsleri kurumuş kusmuklarla kaplanmıştı. Evet, biraz ileride yerde kurumaya yüz tutmuş kusmuklar vardı. Sarhoşlara özgü o imza, muhteşem kusmuk izleri.

Titreyen, kirli sağ eliyle burun deliklerine dokundu. Parmaklarına kurumuş kan parçacıkları geldi. Burnu kanamıştı. On yedi yaşındayken, Sunday River'da geçirdiği o kayak kazasından sonra burnu zaman zaman kanıyordu. İçtiği zamanlarda ise neredeyse hemen kanamaya başlıyordu.

Üç yıldan beri ipin ucunu hiç bu kadar kaçırmamıştı. Her sarhoşluğundan sonra hissettiği şeyleri hissediyordu şimdi: zonklayan başının ötesinde bir kırgınlık, yanan bir mide, sızlayan ve titreyen kaslar. Bu derin kırgınlık, depresyonla bile tanımlanamazdı. Gardener kendini felakete uğramış gibi hissediyordu.

Bu seferki çok kötü bir krizdi. 1980 yılında, öğretmenlik ve evlilik hayatına son veren o ünlü Şükran Günü sarhoşluğunu izleyen depresyondan da kötüydü. Yüzünden vurduğu karısı Nora'nın hayatına da son veriyordu neredeyse. Gardener, Penobscot Hapishanesi'nde kendine gelmişti. Bir memur hücresinin önünde oturmuş, çizgi roman okuyor ve burnunu karıştırıyordu. Gardener bütün polislerin, ayyaşların kendilerine geldikleri zaman derin depresyon geçirdiklerini bildiklerini daha sonra öğrenmişti. Bu yüzden en azından kefaleti ödenip sağ salim buradan çıkana kadar kendine zarar vermemesi için biri başında nöbet tutardı.

Gardener, "Neredeyim?" diye sormuştu.

Polis de, "Nerede olduğunu sanıyorsun?" demişti. Burnundan az önce çıkardığı kocaman, yeşil sümüğe bakıyordu. Sonra

kendinden memnun bir şekilde onu yavaşça sıyırıp büyük bir zevk alarak ayakkabısının tabanına sürtmüştü. Ezmiş, iyice yaymıştı. Gardener gözlerini bu manzaradan alamamıştı. Bir yıl sonra bunun hakkında bir şiir yazacaktı.

"Ne yaptım?"

Son iki günü pek hatırlamıyordu. Aklında sadece kopuk kopuk birkaç sahne kalmıştı. Parçalar bağlantısızdı. Nora'ya bir fincan çay götürmüş, sonra onunla nükleer reaktörleri tartışmaya başlamıştı. Evet, nükleerler. *Ave Nukea Eterna.* Öldüğünde son sözleri *gül goncası* değil *nükleerler* olacaktı. Bir ara bahçe yolunda düştüğünü hatırlıyordu. Pizza söylemiş ve deli gibi içmişti. Tişörtünün içine erimiş peynir dökmüştü ve göğsünü yakmıştı. Bobbi'yi aradığını hatırlıyordu. Ona telefon edip bir şeyler gevelemişti. Korkunç bir şeyler. O sırada Nora çığlık mı atıyordu? Çığlık mı?

Gardener telaşla tekrarladı. *"Ne yaptım?"*

Memur ona bir an aşağılarcasına bakmıştı. "Karını vurdun. Yaptığın bu. Ne harika, değil mi?"

Sonra yeniden çizgi romanına dalmıştı.

Çok kötü bir gündü. Ama bu seferki ondan daha kötüydü. Derinlerde bir yerden yükselen aşağılık duygusu, dehşet verici bir kesinlikle, *korkunç şeyler yaptın ama anımsamıyorsun,* dedi. *Kafana bir abajur takıp odanın içinde çılgınca dans ettiğin, (karın dışındaki) herkesin sana bakıp bunun hayatlarında gördükleri en komik şey olduğunu düşündüğü yeni yıl partisinde içtiğin birkaç kadeh şampanyaya benzemiyor bu. Bölüm şeflerini yumruklamak ya da karını vurmak gibi eğlenceli şeyler de değil.*

Bu, ondan bile kötüydü.

Nora olayından daha kötü ne olabilirdi ki?

Başka bir şey. Şu an başı öyle berbat ağrıyordu ki.

Gardener denize baktı. Dalgalar usulca oturduğu yere gelmeye başlamıştı. Kolları dizlerinin üzerindeydi, başı düşüyordu. İki dalga arasındaki boşluklardan midyeleri ve yeşil yosunları

görebiliyordu. Hayır... bunlar yosun değildi. Yeşil balçıktı gördüğü. Kurumuş sümük gibi.

Karını vurdun... Ne harika, değil mi?

Can acısıyla kıvranan Gardener gözlerini yumdu, sonra tekrar açtı.

Bir ses onu nazikçe kandırmaya çalıştı. *Lanet olsun, bu boku daha fazla çekmek zorunda değilsin. Karma ayarlar, bir sonraki... ya da bir sonrakinde bu hayatı telafi etmen için bokböceği falan olarak gelirsen ondan sonrakinde yaşarsın artık. Atla, Gard. Berbat haldesin. Şu anki halinle nasılsa iki bacağına da kramp girer. Böylece her şey bir anda sona erer. Herhalde böylesi hapishanede çürümekten daha iyidir. Haydi, atla.*

Gardener ayağa kalktı. Yalpalayarak taşların üzerinde durdu, bir yandan da suya bakıyordu. Bir tek büyük adım. Yapması gereken sadece buydu. Uykusunda bile yapabilirdi. Kahretsin, dün gece neredeyse yapmıştı zaten.

Hemen olmaz. Önce Bobbi'yle konuşmak istiyorum.

Kafasının hâlâ yaşamayı isteyen yanı bu fikre sıkıca sarıldı. Bobbi. Bobbi eski hayatının hâlâ tam ve iyi olan tek parçasıydı. Bobbi, Haven'da yaşıyor ve o kovboy romanlarını yazıyordu. Akli hâlâ başındaydı. Gardener'ın artık sevgilisi değilse bile arkadaşıydı. Son dostu.

Önce Bobbi'yle konuşmak istiyorum. Tamam mı?

Neden? Onu da mahvetmek için son bir çaba mı göstereceksin? Zaten biliyor ya, bunun için elinden geleni yaptın. Bobbi'nin senin yüzünden poliste kaydı var şimdi. Belki FBI da onun adına dosya açmıştır. Artık Bobbi'yi bu işe karıştırma. Oyalanma da kendini denize at!

Gardener öne doğru sallandı. Neredeyse suya atlıyordu. Yaşamak isteyen yanı, bunu geciktirmek için bir argüman bulup söyleyemedi. Aslında 1985'te, Bobbi'yle Seabrook'ta tutuklandığından beri, neredeyse üç yıldır ayıktı, kendini böyle kaybettiği hiç olmamıştı. Ama bu da içi boş bir argümandı. Bobbi dışında artık hiçbir dostu yoktu. Kafası neredeyse her zaman karmaka-

rışıktı. Ayıkken bile sürekli ve sürekli nükleerlere takıyordu. İlk baştaki öfke ve endişesinin çürüyüp saplantı halini aldığının farkındaydı. Fakat bunun farkına varmakla düzeltmek aynı şey değildi. Şiirleri kötüleşmişti. Zihni de öyle. Hepsinden kötüsü, içmediği zamanlarda, *keşke içsem*, diye düşünmesiydi. Durmadan ıstırap çekiyordu. *Etrafta dolaşıp patlayacak bir yer arayan bir bombadan farkım yok. Bu bombayı etkisiz hale getirmenin zamanı geldi.*

İyi o zaman. Pekâlâ... Gözlerini kapatıp hazırlandı.

O sırada acayip bir kesinlik hissetti. Çok güçlü bir önsezi. Aslında kendisinin değil, Bobbi'nin onunla konuşmaya ihtiyacı olduğunu hissetti. Aklı ona oyun oynamıyordu. Bobbi'nin başı gerçekten dertteydi. Hem de çok fena.

Baygınlıktan kurtulan bir adam gibi, gözlerini açıp etrafına bakındı. Bir telefon bulacak ve Bobbi'yi arayacaktı. Ama ona, "Hey Bobbi, yine kendimi kaybettim," ya da "Nerede olduğumu bilmiyorum, Bobbi ama bu kez önümde durup burnunu karıştıran bir polis memuru yok," demeyecekti. Hayır, "Hey, Bobbi, nasılsın?" diyecekti. Kadın, ona iyi olduğunu, Northfield'daki James çetesiyle takıldığını ya da Butch Cassidy ve Sundance Kid'le birlikte o topraklardan sıvıştığını söyleyecekti. Sonra onun durumunu soracaktı. Gardener da iyi olduğunu, değişiklik yapıp iyi bir şeyler yazdığını, Vermont'a gidip birkaç arkadaşını görmeyi düşündüğünü anlatacaktı. Ondan sonra mendireğin ucuna gidip kendini denize atacaktı. Gayet basitti. Karın üstü dalacaktı, hepsi bu. Makul bir çözüme benziyordu bu. Ne de olsa okyanus bir milyon yıldan beri buradaydı. O, telefon konuşmasını yaparken beş dakika daha bekleyebilirdi.

Ama Bobbi'ye sızlanmak yok, duyuyor musun? Söz ver, Gard. Kendini bırakıp zırlayayım deme. Sen onun arkadaşısın. O iğrenç ablasının erkek versiyonu değil. Bu saçmalıkların hiçbiri onu ilgilendirmez.

Tanrı da biliyordu ya, Gardener hayatı boyunca kaç kez sözünden dönmüştü. Ama bu kez verdiği sözü tutacaktı.

Beceriksizce mendireğin öteki ucuna tırmandı. Zemin sert ve taşlıydı, ayak bileğini kırmak için birebirdi. Kayıtsızca etrafına bakınarak yırtık pırtık, kahverengi çantasını aradı. Ne zaman şiir okumak ya da öylesine gezinmek için yolculuğa çıksa yanına onu alırdı. Kayaların kenarına girebileceğini düşündü. Ama yoktu. Emektar, eskimiş ve hırpalanmış çanta evliliğinin sıkıntılı, zor yıllarına tanıklık etmişti. Değerli olan şeyleri bir bir kaybederken onu korumayı başarmıştı. İşte şimdi o da gitmişti. Kıyafetleri, diş fırçası, plastik kutunun içindeki bir kalıp sabunu, çantanın dibindeki yirmi dolarlık banknotu ve elbette... yayımlanmamış şiirlerin hepsi.

Onu en az endişendiren şiirleriydi. Nükteli ve eğlenceli bir başlıkta topladığı, son birkaç yılda yazdığı şiirler: Radyasyon Döngüsü. Dosyayı beş yayıncıya göndermiş ve beşinden de ret cevabı almıştı. Adını belirtmeyen bir editör üzerine şunları karalamıştı: "Şiir ve politika nadiren iç içe geçebilir; şiir ve propaganda ise asla." Bu minik öğüt kesinlikle doğruydu, Gardener da bunun farkındaydı... fakat kendini durduramıyordu.

Yalpalayarak mendirekten kumsala doğru yavaşça yürümeye başladı. Arkasında kıpkırmızı, kocaman yaz güneşi, Atlas Okyanusu üzerinden yükseliyordu. Gardener'ın gölgesi önüne düşmüştü. Kumsaldaysa, kot ve tişört giymiş bir çocuk maytap patlatıyordu.

2

Şaşılacak bir şey olmuştu: Gardener'ın çantası kaybolmamıştı. Tepe takla olmuş kumsalda yatıyordu, fermuarı açıktı. Kumu dişleyen, büyük, deri bir ağız gibi Gardener'a bakıyordu. Jim çantasını kaparcasına aldı ve içine baktı. Bomboştu. Her şeyi almışlardı. Eski püskü iç çamaşırlarını bile. Çantanın suni deriden tabanınını kaldırdı. Yirmilik de gitmişti. Umutları hemen suya düşmüştü.

Gardener çantayı yere attı. Üç not defteri biraz ileride, kumsaldaydı. Biri yüzüstü duruyor, bu haliyle çadıra benziyordu, ikincisi iyice ıslanmış ve telefon rehberi gibi kalınlaşmıştı. Rüzgâr üçüncüsünün sayfalarını karıştırıyordu. *Boş ver onları,* dedi kendi kendine. *Hiçbirinin önemi yok.*

Maytap patlatan çocuk ona doğru ilerledi ama yine de pek yaklaşmadı. Gardener, *göründüğüm kadar acayip biriysem çabucak topuklamak için,* diye düşündü. *Akıllı çocuk.*

Çocuk, "O eşyalar sizin mi?" diye sordu. Tişörtünde yediklerini kusan bir adam vardı. Üzerinde "OKUL YEMEĞİ KURBANI" yazıyordu.

Gardener, "Evet." dedi. Eğilip ıslak not defterini aldı. Bir an deftere baktı, sonra tekrar kumların üzerine attı.

Çocuk diğer iki defteri ona uzattı. Gardener ne diyebilirdi? *Zahmet etme, evlat. Hepsi boktan şiirler. Şiirle politika nadiren iç içe geçebilir, evlat. Şiir ve propaganda ise asla, değil mi?*

"Teşekkür ederim," diye mırıldandı.

"Önemli değil." Çocuk, Gardener'ın kuru iki defterini içine atması için çantayı tuttu. "Geride bir şeyler kalmasına şaşırdım. Yazın buraya serseriler doluşuyor. Lunapark yüzünden sanırım."

Başparmağıyla orayı işaret etti. Gardener dönmedolabın gökyüzüne doğru uzanan siluetini gördü. Gard'ın ilk düşüncesi, bayılmadan önce bir şekilde ta Old Orchard Sahili'ne geldiği oldu. İkinci kez bakınca öyle olmadığını anladı. Görünürde iskele yoktu.

"Neredeyim?" diye sordu. Aklı, ürkütücü bir şekilde eski mevzulara, hapishane hücresine ve burnunu karıştıran polis memuruna gitti. Bir an için çocuğun, "Nerede olduğunu sanıyorsun?" diyeceğini sandı.

"Arcadia Sahili'nde." Çocuğun yüzünde yarı alaylı, yarı aşağılayıcı bir ifade vardı. "Herhalde dün gece içkiyi fazla kaçırdınız, bayım."

Gardener şarkı söyler gibi yanıt verdi: "Dün gece ve ondan önceki gece." Sesi biraz boğuk ve biraz da ürkütücüydü. "Kapıya Vuran Tommy'ler, Kapıya Vuran Tommy'ler, kapıya vurdular!"

Çocuk ona bakarak hayretle gözlerini kırpıştırdı. Sonra da şarkıya, Gardener'ın o zamana kadar duymadığı iki dize ekledi. "Dışarı çıkmak istiyorum ama bilmem yapabilir miyim? Çünkü Kapıya Vuran Tommy'lerden çok korkuyorum."

Bu Gardener'ın pek hoşuna gitmişti. Güldü, sonra da can acısıyla yüzünü buruşturdu. "Bunu kimden öğrendin, evlat?"

"Annemden. Ben bebekken bu şarkıyı söylerdi."

Gardener, "Ben de annemden duydum," dedi. "Ama o iki dizeyi hiç işitmemiştim."

Çocuk, konu artık ilginç değilmiş gibi omzunu silkti. "Annem türlü türlü şeyler uydururdu." Gardener'ı süzdü. "Başınız ağrımıyor mu?"

Gardener ciddiyetle öne doğru eğildi. "Ed Sanders ve Tuli Kupferberg'in ölümsüz deyişiyle, 'Kendimi berbat hissediyorum.'"

"Uzun zamandır sarhoş gibisiniz."

"Öyle mi? Nereden biliyorsun?"

"Annemden. Ya Kapıya Vuran Tommy'ler gibi komik şarkılar söylerdi ya da akşamdan kalma olduğu için benimle hiç konuşmazdı."

"Sonra içkiyi bıraktı mı?"

Çocuk. "Evet" dedi. "Araba kazasında öldü."

Gardener birdenbire titremeye başladı. Çocuk bunu fark etmemiş gibiydi. Havada uçan bir martıyı izliyordu. Kuş, mavi sabah göğündeki beyaz lekeleri kovalıyordu. Sonra mendireğin üzerine kondu ve taşların arasında, martıların muhtemelen lezzetli bulduğu bir şeyi gagalamaya başladı.

Gardener bir martıya baktı, bir çocuğa. Tüm bu yaşadıkları gittikçe Omen'i hatırlatmaya başlamıştı. Çocuk, o meşhur Kapıya Vuran Tommy'leri biliyordu. Dünyada kaç çocuk onları duy-

muştu ve Gardener'ın (a) bunu bilen ve (b) annesini alkol yüzünden kaybeden bir çocukla karşılaşma ihtimali neydi ki?

Çocuk elini cebine sokup birkaç maytap çıkardı. *Ah gençlik,* diye düşündü Gard, gülümseyerek.

"Birkaç maytap patlatmak ister misiniz? 4 Temmuz'u kutlamak için. Belki biraz neşelenirsiniz."

"4 mü? 4 *Temmuz* mu? Bugün 4 Temmuz mu?"

Çocuk alaycı bir tavırla gülümsedi. "Herhalde Ağaç Dikme Bayramı değil."

26 Haziran... Gardener geriye doğru saydı. Tanrım! Sekiz gün! Bu sürede neler yaptığını hiç hatırlamıyordu. Yani... hemen hemen. Kim bilir ne kadar feci şeyler olmuştu. Çok da hoşuna gitmeyen ışık huzmeleri, karanlıkta kalan bazı şeyleri aydınlatmaya başlıyordu. Birine, *yeniden,* zarar verdiğine ilişkin bir kesinlik doğdu zihninde. Kime zarar verdiğini bilmek (*arglebargle*) ya da ona ne yaptığını bilmek istiyor muydu? Muhtemelen hayır. En iyisi Bobbi'ye telefon etmek ve sonra hiçbir şey hatırlamadan kendini öldürmekti.

"Alnınızdaki yara nasıl oldu, bayım?"

"Kayak yaparken bir ağaca çarptım."

"Canınız çok yanmıştır."

"Evet. Şimdikinden çok daha fazla. Ama arada çok fazla bir fark yok. Burada telefon edecek bir yer var mı?"

Çocuk muhtemelen kumsalın bir buçuk kilometre aşağısında yer alan yeşil damlı, tuhaf bir köşkü işaret etti. Gördükleri manzara bir korku romanının kapağını andırıyordu. Bir otel olmalıydı. Gardener bir an düşündü, sonra ismini anımsadı.

"Orası Elhamra değil mi?"

"Ta kendisi."

Gardener, "Sağ ol," diyerek yürümeye başladı.

"Bayım!"

Gardener döndü.

"Şunu almayacak mısınız?" Çocuk yerdeki ıslak not defterini işaret ediyordu. "Kurutabilirsiniz."

Gardener başını salladı. "Evlat, ben kendimi bile kurutamam."

"Maytap patlatmak istemediğinizden emin misiniz?"

Gardener gülümseyerek başını iki yana salladı. "Sen de dikkat et. Tamam mı? Öyle patlayan şeylerle kendini yaralayabilirsin."

"Peki." Çocuk utangaç bir tavırla güldü. "Annem de maytap patlatırdı. Yani... şeyden önce..."

"Biliyorum. Adın ne senin?"

"Jack. Ya sizinki?"

"Gard."

"Bağımsızlık Gününüz kutlu olsun."

"Senin de, Jack. Tommy'lere de dikkat et."

Çocuk ciddi bir tavırla, "Kapıya Vuran Tommy'lere," dedi. Gardener'a bakarken gözlerinde garip, bilgiç bir ifade belirdi.

Gardener bir an sanki yine bir şeyler hissetti. İkinci bir önsezi. Alaycı iç sesi, *akşamdan kalma bir alkoliğin, evrenin psişik mesajlarını alabileceğini kim tahmin edebilirdi ki*, diye sordu. Bunun neyle ilgili olduğunu bilmiyordu ama Bobbi yüzünden içi yine endişeyle dolmuştu. Çocuğa elini sallayarak kumsalda yürümeye başladı. Kum ayaklarına yapışmasına, tabanlarına sürtmesine rağmen düzgünce, hızla ilerliyordu. Çok geçmeden kalp atışları hızlandı. Kafası öyle zonkluyordu ki sanki gözbebekleri titreşiyordu.

Elhamra hâlâ uzaktaydı.

Yavaşla. Yoksa kalp krizi geçireceksin. Ya da felç olacaksın. Veya ikisi birden.

Yavaşladı... ve sonra bunu çok saçma buldu. Yaklaşık on beş dakika sonra intihar etmeyi planlıyor ama yine de kalp krizi geçirmemeye dikkat ediyordu. Bununla ilgili eski bir şaka vardı: İdam mahkûmunun birine sigara isteyip istemediğini soruyorlar ve adam reddediyor. "Bırakmaya çalışıyorum," diyor.

Gardener adımlarını yeniden sıklaştırdı. Şimdi beynindeki zonklama, o çocuk tekerlemesinin temposuna uyuyordu:

Dün gece geç vakit ve önceki gece
Kapıya Vuran Tommy'ler, Kapıya Vuran Tommy'ler,
Kapıya vurdular.
Ben deliydim. Bobbi akıllıydı.
Ama bu, Kapıya Vuran Tommy'ler gelmeden önceydi.

Durakladı. *Bu Kapıya Vuran Tommy'ler saçmalığı da nedir?*

Bu sorunun cevabı yerine ona dehşet veren, kalın bir ses duydu. Bunun, boş bir gölün üzerinde haykıran bir dalgıçkuşunun sesi olduğundan emindi: *Bobbi'nin başı dertte!*

Gardener yeniden yürümeye başladı. Öncekinden daha da hızlı ilerliyordu. *Dışarı çıkmak istiyorum ama bilmem yapabilir miyim? Çünkü Kapıya Vuran Tommy'lerden çok korkuyorum.*

Kumsaldan otele çıkan, havanın etkisiyle beyazlamış basamakları tırmanırken eliyle burnuna dokundu ve yine kanadığını gördü.

3

Gardener, Elhamra'nın lobisinde tam tamına on bir saniye kalabildi. Bu süre resepsiyonistin, ayaklarında ayakkabı olmadığını fark etmesi için yeterliydi. Gardener itiraz etmeye başlayınca adam başıyla iri yarı bir görevliyi çağırdı. Sonra ikisi birden onu yakaladıkları gibi dışarı attılar.

Gardener, *ayakkabılarım olsa bile beni yine kovarlardı*, diye düşündü. *Siktir, ben bile kendimi kovardım.*

Lobinin kapısındaki aynada kendini iyice incelemişti. Hatta fazla incelemişti. Koluyla yüzündeki kanların çoğunu silmeyi başarmıştı ama izleri hâlâ görünüyordu. Gözleri kanlı ve donuktu. İyice uzamış sakallarıyla, altı ay önce tıraş edilmiş bir oklukirpiyi

andırıyordu. Elhamra'ya özgü o soylu yaz dünyasında erkekler ve kadınlar iki dirhem bir çekirdekken, kendisiyse çöp tenekelerini karıştıran yaşlı bir evsize benziyordu.

Görevli henüz pek iş olmadığından ona, "İlerideki benzin istasyonunda telefon var," diyecek kadar zaman ayırmıştı. "Haydi, şimdi polis çağırmadan defol git."

Gardener kendisi hakkında, zaten bildiği başka şeyler öğrenmek isteseydi, iri yarı görevlinin tiksinti dolu gözlerine bakması yeterli olurdu.

Gardener yorgun argın benzin istasyonuna doğru yürümeye koyuldu. Kalbi, hırıltılı bir araba motoru gibi atıyordu. Başının sol tarafına ilerleyen ağrıyı hissedebiliyordu, biraz sonra o mükemmel konumuna yerleşecekti... tabii Gard o kadar uzun yaşarsa. Bir anda, on yedi yaşına geri döndü.

On yedi yaşındaydı ve o zamanlar takıntısı nükleer enerji değil seksti. Kızın adı Annmarie'ydi ve Gardener cesaretini kaybetmezse, onunla yakında sevişebileceğini düşünüyordu. Soğukkanlılığını koruyabilirse. Hatta belki bu akşam. Bu akşam soğukkanlılığı üzerindeydi. Bugün, burada, pistte, Vermont, Victory Dağı'nda. Ayağındaki kayaklara baktı, sınava girecekmiş gibi gerekli adımların üzerinden geçti. Kayak konusunda oldukça yeniydi. Annmarie ise tam tersi. Daha ilk gününde, Kardanadam Frosty gibi çabaladığını görürse kız ona hiç bakmazdı. Tabii *aptal* görünmediği sürece, biraz *deneyimsiz* görünmesinde bir sakınca yoktu. Bunları düşünürken önüne bakmak yerine aptal aptal ayağındaki kayaklara bakıyordu, doğrudan üzerine kayanların fark etmesi için kırmızı bir çizgi çekilmiş budaklı çam ağacına doğru gidiyordu. Tek duyabildiği rüzgârın uğultusu ve kayaklarının altında kayan karın çıkardığı sesti. Ninni gibi yatıştırıcıydı: şşş... şşş...

Araya giren o çocuk tekerlemesi, Gardener'ı benzin istasyonuna yakın bir yerde durdurdu. Melodi geri dönmüştü, kalp atışları ve zonklayan başı da ona tempo tutuyordu. *Dün gece geç vakit*

ve önceki gece, Kapıya Vuran Tommy'ler, Kapıya Vuran Tommy'ler kapıya vurdular.

Gardener öksürdü, ağzına bakırımsı bir tat geldi. Kendi kanının nahoş bir aroması. Sol omzu tarafında duran pislik içindeki bir çöpe, kırmızımsı bir balgam topağı tükürdü. Annesine Kapıya Vuran Tommy'lerin ne ya da kim olduklarını sorduğunu anımsadı. Ama annesinin cevabını ya da cevap verip vermediğini unutmuştu. Tommy'lerin haydut olduklarını düşünmüştü hep. Ay ışığında insan soyan, gölgede insan öldüren haydutlar, gecenin en karanlık saatlerindeyse öldürdükleri insanları gömen katiller. Odasının karanlığında, sonunda uykuya dalmadan önce, onların hem haydut hem de yamyam olabileceğini düşünerek bitmek bilmez, işkence dolu bir yarım saat geçirmemiş miydi? Kurbanlarını gece karanlığında gömmek yerine belki de onları pişirip... neyse...

Gardener zayıf kollarını (kasırgadayken herhangi bir restorana falan girmiyordu) gövdesine sarıp titredi.

Sonra yolun karşı tarafına geçip benzin istasyonuna yöneldi. Kapıda, henüz açılmadığını bildiren bir levha vardı. Ayrıca SÜPER KURŞUNSUZ 89, TANRI AMERİKA'YI KORUSUN ve KARAVANLARI SEVİYORUZ! gibi şeyler de yazıyordu. Ödemeli telefon binanın yan tarafındaydı. Gardener bunun yeni makinelerden biri olduğuna memnun oldu. Telefona gidip titreyen parmaklarıyla Bobbi'nin numarasını çevirdi. Bununla uzun mesafe arama yapabiliyordunuz. Hem de peşin para yatırmadan. Böylece en azından, dünya üzerindeki son sabahını bozukluk dilenerek geçirme kepazeliğinden kurtulmuştu.

Sıfırı tuşladı ve sonra durmak zorunda kaldı. Elleri deli gibi titriyordu, her şey darmadağındı. Ahizeyi başıyla omzu arasına sıkıştırdı ve iki elini birden kullanmaya karar verdi. Sol eliyle sağ bileğini kavrayıp sabit durmasını sağladı... olabildiğince sabit. Atış poligonundaki bir nişancıya benziyordu şimdi. İşaret parmağıyla, tuşlara yavaş ve korkunç bir ihtiyatla bastı. Otomatik ses ona, ya kredi kartı numarasını girmesini (*bir kartım olsa bile asla yerine getiremeyeceğim bir görev*, diye düşündü Gard) ya

da operatöre bağlanmak için sıfırı tuşlamasını söyledi. Gardener sıfıra bastı.

Bir ses canlılıkla, "Merhaba, iyi tatiller, ben Eileen," diye şakıdı. "Ödemenizi alabilir miyim lütfen?"

"Merhaba Eileen, sana da iyi tatiller," dedi Gard. "Birini karşı ödemeli aramak istiyorum. Adım Jim Gardener."

"Pekâlâ, Jim, teşekkürler."

Gard, "Rica ederim," dedi ve aniden, "Hayır, bir saniye. Ona Gard arıyor de," diye ekledi.

Haven'da, Bobbi'nin telefonu çalarken, Gardener dönüp ufuktan yükselen güneşe baktı. Öncekinden çok daha kırmızıydı, bir bulut kümesinin arasından yükseliyordu. Güneş ve bulutlar aklına bir çocuk tekerlemesi daha getirdi: *Akşam hava kızıl denizci rahat ol, sabah hava kızıl denizci dikkatli ol.* Gardener kızıl göğün sabah ya da akşam ne söylediğini bilmiyordu ama o güzel bulutların yağmur habercisi olduğundan emindi.

Bir insanın son sabahında aklına gelen bir sürü kahrolası dize, diye düşündü. *Seni uyandıracağım, Bobbi. Seni uyandıracağım. Ama söz veriyorum. Bir daha asla böyle bir şey yapmayacağım.*

Ama Bobbi telefona cevap vermedi. Telefon çaldı durdu, hepsi bu. Zırrrrr... zııırrrr... zırrr...

Operatör araya girdi ve Gard'ın sağır ya da belki de birkaç saniyeliğine ne yaptığını unutan biri olma veya ahizeyi kulağına değil de kıçına tutma ihtimaline karşın, "Aranan kişi yanıt vermiyor," dedi. "Daha sonra yeniden denemek ister misiniz?"

Neden olmasın. Ama bunu ruh çağırma tahtasına sorman gerekebilir, Eileen.

"Olur, iyi günler."

"Teşekkürler, Gard!"

Ahizeyi, sanki onu ısırmış gibi kulağından uzaklaştırıp gözünü üstüne dikti. Bir anlığına sesi *tıpkı* Bobbi'ninki gibi çıkmıştı... *tıpkı*...

Ahizeyi tekrar kulağına götürüp, "Az önce ne söyle—" derken, neşeli Eileen'in telefonu kapadığını fark etti.

Eileen. Eileen, Bobbi değildi. Ama ona Gard demişti. Yalnızca Bobbi ona...

Ama kıza şöyle demişti.

Hayır, bir saniye. Ona Gard arıyor de.

İşte. Müthiş mantıklı bir açıklama.

Gardener ahizeyi ağır ağır yerine bıraktı. Benzin istasyonunda ıslak çorapları, çekmiş pantolonu ve etekleri dışarı çıkmış gömleğiyle öylece durdu. Yere düşen gölgesi upuzundu. Bir numaralı karayolundan Maine'e yönelen bir motorsiklet grubu geçti.

Bobbi'nin başı dertte.

Artık şu mevzuyu kapatacak mısın? Bobbi'nin de diyeceği üzere, "Saçmalık bu." İnsanların sadece Noel zamanı mı ailesini görmeye gider sanki? Bobbi 4 Temmuz Bayramı için Utica'ya gitmiş olmalı. Hepsi bu.

Ah, tabii ya. Bobbi bayram için Utica'ya gitti! Ben bir nükleer santralde çalışmayı ne kadar istersem, o da evine gitmeyi o kadar ister! Anne kutlama için muhtemelen Bobbi'nin kukusuna bir havai fişek sıkıştırıp onu patlatır.

Belki de Bobbi'yi kovboy romanlarında sözünü ettiği o kasabalardan birine çağırdılar. Deadwood, Abilene, Dodge City, öyle bir yere işte. Geçit törenine katılması için. Neyse. Sen elinden geleni yaptın. Artık başladığın işi bitir.

Gardener'ın zihni tartışamayacak kadar yorgundu. Bu yüzden ilk iddiasını yineledi. *Bobbi'nin başı dertte.*

Bu sadece bir bahane! Seni korkak köpek!

Gardener aynı fikirde değildi. Sezgileri keskin bir düşünceye dönüşmeye başlıyordu. Saçma olsun olmasın, o ses Bobbi'nin başının dertte olduğunu yineleyip duruyordu. Durumu açığa kavuşturuncaya dek kişisel sıkıntılarıyla ilgilenmeyecekti. Okyanus bir yere kaçmıyordu ya.

Gardener yüksek sesle, "Belki de Kapıya Vuran Tommy'ler Bobbi'yi yakaladılar," diyerek güldü. Boğuk kahkahası korku doluydu. Evet, çıldırmaya başlamıştı.

YEDİNCİ BÖLÜM

GARDENER DÖNÜYOR

1

Şşş... şşş...

Ayaklarına baktı. Kayaklarının düzgün ve paralel durduğundan emin olmak istiyordu, ortamla hiçbir ilgisi olmayan bir kayak öğrencisi gibi görünmek istemiyordu. Kayaklarının karın üzerinde akıp gidişi onu neredeyse hipnotize etmişti. Yarı hipnoz halinde olduğunu fark etmemişti ta ki Annmarie çığlık atana dek: "Gard, dikkat et! Dikkat et!"

Bu, hafif bir uykudan uyanmak gibi bir şeydi. Gardener yarı hipnoz halinde olduğunu, o parlak, akıp giden şeritlere fazla uzun süre baktığını ancak o zaman fark etti.

*Annmarie haykırıyordu: "Stem christie! Gard! Stem christie!"**

Yeniden çığlık attı ve bu kez ona kendisini bırakmasını söyledi. Düşecek miydi yani? Kendini bırakırsa bacağını falan kırardı!

Darbenin hemen birkaç saniye öncesinde bile, Gardener durumun hâlâ ne denli ciddi olduğunu anlamamıştı.

Her nasılsa, yolun soluna kayıp ana yoldan uzaklaşmıştı. Mavi-gri dalları kar kaplı sarıçam ve alaçamlar yanından kayıp gidiyordu. Karın içinden çıkan bir kaya göründü. Sol ayağındaki kayak kayayı sıyırdı. Soğuk bir dehşetle kontrolü kaybettiğinin ayırdına vardı. Annmarie'nin ona öğrettiği her şeyi, basit eğimde yapması çok kolay görünen manevraları unutuverdi.

* Kayakta kullanılan bir terim. Dönüş yapmak anlamına gelir.

Ve şimdi... kaç? Saatte otuz kilometre hızla mı gidiyordu? Kırk? Altmış? Soğuk hava yüzünü kesiyordu. Pistin sınırındaki ağaç sıralarının giderek yaklaştığını görebiliyordu. Şimdi iyice yolun dışına doğru gidiyordu. Hafif bir eğim almıştı ama yeterince ölümcüldü. Böyle giderse yoldan tamamen çıkacağını ve işte o zaman duracağını görebiliyordu. Hem de bir anda duracaktı.

Annmarie avazı çıktığı kadar tekrar bağırdı ve Gardener şöyle düşündü: Stem christie mi? Gerçekten bunu yapmamı mı söyledi? Hız bile kesemiyorum ve benden stem christie yapmamı mı istiyor?

Sağa dönmeye çalıştı ama kayakları inatla aynı açıda duruyordu. Şimdi ağaca, o devasa, yaşlı başlı çama çarpacağını görebiliyordu. Ağacın budaklı gövdesine kırmızı bir çizgi çekilmişti. Tamamen faydasız bir tehlike işaretiydi.

Yeniden dönüş yapmayı denedi fakat nasıl yapacağını unutmuştu.

Ağaç yükseldi, Gardener yerinde duruyor ve ağaç ona doğru koşuyordu sanki. Jim onun az sonra delip geçeceği boğumlarını, dalların kıymıklı uçlarını görebiliyordu, yaşlı kabuklarının içindeki tırtıkları, kırmızı şeridin üzerinden geçtiği saçakları görebiliyordu.

Annmarie yeniden feryat etti. Gard kendisinin de çığlık attığını fark etti.

Şşş... şşş...

2

"Bayım? Bayım, iyi misiniz?"

Gardener şaşkınlıkla aniden doğruldu, bu hızlı hareketinin bedelini başına girecek ani bir ağrıyla ödeyeceğini sandı. Ama bir şey olmadı. Bir anlığına midesini bulandıran bir baş dönmesi yaşadı. Muhtemelen açlıktandı. Ama zihni açıktı. Uyuduğu sırada baş ağrısı geçmişti, belki de rüyasında o kazayı görürken geçmişti.

"İyiyim," dedi etrafına bakarak. Başına ani bir ağrı girdi ama kafasını bateri davuluna çarptığı için. Kot şort giymiş bir kız kahkaha attı. "Çalmak için baget kullanman gerek, kafanı değil. Uykunda sayıklıyordun."

Bir karavanın içinde olduğunu gördü. Şimdi her şey anlamlı gelmeye başlıyordu. "Öyle mi?"

"Evet. Pek güzel şeyler söylemedin."

"Güzel bir rüya değildi," dedi Gardener.

"Şundan bir fırt çek," dedi kız ve esrarlı sigarayı ona uzattı. Sigaranın kıstırıldığı tutucu hiç modası geçmeyecek parçalardan biriydi. "Kâbuslara birebirdir," dedi kız ciddiyetle.

İçki için de bana aynı şeyi söylemişlerdi, Lady Day. Ama bazen yalan söylerler. Al bunu benden. Bazen yalan söylerler.

Esrarlı sigaradan nezaketen küçük bir nefes çekti ve zihninin birdenbire uçmaya başladığını hissetti. Sonra da onu karavanın sürgülü kapısının karşısında oturan kıza geri verdi ve "Yiyecek bir şeyleri tercih ederdim," dedi.

Sürücü, "Bir kutu kraker var," dedi ve ona uzattı. "Geri kalan ne varsa yedik. Beaver kahrolası erik kurularını bile yedi. Üzgünüm."

"Beaver ne versen yer," dedi kot şortlu kız.

Karavanın ön koltuğunda oturan çocuk arkaya baktı. Geniş ve sevimli yüzüyle, tombalak bir oğlandı. "Bu doğru *değil*," dedi. "Annemi *asla* yemezdim."

Gardener da dahil olmak üzere, çılgınca güldüler. Konuşmayı başardığında, "Krakerler güzel. Gerçekten," dedi. Gerçekten öyleydiler. Başta yavaşça çekinerek yedi. Sonra hızlandıkça hızlandı, krakeri avuç avuç yedi, midesi gurulduyor, sesler çıkarıyordu.

En son ne zaman bir şey yemişti? Bilmiyordu. Yaşadığı bilinç kaybı sırasında bu bilgiyi de kaybetmişti. Önceki deneyimlerine dayanarak, içki içmekle meşgul olduğunda çok fazla yemediğini söyleyebilirdi. İçkiyle birlikte yemeyi denediğinde ise yiyecekleri

ya kucağına ya da tişörtüne döküyordu. Bunu düşününce aklına, daha önce yediği, daha doğrusu yemeye çalıştığı, kocaman, yağlı pizza geldi. Şükrân Günü akşamı, 1980. O gece Nora'yı yanağından vurmuştu.

İki optik sinire birden ağır hasar verebilirdin! Nora'nın avukatı ona aniden öfkeyle bağırmıştı kafasının içinde. Kısmi ya tam körlük! Felç! Ölüm! Bunun için gereken tek şey, o merminin bir dişi kırıp geçmesi ve herhangi bir yöne savrulmasıydı, hangi lanet yöne savrulursa! Sadece tek bir diş! Orada oturup onu öldürmek istemediğini falan söyleyerek saçmalama hiç. Sen bir insanın kafasına nişan aldın, başka ne yapmaya çalışıyor olabilirdin ki?

Depresyon geri dönüyordu, kocaman, kapkara ve bin metre yüksekliğinde. *Kendini öldürmen gerekirdi, Gard. Beklememeliydin.*

Bobbi'nin başı dertte.

Eh, belki de öyle. *Ama senin gibi bir heriften yardım almak, yağ brülörünü tamir etmesi için bir kundakçı tutmaktan farksız.*

Kapa çeneni.

Sen bitik birisin, Gard. Sarhoşun tekisin. Hiç şüphe yok, kumsaldaki çocuk senin için bitik derdi.

"Bayım, iyi misiniz?" diye sordu kız. Saçları kırmızıydı, punk tarzı, kısa kesilmişti. Upuzun bacakları vardı.

"Evet," dedi Gard. "Kötü mü görünüyorum?"

"Bir an berbat göründünüz," dedi ciddiyetle. Bu, Gardener'ın sırıtmasına neden oldu. Söylediği şey değil, söyleyişindeki ciddiyetti onu güldüren. Kız da sırıttı, rahatlamıştı.

Pencereden dışarı baktı ve Maine otoyolunda kuzeye doğru ilerlediklerini, yalnızca altmış kilometre yol aldıklarını gördü. Demek çok fazla uyumamıştı. İki saat öncesinin bulutları öğleden sonra, yani, o Haven'a varmadan önce, başlayacak yağmuru müjdeleyen donuk bir griye bürünmeye başlamıştı. Gardener muhtemelen sırılsıklam olacaktı.

Benzin istasyonundaki telefonu kapattıktan sonra çoraplarını ayaklarından sıyırıp çöpe fırlatmıştı. Sonra yalınayak vazi-

yette bir numaralı karayoluna çıkmış, kuzey yönüne ilerlemişti, bir elinde eski çantası vardı. Diğer elinin başparmağını kaldırıp otostop çekmeye çalışarak orada beklemişti.

Yirmi dakika geçmeden Delaware plakalı bir karavan görmüştü. Aracın bir yanında bir çift elektrogitar resmi vardı, gitarların sapları kılıç gibi birbirine çapraz duruyordu. Altında da EDDIE PARKER MÜZİK GRUBU yazıyordu. Karavan ilerde durdu. Gardener'ın biraz koşması gerekti, nefes nefese kaldı, çantası bacağına çarpıyordu, şiddetli baş ağrısı solda zonklamaya devam ediyordu. Ağrısına rağmen, karavanın arka kapısına itinayla yazılmış slogan komiğine gitti: EDDIE ÇALIYORSA, HİÇ BULAŞMA.

Şimdi karavanın arkasında yere oturmuş, kendine hızla dönüp o bateriye yeniden çarpmamayı öğütlüyordu. Old Orchard çıkışına yaklaştıklarını gördü. Aynı anda, ilk yağmur damlaları ön cama vurmaya başlamıştı.

"Bak," dedi Eddie kenara çekerken, "seni böyle bırakmak hiç hoşuma gitmiyor. Yağmur başlamak üzere ve senin lanet bir ayakkabın bile yok."

"Bana bir şey olmaz."

"Durumun pek öyle görünmüyor," dedi kot şortlu kız usulca.

Eddie (üzerinde BENİ SUÇLAMAYIN: ÖRDEK HOWARD'A OY VERDİM yazan) şapkasını hızla çıkarıp ters çevirdi ve "Sökülün bakalım, çocuklar," dedi. Cüzdanlar göründü, ceplerdeki bozukluklar şıngırdadı.

"Hayır! Teşekkür ederim ama hayır!" Gardener yanaklarının kızarıp yandığını hissetti. Mahcup değil de resmen yerin dibine girmiş gibi hissediyordu. İçinde bir yerlerde kuvvetli ve acı verici bir darbe duydu. Ne dişleri zangırdadı ne de kemikleri. *Bu daha çok,* diye düşündü Gardener, *ruhumun yere çakılması gibi bir şey.* İnsanı duygulandıran bir sesti. Çan gibi. Nasıl hissettirdiğine gelince... sadece gerçek olduğunu hissetmişti. En kötü

kısım buydu. Sadece... gerçekti. *Pekâlâ*, dedi Gardener içinden. *Öyle olsun bakalım. Hayatın boyunca insanların dibe vurmaktan söz ettiğini duydun, işte bu öyle bir his. Olan bu. Jenerasyonunun Ezra Pound'u olan James Eric Gardener, Delaware bar müzisyenlerinden bozuk para alıyor.*

"Hayır... gerçekten—"

Eddie Parker şapkasını yine de gezdirdi. İçinde bir dolu bozukluk ve bir iki dolar banknot birikmişti. Şapka en son Beaver'a geldi. Birkaç çeyreklik attı.

"Bakın," dedi Gardener, "yaptığınız şeyi gerçekten takdir ediyorum ama—"

"Haydi ama Beaver," dedi Eddie. "Sökül paraları, seni cimri piç."

"Gerçekten, Portland'da arkadaşlarım var. Onları arayacağım... ve sanırım, çek defterimi Falmouth'ta oturan bir arkadaşta bırakmışım zaten," diye ekledi Gardener heyecanla.

Kot şortlu kız neşeyle, "Beaver cimrinin teki," diye şarkı söylemeye başladı. "Beaver cimrinin tekiiii, Beaver cimrinin tekiiiiii!" Beaver kahkaha atıp gözlerini devirerek şapkaya bir çeyreklik ve bir de piyango bileti koyana dek, diğerleri de şarkıya eşlik etti.

"İşte, döküldüm," dedi. "Tabii yediğim kayısıların işe yaramasını bekliyorsanız, o başka." Grup arkadaşları tekrar çılgınca güldü. Beaver, Gardener'a, *g*örüyor musun nasıl embesillerle uğraşıyorum, der gibi bakarken şapkayı eline tutuşturdu. Gardener almak zorundaydı yoksa hepsi yere dökülecekti.

"Gerçekten," dedi, şapkayı geri vermeye çalışırken, "ben gayet iyiyim—"

"Hayır, değilsin," diye karşılık verdi Eddie Parker. "Yani saçmalamayı kes, tamam mı?"

"Sanırım teşekkür etmem gerek," dedi Gardener. "Tek aklıma gelen bu."

"Vergi beyanında bulunman gerekmeyecek bir meblağ," dedi Eddie. "Ama kendine bir hamburgerle bir çift lastik ayakkabı alabilirsin."

Kız sürgülü kapıyı açtı. "Kendine iyi bak, olur mu?" dedi. Sonra Gardener henüz bir cevap veremeden ona sarıldı ve öptü. "Kendine iyi bak, koca adam."

"Denerim." Tam inecekken birden dönüp kıza sıkıca sarıldı. "Teşekkür ederim. Hepinize teşekkür ederim."

Rampanın daraldığı yerde dikiliyordu, yağmur şimdi biraz daha hızlı atıştırmaya başlamıştı. Karavanın kapısı kapandı. Kız ona el salladı. Gardener da karşılık verdi. Karavan ana yola girip hızlandı ve gözden kayboldu. Gardener, belki biri dönüp bakabilir diye bir eli hâlâ havada, onların gidişini izledi. Gözlerinden yaşlar boşanıyor, yağmura karışıyordu.

3

Jim Gardener kendine bir çift lastik ayakkabı alma fırsatı bulamadı ama karanlık basmadan Haven'a ulaşmayı başardı. Düşündüğü üzere, Bobbi'nin evine kadar yaklaşık on beş kilometreyi yürümek zorunda kalmamıştı. İnsanların yağmur yağarken otostop çekenleri araçlarına almaya daha hevesli olacağını düşünürsünüz, ama asıl o zaman yanınızdan geçip giderler. Kim sırılsıklam bir insanı yolcu koltuğuna oturtmak ister ki?

Fakat sürekli hükümet hakkında sızlanıp duran çiftçinin biri onu Augusta'dan, China Town sınırına kadar getirdi. Gard orada indi, başparmağını havada tutup otostop çekmeye çalışarak birkaç kilometre yürüdü. Ayaklarının buza mı dönüştüğünü, yoksa hayal mi gördüğünü merak ederken bir oduncu kamyoneti yanaştı.

Gardener hemen araca atladı. İçerisi talaş ve oduncuların ekşi teri kokuyordu. Ama sıcaktı.

"Teşekkürler," dedi.

"Lafı bile olmaz," diye karşılık verdi sürücü. "Adım Freeman Moss." Elini uzattı. Çok da uzak olmayan bir gelecekte, daha kötü

koşullar altında bu adamla yeniden karşılacağını bilmeyen Gardener uzatılan eli yakalayıp sıktı.

"Jim Gardener. Tekrar teşekkür ederim."

"Lafı olmaz," diye güldü Freeman Moss. Kamyoneti çalıştırdı. Araç yolun kenarından giderken titreyerek gittikçe hızlandı. Gardener kamyonetin hem istemeden hem de gerçekten acı çekerek ilerlediğini düşündü. *Her şey* sallanıyordu. Kamyonet altlarında kazanının başındaki bir cadı gibi inledi. Takılmış bir dişliden temizlediği yağ yüzünden kapkara olmuş, aşınmış, dünyanın en eski diş fırçası sallanıp gösterge paneline çarpıyor, o sırada kocaman göğüslü çıplak bir kadın şeklindeki araba kokusunun yanından geçiyordu. Moss sonunda debriyaja basıp sonsuz gibi gelen bir süre boyunca vitesi zorladıktan sonra kamyoneti ana yola soktu. "Boğulmuş gibi görünüyorsun. Yarım termos kahvem var, Augusta'da yedğim yemekten kalma... ister misin?"

Gardener kahveyi minnetle içti. Sertti, sıcaktı ve içinde bolca şeker vardı. Sürücüden bir de sigara almıştı. Boğazını acıtsa da derin derin ve zevkle içine çekti.

Moss onu yediye çeyrek kala, tam Haven sınırında bıraktı. Yağmur azalmıştı ve gökyüzü batı tarafında açılmaya başlamıştı. "Galiba gün batımını kaçırmayacağız," dedi Freeman Moss. "Sana verecek bir çift ayakkabım olmasını çok isterdim. Genelde arkaya eski bir çift koyardım ama bugün bu kadar yağmurlu olunca sadece lastiklerimden başka bir şey almadım."

"Teşekkürler, gerek yok zaten. Arkadaşımın evine bir kilometre falan var." Aslında Bobbi'nin evi beş kilometre ötedeydi ama bunu Moss'a söylerse adam onu illa oraya kadar götürürdü. Gardener yorulmuştu, ateşi giderek yükseliyordu, kırk beş dakikadır klimanın önünde otursa da hâlâ ıslaktı. Ama bugün daha fazla iyiliğe dayanamayacaktı. Şu ruh halindeyken bu, onu delirtebilirdi.

"Tamamdır. İyi şanslar."

"Teşekkürler."

Kamyonetten indi, adam yan bir yola girip evine doğru yollanırken ona el salladı.

Moss ve müzelik kamyoneti gözden kaybolduktan sonra bile Gardener bir süre olduğu yerde durdu. Bir elinde ıslak çantası vardı. Bembeyaz, çıplak ayaklarıyla çamurların arasında duruyordu. Şair Frost, "Ev, oraya gitmek zorunda kaldığında seni içeri almak zorunda oldukları yerdir," demişti. Ama Gardener'ın evine gelmediğini hatırlaması gerekiyordu. Bir insanın yapabileceği en büyük hata dostunun evini kendi evi sanmasıydı. Özellikle bu ev bir zamanlar yatağını paylaştığı bir kadınınsa.

Hayır. Evine gelmemişti ama Haven'daydı.

Gardener yokuştan Bobbi'nin evine doğru çıkmaya başladı.

4

On beş dakika kadar sonra bulutlar iyice dağıldı ve batıya doğru hareket eden güneş gözüktü. O anda tuhaf bir şey oldu. Gardener'ın zihninde bir müzik yankılandı, gayet net ve kısaydı.

Durup kilometreler boyunca devam eden batıdaki nemli ormanlar ve çayırlara vuran güneş ışığına baktı. Güneş ışınları, tıpkı DeMille'in filmlerindeki belirgin ışıklar gibi süzülüyordu. Dokuz numaralı karayolu burada başlıyordu, batı manzarası geniş, görkemli ve vakurdu, akşam ışığının sade güzelliğinde kırsal bir hava vardı. Yağmur, manzaraya bir pürüzsüzlük, temizlik katmıştı. Renkler koyulaşmıştı, dokuları tamamlanmıştı. Gardener intihar etmediğine memnun oldu birden. Bu güzelliği, algıladığı bu parıltıyı görebildiği için sevindi. Burada neredeyse gücünün son damlasıyla, hasta ve yorgun halde dururken içinde bir çocuğun yalın merakını duyumsamıştı.

Akşamın son ışıklarında her şey sessiz ve sakindi. Endüstriye ya da teknolojiye dair hiçbir iz yoktu. İnsanlığın izleri vardı,

evet: beyaz çiftlik evinin bitişiğindeki büyük, kırmızı ahır, barakalar, birkaç römork, hepsi bu.

Işık. Gardener'ı bu denli etkileyen ışıktı. Onun o kadim ve derin, tatlı berraklığı... Dağılan bulutların arasından neredeyse yatay bir açıyla gelen güneş ışınları, bu uzun, kafa karıştırıcı ve zahmetli günü sona erdiyordu. Bu kadim ışık zamanı reddeder gibiydi, Gardener toplanın çağrısı yapan bir avcının borusunu duymayı bile bekliyordu. Köpekleri ve atların seslerini—

—derken zihninden gelen müzik hepsini paramparça etti. Gardener şaşkın şaşkın, ellerini şakaklarına bastırdı. Müzik ya beş saniye sürdü ya da on. Ama çalan şeyi kesinlikle tanımıştı. Dr. Hook'un "Baby Makes Her Blue Jeans Talk" adlı parçasıydı bu.

Ses tiz ama yeteri kadar belirgindi. Sanki küçük bir radyo dinliyordu. Walkman ve teypçalarlar dünyayı ele geçirmeden önce, insanların plaja götürdükleri türden şeylerden. Ama ses kulaklarına dökülmüyordu, bu müzik başının ön kısmından geliyordu... Doktorların kafatasındaki deliği bir metal parçasıyla yamadıkları yerden.

The queen of all the nightbirds,
A player in the dark,
She don't say nothing
*But baby makes her blue jeans talk.**

Ses o kadar yüksekti ki, neredeyse dayanılmayacak gibiydi. Bu daha önce de başına gelmişti. Parmağını duya soktuğu zaman da kafasının içinde müzik çalmaya başlamıştı. O zaman da sarhoş muydu? Çok komik, köpek, yangın musluğuna işer mi peki?

---

* Bütün gece kuşlarının kraliçesi o,
Karanlıktaki bir oyuncu,
Tek söz etmiyor,
Ama bebek, kotunu konuşturuyor.

Böylesi ziyaretlerin sanrı ya da nadir görülen bir şey olmadığını keşfetmişti. İnsanlar bahçelerine süs olarak koyduğu flamingolardan, diş dolgularından ya da gözlüklerinin çerçevesinden radyo sinyalleri almışlardı. 1957'de, Kuzey Carolina, Charlotte'ta yaşayan bir aile bir buçuk hafta boyunca, Florida'da klasik müzik yayını yapan bir radyo istasyonundan sinyaller almıştı. İlk önce sesin banyodaki cam bardaktan geldiğini duymuşlardı. Sonra evdeki tüm bardaklar ses çıkarmaya başlamıştı. Bütün ev, esrarengiz biçimde Bach ve Beethoven yayını yapıyordu. Ses ancak ara sıra kesiliyordu. Sonunda, bir düzine violin yüksek ve uzun bir notayı çalarken evdeki tüm camlar parçalanmış ve olay sona ermişti.

Yani Gardener yalnız olmadığını biliyordu ve delirmediğinden emindi. Fakat bu rahatlamasına yetmiyordu, ayrıca duy kazasından sonra bir daha böyle yüksek sesli bir deneyim yaşamamıştı.

Dr. Hook'un sesi başladığı gibi birdenbire kesildi. Gardener durdu. Bütün vücudu gerilmişti, müziğin tekrar başlamasını bekliyordu. Ama öyle olmadı. Onun yerine, buraya gelmesine neden olan o sözleri duydu. Ses şimdi daha yüksek ve telaşlıydı: *Bobbi'nin başı dertte!*

Gardener batı manzarasına arkasını döndü ve dokuz numaralı karayolundan yürümeye koyuldu. Çok bitkindi ve ateşi vardı. Buna rağmen olabildiğince hızlandı. Hatta çok geçmeden koşarcasına ilerlemeye başladı.

5

Sonunda Bobbi'nin evine (aradan yıllar geçmesine rağmen oralıların hâlâ Garrick'in çiftliği dediği araziye) ulaştığında saat yedi buçuk olmuştu. Soluk soluğaydı. Yüzü kıpkırmızıydı, sağlıksız görünüyordu. Posta kutusuna baktı. Bobbi ve Postacı Joe Paulson, Peter patisiyle kolayca açabilsin diye kutunun kapağını her

zaman aralık bırakıyorlardı. Bobbi'nin mavi kamyoneti bahçe yoluna park edilmişti. İçindeki eşyaların yağmurdan zarar görmemesi için kamyonetin arkasına bir muşamba örtülmüştü. Ve ev de karşıdaydı. Doğu tarafındaki penceresinden ışık sızıyordu. Bobbi'nin oturup kitap okuduğu sallanan sandalye o pencerenin önündeydi.

Her şey normal *görünüyordu*. İnsanı endişelendirecek tek bir şey bile yoktu. Beş, hatta üç yıl önce, biri geldiğinde Peter hemen havlamaya başlardı ama artık yaşlanmıştı. Kahretsin! Hepsi yaşlanıyordu.

Gardener orada durup Bobbi'nin evinin sakin ve kasabanın girişinde gördüğü manzara gibi kırsal bir güzellikte olduğunu düşündü. Gardener'ın kendi için istediği şeylerin simgesiydi bu ev. Huzur ya da sadece mekân hissi. Tabii posta kutusunun yanında öylece dururken endişelenecek bir şey görmedi. Hayatından memnun bir insanın eviydi karşısındaki. Her şeyden elini eteğini tamamen çekmemiş, dünya sorunlarını öylece bir kenara atmamış ama sağlam birinin evi... Burası aklı başında, görece mutlu bir kadının eviydi.

Ama yine de bir tuhaflık vardı.

Gardener orada bekliyordu. Karanlıklar içinde bir yabancı. (Ama ben yabancı değilim ki. Ben onun arkadaşıyım. Bobbi'nin arkadaşıyım... Öyle değil mi?)

Ve birdenbire ürkütücü bir isteğe kapıldı. Oradan kaçmak istiyordu. Çıplak topuklarının üzerinde dönmeli ve buradan hemen uzaklaşmalıydı. Çünkü artık evin içinde neler döndüğünü, Bobbi'nin başına nasıl bir dert açtığını öğrenmek istediğinden pek emin değildi.

(Kapıya Vuran Tommy'ler, Gard, Kapıya Vuran Tommy'ler)

Ürperdi.

(dün gece geç vakit ve önceki gece Kapıya Vuran Tommy'ler Bobbi'ye geldiler, bilmem yapabilir misin)

Kes artık.

(çünkü Gard, Kapıya Vuran Tommy'lerden çok korkuyor)

Gardener dudaklarını yalayarak, kendini onların kupkuru kesilmesine ateşin neden olduğuna inandırmaya çalıştı.

Kaç, Gard! Ay kan kırmızısına dönüştü!

Korkusu iyice yoğunlaşmıştı. Söz konusu Bobbi, sahip olduğu son arkadaşı, değil de bir başkası olsa hemen kaçacaktı. Çiftlik evinin hoş ve rüstik bir görünümü vardı. Doğu penceresinden dışarı dökülen ışık sıcacıktı. Her şey yolunda gibiydi... Ama evin tahtaları, camları, bahçe yolundaki taşlar, yüzüne bastıran hava bile ona kaçması için haykırıyordu. Evin içindeki şeylerin kötü, tehlikeli ve hatta şeytani olduğunu söylüyordu.

(Kapıya Vuran Tommy'ler)

Ama içeride her ne varsa, Bobbi de oradaydı. Gardener yağmurun altında yürüdüğü kilometrelerce yolu son anda dönüp kaçmak için aşmamıştı. İşte bu yüzden, tüm endişesine rağmen posta kutusunu ardında bıraktı ve bahçe yolunda ağır ağır yürümeye başladı. Sivri taşlar, tahriş olmuş tabanlarına batınca yüzünü buruşturdu.

Sonra ön kapı birdenbire açıldı ve Gardener'ın yüreği ağzına geldi. *Onlardan biri*, diye düşündü. *Kapıya Vuran Tommy'lerden biri. Bir hamlede beni yakalayacak ve yiyecek!* Haykırmamak için kendini zor tuttu.

Kapıda beliren siluet zayıftı. *Bobbi Anderson olamayacak kadar zayıf*, diye düşündü. Bobbi iri yarı değildi ama sağlam yapılıydı, yuvarlak hatlıydı. Ama titrek ve tiz olsa da o ses şüpheye mahal vermeyecek şekilde Bobbi'nindi... Gardener biraz gevşedi çünkü Bobbi'nin, posta kutusunun yanında dikilmiş eve bakan kendinden çok daha fazla korktuğunu anlamıştı.

"Kim o? Kim var orada?"

"Benim, Bobbi. Gard."

Uzun bir sessizlik oldu. Verandada ayak sesleri yankılandı.

İhtiyatla, "Gard?" diye seslendi. "Gerçekten sen misin?"

"Evet." Gardener ayağına batan taşların üzerinden yürüyerek çim alana varmayı başardı. Ve intiharını erteleyip bunca yolu tepmesine neden olan soruyu sordu. "Bobbi, iyi misin?"

Bobbi'nin sesindeki titreme gitmişti fakat Gardener onu hâlâ tam göremiyordu. Güneş ağaçların gerisinde çoktan kaybolmuş, gölgeler iyice koyulaşmıştı. Peter'ın nerede olduğunu merak etti.

Bobbi, "Ben iyiyim," dedi. Sanki her zaman böyle feci sıskaymış, her zaman konuklarını korkudan tizleşmiş bir sesle karşılarmış gibi.

Verandanın basamaklarından indi ve çatının gölgesinden kurtulmuş oldu. Gardener kül rengi ışıkta onu tam olarak gördü. Hayret ve dehşetle sarsıldı.

Bobbi gülümseyerek ona doğru geliyordu. Gardener'ı gördüğüne çok sevindiği belliydi. Kotu resmen dalgalanıyor, üzerinden dökülüyordu sanki. Gömleği de öyle. Yüzü bir deri bir kemik kalmıştı. Gözleri iyice çukura kaçmıştı. Solgun alnı nedense fazla geniş görünüyordu. Cildi gergin ve parlaktı. Taranmamış, karışık saçları, kumsala vurmuş yosunlar gibi ensesine ve omuzlarına düşüyordu. Gömleğini doğru iliklememişti. Kotunun fermuarı dörtte üç açıktı. Kirli, terli ve tuhaf bir şey kokuyordu... Sanki altına kaçırmış, sonra da üstünü değiştirmeyi unutmuştu.

Gardener'ın zihninde aniden bir resim canlandı: Karen Carpenter anoreksiya yüzünden ölmeden hemen önce çekilmiş bir fotoğraf. O fotoğraf, çoktan ölmüş fakat bir şekilde hâlâ yaşayan bir kadına ait gibi gelmişti Gardener'a. Gülümseyen dişler ve acı acı haykıran, hummalı gözler. Bobbi şu an ona benziyordu.

Herhalde on kilo falan vermişti. Daha fazla verse yatağa düşerdi. Ama Gard'ın şok geçiren zihni neredeyse on beş kilo olduğunda ısrar ediyordu.

Kadın, gücünün son damlasında gibiydi. Gözleri, dergi kapağındaki o zavallı kadının gözleri gibi kocamandı ve parlıyordu. Gülümsemesi nakavt olmuş bir dövüşçünün dizleri boşalmadan önceki o aptal gülüşüne benziyordu.

"İyiyim!" diye tekrarladı, bu ayaklarını sürüyen, sendeleyen, pis iskelet. Bobbi yaklaştıkça, Gardener kadının sesinin titrediğini duyabiliyordu. Bunun nedeni sandığı gibi korku değil, aşırı

bitkinlikti. "Beni unuttuğunu sanıyordum! Seni gördüğüme sevindim!"

"Bobbi... Bobbi, Tanrım, ne oldu..."

Bobbi tokalaşmak için elini uzattı. Eli havada fena halde titriyordu. Gardener, kolunun insanın içini sızlatacak kadar sıskalaştığını gördü.

Bobbi o titrek ve kısık sesiyle, "Burada çok fazla şey oluyor," dedi. "Bir hayli iş yaptım. Ama daha yapılması gereken çok şey var. Ama hedefime yaklaşmak üzereyim. Yaklaşıyorum. Bak göreceksin—"

"Bobbi, ne oldu böyle—"

"İyiyim, ben iyiyim," diye tekrarladı Bobbi. Sonra yarı baygın halde Gardener'ın kollarına yığıldı. Bir şeyler daha söylemek istedi ama ancak gargara yapar gibi bir ses çıkarabildi.

Gardener onu kucağına aldı. Ne kadar hafif olduğunu fark edince şok geçirdi. Evet en az on beş kilo vermişti Bobbi. Bu inanılmaz bir şeydi ama ne yazık ki, inkâr edilemezdi. Aynı anda kendini hem sersemlemiş hem de perişan hissetti: *Benim bu, Bobbi değil,* diye düşündü. *Uzun bir sarhoşluk sonrasındaki halim.*

Bobbi'yi kucakladı ve apar topar basamaklardan çıkıp eve girdi.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

DEĞİŞİMLER

1

Gardener, Bobbi'yi kanepeye yatırıp hemen telefona koştu. Sıfırı çevirecek ve operatöre bağlanıp en yakındaki ilk yardım görevlilerini çağırmak için hangi numarayı araması gerektiğini soracaktı. Bobbi'nin derhal Derry Hastanesi'ne kaldırılması gerekiyordu. Gardener onun sinir krizi geçirdiğini düşünüyordu. (Gerçi öyle yorgundu ve aklı öyle karışıktı ki ne düşüneceğini kendi de bilmiyordu.) Evet, bir tür sinir krizi geçirmiş olmalıydı. Aslında Bobbi Anderson bu duruma düşecek son kişi gibiydi ama görünüşe göre düşmüştü işte.

Bobbi kanepeden bir şeyler söyledi. Gardener önce onun ne dediğini anlayamadı. Sesi boğuk çıkıyordu.

"Ne dedin, Bobbi?"

"Kimseyi çağırma," diyebildi. Bu kez sesini biraz yükseltmeyi başarmıştı ama bu kadarcık çaba bile onu neredeyse mahvetmişti. Yanakları kızarmıştı ama yüzünün geri kalanı balmumu gibiydi. Gözleri mavi mücevherler gibi parlıyordu. Elmas ya da safir belki de. "Yapma, Gard... Kimseyi çağırma!"

Soluk soluğa kanepeye geri düştü. Gardener telefonu bırakıp onun yanına gitti. Telaşlanmıştı. Bobbi'nin bir doktora ihtiyacı vardı. Bu belliydi. Ve Gardener mutlaka bir doktor çağıracaktı... ama şu anda kadının duyduğu endişe ona daha önemli gibi gelmişti.

Anderson'ın elini tuttu. "Ben de seninle birlikte gelirim. Seni endişelendiren buysa eğer. Tanrı biliyor ya, sen benim kahrımı az çek—"

Ama Anderson gitgide artan bir panikle başını iki yana salladı. "Sadece uyumam gerek," diye fısıldadı. "Uyku... ve sabah da kahvaltı. Daha çok uyku... Üç gün hiç uyumadım... Belki de dört..."

Gardener ona baktı, yine şok olmuştu. Bobbi'nin söyledikleriyle görünüşünü bir araya getirip, "Hangi roketle uçtun?" diye sordu. Sonra içinden ekledi. *Ve neden?* Ardından, "Ne aldın?" dedi. "Bennies? Reds?" Kokain de aklına geldi ama vazgeçti. Bobbi istese elbette kokain alabilecek durumdaydı fakat Gardener kokainin bir erkeği ya da kadını üç ya da dört gün boyunca uyanık tutacağını ve onu on beş kilo kadar eriteceğini düşünmüyordu. Anderson'ı son gördüğü zamanı hesapladı. Üç haftadan fazla değildi.

Bobbi, "Uyuşturucu almadım," diye cevap verdi. "Hap falan da kullanmadım." Parlayan gözleri sağa sola kaydı. Ağzının kenarlarından akan salyaları yaladı. Bir an yüzünde beliren ifade Gardener'ın hiç hoşuna gitmediği gibi onu biraz korkuttu da. Ablası Anne'e yakışacak bir ifadeydi bu. Sinsi ve kurnaz. Sonra Anderson gözlerini yumdu. Gözkapakları bitkinlikten morarmıştı. Gözlerini tekrar açtığında Gardener yine her zamanki Bobbi'yi gördü... ve Bobbi'nin yardıma ihtiyacı vardı.

Gardener ayağa kalktı. "Yardım çağıracağım. Hiç iyi görünmüyorsun Bo—"

Gardener telefona yönelirken, Bobbi sıska elini uzatıp onu bileğinden yakaladı. Şaşılacak kadar güçlü tutmuştu onu. Bobbi'ye baktı. Çok zayıf ve bitkin görünüyordu ama gözlerindeki o tuhaf pırıltı kaybolmuştu. Şimdi bakışı berrak, normal ve sağlıklıydı.

"Eğer birini çağırırsan dostluğumuz burada sona erer, Gard." Sesi biraz titrese de neredeyse normal sayılırdı. "Çok ciddiyim. İlkyardımı, hastaneyi ya da kasabadaki ihtiyar Doktor

Warwick'i bir ara ve dostluğumuz sona ersin. Bir daha evimin kapısından içeriye adımını atamazsın. Bu kapı sana tamamen kapanır."

Gardener ona gitgide artan bir üzüntü ve dehşetle baktı. Kendini Bobbi'nin sayıkladığına inandırabilse çok sevinecekti. Ama kadının aklı başındaydı.

"Bobbi sen—" *Ne söylediğini bilmiyorsun* mu diyecekti? Ama pekâlâ biliyordu işte. Korkutucu olan da buydu zaten. İstediğini yapmazsa dostluklarını sona erdirmekle tehdit ediyordu onu. Bobbi'yi tanıdığından beri ilk kez oluyordu böyle bir şey, dostluklarını kullanarak ilk kez ondan bir şey istiyordu. Ayrıca Bobbi Anderson'ın gözlerinde bir şey daha vardı: Gardener'ın dünyada değer verdiği son şeyin belki de sadece bu dostluk olduğunu biliyordu.

Sana ablana ne kadar çok benzediğini söylesem bunun bir yararı olur mu, Bobbi?

Hayır... yüzüne bakınca hiçbir şeyin onu etkilemeyeceği anlaşılıyordu.

Gardener yarım kalan cümlesini beceriksizce tamamladı. "—ne kadar kötü göründüğünü bilmiyorsun."

"Doğru," diye onayladı Anderson, belli belirsiz gülümserken. "Ama inan bana, bu konuda bir fikrim var. Yüzün... bütün aynalardan daha iyi. Ama bana asıl gereken sadece uyku, Gard. Uyku ve..." Gözleri kapandı, onları güçlükle tekrar açtı. "Kahvaltı. Uyku ve kahvaltı."

"Bobbi ihtiyacın olan sadece bunlar değil."

"Hayır." Bobbi, Gardener'ın bileğini bırakmamıştı, onu yeniden sıkıca kavradı. "*Sana* ihtiyacım var. Seni çağırdım. Zihnimle. Beni duydun, değil mi?"

Gardener sıkıntıyla, "Evet," dedi. "Duydum sanırım..."

"Gard..." Bobbi'nin sesi hafifledi. Kafası karmakarışık olan Gardener bekledi. Bobbi'nin tıbbi yardıma ihtiyacı vardı... ama birini çağırırsa dostlukları sona erecekti...

Bobbi avucunun ortasına nazik bir öpücük kondurunca şaşırdı ve hayretle kadına, onun iri gözlerine baktı. Bakışlarındaki tuhaf parıltı kaybolmuştu, şimdi orada gördüğü tek şey yalvarıştı.

"Yarına kadar bekle," dedi Bobbi. "Eğer yarın daha iyi olmazsam... şu anki halimden bin kat daha iyi olmazsam o zaman hastaneye giderim. Tamam mı?"

"Bobbi—"

"Tamam mı?" Anderson yine bileğini sıktı. Gardener'ın tamam demesini istiyordu.

"Şey... Sanırım..."

"Söz ver."

"Söz veriyorum." *Tabii, uykuda düzensiz soluk almaya başlarsan, gece yarısı kontrol etmeye geldiğimde, dudaklarının yabanmersini yemiş gibi morardığını görürsem, bir kriz geçirirsen o başka,* diye ekledi içinden.

Bu aptalcaydı. Tehlikeli ve korkakça... ama hepsinden çok aptalcaydı. Gardener o kapkara, devasa hortumdan kurtulmuş ve kendine geldiğinde, mutsuzluğunu sona erdirmenin ve başkalarına zarar vermemenin en iyi yolunun intihar etmek olduğuna karar vermişti. Hayatına son vermeyi düşünürken ciddiydi, bunu biliyordu. Soğuk suya atlamanın kıyısındaydı. Sonra Bobbi'nin başının dertte olduğuna inanmış (*Seni çağırdım. Beni duydun, değil mi?)* ve telaşla buraya gelmişti. Şimdi baylar ve bayanlar, kafasında bir yarışma programı sunucusunun sesi yankılanıyordu sanki. *İşte on puanlık sorunuz. Jim Gardener'ın kendisi intihar ederek arkadaşlıklarını sona erdirmeye kararlıyken Bobbi Anderson'ın dostluklarını sona erdirme tehdidine neden önem veriyor? Cevap yok mu? Kimse bilmiyor mu? Şimdi size şaşıracağınız bir şey söyleyeceğim! Ben de bilmiyorum!*

Bobbi, "Pekâlâ," diyordu. "Tamam. Harika."

Neredeyse dehşeti andıran o paniği geçmişti. Solukları yavaşladı. Yanaklarındaki kırmızılık kaybolmaya başladı. En azından Gardener'ın verdiği sözün bir değeri olduğu anlaşılıyordu.

"Uyu, Bobbi." Onun başında bekleyecek, bir değişiklik olup olmadığını gözlemleyecekti. Çok yorgundu ama kahve içebilir ve bulabilirse Bobbi'nin uyumamak için kullandığı ilaçtan da alabilirdi. Bobbi'nin başında nöbet bekleyecekti. Bobbi kaç gece onun başında beklemişti.

"Artık uyu." Bileğini usulca kadının parmaklarının arasından çekti.

Anderson gözlerini yumdu, sonra bir kez daha ağır ağır açtı. Gülümsedi. Öyle tatlı gülümsedi ki Gardener ona yeniden âşık oldu. Kadının onun üzerinde böyle bir gücü vardı. "Eski günlerdeki gibi, Gard."

"Evet, Bobbi. Eski günlerdeki gibi."

"... seni seviyorum..."

"Ben de seni seviyorum. Haydi, uyu."

Anderson derin derin nefes almaya başladı. Gardener onun başında, o Madonna gülümşeyişini izleyerek üç, sonra beş dakika oturdu. Uykuya daldığına gitgide daha fazla ikna oluyordu. Derken Bobbi kendini zorlayarak, gözlerini ağır ağır yeniden açtı.

"Harika," diye fısıldadı.

"Ne?" Gardener ona doğru eğildi. Ne dediğini pek anlamamıştı.

"Olduğu şey... yapabilecekleri... yapacakları..."

Gardener onun uykusunda konuştuğunu düşündü ama yine de buz gibi oldu. O sinsi ifade Bobbi'nin yüzüne geri dönmüştü. Yüzünün üstüne değil de içine, derisinin altına işlemiş gibi.

"Onu sen bulmalıydın... O senin için gelmişti sanırım, Gard..."

"Ne?"

"Etrafta bir gezin." Anderson'ın sesi hafiflemeye başlamıştı. "Göreceksin. Kazıyı birlikte bitireceğiz. Göreceksin... o sorunları çözüyor... bütün sorunları..."

Gardener onu duyabilmek için iyice eğilmişti. "Ne diyorsun, Bobbi?"

Kadın, "Etrafta bir gezin," diye yineledi. Son sözcük uzadı ve bir horultuya dönüştü. Anderson uykuya daldı.

2

Gardener az kalsın tekrar telefona gidiyordu. Ayağa kalktı ama odanın ortasında döndü. Gidip Anderson'ın sallanan sandalyesine oturdu. Önce onu bir süre izleyeceğim. *Tüm bunların ne anlama geldiğini anlamaya çalışacağım,* diye düşündü.

Yutkundu. Boğazı ağrıdığı için yüzünü buruşturdu. Ateşi vardı. Öyle hafif olduğunu da sanmıyordu. Kendini yalnız hasta değil, *gerçekdışı* hissediyordu.

Harika... olduğu şey... yapabilecekleri...

Gardener orada bir süre oturacak ve biraz daha düşünecekti. Sonra bir demlik koyu kahve yapacak, içine altı aspirin atacaktı. Ağrılarına ve ateşine iyi gelecekti bu. Hiç olmazsa bir süre için. Hem uyanık kalmasına da yardımcı olurdu.

... yapacakları...

Gardener gözlerini yumdu ve uyuklamaya başladı. Bunun bir sakıncası yoktu. Uzun sürmemesi şartıyla uyuklayabilirdi. Böyle oturarak doğru dürüst uyuyamazdı zaten. Ve Peter her an ortaya çıkabilirdi. Eski arkadaşı Gard'ı görür, kucağına zıplar ve tam taşaklarının üzerine basardı. *Her zaman.* Mesele oturduğunuz yere atlayıp tam taşaklarınıza basmaksa Peter sizi asla yarı yolda bırakmazdı. Uyumak üzereyseniz, Peter çalar saatten daha etkiliydi. Gardener beş dakika kestirecekti. Tavşan uykusu. Bunun bir sakıncası yoktu.

Onu sen bulmalıydın. O senin için gelmişti sanırım, Gard...

Dalıp gitti. Uykusu çabucak derinleşti ve komaya benzer bir hal aldı.

3

Şşş... şşş...

Gardener aşağıya, kayaklarına baktı. Karın üzerinde kayan düz, kahverengi, ahşap kayaklarına. Hızı onu hipnotize ediyordu. Hipnozun eşiğinde olduğunu fark etmemişti, ta ki solunda birinin sesini duyana dek. "Siz serserilerin, o lanet olası komünist gösterilerinizde hiç söz etmediği bir şey var: Nükleer enerji geliştirileli otuz yıl oldu. Ve bir tek kazayla bile karşılaşmadık."

Ted üzerine renkgeyikli bir kazak ve altına da soluk bir kot giymişti. Hızla ve düzgün bir şekilde kayıyordu. Gardener ise tümüyle kontrolden çıkmıştı.

Sağından biri, "Çarpacaksın!" diye bağırdı. Gardener dönüp baktı ve Arglebargle'ı gördü. Arglebargle çürümeye başlamıştı. Parti gecesi alkol yüzünden kızaran şişko suratı, şimdi kirli camlarda asılı sarı-gri perdelerin rengindeydi. Etleri aşağıya doğru sarkmıştı. Parçalanıp kopuyordu. Arglebargle, Gardener'ın yaşadığı şoku ve dehşeti fark etti. Gri dudaklarına bir sırıtış yayıldı.

"Evet. Ben ölüyüm. Gerçekten kalp krizi geçirdim. Sindirim güçlüğü ya da safrakesesi falan değildi. Sen gittikten beş dakika sonra yere yığıldım. Ambulans çağırdılar. Barmen olarak tuttuğum çocuk bana kalp masajı uyguladı ve kalbim yeniden çalıştı. Ama hastaneye giderken yolda öldüm."

Sırıtışı genişledi, zehirli bir gölün ıssız kumsalında yatan ölü bir alabalığın sırıtışı kadar kaçık bir hal aldı.

"Storrow Drive üzerindeki trafik ışıklarının birinde öldüm," dedi Arglebargle.

Gardener, "Olamaz..." diye fısıldadı. Bu... Bu daima korktuğu şeydi. Geri döndürülemez, kati bir sarhoş eylemi.

Hızla yokuş aşağı kayarak ağaçlığa doğru giderlerken ölü adam, "Evet," diye ısrar etti. "Seni evime davet ettim. İçki ve yemek verdim. Ve sen bunun karşılığında, sarhoş kafayla tartışmaya girip beni öldürdün."

"Lütfen... Ben..."

"Sen ne? Sen ne?" Bu ses yine soldan gelmişti. Ted'in kazağındaki rengeyiği kaybolmuştu. Onların yerini sarı renkli, radyasyon uyarı işaretleri almıştı. "Sen bir hiçsin, bir hiç! Siz kaçıklar, kullandığınız elektriğin kaynağı nereden geliyor sanıyorsunuz?"

Arberg sağ taraftan, "Sen beni öldürdün," diye vızıldadı. "Ama bunun cezasını çekeceksin. Şimdi ağaca çarpacaksın, Gardener."

Ted, "Elektriği Oz büyücüsünden aldığımızı mı sanıyorsun?" diye bağırdı. Yüzünde birdenbire cerahatler akan yaralar belirdi. Dudakları su topladı, kurudu ve çatladı, yarılıp iltihaplanmaya başladı. Bir gözünde süt gibi bir katarakt perdesi belirdi. Gardener gitgide artan bir dehşetle, radyasyon zehirlenmesinin son evresini yaşayan bir adamla karşı karşıya olduğunu anladı.

Ted'in kazağındaki radyasyon simgeleri siyaha dönüşmeye başladı.

Arglebargle, "Kesin çarpacaksın," diye vızıldadı. "Çarpacaksın."

Gardener şimdi dehşetle ağlıyordu. Karısını vurduktan sonra ağladığı gibi. Elindeki silahın akıl almaz sesini duymuş, sendeleyip mutfak tezgâhına dayanan Nora'yı görmüştü. Karısı bir elini yanağına bastırmıştı. Parmaklarının arasından kan sızmaya başlamıştı ve zihni son bir nafile çabayla, olan biteni reddetmeye çalışmış, gördüğü şeyin ketçap olduğunu düşünmüştü. Endişelenme, sadece ketçap bu. Sonra ağlamaya başlamıştı. Şu anki gibi.

"Size göre bütün sorumluluğunuz fişi prize taktığınız an sona eriyor." Ted'in yüzünden cerahatler akıyordu. Saçları dökülmüştü. Kafası yara içindeydi. Onun da yüzünde Arberg'ünki gibi kaçık bir sırıtış vardı. Gardener şimdi dehşetin doruğuna ulaşmışken kayaklarının kontrolden çıktığını ve iki yanında birer ölüyle, kayak parkurundan çıkıp hızla yamaçtan aşağı indiğini fark etti. "Ama sen bizi durduramayacaksın, Gardener. Bizi kimse durduramayacak. Atom reaktörü çoktan kontrolden çıktı, biliyorsun. 1939'dan beri durum böyle sanırım. 1965'te durum kritik bir hal aldı. Patlama yakın."

"Olamaz... Olamaz..."

Arberg yine vızıldadı. "Sen çok yükseklerde uçuyordun. Ama çok yükselen sert düşer. Davet edildiği evin sahibini öldürmek cinayetlerin en iğrencidir. Çarpacaksın... Çarpacaksın... Çarpacaksın!"

Bu çok doğruydu! Gardener dönmeye çalıştı ama kayakları inatla dümdüz ilerliyordu. Artık o yaşlı çam ağacını görebiliyordu. Nükleerci Ted ve Arglebargle ortadan kaybolmuştu. Onlar Kapıya Vuran Tommy'ler miydi, Bobbi, *diye geçirdi içinden.*

Çam ağacının budaklı gövdesine çekilmiş kırmızı çizgiyi görebiliyordu... sonra ağaç pul pul olup dağılmaya başladı. Çaresizce ağaca doğru kayarken onun canlandığını fark etti. Ağacın gövdesi onu yutmak için açılmıştı. Yarılan ağaç büyüdükçe büyüdü ve sanki hızla ona doğru koştu. Gövdesinden ahtapotunkini andıran kollar uzanıyordu. Ortasında korkunç, kapkara, çürük bir şey vardı. Çamın gövdesi kapkara bir ağzı andırıyordu ve

4

o anda uyanmadı, ne kadar uyandığını sansa da uyanmamıştı. En saçma rüyaların bile gerçek gibi hissettirdiğini herkes bilir. Böyle rüyaların kendine özgü, düzmece bir mantığı bile vardır. Fakat gerçek değildir, olamaz da. Gardener'ın gördüğü rüyanın yerini sadece bir başkası almıştı. Böyle şeyler hep olur.

Az önce rüyasında o eski kayak kazasını görmüştü. O gün içinde ikinci kez, rüyasında o kazayı yeniden yaşamıştı. İnanabiliyor musunuz? Fakat bu defa, çarptığı, neredeyse onu öldüren ağacın budaklarında çürümüş bir ağız belirmişti.

Gardener irkilerek uyandı ve kendini Bobbi'nin salllanan sandalyesinde buldu. Uyandığı için çok sevindi ve her tarafının tutulmuş olmasına aldırmadı. Boğazı artık o kadar kötüydü ki gırtlağını dikenli telle çevirmişler gibi hissediyordu.

Şimdi kalkıp kendime kahve yapacağım ve aspirin içeceğim, *diye düşündü.* Daha önce de böyle yapmayacak mıydım? *Kalkmak için davrandı. Aynı anda Bobbi gözlerini açtı.* İşte *o zaman hâlâ rüya gördüğünü fark etti, öyle olmalıydı* çünkü Bobbi'nin gözlerinden yeşil ışıklar fışkırıyordu. *Bu ona, çizgi romanlarda Süpermen'in*

X-ray ışını çıkaran gözlerini anımsattı. Ressam bunu *daima açık yeşil kalemle çizerdi. Ama Bobbi'nin gözlerinden çıkan ışık bataklığı andırıyor ve korkunç görünüyordu...* Çürümüş bir şey vardı orada. Sıcak bir gecede, bataklıkta ortaya çıkan Aziz Elmo ateşi gibi.

Bobbi ağır ağır doğrularak etrafına bakındı... Bakışları Gardener'a doğru kaydı. Gardener, "Yapma..." demek istedi. "O ışınları bana doğru çevirme."

Fakat sesi çıkmadı. Yeşil ışık yüzüne vururken, Bobbi'nin gözlerinin zümrüt gibi yeşil olduğunu gördü. Güneş ışığı gibi parlaktı bu gözler. Gardener kadının gözlerine bakamadı, başını çevirmek zorunda kaldı. Yüzünü korumak için kolunu kaldırmak istedi ama onu da başaramadı. Kolu çok ağırlaşmıştı. Yüzüm yanacak, *diye düşündü.* Yüzüm yanacak. Birkaç gün sonra ilk yaralar belirecek. Önce onları sivilce sanacağım. Çünkü radyasyon zehirlenmesi böyle başlıyor. Her şey birkaç sivilceyle başlıyor. Ama bu sivilceler hiçbir zaman geçmiyor. Gitgide kötüleşiyorlar... Gitgide daha da kötü...

Arberg'ün sesini duydu. Bir önceki rüyadan kalma bir sesti bu. Şişman adamın vızıltılı sesinde zafer vardı şimdi. "Çarpacağını biliyordum, Gardener!"

Işık Gardener'ın yüzüne vurdu. Onu sarmaladı. Gözlerini sımsıkı yumsa bile fosforlu saatleri andıran ışığı görüyordu. Fakat rüya görürken *insanın canı yanmazdı, Gardener da acı duymuyordu. Parlak yeşil ışık ne sıcaktı ne de soğuk. Bir hiçti. Ama...*

Boğazı.

Boğazının ağrısı geçmişti artık.

*Sonra açıkça şu sözleri duydu: "...*ucuzluk! Böyle indirimi bir daha bulamazsınız! HER ŞEY indirimde! Şezlonglar! Yataklar! Oturma odası takımları—"

Bu sesler kafatasındaki çelik plakadan geliyordu. Seslerin başlamasıyla kesilmesi bir oldu.

Tıpkı boğaz ağrısı gibi.

Ve o yeşil ışık da kaybolmuştu.

Gardener gözlerini açtı... ihtiyatla.

Bobbi kanepede yatıyordu. Gözleri kapalıydı, mışıl mışıl uyuyordu... biraz önceki gibi. Ama nasıl olmuştu da gözlerinden ışınlar saçmıştı? Tanrım!

Gardener sallanan sandalyede doğrularak yutkundu. Boğazı ağrımıyordu artık. Ateşi de hayli düşmüştü.

Kahve ve aspirin, *diye düşündü.* Gidip kahve yapacak ve aspirin içecektin. Hatırlıyor musun?

Tabii, hatırlıyorum, *dedi içinden. Sallanan sandalyeye daha da yerleşip gözlerini kapattı.* Ama kimse rüyasında kahveyle aspirin içmez ki. Uyanır uyanmaz yaparım.

Sen uyanıksın, Gard.

Ama böyle bir şey elbette mümkün değildi. Gerçek dünyada insanlar gözlerinden yeşil ışınlar çıkarmazdı. Boğaz ağrısını geçiren ve ateşini düşüren ışınlar. Rüyalarda olurdu ama gerçek hayatta hayır.

Gardener kollarını kavuşturarak uykuya daldı. Sonra sabaha kadar hiçbir şey görmedi. Ne uyurken ne de uyanıkken.

5

Uyandığında batı penceresinden süzülen parlak ışık yüzüne vuruyordu. Sırtı bok gibi ağrıyordu. Ayağa kalkınca boynu çatırdadığı için yüzünü buruşturdu. Saat dokuza çeyrek vardı.

Bobbi'ye baktı ve bir an bunaltıcı bir korku duydu. O anda onun öldüğünden emin hissetti. Sonra hiç kımıldamadan çok derin uyuduğunu ve bu yüzden ölü gibi göründüğünü fark etti. Kim olsa yanılabilirdi. Bobbi'nin göğsü uzun ama düzgün aralıklarla kabarıp iniyordu. Gardener süre tuttu ve onun dakikada altıdan fazla soluk almadığını hesapladı.

Ama bu sabah daha iyi görünüyordu. Muhteşem değilse bile dün gece sendeleyerek Gardener'ı karşılayan o bitkin korkuluktan çok daha iyiydi.

Gardener, *herhalde benim de ondan aşağı kalır yanım yoktu,* diye düşündü ve tıraş olmak için Bobbi'nin banyosuna gitti.

Aynadan ona bakan surat korktuğu kadar kötü değildi. Ama kederle, burnunun gece yine kanadığını fark etti. Çok fazla kanamamıştı, ama burun delikleriyle üst dudağını kaplamıştı. Lavabonun sağındaki dolaptan bir elbezi alıp sıcak suyla ıslatmak için musluğun altına tuttu.

Bunu, eski bir alışkanlığın neden olduğu bir dalgınlıkla yaptı. Bobbi'nin ısıtıcısı suyu kaynatıncaya kadar insan bir kahve ve sigara içebilirdi. O da iyi günündeyse...

"Ahh!"

Gardener buharı tüten kaynar sudan elini hızla çekti. Evet, Bobbi'nin lanet olasıca ısıtıcıyı hiçbir zaman tamir ettirmeyeceğini düşünmesinin cezası buydu.

Yanan avucunu ağzına götürdü ve musluktan akan suya baktı. Ecza dolabının üzerindeki aynanın alt kısmı buğulanmaya başlamıştı bile. Sıcak su musluğu dokunamayacağı kadar sıcaktı. Elbeziyle musluğu kapattı. Sonra lavabonun tıkacını takıp dikkatlice sıcak su doldurdu, biraz da soğuk su ekledi. Sol başparmağı biraz kızarmıştı.

Gardener ecza dolabını açıp en dipteki Valium şişesini bulana dek karıştırdı. *Eğer bu şey yıllandıkça güzelleşiyorsa, muhteşem bir şeye dönüşmüştür,* diye düşündü. Şişe hâlâ neredeyse ağzına kadar doluydu. Eh, ne bekliyordu ki? Bobbi her ne kullandıysa, bunun Valium'un tam tersi bir şey olduğu kesindi.

Gardener'ın aradığı da bu değildi. Onun istediği o şişenin arkasındaydı, tabii hâlâ duruyorsa—

Hah, işte!

Çift bıçaklı bir tıraş bıçağı ve bir kutu jilet bulmuştu. Tıraş bıçağı tozluydu. Gardener sabahları burada, Bobbi'nin evinde tıraş olalı çok zaman geçmişti. Aletin üstündeki toza kederle baktı, sonra da tıraş bıçağını yıkadı. Hiç olmazsa atmamış, diye düşündü. Bu, tozlanmasından daha da kötü olurdu.

Gardener tıraş olduktan sonra kendini daha iyi hissetti. Düşünceleri akıp giderken ağır ağır tıraş oldu.

İşini bitirdi, bıçağı ve jiletleri Valium şişesinin arkasına koydu. Lavaboyu temizledi. Sonra düşünceli düşünceli üzerinde H harfi olan musluğa bakıp bodruma inmeye karar verdi. Bobbi'nin aldığı muhteşem ısıtıcıya bakacaktı. Yapacak başka bir şeyi yoktu, sadece Bobbi'nin uyumasını seyredebilirdi. Ama o nasıl olsa kendi başına mışıl mışıl uyuyordu.

Mutfaktan geçerken gerçekten iyi hissettiğini düşündü. Özellikle geceyi Bobbi'nin sallanan sandalyesinde geçirmesinin neden olduğu boyun ve sırt ağrıları kaybolmaya başlamıştı. *Sözüm ona otururken asla uyuyamazdın, öyle değil mi,* diye kendi kendisiyle hafiften alay etti. *Mendireklerde sızmak sana daha uygun, değil mi?* Ama bu alay, bir gün önce kendisine karşı takındığı sert, acımasız tavırdan farklıydı. Sarhoşluk sonrası depresyon sırasında, daha sonra canlanabildiğini unuturdu hep. Bir gün uyandığınızda, metabolizmanızda bir gecedir... bir haftadır... hatta belki bir aydır herhangi zehir olmadığını fark edebilir ve çok iyi hissedebilirdiniz.

Ona grip, hatta zatürree başlangıcı olduğunu düşündüren şey de geçmişti. Boğazı ağrımıyordu. Burnu açılmıştı. Ateşi yoktu. Tanrı biliyordu ya, sekiz gün içtiği, açık havada uyuduğu ve sağanak yağmurda yalınayak Maine'e döndüğü için resmen hastalığı davet etmişti. Ama geceleyin rahatsızlığı geçmişti. Tanrı bazen ona iyi davranıyordu.

Birdenbire mutfağın ortasında durakladı. Yüzündeki gülümsemenin yerini bir an hayret ve biraz da endişe dolu bir ifade aldı. Gece gördüğü rüyanın... ya da rüyaların... bir kısmını anımsar gibi oldu,

(gece duyduğum radyo reklamları... onların bu sabah kendimi iyi hissetmemle ilgisi var mı?)

sonra bu düşünceyi aklından çıkardı. Kendini iyi hissetmesi yeterliydi. Bobbi de iyiydi. Hiç olmazsa dün geceye göre daha iyiydi. On ya da en azından on buçuğa kadar kalkmazsa onu uyandıracaktı. Bobbi kendini iyi hisseder ve mantıklı konuşursa sorun yoktu. O zaman başına ne geldiğini *(Çünkü kesinlikle BİR*

ŞEY gelmiş olmalı, diye düşündü Gardener. *Acaba Utica'daki evden bir haber mi aldı? Kötü bir şey olmuşsa ablası Anne hemen Bobbi'ye haber verir.)* konuşabiliriz. Evet, konuşmaya buradan başlayabilirlerdi. Ama dün gece onu karşılayan tuhaf, korkutucu ve kendinden geçmiş Bobbi Anderson'ı hatırlatacak en ufak bir şey görürse, Gardener hemen doktor çağıracaktı. Bobbi ne derse desin.

Gardener bodrumun kapısını açtı ve el yordamıyla duvardaki eski, ahşap elektrik düğmesini aradı. Ve buldu da. Hâlâ aynı düğmeydi. Ama ışık değişmişti. Altmış vatlık bir ampulden gelen zayıf ışık yerine, bodrum katı şimdi canlı, beyaz bir ışıltıyla aydınlanıyordu. Aşağısı indirimli satış mağazaları kadar parlaktı. Bir eliyle köhnemiş korkuluğu arayarak merdivenlerden inmeye başladı. Ama o da değişmiş, yerine sağlam, yeni bir tırabzan konmuştu. Merdiven basamaklarının bazıları da değiştirilmişti.

Gardener son basamakta durdu ve etrafına bakındı. Hayretinin yerini daha güçlü bir duygu, neredeyse şok gibi bir şey almıştı. Bodrum eskisi gibi nemli toprak kokmuyordu.

Bobbi çıldırmanın eşiğine gelmiş bir kadına benziyordu. Uçurumun kenarındaydı. Kaç gündür uyumadığını bile bilmiyordu. Buna şaşmamalı. Evlerini düzenlemeye kalkışan insanlar biliyorum ama bu kadarı da fazla. Bütün bunları Bobbi tek başına yapmış olamaz. Olabilir mi? Tabii ki hayır.

Ama Gardener yine de Bobbi'nin bütün bunları tek başına yaptığından kuşkulanıyordu.

Arcadia'daki mendirek yerine burada uyanmış olsaydı, Bobbi'nin bodrumunda olduğunu kesinlikle anlamazdı. Halbuki buraya kaç kez inmişti! Şimdi o bodrumda olduğuna sırf Bobbi'nin mutfağından geçtiği için inanıyordu.

O rutubet kokusu tümüyle geçmemişti ama iyice hafiflemişti. Bobbi Anderson bodrumun toprak zeminini titizlikle tırmıklayıp düzeltmişti, hayır sadece tırmıklamakla da kalmamıştı. Toprak zemin bir süre sonra bozulacağından zemine bir şeyler yapmanız gerekirdi. Görünüşe göre, Anderson buraya bir sürü taze toprak

taşımış ve onları zemine yayıp tırmıklamıştı. Gardener, buranın atmosferini yumuşatanın bu olduğunu düşündü.

Tavanda sıra sıra floresan lambalar vardı. Çalışma masasının üstündekiler dışında, hepsi tekliydi. Masanın üstündekilerse çiftli. Öyle parlak bir ışık yayıyorlardı ki Gardener'ın aklına ameliyathaneler geldi. Bobbi'nin çalışma masasına doğru gitti. Yeni masasına doğru.

Dana önce burada, üzeri muşamba kaplı, sıradan bir mutfak masası vardı. Onu eski bir çalışma lambası aydınlatırdı. Üzerinde, pek iyi durumda olmayan birkaç alet edevat ve içinde çivi, vida, cıvata gibi şeyler bulunan plastik kutular dururdu. Böyle tamirlere ne çok meraklı ne de çok yetenekli bir kadının küçük tamir işlerini gördüğü çalışma alanıydı burası.

O eski mutfak masası gitmiş, yerini yan yana konmuş, uzun ve hafif üç masa almıştı. Kilise kermeslerinde kullanılan masalara benziyorlardı. Masalar bir ucundan diğerine, hırdavat malzemeleri, araç gereçler, hem kalın hem ince olmak üzere tel makaralar, kahve kavanozları ve daha düzinelerce şeyle doluydu.

Sonra bir de piller vardı.

Masanın hem altında hem de üstünde duran kutular pil doluydu. Hâlâ plastik ambalajlarının içinde duran uzun ömürlü piller: orta boy, büyük boy, AA ve AAA kalem piller, dokuz voltluklar. Gardener, *burada iki yüz dolarlık pil olmalı,* diye düşündü. Dahası da vardı. *Burada neler dönüyor böyle?*

Şaşkın şaşkın masa boyunca yürüdü, satın alıp almayacağına karar vermeye çalışan biri gibi ürünleri inceliyordu sanki. Görünüşe göre Bobbi aynı anda birkaç şeyle birden ilgileniyordu. Ama Gardener bunların ne olduğunu anlayamadı. Masanın tam ortasında kocaman, küp biçiminde bir kutu duruyordu. Ön kapağı kaymış, on sekiz kadar değişik düğme ortaya çıkmıştı. Her düğmenin yanında popüler şarkılardan birinin adı yazılıydı. "Raindrops Keep Fallin' On My Head", "New York, New York", "Lara's Theme," ve daha birçokları. Bu kutunun yanında,

titizlikle masaya tutturulmuş bir kullanma kılavuzu duruyor ve gördüğü şeyin Tayvan'da üretilen dijital bir kapı zili olduğunu söylüyordu.

Gardener, Bobbi'nin ne diye mikroçipli bir kapı zili aldığını anlayamadı. İstediği zaman zilin melodisini farklı bir şarkıyla değiştirince ne olacaktı ki? Postacı Joe Paulson bir posta getirdiğinde "Lara's Theme" dinleyecek ve bundan hoşnut mu kalacaktı? Hepsi bununla da bitmiyordu. Anlaşılan Bobbi aleti, küçük bavul boyutundaki taşınabilir bir radyoya bağlayıp değiştirmeye çalışıyordu. Gardener bir süre buna baktı, sonra ilerledi.

Sinir krizi. Bobbi son derece tuhaf bir sinir krizi geçirmiş. Pat Summerall'un seveceği türden bir şey.

Biraz ileride tanıdığı bir şey daha vardı, kalorifer kazanına eklenen bir şey. Boruya takılıyor ve sözümona ziyan olan ısının yeniden dolaşıma girmesini sağlıyordu. Bu, Bobbi'nin bir katalogda ya da belki de Augusta'daki bir dükkânda görüp almaktan söz edeceği ama asla almayacağı türden bir şeydi. Çünkü alırsa kurması gerekecekti.

Ancak görünüşe göre almış ve kurmuştu da.

Bobbi sinir krizi geçiriyor, "hepsi bu" diyemezsin çünkü gerçekten yaratıcı insanlar kriz geçirdiklerinde nadiren "hepsi bu" diye özetlenecek şeyler yaparlar. Çöküş yaşamak hiçbir zaman sevimli değildir fakat Bobbi gibi biri çöktüğünde ortaya harika şeyler çıkabilir. Etrafına bir bak.

Buna inanabiliyor musun?

Evet, inanıyorum. Yaratıcı insanların daha ince ya da duygusal olduklarını, bu yüzden daha ince ve duygusal sinir krizleri geçirdiklerini söylemiyorum. Bu saçmalıkları Sylvia Plath hayranları söyler ancak. Ama yaratıcı insanlar yaratıcı krizler yaşarlar. İnanmıyorsan, tekrarlıyorum: Etrafına bir bak.

Şofben biraz ilerideydi. Şofben, kapının yanındaki duvarda asılıydı. Eskisinden farksız görünüyordu ama...

Gardener şofbene yaklaştı. Anderson'ın onu nasıl değiştirdiğine bakmak istiyordu.

Bobbi evini düzenlemek için çılgınca bir işe girişmiş. Bu işin en kaçık yanı, anlaşılan şofbeni tamir etmekle kapı zillerini değiştirmek arasında bir fark görmemesi. Merdivenin tırabzanı da yeni. Zemine taze toprak taşıyıp tırmıklamış. Tanrı bilir başka daha neler var... Bobbi boşuna bitkin düşmemiş! Ha, unutmadan Gard, sahi Bobbi bütün bu işleri nasıl başardı dersin? Bunca teknik bilgiyi nereden öğrendi?

Bobbi'nin bodrumdaki akla ziyan atölyesini ilk gördüğü an duyduğu hayretin yerini gitgide artan bir endişe alıyordu. Onu en çok sarsan, ne takıntılı davranışının sonucu olarak masa boyunca titizlikle yerleştirdiği alet edevat, ekipmanlar, kullanım kılavuzlarıydı, ne de işe yarar düzenlemeler ve saçma sapan (*görünüşe göre saçma sapan,* diye düzeltti Gardener) şeyler arasındaki farkı ayırt edemeyecek durumda olmasıydı.

Onu sarsan, kadının bütün bunları yapmak için harcadığı olağanüstü enerjiydi. Floresan ışıklar gibi, çoktan tamamlanmış projeler vardı. Hâlâ bitirilmeyi bekleyen başka işler vardı. Bunca ekipmanı, donanımı ve pili bir araya getirmek için birçok kez Augusta'ya gitmiş olmalıydı. Üstelik bozuk zemini de düzeltmiş. Onu unutma.

Onu bu işe ne zorlamış olabilirdi ki?

Gardener bilmiyordu. Ama onun burada çalıştığını, ileri geri koşup aynı anda iki, beş ya da on iş yaptığını hayal etmek hiç hoşuna gitmiyordu. Aklındaki imge son derece berraktı: gömleğinin kollarını dirseklerine kadar sıvamış, üstten üç düğmesini açmış, göğüslerinin arasından boncuk boncuk ter süzülüyor, saçlarını atkuyruğu yapmış, gözleri ışıl ışıl, yanaklarındaki kırmızılık dışında yüzü solgun. Civataları sıktıkça, vidaları döndürdükçe, telleri lehimledikçe, el arabasıyla toprak taşıdıkça daha da yabanileşiyordu. *Ah, bu arada Bobbi'nin yeni elektrik hattı çekip, şofbeni tamir ettiğini de unutma.*

Gardener şofbenin beyaz, emaye yüzeyine dokundu. Sonra da elini hızla çekti. Alet görünüşte eskisi gibiydi ama belli ki değiştirilmişti. Çömelip şofbenin altındaki kapağı açtı.

Ve o zaman gerçekten dibi olmayan bir uçuruma yuvarlandı.

6

Şofben daha önce gazla çalışıyordu. Aletin yakıt deposunu besleyen bakır borular evin arkasındaki bir tanktan geliyordu. Dead River Gaz Şirketi ayda bir kez uğrar ve gerekli durumlarda tankı değiştirirdi. Gardener'ın ilk gözüne çarpan şey, bakır boruların artık tanka bağlı olmadığıydı. Öylece sallanıyorlardı, uçları paçavralarla tıkanmıştı.

Tanrım! Bu kadın suyu nasıl ısıtıyor? Gardener kapaktan içeri baktı ve bir süreliğine tamamen dondu kaldı.

Zihni son derece berraktı ama dağılmıştı, o dalgalı his, bölünme hissi geri gelmişti. Sevgili Gard yine yükseliyordu, gümüş renkli uçan balonlar gibi. Korktuğunun farkındaydı fakat o kendinden kopma hissine kıyasla, belli belirsiz, önemsiz bir histi bu. *Hayır, Gard! Tanrım!* İçinde bir yerlerde kederli bir çığlık yükseliyordu.

Henüz on yaşlarında küçük bir çocukken gittikleri Fryeburg Fuarı'nı hatırladı. Annesiyle birlikte Sihirli Aynalar Labirenti'ne girmişti. O tuhaf bölünmüşlük hissini ilk o zaman deneyimlemişti. Bedeni ve zihni ayrılmıştı (eğer öyle bir şey mümkünse). Annesini görebiliyordu. Beş, on iki, yüz anne... Kimisi kısa, kimisi uzun, kimisi şişman, kimisi sıska. Aynı zamanda beş, on iki, yüz Gard da görmüştü. Ara sıra kendi yansımalarından birinin annesininkilere karıştığını fark etmiş, onun kumaş pantolonuna dokunacağını düşünerek uzanmıştı. Ama yalnızca boş havayla temas etmişti... ya da başka bir aynayla.

Bir süre daha dolaşmış ve paniklediğini sanmıştı ama başkaları paniklediğini düşünmemişti. Hatırlayabildiği kadarıyla, sonunda yolunu bulup çıktığında kimse ona paniklemiş gibi davranmamıştı. On beş dakika boyunca sağa sola dönüp, iki ileri bir geri gidip camlara çarptıktan sonra çırpınarak yolunu bulabilmişti. Onu görünce annesi bir an kaşlarını çatmıştı ama son-

ra düzelmişti. O kadar. Gelgelelim paniklemişti, aynı şu andaki gibi, aklının o kendinden kopma hissiyle paniklemişti.

Geliyor... ama gidecek. Bekle, Gard. Biraz beklersen bitecek.

Topuklarının üzerine çömeldi ve açık bölmesinden şofbenin alt kısmına baktı ve bunun sona ermesini bekledi, Fryeburg Fuarı'nda ayaklarının onu doğru yola götürmesini beklediği gibi.

Şofbenin içi karmakarışık kablolarla doluydu. Kırmızı, yeşil mavi, sarı. Tam ortada yumurta kartonlarından vardı. HILLCREST ÇİFTLİĞİ yazıyordu üzerinde. BÜYÜK BOY. Yumurtaların yerleştirildiği her çukura büyük birer pil oturtulmuştu. Huni şeklinde bir alet bağlantı uçlarını kapatmıştı ve tüm kablolar bu kapsüllerin içinden çıkıyor ya da içine giriyordu. Tam anlamıyla panik olarak adlandıramadığı o hisle bu mekanizmaya dikkatle baktıkça, Gardener başlangıçtaki izleniminin doğru olmadığını anladı. Kablolar karmakarışık değildi. O on iki huni şeklindeki başlığa düzenli bir şekilde bağlanmışlardı. Bazılarında en az iki kablo varken, bazılarında en fazla altı kablo vardı. Ortaya çıkardıkları şekilde bile bir düzen vardı. Küçük bir yay çiziyorlardı. Bazı kablolar hunilerden çıkıp hunilerde bitiyordu fakat birçoğu, şofbenin ısıtma bölmesindeki devre kartına bağlanıyordu. Gardener, *Kore malı*, diye düşündü. *Ucuz, elektronik oyuncaklardan*, diye fikir yürüttü. Tuhaftı ama bu tuhaf ve karmakarışık düzenek bir işe yarıyordu. Örneğin, suyu insanın elini yakacak kadar hızlı kaynatıyordu.

Şofbenin içinde, tam ortada, yumurta kartonunun üstünde, yay şeklinde uzanan kablolarda ışıktan bir top parıldıyordu. Madeni para büyüklüğünde ama güneş kadar parlaktı.

Gardener o vahşi ışıltıdan korunmak için farkına varmadan elini kaldırmıştı. O ışıklı topa ancak gözlerini iyice kıstığı ve parmaklarını hafifçe araladığı takdirde bakabiliyordu.

Güneş kadar parlak.

Ama bu ışık sarı değil, göz kamaştırıcı mavimsi beyazlıktaydı. Safiri andırıyordu. Nabız gibi atıyor, usulca kımıldıyordu.

Ardından sabit kalıyordu. Sonra yeniden nabız gibi atıp kımıldıyordu. Bu döngüyü takip ediyordu.

Gardener, *ama ısı nerede*, diye sordu içinden ve bu onu kendine getirdi. *Isı nerede?*

Bir elini uzatıp tekrar şofbenin pürüzsüz, emaye yüzeyine koydu ama bir saniyeliğine. Sonra elini hızla çekti, banyodaki musluktan buhar saçarak fışkıran suyu anımsamıştı. Bu ısıtıcıda epey sıcak su vardı evet. Aslında bu suyun kaynayıp buharlaşması ve şofbeni patlatması gerekirdi. Ama böyle olmadığı belliydi. Esrarengiz bir durumdu... ama Gardener'ın açtığı kapaktan etrafa ısı yayılmamasının yanında bu durum solda sıfır kalıyordu. Alttaki kapağı açarken elinin yanması gerekirdi, o madeni para büyüklüğündeki güneşin de yüzünü kavurması. O halde...

Gardener sol elini ağır ağır, tereddütle deliğe uzattı. Sağ yumruğuyla gözlerini o parlak ışığa karşı hâlâ korumaya çalışıyordu. Yanacağını düşündüğünden yüzünü buruşturmuş, dudaklarını germişti.

Parmakları şofbenin içinde bir şeye dokundu... yumuşak bir şeye. Daha sonra bunun, gergin bir naylon çoraba dokunmaya benzediğini düşünmüştü. Ama naylon çorabı parmaklarınızla delip geçebilirdiniz. Bunuysa geçemiyordu.

Ama aslında bir engel yoktu. Yani Gardener'ın gördüğü kadarıyla.

Gardener o görünmeyen engeli hafifçe itti, sonra da elini çekti. Parmaklarına baktı. Eli titriyordu.

Bir güç alanı bu. Bu yüzden elim yanmadı. Isıyı engelleyen bir tür güç alanı. Tanrım, Startling Stories dergisinden fırlamış bir bilimkurgu hikâyesine mi karıştım ben? 1947'lerdi, sanırım. Kapağa çıkmayı hak ettim mi dersin? Kapağa çıktıysam kim resimlemiştir beni? Virgil Finlay? Hannes Bok?

Eli gitgide daha fazla titriyordu. Küçük kapağı tutmaya çalıştı ama başaramadı. Sonra yakalayıp hızla çarparak kapattı. Böylece göz kamaştırıcı, beyaz ışık görünmez oldu. Sağ elini

yavaşça aşağıya indirdi fakat hâlâ o minik güneşten kaynaklanan ardıl görüntüyü görebiliyordu. Birine bakarken gözünüzü kapattığınızda, karşınızdakinin yüzünün hâlâ önünüzde canlandığı türden bir görüntüydü bu. Ama Gardener'ın gördüğü, parmaklarının arasında mavi ışıkların titreştiği, havada dalgalanan kocaman, yemyeşil bir yumruktu.

Gardener'ın gözünün önündeki görüntü kayboldu. Ama titremesi geçmedi.

Gardener o zamana kadar içki içmeyi hiç böylesine çok istememişti.

7

Gardener, Anderson'ın mutfağında içki buldu.

Bobbi pek içmese de dolapta, tencere ve tavaların arkasında birkaç şişe bulundururdu her zaman: bir şişe cin, bir şişe viski, bir şişe burbon, bir şişe votka. Burbon şişesine uzandı. Ucuz bir şeydi ama bulup bunmanın bir anlamı yoktu. Plastik bir bardağa iki parmak viski koyup dikti.

Dikkatli ol, Gard. Risk alıyorsun.

Ama aslında risk falan aldığı yoktu. O an pekâlâ içip günlerce kendini bilmeden dolaşmayı tercih ederdi. Ama kasırga başka yere gitmişti... en azından şimdilik. Bardağa yeniden iki parmak burbon koydu. Bir anlığına bardağa baktı. Sonra da çoğunu lavaboya döktü. Şişeyi yerine koydu. Bardakta kalan içkiye su ve buz ekledi.

Herhalde sahildeki çocuk bu davranışımı takdir ederdi, diye düşündü.

Sihirli Aynalar Labirenti deneyiminden sonra gelen hissi anımsadı, şu an da rüyadaymışçasına sakindi. Bu bir tür savunma mekanizması olmalıydı. Kendini yere atıp bayılıncaya kadar haykırmasını engelleyen bir şey. Sakin kalmasında bir sorun

yoktu. Onu korkutan şey zihninin, gördüklerinin hiçbirinin doğru olmadığına onu inandırmaya çalışmasıydı. Beyni, kapağı açtığında gördüğü şeyin, oldukça parlak, iki yüz vatlık bir ampul olduğunu söylüyordu.

O bir ampul değildi ve hayal de görmedim. O ışık tıpkı güneşe benziyordu. *Büyük pillerle dolu bir yumurta kartonunun üstünde ışıldıyordu. Çok parlaktı.* Şimdi ister çıldır, *ister dua et, ister içki iç. Ama bu durumu başka bir şeye çevirmeye kalkma. Tamam mı? Tamam.*

Gidip Anderson'ı kontrol etti, kadın hâlâ kıpırtısız uyuyordu. Gardener, eğer kendiliğinden uyanmazsa onu on buçuk gibi kaldırmaya karar vermişti. Saatine baktı ve şaşkınlık içinde saatin henüz dokuzu yirmi geçtiğini gördü. Bodrumda düşündüğünden daha fazla vakit geçirmişti.

Bodrumu düşünür düşünmez, yay şeklinde uzanan kablolardaki o minyatür, tenis topu gibi güneşin gerçeküstü görüntüsünü hatırladı... ve çıldırmak üzere olduğunu anladı. Bu da zihninin bölündüğünü hissettiren o rahatsız edici duyguyu geri getirdi. Bunu aklından kovmaya çalıştı. Ama söz konusu his ısrarcıydı. Gardener daha fazla çabaladı. *Bobbi uyanıp bana burada neler olduğunu anlatıncaya kadar bunu düşünmeyeceğim,* dedi kendi kendine.

Kollarına baktı ve ter içinde kaldığını gördü.

8

Gardener elinde içki bardağıyla arka kapıdan dışarı çıktı ve orada Bobbi'nin adeta doğaüstü sayılacak çalışmalarının diğer izleriyle karşılaştı.

Traktör bahçenin solundaki büyük barakanın önünde duruyordu. Bunda tuhaf bir şey yoktu. Bobbi, hava durumunu dinleyip yağmur yağmayacağını öğrenince traktörü genellikle oraya bırakırdı. Ama altı metre uzaktan bile Anderson'ın traktörün motorunu değiştirdiğini görebiliyordu.

Hayır. Yeter artık. Unut bu saçmalıkları, Gard. Evine git.

Bu ses belli belirsiz yahut tutarsız değil, aksine son derece sertti. Panik, korku ve endişe doluydu. Gardener bir an bu sese uymak istedi... ama sonra bunun korkunç bir ihanet olacağını düşündü. Hem Bobbi'ye, hem kendine. Bir gün önce Bobbi'yi düşündüğü için intihar etmemişti. Ve bu sayede Bobbi'nin kendini öldürmesini de engellediğine inanmıştı. Çinlilerin bir atasözü vardı. "Bir hayat kurtarırsan ondan sorumlu olursun." Ama Bobbi'nin yardıma ihtiyacı varsa ona nasıl yardım edecekti? Bunu anlamak için burada neler olduğunu öğrenmesi gerekmez miydi?

(ama tüm bunları kimin yaptığını biliyorsun, değil mi, Gard?)

Gardener burbonun tamamını bitirip boş bardağı veranda basamaklarından birine bıraktı ve traktöre doğru gitti. Uzun çimlerin arasında öten ağustosböceklerinin hayal meyal farkındaydı. Sarhoş değildi, çakırkeyif de değildi. Anlaşılan, içki sinir sistemini etkilememişti. İngilizlerin dediği gibi, onu pas geçmişti.

(ayakkabı tamircisi uyurken çalışıp ayakkabı yapan leprikonlar gibi, tak tuk tak tak tuk)

Bobbi hiç uyumamıştı, değil mi? Gardener'ın kollarının arasına yığılıncaya kadar, gerçekten yığılıncaya kadar, kendini zorlamıştı.

(tak tak tuk tuk... güm güm güm... dün gece geç vakit ve önceki gece kapıya Vuran Tommy'ler kapıya vurdular...)

Gardener traktörün yanında durup üzeri açık motor yuvasına baktı ve sadece ürpermekle kalmadı, soğuktan ölmek üzere olan bir insan gibi titredi ve dişleriyle alt dudağını ısırdı. Rengi uçmuş, şakakları ve alnı ter içinde kalmıştı.

(şofbeni tamir ettiler, traktörü de, Kapıya Vuran Tommy'lerin elinden gelmeyen iş yok be)

Traktör aslında küçük bir araçtı. Büyük bir çiftlikte bir işe yaramazdı. Motorlu çim biçme makinesinden biraz daha büyük, normal traktörlerden daha küçük. Arazi denemeyecek büyüklükte bir bahçe sahibi olanlar için uygundu. Bobbi'ninki de küçük bir

bahçeydi. Burada fasulye, salatalık, bezelye, mısır, turp ve patates yetiştiriyordu. Havuç, lahana ve kabak yoktu.

Bir keresinde Gardener'a, "Sevmediğim şeyleri yetiştirmiyorum," demişti. "Hayat çok kısa."

Traktör çok amaçlıydı. Öyle olmak zorundaydı zira varlıklı bir çiftçi bile beş dönümlük bahçe için 2,500 dolarlık ufak bir traktör alma zahmetine girmezdi. Zorlu arazide gidebiliyordu. (Bobbi onu güzün ağaç sürüklemek için kullanırdı ve Gardener'ın hatırladığı kadarıyla yalnızca bir defa zemine saplanıp kalmıştı.) Kışın ise ona bir kar püskürtme ünitesi takar ve yolunu yarım saat içinde temizlerdi. Sağlam bir motoru vardı, dört silindirli.

Daha doğrusu eskiden öyleydi.

Motor hâlâ yerindeydi ama son derece acayip ve hayallerin ötesinde eklemeler yapılmıştı. Gardener bodrumdaki kapı zili/radyo karışımını hatırlayarak, *acaba Bobbi onu traktöre mi takacak*, diye düşündü. Belki de bir radar falandı. Şaşkınlıkla, havlar gibi güldü.

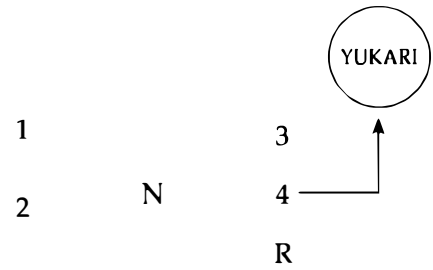
Motorun bir yanından mayonez kavanozu uzanıyordu. İçine renksiz bir sıvı doldurulmuştu. Benzin olamazdı. Tepede başka bir alet vardı. Küçük karbüratörün yerini kocaman bir şey almıştı. Sonra teller... Her taraf aşağı yukarı, sağa sola uzanan, en azından Gardener'ın görebildiği kadarıyla hiçbir anlam ifade etmeyen bağlantılar oluşturan, yılan gibi tellerle doluydu.

Gardener traktörün paneline baktı. Tam başını çevireceği sırada gözleri kocaman açıldı.

Traktör düz vitesliydi, bu paneli iyi bilirdi. Ne de olsa yıllar boyunca defalarca sürmüştü onu. Önceden şöyleydi:

1		3
2	N	4
		R

Fakat şimdi bu panele yeni bir şey eklenmişti. Basit ama insana dehşet veren bir şey:

Buna inanmıyorsun değil mi?

Bilmiyorum.

Hadi ama Gard. Uçan traktörler, öyle mi? Boş versene!

Bobbi'nin şofbeninde minyatür bir güneş var.

Saçmalık. Bence o bir ampuldü. İki yüz vatlık güçlü bir şey...

O bir ampul değildi!

Pekâlâ, tamam, sakin ol. Bu, E.T.*'yle alay eden bir film fragmanına benziyor. Hepsi o kadar. Sen gerçekten bir traktörün uçabileceğine inanıyor musun?*

Kes sesini.

"Kanatlı Traktör!" Buna ne dersin?

Gardener kendini tekrar mutfakta buldu. Özlemle, içki şişelerinin durduğu dolaba bakıyordu. Bakışlarını dolaptan ayırdı fakat bu hiç kolay olmamıştı çünkü gözleri ağırlaşmış gibiydi. Bobbi pozisyonunu değiştirmişti. Solukları biraz hızlanmıştı. Uyanmanın ilk belirtileri. Gardener tekrar saatine baktı, ona geliyordu. Kadın uyanıncaya kadar okuyacak, zihnini biraz olsun dağıtacak bir şey bulma niyetiyle Bobbi'nin yazı masasının yanındaki kitaplığa gitti.

Fakat masada, hurdası çıkmış daktilonun yanında gördüğü şey hepsinden beter bir şok geçirmesine neden oldu. Öyle şok olmuştu ki diğer bir değişikliği güçbela fark edebildi. Masayla daktilonun arkasındaki duvardan, rulo halinde delikli bilgisayar kâğıdı sarkıyordu.

9

Bufalo Avcıları

Yazan: Roberta Anderson

Gardener ilk sayfayı ters çevirip bir kenara koydu. Sonra kendi ismini, daha doğrusu sadece onun ve Bobbi'nin kullandığı takma ismi gördü.

İhtiyaç duyduğumda hep yanımda olan Gard'a.

Baştan aşağı titredi. Sonra ikinci sayfayı da ters çevirdi ve ilkinin üzerine bıraktı.

1

O günlerde, Kansas'ta kan dökülmeye başlamadan önce ovalarda hâlâ çok fazla bufalo vardı. Öyle ki sayıları, beyaz ve yerli fakir erkeklerin tabut yerine bufalo derisine konup gömülmesine yetecek kadar çoktu.

"Bir kere bufalo eti yedin mi dana etini bir daha ağzına sürmezsin," derdi yaşlılar. Söylediklerine yürekten inanıyorlardı herhalde. Çünkü ovalardaki avcılar, bu bufalo avcıları, tüylü, kambur hayaletlerle dolu bir dünyada yaşıyorlardı. Bufaloları anıyor, onlar gibi kokuyorlardı. Bufalo gibi kokuyorlardı çünkü birçoğu güneşten kapkara olmamak için boynuna, yüzüne ve ellerine bufalo içyağı sürüyordu. Boyunlarına ve bazen de kulaklarına bufalo dişinden takılar takıyorlardı. Bufalo postundan pantolon giyiyorlardı. Ve birçoğu da şans getirmesi ya da cinsel gücü koruması için yanında bufalo penisi taşıyordu.

Gölgeleriyle çayırlığı kaplayan bulutlar gibi kırları aşan sürülerin ardından, artık onlar da birer hayalet. Bulutlar duruyor ama büyük sürüler artık yok... bufalo avcıları da. Düzlüklerin sınır tanımayan deli adamları, dörtnala hiçlikten gelen ve yine oraya dönen adamlar, ayaklarında bufalo derisinden ayakkabı olan, boyunlarında bufalo kemikleri

tıkırdayan adamlar; tüm ülkede kan dökülmeye başlamadan önce var olan bir yere ve zamana ait hayaletler.

24 Ağustos 1848 günü öğleden sonra, on beş yıl geçmeden Gettysburg'de ölecek olan Robert Howell Nebraska sınırının ücra bir yerinde, Sand Hill Country olarak bilinen o tuhaf bölgede, küçük bir akarsunun yanında kamp kurdu. Akarsu küçüktü ama su yeterince tatlı kokuyordu...

Gardener romanın kırkıncı sayfasındaydı. Bobbi Anderson'ın uykulu sesini duyduğu sırada metne tamamen dalmıştı:

"Gard? Gard hâlâ burada mısın?"

"Buradayım, Bobbi," diyerek ayağa kalktı. Şimdi başına geleceklerden korkuyor ve bir yanı kafayı yediğine inanıyordu. Evet, elbette öyle olmalıydı. Bobbi'nin şofbeninde küçük bir güneş olamaz, traktörü havalandıran yeni bir vites eklenemezdi... Ama Gardener için bunlara inanmak, Bobbi Anderson'ın onu son gördüğünden beri, yani üç hafta içinde *Bufalo Avcıları* adlı dört yüz sayfalık bir roman yazdığına inanmaktan daha kolaydı. Üstelik bu, yazdığı romanların en iyisiydi. Evet, bu imkânsızdı. Delirdiğine inanmak daha kolay, hatta daha akıllıcaydı.

Keşke inanabilseydi.

DOKUZUNCU BÖLÜM

ANDERSON BİR HİKÂYE UYDURUYOR

1

Bobbi yaşlı bir kadın gibi yüzünü buruşturarak kanepede doğruldu.

Gardener, "Bobbi—" diye başladı.

"Tanrım, her yanım ağrıyor," dedi Anderson. "Gidip değiştirmem... neyse. Ne kadar süredir uyuyorum?"

Gardener saatine bir göz attı. "On dört sanırım. Biraz daha fazla. Bobbi, yeni romanın—"

"Evet. Bir dakika bekle." Bobbi yavaş yavaş banyoya doğru ilerlerken gömleğinin düğmelerini çözmeye başladı. Gardener ona dikkatle baktı. Anderson'ın ne kadar kilo verdiğini anlamaya çalışıyordu. Ona artık sıska bile denmezdi. Bir deri bir kemik kalmıştı.

Kadın, Gardener'ın kendisine baktığını fark etmiş gibi duraksadı. Başını çevirmeden, "Her şeyi açıklayabilirim..." diye mırıldandı.

"Öyle mi?" diye sordu Gardener.

2

Anderson banyoda uzun süre kaldı, tuvalete girip pedini değiştirmesi için gereken süreden çok daha uzun bir süre. Gardener içeri bunları yapmak için girdiğinden neredeyse emindi. Bobbi'nin yüzünde yine-o-lanet-günümdeyim bakışı vardı. Dikkatini duşa verdi ama su sesi gelmiyordu. Endişelenmeye başladı. Bobbi uyandığında tamamen aklı başında gibi görünüyordu ama bu gerçekten öyle olduğunu gösterir miydi? Gözlerinin önünde korkutucu bir sahne belirdi. Bobbi banyonun penceresinden sürünerek çıkıyordu. Ayağında sadece kot pantolonuyla, gıdaklar gibi gülerek ormana kaçıyordu.

Gardener elini alnının sol tarafındaki yaraya götürdü. Başı hafiften zonklamaya başlamıştı. Bir iki dakika daha bekledi. Sonra kalkıp ses çıkarmamaya özen göstererek banyoya gitti. Anderson'ın pencereden kaçma sahnesinin yerini şimdi bir başkası almıştı. Bobbi durumu ona anlatmaktan sonsuza dek kurtulmak için jiletle sakin sakin gırtlağını kesiyordu.

Gardener, içeriyi biraz dinlemeye karar verdi. Gelen sesler normalse mutfağa gidip kahve ve belki yanına omlet yapacaktı. Ama hiçbir şey duymazsa...

Boş yere endişelenmişti. Bobbi banyo kapısını kilitlememişti. Evdeki diğer tüm tadilatlara rağmen kapılar anlaşılan hâlâ eskisi gibi kendiliğinden açılıyordu. Onları düzeltmek için muhtemelen evin kuzey tarafını tadilata sokması gerekecekti. *Belki bu da gelecek haftanın projesidir,* diye düşündü Gard.

Gardener aralıktan Anderson'ın aynanın önünde durduğunu gördü. Bir elinde diş fırçası, diğerinde de diş macunu vardı ama kapağını henüz açmamıştı. Büyük bir dikkatle aynaya bakıyordu. Hipnotize olmuş gibiydi. Dudakları gerilmiş, dişleri ortaya çıkmıştı.

Aynadan bir hareket olduğunu fark edip döndü. Sünmüş göğüslerini gizlemeye çalışmadı.

"Gard, dişlerim sana normal görünüyor mu?"

Gardener, Bobbi'nin dişlerine baktı. Her zamanki gibi görünüyorlardı, gerçi nasıl göründüklerini çok fazla hatırlamıyordu ya. Bu hali ona yeniden Karen Carpenter'ın o korkunç fotoğrafını hatırlatmıştı.

"Evet, tabii." Gardener kadının iyice belli olan kaburgalarına, çıkık kalça kemiklerine bakmamaya çalışıyordu. Anderson kemerini iyice sıkmıştı ama pantolonu yine de düşüyordu. "Normal sanırım." İhtiyatla gülümsedi. "Bak anne, hiç çürük yok."

Anderson da ona gülümseyerek karşılık vermeye çalıştı. Ama dudaklarını gerdiğinden ve dişetleri ortaya çıktığından, ortaya çıkan görüntü biraz groteskti. İşaretparmağıyla azı dişlerinden birini tuttu.

"Ööle aaptığı dama sallmyo mu?"

"Efendim?"

"Böyle yaptığım zaman sallanıyor mu?"

"Hayır. Yani gördüğüm kadarıyla. Neden?"

"Bir rüya görüp duruyorum da ondan. O—" Anderson başını eğip kendine baktı. "Çık dışarı, Gard. Yarı çıplağım."

Endişelenme, Bobbi. Kemiklerine atlayacak değilim.

"Affedersin. Kapı açıktı. Çıktığını sandım."

Kapıyı çekip sıkıca kapattı.

Anderson kapının ardından açık açık, "Neyi merak ettiğini biliyorum," diye seslendi.

Gardener bir şey söylemedi. Orada öylece durdu. Ama Anderson'ın hâlâ orada beklediğini bildiğini *–bildiğini–* hissediyordu. Sanki kapalı kapının ardından her şeyi görüyordu.

"Aklımı kaçırıp kaçırmadığımı düşünüyorsun."

Gardener o zaman, "Hayır," dedi. "Hayır, Bobbi ama—"

Anderson, "Aklım en az senin kadar başımda," dedi. "Her tarafım tutulmuş, doğru dürüst yürüyemiyorum. Sağ dizimi hatırlayamadığım bir nedenle bandajlamışım. Bir kurt kadar açım ve çok kilo verdiğimi biliyorum... ama çıldırmadım, Gard. Aklım

başımda. Sanırım bugün sona ermeden, 'Acaba çıldırıyor muyum?' diye düşünebilirsin. Cevap şu: İkimizin de aklı başında."

Gardener, "Burada neler oluyor, Bobbi?" diye sordu. Sesi çaresiz bir feryat gibi çıkmıştı.

Anderson, "Önce şu kahrolası bandajı çıkarıp altında ne olduğuna bakacağım," diye cevap verdi kapının ardından. "Galiba dizimi fena çarpmışım. Herhalde ormanda oldu. Sonra sıcak bir duş alacak ve temiz kıyafetler giyeceğim. Sen o arada bize kahvaltı hazırla. Sana her şeyi anlatacağım."

"Gerçekten anlatacak mısın?"

"Evet."

"Pekâlâ, Bobbi."

"Burada olduğun için mutluyum, Gard. Bir iki kez kötü düşüncelere kapıldım. Sanki iyi değildin..."

Gardener'ın gözleri doluverdi. Görüntüler titreşip bulanıklaştı. Koluyla yüzünü sildi. "Ben iyiyim. Gidip kahvaltı hazırlayayım."

"Sağ ol, Gard."

Gardener uzaklaştı. Ağır ağır yürüyordu çünkü gözlerini ne kadar silerse silsin görüntüler yine de bulanıklaşıyordu.

3

Mutfağa girer girmez durdu. Dönüp tekrar banyonun kapalı kapısına gitti. Aklına bir şey gelmişti. Şimdi içeriden su sesi geliyordu.

"Peter nerede, Bobbi?"

Bobbi su sesinin arasında, "Ne?" diye bağırdı.

Gardener sesini yükselterek, "Peter nerede?" diye seslendi.

Anderson, "Öldü," diye yanıtladı. "Çok ağladım, Gard... ama o... biliyorsun..."

Gardener, "Yaşlanmıştı," diye mırıldandı. Sonra suyun sesini hatırlayıp tekrar sesini yükseltti. "Yaşlılıktan öldü yani?"

"Evet."

Gardener mutfağa dönmeden önce bir an orada durdu. Neden Bobbi'nin yalan söylediğini düşünüdüğünü ve Peter'ın aslında nasıl öldüğünü merak ediyordu.

4

Gardener, Anderson'ın ocağında omlet yaptı, jambon kızarttı. Eve son gelişinden beri normal fırının üzerine bir mikrodalga fırın yerleştirildiğini fark etti. Tezgâhın ve masanın üstünde, raylara monte edilmiş lambalardan vardı. Anderson bir yandan kitap okur ve yemeğini genellikle burada yerdi.

Koyu ve sert bir kahve de demlemişti. Her şeyi masaya koyduğu sırada Bobbi de mutfağa girdi. Temiz bir kot pantolon ve üzerinde karasinek resmi olan, MAINE EYALET KUŞU yazan bir tişört giymiş, ıslak saçlarına havlu sarmıştı.

Anderson masaya baktı. "Kızarmış ekmek yok mu?" diye sordu.

Gardener dostane bir tavırla, "Lanet olasıca ekmeğini de kendin kızart," dedi. "Üç yüz kilometrelik yolu sana uşaklık etmek için otostop çekerek aşmadım."

Bobbi ona hayretle bakakaldı. "Ne yaptın, ne yaptın? Dün? Yağmurda?"

"Evet."

"Tanrı aşkına, ne oldu? Muriel turneye çıktığını ve son konferansın 30 Haziran'da olduğunu söyledi."

"Muriel'i mi aradın?" Bu tuhaf bir biçimde Gardener'a dokunmuştu. "Ne zaman?"

Bobbi bunun önemi olmadığını belirtmek ister gibi elini salladı, muhtemelen gerçekten de yoktu. "Ne oldu?" diye sordu yeniden.

Gardener ona her şeyi anlatmayı düşündü. Böyle yapmayı çok istediğini de fark etti. Ama Bobbi Anderson onun için sadece

bir Ağlama Duvarı mıydı? Tereddütte kaldı. Her şeyi anlatmaya can atıyordu ama öyle yapmadı. Dertleşmek için daha sonra zaman bulabilirdi.

Belki.

"Daha sonra," dedi. "Şimdi burada neler olduğunu öğrenmek istiyorum."

Anderson başını salladı. "Önce kahvaltı. Ve bu bir emirdir."

5

Gard yumurtayla jambonun çoğunu Bobbi'ye verdi. O da hiç vakit kaybetmedi ve kıtlıktan çıkmış gibi yiyeceklere saldırdı. Gardener onu seyrederken küçükken, en fazla on ya da on bir yaşlarındayken okuduğu Thomas Edison'ın biyografisini anımsadı. Edison bir fikrin peşinden giderken deli gibi çalışırmış. Fikirler fikirleri, buluşları buluşları kovalarmış. Edison böyle zamanlarda karısı ve çocuklarıyla ilgilenmez, banyo yapmaz, hatta yemek bile yemezmiş. Karısı bir tepside yemeğini getirmeyecek olsa, adam ampul ile fonograf arasında gerçekten de açlıktan ölebilirmiş. Bir fotoğrafı vardı, ellerini dağılmış saçlarının arasına daldırmıştı, sanki gerçekten de saçın ve kafatasının altındaki, ona bir türlü rahat vermeyen beyne ulaşmaya çalışır gibiydi. Gardener fotoğraftaki adamın kaçığa benzediğini düşünmüştü.

Gardener alnının sol yanına dokunurken, *Edison'ın migreni varmış*, diye geçirdi aklından. *Migreni ve derin depresyonu.*

Gelgelelim Bobbi'de depresyon emaresi görmemişti. Yumurtaları mideye indirdi. Yedi, sekiz dilim jambonu da yağlı ekmek dilimlerinin arasına koyup yuttu. İki büyük bardak portakal suyunu da dikti. Sonra da gürültülü bir şekilde geğirdi.

"Çok kabasın, Bobbi."

"Portekiz'de sesli sesli geğirmek aşçı için büyük bir iltifat sayılır."

"Orada güzel bir sevişmenin ardından ne yapıyorlar? Yelleniyorlar mı?"

Anderson başını arkaya atıp kahkahalarla gülmeye başladı. Başındaki havlu düştü. Ve Gardener bir deri bir kemik kalmış olmasına rağmen onunla sevişmek istedi.

Sonra hafifçe gülümsedi. "Pekâlâ. Güzel espriydi. Teşekkür ederim. Bir pazar günü sana Benedict usulü yumurta yaparım. Şimdi anlat."

Anderson onun omzunun üzerinden uzanıp raftan sigara paketini aldı. Paket yarısına kadar doluydu. Bir sigara yaktı, sonra da paketi Gardener'a doğru itti.

"Teşekkür ederim, istemem. Neredeyse vazgeçebildiğim tek kötü alışkanlık bu."

Ama Bobbi hikâyesini tamamlamadan önce Gardener dört sigara içti.

6

Anderson, "Sanırım etrafı inceledin," dedi. "Sana bunu söylediğimi hayal meyal da olsa hatırlıyorum. Ve bunu yaptığını biliyorum. Yüzündeki ifade tanıdık. Ormandaki o şeyi bulduğum zaman ben de böyle hissediyordum."

"Hangi şeyi?"

"Bunu sana hemen açıklarsam delirdiğimi düşünürsün. Onu daha sonra göstereceğim. Şimdilik sadece konuşsak daha iyi olur. Bana neler gördüğünü anlat. Ne gibi değişiklikler fark ettiğini."

Gardener saydı: bodrumdaki değişiklikler, Bobbi'nin üzerinde çalıştığı şeyler, şofbendeki garip küçük güneş, traktörün motoruna yapılan garip ekler. Bir an duraksayıp vitesteki değişikliği düşündü. Ama sonra bundan söz etmemeye karar verdi. Bobbi onu da fark ettiğini biliyordu muhtemelen.

"Ve tüm bunların arasında bir roman yazacak zamanı da bulmuşsun," dedi. "Uzun bir roman. Uyanmanı beklerken yak-

laşık kırk sayfasını okudum. Hem çok güzel hem de uzun. Belki de şimdiye kadar yazdıklarının en iyisi... Ve sen daha önce de iyi romanlar yazdın."

Anderson sevinmişti, başını sallayarak onayladı. "Teşekkür ederim. Ben de onun en iyi eserim olduğunu düşünüyorum." Tabaktaki son jambon dilimini işaret etti. "Yiyecek misin?"

"Hayır."

"Emin misin?"

"Evet."

Jambonu alıp yuttu.

"O romanı ne kadar sürede yazdın?"

Anderson, "Bundan pek emin değilim," dedi. "Galiba üç günde. Ama bir haftadan daha uzun sürmedi. Çoğunu uykumda yazdım."

Gardener gülümsedi.

Anderson, "Ben şaka yapmıyorum," dedi.

Gardener'ın gülümsemesi kayboldu.

"Zaman kavramını yitirmiş gibiyim," diye itiraf etti. "Ayın yirmi yedisinde onunla uğraşmadığımı biliyorum. Doğru dürüst hatırlayabildiğim son tarih de bu. Sen buraya dün gece geldin. 4 Temmuz'da. Ve roman bitmişti. Onun için... en fazla bir hafta olmalı. Ama üç günden fazla olduğunu sanmıyorum."

Gardener'ın ağzı açık kaldı. Bobbi ona sakin sakin bakarak ellerini peçeteye sildi. Gardener sonunda, "Bobbi, bu imkânsız," diyebildi.

"Böyle düşündüğüne göre daktilomu görmemişsin."

Gardener otururken eski daktiloya göz atmıştı ama hepsi o kadar. Dikkatini çeken şey roman olmuştu. Anderson'ın eski, siyah daktilosunu belki bin defa görmüştü. Fakat roman yeniydi.

"Dikkatli baksaydın, daktilonun arkasındaki duvarda asılı duran bilgisayar kâğıdı rulosunu görürdün. O aleti de. Yumurta kutusu, piller filan. Ne? Paketi mi istiyorsun?"

Anderson sigara paketini ona doğru itti. Gardener bir sigara aldı.

"Nasıl çalıştığını bilmiyorum. Aslında o aletlerin hiçbirini anlamıyorum. Buraya elektrik sağlayan o makineyi de." Gardener'ın ifadesine bakıp gülümsedi. "Artık Maine Elektrik Şirketi'yle ilişkim kalmadı, Gard. Onlardan elektriği kesmelerini istedim... Dur bakayım... Evet, dört gün önce kestiler. İşte bunu hatırlıyorum."

"Bobbi—"

"Şofbendeki, daktilonun arkasındaki aletten evin arkasındaki bağlantı kutusunun içinde de var. O, hepsinden daha müthiş." Anderson hoş bir şey anımsamış bir kadının tavrıyla güldü. "Onun içinde yirmi, otuz tane büyük pil var. Cooder'da çalışan Poley Andrews çıldırdığımı düşünüyor. Dükkândaki bütün pilleri satın aldım. Daha fazlasını almak için kalkıp Augusta'ya gittim.

"Bodruma toprağı o gün mü taşımıştım?" Anderson kaşlarını çattı, sonra birdenbire gülümsedi. "Evet, öyle sanırım. 1988 Tarihi Pil Yarışı. Yedi dükkâna uğrayıp yüzlerce pille geri döndüm. Sonra Albion'a gittim ve bodrum için bir kamyonet dolusu humuslu toprak satın aldım. Bütün bu işleri aynı gün yaptığımdan hemen hemen eminim."

Kaşları yine endişeyle çatıldı. Gardener bir anlığına onun hem korktuğunu hem de yeniden bitkin düştüğünü düşündü, tabii ki hâlâ bitkindi. Böylesi bir bitkinlik, ne kadar derin olursa olsun, tek gecelik uykuyla geçmezdi. Ayrıca delice laflar da ediyordu. Uykusunda yazdığı kitap, eve elektrik sağlayan piller, Augusta'daki çılgın alışveriş...

Ama etraf kanıt doluydu. Gardener onları *görmüştü*.

"İşte şu," dedi Anderson, ardından güldü.

"Ne, Bobbi?"

"Eve elektrik sağlayan aleti yaparken çok zorluk çektiğimi anlatıyordum. Kazı sırasında da öyle."

"Hangi kazı? Bana göstermek istediğin o ormandaki nesneden mi söz ediyorsun?"

"Evet. Biraz sonra göstereceğim. Bana birkaç dakika daha ver." Anderson'ın yüzünde yine o memnun ifade belirdi. Gar-

dener bunun anlatmayı sadece *istediği* değil, anlatmaya *ihtiyaç duyduğu* bir hikâyesi olan insanların yüzünde beliren ifade olduğunu düşündü. Anderson'ın kopuk kopuk ama neşeli anılarının altında sezdiği şey neydi? Delilik ve çaresizlik mi? Bunların sinyallerini okuma konusunda ondan iyisi var mıydı? Şişman kadınlara ve onların sıkıcı kocalarına şiir okuduğu sırada Anderson burada bir şeyle karşılaşmış ve çıldırmanın eşiğine gelmişti.

Anderson hafifçe titreyen eliyle bir sigara daha yaktı, kibritin alevi bir an titreşti. Ancak dikkatle baktığında görülebilecek türden bir şeydi.

"O sırada yumurta kartonlarım bitmişti. Zaten pillerin bir iki kutuya sığması imkânsızdı. Sonunda Frank dayının sigara kutularından birini aldım. Tavan arasında onun gibi on iki ahşap kutu var. Kutuya tuvalet kâğıdı doldurarak piller için yuva yapmaya çalıştım. Şöyle dik durmaları için. Yuva gibi çukurlar. Anlıyorsun değil mi?"

Anderson işaretparmağıyla bir şeyi iter gibi yaptı. Sonra da Gardener'ın ne demek istediğini kavrayıp kavrayamadığını anlamak için ona baktı. Gardener başını salladı. Yine kendini rüyada gibi hissetmeye başlıyordu; aklının kafatasından sızmaya ve tavanda süzülmeye hazır olduğu duygusu. *Bir içki içsem iyi gelirdi,* diye düşündü ve beynindeki zonklama arttı.

"Ama piller yine de devrildi." Anderson sigarasını söndürdü ve hemen ardından bir tane daha yaktı. "Çıldırmışlardı. İyice çıldırmışlardı. Ben de öyle. Ama sonra aklıma bir şey geldi."

Çıldırmışlar mıydı?

"Chip McCausland'e gittim. Şu Dugout Yolu'nda oturan adama. Onu tanıyor musun?"

Gardener başını iki yana salladı. O yolu bile bilmiyordu.

"Adam orada bir kadınla birlikte yaşıyor. On tane de çocukları var. Tanrım, kadın öyle pasaklı, öyle pasaklı ki... Boynundaki kiri görecektin, Gard... O kiri ancak zımparayla çıkarabilirsin. Galiba adam daha önce biriyle evliymiş ve... Neyse, bu önemli değil.

Sadece... Konuşacak kimse yoktu... *Onlar* konuşmuyorlar, yani insanlar gibi konuşmuyorlar... ve ben de önemli şeylerle önemsizleri karıştırıp duruyorum..."

Anderson gitgide daha hızlı konuşuyordu, sonunda sözcükler birbirine karışmaya başladı. Gardener telaşla, *kriz geçirmek üzere*, diye düşündü. *Biraz sonra ya bağırmaya başlayacak ya da ağlamaya.*

Uzanıp kadının eline dokundu. "İstediğin gibi anlat. Ben buradayım ve seni sonuna kadar dinleyeceğim. Zamanımız bol. Acele etme. Eğer uykuya dalarsam o zaman konunun dışına çıktığını anlarsın. Tamam mı?"

Anderson gülümsedi. Rahatlamıştı. Gardener ormanda ne olduğunu sormak istedi tekrar. Dahası "onlar"ın kim olduklarını. Ama beklemesi daha doğru olacaktı. *Bekleyen insan sonunda türlü felaketlerle karşılaşır,* diye düşündü. Bobbi kafasını toplamak için bir an durdu, sonra konuşmaya devam etti.

"Chip McCausland'in üç dört kümesi var. Bunu söylemek istiyordum sana. Birkaç dolar karşılığında istediğim kadar yumurta kutusu aldım... sandıkların dibine serilen o kartonlardan da. On düzine yumurta alıyor onlar."

Neşeyle güldü ve sonra Gardener'ın tüylerinin diken diken olmasına yol açan bir şey söyledi.

"O büyük kartonları henüz kullanmadım ama kullandığım zaman bütün Haven'a elektrik sağlayacağız sanırım. Haven Maine Elektrik Şirketi'nden kurtulacak. Hatta Albion'a da yetecek. Troy'un önemli bir bölümünü de aydınlatacak.

"Neyse... burada elektrik üretmeye başladım. Tanrım, lafı amma uzattım! Aleti zaten daktiloya yerleştirmiştim, sonra gerçekten de uyudum. En azından kestirdim... Söze buradan başlamıştık değil mi?"

Gardener başını salladı. Anderson'ın yüz yirmi adet büyük pilden oluşan bir aygıtla, üç küçük kente elektrik sağlayacağından normalmiş gibi söz edişini düşünüyordu hâlâ. Bu gerçek miydi, yoksa hayal mi?

"Daktilodaki alet..." Anderson kaşlarını çattı. Başını biraz kaldırdı, sanki Gardener'ın duyamadığı bir sesi dinliyordu. "Bunu göstermek anlatmaktan daha kolay olabilir. Oraya gidip makineye kâğıt takar mısın?"

"Pekâlâ." Gardener oturma odasına açılan kapıya yöneldi, sonra dönüp Anderson'a baktı. "Sen gelmiyor musun?"

Bobbi gülümsedi. "Ben burada kalacağım." Gardener o zaman durumu kavradı, hatta aklının salt mantıkla dolu düzeyinde bile anladı. Ölümsüz Holmes şöyle dememiş miydi? *İmkânsızı ortadan kaldırdığında, geriye kalan ne kadar ihtimal dışı olursa olsun gerçektir.* Ve şimdi orada, masada Anderson'ın bazen "Kelime Akordeonu" dediği makinenin yanında yeni bir roman duruyordu.

Evet ama makineler kendi kendine roman yazmaz, sevgili dostum Gard. Ölümsüz Holmes bu durumda ne söylerdi biliyor musun? Evet, Bobbi'nin daktilosunun yanında şimdi bir roman var. Ama bunu daha önce görmemiş olman, onun yeni yazıldığını kanıtlamaz. Holmes, Bobbi'nin bunu daha önce yazdığını söylerdi. Sen burada yokken keçileri kaçırmaya başladı ve romanı çıkarıp daktilonun yanına koydu. Kendi söylediklerine inanıyor olabilir ama bu, onların gerçek olduğunu kanıtlamaz.

Gardener salonun darmadağın köşesine doğru gitti, burası Bobbi'nin yazma alanıydı. Kitaplığa yakındı, böylece kolaylıkla sandalyesinde sallanarak istediği kitaba uzanıp alabiliyordu. *Bu roman önceden yazılıp kaldırılmayacak kadar güzel.*

Ölümsüz Holmes'ün bu durumda ne diyeceğini de biliyordu: *Bufalo Avcıları*'nın basılmaya değer görülmemiş olması ona da ihtimal dışı gelirdi. Fakat yine de üç günde bir roman yazmanın, hem de daktilo başında değil de çılgın çalışmalarının arasında kestirdiği sıralarda yazmanın, kesinlikle imkânsız olduğunu söylerdi.

Ama onu önceden yazıp bir yere kaldırmamıştı. Gardener öyle olmadığını biliyordu çünkü Bobbi'yi tanıyordu. Böyle bir

romanı sandığa tıkma ihtimali, onun nükleer yanlısı fikir beyan etme ihtimaliyle aynıydı.

Siktir Sherlock, senin de, Dr. Watson'la bindiğiniz atlı arabanın da canı cehenneme. Tanrım, canım öyle içki istiyor ki.

İçki içme dürtüsü –*ihtiyacı*– tamamen geri dönmüştü.

Anderson seslendi. "Orada mısın, Gard?"

"Evet."

Gardener bu kez rulo halindeki bilgisayar kâğıdına dikkatle baktı. Duvardan gevşekçe sarkıyordu. Daktilonun arkasına baktı. Orada gerçekten Bobbi'nin o aletlerinden biri vardı. Bu daha küçüktü. Yarım yumurta kartonu kadardı. Kutuya dört büyük pil konmuş ve üstleri titizce o minik hunilerle kaplanmıştı (Gard bunlara daha yakından baktı ve bu şeylerin ince bir makasla ince konserve artıklarından kırpılarak yapıldığına kanaat getirdi) bunlara renkli teller bağlanmıştı. Teller de bir başka devre kartına gidiyordu. Radyodan alınmış gibi görünen bu devre, daktiloyla kartın arasına yapıştırılmış iki küçük, düz tahtayla tutturulmuştu. Bu tahta parçaları, o an için onları tanımlamaktan aciz Gardener'a tuhaf bir biçimde tanıdık geliyordu. Sonra anladı. Scrabble oynarken harfleri dizdiğiniz minik plakalardı bunlar.

Yan tarafa da bir elekrik tablosu takılmıştı. Bundan uzanan kalın bir kablo daktiloya giriyordu.

Anderson. "Makineye kâğıt koy!" diye bağırdı. Sonra güldü. "Bu kısmı neredeyse bulamayacaktım, ne aptalım değil mi? Onlar bunun için bana yardım etmediler. Problemi kendim çözünceye kadar az kalsın çıldıracaktım. Tuvalette oturmuş, keşke şu bilgisayarlardan alsaydım diye düşünürken tuvalet kâğıdına uzandım... ve *evreka*! Gerçekten kendimi aptal gibi hissettim! Kâğıdı tak, Gard!"

Hayır, hemen buradan çıkacağım *ve Hampden'daki Mor İnek barına kadar otostop* çekeceğim. *Orada kafayı bir güzel çekip bütün bu olanları bir daha hatırlamayacağım. Artık "onlar"ın kim olduğunu bile öğrenmek istemiyorum.*

Ama onun yerine ruloyu çekiştirdi ve ucunu daktiloya taktı. Kalbi hızla, gürültüyle çarpıyordu. "Tamam!" diye seslendi. "Şimdi... şey... bir düğmeyi çevirmem mi gerekiyor?" Ama görünürde düğme yoktu. Olsaydı bile ona dokunmak istemezdi.

Bobbi cevap verdi. "Buna gerek yok!" Gardener bir tıkırtı duydu. Bunu, çocukların elektrikli trenlerinin transformatörlerinden gelen sesi andıran bir homurtu izledi.

Bobbi'nin daktilosundan yeşil bir ışık yayıldı. Gardener adeta tahtaya dönüşen bacaklarının üzerinde, ayaklarını sürüyerek bir adım geriledi. Işık tuşların arasından tuhafça süzülüyordu. Makinenin iki yanında cam panolar vardı ve bunlar şimdi akvaryum camları gibi ışıldıyordu.

Sonra daktilonun tuşları, piyano tuşları gibi, birdenbire inip kalkmaya başladı. Merdane hızla yana kayarken kâğıtta harfler belirdi.

Babam beş kulaç derinlikte yatıyor

Tık! Güm!

Merdane yerine kaydı.

Hayır. Böyle bir şey görmüyorum. Böyle bir şey gördüğüme inanmıyorum.

İşte bu inciler onun gözleriydi.

İğrenç bir yeşil ışık tuşların arasından sızarak bu sözcükleri aydınlatıyordu. Radyum gibi.

Tık! Güm!

En sevdiğim bira Rheingold'dur

Makine öyle hızlı yazıyordu ki tuşlar bulanık görünüyordu. Ekranda kayan yazıları izlemek gibiydi bu.

Bira alacağınız zaman Rheingold'u düşünün!

Gardener, *Tanrım*, diye düşündü. *Bunu gerçekten Bobbi mi yapıyor? Yoksa bu bir numara mı?*

Sarsılan aklı bu umuda sıkıca sarıldı. *Bu bir oyun tabii. Bir oyun. Zavallı Bobbi'nin geçirdiği depresyonla, son derece yaratıcı depresyonuyla ilgili.*

Tık! Güm!

Merdane yine kaydı.

Numara falan değil, Gard.

Merdane kaydı ve Gardener'ın odaklanmış ve irileşmiş gözlerinin önünde bu sözcükler belirdi.

İlk tahminin doğruydu, Gard. Bunu mutfaktan yapıyorum. Daktilonun arkasındaki alet düşüncelere duyarlı. Fotoelektrik pilin ışığa duyarlı oluşu gibi. Bu alet yedi kilometre öteden düşüncelerimi rahatlıkla alıyor. Biraz daha uzaklaşırsam sözcükler karışmaya başlıyor. On beş kilometre ötede ise hiç çalışmıyor.

Tık! Güm! Merdanenin solundaki gümüş kol inip kalktı. Satır arasını açtı. Sonra yazmayı sürdürdü.

Görüyorsun ya, romanımı yazmak için makinenin başına oturmama gerek yoktu. Bak ellerimi kullanmadan yazıyorum işte! Bu zavallı, eski daktilo iki üç gün boyunca durmadan, köpek gibi çalıştı, Gard. O sırada ben ormanda ya da bodrumda çalışıyordum. Ama dediğim gibi çoğunlukla da uyuyordum. Çok tuhaf... biri beni böyle bir makinenin varlığına inandırmayı başarsaydı bile o şeyin benim işime yaramayacağını düşünürdüm. Çünkü ben dikte etmeyi pek başaramam. "Her harfi kendim yazmalıyım," derdim hep. Çünkü kâğıtta beliren sözcükleri görmem gerek. Mesela, bir yazarın romanının tamamını bir kayıt cihazına okumasını aklım almazdı. Oysa bazı yazarlar böyle yapıyor. Ama bu dikte etmeye benzemiyor, Gard. Makine doğrudan bilinçaltıyla bağlantı kuruyor sanki. Yazmaktan çok rüya görmek

gibi... ama ortaya çıkan şey rüyaya benzemiyor. Bilirsin rüyalar çoğu zaman gerçeküstü ve kopuk kopuk olur. Artık bu bir daktilo değil, rüya makinesi. Mantıklı rüyalar gören bir alet. Bufalo Avcıları'nı yazabilmem için bana bunu vermeleri çok komik. Haklısın Gard, bu gerçekten de yazdığım en iyi şey ama yine de temelde bir kovboy hikâyesi. Oğlunun oyuncak otomobilindeki pilleri değiştirmen için seni rahatsız etmesinden sıkılıp, sürekli hareket eden bir oyuncak yapmaya benziyor bu! Düşünebiliyor musun, bu daktilo F. Scott Fitzgerald'ın eline geçseydi neler olurdu? Ya da Hemingway'in? Faulkner'ın? Salinger'ın?

Makine her soru işaretinden sonra bir an duruyor ve yeni bir isim yazıyordu. Salinger'dan sonra tümüyle durdu. Gardener bütün bunları makine yazarken okumuştu ama dalgın dalgın, iyice anlamadan. Bakışları tekrar sayfanın başına kaydı. *Bunun bir oyun olduğunu düşünüyordum, belki daktiloyu bir şekilde diğer ucundan yazabileceği şekilde bir yere bağlamıştır, diyordum.*

Numara falan değil, Gard, yazmıştı.

Gardener birdenbire, *aklımdan geçenleri okuyabiliyor musun, Bobbi,* diye sordu.

Tık! Güm! Merdane birdenbire kaydı. Gardener irkildi. Az kalsın bağıracaktı.

Evet. Ama biraz.

Öğretmenliği bıraktığım yıl, 4 Temmuz'da ne yaptık?

Arabayla Derry'ye gittik. Bir tanıdığın olduğunu, onun bize havai fişek satacağını söyledin. Gerçekten de o fişekleri aldık ama hepsi bozuktu. Sen epey sarhoş oldun ve geri dönüp o arkadaşını dövmek istedin. Seni vazgeçiremedim, sonunda geri döndük. Ve bir de baktık ki, adamın evi yanıyor. Arkadaşının bodrumunda bir sürü gerçek havai fişek varmış. Sağlam fişekler. Adam kutulardan birine bir izmarit düşürmüş. Yangını ve itfaiye arabalarını görünce gülmekten yere düştün.

Gardener rüyadaymışçasına bir duyguya kapıldı yeniden, bu seferki çok daha güçlüydü. Ona karşı mücadele etti, gözlerini dikkatle kâğıtlara dikti. Bir şey arıyordu. Bir iki saniye sonra buldu: Bufalo Avcıları'*nı yazabilmem için bana bunu vermeleri çok komik.*

Öncesinde de şöyle demişti: *Ama piller yine de devrildi. Çıldırmışlardı. İyice çıldırmışlardı.*

Yanakları ateşi varmış gibi alev alev yanıyordu ama alnı buz misali soğuktu. Sol gözünün üzerinde düzenli bir şekilde atan ağrının zonklayışı bile buz kesmişti sanki. Metronom ritminde küçük bıçak darbeleri vuruyordu başında.

Gardener o iğrenç yeşil ışığın aydınlattığı daktiloya bakıp, *Bobbi*, diye düşündü. *Onlar kim?*

Tık! Güm!

Tuşlar tıkırdadı. Harfler sözcükler oluşturdu. Sözcükler de bir çocuk tekerlemesinin iki dizesini:

Dün gece geç vakit ve önceki gece
Kapıya Vuran Tommy'ler, Kapıya Vuran Tommy'ler kapıya vurdular.

Jim Gardener bir çığlık attı.

7

Sonunda ellerinin titremesi geçti, hiç olmazsa fincanı, sıcak kahveyi üstüne dökmeden ağzına götürecek kadar. Bu sabahki kaçıklık aktivitelerini suratını yakarak tamamlamak istemiyordu.

Anderson masanın diğer tarafından ona endişeli gözlerle bakıyordu. Kilerin karanlık bir köşesine kaliteli bir brendi saklamıştı. Gardener'ın kahvesine ondan koymayı önerdi. Ama Gardener istemedi, salt pişmanlık değil, gerçek bir acıyla. O brendiye ihtiyacı vardı aslında. İçki başındaki ağrıyı hafifletecek, belki

de tamamen geçirecekti. Daha da önemlisi, zihnini berraklaştıracaktı. Böylece dünyanın kıyısından uzaya savrulmuş gibi hissetmekten kurtulacaktı.

Tek sorun, nihayet "o" tehlikeli noktaya erişmiş olmasıydı, değil mi? Doğru. Bu noktada kahveye eklenen biraz brendi yetmeyecekti artık. Bobbi'nin şofbeninin kapağını açtığından ve yukarıya çıkıp viski yuvarladığından bu yana çok fazla şey görmüştü. O zaman güvendeydi fakat şimdi havada fırtınalara yol açan çalkantılı bir şey vardı.

Yani içmeyecekti. Burada neler döndüğünü iyice anlayıncaya kadar kahvesine birkaç damla içki konmasına bile izin vermeyecekti. Bilhassa da Bobbi'ye neler olduğunu anlayıncaya kadar.

Anderson, "O son satırlar için üzgünüm," dedi. "Ama makineyi durdurabilir miydim, emin değilim. Sana onun bir rüya makinesi olduğunu söyledim ama ayrıca 'bilinçaltı makinesi' o. Aslında aklından geçenleri pek anlayamıyorum, Gard. Bunu başkalarıyla denedim ve çoğunlukla her şey yolunda gitti. Parmağını hamura batırmak gibi. Karşındaki insanın aklının derinliklerine kadar inebiliyorsun. 'Alt-benlik' diye tanımlayacağın şeye kadar... ama orası korkunç... feci şeylerle dolu... Onlara 'düşünce' bile diyemezsin... belki 'görüntü' sözcüğü daha uygun. Çocukların çizdikleri resimler kadar basit şeyler ama canlılar. Uzmanların okyanusun derinliklerinde buldukları balıklara benziyorlar. Hani yüzeye çıkarıldıklarında patlayan o balıklara." Bobbi aniden titredi. "Ama *canlılar*," diye yineledi.

Bir an derin bir sessizlik oldu. Sadece dışarıda ötüşen kuşların cıvıltıları duyuluyordu.

"Her neyse, fakat senin sadece yüzeydeki düşüncelerini algılayabiliyorum. Çoğunlukla kopuk ve karmakarışıklar. Diğerleri gibi olsaydın başına neler geldiğini anlardım. Neden böyle berbat bir halde olduğunu da."

"Teşekkürler, Bobbi. Sık sık buraya gelmemin bir nedeni olduğunu biliyordum. Yemeklerin için gelmediğime göre iltifatla-

rın için geliyorum herhalde." Gardener gülümsedi ama bu gergin bir gülümsemeydi. Bir sigara daha yaktı.

Anderson, Gardener hiç konuşmamış gibi sözlerini sürdürdü. "Tabii önceden başına gelenleri düşünerek bir tahminde bulunabilirim. Ama ayrıntıları senin anlatman gerekir... İstesem bile kafanın içini göremem. Bütün düşüncelerini aklının önüne yığsan ve 'Haydi oku,' desen, yine de başaramam sanırım. Yani düşüncelerini iyice anlayamam. Ama bana 'onlar'ın kim olduğunu sorduğun zaman, Kapıya Vuran Tommy'lerle ilgili çocuk tekerlemesi zihninde bir baloncuk gibi yükseldi ve makine bunu kendi kendine yazdı."

Gardener, "İyi," dedi. Aslında iyi değildi. Hiçbir şey iyi değildi. "Ama onlar gerçekten kim? Kapıya Vuran Tommy'ler olmaları dışında? Peri mi? Orman cücesi mi? Gremlin—"

Anderson, "Sana etrafa bakmanı söyledim," diye cevap verdi, "çünkü bunun ne büyük bir şey olduğunu iyice anlamanı istedim. Bunların ne anlama geldiğini kavramanı..."

Gardener, "İşin orasını anladım," diyerek hafifçe gülümsedi. "Bir iki şey daha gördüğüm takdirde deli gömleğini giymeye de hazır olacağım."

Anderson, "Senin Kapıya Vuran Tommy'ler uzaydan geldiler," dedi. "Herhalde sen de bu sonuca vardın."

Gardener, *aklımdan geçmedi değil*, diye düşündü ama birdenbire ağzı kuruyuverdi. Kahve fincanını kavrayan elleri buz kesti.

"Etrafımızdalar mı?" Kendi sesi uzaklardan, çok uzaklardan geliyordu sanki. Birden arkasına dönüp bakmaktan ve üç gözlü, ağzının yerinde bir boru olan, yamru yumru bir şeyin kilerden çıktığını görmekten korkmuştu; böyle bir şeye ancak filmlerde, belki *Yıldız Savaşları*'nda rastlanabilirdi.

Anderson sakin sakin, "Bence, onlar öleli epey olmuş. Yani fiziksel açıdan. Herhalde insanlar ortaya çıkmadan çok önce öldüler," dedi. "Tabii... Caruso öleli de epey oldu ama plak kayıtlarından hâlâ şarkı söylemeye devam ediyor. Öyle değil mi?"

Gardener, "Bobbi," diye mırıldandı. "Bana olanları anlat. En başından başlamanı istiyorum ve sözlerini, 'Tam zamanında gelip bayılmak üzereyken beni yakaladın,' diye tamamla. Bunu yapabilir misin?"

"Tam olarak değil," deyip sırıttı. "Ama elimden geleni yaparım."

8

Anderson çok uzun bir süre konuştu. Bitirdiğinde vakit öğleyi geçmişti. Gardener mutfak masasının başında oturuyor ve sigara içiyordu. Bir ara özür dileyip kalktı. Banyoya gidip üç aspirin daha aldı.

Anderson anlatmaya ormanda ayağının takılmasıyla başladı. Geri dönüp geminin etrafını kazdığını ve eşsiz bir şey bulduğunu fark ettiğini açıkladı. Sonra oraya üçüncü gidişinden söz etti. Ama leşine sineklerin üşüşmediği dağsıçanını, Peter'ın gözündeki kataraktın azalmasını ve Veteriner Etheridge'e yaptıkları ziyareti anlatmadı. Bütün bunları çabucak atladı ve o nesnenin etrafında bütün gün çalıştığını, döndüğü zaman Peter'ı ön verandada ölü bulduğunu söyledi.

"Sanki uyuyordu zavallı." Sesinde yapmacık bir hüzün vardı, Gardener'ın tanıdığı Bobbi'ye öylesine uymuyordu ki Gardener hemen ona baktı. Sonra da gözlerini gerisingeri ellerine dikti. Anderson usulca ağlıyordu.

Kısa bir sessizliğin ardından Gardener sordu. "Sonra?"

Anderson gülümsedi. "Tam zamanında gelip bayılmak üzereyken beni yakaladın."

"Ne demek istediğini anlayamadım."

Anderson, "Peter 28 Haziran'da öldü," dedi. Aslında yalan söylemeye pek alışık değildi. Gelgelelim, bu sözlerin ağzından inandırıcı bir biçimde çıktığını düşünüyordu. "Doğru dürüst

hatırladığım en son gün bu. Yani sen dün gece gelinceye kadar." Gardener'a dürüst bir tavırla, içtenlikle gülümsedi. Ama bu da yalandı çünkü doğru düzgün hatırlayabildiği son gün 27 Haziran'dı. Toprağa gömülü devasa şeyin başında elinde kürekle durduğu an. Ona, "Her şey yolunda," diye fısıldamaları ve Bobbi'nin toprağı kazmaya başlamasıyla son buluyordu anısı. Tabii olayın tamamı böyle değildi. Daha pek çok ayrıntısı vardı. Ama bunları sırasıyla hatırlayamıyordu. Hatırladıklarını ise gizlemesi gerekiyordu. Dikkatle gizlemesi. Mesela Gard'a Peter meselesini açıklayamazdı. Hemen yapamazdı bunu. *Onlar* açıklamamasını söylemişlerdi. Ama zaten tembihlemelerine gerek yoktu.

Ayrıca Jim Gardener'ı göz hapsine alması gerektiğini söylemişlerdi. Elbette bu uzun sürmeyecekti. Çünkü Gard pek yakında

(*bizden biri olacak*)

takıma katılacaktı. Evet. Onun da takıma katılacak olması muhteşemdi. Çünkü bu dünyada sevdiği bir tek kişi varsa o da Jim Gardener'dı.

Bobbi, "onlar" kim?

Kapıya Vuran Tommy'ler. Gardener'ın acayip bir biçimde bulanık zihninden gümüşümsü bir baloncuk halinde yükselen bu isim pekâlâ uygun sayılırdı. Çoğu isimden daha bile iyiydi.

Gardener paketteki son sigarayı da yaktı. "Şimdi ne olacak?" diye sordu. Hem şaşkın hem de ihtiyatlı bir hali vardı. "Bütün bunları sindirebildiğimi iddia etmeyeceğim." Biraz delice bir kahkaha attı. "Ya da midem hepsini birden alacak kadar geniş değil."

Anderson, "Anlıyorum," dedi. "Geçen haftaki olayları pek iyi hatırlamamamın nedeni bence bütün bunların çok... tuhaf olması. İnsan, beyni bir rokete bağlanmış gibi bir duyguya kapılıyor."

Gardener'a yalan söylemekten hoşlanmıyor, bu durum onu huzursuz ediyordu. *Ama bu yakında sona erecek. Gard'ı... Gard'ı... şey... onu ikna edeceğiz. Gemiyi gördüğünde. Gemiyi hissettiğinde...*

"İster inanayım ister inanmayayım, anlattıklarının çoğunu kabul etmek zorundayım sanırım."

"'İmkânsızı ortadan kaldırdığında, geriye kalan ne kadar ihtimal dışı olursa olsun gerçektir.'"

"Demek Holmes'ün bu sözü senin de aklında kaldı?"

"Az çok kaldı. Senden bir iki kez duymasam aklıma gelmezdi herhalde."

Gardener başını salladı. "Bu duruma uyuyor sanırım. Eğer gördüğüme, duyduğuma inanmazsam, o zaman çıldırdığımı kabul etmek zorunda kalırım. Gerçi şu dünya deli olduğuma tanıklık etmeye can atan bir sürü insan var, o başka."

"Sen deli değilsin, Gard." Anderson elini usulca onun elinin üzerine koydu. O da elini çevirip Bobbi'ninkini sıktı.

"Biliyorsun işte... Karısını vuran bir adam... Birçok kişi, bunun delirdiğimi kanıtlayan somut bir delil olduğunu söyler. Anlıyorsun, değl mi?"

"O olay sekiz yıl önce oldu, Gard."

"Öyle. Ve o herifin göğsüne dirseğimi geçireli de sekiz gün oldu. Arberg'ün partisinde adamın birini de şemsiyeyle kovalayıp saldırdım, bunu sana söylemiş miydim? Şu son beş yıl içinde kendimi mahvetmek için elimden geleni yaptım—"

Bobbi Anderson neşeyle bağırdı. "Merhaba, sayın izleyiciler. 'Kendinize Acıyın' programına hoşgeldiniz. Bu geceki konuğumuz—"

Gardener usulca, "Dün sabah kendimi öldürecektim," dedi. "Eğer başının dertte olduğunu düşünmeseydim balıklara yem olacaktım. Ama çok güçlü bir düşünceydi bu..."

Anderson ona dikkatle baktı. Sonra elini canını yakacak kadar sıktı. "Sen ciddisin, değil mi? Tanrım!"

"Evet. Durumun ne kadar kötüleştiğini öğrenmek ister misin? O sırada bana yapabileceğim en mantıklı şey buymuş gibi göründü."

"Saçmalama."

"Çok ciddiyim. Sonra aklımda bir düşünce belirdi. Başının dertte olduğuna ilişkin bir düşünce. Bu yüzden intihar etmeyi seni arayıp sesine duyana dek ertelemeye karar verdim. Ama sen evde değildin."

Anderson, "Muhtemelen ormandaydım..." diye mırıldandı. "Ve sen de koşarak buraya geldin." Gardener'ın elini kaldırıp usulca öptü. "Bu çılgın olayların hiçbir anlamı yoksa bile en azından hayatta kalmanı sağladılar, seni piç kurusu!"

"Her zamanki gibi muhteşem iltifatlarınla beni şımartıyorsun, Bobbi."

"Eğer kendini öldürürsen mezar taşına bunu yazdırırım. 'PİÇ KURUSU!' Üstelik harfleri derince kazıtırım. Böylece en aşağı bir yüz yıl silinmez."

Gardener, "Eh, teşekkür ederim," dedi. "Ama şu sıra bunun için endişelenmene gerek yok çünkü hâlâ aynı şeyi düşünüyorum."

"Neyi?"

"Başının dertte olduğunu."

Anderson elini çekmeye, bakışlarını ondan kaçırmaya çalıştı.

"Bana bak, Bobbi. Kahretsin."

Anderson istemeye istemeye baktı. Alt dudağını sarkıtmıştı. Gardener bu inatçı ifadeyi çok iyi bilirdi. *Ama aynı zaman biraz endişeli de görünmüyor mu*, dedi kendi kendine.

"Bütün bunlar görünüşte harika. Pillerin ev için sağladığı elektrik. Kendi kendine yazılan kitaplar. Tanrı bilir, başka daha neler. Öyleyse neden bana başın dertteymiş gibi geliyor?"

Bobbi, "Bilmiyorum," diye mırıldandı ve bulaşıkları yıkamak için kalktı.

9

Anderson, "Yere yığılıncaya kadar çalıştım, bu nedenlerinden biri olabilir," dedi. Sırtı Gardener'a dönüktü. Böylesinin işine

daha çok geldiğini düşündü Gardener. Sıcak, sabunlu suda tabaklar tıkırdıyordu. Anderson konuşmasını sürdürdü. "Mesele sadece uzaylılar, temiz, ucuz elektrik gücü ve telepati de değil. Postacım karısını aldatıyor, bunu biliyorum ama bilmek istemiyorum. Lanet olsun, ben dedikodu kumkuması değilim. Gelgelelim adama bakar bakmaz olayı gördüm. Görmezden gelemezdim. Bu otuz metre yüksekliğinde neon bir tabelayı görmezden gelmeye benzerdi, Gard. Tanrım! O kadar şaşkınım ki!"

Gardener, "Anlıyorum," dedi. Sonra da, *gerçeği söylemiyor,* diye düşündü. *Gerçeğin tamamını anlattığını sanmıyorum. Bildiğini de sanmıyorum.* Kısa bir sessizlikten sonra ekledi. "Sorum hâlâ cevaplanmadı: Şimdi ne yapacağız?"

"Bilmiyorum." Anderson dönüp baktı. Gardener'ın kaşlarını kaldırdığını fark etti ve "Sana cevabı beş yüz kelimelik güzel bir makaleyle açıklayabileceğimi mi sanıyordun?" diye sordu. "Bunu yapamam. Bazı fikirlerim var ama hepsi o kadar. Onlar da ahım şahım şeyler değil. Sanırım önce seni oraya götürmeliyim, o nesneyi görür"

(*ve ikna olursun*)

"ve durumu anlamaya çalışırsın. Sonrasına bakarız."

Gardener, Anderson'ı uzun uzun süzdü. Bobbi bu kez gözlerini ondan kaçırmadı. Bakışları dürüsttü. Ama Gardener bir terslik olduğunu seziyordu. Örneğin, Peter'ın ölümünden söz ederken Bobbi'nin sesinde beliren o yapmacık keder. Belki gerçekten ağlamıştı ama ses tonunda bir tuhaflık vardı.

"Pekâlâ. Gidip topraktaki uzay gemisine bakalım."

Anderson sakin sakin, "Ama önce öğle yemeği yiyelim," dedi.

"Yine mi acıktın?"

"Elbette. Sen acıkmadın mı?"

"Tanrım, hayır!"

"O halde ben ikimiz için de yerim," dedi Anderson ve öyle de yaptı.

ONUNCU BÖLÜM

GARDENER KARARINI VERİYOR

1

"Aman Tanrım." Gardener bir anda yeni kesilmiş bir ağaç kökünün üzerine çöktü. Ya oturacak ya da yere yığılacaktı. Sanki biri midesine şiddetli bir yumruk indirmişti. Hayır, bu durum daha da garipti. Biri endüstride kullanılan devasa elektrikli süpürgelerden birinin hortumunu ağzına sokmuş ve bir saniyede ciğerlerindeki bütün havayı söküp almıştı. Soluk soluğa ve alçak sesle, "Aman Tanrım," diye yineledi. Başka bir şey yapacak halde değildi.

"Harika, değil mi?"

Yamacın ortalarına kadar gelmişlerdi. Anderson'ın dağsıçanının leşini bulduğu yerin yakınlarına. Daha önce bu yokuşta sık ağaçlar varken, şimdi Gardener'ın zorla tanıdığı tuhaf bir taşıtın geçmesi için buraya bir yol açılmıştı. Taşıt Anderson'ın kazdığı çukurun yanında duruyordu. Hem çukur hem de topraktaki nesne taşıtı cüceleştiriyordu.

Çukur şimdi altmış metre uzunluğunda ve altı metre genişliğindeydi. Nesne on belki on iki metrelik bir çıkıntı yapıyordu ve bu çıkıntı kadın basenine benziyordu. Geminin gri kenarı, çelikten yapılmış dev bir çay tabağın kenarını andırıyordu.

Gardener yine, "Aman Tanrım," diye inledi. "Şuna bak."

Anderson, "Baktım," dedi. Dudakları belirsiz bir gülümsemeyle bükülmüştü. "Bir hafta boyunca ona baktım. Şimdiye kadar gördüğüm en güzel şey bu. Birçok sorunu da çözümleyecek, Gard. 'Ve atlı bir adam geldi. Atı sürüyor, sürüyordu—'"

Bu sözler sersemliğine son verdi, Gardener Anderson'a baktı. Sanki Bobbi bu geminin geldiği o karanlık yerlerde dolaşıyordu. Yünzdeki ifade Gardener'ı ürpertmişti. Gözlerini sadece uzaklarda bir noktaya dikmemişti. Boş boş bakıyordu gözleri.

"Ne demek istiyorsun, Bobbi?"

"Ha?" Anderson sanki derin bir uykudan uyanıyormuş gibi ona döndü.

"'Ve atlı bir adam geldi,' derken ne kastediyorsun?"

"Seni kastediyorum, Gard. Kendimi. Ama sanırım... sanırım daha çok seni kastediyorum. Buraya gel de bir bak."

Anderson hızla yamaçtan inmeye başladı. Bunu alışkanlığın verdiği kayıtsız bir zariflikle yapıyordu. Yirmi adım kadar attı, sonra Gardener'ın peşinden gelmediğini fark etti. Dönüp baktı. Gardener yerinden kalkmıştı ama hepsi o kadar.

Anderson, "Seni ısırmaz," dedi.

Gardener, "Öyle mi? Bana ne yapar dersin?" diye yanıt verdi.

"*Hiçbir şey!* Onlar ölü, Gard! Senin Kapıya Vuran Tommy'ler gerçekmiş ama ölümlülermiş. Ve bu gemi en aşağı elli milyon yıldan beri burada. Buz tabakası geminin üzerini örtmüş ama onu yerinden kımıldatamamış. O tonlarca buz uzay gemisini kımıldatamamış! O yüzden buzlar kırılmış. Çukura baktığın zaman bunu görebilirsin. Buzul tıpkı donmuş bir deniz dalgasına benziyor. Üniversiteden Dr. Borns burayı görse çıldırırdı... Ama onlar gerçekten ölmüş, Gard."

Gardener yerinden kımıldamadan, "İçeriye girdin mi?" diye sordu.

"Hayır. Kapak... Sanırım orada bir kapak var, bunu hissediyorum... hâlâ toprağın altında. Ama bu bildiğim şeyi değiştirmiyor. Onlar ölü, Gard. Ölmüşler."

"Onlar ölmüş, sen de gemiye girmediğin halde uyuşturucu almış bir Thomas Edison gibi sürekli bir şeyler icat ediyorsun. İnsanların aklını okuyorsun. Onun için sorumu tekrarlayacağım: O gemi bana ne yapacak?"

Anderson o zaman sakin sakin ve pişmanlık duymadan en büyük yalanı söyledi. "İstemediğin hiçbir şey yapmayacak." Sonra tekrar yokuştan inmeye başladı. Gardener'ın peşinden gelip gelmediğini anlamak için dönüp bakmadı.

Gardener tereddüt etti. Başı çok kötü zonkluyordu. Sonra Bobbi'nin peşinden gitti.

2

Çukurun yanında duran Anderson'ın eski kamyonetiydi. Eskiden bir pikaptı. Anderson onunla New York'tan üniversiteye gitmişti. On üç yıl önceydi bu ve araba o zaman da yeni sayılmazdı. Anderson onu 1984'e kadar kullanmıştı. O zamanlar Haven'daki tek garaj ve benzin istasyonu olan Shell'de çalışan Elt Barker artık arabayı muayeneden geçirmeyeceğini söyleyene kadar yani. Sonra bir hafta sonu deli bir işe girişmişlerdi. İkisi de sarhoştu ve Gardener, kullandıkları Frank Garrick'in eski kaynak makinesi yüzünden havaya uçmamalarını hâlâ bir mucize sayıyordu. Aracın arka tarafının tavanını sökmüş ve onu garip bir kamyonete dönüştürmüşlerdi.

Bobbi Anderson araçtan kalana bakıp ciddi ciddi, "Gard, sevgili Gard," demişti. "Şuna bak. Kendimize bir bombardıman uçağı yaptık." Sonra eğilip kusmuştu. Gardener onu kucaklayıp verandaya götürmüştü. Peter ayaklarının etrafında endişeyle dönüp durmuştu. Verandaya vardığı sırada Bobbi çoktan sızmıştı. Onu dikkatle kanepeye yatırmış, sonra o da kendinden geçmişti.

Uyduruk kamyonet aslında sağlam bir araçtı ama sonunda nalları dikmişti. Anderson onu kimsenin, parçaları için bile, almayacağını iddia edip eski pikabı bahçenin dibine koymuştu.

Gardener ise Bobbi'nin bu konuda duygusal davrandığını düşünmüştü.

Ve o uyduruk kamyonet şimdi yeniden dirilmişti. Fakat eski model pikaplardaki mavi boya ve suni ahşap yanları dışında, o eski araca artık hiç benzemiyordu. Sürücü tarafındaki kapı ve arabanın ön kısmının çoğu tamamen gitmişti. Buraya şimdi toprak kazmak ve kazılan toprakları taşımak için kullanıldığı anlaşılan acayip bir ekipman yerleştirilmişti. Gardener, Anderson'ın kamyonetini sorunlu bir çocuğun buldozerine benzetti. Eskiden radyatör ızgarasının olduğu yerde şimdi devasa bir tornavidaya benzeyen bir şey uzanıyordu. Motor eski bir traktörden alınmış gibiydi.

Bobbi bu motoru nereden buldun? Onu nereden çıkardın ve buraya nasıl getirdin? Yüce Tanrım!

Tüm bunlar çok ilginç olmasına rağmen, hepsine bir iki dakika göz atabildi. Sonra Anderson'ın yanına gitti. Bobbi ellerini ceplerine sokmuş, çukura bakıyordu.

"Ne düşünüyorsun, Gard?"

Gardener ne düşündüğünü bilmiyordu, zaten konuşacak halde değildi.

Çukur şaşılacak kadar derindi. Gard derinliğin on bir iki metre kadar olduğunu tahmin etti. Güneş ışınlarının açısı uygun olmasaydı çukurun dibini göremeyecekti. Geminin pürüzsüz gövdesiyle çukrurun kenarı arasında doksan santimlik bir açıklık vardı. Gövde dümdüzdü. Üzerinde numara, sembol, resim ya da hiyeroglife benzer bir şey yoktu.

Görünen kısmın altındaki bölüm toprağın derinliklerinde gözden kayboluyordu. Gardener başını salladı. Ağzını açtı ama söyleyecek söz bulamayınca kapattı.

Anderson'ın takıldığı ve konserve kutusu sandığı, gövdeye ait o kısım şimdi tam burnunun dibindeydi. Kolaylıkla uzanıp onu tutabilirdi, Anderson'ın iki hafta önce yaptığı gibi... fakat arada bir fark vardı: Gardener ayakta duruyordu, Bobbi ise o sırada dizlerinin üzerine çökmüştü. Yamaçta ne gibi değişiklikler

olduğunu belli belirsiz fark etmişti Gardener. Ağaçlar kesilmiş, kökler çürük dişler gibi çıkarılmıştı. Ama sonra dikkati dağıldığından bu konuyla pek ilgilenmemişti. Anderson ona yamacın ne kadarını kazdığını açıklasa o zaman daha dikkatli bakardı muhtemelen. Yamaç gemiyi kazıp çıkartmayı zorlaştırmıştı... bu yüzden Anderson işi kolaylaştırmak adına yamacın yarısını ortadan kaldırmıştı.

Gardener şaşkın şaşkın, *uçan daire*, diye düşündü. *Ben denize atladım. Bu ölmeden önce gördüğüm bir rüya. Bir iki saniye sonra kendime gelecek ve nefes almaya çalışırken tuzlu suyu içime çektiğimi fark edeceğim. Her an olabilir bu. Her an.*

Ama öyle bir şey olmadı. Olacağı da yoktu çünkü bütün bunlar gerçekti. O bir uçan daireydi.

Ve bu hepsinden kötüydü. Bu bir uzay gemisi, uzaylılara ait bir taşıt ya da dünyadışından gelen bir araç değildi. Bir uçan daireydi bu. Hava Kuvvetleri, kafası çalışan biliminsanları ve psikologlar böyle bir şey olmadığını kanıtlamışlardı. Kendine saygısı olan hiçbir bilimkurgu yazarı hikâyesine bir uçan daire katmazdı. Katarsa kendine saygısı olan hiçbir editör o hikâyeye elini sürmezdi. Uçan dairelerin modası geçmişti artık. En eski uydurmacalardan biriydi bu. Uçan dairelerin modası geçmekle kalmamış, artık alay konusu olmuştu. Onlara son zamanlarda sadece akıl hastaları ve fanatikler inanıyordu. Bir de o ciddiyetsiz gazeteler haftada bir mutlaka bunlarla ilgili bir haber yayımlıyordu. "Bir Anne Gözyaşları İçinde, Altı Yaşındaki Kızını Uçan Daireden İnen Bir Yaratığın Hamile Bıraktığını Açıkladı."

Hangi tuhaf nedendendir bilinmez bu hikâyelerin kaynağı her zaman Brezilya ya da New Hampshire'dı.

Ama işte şimdi burada bir uçan daire vardı. Yeryüzünde yüzyıllar dakikalar gibi geçerken, o toprağın derinliklerinde beklemişti. Gardener'ın aklına birdenbire İncil'den bir cümle geldi ve soğuk bir rüzgâr esmiş gibi ürperdi. *O günlerde yeryüzünde devler vardı.*

Anderson'a döndü, bakışlarıyla adeta yalvarıyordu.

"Bu gerçek mi?" Ancak fısıldayabilmişti.

"Gerçek. Dokun bak." Gövdeye vurdu. Mauna vurulduğunda çıkan gürültüye benzeyen o ses duyuldu yeniden. Gardener uzandı... sonra birdenbire elini geri çekti.

Anderson'ın yüzünde öfke bir an gölge gibi belirip kayboldu. "Söyledim ya, Gard. Seni ısırmaz."

"Bana istemediğim bir şey yapmayacak, değil mi?"

"Kesinlikle hayır."

Gardener o sersemlik esnasında düşünebildiği kadar düşündü. Bir zamanlar içki konusunda da aynı şeye inanmıştı. Ah evet, 1970'lerin başında birçok kimsenin uyuşturucu hakkında da aynı şeyi söylediğini duymuştu ve bu kişilerin çoğu kokain yüzünden kendini kliniklerde ya da bağımlılık terapilerinde bulmuştu.

Söylesene Bobbi, kendinden geçinceye kadar çalışmak istedin mi gerçekten? Anoreksik gibi görünecek kadar zayıflamak istedin mi? Galiba benim bütün bilmek istediğim şu: Bunları yapmaya kendini sen mi zorladın? Yoksa onlar mı? Neden Peter konusunda yalan söyledin? Niçin bu ormanda artık kuşlar ötmüyor?

Anderson sabırla, "Haydi," dedi. "Konuşmamız ve bazı önemli kararlar vermemiz gerekiyor. Yarı yolda her şeyin içtiğin için gördüğün bir halüsinasyon olduğunu söylemeni istemiyorum."

"Söylediğin çok boktan bir şey."

"İnsanların söylemek zorunda olduğu şeylerin çoğu öyledir. Daha önce alkol krizleri geçirdin. Bunu sen de biliyorsun, ben de."

Evet ama benim tanıdığım Bobbi bundan hiç söz etmezdi... en azından bu şekilde.

"Ona dokunursan inanırsın. Bütün söyleyeceğim bu kadar."

"Sanırım bu senin için önemli."

Anderson ağırlığını sabırsızca bir ayağından diğerine verdi.

Gardener, "Pekâlâ," dedi. "Pekâlâ, Bobbi."

Uzanıp geminin kenarını tuttu. Ona rastladığı ilk gün Anderson'ın da yaptığı gibi. Kadının suratında yoğun bir heyecan ifadesinin belirdiğini fark etti. Anderson'ın yüzündeki ifade, havai fişeğin patlamasını bekleyen insanların yüzlerini andırıyordu.

Ona dokunduğunda aynı anda birkaç şey birden oldu.

Önce avucunda bir titreşim hissetti. Yüksek voltajlı telleri taşıyan bir direğe dokunduğunuzda hissedilen türden bir şey. Bir an eli uyuştu sanki, titreşim inanılmaz bir hızla yayılıyor gibiydi. Sonra bu duygu kayboldu. Aynı anda Gardener'ın kafasının içi müzikle doldu. Ama sesler o kadar yüksekti ki, müzikten çok bir çığlığa benziyordu. Bir gece önce duyduğu, bunun yanında fısıltı gibi kalıyordu. Sanki sonuna dek açılmış bir hoparlörün içine düşmüştü.

Daytime turns me off and I don't mean maybe,
Nine-to-five ain't takin' me where I'm bound,
*When it's done I come home to s—**

Gardener çığlık atmak için ağzını açtığı sırada müzik birdenbire kesildi. Bu şarkıyı anımsıyordu. İlkokuldayken çok popülerdi. Daha sonraki günlerde saatine bakarken duyduğu bu dizeleri söyleyecekti. Hızlı titreşim bir iki saniye, kulak tırmalayan müzikse ancak on iki saniye sürmüştü. Sonra da burnu kanamaya başlamıştı.

Fakat o sesi "kulak tırmalayan" diye tanımlamak yanlıştı. *Beyin patlatan* bir şeydi o. Müzik, alnındaki o kahrolasıca çelik parçasından yükselmişti.

Anderson'ın sendeleyip gerilediğini fark etti. Bir şeyi kovmak ister gibi ellerini kaldırmıştı. Yüzündeki heyecanın yerini korku, şaşkınlık ve acı almıştı.

---

* Gündüzlerden hiç hoşlanmıyorum, belkisi yok
Dokuz-beş çalışmak beni istediğim yere götürmüyor
İş bittiğinde, eve—

Gardener'ın baş ağrısı geçmişti.

Hem de tamamen.

Ama burnu sadece kanamıyor, kan burnundan adeta fışkırıyordu.

3

"Şunu al! Tanrım! İyi misin, Gard?"

"Birazdan kendime gelirim," dedi Gardener. Sesi Anderson'ın uzattığı mendili burnuna bastırdığı için boğuk çıkıyordu. Mendili katlayıp burnuna iyice bastırdı. Başını kaldırınca ağzına kanın pis tadı yayılmaya başladı. "Bundan daha kötü kanadığı oldu." Doğruydu da... ama uzun zamandan beri böyle bir şey yaşamamıştı.

Çukurdan on adım kadar uzaklaşıp kesilmiş bir ağaç kütüğünün üzerine oturdular. Bobbi endişeyle ona bakıyordu.

"Tanrım, Gard! Böyle bir şey olabileceğini bilmiyordum. Bana inanıyorsun, değil mi?"

Gardener, "Evet," dedi. Anderson'ın tam olarak ne olabileceğini düşündüğünü bilmiyordu... ama böyle bir şeyi beklemediği kesindi. "Müziği duydun mu?"

Anderson, "Tam anlamıyla duymadım. Senin zihninden işittim, resmen zorla aklıma girdi," dedi.

"Öyle mi?"

"Evet." Bobbi titrek bir sesle güldü. "Etrafımda fazla insan olduğu zaman onları kapatıyorum."

"Bunu yapabiliyor musun?" Gardener mendili burnundan çekti. Kan içinde kalmıştı mendil, sıksa yere kanlar akacaktı. Ama kanama hafiflemeye başlamıştı. Mendili yere atıp gömleğinin eteğinden bir parça yırttı.

Anderson, "Evet," dedi. "Yani şey... büsbütün değil. Düşünceleri tamamen kesemiyorum. Ama sanki bir düğmeyi çevirip

onları hafifletiyorum... zihnimin derinliklerinde birer fısıltı halini alıyorlar."

"İnanılmaz."

"*Gerekli* ama," dedi Anderson sert bir sesle. "Bunu yapamasaydım, kahrolasıca evden bir daha hiç çıkmazdım. Cumartesi günü Augusta'daydım. Neler olup bittiğine bakmak için zihnimi açık tuttum."

"Ve öğrendin."

"Evet, öğrendim. Kafamın içinde kasırga koptu sanki. İşin en korkutucu yanı da kapıyı yeniden kapatmanın zorluğuydu."

"O kapıyı... engeli ya da her neyse işte... nasıl oluşturdun?"

Anderson başını iki yana salladı. "Bunu açıklayamam. Kulaklarını oynatmayı başaran bir adamın nasıl yaptığını açıklayamaması gibi bir şey." Hafifçe öksürerek bir an ayaklarına baktı. Gardener, kadının botlarının çamur içinde olduğunu gördü. Son bir iki hafta boyunca onları ayağından pek çıkarmamışa benziyordu.

Anderson gülümsedi. Bu gülümsemede hem mahcubiyet hem de acılı bir neşe vardı. Bir an her şeyiyle eski Bobbi gibi göründü. Gardener'la kimse arkadaş kalmak istemediği zaman ondan dostluğunu esirgemeyen Bobbi. Bu gülümsemeyi onunla üniversitede ilk karşılaştıklarında fark etmişti Gardener. O zaman Bobbi çiçeği burnunda bir İngiliz Edebiyatı öğrencisi, Gardener da bitiremeyeceğini muhtemelen kendisinin de bildiği doktora tezine kayıtsızca çalışan çiçeği burnunda bir hocaydı. Gardener o gün akşamdan kalma ve huysuzdu. Yeni öğrencilerine bir soru sormuştu. Kimse yanıtlamaya gönüllü olmamıştı. Bir tek 5. sıra 3. koltukta oturan Anderson, Roberta elini kaldırmıştı ve Gardener ona söz vermişti. Cevabı farklı... ama doğruydu. Beklendiği üzere, o kadar kişi içinde, lisedeyken Latince dersi alan tek kişi oydu. Şimdi Bobbi'nin yüzünde gördüğü o tatlı gülüşü yeniden görünce ona karşı bir an müthiş bir sevgi duydu. *Kahretsin,* diye düşündü. Çok kötü günler geçirmiş... *ama karşımdaki Bobbi işte. Bu kesin.*

Anderson, "Çoğu zaman kapıyı hiç açmıyorum," dedi. "Şu haliyle bile insan kendini pencereden içeriyi gözetliyor gibi hissediyor. Sana postacı Paulson'ın bir kadınla ilişkisi olduğunu söyledim. Hatırlıyorsun, değil mi?"

Gardener başını salladı.

"Bu bilmek istediğim bir şey değil ki. Zavallının biri kleptomansa, bir diğeri gizli gizli içiyorsa bunlardan bana ne? Burnun nasıl?"

"Kanama durdu." Gardener kanlı gömlek parçasını Anderson'ın mendilinin yanına bıraktı. "Onun için kapıyı hiç açmıyorsun demek?"

"Evet. Sebep ne olursa olsun; ahlâki ve etik kurallar yüzünden, yahut çıldırmamak için kapıyı açmıyorum. Senin yanındayken kapıyı açtım çünkü istesem de senin düşüncelerini okuyamadım. Bunu birkaç kez denedim gerçekten. Bana kızarsan sana hak veririm. Ama nedeni sadece meraktı. Çünkü kimsenin zihni seninki gibi... bomboş değil."

"Kimsenin mi?"

"Kimsenin. Bunun bir nedeni olmalı. Ender bir kan grubundan olmak gibi bir şey. Hatta belki de neden bu."

"Üzgünüm. Kan grubum 0."

Anderson gülerek ayağa kalktı. "Eve dönebilecek durumda mısın, Gard?"

Az kalsın, *deminki olaya kafamdaki çelik plaka neden oldu, Bobbi,* diyecekti. Ama sonra nedense bunu söylemekten vazgeçti. *Kafatasımdaki çelik plaka zihnimi* görmeni *engelliyor. Bunu nereden anladığımı bilmiyorum. Ama böyle olduğu kesin.*

Sonra, "Evet, iyiyim," diye mırıldandı. "Bana gereken sadece *(bir içki)*

bir fincan kahve," dedi.

"Tamamdır. Hadi gidelim."

4

Anderson'ın bir yanı, Gardener'a karşı her zaman, en kötü zamanlarda bile, hissettiği o dostluk ve sevgiyi duyuyordu. Öbür yanı ise (zaten bu yanı artık Bobbi Anderson olmaktan çıkmıştı) soğuk bir tavırla kenara çekilmiş bekliyor ve her şeyi dikkatle izliyordu. Değerlendirmelerde bulunuyor, kendi kendine sorular soruyordu. İlk soru da şuydu: O

(onlar)

Gardener'ın yanında olmasını gerçekten istiyor muydu? O

(onlar)

ilk başta tüm sorunların çözümleneceğini sanmıştı. Gardener kazıya katılacaktı. Ve Anderson bunu... yani... bu birinci bölümü tek başına yapmaktan kurtulacaktı. Gardener bir tek bakımdan haklıydı. Bobbi her şeyi tek başına yapmaya çalışırken ölümün eşiğine gelmişti. Ama Gardener, Anderson'ın umduğu gibi değişmemişti. Sadece burnu felaket kanamaya başlamıştı.

Burnu bir daha böyle kanarsa gemiye elini sürmez. Ona dokunmaz ve kesinlikle içine girmez.

Ama buna gerek olmayabilir. Ne de olsa Peter da ona hiç dokunmadı. Yanına yaklaşmak bile istemedi... Ama gözü... ve gençleşmeye başlaması...

Bu aynı şey değil. Gardener bir insan, yaşlı bir av köpeği değil. Ve şunu kabul et Bobbi: Duyduğu müzik ve o burun kanaması dışında onda hiçbir değişiklik olmadı.

Gözle görülür bir değişiklik yok.

Bunun nedeni kafatasındaki çelik plaka mı?

Belki... Ama öyle bir şey neden fark yaratsın?

Bobbi'nin o buz gibi yanı bu sorunun cevabını bilmiyordu. Sadece böyle bir ihtimal olduğunu seziyordu. Gemiden müthiş, adeta canlı bir güç yayılıyordu. Onunla gelen yaratıklar ölmüştü. Bu konuda Gardener'a yalan söylemediğinden emindi. Ama *geminin kendisi* neredeyse canlıydı. Onun metal derisinden etrafa

korkunç bir enerji yayılıyordu. Ve toprağı kazdıkça, bu enerjinin etki alanının gitgide genişlediğini biliyordu. O enerjiyi Gard da hissetmişti. Ama ondan sonra... *ne?*

Bir şekilde değişikliğe uğramıştı. Önce değişmiş, sonra kısa sürekliğine yüksek sesli bir radyo yayınına dönüşmüştü.

Şimdi ne yapmam gerek?

Bunu bilmiyordu ama önemi olmadığının da farkındaydı.

Onlar ona ne yapacağını söyleyeceklerdi.

Zamanı gelince söyleyeceklerdi.

Bu sırada Gard göz hapsinde olacaktı. Aklından geçenleri okuyabilseydi buna gerek kalmayacaktı. Düşüncelerini okuyabilse, her şey kolaylaşacaktı!

Buz gibi bir ses, *onu sarhoş et*, dedi. *O zaman düşüncelerini okuyabilirsin. Hem de rahatlıkla.*

5

Ormana traktörle gelmişlerdi. Araç uçmamış, her zamanki gibi yerden ilerlemişti. Ama motoru artık eskisi gibi gümbürdemiyor, sessizce çalışıyordu. Ürkütücü bir şeydi bu.

Ormandan çıkıp bahçenin kenarından sarsıla sarsıla ilerlediler. Sonra Anderson traktörü bu sabahki yerine park etti.

Gardener yeniden bulutlanmaya başlayan gökyüzüne baktı ve "Onu barakaya soksan daha iyi olur, Bobbi," dedi.

Bobbi kısaca, "Bir şey olmaz," deyip anahtarı cebine attı. Sonra da eve doğru yürümeye başladı. Gardener barakaya bir göz atıp Bobbi'nin peşinden yürümeye başladı. Sonra tekrar arkasını döndü. Barakanın kapısına kocaman bir kilit takılmıştı. Bu da yeniydi. Evde pek çok yenilik olduğu anlaşılıyordu.

Gardener ona, *barakada ne var*, diye sormak istedi. *Pille çalışan bir zaman makinesi mi? Yeni ve Geliştirilmiş Bobbi orada ne saklıyor?*

6

Eve girdiği sırada Bobbi buzdolabını karıştırıyordu. Sonra elinde iki kutu birayla doğruldu.

"Kahve konusunda ciddi miydin? Yoksa bira içer misin?"

Gardener, "Kolaya ne dersin?" diye sordu. "Uçan daireler kolayla daha iyi gider. Yeni sloganım bu." Keçileri kaçırmış gibi güldü.

"Tamam." Bobbi biraları dolaba koyup iki kola alırken birden durakladı. "O işi hallettim, değil mi?"

"Efendim?"

"Seni oraya götürüp onu gösterdim. Gemiyi. Öyle değil mi?"

Gardener, *Tanrım*, diye düşündü. *Yüce Tanrım!*

Orada elinde şişelerle donakalan Anderson bir anlığına Alzheimer hastalarına benzedi.

Derisi buz kesen Gardener, "Evet," dedi. "Gösterdin."

"İyi," diye yanıt verdi Anderson, rahatlamıştı. "Ben de öyle düşünüyordum."

"Bobbi? İyi misin?"

Anderson, "Tabii, iyiyim," dedi. Sonra son derece önemsiz bir şeyden söz eder gibi kayıtsızca ekledi: "Evden çıktıktan sonra bu ana kadar olanları pek hatırlamıyorum. Ama önemli bir şey sayılmaz sanırım. İşte kolan, Gard. Haydi başka dünyalarda yaşayan canlıların şerefine içelim. Ne dersin?"

7

Başka dünyalarda yaşayan canlıların şerefine içtiler. Sonra Anderson ona, evinin arkasındaki ormanlıkta bulduğu uzay gemisini ne yapmaları gerektiğini sordu.

"*Biz* bir şey yapmayacağız. *Sen* yapacaksın."

Anderson nazikçe, "Ben zaten yapıyorum, Gard," dedi.

Gardener biraz aksi bir şekilde, "Evet, tabii," dedi. "Ama ben kesin bir çözümden söz ediyorum. Sana istediğin kadar tavsiyede bulunabilirim. Biz işe yaramaz, sarhoş şairler nasihat konusunda ustayızdır. Ama günün sonunda bu konuda bir şey yapacak kişi *sensin.* Uçan dairenin etrafını kazmaktan daha etkili bir şey. Çünkü o uzay gemisi senin. Senin topraklarında. Senin gemin."

Anderson şok geçirmiş gibi görünüyordu. "O geminin birine *ait* olabileceğini gerçekten düşünmüyorsun, değil mi? Frank dayım bu toprakları bana bıraktı diye gemi benim mi olacak? Frank dayımın elinde tapusu vardı diye? Daha önce İngiltere Kralı III. George'un Fransızlardan çaldığı, Fransızların da zaten Kızılderililerden aldığı bu topraklar? Ulu Tanrım, kahrolasıca insan ırkının ataları mağaralarda çömelip oturmuş burunlarını karıştırırken bile o gemi elli milyon yıllıktı, Gard!"

Gardener soğuk bir edayla, "Bunun doğru olduğundan eminim," dedi. "Ama bu durum yasaları değiştirmez. Her neyse... Şimdi bana kendini o geminin sahibi gibi hissetmediğini mi söyleyeceksin?"

Anderson'ın yüzünde hem düşünceli hem de endişeli bir ifade belirdi.

"Sahibi gibi mi? Hayır... böyle bir şey söyleyemem. Ben kendimi onun sahibi gibi değil de, ondan sorumlu gibi hissediyorum."

"Tamam, her neyse. Madem sordun sana fikrimi söyleyeyim. Limestone Hava Kuvvetleri Üssü'nü ara. Karşına kim çıkarsa ona arazinde tanımlayamayacağın bir cisim bulduğunu ve bunun geliştirilmiş bir uçan makineye benzediğini söyle. Belki ilk başta zorluk çekersin ama sonunda onları inandırmayı başarırsın. Sonra—"

Bobbi Anderson güldü. Hem de uzun uzun, katıla katıla. Gerçekten gülüyordu, acımasız bir yanı yoktu ama Gardener yine de çok rahatsız oldu. Bobbi yanaklarından yaşlar akıncaya kadar güldükçe güldü. Gardener ise kaskatı kesildi.

Sonra Anderson onun suratındaki ifadeyi fark etti. "Affedersin. Ama doğrusu senden böyle bir şey beklemiyordum. Yani

bu..." Kendini tutamayıp yine güldü. "Gerçekten şok geçirdim. Bu bir rahibin şehvetten kurtulmak için içkiyi önermesine benziyor."

"Ne demek istediğini anlayamadım."

"Pekâlâ anladın. Bu sözleri söyleyen Seabrook'taki gösteri sırasında çantasında tabancayla yakalanan bir adam! Hepimiz karanlıkta yeşil ışıklı saatler gibi parlamadıkça hükümetin rahat etmeyeceğini söyleyen adam bana Hava Kuvvetleri'ne telefon etmemi öneriyor ve uzay gemisine el koymalarını istiyor."

"Bu arazi senin—"

"Saçmalama, Gard. Hükümet herkesinki gibi benim topraklarımı da istimlak edebilir. Buna hakkı var. O yollar bu sayede yapılıyor. Ve kimi zaman nükleer reaktörler de."

Bobbi oturup sessizce Gardener'ı süzdü.

"Ne dediğinin farkında mısın? Bu telefondan üç gün sonra ne o gemi ne de bu topraklar artık 'benim' olur. Altı gün sonra arazinin etrafı dikenli telle çevrilir. Elli adımda bir nöbetçi dikerler. Altı hafta sonra da Haven halkının yüzde sekseni satın alınmış, kovulmuş ya da ortadan kaybolmuş olur. Bunu yapabilirler, Gard. Yapabileceklerini sen de biliyorsun. Sen şunu istiyorsun: Telefonu açıp Dallas polisini çağırmamı."

"Bobbi—"

"Evet. İstediğin bu. Ben uzaydan gelen bir gemi buldum ve sen benden onu Dallas polisine teslim etmemi istiyorsun. Onların buraya koşup, 'Lütfen bizimle Washington'a gelin, Bayan Anderson,' diyeceklerini mi sanıyorsun? 'Genelkurmay Başkanı sizin bu konudaki düşüncelerinizi öğrenmeyi çok istiyor. Bunun tek nedeni geminin sizin arazinizde olması, yani bir zamanlar sizin araziniz olan yerde olması değil, Genelkurmay Başkanı böyle konularda bir karara varmadan önce mutlaka kovboy romanı yazarlarının fikirlerini alır. Sonra, Başkan da Beyaz Saray'a uğrayıvermenizi rica ediyor, o da fikrinizi alacak. Son romanınızı ne kadar beğendiğini de söylemek istiyor.'"

Anderson başını arkaya atıp yine kahkahalarla güldü. Bu kez gülüşü tuhaf, histerik ve son derece korkunçtu. Ama Gardener pek fark etmedi. Onların buraya gelip nazik davranacaklarına gerçekten inanıyor muydu? Arazide böylesine önemli bir şey varken? Cevap elbette hayırdı. Araziye el koyar, Bobbi'yle onu da sustururlardı... ama bu bile onların rahatlamasına yetmezdi. Sovyet çalışma kampıyla havalı bir tatil köyü karışımı bir yerde bulurlardı kendilerini. İstedikleri boncuklardan elişi yapabilirlerdi ama asla dışarı çıkamazlardı.

Hatta bu bile yeterli olmayabilirdi... yani geride kalan herkesin başı sağ olsun. Geminin yeni sahipleri ancak ondan sonra geceleri rahat uyuyabilirdi.

Sonuçta gemi, Etrüsk vazo ya da Sivil Savaş sit alanlarındaki topraklardan kazılıp çıkarılan maden parçaları gibi arkeolojik bir eser sayılmazdı, öyle değil mi? Onu bulan kadın akabinde evinin tamamına büyük pillerle elektrik sağlamıştı... ve Gardener traktörün uçtuğunu henüz görmese de bunun yakında olacağını biliyordu.

Bunu tam olarak nasıl başaracaklardı peki? Mikroçiplerle mi? Yarı iletken maddelerle mi? Hayır. Ekstra bileşen Bobbi'ydi, Yeni ve Geliştirilmiş Bobbi. *Bobbi.* Ya da belki o gemiye yaklaşan herhangi biri. Böyle bir şeye... yani sıradan bir vatandaşın böyle bir şeye sahip olmasına izin veremezlerdi, değil mi?

"O lanet olasıca şey her neyse," diye homurdandı Gardener, "tam bir zekâ açıcı olmalı. Seni bir dâhiye çevirmiş."

Anderson usulca, "Hayır," dedi. "Aptal dâhiye."

"Ne?"

"Aptal dâhi. Pineland'de böyle altı kişi var. Eyaletin zihinsel engelliler için açtığı bir klinik orası. Üniversitedeyken iki yaz Pineland'de çalıştım. Orada bir adam vardı. Altı haneli iki sayıyı kafasında çarpar ve sonucu söylerdi. Beş saniyeden daha kısa bir sürede... Ve bunu yaparken bazen de altına kaçırırdı. Sonra hidrosefali hastası on iki yaşında bir çocuk vardı. Kafası panayırda ödül kazanan balkabakları kadardı. Ama daktiloda dakikada

yüz altmış kelime yazardı. Hem de hatasız. Konuşamıyordu, okuyamıyordu, düşünemiyordu ama fırtına gibi yazıyordu."

Anderson yeni açtığı paketten bir sigara çıkarıp yaktı. Yorgun ve sıska yüzüyle, ısrarla Gardener'a bakıyordu.

"İşte ben de onlardanım! Bir aptal dâhi. Hepsi o kadar. Ve onlar bunu biliyorlar. Daktiloyu modifiye ettim, şofbeni onardım ama bütün bunları belli belirsiz hatırlıyorum. Her şey kopuk kopuk. Halbuki yaparken her şey o kadar berrak geliyor ki. Ama sonra—" Yalvarırcasına Gardener'a baktı. "Anlıyor musun?"

Gardener başını salladı.

"Bütün bu bilgi gemiden geliyor. Bir vericiden yapılan radyo yayını gibi. Radyo yayını alır ve insan kulağına iletir. Ama bu, radyonun konuştuğu anlamına gelmez. Hükümet beni memnuniyetle yakalayıp bir yere kapatır. Bende fiziksel bir değişiklik olup olmadığını anlamak için vücudumu ufak ufak doğrar... Tabii, geçireceğim o talihsiz kazadan sonra otopsi şart olunca."

"Aklımdan geçenleri okumadığından emin misin, Bobbi?"

"Elbette. Bu olay yüzünden birkaç kişiyi ortadan kaldırmaktan kaçınacaklarını mı sanıyorsun?"

Gardener başını ağır ağır, "Hayır," der gibi salladı.

Anderson, "Yani önerin şu anlama geliyor: Önce Dallas polisini çağır. Sonra Dallas polisi seni tutuklasın. Ve sonunda Dallas polisi seni öldürsün," dedi.

Gardener endişeyle ona baktı. "Pekâlâ. Haklısın. Ama başka ne seçenek var? Bir şey yapmak zorundasın. Tanrım, o nesne seni öldürüyor."

"Ne?"

"On beş kilo vermişsin. Buradan başlayalım mı?"

"On be—" Anderson hem şaşırmış hem huzursuz olmuştu. "Hayır, Gard, bu imkânsız. Belki yedi sekiz kilo. Ama simitlerim çıkmaya başlamıştı zaten ve—"

Gardener, "Git tartıl," dedi. "Ayağında botlarınla hem de. Eğer kilon kırk beşten fazlaysa o basküli yerim. Bir iki kilo daha

verirsen hastalanacaksın. Şu halinle her an kalbinde ritim bozukluğu başlayabilir, iki gün içinde ölüp gidersin."

"Biraz kilo vermem gerekiyordu ve ben—"

"Yemek yiyemeyecek kadar meşguldün. Böyle mi diyecektin?"

"Eh, tam öyle değil ama—"

"Dün gece seni gördüğüm zaman Bataan ölüm yürüyüşünden sağ kurtulmuş birine benziyordun. Beni tanıdın ama hepsi o kadar. Hâlâ tam anlamıyla kendinde değilsin. Ormanda bulduğun o acayip şeye baktıktan sonra buraya döndük ve sen beş dakika sonra beni oraya götürüp götürmediğini sordun."

Bobbi gözlerini masaya dikmişti ama Gardener onun yüzündeki ifadeyi görüyordu. Gergin ve somurtuktu.

Gardener usulca onun eline dokundu. "Ben sadece şunu söylemeye çalışıyorum: Ormandaki o şey harika olabilir ama vücudunu ve zihnini kötü etkilemiş."

Bobbi ondan uzaklaştı. "Benim delirdiğimi söylüyorsan—"

"Tanrı aşkına! Delirdiğini söylediğim falan yok! Ama sakinleşmezsen delirebilirsin. Bazı şeyleri hatırlamadığını inkâr mı edeceksin? Bilincini kaybettiğini?"

"Beni sorguya çekme, Gard."

"On beş dakika önce fikrimi soruyordun. Şimdi düşmanmışım gibi davranıyorsun."

Masanın üzerinden birbirilerini süzdüler.

İlk Anderson söze girdi. "'Bilinç kaybı' doğru ifade değil. Başıma gelenlerle, sarhoş olduğunda kendi başına gelenleri birbirine karıştırma. İkisi aynı şey değil."

"Seninle semantik bir tartışmaya girecek değilim, Bobbi. Konuyu değiştirmeye çalışıyorsun. Ormandaki o şey çok tehlikeli. Bence önemli olan bu."

Anderson başını kaldırıp ona baktı. Yüzünden ne düşündüğü anlaşılmıyordu. "Sen öyle sanıyorsun," dedi. Sesi ifadesiz, vurgusuzdu.

"O gemi sana sadece fikir vermiyor. O gemi seni bir şeylere zorluyor, sürüklüyor."

"Zorluyor mu?" Anderson'ın yüzündeki ifade değişmedi.

Gardener alnını ovuşturdu. "Evet, zorluyor. Aptal birinin, atını hayvan çatlayıp ölünceye kadar sürmesi gibi bir şey bu. Öylesi bir gerzek, hayvanın başında durur ve ölüyü öfkeyle kamçılar. Ölmeye cüret ettiği için. Öyle bir adam atlar için tehlikeli bir yaratıktır. O gemideki neyse... bence o da Bobbi Anderson için tehlikeli. Eğer ben çıkıp gelmeseydim..."

"Ne? Sen gelmeseydin ne olurdu?"

"Sanırım, şu anda hâlâ çalışıyor olurdun. Yemek yemez, gece gündüz çalışır... ve hafta sonuna kadar da ölürdün."

Bobbi soğuk bir tavırla, "Hiç sanmam," dedi. "Ama bir an için bu iddianı kabul edelim. Artık iyiyim. Aklım da başımda."

"İyi değilsin. Aklın da başında değil."

Anderson'ın yüzünde o inatçı ifade belirmişti. Bakışlarından, Gardener'ın sözlerini saçma sapan bulduğu ve artık dinlemek istemediği anlaşılıyordu.

Gardener, "Bak," dedi. "Şu konuda seninle tamamen aynı fikirdeyim. Bu şimdiye kadar olan şeylerin en önemlisi, en büyüğü, en sarsıcısı. Olay duyulduğu zaman *New York Times* bile ciddi bir gazete olduğunu unutacak ve heyecan dolu başlıklar atacak. Bazı kişiler bu olay yüzünden lanet olası dinlerini değiştirecek. Bunu biliyor musun?"

"Evet."

"Bu dinamit dolu bir fıçı değil, bir atom bombası. Bunu da biliyor musun?"

Anderson yine, "Evet," dedi.

"Öyleyse yüzündeki o huysuz ifadeyi sil. Madem bu konuyu konuşmak istiyorsun, o halde konuşalım."

Anderson içini çekti. "Peki. Olur. Affedersin."

"Hava Kuvvetleri'ni aramanı söylediğim zaman hatalı olduğumu kabul ediyorum."

İkisi de aynı anda konuşunca gülmeye başladılar. Bunun iyi bir etkisi oldu.

Gardener gülümsemeye devam ederek, "*Bir şeyler* yapılması gerekiyor," dedi.

Anderson başını sallayarak, "Bunu ben de kabul ediyorum," diye karşılık verdi.

"Tanrım, Bobbi! Kimyadan her zaman kaldım ve o basit fizik derslerini güçbela geçtim. Emin değilim ama o şeyi... engellememiz gerektiğini biliyorum."

"Uzmanlara ihtiyacımız var."

Gardener bu fikri hemen kabul etti. "Doğru! Uzmanlar!"

"Gard, bütün uzmanlar Dallas polisi için çalışıyor."

Gardener öfkeyle ellerini havaya savurdu.

"Ama sen artık buradasın, bu yüzden iyi olacağım. Bunu biliyorum."

"Belki bunun tersi olacak. Belki bir dahaki sefere *ben de* bilincimi kaybedeceğim."

Anderson, "Bence bu tehlikeyi göze almaya değer," dedi.

"Sen kararını çoktan verdin, değil mi?"

"Ne yapmak *istediğime* karar verdim. Gemiden kimseye söz etmeyip sessizce kazıyı tamamlamak istiyorum. Sonuna kadar kazmaya da gerek yok. Aslında on beş on altı metre kadar kazdığımda, yani *kazdığımızda*, bir kapı bulacağımızı sanıyorum. Umarım bu işi birlikte yaparız. Gemiye girebilirsek..." Anderson'ın gözleri parlamaya başladı. Gardener da aynı heyecanı duydu. Dünyadaki hiçbir şüphe bu heyecanı söndüremezdi.

Gardener, "Gemiye girebilirsek..." diye yineledi.

"İçeri girebilirsek, kontrol panelini buluruz. Ve böylece o kahrolası şeyi havalandırmayı başarabilirim."

"Bunu yapabileceğini mi düşünüyorsun?"

"Yapabileceğimi *biliyorum*."

"Sonra?"

"Sonrasını bilmiyorum." Bobbi omzunu silkti. O ana kadar söylediği yalanların en başarılısı ve etkilisi buydu... ama bunun

bir yalan olduğunu Gardener fark etmişti. Anderson ekledi. "Ondan sonra bir şeyler olacak. Bütün bildiğim bu."

"Ama kararı benim vermem gerektiğini söylüyorsun."

"Evet, öyle. Dış dünyaya gelince... Ben kimseye bir şey söylemeyeceğim. Şimdiye kadar yaptığım gibi. Ama sen her şeyi açıklamaya karar verirsen seni durdurmak için ne yapabilirim ki? Frank dayının çiftesiyle vurabilir miyim? Bunu yapamam. Belki romanlarımdaki karakterlerden biri yapabilir. Ama ben yapamam. Ne yazık ki gerçek hayat böyle, burada gerçek cevaplar yok. Ancak burada dikilir ve senin gitmeni seyrederim... Ama kimi çağırırsan çağır, sonuçta yine Dallas polisini çağırmış olursun, Gard. Haber vereceğin kişilerin Orono Üniversitesi'nden biliminsanları, Jennings Laboratuvarı'ndan biyoloji uzmanları, MIT'den fizikçiler olması durumu değiştirmez. Sonunda buraya silahlı insanlar ve dikenli tellerle dolu kamyonlar gelir." Anderson hafifçe gülümsedi. "O zaman hiç olmazsa beni tek başıma hapsetmezler."

"Öyle mi?"

"Evet. Artık sen de bu işe karıştın. Beni uçakla hapishaneye götürürlerken sen de yanımda olursun." Anderson'ın gülümsemesi genişledi ama yüzünde hiç de neşeli bir ifade yoktu. "Tımarhaneye hoş geldin, dostum. Buraya geldiğine memnun musun?"

Gardener, "Çok memnunum," dedi. Birden ikisi de gülmeye başladılar.

8

Kahkahaları kesildiğinde, Gardener Bobbi'nin mutfağındaki gergin havanın biraz yumuşadığını fark etti.

Anderson, "Gemi Dallas polisinin eline geçerse ne olur dersin?" diye sordu.

"Hangar 18'i duydun mu hiç?"

"Hayır."

"Anlatılan hikâyelere göre, Hangar 18, Dayton dışındaki bir hava üssünün parçasıymış. Ya da Dearborn. Veya böyle bir yer. Amerika Birleşik Devletleri'nde bir yer işte. Orada balık suratlı, boyunları solungaçlı beş küçük adamın ölüsü duruyormuş. Bunlar bir uçan daireyle gelmişler. İnsanın sık sık duyduğu hikâyelerden. Hani birinin hamburgerinde fare kafası bulduğunu ya da New York kanalizasyonunda timsahların dolaştığını anlatırlar ya, bu da öyle bir şey. Ama şimdi, belki de bu bir peri masalı değildir diyorum."

"Ben sana o modern peri masallarından birini anlatabilir miyim, Gard?"

"Anlat bakalım."

Anderson, "Benzinin yerini alacak bir hap icat eden adamla ilgili hikâyeyi duydun mu?" diye sordu.

9

Güneş, bulutları parlak kırmızılara, sarılara ve morlara boyayarak batıyordu. Gardener, Bobbi Anderson'ın arka avlusunda iri bir kütüğün üzerinde oturmuş güneşin batışını seyrediyordu. Öğleden sonranın çoğunu konuşarak geçirmişlerdi. Bazen orta yol bulmuş, bazen tartışmışlardı. Bobbi konuşmayı yine acıktığını söyleyerek sona erdirmişti. Koskoca bir tencere spagetti yapmış, yanına iri domuz pirzolaları kızartmıştı. Gardener konuyu tekrar açmak için onun peşinden mutfağa gitmişti. Ama Anderson buna izin vermemişti. Gardener'a içki teklif etmiş, o da uzun uzun düşündükten sonra razı olmuştu. Viski iyi gelmişti; iyi hissettirmişti ama ikinci kadehe ihtiyacı olmadığını düşünmüştü. Yani... *büyük* bir ihtiyacı yoktu. Şimdi burada oturmuş gökyüzüne bakıyordu. Karnını doyurmuş, içki içmişti. *Bobbi haklı*, diye düşünüyordu. *Yeterince konuştuk.*

Artık karar zamanı gelmişti.

Bobbi çok fazla yemişti. Gardener, "Kusacaksın, Bobbi," demişti. Ciddiydi ama yine de kendini gülmekten alamamıştı.

Bobbi sakin sakin, "Hayır," diye cevap vermişti. "Kendimi hiç bu kadar iyi hissetmedim." Sonra geğirmişti. "Bu, Portekiz'de aşçıya iltifat sayılır."

"Biliyorum. İyi bir sevişmeden sonra da..." Gardener bir bacağını kaldırıp yellenmişti.

Bobbi kahkahalarla gülmüştü.

Bulaşıkları birlikte yıkamışlardı. (Henüz bulaşık yıkayacak bir şey icat etmedin mi, Bobbi?" "Bana biraz zaman ver, bu sorunu da çözerim.") Sonra da Anderson'ın dayısının zamanından beri pek değişmeyen kasvetli oturma odasına gidip akşam haberlerini izlemişlerdi. Hiçbiri iyi değildi. Ortadoğu yine kaynıyordu. İsrail Hava Kuvvetleri, Lübnan'daki Suriye güçlerine saldırı düzenlemişti. (Yanlışlıkla bir okulu vurmuşlardı, Gardener yanan, çığlık atan çocuk fotoğraflarını görünce acıyla yüzünü buruşturmuştu.) Ruslar dağlarda Afgan isyancılarla savaşıyordu. Güney Amerika'da bir darbe olmuştu.

Washington'da, otuz yedi eyaletteki doksan nükleer reaktörle ilgili bir liste yayımlanmıştı. Listede güvenlik problemleri "makulden ciddiye" sıralanmıştı.

Gardener, *makulden ciddiye, harika,* diye düşünmüş ve onu asit gibi yakan, o eski çaresiz öfkeyi duymuştu. *Topeka'yı kaybedersek bu makul bir şey. New York'u kaybedersek ciddi.*

Sonra Bobbi'nin kendisine biraz da kederle baktığını fark etmişti. "Sinir oluyorsun, değil mi?"

"Evet."

Haberler sona erince Anderson gidip yatacağını söylemişti.

"Saat yedi buçukta mı yatacaksın?"

"Hâlâ bitkinim." Gerçekten öyle görünüyordu.

"Pekâlâ. Sanırım ben de birazdan yatarım. Ben de yorgunum. Çılgın bir iki gün geçirdim. Ama kafamda bütün bu düşüncelerle uyuyabileceğimden emin değilim."

"Valium ister misin?"

Gardener gülümsemişti. "Hapların hâlâ dolapta durduğunu gördüm. Ama almayayım. Aslında şu son birkaç hafta sen de kullanabilirdin."

Nora'nın kararı üzerine, Maine Eyaleti'nin suçlamaları düşürmesinin bedeli Gardener'ın bir terapi programına katılmasıydı. Program altı ay sürmüştü ama anlaşılan Valium'u sonsuza dek kullanması gerekiyordu. Gardener neredeyse son üç yıldır elini sürmemişti fakat ara sıra, genellikle seyahat ederken, reçetesini yazdırıyordu. Yoksa bir yerlerde bir bilgisayarda adı belirir, Maine Eyaleti'nden birkaç kuruş alan psikoloğun teki aklının uygun görülen biçimde sınırlandırıldığını kontrol etmek üzere evine damlayabilirdi.

Bobbi yattıktan sonra televizyonu kapatmış ve bir süre onun sallanan sandalyesinde oturup *Bufalo Avcıları*'nı okumuştu. Kısa bir süre sonra Anderson'ın horladığını duyunca, *işte beni uyutmamak için başvurulan komplolardan biri daha*, diye düşünmüştü. Ama buna aldıracak değildi, Bobbi her zaman horlardı çünkü burnu hafiften eğriydi. Bu horultu normalde Gardener'ın sinirine dokunurdu. Ama dün gece horultudan çok daha feci şeyler olduğunu öğrenmişti. Bobbi'nin kanepede uyurken büründüğü o korkunç sessizlik örneğin. O çok daha kötüydü.

Kapıdan bir anlığına başını uzatmış ve Bobbi Anderson'ın o kendine has pozisyonunda uyuduğunu görmüştü. Pijamasının sadece altını giymişti. Küçük göğüsleri çıplaktı. Battaniyeyi tekmeleyip atmıştı. Bir elini yanağının altına koymuş, diğerini yüzüne dayamıştı, başparmağı neredeyse ağzına girecekti. Bobbi iyiydi.

Tüm bunlardan sonra, Gardener karar vermek için arka avluya çıkmıştı.

Anderson'ın bahçesi harikaydı. Mısırlar, Arcadia Sahili'nden gelirken gördüklerinden çok daha uzundu. Domatesleriyse ödül kazanacak gibiydi. Tüm bunların ortasında dev ayçiçekleri vardı.

Hafif bir rüzgârla başlarını sallayan bu çiçekler Triffidler* kadar uğursuz görünüyordu.

Anderson ona "benzin hapı" diye bir şey duyup duymadığını sorduğunda gülmüş, başını sallayarak, "Evet," demişti. Evet, bu da yirminci yüzyıla özgü peri masallarından biriydi. Sonra Anderson, "Buna inanıyor musun?" diye sormuştu. Gardener yine gülerek, "Hayır," demişti. O zaman Bobbi ona Hangar 18'i hatırlatmıştı.

"Yani sen böyle bir hapın varlığına inanıyor musun, Bobbi? Ya da bir zamanlar var olduğuna? Arabanın deposuna koyacağın ve taşıtı bütün gün çalıştıracak bir şey olduğuna?"

Anderson usulca, "Hayır," demişti. "Okuduklarımdan böyle bir sonuç çıkaramadım." Kollarını bacaklarına dayayıp öne doğru eğilmişti. "Ama sana neye inandığımı söyleyeceğim. Öyle bir hap olsa bile piyasaya düşmezdi. Büyük bir kartel ya da hükümet hapı satın alır... ya da çalardı."

"Evet," demişti Gardener. Bu çılgın ironiler hakkında defalarca düşünmüştü. Birleşik Devletler sınırlarını açarsan gümrükte çalışan herkes işsiz kalır. Uyuşturucuyu yasallaştırırsan uyuşturucuyla savaş derneklerini ortadan kaldırmış olursun.

Gardener kahkahalara boğulmuştu.

Anderson ona hayretle bakmıştı ama o da hafiften gülümsüyordu. "Eee? Neye güldüğünü söylemeyecek misin?"

"Düşünüyordum da öyle bir hap olsa Dallas polisi bunu icat edeni vurur ve ölüsünü de Hangar 18'deki yeşil adamların yanına koyardı."

Bobbi başıyla onayladı. "Ailesini de tabii."

Gardener bu kez gülmemiş, nedense bu ona bu kez pek komik gelmemişti.

Anderson, "Burada yaptıklarımı bunları göz önünde bulundurarak değerlendir," diye mırıldanmıştı. "Aslında benim elim-

* John Wyndham tarafından yazılmış bir bilimkurgu romanı olan *Triffidlerin Günü*'ne bir gönderme.

den tamir işleri gelmez, hele bilimden hiç anlamam. Ama o güç bana bütün bu acayip şeyleri yaptırdı. Bütün bunlar beceriksiz bir çocuğun elinden çıkmış gibi görünüyor."

Gardener, "Ama çalışıyorlar," diye cevap verdi.

"Evet, çalışıyorlar. Hatta nasıl çalıştıkları konusunda aşağı yukarı bir fikrim var. Bu, 'çöken molekül füzyonu' diye tanımlayabileceğim bir prensibe dayanıyor. Atomla ilgisi yok. Temiz. Telepatik daktilo da bu enerjiyi kullanıyor." Ama bu aletin temel prensibi çok daha farklıydı ve Bobbi onu anlayamıyordu. İçinde bir güç kaynağı vardı fakat bunun ötesinde Bobbi'nin en ufak bir fikri yoktu.

"Ulusal Güvenlik Ajansı'ndan birkaç biliminsanı getirseydik herhalde kullanılan prensibi altı saatte kavrarlardı. Biri biraz önce taşaklarını tekmelemiş gibi etrafta dolaşır ve birbirlerine, 'Böyle temel bir kavram bunca zamandır nasıl gözümüzden kaçtı?' diye sorarlardı. Ondan sonra ne olurdu biliyor musun?"

Gardener bunu uzun uzun düşünmüştü. Başını eğmiş, bir eliyle alnını kavramıştı; diğeriyle de sıkı sıkı Anderson'ın verdiği bira kutusunu tutuyordu. Sonra kendini birdenbire o korkunç partide bulmuştu. Nükleerci Ted, şu an bile sıcak çubuk depolamaya devam eden İrokua nükleer santralini savunuyordu. *Ama bu çılgınların istediklerini yapacak olsak, bir ay sonra falan saç kurutma makinelerini ya da mutfak aletlerini kullanamadıklarından yakınmaya başlarlar.* Nükleerci Ted'i Arberg'ün açık büfe masasının üstünden attığını gördü, sanki o anda oluyormuş gibi net bir şekilde hem de... sanki *o an* yaşanıyor gibi. Masada, cipslerin ve çiğ sebze kâsesinin arasında Bobbi'nin zımbırtılarından biri vardı. Piller bir devre kartına bağlanıyordu, o da sıradan bir anahtara bağlanmıştı. Bir iki dolar karşılığında herhangi bir hırdavatçı dükkânından bulabileceğiniz türden bir şeydi. Gardener anahtarı açtığını gördü ve aniden masadaki her şey; cipsler, çiğ sebzeler, beş farklı sos konmuş döner tepsi, şarküteri ürünlerinden kalanlar ve tavuk parçaları, küllükler, içkiler, hepsi on beş santimetre havalandı

ve orada öylece kalakaldı. Gölgeleri beyaz masa örtüsüne düşüyordu. Nükleerci Ted bir an baktı, hafiften sinirlenmişti. Sonra masadaki zımbırtıyı yere attı. Teller patladı. Piller oraya buraya savruldu. Masadaki her şey gürültüyle yerine düştü, bardakların içindekiler döküldü, küllükler ters döndü ve izmaritler saçıldı. Ted spor ceketini çıkarıp, yolun üzerinde bir arabanın çarptığı hayvan ölüsünün üzerini örter gibi, aletin üzerini örttü. Onu yaptıktan sonra baskı altındaki minik dinleyici kitlesine döndü ve konuşmayı sürdürdü. *Bu insanlar hem karnım doysun hem pastam dursun, diyorlar. Bu insanlar sıkıştıklarında geri dönebilecekleri bir yer olduğunu sanıyorlar. Yanılıyorlar. Durum basit: Ya nükleer ya hiç.* Gardener öfkeyle çığlık attığını duydu, bu kez tamamen ayıktı: *Peki az önce kırdığın şeye ne demeli? O ne olacak?* Ted eğildi ve büyülenmiş seyircinin önünde pelerinini savuran zarif bir sihirbaz edasıyla spor ceketini yerden aldı. Zeminde şimdi yalnızca patates cipsi vardı. Aletten geriye bir iz kalmamıştı. Hiçbir iz. *Ne ne olacak?* diye sordu Nükleerci Ted, kibir ve acıma karışımı bir ifadeyle doğrudan Gardener'a bakarak. Dinleyicilerine döndü. *Burada bir şey görüyor musunuz? Hayır,* diye yanıt verdiler tek bir ağızdan, çocuklar gibi. Arberg, Patricia McCardle ve diğer hepsi, hatta genç barmen ve Ron Cummings bile. *Hayır, bir şey görmüyoruz, hiçbir şey görmüyoruz Ted, tek bir şey bile görmüyoruz, haklısın Ted, ya nükleer ya hiç.* Ted gülümsüyordu. *Bir bakmışsınız, Gardener bize benzin deponuza koyup arabanızı tüm gün kullanabileceğiniz minik hapla ilgili o bayat hikâyeyi anlatıyor.* Nükleerci Ted kahkaha atmaya başladı. Diğerleri de ona katıldı. Hepsi birden Gardener'a gülüyordu.

Gardener başını kaldırıp ıstırapla Bobbi Anderson'a bakmıştı. "Sence bütün bunlara el koyup hasıraltı mı ederlerdi?"

"Sen de öyle düşünmüyor musun?" Anderson kısa bir sessizlikten sonra şefkat dolu bir sesle yanıt istemişti. "Gard?"

Gardener hayli düşünmüştü. Neredeyse ağlayacaktı. "Evet... evet. Kesinlikle öyle yaparlar."

10

Gardener şimdi Bobbi'nin arka avlusunda oturuyordu. Doldurulmuş bir çifteyle başının arkasına nişan alındığının farkında bile değildi.

Az önceki partiyi düşünüyordu. Gördükleri o kadar korkunç ve o kadar netti ki, sayesinde artık durumu tam anlamıyla kavrayabilmişti. Topraktaki gemiyle ilgili duruma sadece Bobbi'nin ya da Haven'ın geleceği açısından bakılamazdı. Onun ne olduğu ve Bobbi'yi ya da bir başkasını nasıl etkilediği bir yana, asıl üzerinde durulması gereken dünyanın geleceğini nasıl etkileyeceğiydi. Gardener çılgınlık seviyesi hayli değişkenlik gösteren sürüyle komitede çalışmış ve gösterilere katılmıştı. Bunlarla ilgili broşürlerin basılmasını sağlamak için gücünün yettiğinden daha fazlasını vermişti. Bir üniversite öğrencisi olarak ABD'nin Vietnam'daki müdahalesine karşı yürümüştü. Greenpace'e katılmıştı. Kürtaj hakkını savunmuştu. Dünyanın iyiliği için farklı yollardan mücadele vermişti fakat çabaları bireysel değil, bir grubun parçası olarak ifade bulmuştu. Şimdi ise...

Şimdi karar sana kalmış, sevgili Gard. Sadece sana. İç çekti. Hıçkırık gibiydi. Şimdi değişim zamanı, beyaz adam... Ama önce kendine dünyanın değişmesini kimlerin isteyeceğini sor. Açlar, hastalar, evsizler, değil mi? Afrika'daki o zavallı çocukların anne babaları. Güney Afrika'daki siyahlar. Filistin Kurtuluş Örgütü. *Nükleerci Ted muhteşem değişimleri umursar mı? Ağzından yel alsın! Ne Ted, ne Rus Komünist Partisi yönetimi, ne İsrail Parlamentosu, ne Amerika Birleşik Devletleri Başkanı, ne büyük petrol şirketleri, ne Xerox firması, ne de Barry Manilow.*

Ah, hayır. Kalantorların hiçbiri böyle bir şey istemez.

Bunu yapmaya bir an bile tereddüt etmeyeceği zamanlar vardı ve o zamanların üzerinden çok geçmemişti. İşte şimdi karşısında temiz bir enerji kaynağı vardı. Çok boldu, üretmesi kolaydı ve

bedava sayılırdı. Bu sayede altı ay içinde Birleşik Devletler'deki nükleer reaktörlerin hepsi kapatılabilirdi. Bir yıl içinde de dünyadaki bütün reaktörler. Ucuz enerji. Ucuz yolculuk. Başka gezegenlere yolculuk yapılabilirdi. Başka güneş sistemlerine de. Sonuçta Bobbi'nin gemisini oraya yelkenliye koyup getirmemişlerdi. Aslında o gemi HER ŞEYİN CEVABIYDI.

Acaba geminin içinde silah var mı?

Bobbi'ye tam bu soruyu soracaktı ki bir şey sormasını engellemişti. Silahlar? Belki. Bobbi telepatik daktilo yapacak kadar "güç" alabildiğine göre, Flash Gordon'ın bayıltıcı tabancasına benzer ama gerçekten çalışan bir şey de yapabilir miydi? Ya da moleküllere ayıran bir silah? Veya ışın tabancası? İnsanları kızgın birer kül yığınına çevirecek bir şey? Mümkündü. Bobbi'nin biliminsanları, şofbene ya da traktörün motoruna yaptıkları şeyi insanlara zarar verecek bazı makinelere uygulayabilirler miydi? Tabii. Ne de olsa ekmek kızartıcılar, saç kurutma makineleri ve sobalardan çok önce New York Eyaleti, Sing Sing'deki katilleri elektrikli sandalyeye oturtuyordu.

Gardener'ı korkutan, silahların çekici bir yanının olmasıydı. Böyle bir olayın üstünü örtmeleri emredildiği takdirde, onu ve Bobbi'yi susturacaklardı herhalde. Ama başka ihtimaller de vardı. Bunlardan biri çılgınca ama yine de çekiciydi: O ve Bobbi bu sayede tekmelenmeyi hak etmiş birçok kişinin götüne tekmeyi vurabilirdi. Neden İsraillilerin ve Arapların sorunlarını çözmelerini beklesindi ki? Her türden teröriste güle güle, derlerdi.

Harika, Gard! Buna bayıldım! Bunu televizyonda oynatmalıyız! Kanun Namına*'dan daha ilginç olur! İki korkusuz uyuşturucu düşmanı yerine Gard ve Bobbi uçan daireleriyle gezegende dolaşırlar ve suçluları cezalandırırlar! Telefonu verin! Televizyon kanallarına telefon edeceğim!*

Gardener, *hiç komik değil*, dedi kendi kendine.

Gülen var mı ki? Aklından geçenler bunlar değil mi? Sen ve Bobbi, Maskeli Süvari ve Tonto rolünü oynamayacak mısınız?

Öyle diyelim, ne olmuş yani? Daha kaç bavula bomba koyacaklar? Kaç kadını elçilik tuvaletlerinde vuracaklar? Kaç çocuğu öldürecekler? Bu gidişe daha ne kadar göz yumacağız?

Ah, fikirlerine bayılıyorum, Gard. "Pekâlâ, yeryüzü sakinleri. Gard ve Bobbi'yle birlikte söyleyin. 'Cevaaap rüzgârla esiyor dostuuum...'"

Midemi bulandırıyorsun.

Düşüncelerin epey tehlikeli bir hal almaya başladı. Polis çantanda tabancayı bulduğu zaman nasıl korkmuştun, hatırlıyor musun? Çünkü silahı çantana koyduğunu hatırlamıyordun bile. İşte aynı şey şimdi yeniden oluyor. Aradaki tek fark, bu kez çok daha büyük bir silahın söz konusu olması. Tanrım, akıllanmayacaksın.

Gardener daha gençken bu sorular aklına bile gelmezdi. Gelseydi de aldırmazdı. Görüşüne göre Bobbi de şu an aldırış etmiyordu. Sonuçta atlı adamdan önce o söz etmişti.

Ve atlı bir adam geldi, derken ne kastediyorsun?

Bizi kastediyorum, Gard. Ama sanırım... sanırım daha çok seni kastediyorum.

Bobbi, ben yirmi beş yaşındayken alev alev yanardım. Hiç durmadan. Otuzuma gelince zaman zaman yanmaya başladım. Ama galiba artık buralarda oksijen azaldı. Çünkü şimdi sadece sarhoşken alevleniyorum. O ata binmekten korkuyorum, Bobbi. Tarih bana hiçbir şey öğretmediyse bile atların bazen ürküp dörtnala koştuğunu öğretti.

Gardener oturduğu kütükte kıpırdandı, tüfek de onu izledi. Anderson mutfaktaki bir tabureye oturmuştu. Pencerenin kenarına dayadığı çiftenin namlusunu Gardener'ın her hareketiyle hafifçe çeviriyordu. Adamın düşüncelerinin pek azını okuyabiliyordu. Ama Gardener'ın karar verme aşamasında olduğunun farkındaydı... ve bir karara vardığında Anderson bunun ne olduğunu anlayacağından emindi.

---

* Bob Dylan'ın dünya barışını konu alan "Blowing in the Wind" (Rüzgârla Esiyor) şarkısına gönderme yapıyor.

Yanlış bir karar alırsa o zaman Gardener'ın kafasını uçuracak ve cesedi bahçenin sonundaki yumuşak toprağa gömecekti. Bunu yapmak hiç hoşuna gitmeyecekti ama gerekirse yapacaktı.

Anderson sakin sakin o anı bekliyor, zihniyle onun düşüncelerini izlemeye çalışıyordu.

Çok uzun sürmeyecekti.

11

Seni korkutan ne biliyor musun? Karmakarışık, sefil yaşamında ilk kez güçlü bir pozisyona gelme fırsatını bulacak olman.

Gardener doğruldu. Yüzünde üzgün bir ifade belirmişti. Bu doğru değildi. Kesinlikle değildi.

Ama doğru, Gard! Sen beyzbol maçı izlerken bile kesinlikle yenilecek takımı desteklemeyi seçiyorsun. Böylece şampiyonadan elendiklerinde üzülmene de gerek kalmıyor. Desteklediğin adaylar ve davalar da böyle değil mi? Senin politikacıların şans *bulamadığından, yeni patronun eskisi kadar kötü olup olmadığıyla yüzleşmek zorunda kalmıyorsun, değil mi?*

Ben korkmuyorum. Bundan korkmuyorum.

Haydi oradan! Attaki adammış? Sen mi? İşte bu çok komik! Bırak atı biri senden üç tekerlekli bisiklete binmeni istese kalp krizi geçirirsin. Yaşamın boyunca güç taşıyan neye sahipsen onları mahvetmek için çabalayıp durdun. Mesela evliliğin. Nora dayanıklı bir kadındı. Sonunda ondan kurtulmak için onu vurmaya karar verdin. Ama o an gelince bunu da başaramadın, öyle değil mi? Açıkçası her şeyi mahvetmekte ustasın. Bunu kabul ediyorum. Üniversite hocalığından kovulmak için elinden geleni yaptın. Çünkü bu da güçlü yanlarından biriydi. Tam on iki yıl boyunca Tanrı'nın sana verdiği yetenek kıvılcımını içkiyle söndürmeye çalıştın. Şimdi de bu. Hemen kaçsan iyi olur, Gard.

Haksızlık bu! Gerçekten!

Öyle mi? Aslında hak ettiğin ceza değil mi bu?

Belki öyleydi. Belki de değildi. Gardener kararını verdiğini fark etti. Bobbi'yi destekleyecekti. Hiç olmazsa bir süreliğine onun istediğini yapacaktı.

Anderson neşeyle her şeyin yolunda olduğunu söylüyordu ama bu onun bitkin hali ve bir deri bir kemik görüntüsüyle hiç uyuşmuyordu. Topraktaki gemi Anderson'ı nasıl etkiliyorsa aynı şeyi Gardener'a da yapabilirdi herhalde. Bugün olanlar... ya da olamayanlar... hiçbir şeyi kanıtlamıyordu. Değişikliklerin bir anda olmasını beklemiyordu zaten. Ama gemi ve ondan yayılan enerji çok iyi işler başarabilirdi. Önemli olan da buydu... *eh, Kapıya Vuran Tommy'leri siktir et gitsin!*

Gardener ayağa kalkıp eve doğru yürüdü. Güneş batmış, alacakaranlık kurşuni bir renk almaya başlamıştı. Gardener'ın sırtı tutulmuştu. Ayakparmaklarının ucunda yükselerek gerindi. Belkemiği çatırdayınca yüzünü buruşturdu. Kapkara, sessiz bir gölge gibi duran traktörün üzerinden barakanın kapısındaki yeni asma kilide baktı. Oraya gitmeyi ve kirli camların birinden içeriye bakmayı düşündü... ama sonra vazgeçti. Belki de karanlık pencerede bembeyaz suratlı, dişleri törpülenip sivriltilmiş bir yamyamın belirmesinden korktu. *Merhaba, Gard. Gerçek Kapıya Vuran Tommy'lerle tanışmak ister misin? Haydi içeri gir! Çok kalabalığız!*

Gardener ürperdi. Zayıf, şeytani parmaklarıyla pencere camlarını tırmaladıklarını duyabiliyordu neredeyse. Dün ve bugün çok şey olmuştu. Hayal gücü kontrolden çıkmıştı. Bu gece ona yapmadığını bırakmayacaktı. Uykusunun gelmesi için dua mı etmeli, sonsuza kadar uykudan uzak mı durmalı, bilmiyordu.

12

Gardener içeri girdikten sonra endişesi geçmeye başladı. Onunla beraber içki ihtiyacı da azaldı. Gömleğini çıkardı, sonra da Anderson'ın odasına bir göz attı. Hâlâ eskisi gibi yatıyordu.

Battaniye korkunç sıska bacaklarının arasındaydı. Bir elini uzatmış horluyordu.

Kımıldamamış bile. Tanrım, çok yorgun olmalı.

Uzun bir duş aldı. Suyu cesaret edebildiğince sıcağa çevirdi. (Bobbi Anderson'ın yeni ısıtıcısıyla soğuktan beş derece kadar sıcağa çevirmesi yetiyordu.) Cildi kızarmaya başlayınca, Sherlock'un sisli Londra'sını andıran buharla dolu banyodan çıktı. Havluyla kurulandı, parmağıyla dişlerini ovdu. *Birkaç şey almam gerekiyor,* diye düşündü. Sonra da gidip yattı.

Tam uykuya dalacağı sırada Bobbi'nin son sözlerini anımsadı. Geminin Haven halkını etkilemeye başladığını düşünüyordu Bobbi. Gardener ona kesin bir kanıtı olup olmadığını sorduğu zaman belirsiz bir şeyler söylemiş, sonra da konuyu hemen değiştirmişti. Gardener bu belirsiz durumda her şeyin olabileceğini düşünüyordu. İhtiyar Frank Garrick'in çiftliği tenha bir yerdeydi ama haritaya göre kasaba merkezinde sayılırdı. Bir de Haven köyü vardı ama o yedi kilometre ötedeydi.

Gardener, "Gemiden etrafa zehirli bir gaz yayılıyormuş gibi konuştun," demiş ve endişesinin sesinden anlaşılmadığını ummuştu.

Anderson, "Zehirli gaz mı?" diye tekrarlamıştı. Ve birden dalıp gitmişti. Sıskası çıkmış suratında soğuk bir ifade vardı. "Hayır, zehirli gaz değil. İstersen 'duman' diyebilirsin. Aslında insan gemiye dokunduğunda o titreşimden başka şeyler de hissediyor."

Gardener ses çıkarmamıştı. Kadının ruh halinin değişmesini istemiyordu.

"Gerçi duman da değil. Ama duman gibi. Uzmanlar buraya gelse havayı kirleten hiçbir şey bulamazlar. Belki havada tortu kalıyordur. Ama çok çok az. Yok denecek kadar az."

Gardener usulca, "Bu sence mümkün mü, Bobbi?" diye sormuştu.

"Evet. Ne olduğunu bildiğimi söylemiyorum çünkü bilmiyorum. Aslında bu konuda hiçbir bilgim yok. Ama ben gemiyi

kazarken gövde havayla temas ediyor ve yüzeyinde ince bir tabaka oksitleniyor sanırım. Bu durumda ilk ve en çok dozu ben alıyorum. Sonra bu tortu rüzgârla dağılıyor. Kasabadakilerin çoğu buna maruz kalıyor. Ama dediğim gibi, bu doz yok denecek kadar az." Bobbi sallanan sandalyesinde kımıldanarak sağ elini aşağıya doğru uzatmıştı. Gardener onun bu hareketi yaptığını birçok kere görmüştü. Kadının yüzündeki kederli ifadeyi fark ettiğinde kalbi sızlamıştı. Sonra Bobbi elini tekrar kucağına koymuştu.

"Ama aslında ne olduğunu bilmiyorum, Gard. Peter Straub adlı bir yazarın bir romanı var. 'Uçan Ejderha.' Okudun mu?"

Gardener başını iki yana sallamıştı.

"Romanda, deney sonucu bulunan kimyasal bir madde havaya karışıyor, sonra Connecticut'ın sayfiyelerinden birine yağıyor. Aslında bu madde bir zehir. İnsanı çıldırtan türden bir zehir. İnsanlar durup dururken kavga etmeye başlıyorlar. Bir adam evini cırtlak pembeye boyamaya karar veriyor. Pencerelerin camları dahil. Bir kadın kalp krizi geçirip ölünceye dek koşuyor... Bir roman daha var. Onun adı da 'Beyin Dalgası'. Yazan da..." Anderson düşünürken kaşlarını çatmıştı. Sağ elini yine yere doğru uzatmış, sonra çekmişti. "Soyadı benimkiyle aynı. Anderson. Poul Anderson. O romanda yeryüzü bir kuyruklu yıldızın kuyruğundan geçiyor ve yayılan gaz hayvanları etkileyip onları zekileştiriyor. Kitap, bir tavşanın mantık yürüterek bir tuzaktan kurtulmasıyla başlıyor."

"Demek zekileştiriyor?"

"Evet. Dünya o kuyruktan geçmeden önce IQ'un 120 ise, sonra 180 oluyor. Anlıyor musun?"

"Her bakımdan mı zekileşiyorlar?"

"Evet."

"Ama sen 'aptal dâhi' terimini kullandın. Bu her bakımdan zekileşmekle taban tabana zıt. Bu... dümdüz yolda bir *tümsek* gibi."

Anderson elini sallayıp, "Önemi yok," demişti.

Gardener şimdi yatakta uykuya dalacağı sırada, *acaba*, diye düşündü.

13

O gece bir rüya gördü. Basit bir şeydi. Dışarıda, çiftlik eviyle bahçe arasındaki barakanın önünde duruyordu. Solda traktör kara bir gölge gibiydi. O gece düşündüğü şeyi, gidip pencerenin birinden içeriye bakmayı aklından geçiriyordu. Ne görecekti ki? Ah, elbette Kapıya Vuran Tommy'leri. Ama korkmuyordu. Korku yerine sevinç, rahatlık ve mutluluk duyuyordu. Çünkü Kapıya Vuran Tommy'ler yamyam değildi. Masaldaki iyi kalpli ayakkabıcıya yardım eden cüceler gibiydi onlar. Barakanın kirli penceresinden, Noel resimlerindeki çocuklar gibi sevinçle bakacak (zaten Noel Baba da kırmızı elbiseli, iri yarı bir Kapıya Vuran Tommy değil miydi?) ve uzun bir masaya oturmuş neşeyle sohbet eden, enerji kaynakları icat eden Kapıya Vuran Tommy'leri görecekti.

Barakaya yaklaşırken içerisi aniden Bobbi'nin daktilosundan fışkıran ışıkla aydınlandı. Baraka sanki aniden dev bir fenere dönüşmüştü. Ama içeriden süzülen sıcak sarı bir ışık değildi. İnsana çürümüş cesetleri hatırlatan pis, yeşil bir renkti. Tahtaların arasından ve budak deliklerinden süzülüyor, pencereleri dolduruyordu. Gardener *artık* korkmaya başlamıştı. Çünkü bu ışığı yaratanlar uzaydan gelen dost canlılar olamazlardı. Kanserin bir rengi olsaydı... böyle bir yeşil olurdu işte.

Ama Gardener yine de barakaya yaklaştı çünkü insan rüyasında kendine engel olamazdı. Barakaya yaklaştı ama artık içeriye bakmak istemiyordu. Bir çocuk nasıl Noel gecesi odasının penceresinden bakıp da karla kaplı çatılardan iki elinde iki kesilmiş kafayla kayan Noel Baba'yı görmek istemezse öyle istemiyordu.

Hayır, lütfen, hayır, lüt—

Ama Gardener barakaya yine de yaklaştı. O yeşil sise daldığında kafasında rock müziği yankılanmaya başladı. Beynini çatlatan, onu felce uğratan bir sesti bu. George Thorogood & the Destroyers'tı duyduğu. Az sonra George gitarını çalmaya başladığında kafatasının bir an titreşeceğini, ardından (bir keresinde Bobbi'ye anlattığı üzere) cam bardaklar gibi patlayacağını biliyordu.

Ama bunların hiçbiri önemli değildi. Önemli olan korkuydu. Bobbi'nin barakasındaki Kapıya Vuran Tommy'lerin yarattığı korku. Gardener onları hissedebiliyor, kokularını alabiliyordu. Kan gibi keskin ve insanı titreten bir kokuydu.

Ve... içeriden acayip, çalkalanan bir sıvıyı andıran şıpırtılar geliyordu. Kafasındaki müziğe rağmen bu sesleri duyabiliyordu. İçeride eski tip bir çamaşır makinesi çalışıyordu sanki. Ama bu su sesi değildi. Uğursuzdu bu ses. Uğursuz. *Uğursuz.*

Gardener içeriye bakmak için parmak uçlarında yükseldi. Yüzü, bataklıktan çıkarılmış bir ceset gibi yemyeşil oldu. George Thorogood gitarını çalmaya başlayınca Gardener acıyla çığlık attı. İşte o zaman kafası patladı ve birdenbire uyandı. Misafir odasındaki eski geniş karyolada doğrulmuş oturuyordu. Göğsü ter içindeydi, elleri titriyordu.

Tekrar uzanıp düşündü: *Tanrım! Madem böyle kâbus göreceksin, yarın barakanın penceresinden bak, olsun bitsin. O zaman rahatlarsın.*

Bu karardan sonra daha çok kâbus görmeyi bekledi. Gözlerini kapatırken kendi kendine, *bu ilki,* dedi. Ama sonra başka rüya görmedi.

Yani *o* gece.

Ertesi sabah kazı alanında Bobbi Anderson'a katıldı.

2. KİTAP

HAVEN ÖYKÜLERİ

The terrorist got bombed!
The President got hit!
Security was tight!
The Secret Service got lit!
And everybody's drunk,
Everybody's wasted,
Everybody's stoned,
And there's nothin gonna change it,
Cause everybody's drunk,
Everybody's wasted,
*Everybody's drinkin on the job.**

"Drinkin' on the Job"
–The Rainmakers

Then he ran all the way to town, screamin
"It came out of the sky!"**

"It Came Out of the Sky"
–Creedence Clearwater Revival

---

* Terörist bombalandı!
Başkan vuruldu!
Güvenlik sıkıydı!
Gizli Servis yandı!
Herkes kafayı buldu,
Herkes dağıttı,
Herkes dut gibi oldu.
Ve hiçbir şey bunu değiştiremez,
Çünkü herkes sarhoş,
Herkes dağıtmış,
Herkes görev başında içiyor.

** Sonra kasaba boyunca koştu, bir yandan bağırıyordu.
"Gökyüzünden geldi!"

BİRİNCİ BÖLÜM

KASABA

1

Kasaba, Haven adını alıncaya kadar dört kez isim değiştirmişti.

Burası kentsel varlığına 1816 yılında Montville Çiftliği olarak başlamıştı. Hugh Crane adında bir adam her karışını satın almıştı. Crane burayı 1813'te Massachusetts Eyaleti'nden almıştı, Maine o zamanlar bir vilayetti. Adam, Amerikan Bağımsızlık Savaşı'nda teğmenlik yapmıştı.

Montville Çiftliği ismi bir taşlamaydı. Crane'in babası hayatı boyunca Dover'ın doğusundan çıkmaya cesaret edememiş ve Amerikan Bağımsızlık Savaşı'nda İngiliz tahtına sadık kalmıştı. Hayatını krallığın asilzadelerinden biri ve on ikinci Montville Kontu olarak tamamlamıştı. En büyük oğlu Hugh Crane de on üçüncü Montville Kontu olacaktı. Fakat öfkeli babası onu mirasından mahrum bırakmıştı. Crane en ufak bir onay olmaksızın, kendini Merkez Maine'in ilk kontu ilan etti, bazen de kendine Hiçbir Yerin Dükü diyordu.

Crane'in Montville Yerleşimi Yeri adını verdiği bu arazi yaklaşık seksen sekiz bin dönümden oluşuyordu. Crane başvuruda bulunup da tüzel kişiliği onaylandığında, Montville Çiftliği, Maine, Massachusetts vilayetinin yüz doksan üçüncü kasabası oldu. Crane'in bu toprakları satın alma sebebi, burada çok sayıda kerestelik iyi ağaç olmasıydı. Ayrıca kerestelerin

nehir yoluyla denize taşınabileceği Derry, sadece otuz kilometre uzaktaydı.

Nihayetinde Haven adını alan bu bölgenin fiyatı neydi peki?

Hugh Crane ne var ne yoksa hepsini bin sekiz yüz sterline denk gelen bir meblağa almıştı?

Elbette bir sterlin o zamanlar çok para ediyordu.

2

Hugh Crane 1826'da öldüğünde, Montville Çiftliği'nde yüz üç kişi ikamet ediyordu. Ormancılar nüfusu yılın altı ya da yedi ayı boyunca iki katına çıkarıyordu ama bunun bir önemi yoktu çünkü azıcık paralarını da Derry'ye götürüyorlardı. Ormanda çalışamayacak kadar yaşlandıklarında genellikle Derry'ye yerleşiyorlardı. O zamanlar, "ormanda çalışamayacak kadar yaşlanmak" aşağı yukarı yirmi beş yaşa tekabül ediyordu.

Yine de 1826 yılıyla birlikte, nihayetinde Haven Köyü'ne dönüşecek olan bu yerleşim alanı kuzeye, Derry ve Bangor'a uzanan çamurlu yol boyunca genişlemeye başladı.

İsmi ne olursa olsun, (ki sonunda, Dave Rutledge gibi eskilerin bellekleri dışında, dokuz numaralı karayolu adını aldı) o yol ağaç kesicilerinin her ayın sonunda içmek ve fahişelerle yatmak için Derry'ye giderken kullanmak zorunda oldukları yoldu. Asıl paralarını büyük kasabada harcamak için saklıyorlardı fakat çoğu Cooder'ın Meyhanesi ve Ormancı Evi'nde bir iki bira içerek sabırla oturmaya razıydı. Bu, orayı başarılı küçük bir işletmeye çevirmek için yeterliydi. Yolun karşısındaki (Hiram Cooder'ın yeğeninin işlettiği ve ona ait) marketin durumu o kadar parlak değildi ama yine de kârlı bir işletmeydi. 1828 yılında, marketin hemen yanına (Hiram Cooder'ın kuzeninin işlettiği ve ona ait) bir berber ve küçük bir muayenehane açıldı. O günlerde o canlı iş yerine girip üç iskemleden birine kurulmuş bir oduncuyu saç kestirip kolundaki kesiğe dikiş attırırken

görmek olağandışı değildi. Bir de kapalı gözlerinin üzerinde şiştikçe griden kırmızıya dönen sülükler olurdu. Hem kesiğin iltihap kapmasını engeller hem de "çatlayan baş" derdine çare olurlardı. 1830'da, köyün güney ucuna (Hiram Cooder'ın erkek kardeşi George'un işlettiği ve ona ait olan) küçük bir han ve hayvan gıdası satan dükkân açıldı.

1831'de, Montville Çiftliği Coodersville adını aldı.

Kimse buna pek şaşırmadı.

Coodersville ismi, kasabanın adı Gettysburg Muhaberesi'nde şehit düşen oralı bir çocuğun, Ellis Montgomery'nin anısına, 1864'te Montgomery olarak değiştirilene kadar öyle kaldı. Değişiklik iyi bir fikre benziyordu. Ne de olsa Cooder'lardan geriye bir tek, deli ihtiyar Albion kalmıştı, o da iflas edip iki yıl önce intihara teşebbüş etmişti.

İç Savaş'ı izleyen yıllarda bir furya, açıklanamayan birçok furya gibi ülkeyi etkisi altına aldı. Bu furya tarlatanlı kabarık etekler ya da yana taranan saçlar değildi. Bu furyanın adı kasabalara klasik isimler vermekti. Böylece Montgomery'nin çevresinde Sparta, Kartaca, Atina, Troya gibi kasabalar türedi. 1878'de kasaba sakinleri, kasabanın adının yeniden değişmesi için oylama yaptı ve Montgomery'nin yerini Ilium aldı. Bu durum Ellis Montgomery'nin annesinin gözyaşları dolu bir konuşma yapmasına neden oldu. Kasaba sakinleri onu sabırla, biraz da suçluluk duygusuyla dinledi, karardan vazgeçilebilirdi bile. Bazıları Bayan Montgomery'nin kesinlikle haklı olduğunu düşünüyordu.

Ama Montgomery, Ilium oldu.

Yirmi iki yıl geçti.

3

Nedense Derry'yi es geçip postu Ilium'a sermeye karar veren ikna edici bir vaiz çıktı ortaya. Colson olarak biliniyordu fakat Haven'ın kendinden menkul tarihçisi Myrtle Duplissey,

nihayet Colson'ın gerçek adının Cooder olduğuna karar vermiş, Albion Cooder'ın gayrimeşru çocuğu olduğuna kanaat getirmişti.

Bu adam her kimse, daha mısır hasadı vakti gelmeden, kendine özgü, enerjik inanç anlayışıyla kasabadaki Hıristiyanların çoğunluğunu kazandı. Ilium ve Troy Metodist kilisesi rahibi Bay Hartley ve Ilium, Troy, Etna ve Unity'deki Baptistlerin ruhani refahını korumaya çalışan Bay Crowell (Emory Crowell'ın papaz evi Troy'dan, basuru Tanrı'dandı) bu durumdan pek hoşlanmadı. Yine de bomboş yerlerde çınlayan sesleriyle vaaz vermeye devam ettiler. O neredeyse mükemmel 1900 yazı sonlanırken Rahip Colson'ın cemaati büyümeye devam etti. O senenin hasadına "bereketli" demek hakaretten sayılırdı; normalde Scrooge kadar cimri olan verimsiz kuzey New England toprakları, o yıl hiç olmadığı kadar cömertti. Basuru Tanrı'dan olan Baptist Crowell bunalıma girip sessizleşti ve üç yıl sonra Troy'un papaz evinin bodrumunda kendini astı.

Metodist rahip Bay Hartley, Ilium'u kolera gibi saran bu İncil ateşi karşısında gittikçe daha da endişeleniyordu. Belki de bunun nedeni, normal şartlar altında Metodistlerin Tanrı'ya ibadet eden en çekingen insanlar olmasıydı. Vaazları değil sadece önemli öğütleri dinlerlerdi. Genelde ağırbaşlı bir sessizlik içinde otururlardı. Sadece "Babamız" duasının sonunda topluca "amin" demeyi uygun görürlerdi. Ama şimdi önceden çekingen davranan bu insanlar ilahiler söylüyor, ayinlerde coşuyorlardı. Bay Hartley bazen, "Yakında İncil'deki gibi yılan da oynatacaklar," diyordu. Salı, perşembe ve pazarları Derry Yolu'nun yanındaki toplantı çadırı gittikçe daha da gürültülü, daha coşkulu ve daha yoğun duygularla dolu oluyordu. Bir gece papaz evinde şarap içerken, "Bunlar karnaval çadırında yaşansa adına delilik denirdi," demişti bir kilise diyakozu ve en yakın arkadaşı olan Fred Perry'ye. "Sırf toplantı çadırında oldukları için bu yaşadıklarına inanç ateşi diyebiliyorlar."

Zamanla Rahip Hartley'nin Colson hakkındaki şüphelerinde fazlasıyla haklı olduğu ortaya çıktı ama Colson çoktan kaçmıştı. Hem de kabak ve patates değil de temiz para ve sıcak kadınlar hasat ederek. Kaçmadan önce de son damgasını vurmuş ve son bir kez kasabanın adını değiştirmişti.

O sıcak ağustos gününde vaizine, bu kadar çok ürün toplamalarının Tanrı'nın onlara verdiği bir ödül olduğuyla başlamış, sonra da konuyu kasabaya getirmişti. Colson bu konuya geçtiğinde artık frağını çıkarmıştı. Terden ıslanan saçları gözlerine düşüyordu. Henüz ilahi söylemelerine çok zaman olsa da rahibeler onun yanına inmeye başlamışlardı bile.

"Bu kasabanın kutsal olduğunu düşünüyorum," dedi Colson kürsüsünün iki yanını koca elleriyle tutarak. Kasabanın kutsal olduğunu düşünmesinin, pek şerefli kendilerinin postu sermek (tabii bir de tohumlarını bırakmak) için burayı seçmesinden başka bir nedeni olabilirdi tabii. Ama varsa da söylemedi. "Burayı bir *sığınak** olarak görüyorum. Evet! Burada bana evimi anımsatan bir sığınak buldum. Adem ve Havva'nın dokunmamaları gereken o ağaçtan meyveyi koparmadan önce yaşadıkları yerden pek de farklı olmayan bir yer. Güzel bir yer. *Kutsal bir yer!*" diye bağırdı Rahip Colson. Yıllar sonra bile, sahtekâr olsa da olmasa da, o adamın İsa için nasıl bağırdığından hayranlıkla bahseden kişiler bulmak mümkündü.

"Amin!" diye haykırdı cemaati de. O gece hava ılık olsa da bir sürü kadının yanak ve kaşlarındaki kızarıklığı açıklayacak kadar sıcak değildi. Rahip Colson kasabaya geldiğinden beri böyle sıcak basmaları sık görülür olmuştu.

"Burası Tanrı'nın kıvanç duyduğu bir kasaba!"

"Bin şükür!" diye çığlıklar attı cemaat coşkuyla. Göğüsler yükselip alçalıyor, gözler parlıyordu. Diller dudakları ıslatıyordu.

"Bu kasabaya vaatte bulunuldu!" diye bağırdı Rahip Colson. Şimdi ileri geri voltalar atıyordu. Arada bir siyah buklelerini alnından geriye savuruyor, bu sırada gömleğinin güzelce bağlan-

* İng. Haven.

mış yakası görünüyordu. "Bu kasabaya vaatte bulunuldu ve o vaat hasadın bolluğu, o vaat yerine getirilecek!"

"İsa'ya bin şükür!"

Colson kürsüsünün başına geri döndü, iki yanından tuttu ve korkutucu bir şekilde onlara baktı. "Neden Tanrı'nın hasadını, Tanrı'nın sığınağını vaat eden bu kasabaya bir yabancının adını verdiniz, hiç anlamıyorum, kardeşlerim. Aklıma gelen tek şey sizden önceki nesillerin işine şeytanın karıştığı."

Kasabanın adını Ilium'dan Haven'a değiştirme konuşmaları hemen ertesi gün başladı. Rahip Bay Crowell bu değişime aslında pek umursamasa da karşı çıktı, Rahip Bay Hartley ise şiddetle karşı çıktı. Ilium yöneticileri çekimserdi. Ama Augusta'daki dosyaların değişiminin yirmi dolar tutacağını, üzerinde kasaba adı olan yol tabelalarını değiştirmenin de yirmi dolara patlayacağını, kasaba belgelerinin de değiştirilmesi gerekeceğini yine de belirttiler.

14. Madde, "193 numaralı Maine kasabasının, adını ILIUM'dan HAVEN'a çevirmesinin kabulü"nün konuşulduğu ve oylandığı mart ayında, kasaba toplantısından çok önce Rahip postunu toplamış ve kaçmıştı. Toplanma ve kaçma 7 Eylül gecesi gerçekleşmişti. Colson'ın haftalardır 1900 yılı Büyük Hasat Günü dediği gece. En az bir aydır bunun bu kasabada gerçekleştireceği en önemli toplantı olduğunu söylüyordu; belki de *hayatı boyunca* yapacağı en önemli toplantı olacaktı. Hem de buraya yerleşse bile, ki gün geçtikçe Tanrı'nın bunu yapmasını istediğine daha da çok inanıyordu. Bu haberi duyan hanımların kalbi nasıl da küt küt atıyordu! Bu toplantıda, kasabaya böylesine verimli bir dönem yaşattığı, bol hasat verdiği için sevgi dolu Tanrı'ya sevgilerini sunacaklardı.

Colson kendi de iyi hasat topladı. Gelenleri o vakte kadarki en büyük "sevgilerini" sunmaya tatlı dille ikna etti. Toplantıdan sonra iki değil, dört değil, tam altı genç kızı çadırın arkasındaki tarlada ekip yeşillendirdi.

"Erkekler büyük konuşmayı sever ama sanırım çoğu ne kadar büyük konuşsa da pantolonunda küçük tabancalarla geziyor," dedi bir akşam ihtiyar Duke Barfield, berberdeyken. Kasabada en çok kokan kişi yarışması yapılsa açık ara birinci gelirdi. Çamur birikintisinde bir ay beklemiş yumurta turşusu gibi kokuyordu. Sözünü dinlerlerdi ama uzaktan ve mümkünse rüzgârın estiği taraftan. "İki namlulu adamlar duymuştum, ama o da çok nadirdir hani, bir keresinde üç namlulu bir adam da duydum ama piç kurusu Colson pantolonuna altı namlulu tabanca sığdırdığını duyduğum tek adam."

Rahip Colson'ın fetihlerinden üçü pek inançlı penisinin istilasından önce bakireydi.

1900 yazının sonlarına doğru düzenlenen o gecede "sevgi" fazlasıyla cömertçe sunuldu. Gerçi berberdeki dedikoducular *parasal* anlamda ne kadar cömert davranıldığı konusunda fikir ayrılıklarına düşüyorlardı. Hepsi Büyük Hasat Günü'nden önceki, vaazın ona kadar sürdüğü, on ikiye kadar ilahi okudukları, tarla düzüşmelerinin saat ikiyi geçene dek bitmediği toplantılarda da bir dünya para döküldüğü konusunda hemfikirdi. Ama bazıları Colson'ın burada kaldığı süre boyunca da pek masrafı olmadığına dikkat çekiyordu. Kadınlar ona yemek getirmek için yarışıyordu, hanın sahibi olan adam ona uzun vadeli, deli işi bir anlaşma sunmuştu. Tabii ki diğer eğlenceleri için de kimse ondan para istememişti.

8 Eylül sabahı çadır ve rahip ortadan kaybolmuştu. İyi hasat kaldırmıştı... tohumlarını bırakmakta da bir o kadar başarılıydı. 1901 yılında, 1 Ocak ve Mart sonu arasında dokuz gayrimeşru çocuk doğdu, üçü kız, altısı oğlandı. Bu "sevgi" çocuklarının dokuzu da birbirine benziyordu. Altısının gözleri maviydi ve hepsinin gür, siyah bukleleri vardı. Berber dedikoducuları sigara sarıp tükürük hokkasına kahverengi tütün suyu tüküren, dandik sandalyelerine osuran adamlardı. Ama şu dünyada başka hiçbir grup erkek, mantık ve şehvet düşkünlüğünü, bu başıboş adamlar kadar başarılı bir şekilde bir araya getiremezdi. Dedikoducular

kaç genç kızın "akraba ziyareti" için New Hampshire'da taşraya ve hatta ta Massachusetts'e gittiğine de değinmeden geçmedi. Birkaç *evli* kadının da ocak ve mart arasında çocuk doğurduğuna dikkat çekildi. O kadınlardan kim emin olabilirdi ki? Ama berber dedikoducuları 29 Mart günü olanlardan emindi. Faith Clarendon üç buçuk kilo, nur topu gibi bir oğlan doğurmuştu. Kar taşıyan deli bir rüzgâr Clarendon evinin saçaklarına vuruyordu. 1901 yılının Ekim'e kadarki son yoğun karıydı. Bebeği doğurtan ebe Cora Simard mutfak sobasının önünde yarı uyukluyordu, kocası Irwin'in onu eve götürmek için fırtınayı aşıp gelmesini bekliyordu. Paul Clarendon'ın beşiğe yaklaştığını gördü. Beşiği sobanın diğer tarafına köşeye koymuşlardı, en sıcak yer orasıydı. Paul gözlerini hiç ayırmadan bir saat boyunca bebeğe bakmıştı. Cora Paul'ün bakışlarını hayret ve sevgi bakışları olarak yorumlamış ve korkunç bir hataya düşmüştü. İçi geçmiş, gözleri kapanmıştı. Uyandığında Paul Clarendon elinde usturasıyla beşiğin başındaydı. Bebeği gür siyah saçlarından tuttu ve Cora daha çığlık atamadan çocuğun boğazını kesti. Tek kelime etmeden odadan ayrıldı. Bir an sonra Cora yatak odasından biri suda boğuluyormuş gibi sesler duydu. Dehşete düşen Irwin Simard yatak odasına girecek cesareti topladığında karı kocayı yataklarında buldu, el elelerdi. Clarendon karısının boğazını kesmiş, onun yanına yatmıştı. Sol eliyle karısının sağ elini tutmuş ve kendi boğazını da kesmişti. Tüm bunlar kasaba adını değiştirme yönünde oy kullandıktan iki gün sonra olmuştu.

4

Rahip Hartley kasabaya hırsız, zinacı, sahte peygamber ve her şeyiyle yılan olan bir adamın önerdiği adı vermeye kesinlikle karşıydı. Bunu kürsüsünden de söylemişti. Cemaatindekilerin kafalarını salladığını görünce kendine hiç uymayan acımasız, neredeyse kinci bir zevkle dolmuştu. 27 Mart 1901'de

düzenlenen kasaba toplantısına katıldı. 14. Madde'nin kesinlikle reddedileceğine emindi. Memurun maddeyi okumasıyla heyet başkanının kısacık, "Ne dersiniz?" sorusu arasındaki tartışmaların kısalığına hiç takılmadı. En ufak bir kuşkusu olsaydı Hartley hayatında belki ilk ve son kez coşkulu, hatta öfkeli bir konuşma yapardı. Ama hiç kuşkulanmamıştı.

"Onaylayanlar evet desin," dedi Luther Ruvall ve tutkulu olmasa da sağlam bir "Evet!" çatıyı salladı. Hartley karnına bir yumruk yemiş gibi hissediyordu. Deli gibi etrafına bakındı ama artık çok geçti. "Evet"in sağlamlığı onu çok şaşırtmıştı, cemaatinden kaç kişinin ona sırtını dönüp bu oyu verdiğine dair en ufak bir fikri yoktu.

"Bir dakika—" dedi kimsenin duymadığı, boğulur gibi bir sesle.

"Hayır diyenler?"

Bir iki kişinin sesi duyuldu. Hartley bağırarak, "Hayır!" demek istedi ama ağzından çıkan tek şey anlamsız bir "Hı!" oldu.

"Bir sonrakine geçelim," dedi Luther Ruvall. "15. Madde."

Rahip Hartley'ye birden sıcak bastı. Kendini bayılacak gibi hissediyordu. Kırmızı-siyah ekose desen gömlekli, pantolonuna çamur bulaşmış adam kalabalığının içinden kendine yol açtı. Mısır koçanı pipo ve ucuz purolardan yükselen acı duman bulutlarının arasından geçti. Hâlâ bayılacak gibiydi ama şimdi bayılmadan önce kusacakmış gibi de hissediyordu. Bir hafta sonra şaşkınlığının derecesine anlam veremeyecekti. Resmen dehşete düşmüştü. Bir yıl sonra böyle bir duygu yaşadığını bile kabullenmeyecekti.

Belediye binasının merdivenlerinin tepesinde durup derin derin nefes aldı, tırabzanı bırakırsa ölecekmiş gibi sıkı sıkı tutuyordu. Eriyen karlarla kaplı tarlalara baktı. Bazı yerlerde çamurlu toprağın görüneceği kadar erimişti. Yine kendine hiç uymayan kötü niyetli bir kabalıkla bunların erkek geceliğinin arkasına bulaşmış boklar gibi göründüğünü düşündü. İlk ve tek kez olmak

üzere, Bradley Colson'a özendi. Colson Ilium'dan kaçmıştı.Pardon Haven'dan. Kaçmıştı ve şimdi Donald Hartley kendini, *keşke ben de kaçabilsem,* diye düşünürken bulmuştu. *Bunu neden yaptılar? Onun ne mal olduğunu biliyorlardı! O zaman ne diye—*

Güçlü, sıcak bir el sırtına dokundu. Arkasını dönünce arkadaşı Fred Perry'yi gördü. Fred'in uzun, cana yakın yüzünde gergin ve endişeli bir ifade vardı. Hartley ister istemez gülümsediğini fark etti.

"Don, iyi misin?" diye sordu Fred Perry.

"İçerde biraz kötü oldum. Oylama yüzünden. Hiç beklemiyordum."

"Ben de," diye cevap verdi Fred.

"Benim cemaatimdekiler de oy verdiler," dedi Hartley. "Vermiş olmalılar. Çok ses çıktı. Verdiler galiba, değil mi?"

"Eh..."

Rahip Hartley gülümsedi. "Anlaşılan insanın doğası hakkında düşündüğüm kadar çok şey bilmiyorum."

"İçeri gel, Don. Ridge Yolu'nu konuşacaklar."

"Ben biraz daha dışarıda kalacağım," dedi Hartley, "insan doğası hakkında düşüneceğim." Sustu. Tam Fred Perry içeri girmek için arkasını dönerken Rahip Donald Hartley, "Sen anlıyor musun, Fred? Bunu neden yaptıklarını anlıyor musun? Sen benden neredeyse on yaş daha büyüksün. Sen anlıyor musun?" diye sordu.

Kendi de sıktığı yumruğunun ardından, "Evet!" diye bağıran Fred Perry başını iki yana sallayıp, "Hayır," dedi. Hiç anlamıyordu. Rahip Hartley'yi seviyordu. Rahip Hartley'ye saygı duyuyordu. Ama tüm bunlara rağmen (ya da belki bunlar yüzünden) Colson'ın önerdiği bir isme oy vermekten pis, haince bir zevk almıştı. Sahte peygamber Colson, dolandırıcı Colson, hırsız Colson, zinacı Colson.

Hayır, Fred Perry insan doğasını hiç anlamıyordu.

İKİNCİ BÖLÜM

'BECKA PAULSON

1

Rebecca Bouchard Paulson, Haven'ın iki postacısından ve üç postane çalışanından biri olan Joe Paulson'la evliydi. Ve kocası onu aldatıyordu, Bobbi Anderson bunu zaten biliyordu. Şimdi 'Becka Paulson da durumu biliyordu. Her şeyi üç gün önce öğrenmişti. Ona bunu İsa açıklamıştı. Şu son üç gün İsa, 'Becka'ya akla hayale sığmayacak kadar şaşırtıcı, korkunç ve üzücü şeyler anlatmıştı. Bu açıklamalar kadını hasta etmiş, uykusunu ve sağlığını mahvetmişti. Ama yine de harika değil miydi bu? Hem de nasıl! Peki, İsa'yı dinlemekten vazgeçecek miydi? İsa tasvirini yüzüstü çevirecek ya da ona susmasını söyleyecek miydi? Ne münasebet! Üstelik İsa'nın anlattıklarını öğrenmeyi çok istiyordu. Dayanılmaz bir arzuydu bu. Üstelik İsa Kurtarıcıydı.

İsa'nın tasviri Paulson'ların Sony marka televizyonunun üzerinde duruyordu. Altı yıldan beri oradaydı. Daha önce de aynı yerdeki rafta duruyordu. 'Becka'nın tahminine göre, İsa hemen hemen on altı yıldan beri aynı yerdeydi. Portsmouth'ta oturan ablası Corinne, üç boyutlu gibi görünen bu tasviri, onlara evlendikleri zaman hediye etmişti. Joe, "Ablan biraz cimri," diye yorum yaptığında 'Becka ona susmasını söylemişti. Aslında kocasının bu hali onu şaşırtmıyordu. Joe gibi biri gerçek güzelliğe fiyat biçilemeyeceğini anlayamazdı.

Resimde İsa beyaz, sade bir cüppe giymişti ve elinde çoban asası vardı. 'Becka'nın televizyonunun üstündeki İsa saçlarını

biraz Elvis'in *G.I. Blues* albümündeki gibi taramıştı. Evet, gerçekten de İsa o albümdeki Elvis'e benziyordu. Gözleri kahverengi, bakışları yumuşaktı. Arkasında, müthiş bir perspektifte, sabun reklamlarındaki çarşaflar kadar beyaz koyunlar duruyordu. 'Becka ve Corinne, New Gloucester'daki bir koyun çiftliğinde büyümüşlerdi ve 'Becka kendi kişisel deneyimlerinden, koyunların o derece beyaz, eşit oranda tüylü olamayacağını biliyordu. Ama İsa'nın istediği takdirde suyu şaraba çevirebileceğini, ölüleri yaşama döndürebileceğini de biliyordu.

Joe birkaç kez İsa tasvirini televizyonun üzerinden kaldırmayı denemişti. 'Becka şimdi bunun nedenini öğrendiğini düşünüyordu. Ah, tabii! Joe ona uydurma şeyler sıralamıştı, o başka. "*Magnum* ya da *Kanun Namına* seyrederken İsa'nın televizyonun tepesinde durması hiç doğru değil. Niçin onu şifonyerin üzerine koymuyorsun, 'Becka? Ya da... bak buldum! İsa, pazar gününe kadar şifoniyerin üzerinde dursun. Sonra onu tekrar televizyonun üzerine koyar, Jimmy Swaggart ve Jack van Impe'i seyredersin? Herhalde İsa, Jimmy Swaggart'ı *Kanun Namına* dizisinden daha çok beğenir."

Ama 'Becka razı olmamıştı.

Joe bir başka sefer, "Perşembe gecesi sıra bana geldiğinde çocuklar bu durumdan hiç hoşlanmıyor," demişti. "Pokerin tadı kaçıyor. Kimse floş açmaya çalışırken İsa'nın onu izlemesinden hoşlanmaz."

Becka da, "Belki de kumarın şeytan işi olduğunu bildiklerinden rahatsız oluyorlardır," diye cevap vermişti.

İyi bir poker oyuncusu olan Joe sinirlenmişti. "O halde sana saç kurutma makinesini ve pek sevdiğin akik yüzüğü de şeytan aldı! Onları geri verip parasını hayır kurumuna verirsin artık. Faturalar odamda sanırım."

Bunun üstüne 'Becka, ayda bir perşembe gecesi durmadan bira içen, pis pis konuşan arkadaşları pokere geldiklerinde Joe'nun üç boyutlu İsa tasvirini duvara çevirmesine izin vermişti. Ama hepsi o kadar.

Gelgelelim, şimdi kocasının onu kaldırmak istemesinin ardındaki gerçek nedeni biliyordu. Joe daha en başında resmin "sihirli" olduğunu anlamıştı galiba. "Kutsal" sözcüğünün bu duruma daha uygun olduğunu düşündü, "sihir" paganlar, kelle avcıları, yamyamlar, Katolikler ve onlar gibiler için uygundu. Ama bu iki sözcük hemen hemen aynı anlama geliyordu, öyle değil mi? Her neyse, Joe resmin "özel" olduğunu sezmiş olmalıydı anlaşılan. Tasvirin günahlarını ortaya serebileceğini hissetmişti.

Ah, evet, bir şeyler olduğunu 'Becka da anlamıştı zaten. Bir kere Joe geceleri artık ona zorla sokulmaya kalkışmıyordu. Bu bakımdan rahatlamıştı çünkü seks, annesinin de vaktiyle söylediği gibi pis, hayvani, bazen acı veren ve gurur kırıcı bir şeydi. 'Becka zaman zaman Joe'nun yakasının parfüm koktuğunu fark etmişti ve bu bakımdan hiç rahatlamamıştı. Ama televizyonun üzerindeki İsa 7 Temmuz'da konuşmaya başlamasaydı, belki de Joe'nun ona sokulmayı bırakmasıyla o parfüm kokusu arasında bir bağ kuramayacaktı. Hatta üçüncü bir gerçeğin üzerinde de durmayacaktı: Yaşlı Charlie Estabrooke emekli olmuş ve onun yerine, Nancy Voss adında bir kadın çalışmaya başlamıştı. Augusta'daki postaneden Haven'a tayin olmuştu. 'Becka, (onun için yalnızca bir aşüfte olan) Voss denen kadının Joe'dan ve kendisinden beş yaş büyük olduğunu tahmin ediyordu. Yani Nancy ellilerindeydi ama ince ve bakımlı bir kadındı. Kendisinin biraz şişmanladığını 'Becka da kabul ediyordu. Özellikle tek yavruları Byron evden ayrıldığından beri.

'Becka bu ilişkiyi görmezden gelebilirdi hatta gelecekti de. Belki bu ilişkiyi hoşgörüyle bile karşılayacaktı. Madem o aşüfte, domuz gibi hırıltılar ve itiş kakıştan oluşan, sonuna doğru morina balığı gibi kokan ve ucuz bulaşık deterjanını andıran yapışkan bir şeyin fışkırtıldığı seks denen hayvani şeyden hoşlanıyordu... 'Becka böylece binde bir de olsa yerine getirmek zorunda kaldığı o sıkıcı görevden kurtulmuş olurdu. Evet, İsa'nın tasviri konuşmasaydı, 'Becka bunu görmezden gelebilirdi.

İlk kez, perşembe günü öğleden sonra üçü biraz geçe onu duydu. *General Hospital* dizisini seyretmeye hazırlanan 'Becka mutfaktan yiyecek bir şeyler (bir pastanın yarısını ve bir bardak vişne suyunu) alıp oturma odasına gitti. Luke ve Laura'nın bir araya gelebileceğine artık ihtimal vermiyordu ama yine de umudunu tam anlamıyla yitirmemişti.

Tam televizyonu açmak için eğildiği sırada İsa, "Becka, Joe her öğle tatilinde ve bazen iş sonrasında da o aşüfteyle sevişiyor. Hatta kocan bir seferinde öyle azdı ki, zarfları ayıracakları sırada kadına saldırdı. O zaman ne oldu biliyor musun? Kadın, 'Dur bari taahhütlüleri ayıralım,' bile demedi.

"Hepsi bu kadar da değil..." İsa cüppesinin eteklerini savurarak çerçevenin içinde ilerledi ve yandaki bir kayanın üzerine oturdu, asasını dizlerinin arasına koydu. 'Becka'ya sert bir tavırla bakarak devam etti. "Haven'da o kadar çok şey oluyor ki anlatsam inanmazsın."

'Becka haykırarak dizlerinin üzerine düştü. "Efendimiz!" Dizlerinden biri pastaya girdi ve içindeki ahududu sosu, o sırada ne olup bittiğini anlamaya çalışan evin kedisi Ozzie'nin yüzüne fışkırdı. Kadın, "Efendimiz! Efendimiz!" diye çığlıklar atıp duruyordu. Ozzie tıslayarak mutfağa kaçtı ve ocağın altına girdi. Bıyıklarından reçeller akıyordu. Akşama kadar oradan çıkmadı.

"Eh, Paulson'ların hiçbiri iyi insanlar değiller," dedi İsa. Arkadaki koyunlardan biri İsa'ya yaklaşınca, hayvana asasıyla dalgın dalgın vurarak onu uzaklaştırdı. Bu hali 'Becka'ya, o dehşeti arasında bile ölmüş babasını hatırlattı. Koyun, üç boyutlu efekti yüzünden biraz dalgalanarak oradan uzaklaştı. Sonra yok oldu, resmin kenarından çıkıp gitmiş gibiydi ama bu yalnızca optik bir yanılsamaydı. 'Becka bundan emindi. İsa, "Hayır, efendim!" diye haykırdı. "Senin de çok iyi bildiğin üzere, Joe'nun büyük amcası bir katildi, 'Becka. Oğlunu, karısını, sonra da kendini öldürdü. Ve o buraya geldiği zaman Biz ne dedik biliyor musun? 'Ona burada yer yok!' İşte öyle dedik." İsa asasına dayanarak öne doğru eğildi. "'Aşağıya inip şeytanla görüş,' dedik. 'Orası tam sana göre. Ama

ev sahibin fazla kira isteyebilir ve kalorifer peteklerini hiçbir zaman kapatmayabilir.'" Akıl almaz bir şey daha oldu ve İsa kadına göz kırptı... 'Becka o zaman haykırarak evden dışarı fırladı.

2

Kadın arka bahçede durakladı. Soluk soluğaydı, mat sarı saçları yüzüne düşmüştü. Kalbi onu korkutacak kadar hızlı çarpıyordu. Çok şükür, bağırdığını kimse duymamıştı. Nista Yolu'nun sonlarında oturuyorlardı. En yakın komşuları o pis karavanda yaşayan Brodsky'lerdi. Onlar da yarım kilometre uzaklıktaydılar. Bu iyiydi. Zira biri sesini duysa Paulson'ların evinde deli bir kadın olduğunu sanabilirdi.

Gerçi deli bir kadın var, değil mi? İnsan bir resmin konuştuğuna inanıyorsa, çıldırmış demektir. Baban hayatta olsaydı sana üç tokat atardı; ilki böyle bir şey söylediğin, ikincisi buna inandığın, üçüncüsü de bağırdığın için. 'Becka resimler konuşmaz.

Birdenbire başka bir ses, *resim konuşmadı zaten*, dedi. *O ses kafanın içinden geldi, 'Becka. Bilmiyorum bu nasıl oldu? O olayları nasıl öğrendin? Ama oldu işte. İsa tasvirini sen kendin konuşturdun. Ed Sullivan şovda, Edgar Bergen'in Charlie McCarthy'ye yaptırdığı gibi.*

Ama nedense bu fikir kadına, resmin konuşmasından daha korkunç, daha da çılgın geldi. Buna inanmayacaktı. Ne de olsa her gün mucizeler vuku buluyordu. Meksikalı biri, böreğin içinde Bakire Meryem'in resmini görmüştü. Her yerde böyle mucizeler oluyordu. Gerçek mucizeler. Ama sesler duymak sadece keçileri kaçırmanın göstergesiydi.

Ama olan bu. Uzun süreden beri böyle sesler duyuyorsun, değil mi? Onun sesini duyuyordun. Joe'nun sesini. Bu bilgiler oradan geldi işte. Joe'dan. İsa'dan değil—

'Becka, "Hayır," diye inledi. "Ben kafamda hiç öyle bir ses duymadım."

Arka bahçede, çamaşır iplerinin yanında durup boş gözlerle Nista Yolu'nun diğer tarafındaki ormana doğru baktı. Sıcakta her şey bulanık görünüyordu. Ormanın içinde Bobbi Anderson'la Jim Gardener topraktaki dev fosilin etrafını kazdıkça kazıyordu.

'Becka'nın babasının acımasız sesi kadının kafasında yankılandı. *Sen çıldırmışsın. Sıcak yüzünden. Buraya gel, 'Becka Bouchard. Böyle delice laflar ettiğin için seni pataklayacağım. Her tarafını morartacağım.*

'Becka, "Kafamın içinden sesler gelmiyor," diye inledi. "O resim gerçekten konuştu. Yemin ederim. Ben vantrilok değilim."

Resmin konuşması daha iyiydi. O zaman bu bir mucize sayılırdı ve mucizeler Tanrı'dan gelirdi. Gelgelelim mucizeler de insanı çıldırtabilirdi ve Tanrı biliyor ya 'Becka çıldırmak üzereydi. Ama bu en azından 'Becka'nın önceden deli olmadığı anlamına gelirdi. Gerçi kafasında sesler duymak, başka insanların düşüncelerini duyduğuna inanmak...

'Becka başını eğdi ve sol dizinin kan içinde olduğunu gördü. Bir çığlık atıp eve girdi. Doktor ya da ambulans çağıracaktı, herhangi birilerini. Oturma odasına dalıp telefonu kaptı. Alıcıyı kulağına dayayıp bir numara çevirmeye çalıştı. O sırada İsa yeniden konuştu.

"Dizindeki kan değil, pastanın içindeki ahududu sosu, 'Becka. Kalp krizi geçireceksin. Biraz sakinleşsene."

Kadın televizyona doğru baktı ve alıcı küt sesiyle birlikte masaya düştü. İsa hâlâ o kayanın üzerinde oturuyordu. Galiba bacak bacak üstüne de atmıştı. 'Becka'nın babasına şaşılacak derecede benziyordu... ama yine de Bay Bouchard gibi aksi ve öfkeli değildi. Kadına tükenmiş bir sabırla bakıyordu.

"Bir bak bakalım, haklı mıyım, haksız mıyım?"

'Becka yüzünü buruşturarak dizine dokundu. Canının yanacağını sanıyordu ama dizi acımadı. Sonra kan sandığı şeyin içindeki çekirdekleri fark edip rahatladı. Parmağına bulaşan sosu yaladı.

İsa, "Ayrıca, olmayacak sesler duyduğun ve delirdiğin fikrini kafandan at. Konuşan Benim. Ben herkesle konuşabilirim. İstediğim biçimde."

'Becka, "Çünkü sen Kurtarıcısın," diye fısıldadı.

"Evet." İsa başını eğip aşağıya baktı. Televizyon ekranında, iki salata tabağı canlanmış, üzerlerine dökülecek sosun sevinciyle dans ediyordu. "Lütfen şu saçmalığı da kapat. Televizyon açıkken rahatça konuşamayız. Ayrıca ayaklarımın karıncalanmasına neden oluyor."

Becka televizyona yaklaşıp kapattı.

"Efendimiz..." diye fısıldadı.

3

Ondan sonraki pazar günü öğleden sonra, Joe Paulson arka bahçedeki hamağa uzanmış uyuyordu. Ozzie onun koca göbeğine atlayıverdi. 'Becka oturma odasındaydı. Perdeyi açmış, kocasına bakıyordu. Herhalde rüyasında o aşüfteyi görüyordu. Mektup yığınlarının üzerinde onu...

Perdeyi sol eliyle tutuyordu. Çünkü sağ elinde dokuz voltluk piller vardı. 'Becka pilleri mutfağa götürdü. Oradaki masada bir şey yapıyordu. Bunu ona İsa söylemişti. 'Becka, İsa'ya böyle işlere elinin yatkın olmadığını anlatmıştı. Beceriksizdi. Babası ona elinden bir iş gelmediğini söylerdi hep.

İsa ona, "Aptallık etme," demişti. "Yemek tariflerini uygulayabildiğine göre bu küçük şeyi de yapabilirsin." 'Becka şimdi onun kesinlikle haklı olduğunu anlıyor ve seviniyordu. Bu iş yalnızca kolay değil, çok da eğlenceliydi! Yemek pişirmekten çok daha eğlenceliydi kesinlikle. Zaten 'Becka doğru dürüst yemek yapmayı beceremezdi. Pastaları kaskatı olur, ekmekleri hiç kabarmazdı. Bu işe bir gün önce başlamıştı. Ekmek kızartma makinesini, eski mikserinin motorunu ve arkadaki kulübeye atılmış

bozuk radyonun elektronik aksamlarla dolu acayip panelini kullanıyordu. Joe uyanıp saat ikideki beyzbol maçını seyretmeye gelmeden önce bu işi bitireceğinden emindi.

'Becka, Joe'nun küçük kaynak makinesinin ucunu ustaca yaktı. Ona bir hafta önce bu makineyi rahatça kullanacağını söyleselerdi herhalde çok gülerdi. Ama çok kolaydı bu iş. İsa ona, telleri eski radyonun paneline nasıl takacağını iyice anlatmıştı.

Şu son üç gün İsa bundan başka şeylerden de söz etmişti. 'Becka'ya uykusunu kaçıran, alışveriş yapmak için kasabaya inmesini engelleyen korkunç şeyler anlatmıştı. Kadın, tanıdıklarla karşılaştığında yüzündeki ifadeden her şeyi bildiğini anlayacaklarından korkuyordu. Babası ona her zaman, "Becka, kötü bir şey yaptığını yüzünden hemen anlarım. Yüzün sırlarını ele veriyor," derdi. Kadının hayatında ilk kez iştahı tamamen kesilmişti. İşine, beyzbol maçlarına ve o aşüfteye dalan Joe bir terslik olduğunun farkında bile değildi. Oysa bir önceki gece *Hill Caddesi Karakolu* dizisini seyrederken karısının tırnaklarını kemirdiğini görmüştü. O zamana kadar böyle bir şey yaptığı yoktu halbuki. Bilakis, Joe tırnaklarını yediği için dır dır ederdi. Joe Paulson bu olayı on iki saniye kadar düşünmüş, sonra da gözlerini ekrana dikip Nancy Voss'un iri, beyaz göğüsleriyle ilgili hayallere dalmıştı.

İsa'nın anlattığı, 'Becka'nın uykularının kaçmasına ve kırk beş yaşında tırnaklarını yemeye başlamasına neden olan çok şey vardı. Örneğin:

Joe'nun poker arkadaşlarından Moss Harlingen, 1973'te babasını öldürmüştü. Greenville'de geyik avlarlarken olmuştu bu ve herkes bunun o talihsiz kazalardan biri olduğunu düşünmüştü. Oysa Abel Harlingen kaza sonucu ölmemişti. Moss, tüfeğiyle birlikte, kesilmiş bir çam ağacın arkasına gizlenip babasını vurmuştu. Babasını para için öldürdüğünü *sanıyordu.* Sahip olduğu inşaat şirketi batmak üzereydi. Moss babasından yardım istemiş ama Abel yardımcı olabileceği halde olmamıştı. Moss da babasının parasına konmak için onu öldürmüştü. Bölge yargıcının

verdiği kazaya bağlı ölüm kararının ardından mirasa hak kazanmıştı. Paralar ödenmişti ve Moss Harlingen gerçekten de kazanç amaçlı bir cinayet işlediğine inandı. Halbuki sebep başkaydı. Çok uzun zaman önce, Moss on, kardeşi Emory ise yedi yaşındayken, Abel'ın karısı bütün bir kış için güneye, Rhode Island'a gitmişti. Kardeşi aniden ölmüştü ve karısının kendini toplaması için yardıma ihtiyacı vardı. Anneleri gidince, Harlingen'lerin evinde birtakım oğlancılık olayları yaşandı. Bu, anneleri eve dönünce son buldu ve bir daha asla tekrarlanmadı. Moss bunların hepsini unutmuştu. Karanlıkta, uyanık halde uzandığını, dehşetle kapı aralığında babasının gölgesini görmeyi beklediğini hiç hatırlamadı. Abel Harlingen koluyla çocuğun ağzını sıkıca kapattıktan sonra sikini bolca yağlıyor, ardından homurdana homurdana oğlunun üstüne çıkıyordu. Moss'un belleğinde bu sahneye, buz gibi yüzünden ağzına doğru akan tuzlu utanç gözyaşlarına ilişkin hiçbir anı yoktu. Bağırmamak için kolunu kanatana dek ısırdığını hatırlamıyordu. Elbette Emory'nin yandaki yataktan gelen nefes nefese sızlanmalarını da hatırlamıyordu. "Lütfen, babacığım, hayır, babacığım, lütfen bu gece olmasın, babacığım." Çocuklar gerçekten de çok kolay unutuyordu. Fakat *bazı* anılar kolayca yok olmuyordu çünkü Moss Harlingen, oğlancı orospu çocuğunu öldürmek için tetiği çekerken şöyle fısıldamıştı: "Bu gece hiçbir şey olmayacak, Em."

Haven ilkokulunda öğretmenlik yapan Alice Kimball lezbiyendi. İsa bunu 'Becka'ya, o cuma günü, yeşil takımıyla saygın bir hali olan iri yarı kadın Amerika Kanser Derneği için para toplamaya geldikten sonra açıklamıştı.

Pazar gazetelerini getiren (ve karşılığında 'Becka'nın şimdi hiç vermemiş olmayı dilediği üç dolar, elli sentlik bahşiş alan) on yedi yaşındaki Darla Gaines'in yatağının altında esrar vardı. Kızla sevgilisi o yatakta sevişmeden önce esrar içiyorlardı. İki genç haftanın her günü iki buçukla üç arası sevişiyordu. Çünkü Darla'nın annesiyle babası Derry'deki ayakkabı mağazasında çalışıyor ve eve ancak dörtten sonra dönüyordu.

Yine Joe'nun poker arkadaşlarından Hank Buck, Bangor'daki büyük bir markette çalışıyor ve patronundan nefret ediyordu. Öyle ki bir yıl önce Hank'i McDonald's'a gönderip öğle yemeği almasını isteyince, adamın kakaolu *milkshake*'ine müshil katmıştı. Ondan sonra patron üçü çeyrek geçe son derece nadir görülen bir bağırsak hareketlenmesi yaşamıştı. Pantolonuna bok bombası denebilecek bir şey bırakmıştı. Hank mağaza kapanıncaya kadar kendini tutmayı başarmıştı. Ama eve gitmek için arabasına bindiğinde öyle bir gülmeye başlamıştı ki neredeyse o da pantolonuna yapacaktı. Yolda iki kez çok güldüğü için durmak zorunda kalmıştı.

İsa, 'Becka'ya, "Gülmekten katıldı," demişti. "Buna ne diyorsun?"

'Becka bunun adi bir oyun olduğunu düşünüyordu.

Bunların sadece bir başlangıç olduğu belliydi. İsa, 'Becka'nın tanıdığı, gördüğü bütün insanlar hakkında kötü ya da sarsıcı bir şeyler biliyordu.

Kadın bu korkunç açıklamalara dayanamıyordu.

Ama onlarsız da yapamıyordu.

Kesin olan bir şey vardı: 'Becka'nın bu konuda bir şeyler yapması gerekiyordu.

İsa, "Yapıyorsun işte," dedi. Yine televizyonun üzerindeki resimden konuşuyordu. Sesinin 'Becka'nın kafasının içinden gelmesi, 'Becka'nın bir şekilde insanların *düşüncelerini okuması*... sadece korkunç bir yanılsamaydı. Öyle olmalıydı. Çünkü bunların doğruluğuna inanmak korkunçtu.

Şeytan işiydi. Büyücülüktü.

Babasınınkini andıran duygusuz ve mantıklı bir sesle, "Hatta işin bu bölümünü tamamlamak üzeresin," dedi İsa, varlığını kanıtlarcasına. "Şimdi o kırmızı teli şu uzun parçanın soluna lehimle... Hayır, oraya değil. Şuraya! Aferin! Fazla lehim kullanma. Bu briyantin gibidir, 'Becka. Azıcık yeter."

İsa'nın briyantinden söz etmesi çok tuhaftı.

4

Joe ikiye çeyrek kala uyandı. Ozzie'yi kucağından indirip çimenliğin arka tarafına gitti. Tişörtüne yapışan kedi tüylerini silkeledi, zehirli sarmaşığın dibine işedi ve sonra içeri girdi. Yankee'ler ve Red Sox. Harika. Buzdolabını açtı. O sırada masadaki tel parçalarını fark etti ve *bizim geri zekâlı 'Becka ne işler karıştırıyor,* diye düşündü. Ama üzerinde fazla durmadı. Nancy Voss'u düşünüyordu yine. Nancy'nin memelerine boşalmak nasıl olur, merak ediyordu. Pazartesi öğrenirim belki, diye geçirdi aklından. Nancy'yle çok kavga ediyorlardı. Bazen iki köpek gibi dalaşıyorlardı. Sanki kendilerinde değil gibiydiler, ama bu durumda olan sadece onlar değildi. Son günlerde herkesin siniri üstündeydi. Ama iş sekse gelince... vay arkadaş! On sekizinden beri hiç bu kadar ateşli olmamıştı. Nancy de aynı durumdaydı. İkisi de sevişmelere doyamıyordu. Aynı gece birkaç kez boşaldığı oluyordu. Sanki yeniden on altı yaşındaydı. Joe bir bira alıp oturma odasına geçti. Bugün Boston takımı kazanacak: 8'e 5. Son zamanlarda böyle şeyleri şaşılacak kadar iyi tahmin ediyordu. Son üç hafta bu sayede beş yüz dolar kazanmıştı. Tabii 'Becka'nın bundan haberi yoktu. Parayı zulaya atmıştı. Tuhaf bir durumdu zira *kimin, nasıl* kazanacağını biliyordu. Gerçi Augusta'ya gidince nasıl kısmını unutuyor, sadece kim kısmını hatırlıyordu. Ama önemli olan da bu değil miydi? Geçen sefer Augusta'daki adam bire üç veren yirmi dolarlık bir bahsin ödemesini yaparken söylenmişti. Maç Mets ve Pirates arasındaydı. Mets için çantada keklik bir karşılaşma olacak gibi görünüyordu. Ama Joe parasını Pirates'a yatırmış ve maç onların lehine 5-2'yle bitmişti. Joe, Augusta'daki adamın ne zamana kadar bahis oynamasına izin vereceğini bilmiyordu. Oynatmasa ne olacaktı ki? Portland vardı. Son zamanlarda Haven'dan ne zaman ayrılsa başı ağrıyordu. Ama şansının böyle yaver gitmesi karşılığında ödenecek ufak bedel varsın baş ağrısı olsundu. Yeterince parası olduğunda, Nancy'yle kaçacak ve

'Becka'yı da İsa'yla bırakacaktı. Ne de olsa 'Becka İsa'yla evli olmak istiyordu.

Buz gibi bir kadın. Ama Nancy? Ah, nasıl ateşli o! Çok da zeki! Daha o gün kadın Joe'ya bir şey göstermek için onu postanenin arka tarafına götürmüştü. "Bak, ne tasarladım? Bunun patentini almayı düşünüyorum, Joe! Gerçekten!"

Joe, "Ne tasarladın?" diye sormuştu. Ama aslında ilgisini çeken şey, kadının tasarılarından çok memeleriydi. Çoktan erekte olmuştu. Gerçekten de yeniden delikanlılık yıllarına dönmüş gibi hissediyordu. Ama Nancy'nin gösterdiği şey Joe'nun seksi unutmasına neden oldu. Hiç olmazsa dört dakikalığına.

Nancy Voss bir oyuncak tren almış, ona teller bağlayıp bir sürü büyük pil takmıştı. Bu teller yedi adet un eleğine bağlanıyordu. Nancy düğmeyi çevirince, alet yerdeki yığınla zarfın arasından taahhütlü mektupları çekip çıkarmaya başladı. Aldığı mektupları rasgele eleklerin içine atıyordu.

Joe, "Ne yapıyor o?" diye sordu.

"Taahhütlü mektupları ayırıyor," dedi. "Bu Haven Köyü'ne... şu RFD1, Derry Yolu'na... diğeri Ridge Yolu'na, öbürü Nista Yolu'na... Zarfları adreslere göre ayırıyor."

Joe başta buna inanmadı. Bunun bir şaka olduğunu düşündü ve kafasına bir tane patlatsam ne yapar diye merak etti. *Neden böyle bir şey yaptın,* diye mızmızlanırdı. *Bazıları böyle şakaları kaldırabilir, ama ben o adamlardan değilim,* diye cevap verirdi Joe da kadına, *Kobra* filmindeki Sylvester Stallone gibi. Ama Joe aletin gerçekten de çalıştığını görüyordu. Tellerin yere dokunduğu sırada çıkardığı ses biraz ürkütücüydü. Sert ve fısıltı gibiydi, yaşlı, koca bir örümceğin bacakları gibiydi. Evet, çalışıyordu, nasıl olduğunu bilmese de çalışıyordu. Mekanizmanın, Roscoe Thibault'nun mektubunu doğru eleğe attığını gördü, halbuki zarfın üzerinde yanlış bir adres yazıyordu.

Nancy'ye aletin nasıl çalıştığını sormak istedi fakat geri zekâlı gibi görünmek niyetinde değildi. Onun yerine telleri nereden aldığını sordu.

"Bangor alışveriş merkezinden aldığım telefonların içinden çıkardım. İndirimdeydi! Telefonların başka parçalarını da kullandım. Her şeyi değiştirmem gerekti ama kolaydı. İçime doğmuş gibi... Anlıyorsun, değil mi?"

Joe usulca, "Evet," dedi, Pirates, Gooden ve Mets'i yendikten sonra kazanacağı altmış doları alırken bahisçinin yüzünde oluşacak ifadeyi düşünerek. "Hiç fena değil. Bir kadın için."

Bir anlığına kadının yüzü karardı ve Joe içinden şunları geçirdi: *Bir şey mi söylemek istiyorsun? Kavga etmek mi istiyorsun? Haydi o zaman. Ben varım.*

Sonra Nancy'nin yüzü aydınlandı ve gülümsedi. "Yani artık uzun uzun sevişebiliriz." Sonra Joe'nun pantolonunu indirdi. "Bunu yapmak istiyorsun, değil mi Joe?"

Joe kendini tutmadı. Yere uzandılar ve kadına olan kızgınlığını, beyzboldan at yarışına tüm bahisler için ihtimalleri nasıl göz açıp kapayıncaya dek hesapladığını tamamen unuttu. Kadının içine girdi. Nancy inlerken, Joe o aletin tellerinden çıkan uğursuz fısıltıyı bile duymaz oldu.

5

Joe oturma odasına girdiğinde 'Becka sallanan sandalyesinde oturmuş dergi okuyor gibi yapıyordu. Joe eve girmeden on dakika önce İsa'nın nasıl yapılacağını öğrettiği o makineyi televizyonun arkasına takmıştı. 'Becka, İsa'nın talimatlarını harfi harfine yerine getirmişti çünkü İsa ona televizyonun arkasıyla oynarken dikkatli olması gerektiğini söylemişti.

"Kavrulabilirsin," demişti. "Kapalıyken bile içinde çok fazla elektrik vardır."

Televizyon şimdi kapalıydı. Joe huysuzlanarak, "Onu benim için ısıttığını sanıyordum," dedi.

'Becka, "Herhalde lanet olası televizyonu açmasını biliyorsundur," diye yanıt verdi. Bunlar kocasına söylediği son sözlerdi.

Joe kaşlarını kaldırdı. 'Becka'nın "lanet olası" demesi çok garipti. Bir an bu yüzden sorun çıkarmayı düşündü, sonra vazgeçti. Kendi kendine, *bu şişko inek bir süre sonra bu evde yapayalnız kalacak*, dedi.

Sonra 'Becka'ya dönüp, "Evet, herhalde biliyorum," diye mırıldandı. Bunlar da onun, karısına söylediği son sözler oldu.

Joe televizyonu açmak için düğmeye bastı ve iki bin volttan daha yüksek bir akımda çarpıldı. Gözleri irileşti, yuvalarından fırladı, sonra da mikrodalga fırınına konmuş üzüm taneleri gibi patladı. Elini öyle bir sıktı ki tuttuğu bira şişesi kırıldı. Kahverengi cam parçaları avucuna ve parmaklarına saplandı. Ellerinden köpük köpük biralar aktı. Damlalardan bazıları televizyonun erimeye başlayan plastik kısmına çarpıp buharlaştı. Etrafa maya kokusuna benzeyen bir koku yayıldı.

Joe Paulson, "İİİİİİİİİİİOOOOOOOAAAAAAA!!!" diye haykırdı. Yüzü kömürleşmeye başladı. Kulaklarından ve saçlarından dumanlar çıkıyordu. Parmağı televizyonun düğmesine yapışmış gibiydi.

Ekranda bir görüntü belirdi. Dwight Gooden sayı yapıyordu. Joe Paulson kırk dolar daha kazanmış oldu. Görüntü değişti. Şimdi ekranda Nancy Voss'la Joe vardı. Postanenin zarf ve sigorta şirketlerinin broşürleriyle (Altmış beş yaşın üstünde bile bu teminatı elde edebilirsiniz. Sağlık kontrolü istenmemektedir. Sevdiklerinizi günde bir sente sigortalayın.) dolu zeminine uzanmış sevişiyorlardı.

'Becka, "Hayır!" diye bağırdı ve görüntü yeniden değişti. Şimdi Moss Harlingen kesilmiş bir çam ağacının arkasına gizlenmiş, babasını izliyor ve "Bu gece hiçbir şey olmayacak, Em," diye mırıldanıyordu. Bunu başka bir sahne izledi. Bir kadınla bir adam ormanda bir yeri kazıyorlardı. Arkalarında devasa, tabak biçiminde bir cisim uzanıyordu. Gümüş renkli fakat donuktu.

Joe'nun giysileri alev aldı.

Oturma odasına elektrik ve kaynayan bira kokusu yayıldı. İsa'nın üç boyutlu tasviri sallandı, sonra da patladı.

'Becka bir çığlık attı. Artık hoşuna gitse de gitmese de o sesleri kendisinin uydurduğunu anlamıştı. Ve şimdi o, o, o *kocasını öldürüyordu.*

Joe'ya doğru atılarak adamın titreyen elini yakaladı... ve o da akıma kapıldı.

Elektrik vücudundan geçerken, *Yüce* İsa, diye düşündü. *Yüce İsa, Joe'yu kurtar. Beni de. İkimizi de...* Elektrik yüzünden parmak uçlarında yükseldi. Dünyanın en şişman balerini gibi görünüyordu. Zihninde tavuk gıdaklamasını andıran delice bir ses yankılandı. Babasının sesiydi. *Seni kandırdım, 'Becka, öyle değil mi? Seni iyi kandırdım! Sana yalan söylememen gerektiğini öğrettim. Bir daha da unutmazsın!*

'Becka'nın eklemeler yaptığı televizyonun arka kısmı patlayıp arkadaki duvara vurdu, müthiş bir mavi ışık çıktı. 'Becka halının üzerine yuvarlanırken Joe'yu da yanında sürükledi. Joe çoktan ölmüştü.

Televizyonun arkasındaki duvar kâğıdı yanmaya başlayıp perdeleri tutuşturduğu sırada 'Becka da ölmüştü.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM
HILLY BROWN

1

Hillman Brown, amatör bir sihirbaz olarak en harika gösterisini, aslında tek harika gösterisini, 17 Temmuz Pazar günü yaptı. Bu, Haven belediye binası kulesinin uçmasından tam bir hafta önceydi. Hillman Brown'ın o zamana dek müthiş bir numara yapamamasının şaşılacak bir yanı yoktu. Ne de olsa henüz on yaşındaydı.

Çocuğa annesinin kızlık soyadını koymuşlardı. Hillman'lar çok eskilerden beri Haven'da yaşıyordu. Kasaba adının Montgomery olduğu zamanlardan beri. Marie Hillman, Brown soyadını aldığı için üzülmemişti. Ne de olsa kocasını seviyordu. Ama yine de ailesinin soyadını korumak istemiş, kocası Bryant da buna razı olmuştu. Bebek henüz hastaneden eve gelmeden bir hafta önce herkes ona Hilly demeye başlamıştı.

Hilly gergin bir çocuktu. Marie'nin babası Ev Hillman, "Sinirleri kedi bıyığı gibi," diyordu. "Hayatı boyunca telaşlı olacak." Bunlar Bryant ve Marie'nin duymak istediği haberler değildi fakat Hilly ile geçirdikleri bir yılın ardından bunlar haber olmaktan çıkıp hayatın gerçeğine dönüştü. Bazı bebekler beşiklerinin içinde sallanarak kendilerini rahatlatır, bazıları da başparmağını emer. Hilly beşiğinin içinde neredeyse sürekli sallanıyor (aynı zamanda çoğunlukla öfkeyle ağlıyor) ve *her iki* başparmağını birden emiyordu. Öyle sert emiyordu ki, sekiz aylıkken parmaklarında su toplamış ağrılı yaralar çıkmıştı.

Doktor Lester, Hilly'nin başparmaklarını kaplayan o iğrenç kabarcıkları inceledikten sonra, "Artık parmak emmeyi bırakır," demişti kendinden emin bir tavırla. Ama Hilly emmeye devam etmişti. Görünüşe göre rahatlama ihtiyacı, parmaklarındaki ağrıdan daha ağır basıyordu. Nihayetinde kabarcıklar sert nasırlara dönüştü.

Ev Hillman altmış üç yaşındaydı ve gitgide çenesi düşük bir adama dönüşüyordu. Torununu soran (ve sormayan) herkese aynı şeyi söylüyordu. "Evet, sinirlerinin kedi bıyığı gibi olduğu kesin. Babasıyla annesinin çekeceği var."

Gerçekten de öyle oldu. Brown ailesinin garaj yolunun her iki yanında kütükler duruyordu, onları oraya Marie'nin isteğiyle Bryant koymuştu. Kadın onların içine farklı farklı çiçek ya da bitkilerle dolu saksılar yerleştirmişti. Üç yaşındayken bir gün Hilly, uyuması için konduğu ("Neden uyumak zorundayım, anne?" diye sordu Hilly. "Çünkü benim dinlenmem gerek, Hilly," diye yanıt verdi bitkin düşmüş annesi) beşiğinden çıktı. Pencereden sıyrıldı ve saksıları ve kütükleri yerle bir etti. Marie, Hilly'nin ne yaptığını görünce ağlamaya başladı. Annesinin ağladığını gören Hilly de gözyaşlarına boğuldu. Onları kötülük olsun diye devirmemişti, sadece bunun iyi bir fikir olduğunu düşünmüştü, o kadar.

"Yaptıklarının sonuçlarını düşünmüyorsun, Hilly," dedi babası bunun üzerine. 17 Temmuz 1988 tarihinden önce, bunu daha birçok kez tekrarlayacaktı.

Beş yaşındayken kızağına binip bir aralık günü, Brown'ların buz tutmuş garaj yolundan ana yola doğru kaydı. "Derry Yolu'ndan bir şey gelebileceği aklımın ucundan geçmemişti," diyecekti daha sonra, yüzü kül rengini alan annesine. Uyanmış ve buzlanan yolu görünce kızağının garaj yolundan aşağı ne kadar hızlı kayacağını merak etmişti. Marie onu ve dokuz numaralı karayolundan gelen yakıt tankerini görmüştü. Hilly diye öyle bir çığlık atmıştı ki sonraki iki gün konuşamamış, sesi ancak bir fı-

sıltı olarak çıkmıştı. O gece Bryant'ın kollarında titrerken, oğlanın mezar taşını gördüğünü anlatmıştı: *Hillmanın Richard Brown, 1978-1983, Henüz çok erkendi.*

"Hiiillyyyyyyyy!"

Hilly, annesinin çığlığını duyunca başını oynatmıştı, ses ona jet uçağından çıkmış gibi gelmişti. Sonuç itibariyle, garaj yolunun ucuna varmadan kızağından düşmüştü. Garaj yolu asfaltlıydı ve buz tabakası gerçekten çok inceydi. Sol kolunu dirseğinin hemen üzerinden kırdı ve alnına öyle bir darbe aldı ki kendinden geçti. Kızağı yola savruldu. Tankerin şoförü, kızağın üstünde kimsenin olmadığını görmeden önce harekete geçmişti. Direksiyonu kırıp yakıt tankerini alçak bir kar birikintisine sürdü. Tanker kar yığınına çarpıp düşecek gibi bir tarafa eğik halde durdu. Adam inip Marie Brown'a doğru koşalı beş dakika olmamıştı ki tanker bir tarafına devrildi, donmuş buzun içinde ölü bir mamut gibi yatıyor, pahalı yakıtı yere akıyordu.

Marie, kollarında baygın oğluyla aşağı koşuyor, bağırıyordu. Yaşadığı dehşet ve kafa karışıklığı içinde, her ne kadar Hilly'nin yolun ucuna gelmeden kızaktan düştüğünü açıkça görmüş olsa da, çocuğunun ezildiğini düşünüyordu.

Tankerin sürücüsü, "Öldü mü?" diye bağırdı. Gözleri büyümüştü, yüzünün rengi kâğıt gibi bembeyaz olmuş, saçları dikelmişti. Pantolonunun apış arasına koyu bir leke yayılıyordu. "Ah Yüce İsa! Öldü mü yoksa hanımefendi?"

"Sanırım evet," diye gözyaşlarına boğuldu Marie. "Sanırım öldü, ah Tanrım."

Hilly gözlerini açıp, "Kim öldü?" diye sordu.

Marie, *"Ah, Hilly! Tanrı'ya şükürler olsun!"* diye haykırdı ve oğluna sarıldı. Hilly de haykırdı çünkü annesi kırık kemiklerini sıkıştırmıştı.

Hilly sonraki üç günü Derry Hastanesi'nde geçirdi.

Bryant Brown bir sonraki akşam yemeğinde, "Hiç olmazsa bu onu biraz yavaşlatır," diye yorumda bulundu.

Ev Hillman o akşam yemeğinde onlardaydı. Karısını kaybettiğinden beri neredeyse haftanın beş günü akşam yemeğini onlarla yiyordu. Ağzı mısır ekmeğiyle dolu olan adam, "İddiaya var mısın?" diye kıkırdadı.

Bryant kayınpederine ters ters baktı ve hiçbir şey demedi.

Elbette Ev haklıydı, Bryant'ın ona sık sık bozulma nedenlerinden biri de buydu. Hilly hastanedeki ikinci gecesinde, pediatri servisindeki diğer çocuklar uyurken, etrafı keşfe çıkmaya karar verdi. Nöbetçi hemşireyi nasıl atlattığı bir muamma olsa da atlattı. Kaybolduğu sabaha karşı üçte fark edildi. Pediatri servisindeki ilk aramalardan bir sonuç çıkmadı. Bütün katları aramaları da işe yaramadı. Güvenlik çağrıldı. Hastanenin tamamı aranacaktı. Duruma en başta biraz sinirlenen idareciler artık endişelenmeye başlıyordu. Hiçbir şey bulamıyorlardı. Hilly'nin annesi ve babası çağrıldı. Şokta gibiydiler. Marie ağlıyordu fakat şişmiş gırtlağı yüzünden ancak hırıltılı, boğuk sesler çıkarabiliyordu.

"Binanın dışına çıkmış olabileceğini düşünüyoruz," dedi onlara, hastane yöneticisi.

Bryant, "Beş yaşındaki bir çocuk nasıl olur da binanın dışına dolaşmaya çıkabilir?" diye bağırdı. "Ne biçim bir yer burası?"

"Eh... sonuçta... burası bir hapishane değil, Bay Brown."

Marie ikisinin de sözünü kesti. "Onu bulmak zorundasınız," diye fısıldadı. "Dışarısı eksi beş derece. Hilly'nin üzerinde pijamaları var. O şekilde... o şekilde..."

"Ah, Bayan Brown bu endişeleriniz için henüz erken," diye araya girdi yönetici, içten bir şekilde gülümseyerek. Aslında erken olduğunu falan düşünmüyordu. Olayın aslını anladıktan sonra yaptığı ilk şey, gece havanın ne kadar soğuk olduğunu kontrol etmek olmuştu. Hipotermi konusunda uzman olan Dr. Elfman'a danışıldı. Maine'de kış mevsiminde böyle vakalara sık rastlanırdı. Dr. Elfman'ın öngörüsü vahimdi. "Dışarı çıktıysa, büyük ihtimalle ölmüştür," demişti.

Bu kez Derry polisi ve itfaiye ekibinin de katıldığı arama çalışmalarından da bir sonuç alınamamıştı. Marie Brown'a yatıştırıcı verilip yatağa yatırılmıştı. Tek iyi haber vardı ama o da aslında kötüydü. Şu ana kadar kimse Hilly'nin donmuş bedenini bulmamıştı. Yönetici, *Penobscot Nehri hastaneye çok yakın*, diye düşünüyordu. Nehrin yüzeyi donduğundan, çocuk üzerinden geçmek isterken içine düşmüş olabilirdi. Havenlı Brown'ların yumurcaklarını o gün Doğu Maine Hastanesi'ne götürmüş olmasını ne kadar çok isterdi.

Öğleden sonra saat ikide Bryant Brown uyuyan karısının yanındaki iskemlede sessizce oturuyor ve tek çocuklarının öldüğünü söylemesi gerekirse bunu ona nasıl söyleyeceğini düşünüyordu. Aynı anda, bodrum katındaki çamaşır kazanlarını kontrol etmeye inen bir temizlik görevlisi müthiş bir şey gördü: üzerinde sadece bir pijama altı ve tek kolunda alçı olan, çıplak ayaklı küçük bir oğlan.

"Hey!" diye seslendi görevli. "Hey, evlat!"

"Merhaba," diye yanıt verdi Hilly, adama yaklaşarak. Ayakları kirden kapkara olmuştu, pijamasının altı makine yağı içindeydi. "Burası çok büyük bir yer! Sanırım kayboldum," demişti.

Temizlik görevlisi Hilly'yi yukarıya, idari ofise taşıdı. Yönetici onu geniş bir berjer koltuğa oturttu ve sekreterini, yumurcak için kola ve şekerleme almaya yolladı. Başka şartlar altında bunları almaya kendi gider, çocuğu babacan nezaketiyle etkilerdi. Başka şartlar altında derken, *başka bir çocuk olsa*, diye düşündü adam. Hilly'yi yalnız bırakmaya korkuyordu çünkü.

Sekreter şekerleme ve kolayla döndüğünde, şef onu bu kez Bryant Brown'ı çağırmaya gönderdi. Bryant güçlü bir adamdı fakat Hilly'yi kirli ayaklarıyla yöneticinin koltuğunda oturmuş, kola içip şekerleme yerken görünce gözyaşlarını tutamadı. Şükran ve minnet doluydu. Bu durum elbette hayatı boyunca isteyerek hiçbir kötülük yapmamış olan Hilly'yi de gözyaşlarına boğdu.

"Tanrım! Hilly, nerelerdeydin?"

Hilly hikâyeyi elinden geldiğince anlattı. Bodrumda dolaşırken kaybolmuştu ("Bir periyi takip ediyordum," demişti onlara) ve uyumak için kazanlardan birinin altına girmişti. "Orası çok sıcaktı," demişti. O yüzden pijamasının üstünü alçısına dikkat ederek çıkarmıştı.

"Köpek yavrularını çok sevdim. Bir köpek alabilir miyiz, babacığım?"

Temizlik görevlisi, Hilly'nin pijama üstünü oğlanın söylediği yerde bulmuştu. 2 numaralı kazanın altındaydı. Pijamayı çıkarırken, fener ışığından kaçışmalarına rağmen "köpek yavrularını" da gördü. Bir şok daha yaşasa dağılacak gibi görünen Bay ve Bayan Brown'a onlardan bahsetmedi. *Oğullarının geceyi bodrumdaki (kimisi yavru köpek büyüklüğündeki) sıçanlarla geçirdiğini bilmese de olur,* diye düşünmüştü iyi kalpli adam.

2

Yaşamının sonraki beş yılında yaşadığı olayları değerlendirmesi istendiğinde Hilly omuz silkip, "Başımı hep derde sokuyorum galiba," diyordu. Hilly bela mıknatısı olduğunu söylemek istemişti aslında ama kimse ona bu kıymetli ifadeyi henüz öğretmemişti.

Sekiz yaşındayken, yani David doğduktan iki yıl sonra, üçüncü sınıf öğretmeni Bayan Underhill'in verdiği notu eve getirdi. Öğretmen, annesini ve babasını kısa bir görüşme yapmak için okula çağırıyordu. Brown'lar endişeli bir halde gittiler. Haven'daki üçüncü sınıf öğrencilerinin geçen hafta boyunca IQ testinden geçtiklerini biliyorlardı. Bryant içten içe, Bayan Underhill'in, oğlunun test sonuçlarının normalin çok altında olduğunu ve onu özel bir sınıfa vermeleri gerektiğini söyleyeceğine inanıyordu.

Marie de (yine içten içte) Hilly'nin disleksik olduğunu düşünüyordu. Gece ikisinin de gözüne uyku girmemişti.

Bayan Underhill ise onlara açıkça oğullarının bir dâhi olduğunu söyledi. "IQ'sunun tam olarak ne kadar yüksek olduğunu öğrenmek istiyorsanız onu Bangor'a götürüp Wechsler testi yaptırmalısınız," diye eklemişti. "Hilly'ye Tompall IQ testi yapmak, insan zekâsını belirlemek için keçilerin zekâsını ölçmeye yarayan bir şey kullanmak gibi."

Marie ve Bryant konuyu etraflıca tartıştılar ve meseleyi uzatmamaya karar verdiler. Hilly'nin ne kadar parlak bir çocuk olduğunu gerçekten öğrenmek istemiyorlardı. Bir engeli olmadığını bilmek onlar için yeterliydi. Marie'nin gece yatakta söylediği üzere birçok şeyi açıklıyordu bu: Hilly'nin huzursuzluğu, gece altı saatten fazla uyuyamaması, fırtına gibi patlayan ve aynı hızla sönen merakları... Bir gün, Hilly hemen hemen dokuz yaşındayken, David'le birlikte postaneden dönmüş ve on beş dakika önce evden ayrılırken pırıl pırıl bıraktığı mutfağı savaş alanına dönmüş halde bulmuştu. Lavabo, un kaplı kâselerle doluydu. Tezgâhın üzerinde erimiş yağ birikintisi vardı. Ve fırında bir şey pişiyordu. Marie, David'i çabucak parmaklıklı oyun alanına koydu ve fırının kapağını açtı. Buram buram duman ve yanık kokusuyla karşılaşmayı umuyordu. Fakat onun yerine, şekli tuhaf ama son derece lezzetli poğaçalar buldu. Akşam yemeğinde onları yediler... ama ondan önce Marie, Hilly'nin kıçına bir iki vurdu, iyice payladı ve ağlayarak özürler sıralayan çocuğu odasına gönderdi. Sonra da mutfak masasına oturdu ve doğuştan neşeli bir çocuk olan David parmaklıklara tutunup ona sevimli bakışlar atarken, gülene kadar ağladı.

Hilly'nin en iyi yanlarından biri kardeşi David'e duyduğu içten sevgiydi. Marie ve Bryant, Hilly'nin bebeği taşıması ya da onunla aynı odada tek başına, nasıl derler, otuz saniyeden fazla kalmasına izin verdikleri için biraz endişeliydiler ama gitgide rahatladılar.

Ev Hillman, "Hilly'ye David'i iki hafta kamp yapmaya Allagash'a gönderebilirsiniz," diyordu. "Sağ salim dönerler. Hilly kardeşini çok seviyor. David'e çok iyi davranıyor."

Bu doğruydu da. Aslında Hilly'nin yarattığı birçok sorunun kaynağı çocuğun annesine ve babasına yardım etme, kendisini geliştirme isteğiydi. Ama nedense bu uğurdaki çabaları hep başarısız sonuç veriyordu. David'e gelince... çocuk, abisine tapıyordu adeta. Ona göre Hilly asla yanlış bir şey yapmazdı...

Ta ki 17 Temmuz günü, Hilly o numarayı yapana dek.

3

Bay Robertson Davies *Deptford* üçlemesinde, sihire ve sihirbazlara karşı tutumumuzun aslında büyük ölçüde gerçekliğe karşı tutumumuzu gösterdiğini öne sürer. Ve gerçeklik konusundaki tutumumuzun, dünyanın harikalarına karşı takındığımız tutumu belirlediğini söyler.

Hilly Brown harikalarla dolu bir dünyada yaşadığına inanıyordu. Her zaman böyle düşünmüş, başına gelen bütün "dertlere" rağmen fikrini değiştirmemişti. Dünya, annesiyle babasının her Noel ağaca astıkları o cam küreler kadar esrarengiz ve güzeldi. (Hilly Noel ağacını süslemeye can atıyordu ama edindikleri tecrübeler hem ona hem de annesiyle babasına, Hilly'ye cam bir küre vermenin, bu güzel topun sonu demek olduğunu öğretmişti.) Hilly için dünya dokuzuncu doğum gününde aldığı rübik küp kadar şaşırtıcı bir yerdi. (Gerçi küp şaşırtıcılığını ancak iki hafta korumuştu, sonrasında Hilly onu çözmeyi öğrenmişti.) Bu yüzden sihirbazlık numaralarını, beklendiği üzere, çok seviyordu. Sihir Hilly Brown için yaratılmıştı sanki. Ama ne yazık ki, tıpkı *Deptford* üçlemesindeki Dunstable Ramsey gibi, Hilly Brown'ın sihir için yaratıldığı söylenemezdi.

Hilly'nin onuncu doğum gününde, Bryant Brown oğluna bir hediye daha almak için alışveriş merkezine uğramak zorunda kaldı. Çünkü Marie kahve molasında ona telefon etmişti.

"Babam Hilly'ye hediye almayı unutmuş, Bryant. Alışveriş merkezine uğrayıp ona oyuncak falan alıp alamayacağını soruyor. Maaşı yatınca sana borcunu ödeyecek."

Bryant, "Olur," demiş ve içinden eklemişti: *Domuzlar kanatlanıp uçtuğunda Ev de borcunu öder.*

Kadın minnetle, "Teşekkürler, hayatım," demişti. Babasının, kocasının ruhunu bir zımpara gibi aşındırdığını biliyordu. Ev Hillman artık eskisi gibi haftanın beş günü değil, altı yedi günü onlarla birlikte yemek yiyordu. Ama Bryant hiçbir zaman şikâyet etmiyordu. Marie bu yüzden kocasına derin bir sevgi duyuyordu.

"Ne almamı istiyor?"

"Seçimi sana bıraktığını söyledi."

Ondan da bu beklenir zaten, dedi Bryant içinden. Böylece kendini öğleden sonra mağazanın birinde buldu. Oyuncaklara ve setlere bakıyordu. Bryant büyük bir kimya seti gördü. Hilly'nin deney tüplerinde bir şeyler karıştırdığını hayal etti ve ürperdi. Hiçbir şey içine sinmiyordu. Oğlu on yaşındaydı. Bebek oyuncakları için fazla büyüktü. Gazla çalışan model uçaklar içinse henüz çok küçüktü. Hiçbir şey içine tam olarak sinmiyordu ama acele etmeliydi. Hilly'nin doğum günü partisi beşte başlayacaktı. Saat dördü çeyrek geçiyordu. Bryant eve zamanında yetişemeyecekti.

Sihirbazlık setini fazla düşünmeden kaptı. Üzerinde "Otuz Yeni Numara" yazıyordu. *Güzel.* "Minik Sihirbazlar Çok Eğlenecek!" *Bu da iyi.* "8-12 yaşlarındaki çocuklar için." *Tamam.* "Denenmiştir. Güvenlidir." *Mükemmel.* Bryant kutuyu satın aldı ve ceketinin altına saklayarak eve soktu. O sırada Ev Hillman, Hilly, David ve çocuğun üç arkadaşına avaz avaz doğum günü şarkısı söyletiyordu.

Marie kocasını öptü. "Pastaya yetiştin."

"Önce şunu sarar mısın?" Bryant sihirbazlık setini karısına uzattı. Marie ona şöyle bir göz attı ve başını salladı. "Nasıl gidiyor?"

Marie, "İyi," dedi. "Eşeğe Kuyruk Takmaca oynarlarken Hilly'nin ayağı masanın bacağına takıldı ve elindeki iğne Stanley Jernigan'ın koluna battı. Ama başka bir şey yok."

Bryant'ın keyfi hemen yerine geldi, işlerin yolunda olduğu anlaşılıyordu. Bir yıl önce, Hilly'nin dokuzuncu doğum günü partisinde saklambaç oynarlarken Eddie Golden, Hilly'nin saklandığı yere sürünerek girmeye çalışmış ve dikenli tel pantolonunu yırtıp bacağını kesmişti. Tel paslıydı. Çocuk doktora gitmek zorunda kalmıştı. Orada bacağına üç dikiş atılmış, bir de tetanoz aşısı olmuştu. Zavallı Eddie aşıya tepki göstermiş ve sonraki iki gün boyunca hastanede yatmıştı.

Marie gülümseyerek kocasını tekrar öptü. "Babam sana teşekkür ediyor. Ben de öyle."

Hilly bütün hediyelerini sevinçle açtı. Ama sihirbazlık setini görünce adeta kendinden geçti. Büyükbabasına koşup boynuna atıldı. Ev Hillman o sırada pastadan ikinci bir dilim kesmiş, onu yiyordu.

"Teşekkür ederim, büyükbaba! Teşekkür ederim! Tam da bunu istiyordum! Nasıl bildin?"

Ev Hillman torununa sevgiyle gülümsedi. "Çocukluk günlerimi tamamen unutmadım herhalde..."

"Harika bir şey bu, büyükbaba! Vay be! Otuz numara! Barney, bak..."

Hilly hediyesini Barney Applegate'e göstermek için fırlayınca kutu Marie'nin kahve fincanına çarptı. Fincan kırıldı. Sıcak kahve Barney'nin koluna sıçradı ve çocuğun kolunu yaktı. Barney çığlık attı.

Hilly hâlâ zıp zıp zıplarken, "Affedersin, Barney," dedi. Gözleri alev almış gibi parlıyordu. "Ama bak! Harika değil mi? Muhteşem bir şey!"

Marie'yle Bryant, Hilly'ye üç dört hediye alabilmek için para biriktirmiş ve önceden sipariş vermişlerdi. Ama şimdi bunların bir değeri kalmamışa benziyordu. Karı koca bakışlarıyla konuştular.

Marie gözleriyle, *ah, hayatım, çok üzgünüm,* dedi.

Bryant da, *üzülme, Hilly'yle yaşamak böyle bir şey,* diye yanıt verdi.

Sonra ikisi birden kahkahalarla gülmeye başladılar.

Çocuklar bir an dönüp onlara baktı. Marie, David'in yusyuvarlak, ciddi gözlerini hiç unutmayacaktı. Sonra çocuklar, Hilly'nin sihirbazlık setini açışını seyretmek için yeniden ona döndüler.

Ev, "Acaba cevizli dondurmadan kaldı mı?" diye mırıldandı. O akşamüzeri, büyükbabasının dünyanın en harika adamı olduğuna inanan Hilly dondurmayı getirmeye koştu.

4

Bay Robertson Davies, *Deptford* üçlemesinde ayrıca şunu da belirtir: Bazı insanların yazıya, resme, inandırıcı biçimde yalan söylemeye yetenekleri olduğu gibi, bazı insanların da sihire yetenekleri vardır; bazılarınınsa yoktur.

Hilly'nin yoktu.

Üçlemenin ilk kitabı *Fifth Business*'ta, (Hilly'nin yaşlarında) sihire bayılan anlatıcı, takdir eden, eleştirmeyen tek seyircisine bir dizi (başarısız) numara yapar. Seyircisi David'in yaşlarında küçük bir çocuktur ve anlatıcıda olmayan bir sihir yeteneğine sahiptir.

Benzerlikler burada sona eriyordu. Çünkü David'de de, tıpkı Hilly gibi, sihir yeteneği yoktu. Ama David abisini çok seviyordu. Sabır, dikkat ve sevgi dolu bir sessizlik içinde öylece oturup saatlerce onu izleyebilirdi.

Aslında Hilly sihirbaz olarak tam anlamıyla başarısız değildi. Hatta Jim Gardener'ın *New England Şiir Kervanı*'na katılmak için Troy'dan ayrıldığı gün, Brown ailesinin arka bahçesindeki çim alanda gerçekleştirilen HILLY BROWN'IN İLK BÜYÜK SİHİR GÖSTERİSİ çok iyiydi denebilir. Gösteriye yaklaşık on iki çocuk ve dört beş yetişkin geldi. Çocukların çoğu Hilly'nin arkadaşlarıydı. Aralarında David'in anaokulundan bir iki arkadaşı da vardı. Hilly kutudaki numaraların çoğunu başarıyla yaptı. Bunda yeteneğinin değil, defalarca akıllı ve kararlı bir şekilde prova yapmasının etkisi vardı. İçinde azıcık bile yetenek yoksa akıl ve kararlılık sanat icra edemez fakat muhteşem taklitler ortaya koyabilirler.

Ayrıca Bryant o kutuyu çok düşünmeden almış olsa da, seti hazırlayanlar onun sihire yeteneği olmayan çocukların da eline geçeceğini biliyorlardı. Neyse ki tasarlanan mekanizmalar güvenilirdi, örneğin Bozukluk Çoğaltma numarasını batırmak için çok çaba sarf etmek gerekirdi. Aynı şey (üzerinde göze çarpmayan biçimde MADE IN TAIWAN yazan) Sihirli Giyotin için de geçerliydi. Heyecanlı izleyicilerden biri (ya da bu numaralara doymuş David) parmağını giyotinin alt parçasının üstüne koyacaktı. Parmağının altına denk gelen yerdeki deliğe de bir sigara koyacaklardı. Sonra Hilly bıçağı indirecek ve sigarayı ikiye bölecekti... ama parmak mucizevi bir şekilde bütün kalacaktı. Numaraların hepsi mekanizma tekniklerine dayanmıyordu. Hilly kart numarasını yapabilmek için saatlerce çalışmıştı ama sonuçta izleyicileri etkilemeyi başarmıştı.

Tabii, Hilly'nin başaramadığı numaralar da oldu. Bryant o gece yatakta, "Hilly'nin bir şeyi eline yüzüne bulaştırmadan yapması, hamburgersiz bir Mcdonalds'a benzer," diyecekti. Yaklaşık bir ay sonra elektrik akımına kapılıp ölecek olan postacı Joe Paulson'dan aldığı mendilin içine bir sürahi suyu dökerken hem mendili hem de pantolonunun önünü ıslattı. Ailenin kedisi Victor şapkanın içinden çıkmayı reddetti. En utanç verici olansa, Hilly'nin canla başla çalışıp öğrendiği Kaybolan Paralar numa-

rasının yolunda gitmemesiydi. Paraları fark ettirmeden avucuna almayı sorunsuz bir biçimde başardı fakat dönerken hepsi ceketinin kolundan döküldü. Herkes bunu çok komik bulup güldü ve arkadaşları Hilly'yi çılgın gibi alkışladı.

Gösteri içten alkışlarla sona erdi, herkes Hilly Brown'ın iyi bir sihirbaz olduğunu düşünüyordu. Yani "on yaşında bir çocuk için." Sadece üç kişi aynı fikirde değildi: Marie Brown, Bryant Brown ve Hilly.

Marie o gece yatakta kocasına, "Hilly onu hâlâ bulamadı, değil mi?" diye sordu. Bununla kastettiği şeyin Tanrı'nın, Hilly'nin ışık saçan zihniyle başarmasını istediği şey olduğunu biliyorlardı.

Bryant uzun uzun düşündü. "Hayır. Sanırım bulamadı. Ama çok çalıştı, değil mi? Çok didindi."

Kadın, "Evet," diye cevap verdi. "Hilly'yi o numaraları yaparken seyretmek hoşuma gitti. Onun sağa sola koşuşturmak yerine böyle şeyler başarabildiğini görmek içimi rahatlattı. Ama biraz üzüldüm de. Hilly o numaralara final sınavlarına hazırlanan bir üniversiteli gibi çalıştı."

"Biliyorum."

Marie içini çekti. "Gösterisini yaptı. Herhalde artık sihirbazlıktan vazgeçer ve bambaşka bir şeyle ilgilenmeye başlar. Sonunda aradığını bulacak."

5

Başlangıçta Marie haklı gibiydi: Hilly'nin sihire ilgisi, karınca yuvalarına, ay taşlarına ve vantrilokluğa duyduğu ilgi gibi sönecekti. Gecenin bir yarısı uyanıp aklına gelirse diye yatağının altında duran set karmakarışık çalışma masasına konmuştu. Bu Marie'ye eski bir oyununun ilk sahnesi gibi geliyordu. Son sahnede, sihirbazlık seti tozlu tavan arasına atılacaktı.

Ama Hilly henüz bu konuyu kapatmamıştı. Mesele bu kadar basit değildi. Gösteriyi izleyen iki hafta boyunca çok derin üzüntü duymuştu. Bu annesiyle babasının sezmedikleri, bilmedikleri bir şeydi. David durumun farkındaydı ama henüz dört yaşındaydı ve yapabileceği bir şey yoktu. O sadece abisinin yeniden neşeleneceğini umabilirdi, o kadar.

Hilly Brown hayatında ilk kez "gerçekten yapmayı istediği" bir şeyi başaramama fikriyle boğuşuyordu. Alkışlar ve tebrikler hoşuna gitmişti ve kendini içten övgüyü nezaketle karıştıracak kadar küçümsemiyordu... Ama içindeki katı bir taraf içten övgüleri yeterli bulmuyordu. Başka koşullar altında, o katı tarafı Hilly'nin büyük bir sanatçı olmasını bile sağlayabilirdi. Kısacası, o katı yanı, çocuğa içten övgünün yeterli olmadığını söylüyordu.

Hilly tüm bunları yetişkin terimleriyle düşünmüyordu tabii... ama yine de böyle düşünüyordu. Annesi Hilly'nin düşüncelerini bilse ona çok kibirli olduğu için kızardı... İncil ona kibrin insanı yoldan çıkardığını öğretmişti. Kızağıyla ana yola kaydığı ya da Victor'ı klozete sokup köpük banyosu yaptırmaya çalıştığı zamankinden daha çok kızardı. Marie ellerini havaya kaldırır ve, "Ne istiyorsun, Hilly?" diye bağırırdı. "İçten olmayan övgü mü?"

Gözünden pek bir şey kaçmayan büyükbabası Ev ve birçok şeyi anlayan kardeşi David ona Hilly'nin ne istediğini açıklayabilirdi.

Hilly seyircilerin gözlerinin yerlerinden fırlayacak gibi açılmasını istiyordu. Kızlar çığlık atmalı, erkekler haykırmalıydı. Victor'ın ağzında çikolatayla şapkadan fırlamasını sağlayarak herkesi güldürmek istiyordu. Dünyanın en içten övgülerini ve alkışlarını, bir tek çığlık ve kahkahaya değişmeye razıydı. Setin kitapçığında, Harry Houdini en meşhur numarasını yaptığında kadınların düşüp bayıldığı yazıyordu. Bir tek kadının bayılması Hilly için yeterli olacaktı çünkü içten övgüler sadece iyi olduğunuzu gösterirdi. Çığlık, kahkaha ve bayılma ise olağanüstü olduğunuzu!

Ama Hilly hiçbir zaman olağanüstü olamayacağından endişe ediyordu. Hayır, aslında bunu biliyordu. Ve ne kadar isterse

istesin bu gerçeği değiştiremeyecekti. Acı bir darbeydi bu. Bir bakıma, Noel Baba'nın gerçek olmadığını öğrenmeye benziyordu.

Annesiyle babası, sihire olan ilgisinin söndüğünü ve yakında başka bir şeye yöneleceğini sanarken, ki öyle de oldu, Hilly hayatında ilk kez bir yetişkin gibi karar verdi: Madem olağanüstü bir sihirbaz olamayacaktı, o zaman kutuyu ortadan kaldırmalıydı. Seti ortalıkta bırakıp, hobi niyetine arada sırada numara yapamazdı. Başarısızlığı canını çok acıtmıştı. Bu konuyu rafa kaldırıp başka bir şey denemesi daha doğru olacaktı.

Yetişkinler de takıntılarını kararlılıkla bir kenara bırakabilse, dünya kesinlikle daha iyi bir yer olurdu. Robertson Davies *Deptford* üçlemesinde böyle bir şey söylemese de kesinlikle bunu ima ediyordu.

6

4 Temmuz günü David, Hilly'nin odasına girdi ve abisinin sihirbazlık setini yeniden çıkardığını gördü. Hilly o numaralarda kullanılan bazı parçaları önüne dizmişti. Önünde başka şeyler de vardı: Piller. David, *babamın büyük radyosunun pilleri bunlar,* diye düşündü.

Sonra da dostane bir tavırla sordu. "Napıyon, Hilly?"

Hilly'nin kaşları çatıldı. Ayağa fırladı ve David'i hızla odadan dışarı itti. Çocuk halının üzerine yuvarlandı. David şaşkınlığından ağlayamadı bile. Hilly daha önce hiç böyle davranmamıştı.

Hilly, "Defol!" diye bağırdı. "Yeni numaramı göremezsin! Medici prensleri, sevdikleri sihirbazların provalarını seyretmeye kalkışanları idam ettirirmiş!"

Sonra kapıyı David'in suratına kapattı. Çocuk abisi onu içeri alsın diye bağırıp haykırdı ama bir yararı olmadı. Delifişek ama yumuşak huylu abisinin bu acımasızlığı alışık olduğu bir şey değildi. David aşağıya inip televizyonu açtı. *Susam Sokağı*'nı seyrederken ağlaya ağlaya uykuya daldı.

7

Hilly'nin sihire duyduğu ilgi, İsa tasvirinin 'Becka Paulson'la konuşmaya başladığı günlerde birdenbire alevlenmişti.

Çocuğun aklında güçlü, tek bir fikir vardı: Madem Bozukluk Çoğaltma gibi mekanik tekniğe dayalı numaraları çok iyi yapıyordu, o da kendi mekanik numaralarını tasarlayacaktı. Şimdiye kadar yapılanların en iyisini! Çığlık, kahkaha ve şaşkınlığı, icatları sayesinde elde edebilirdi.

Hilly son zamanlarda, bir şeyler icat etmekte çok yetenekliydi.

Son zamanlarda aklı türlü türlü buluşla doluyordu sanki.

Bir şey icat etme fikri aklına ilk kez düşmüyordu ama önceki fikirleri bulanıktı, bilimsel prensiplerden ziyade hayallerden besleniyordu. Karton kutulardan uzay gemileri, küçük ağaç dallarından ışın tabancaları gibi şeyler... Zaman zaman iyi, işleyebilecek fikirler bulduğu da oluyordu fakat nasıl ilerleyeceğini bilmediği için onlarla da uğraşmıyordu.

Ama şimdi izleyeceği yöntemler apaçık önündeydi.

Teller bağlayıp vidalar takarken, *harika numaralar,* diye düşündü. Annesi Hilly'ye 8 Temmuz'da Augusta'ya alışverişe gideceğini söylediğinde (biraz dalgındı, son bir haftadan beri başı ağrıyordu, Joe ve 'Becka Paulson'un evlerinde çıkan yangın sonucu ölmeleri onu çok sarsmıştı), annesinden mağazaya uğrayıp kendisi için bazı şeyler almasını istedi. Ona listesini ve doğum günü parasından kalan sekiz doları verdi. Gerisi için ona borç verip vermeyeceğini sordu.

On (10) adet yaylı bağlantı parçası @ 70 sent (No: 1334567)
Üç (3) adet "T" bağlantı (yaylı) parçası @ 1 dolar (No: 1334709)
Bir (1) adet eşmerkezli kablo @ 2 dolar (No: 19776-C)

Marie'nin başı ağrımasa ve kendini bitkin hissetmese herhalde oğluna bütün bunları ne yapacağını sorardı. Şüphesiz,

Hilly'nin bu listedeki isimleri Augusta'daki mağazayla telefon görüşmesi yapmadan (ürün kodlarına kadar) nasıl öğrendiğini de merak ederdi. Hatta Hilly'nin sonunda *aradığını* bulduğuna inanabilirdi.

Korkunç da olsa bir bakıma doğruydu bu.

Marie, oğlunu sorguya çekmek yerine parasının üstünü tamamlayıp onun istediklerini almaya razı oldu.

Ama David'le Augusta'dan dönerken aklında bazı sorular belirmeye başladı. Bu gezinti ona iyi gelmiş, baş ağrısı tamamen geçmişti. David de keyiflenmişti. Aslında Hilly onu odasından attığından beri normalde yaşam dolu, şen şakrak olan çocuk sessizleşip içine kapanmıştı. Yoldaysa durmadan gevezelik etmiş ve Marie, Hilly'nin İKİNCİ SİHİRBAZLIK GÖSTERİSİ'ne hazırlandığını ondan öğrenmişti. Gösteri dokuz gün sonra, arka bahçedeki çim alanda yapılacaktı.

David sıkıntıyla, "Yeni numaralar yapacak," demişti.

"Öyle mi?"

"Evet."

"Güzel numaralar mı?"

"Bilmiyorum..." David, abisinin onu nasıl odadan attığını düşünüyordu. Neredeyse ağlayacaktı ama Marie bunu fark etmedi. On dakika önce Albion'ı geçip Haven'a girmişlerdi. Genç kadının başı yeniden ağrımaya başlamış... ve öncekinden daha güçlü bir şekilde yine o duyguya kapılmıştı. Sanki düşünceleri kendi kontrolünde değildi. Öncelikle aklında çok fazla düşünce vardı. Ayrıca bunların çoğunun ne olduğunu bile anlayamıyordu. Bir kalabalığın mırıltısını andırıyordu. Sesleri duyuyor ama ne dediklerini seçemiyordu.

David sonunda, "Güzel numaralar olduğunu sanmıyorum," diye mırıldandı. Arabanın penceresinden dışarı bakıyordu. Birdenbire gözlerinde mahkûmlara has bir ifade belirdi. Kapana kısılmış, yalnız birinin gözleriydi bunlar. David, Justin Hurd'ün tarlada çalıştığını gördü. Adam traktörüne binmiş, tarlayı sürü-

yordu. Oysa temmuzun ikinci haftasındaydılar. Dört yaşındaki David Brown, bir an kırk iki yaşındaki Justin Hurd'ün aklındaki düşünceleri okudu ve tarlayı mahvettiğini anladı. Justin olmamış mısırları eziyor, bezelyeleri koparıyor ve traktörünün tekerlekleriyle henüz olgunlaşan kavunları çiğniyordu. Justin Hurd mayıs ayında olduklarını sanıyordu. Üstelik 1951 yılının Mayıs ayında. Justin Hurd çıldırmıştı.

David, "Bence hiç güzel olmayacaklar," dedi.

8

Hilly'nin ilk gösterisinde aşağı yukarı yirmi kişi vardı.

İkincisine ise sadece yedi kişi gelmişti: Annesi, babası, büyükbabası, David, (Hilly'yle yaşıt olan) Barney Applegate, kasabadan Bayan Crenshaw (gösteriye uğrayıp Marie'ye Avon ürünleri satmayı umut ediyordu) ve Hilly. İlk gösteriyle bu ikincisi arasındaki tek fark seyirci sayısının azlığı değildi.

İlk gösterideki seyirciler neşeli, hatta birazcık da küstahtı. (Kaybolan Paralar numarasında, bozukluklar Hilly'nin ceketinin kolundan döküldüğünde alaylı bir alkış yükselmişti örneğin.) Bu seferki izleyiciler somurtkan ve ilgisizdi. Hilly ve "yardımcısı"nın (yani sessiz, solgun David'in) dizdiği açılır kapanır iskemlelerde vitrin mankenleri gibi oturuyorlardı. İlk gösteride alkış tutup kahkaha atmaktan geri durmayan babası, çocuğun "Doğu'nun Gizemleri" başlıklı açılış konuşmasını, "O gizemlere ayıracak fazla zamanım yok, Hilly," diyerek yarıda kesti. Hilly kusura bakmasındı ama çimleri yeni kırpmıştı ve bir duş alıp bira içmek istiyordu.

Hava da değişmişti. İlk gösteri günü açık, ılık ve yeşildi. Kuzey New England'da görülebilecek en güzel bahar günlerinden biriydi. Ama bu temmuz günü hava sıcak, nemli ve boğucuydu. Krom rengi gökyüzündeki bulanık güneş etrafı kavuru-

yordu. Marie'ye krem satmaya gelen Bayan Crenshaw elindeki Avon kataloğuyla yelpazeleniyor ve bu işkencenin sona ermesini bekliyordu. İnsan bu sıcakta güneşte otururken bayılabilirdi. Ve portakal sandıklarından yapılmış sahnedeki şu çocuk! Siyah bir elbise giymiş, ayakkabı cilasıyla da kendine bıyık yapmıştı... Şımarıktı... Gösteriş meraklısıydı... Bayan Crenshaw'un içinden birdenbire Hilly'yi öldürmek geldi.

Bu seferki numaralar gerçekten çok daha güzel ve hatta şaşırtıcıydı. Bu yüzden Hilly seyircilerin çok sıkıldığını fark edince şaşırdı ve öfkelendi. Babası oturduğu iskemlede kıpırdanıyor, kalkmaya hazırlanıyordu. Bunu gören Hilly iyice telaşlandı çünkü en çok babasını etkilemek istiyordu.

Ne istiyorlar ki, diye sordu kızgınlıkla. Siyah, yün takımının içinde o da Bayan Crenshaw gibi şakır şakır terliyordu. *Çok başarılıyım! Houdini'den bile daha iyiyim. Ama ne çığlık atıyor, ne gülüyorlar. Neden? Sorun ne?*

Hilly'nin portakal sandıklarından yaptığı sahnenin ortasında üzerine örtü serilmiş bir başka portakal sandığı daha duruyordu. Hilly sandığın altına icat ettiği makineyi gizlemişti. Bunu yapmak için David'in onun odasında gördüğü pilleri ve annesinin girişteki holde duran masasından hiçbir pişmanlık duymadan çaldığı hesap makinesinin içindekileri kullanmıştı. Hilly'nin karakterine aykırı biçimde aşırdığı başka şeyler de vardı. Örneğin, yaptığı alete annesinin dikiş makinesinin pedalını takmıştı. Bunu yaparken annesinin ona Augusta'dan aldığı iki yaylı bağlantı parçası kullanmıştı.

Bu makine cisimleri önce kaybediyor, sonra da geri getiriyordu.

Hilly'ye göre bu muhteşem, akıllara durgunluk verici bir şeydi. Ama seyircilerin ilgisi daha da azalmıştı.

Hilly, "İlk numaram, Kaybolan Domates!" diye bağırdı. "Sihir eşyaları"nın durduğu kutudan bir domates alıp havaya kaldırdı. "Seyirciler arasından bir gönüllü istiyorum. Buna baksın ve elimdekinin gerçek bir domates olduğunu doğrulasın. Siz,

efendim! Teşekkürler!" Babasını işaret etmişti ama Bryant yorgun yorgun elini sallayarak, "O bir domates, Hilly," dedi. "Buradan görüyorum."

"Pekâlâ! Şimdi Doğu'nun Gizemleri'ne hazır olun!"

Hilly eğilip domatesi sandığın üzerindeki beyaz örtünün ortasına koydu. Üstüne de annesinin ipek fularlarından birini örttü. Elindeki sihirli değneği, mavi fuların altındaki domatese doğru salladı. "Abra kadabra!" O sırada usulca dikiş makinesinin pedalına bastı. Hafif bir uğultu duyuldu.

Fuların altındaki kabarıklık yok oldu. Çocuk domatesin artık orada olmadığını göstermek için fuları çekti ve seyircilerin hayretle bağırması için kendinden memnun bir şekilde bekledi. Ama sadece alkış aldı.

Nazik bir alkış, hepsi o kadar.

Hilly, Bayan Crenshaw'un aklından geçenleri okudu: *O masa gibi şeyin içinde gizli bir kapak olduğu belli. Bu da numara mı? Burada güneşte oturmuş, bu şımarık piçin domatesi kapaktan içeri atmasını seyrettiğime inanamıyorum. Bu zahmete neden katlanıyorum? Piçin annesine bir şişe parfüm satmak için!*

Hilly öfkelenmeye başlamıştı.

"Şimdi Doğu'nun Gizemleri'nden başka bir numara! Kaybolan Domatesin Dönüşü!" Oğlan, Bayan Crenshaw'a tehdit dolu bir tavırla kaşlarını çatarak baktı. "Aranızda, kutunun içinde gizli bir kapak olduğunu düşünenler olabilir. Ancak bir domates kapaktan kolayca düşse de onu geri çıkarmanın zor olduğunu ahmaklar bile bilir."

Bayan Crenshaw öylece oturuyordu. Kalçaları sandalyenin kenarlarından taşmıştı, zaten sandalyesi de yavaş yavaş çimlere gömülüyordu. Kadın ona sevimli sevimli gülümsedi. Hilly artık onun düşüncelerini okuyamıyordu. Radyonun çekmemesi gibi bir şeydi bu.

Çocuk fuları tekrar sandığın üzerine serdi. Değneği salladı. Pedala bastı. Ve mavi fular kabardı. Hilly fuları zaferle çekti. Domates geri gelmişti.

Çocuk, "İşte bu!" diye haykırdı. Şimdi herkes şaşkınlıktan çığlık atacaktı.

Biraz daha alkış. Nazikçe.

Barney Applegate esnedi.

Hilly, o an arkadaşını memnuniyetle vurabilirdi.

Programını iyi hazırlamıştı. Kaybolan Domates'ten sonra başka birkaç numara daha yapacak, sonunda da o harika finalle bitirecekti. Ama icadı yeterince sükse yaratmamıştı. Gerçekten de bir şeyleri yok eden bir makine tasarlamanın verdiği heyecan içinde (bu aleti Pentagon'a falan verebileceğini, gelmiş geçmiş en iyi sihirbaz olarak dergilere kapak olabileceğini düşünmüştü) iki şeyi gözden kaçırmıştı. Birincisi, çocuklar ve ahmaklar dışında herkes numaraların bir hilesi olduğuna inanırdı. İkincisi, program hep aynı numaranın tekrarından ibaretti. Aralarında çok az bir fark vardı.

Kaybolan Domatesi, Kaybolan (babasına ait) Radyo izledi.

Yine onu nazikçe alkışladılar.

Kaybolan İskemle tekrar ortaya çıktı.

Hilly'nin seyircileri güneş çarpmış gibi hantalca oturuyordu. Belki de onları sersemleten Haven'ın havasına karışmaya başlamış bir şeydi. Eğer geminin gövdesinden bir şey oksitlenip havaya karışmışsa, o gün kesinlikle bugün olmalıydı.

Hilly paniğe kapılarak, *bir şeyler yapmalıyım*, diye düşündü.

Kaybolan Kitaplık, Kaybolan Egzersiz Bisikleti (annesinindi) ve Kaybolan Motorsiklet (babasınındı ve şu anki haline bakılırsa onun motoru sürüp platforma getirmeye yanaşacağından pek emin değildi) numaralarını geçip harika finale geçmeye karar verdi: Kaybolan Kardeş.

"Ve şimdi..."

Babası, "Hilly, çok üzgünüm ama—" diye başladı.

"... son numaram," diye ekledi ve babasının istemeye istemeye tekrar arkasına yaslandığını gördü. "Şimdi izleyiciler arasından bir gönüllü rica ediyorum. Buraya gel, David."

David yaklaştı. Yüzünde eşit derecede korku ve teslimiyet vardı. Hilly ona doğru düzgün bir açıklama yapmamış olsa da, küçük çocuk son numaranın ne olduğunu çok iyi biliyordu.

Hilly'ye, "İstemiyorum..." dedi.

Hilly öfkeyle, "Yapacaksın," dedi.

"Hilly, korkuyorum." David abisine yalvarıyordu, gözleri dolmuştu. "Ya geri gelmezsem?"

Hilly, "Geleceksin," diye fısıldadı. "Her şey geri geldi, değil mi?"

"Ama onların hiçbiri *canlı* değildi." Şimdi David'in yanaklarından yaşlar akıyordu.

Hilly çok sevdiği kardeşine baktı ve bir an korkunç bir şüphe duydu. Aslında hayatta hiçbir şeyi David kadar umursamamıştı. Kâbustan uyanmaya benzer bir duyguydu bu. *David'e bunu yapmayacaksın, değil mi? David'i arabaların tam zamanında duracağını varsayıp işlek bir caddeye iter misin? O eşyaları nereye gönderdiğini bile bilmiyorsun!*

Sonra sıkılmış ve ilgisiz seyircilere baktı. En canlısı Barney Applegate'ti. Dirseğindeki yaranın kabuğunu koparıyordu. Hilly yine o öfkeyi duydu. Ve David'in gözlerindeki korku yaşlarını görmez oldu.

Hiddetle, "Sahneye çık, David," diye fısıldadı.

David'in küçücük suratı seğirmeye başladı... ama yine de sahneye doğru gitti. Bin beş yüz günlük hayatı boyunca abisini örnek almış ve ona hiçbir zaman karşı çıkmamıştı. Ama altında o kaçık makinenin gizli olduğu sandığın üzerine çıkarken tombul bacaklarındaki güç kesildi.

David seyircilere döndü. Mavi bir şort ve üzerinde "THEY CALL ME DR. LOVE"* yazan soluk bir tişört giymiş küçük, tombuk bir çocuktu. Yanaklarından hâlâ yaşlar akıyordu.

---

* Kiss grubunun "Calling Dr. Love" adlı şarkısından bir söz. Bana Aşk Doktoru derler.

Hilly, "Kahretsin, gülümse," diye tısladı ve ayağını pedala dayadı.

David daha beter ağlamasına rağmen yine de kendini gülümsemeye zorladı. Marie Brown küçük oğlunun dehşet gözyaşlarını fark etmedi. Yerini değiştiren (oturduğu sandalyenin bacaklarının yarısı çimene gömülmüştü bile) Bayan Crenshaw gitmeye hazırlandı. *Bu aşüfteye Avon satsam ne olur, satmasam ne olur. Bu işkenceye katlanmaya değmez,* diye düşünüyordu.

Hilly sersemlemiş seyircilere doğru, "Ve ŞİMDİ!" diye bağırdı. "Doğu'nun en büyük gizemi! Çok az kişinin bildiği, çok daha azının yapabildiği bir numara! Kaybolan İnsan! Dikkatle izleyin!"

Örtüyü titreyen David'in üzerine örttü. Hilly kardeşinin ayağını da örtünün altına sokarken, küçük çocuğun hıçkırığını duydu. Bir an titredi. Bunun nedeni korku da olabilirdi, aklının bir anlığına başına gelmesi de.

Örtünün altından boğuk bir fısıltı yükseldi. "Hilly, yalvarırım... Yalvarırım... Korkuyorum..." Hilly durakladı. Ve birdenbire aklından şunlar geçti: *Artık başla! Bunu yapabilirsin... Çünkü ben bu numarayı Kapıya Vuran Tommy'lerden öğrendim!*

Hilly Brown bundan hemen sonra, gerçekten ve tamamen çıldırdı.

"Abra kadabra!" diye bağırdı. Elindeki değneği sandığın üzerinde titreyen kabartıya doğru sallarken pedala bastı.

Bir uğultu duyuldu.

Örtü dalgalanarak yavaşça yere düştü.

Hilly örtüyü çekip kaldırdı.

"İşte bu!" diye haykırdı. Eşit derecede zafer ve korku karışımı bir hisle çılgına dönmüştü.

David gitmişti.

9

Seyirciler bir anlığına o kayıtsızlıktan çıktı. Barney Applegate yarasının kabuğunu koparmayı bıraktı. Bryant Brown iskemlesinde doğruldu. Ağzı bir karış açık kalmıştı. Marie ve Bayan Crenshaw fısıldaşarak konuşmayı kesti. Ev Hillman kaşlarını çattı. Yüzünde endişeli bir ifade vardı ama bu yeni bir şey sayılmazdı. Ev günlerdir endişeliydi aslında.

Hilly, *işte*, diye düşündü. *Başardım!* Ruhunda açılmış olan yara kapandı.

Ama seyircilerin Hilly'nin başarısına karşı ilgisi fazla uzun sürmedi. İnsanlarla yapılan numaralar diğerlerine göre her zaman daha ilginçti ama bu da yine öncekilerden çok farklı sayılmazdı. Bu seferki alkış daha yüksekti (Barney Applegate içtenlikle bağırmıştı: *Yaşa Hilly!*) ama kısa sürmüştü. Hilly annesinin yeniden Bayan Crenshaw'la fısıldaşmaya başladığını gördü. Babası ayağa kalktı.

"Duş almam gerekiyor, Hilly," diye mırıldandı adam. "Gösteri acayip iyiydi."

"Ama—"

Garaj yolundan bir korna sesi geldi.

"Bu annem!" Barney yerinden öyle hızlı fırladı ki, az kalsın Bayan Crenshaw'u deviriyordu. "Görüşürüz, Hilly! Harika numaraydı!"

"Ama—" Hilly'nin gözyaşları gözlerini yakmaya başlamıştı.

Barney dizlerinin üzerine çöktü ve sahnenin altına doğru el salladı. "Hoşça kal, Davey! İyi iş çıkardın!"

Hilly, "Lanet olsun, David sahnenin altında değil!" diye bağırdı.

Ama Barney koşarak uzaklaşmıştı bile. Hilly'nin annesiyle Bayan Crenshaw da Avon kataloğunu incelerek arka kapıya doğru gidiyorlardı. Her şey çabucak olup bitiyordu.

Marie arkasına bakmadan, "Lanet okuma, Hilly," diye seslendi. "Eve dönünce David'in ellerini yıkayıp yıkamadığını kontrol et. Girdiği yer çok pis."

Geriye sadece Hilly'nin büyükbabası Ev Hillman kalmıştı. Yaşlı adam torununa hâlâ aynı endişeyle bakıyordu.

Hilly acı ve öfke dolu bir sesle, "Neden sen de gitmiyorsun?" diye sordu. Ama sesi titriyordu.

Ev Hillman her zamankinden farklı ve ciddi bir sesle, "Hilly, kardeşin sahnenin altında değilse nerede?" dedi.

Hilly, *bilmiyorum*, diye düşündü. Öfkesi azalmış, korkusu artmıştı. Korku, birlikte suçluluk duygusunu da getirdi. Gözlerinin önünde, David'in dehşet dolu, ağlayan yüzü belirdi. Sonra kendisini görür gibi oldu. Suratı öfke, hatta kin doluydu. Kardeşine zorbalık yapıyordu. "Kahretsin, gülümse!" Ve David gözyaşları arasında gülümsemeye çalışıyordu.

Hilly, "David sahnenin altında," deyip hüngür hüngür ağlamaya başladı. Sahnenin kenarına oturup bacaklarını kendine çekti. Alev alev yanan yüzünü dizlerine gömdü. "Evet, David orada. Herkes numaraları nasıl yaptığımı anladı. Kimse beğenmedi. Sihirden nefret ediyorum! Keşke bana o aptal kutuyu hiç vermeseydin..."

"Hilly..." Ev torununa yaklaştı. Şimdi yalnız endişeli değil, aynı zamanda üzgündü de. Bir terslik olduğunun farkındaydı... burada ve tüm Haven'da. Bunu hissediyordu. "Sorun nedir?"

Hilly, "Git başımdan," diye hıçkırdı. "Senden nefret ediyorum! NEFRET ediyorum!"

Büyükbabalar da herkes gibi kırılır, utanır, onların da kafası karışır. Ev Hillman şimdi bu üç duyguyu birden hissediyordu. Hilly'nin duygusal açıdan perişan olduğunu bildiği halde, yine de kendisinden nefret ettiğini duymak onu kırmıştı. Her ne kadar onu satın olan damadı olsa da Hilly'yi ağlatan onun hediyesi olduğu için utanç duyuyordu. Sonuçta Hilly'yi mutlu ettiği zaman hediyeyi o almış gibi davranmıştı. O yüzden, şimdi Hilly'yi

ağlatanın da kendisi olduğunu kabul etmeliydi. Aklı karışmıştı. Çünkü burada bir şeyler döndüğünü seziyor ama ne olduğunu anlayamıyordu. Bunadığını düşünmeye başlamıştı. Belirtileri henüz ciddi değildi ama görünüşe göre, durum her sene giderek hızlanacaktı. Bu yaz herkes bunuyor gibiydi gerçi... ama bunu söylerken tam olarak ne kastediyordu ki? Bakışlarındaki bir şeyi mi? Tuhaf tutuklukları, çok iyi bilinen isimlerin güçbela hatırlanmasını mı? Evet, bunun gibi şeyleri. Ama daha fazlasını değil. Fazlası ne olabilir kestiremiyordu.

Hissettiği kafa karışıklığı, Hilly'nin İKİNCİ SİHİRBAZLIK GÖSTERİSİ'ne katılan insanların başına bela olan dalgınlıktan farklıydı. (Aslında Haven'daki aklı başında tek insan Ev Hillman'dı artık. Toprağa gömülü gemi, Jim Gardener'ı çok fazla etkilememişti ama adam 17'sinden itibaren yine çok içmeye başlamıştı.) Ev Hillman o kafa karışıklığı yüzünden daha sonra çok pişman olacağı bir şey yaptı. Eğilip Hilly'nin derme çatma sahnesinin altına bakacağı yerde oradan kaçtı. Böylece verdiği doğum günü hediyesiyle Hilly'yi üzdüğü düşüncesinden de kaçtı. *Çocuk kendini biraz toparlayınca dönerim,* diye düşünerek Hilly'yi yalnız bıraktı.

10

Büyükbabasının ayaklarını sürüyerek uzaklaşmasını seyrederken Hilly'nin üzüntü ve suçluluk duygusu iki kat arttı... sonra da üç kat. Ev gözden kayboluncaya kadar bekledi, ardından ayağa kalkıp sandığa doğru gitti. Ayağını dikiş makinesinin pedalına koydu.

Yine o uğultu duyuldu.

Örtünün kabarıp David'in vücudunun biçimini almasını bekledi. Örtüyü hızla çekecek, "İşte, gördün mü?" diyecekti. "Bebek sen de! Korkacak HİÇBİR ŞEY yokmuş, değil mi?" Hatta belki David'e, onu korkuttuğu ve kendini kötü hissetmesine neden olduğu için bir tokat da atacaktı. Ya da sadece...

Hiçbir şey olmadı.

Korku Hilly'nin boğazını sıkmaya başladı. Başladı mı... yoksa başından beri böyle miydi? Hilly, *en başından beri korkuyordum*, diye düşündü. Evet... Ama şimdi boğazımı sıkıştırıyor. Yutkunmaya çalıştı ama başaramadı. Sanki biri boğazına bir balon yerleştirmiş, onu şişiriyordu. Yutkunup kurtulmaya çalıştı ama olmadı.

"David?" diye fısıldayarak tekrar pedala bastı.

Makineden yine o uğultu yükseldi.

Hilly, David'e tokat atmamaya karar verdi. Ona sarılacaktı. David geri döndüğü zaman dizlerinin üzerine çökecek ve onu kucaklayacaktı. Kardeşiyle oyuncaklarını paylaşacaktı. Değiş tokuş yapacaktı. G. I. Joe'larını ona verecekti. Tabii, bir haftalığına. Ama Yılan Göz'le Kristal Küre'yi vermek istemiyordu.

Gelgelelim hâlâ bir şey olmuyordu.

David'in üzerine örttüğü örtü orada dümdüz duruyordu. Kabarıp David'in biçimini almıyordu. Hilly orada, kavurucu temmuz güneşinin altında yalnız başına durdu. Kalbi gitgide daha hızlı çarpıyordu. Boğazındaki balon giderek şişiyordu. *Patlayacak kadar şişince çığlık atacağım*, diye düşündü.

Haydi, haydi, saçmalama. David geri gelecek! Tabii! Domates geri geldi. Radyo ve iskemle de. Odamda prova yaptığım bütün eşyalar da. David... David...

Annesi seslendi. "Hilly, David'i alıp gel, elinizi yüzünüzü yıkayın!"

Hilly titrek ve delicesine neşeli bir sesle cevap verdi. "Peki, anne! Az sonra!"

Tanrım, yalvarırım kardeşim geri dönsün. Çok pişmanım Tanrım. Her şeyi yaparım. G. I. Joe'larımın hepsini ona veririm. Tanrım, sevgili Tanrım! Ne Olur Makine Bu Kez Çalışsın ve David Geri Gelsin!

Tekrar pedala bastı.

Aynı uğultu duyuldu.

Hilly yaşlardan bulanık görmeye başlayan gözleriyle örtüye baktı. Bir an bir şey olacak sandı ama buruşuk örtü esintiyle dalgalanmıştı o kadar. Sonra keskin bir paniğe kapıldı. Az sonra çığlığı basacak, annesi mutfaktan, babası da beline sardığı havlusuyla, yanaklarından akan köpüklerle banyodan fırlayacaktı. *Hilly yine ne yaptı,* diye düşüneceklerdi. Ama panik yine de daha iyiydi: Hiç olmazsa düşünmeye son verecekti.

Ne yazık ki, Hilly henüz o noktaya gelmemişti. Aklında iki düşünce birbirini kovalıyordu.

Birincisi: *Şimdiye kadar canlı bir şeyi kaybetmedim. Domates de canlı değildi. Babam, bir şeyin koparıldıktan sonra artık gerçekten canlı sayılmayacağını söylemişti.*

İkincisi: *Ya David gittiği yerde nefes alamazsa? Ya Nefes Alamazsa?*

Hilly o ana kadar kaybettiği nesnelere ne olduğunu pek merak etmemişti. Ama şimdi...

Paniğe kapılmadan önce zihninde son bir görüntü belirmişti. David korkutucu, acayip bir yerde yatıyordu. Ölü bir dünyanın yüzeyini andırıyordu burası. Kurşuni toprak kuru ve soğuktu. Yüzeydeki çatlaklar zikzak çizerek dört bir yana uzanıyor, ölü sürüngenlerin açık ağzına benziyordu. Yukarıdaki gökyüzü, kuyumcuların kullandığı siyah kadifelerden daha da siyahtı. Milyonlarca yıldız aşağıya doğru adeta çığlık atıyordu. Bu yıldızlar yeryüzündeki insanların gördüklerinden çok daha parlaktı. Hilly'nin dehşetten irileşmiş gözlerle baktığı bu yer neredeyse ya da tamamen havasızdı.

Bu yabancı, kasvetli yerin ortasında, üzerinde "They Call Me Dr. Love" yazan tişörtü ve mavi şortuyla, dört yaşındaki tombul kardeşi yatıyordu. David elini boynuna götürmüş, evinden belki de milyarlarca ışık yıl ötedeki bu yerin olmayan havasını içine çekmeye çalışıyordu. David öğürüyordu, yüzü morarmıştı. Dudakları ve tırnakları buz tutmuştu. David...

İşte o anda Hilly paniğe kapıldı.

David'in üzerine örttüğü örtüyü çekip makineyi gizleyen sandığı devirdi. Dikiş makinesinin pedalına tekrar tekrar basıp haykırmaya başladı. Annesi ancak ona yaklaşınca çocuğun sadece acayip sesler çıkarmadığını, bir şeyler söylediğini fark etti.

Hilly feryat ediyordu. "Bütün G. I. Joe'larım! Bütün G. I. Joe'larım! Bütün G. I. Joe'larım! Sonsuza kadar! Sonsuza kadar! Bütün G. I. Joe'larım!"

Bunları Marie'nin kanını büsbütün donduran sözler izledi:

"David, geri gel! David, geri gel! David! Geri gel!"

Annesi, "Tanrım!" diye bağırdı. "Ne demek istiyor?"

Bryant oğlunu omuzlarından tuttu ve yüzünü kendi yüzüne doğru çevirdi. "David nerede? Nereye gitti?"

Ama Hilly bayıldı ve asla tam anlamıyla kendine gelemedi.

Kısa bir süre sonra, yüzden fazla kadın ve erkek yolun karşısındaki ormanda David'i aramaya başladı. Aralarında Bobbi ve Gard da vardı.

Hilly konuşacak halde olsa herhalde onlara, "Onu çok yakınlarda arıyorsunuz," derdi.

"Çok çok yakınlarda."

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

BENT VE JINGLES

1

24 Temmuz akşamı, yani David Brown'ın kaybolmasından bir hafta sonra, bir devriye arabası akşam saat sekiz sularında Haven'dan ayrıldı. Direksiyonda eyalet polisinden memur Benton Rhodes vardı. Diğer polislerin "Jingles" diye seslendiği Peter Gabbons da onun yanında oturuyordu. Alacakaranlık kül rengiydi. Gerçek küller değildi bunlar elbette. Fakat iki polisin yüzü gerçekten kül rengiydi. Rhodes durmadan o kesik eli ve kolu düşünüyordu. Kime ait olduğunu daha ilk bakışta anlamıştı. Tanrım!

Zihnine, *artık bunu düşünme*, diye emretti.

Tamam, dedi ama yine düşünmeye devam etti. Rhodes arkadaşına döndü. "Telsizi tekrar dene. Galiba bağlantı kurmamızı Troy'a koydukları o kahrolası mikrodalga çanak anten engelliyor."

"Pekâlâ." Jingles mikrofona uzandı. "16. ekip merkezi arıyor! Bizi duyuyor musun, Tug? Tamam."

Elini düğmeden çekti. İkisi de dikkatle dinledi. Ama sadece çığlığa benzer bir parazit duydular. Buna belli belirsiz sesler karışıyordu.

Jingles, "Tekrar denememi ister misin?" diye sordu.

"Hayır. Az sonra o çanağın etkisinden kurtulacağız."

Bent, yetmiş kilometre hızla üç numaralı karayolundan Derry'ye doğru gidiyordu. Arabanın tepesindeki mavi ışık dur-

maksızın dönüyordu. *Lanet olsun, destek ekipleri nerede? Haven'dayken iletişim sorunu yaşamadık. Sesler öyle iyi duyuluyordu ki, insanın tüyleri diken diken oluyordu. Bu gece Haven'daki tek tuhaflık telsizin durumu değildi gerçi.*

Zihni de onu onayladı. *Ha, aklıma gelmişken, o yüzüğü hemen tanıdın, değil mi? Polis yüzüğü hemen fark edilir. Bir kadının parmağında olsa bile. Kadının etlerinin nasıl sarktığını gördün mü? Kasaptaki etlere benziyordu. Öyle değil mi? Kuzu budu gibi. Kadının kolunu koparmış! O—*

Kes şunu, dedim Kahretsin! KAPAT ŞU KONUYU!

Peki, peki, tamam! Bir an olayı düşünmek istemediğini unuttum... Rostoya da benziyordu, değil mi? Ve o kanlar!

Bent için için, *lütfen sus artık,* diye inledi.

Tamam, tamam, peki! Böyle düşünmeyi sürdürsem çıldıracağımı biliyorum. Ama yine de düşünüyorum çünkü engel olamıyorum. Kadının eli, kolu şimdiye kadar gördüğüm trafik kazası vakalarından bile kötüydü. Ama ya diğer parçalar? Kesik kafalar? Gözler? Ayaklar? Evet, kalorifer kazanı patlamış olmalı, hem de korkunç bir şekilde!

Jingles huzursuzca, "Destek ekibi nerede?" dedi.

"Bilmiyorum."

Ama onları gördüğünde hepsini şaşırtacaktı, değil mi?

"İşte size bir bilmece," diyecekti. "Asla çözemeyeceksiniz. Bir patlama oluyor ve etrafta parçalanmış cesetler yatıyor. Ama sadece bir tek ölü var. Ayrıca kalorifer kazanı patlaması neden sadece belediye binasının kulesini uçurur? Ve belediye sözcüsü nasıl olur da cesedin kimliğini teşhis edemez? Ben bile onu ilk bakışta tanıdım... Ne diyorsunuz çocuklar?"

Bent kolun üzerine bir örtü örtmüştü. Diğer parçalar için yapabileceği bir şey yoktu. Çok önemli de değildi. Ama Ruth'un kolunu örtmüştü.

Haven'ın meydanındaki kaldırımda yapmıştı bunu. Ve o gönüllü itfaiye şefi, ahmak Allison sırıtarak onu seyretmişti. Sanki patlama iyi bir kadını öldürmemişti, sanki her şey çok eğlenceliydi. Delice şeylerdi bunlar. Çılgınca.

Peter Gabbons her zaman hırıltılı bir sesle konuşurdu. Andy Devine gibi. Zaten ona Jingles adını bu yüzden takmışlardı. Jingles, Devine'in oynadığı ünlü kovboy filmlerinden birinin kahramanıydı. Gabbons Georgia'dan çıkıp geldiğinde, sevk memuru Tug Ellender ona böyle seslenmeye başlamıştı. Sonra herkesin diline yapışıp kalmıştı. Gabbons şimdi her zamanki Jingles sesiyle değil, tiz bir sesle boğulurcasına, "Kenara çek, Bent," dedi. "Midem bulanıyor."

Rhodes hızla direksiyonu kırdı, araba patinaj çekti. Devriye otomobili az kalsın çukura yuvarlanıyordu. Ama durmalarını önce Gabbons söylemişti, bu da bir şey sayılırdı.

Jingles sağ kapıyı açıp dışarı fırladı. Bent Rhodes ise sol kapıdan çıktı. Arabanın mavi ışığının aydınlattığı alanda midelerinde ne varsa hepsini çıkardılar. Bent sendeleyerek otomobile yaslandı, bir eliyle ağzını sildi, yolun kenarındaki otların gerisinden gelen öğürtüleri duyabiliyordu. Başını kaldırıp gökyüzüne baktı. Rüzgâr estiği için belli belirsiz bir memnuniyet duydu.

Sonunda Jingles, "Şimdi daha iyiyim, teşekkürler Bent," dedi.

Benton, arkadaşına doğru döndü. Şok geçiren adamın gözleri, birer kara deliğe benziyordu. Suratında bütün bildiklerini birleştiren ama bundan yine de aklıselim bir sonuç çıkaramayan insanlarda görülen o ifade vardı. Bent, "Orada ne oldu?" diye sordu.

"Kör müsün, ahbap? Belediye binasının kulesi roket gibi havaya uçmuş."

"Patlayan kalorifer kazanı kuleyi nasıl uçurmuş peki?"

"Bilmem."

"Tüküreyim böyle işe!" Bent tükürmeye çalıştı ama beceremedi. "O hikâyeye inandın mı? Temmuzda kalorifer kazanını yakıyorlar ve kazan patlayıp belediye binasının kulesini uçuruyor."

"Evet. İnanılacak gibi değil."

"Evet, ortak. Masal bu." Bent bir an durdu. "Oradayken ne hissettin, Jingles? Tuhaf bir şey hissettin mi?"

Jingles ihtiyatla, "Emin değilim," dedi. "Bir şey hissettim sanırım."

"Ne?"

"Bilmiyorum," diye karşılık verdi Jingles. Sesi ağlamak üzere olan küçük bir çocuğun sesi gibi titremeye başlamıştı. Yukarıda bir galaksi dolusu yıldız parlıyor, mis kokulu yaz sessizliğinde cırcır böcekleri ötüyordu. "Oradan ayrıldığımız için o kadar memnunum ki..."

O sırada soruşturmaya yardım etmek ve etrafı temizlemek için yarın tekrar Haven'a gideceklerini düşündü ve gerçekten ağlamaya başladı.

2

Bir süre sonra yollarına devam ettiler. Gökyüzündeki son ışıklar da kaybolmuştu artık. Bent halinden memnundu. Ne Jingles'a bakmak istiyordu, ne de arkadaşının kendisine bakmasını.

Zihni yeniden konuşmaya başlamıştı: *Ha, aklıma gelmişken, Bent, çok şaşırtıcı bir şeydi bu, değil mi? Çok acayip! Kesik kafalar. Küçücük ayakkabıları hâlâ ayaklarında olan bacaklar. Ve gövdeler. O gövdeleri gördün mü? Ya göz! O tek mavi göz? Onu gördün mü? Görmüş olmalısın! Ruth McCausland'in kolunu almak için eğildiğinde gözü çukura ittin. O kesik kollar, bacaklar, kafalar ve gövdeler. Ama tek ölü Ruth'tu. İşte sana yarışmalarda sorulabilecek bir bilmece.*

Vücut parçaları korkunçtu. Parçalanmış binlerce yarasa da öyle. Fakat hiçbiri Ruth McCausland'in kolu kadar korkunç değildi. Kadının sağ elinin üçüncü parmağında kocasının yüzüğü vardı. Çünkü Ruth'un eli ve kolu gerçekti. O kesik başlar, bacaklar ve gövdeler Bent Rhodes'un önce şok geçirmesine neden olmuştu. Yaz tatilinde olmalarına rağmen, bir sınıf çocuğun patlama sırasında kasabada dolaşıp dolaşmadığını düşünmüştü. Sonra uyuşmuş zihni anaokulundaki çocukların kol ve bacaklarının bile bu

kadar küçük olmadığını hatırlamıştı. Ayrıca çocukların kol ve bacakları koptuğunda da mutlaka kan akardı.

Dönüp Jingles'a bakmıştı. Arkadaşının bir elinde dumanları tüten bir kafa, diğerinde de yarı erimiş bir bacak vardı.

Jingles, "Bebekler," demişti. "Lanet olasıca oyuncak bebekler. Bunlar nereden çıktı, Bent?"

"Bilmiyorum," diye cevap vereceği sırada (aslında o bebeklerle ilgili bir şey dikkatini çekmişti ama bunun ne olduğunu bilmiyordu; daha sonra hatırlayacaktı), Haven Lokantası'nda birçok kişinin hâlâ yemek yediğini fark etmişti. Bazıları da hâlâ alışveriş yapıyordu. Bent'in kalbine o anda buzdan bir el dokunmuştu sanki. Ölen kadın, çoğu kasaba sakininin tanıdığı, saydığı, hatta sevdiği bir insandı. Ama şimdi gayet rahat bir şekilde günlük işleriyle ilgileniyorlardı.

Hiçbir şey olmamış gibi hayatlarına devam ediyorlardı.

Bent Rhodes o zaman Haven'dan tüm kalbiyle, gerçekten kaçmak istemişti.

Şimdi, sadece cızırtı çıkaran telsizi kapatırken daha önce anımsayamadığı o şeyi birden hatırladı. "Onun bebekleri vardı," dedi. *Bayan McCausland'in. Ruth'un. Keşke ona Ruth diyecek kadar yakın olabilseydim. Canavar gibi. Bildiğim kadarıyla Ruth'u herkes severdi. Bu yüzden duruma aldırmadan günlük işleriyle ilgilenmeleri bana çok tuhaf geldi.*

Jingles, "Böyle bir hobisi olduğunu duymuştum," diye mırıldandı. "Yani bebek koleksiyonu yaptığını. Haven Lokantası'nda yemek yerken duymuş olmalıyım bunu. Ya da Cooder'da ihtiyarlarla gazoz içerken."

Rhodes, *eminim ihtiyarlarla bira içiyordun,* diye geçirdi içinden ama sadece başını salladı. "Evet. O bebekler Ruth'undu sanırım. Geçen bahar biriyle Bayan McCausland'den konuşuyorduk. Galiba Canavar'la ve—"

Jingles , "Canavarla mı? diye araya girdi. "Canavar Dugan, Bayan McCausland'i tanıyor muydu?"

"Oldukça iyi tanıyordu sanırım. Kadının kocası ölmeden önce Canavar'la birlikte çalışıyormuş. Bizim gibi. Her neyse... Canavar, Bayan McCausland'in yüz belki iki yüz bebeği olduğunu söyledi. Bu onun tek hobisiymiş. Bebekler bir keresinde Augusta'da sergilenmiş. Ruth kasaba için yaptığı şeylerden ziyade bu sergiyle gururlanırmış; ki Bayan McCausland Haven için çok çalışmış."

Keşke ona Ruth diyebilseydim, diye tekrarladı içinden.

"Canavar, o bebekler dışında, kadının durmadan çalıştığını söylemişti." Bent düşündü ve sonra ekledi: "Onun konuşma tarzından... şey... kadına âşık olduğu fikrine varmıştım." Evet, durum eski, kahrolası Roy Rogers kovboy filmlerine benziyordu ama Butch "Canavar" Dugan'ın kadına âşık olduğu kesindi. "Herhalde bu haberi Canavar'a senin vermeni istemezler. Ama ne olur ne olmaz, bu görev sana düşerse sakın bir pot kırayım deme."

"Peki, peki. Bugün Canavar Dugan'la boğuşmam eksik kalmıştı zaten."

Bent neşesizce gülümsedi.

Jingles, "Kadının bebek koleksiyonu," diyerek başını salladı. "Onların bebek olduğunu görür görmez anladım..." Bent'in alayla baktığını fark edince hafifçe güldü. "Pekâlâ, pekâlâ. Bir an için... neyse... güneşin üzerlerinde nasıl parladığını ve etrafta kan olmadığını görünce onların oyuncak olduğunu anladım. Ama onca bebeğin oraya nasıl geldiğine hâlâ anlam verebilmiş değilim."

"Diğer şeylere de anlam verebilmiş değilsin. Bebeklerin neden oraya götürüldüğünü bilmiyoruz. Kahretsin, Ruth'un orada ne işi vardı ki?"

Jingles'ın yüzünde üzgün bir ifade belirdi. "Onu kim öldürmüş olabilir, Bent? Öyle iyi bir kadındı ki. Lanet olsun!"

Bent, "Cinayete kurban gitti sanırım," diye mırıldandı. Sesi kulaklarına hırıltılı geliyordu. "Sence olay kaza gibi görünüyor mu?"

"Hayır. Kazan patlamasına hiç benzemiyordu. Ya bodruma inmemizi engelleyen dumanlar... Yakıt buharı gibi mi kokuyordu?"

Bent, başını iki yana salladı. O koku her neyse, o güne kadar hiç öyle bir şey duymamıştı. Belki ahmak Berringer'ın haklı olduğu tek nokta, "O dumanları solumanız tehlikeli olabilir. Bodrumdaki dumanlar dağılıncaya kadar aşağıya inmeyin," demesiydi. Ama Bent şimdi, aşağıya inmelerini kasten engelleyip engellemediklerini düşünüyordu. Belki de kazan sapasağlam olduğundan onu görmelerini istememişlerdi.

Jingles, "Raporumuzu verdikten sonra Haven sakinleri çok fazla şey açıklamak zorunda kalacak," dedi. "Allison, Berringer, diğerleri. Hatta belki de Canavar Dugan'a hesap vermek zorunda kalırlar."

Bent düşünceli düşünceli başını salladı. "Tüm bunlar manyakça. Orada bir acayiplik vardı. Demek istediğim, oradayken birdenbire başım dönmeye başladı. Sana da aynı şey oldu mu?"

Jingles kuşkuyla, "Dumanlar—" dedi.

"Boş ver dumanları! Benim başım sokaktayken dönmeye başladı."

"Bayan McCausland'in bebekleri, Bent. Bebekleri neden oraya götürmüşlerdi?"

"Bilmiyorum."

"Ben de. Bu saçmalığa uymayan başka bir ayrıntı. Şöyle düşünelim: Biri Ruth'tan onu öldürecek kadar nefret ediyordu. Belki nefreti kadının bebeklerini bile uçuracak kadar şiddetliydi. Ne dersin?"

Benton Rhodes, "Sanmıyorum," dedi.

Jingles, "Ama olabilir," dedi, böyle söylemek iddiasını kanıtlamaya yetermiş gibi. Bent onun bu anormal durumu akla yatkın bir biçime sokmaya çalıştığını anlıyordu. Arkadaşına telsizi tekrar denemesini söyledi.

Parazit biraz azalmıştı ama haberleşmek için hâlâ sinyal yoktu. Bent, Troy'daki mikrodalga çanak antenin daha önce Derry'nin bu kadar yakınında iletişimi engellediğini hatırlamıyordu.

3

Polislerin konuştuğu tanıklara göre patlama aşağı yukarı üçü beş geçe olmuştu. Belediye binasının kulesindeki saat her zamanki gibi üçü çalmıştı. Beş dakika sonra da... GÜÜÜM! İki polis şimdi karanlıkta Derry'ye doğru giderken, Benton Rhodes'un zihninde acayip biçimde ikna edici bir görüntü belirdi ve tüyleri diken diken oldu. O sıcak ve rüzgârsız temmuz gününde, öğleden sonra kuledeki saat üçü dört geçtiğini gösteriyordu. Ve birdenbire Haven Lokantası'ndakiler, Cooder'da alışveriş yapanlar, diğer dükkândakiler ve züccaciyedeki hanımlar, kortta çiftli tenis oynayan şişman kadınlar, parktaki çocuklar gözleriyle anlaşıp duraklıyor, yere yatıp elleriyle kulaklarını kapatıyor ve... bekliyorlardı. Patlama olmasını bekliyorlardı.

Kasabadaki herkes yere yatmış, o GÜÜÜM sesinin yankılanmasını bekliyordu.

Bent aniden titredi.

Cooder'daki kasiyer kız. Kuyruktaki müşteriler. Haven Lokantası'nda yemek yiyenler. Hepsi üçü dört geçe yere uzanmıştı, tüm o lanet insanlar. Sonra üçü altı geçe yarıda bıraktıkları işlerinin başına dönmüşlerdi. Kaza yerinin yakınında durup numaradan aptal aptal bakmaları gerekenler dışında tabii. Kazan falan patlamadığı halde herkese kazanın patladığını söyleyen Allison'la Berringer'ı da es geçmeyelim. Kurbanı tanımadıklarını söylediler ki gayet iyi tanıyorlardı.

Bent, o patlamanın olacağını hepsinin bildiğini düşünmüyorsun, değil mi?

Bent'in bir yanı buna inanıyordu. *Eğer sevgili Haven halkı patlamayı önceden bilmese, kurban sayısı o kadar az olur muydu? Sadece*

Ruth McCausland'le bebekleri mi parçalanırdı? Kırık camlar anayolda saatte yüz altmış kilometre hızla uçmuş. Ama tek bir kişinin kolu bile çizilmemiş.

Bent, Jingles'a baktı. "Sanırım artık o lanet olasıca çanak antenin etki alanından çıktık. Şu telsizi bir daha dene."

Jingles telsizi aldı. "Kahrolasıca destek timinin nerede kaldığını hâlâ anlamış değilim."

"Belki başka yerde de bir olay oldu. Böyle şeyler hep—"

"Evet, çünkü hep parçalanmış bebeklerle karşılaşır insan." Jingles telsizin düğmesine basarken, Bent bir virajı döndü. Farlar yola çaprazlamasına park etmiş bir kamyoneti aydınlattı.

"Aman Ta—"

Sonra refleksleri harekete geçti ve fren yaptı. Bent bir an kontrolü kaybettiğini düşündü. Ama tekerlekler inleyerek dumanlar çıkardı. Devriye arabası, yolda sessizce bekleyen kamyonetin üç metre önünde durdu.

Jingles alçak ve titrek bir sesle, "Altıma sıçıyordum," dedi.

Arabadan indiler. İkisi de düşünmeksizin ellerini tabancalarına atmıştı. Yaz havası yanık lastik kokuyordu.

Jingles, "Bu saçmalık da ne?" diye bağırdı. Bent, *o da aynı şeyi hissediyor,* diye düşündü. *Bu işte bir terslik var. Bu da o tüyler ürpertici kasabada olanların bir parçası. Ve bunu Jingles da hissediyor.*

Hafif bir esinti çıktı ve Bent kamyonetin arkasındaki brandanın hafifçe havalandığını işitti. Branda sürünen bir yılan sesini anımsatarak kaydığında kamyonetin içindeki şey ortaya çıktı. Bent buz kesti. Kamyonetteki şey bir bazuka namlusuna benziyordu. Eğilmeye başladı, sonra da şaşkınlıkla durakladı. Bazuka sandığı şey, ahşap bir desteğe oturtulmuş kısa bir kanalizasyon borusuydu. Yani korkulacak bir şey yoktu. Ama korkuyordu. Dehşete kapılmıştı.

"Bu kamyoneti Haven'da gördüm, Bent. Lokantanın önünde duruyordu."

Bent, "Kim var orada?" diye bağırdı.

Cevap veren olmadı.

Jingles'a baktı. Yüzü bembeyaz kesilmiş, gözleri kocaman açılmış adam da ona bakıyordu.

Bent birdenbire, *mikrodalga çanak anten mi,* diye düşündü. *Merkezle bağlantı kurmamızı engelleyen o muydu gerçekten?*

"Kamyonetteki, cevap versen senin için daha iyi olur!"

Kamyonetin arkasından deli gibi kıkırdayan tiz bir ses duyuldu ve sonra her yer sessizliğe gömüldü.

Jingles Gabbons, "Tanrım, bu durum hiç hoşuma gitmiyor," diye sızlandı.

Bent tabancasını kaldırıp öne doğru birkaç adım attı ve sonra dünyayı yeşil bir ışık kapladı.

BEŞİNCİ BÖLÜM

RUTH McCAUSLAND

1

Ruth Arlene Merrill McCausland elli yaşındaydı ama kırkında gösteriyordu. İyi günündeyse otuz beşinde. Haven'daki herkes, onun gelmiş geçmiş en iyi komiser olduğunda hemfikirdi. Bazıları, "Bunun nedeni kocasının eyalet polisinden olması," diyordu. Bazılarıysa yalnızca, "Ruth böyle bir kadın çünkü," diyordu. Ama herkes, onun gibi bir komiseri olduğu için Haven'ın şanslı olduğunu düşünüyordu. Ruth sert ama adildi. Acil durumlarda soğukkanlılığını kaybetmiyordu. Haven sakinleri, Ruth hakkında böyle şeyler söylüyorlardı işte. Kurulduğundan beri erkekler tarafından yönetilen bir kasabada bir kadın için böyle şeyler söylenmesi önemliydi. Bayan McCausland gerçekten olağanüstü bir kadındı.

Haven'da doğup büyümüştü. Oy birliğiyle kasabanın ismini değiştirmeye karar verdiklerinde çok şaşıran Rahip Donald Hartley'nin ikinci kuşaktan yeğeniydi. 1955'te, henüz on yedi yaşındayken Maine Üniversitesi'nden burs kazanmış ve hukuk bölümüne girmişti. O yaşta üniversiteye başlayan, Maine Üniversitesi tarihindeki üçüncü kadın öğrenciydi.

Ertesi yıl aynı sınıftan Ralph McCausland'e âşık oldu. Genç adam uzun boyluydu, bir doksan beş boyundaydı. Ama arkadaşı Anthony Dugan'dan (arkadaşları ona Butch, çok yakın arkadaşlarıysa Canavar derdi) yine de yedi santim kısaydı. Ruth'tansa

otuz santim uzundu. Genç adam iri yarı olmasına rağmen tuhaf, neredeyse absürd bir biçimde, zarif ve iyi huyluydu. Eyalet polisi olmak istiyordu. Ruth ona nedenini sorduğunda, babasının da bir eyalet polisi olduğunu söylemişti. Bunun için hukuk diplomasına ihtiyacı olmadığını açıklamıştı Ruth'a, eyalet polisi olmak için lise eğitimi, keskin gözler, iyi refleksler ve temiz bir geçmiş yeterliydi. Fakat Ralph McCausland babasının izinde onu onurlandırırken onun yaptığından daha fazlasını yapmak istemişti. "Bir işe giren ve onda yükselmek istemeyen bir adam ya delidir ya da tembel," demişti bir gece Ruth'a. Ama ne istediğini açıkça söylemeye çekinmişti. Günün birinde Maine'in en iyi polisi olmayı umuyordu. Tabii, Ruth bunu zaten biliyordu.

Sonraki sene, Ralph'in evlilik teklifini lisans öğrenimini tamamlamasını bekleme şartıyla kabul etti. Hukuk üzerine çalışmaya can atmıyordu ama yine de okulunu bitirmek istiyordu. Ralph kabul etti. Ruth Merrill'in berrak, zeki gözlerine bakan, aklı başında her adam öyle yapardı zaten. 1959 yılında evlendiklerinde, Ruth bir avukattı.

Ruth, ilk gecelerinde hâlâ bakireydi. Bu konuda biraz endişeliydi. Zihninin derinliklerinde bir yer, her zamanki demirden kontrol mekanizmasını uygulayamayacağı derinlikte bir yer, Ralph'in orasının da vücudunun geri kalanı gibi büyük olup olmadığını kara kara düşünme cüretini gösterdi. Ama Ralph nazikti ve bir anlık rahatsızlık duygusundan sonra, endişe yerini hazza bırakmıştı.

"Beni hamile bırak," diye fısıldamıştı kulağına, içine girerken.

"Zevkle, hanımefendi," demişti Ralph biraz soluk soluğa.

Ama Ruth hamile kalmadı.

Ruth, John ve Holly Merrill'in tek çocuğuydu. Babası 1962 yılında vefat ettiğinde ona Haven'da güzel, eski bir ev ve bir miktar para bıraktı. O zaman Derry'deki küçük evlerini sattılar ve 1963'te yeniden Haven'a taşındılar. Son derece mutlu olduk-

ları bir gerçekti ama eski, Viktoryen evlerinde fazlasıyla boş oda olduğunun ikisi de farkındaydı. Ruth kimi zaman, mükemmel mutlulukların ancak minik sorunlarla sağlandığını düşünüyordu: devrilen bir vazonun ya da akvaryumun düşüp paramparça olması, öğleden sonra tatlı bir uykuya dalmak üzereyken duyulan sevinçli, kahkalı bir çığlık. Ruth bazen dalgın anlarında (kendini kontrol edip bu anları nadiren yaşasa da) kusursuz yaratıcılarını onurlandırmak için işlerine özellikle bir hata katan Müslüman halı dokumacılarını düşünüyordu. Bu yüzden aklına sık sık dürüst yaşanmış bir hayat halı olsa, bir çocuğun saygın bir hata sayılacağı geliyordu.

Yine de çoğu zaman mutluydular. Ralph'in en zor vakalarını birlikte hazırladılar, mahkemedeki ifadesi daima ölçülü, dingin ve etkiliydi. Sarhoş bir sürücü, kundakçı ya da yol kavgasında tartıştığınız kişinin kafasında bira şişesi kıran adam olmanız fark etmezdi. Eğer Ralph McCausland tarafından tutuklandıysanız işiniz zordu.

Ralph bu yıllar süresince yavaş ama kararlı biçimde Maine Eyalet polisi bürokrasisinin merdivenlerini tırmandı. Ruth kasaba hizmetinde kariyerine başladı, gerçi bunu hiçbir zaman "kariyer" olarak görmedi ve kesinlikle "siyaset" ekseninde düşünmedi. Kasaba siyasetiyle değil, hizmetiyle ilgileniyordu. Arada ufak ama mühim bir fark vardı. Yaptığı işten o kadar da memnun değildi. Çocuk bakmak onu daha çok tatmin ederdi. Bu isteğinde şaşılacak bir yan yoktu. Ne de olsa o da kendi döneminin çocuğuydu ve en akıllı insanlar bile düzenli olarak yapılan propagandalara karşı savunmasızdı. Kocasıyla birlikte Boston'da bir doktora gittiler. Yapılan birçok testten sonra, doktor ikisine de doğurgan olduklarını söyledi. Rahatlamalarını tavsiye etti. Bu haber bir bakıma acımasızdı da. İkisinden biri kısır olsa, evlat edinebilirlerdi. Hal böyle olunca bir süre beklemeye ve doktorun tavsiyesine uymaya karar verdiler... daha doğrusu çaba gösterdiler. O an bunu bilmeseler de, sezmeseler de, Ralph evlat edinmeyi yeniden gündeme getirecek kadar yaşamayacaktı.

Evliliklerinin son yıllarında Ruth kendince evlat edinmişti. Onun çocuğu Haven'dı.

Örneğin kütüphane. Metodist papaz evi eskiden beri kitaplarla doluydu. Kimisi dedektif romanları, kimisi kapağını açınca küf kokusu yükselen *Reader's Digest* sayılarının kitaplaştırılmış ciltleri, kimisi de 1947 yılında papaz evini su bastığında ıslanıp şişmiş kitaplar. Ama çoğu şaşılacak derecede iyi durumdaydı. Ruth onları sabırla ayıkladı, iyi durumda olanları ayırdı, diğerlerini yeniden kâğıda dönüştürülmek üzere sattı, yalnızca hiçbir işe yaramayacak durumda olanları attı. Elden geçirilen ve boyanan Metodist papaz evi, 1968 yılının Aralık ayında Haven Kütüphanesi olarak resmen açıldı. Ruth 1973'e kadar orada gönüllü kütüphaneci olarak çalıştı. İşten ayrıldığı gün, mütevelli heyeti okuma salonundaki şömine rafına onun bir fotoğrafını astı. Ruth itiraz etti ama sonra vazgeçti. İstese de istemese de onu onurlandırmaya kararlıydılar. Onların duygularını incitebileceğini ama yine de kararlarını değiştiremeyeceğini anlamıştı. Onu onurlandırmaları gerekiyordu. Papaz evinin soğuk yerinde oturup, üzerinde Ralph'in eski ekoseli kabanıyla, ağzından, burnundan beyaz dumanlar çıkarak, koli koli kitabı elleri uyuşuna dek ayırıp tek başına kurduğu kütüphane 1972'de Maine'in en iyi kütüphanesi seçildi.

Ruth başka şartlar altında buna çok sevinirdi. Ama 1972-73 yıllarında pek bir şeye sevinemedi. Çünkü 1972 yılında Ralph McCausland öldü. Baharın sonlarına doğru berbat baş ağrılarından şikâyet etmeye başlamıştı. Haziranda sağ gözünde büyük bir leke belirmişti. Çekilen röntgenler beyin tümörü olduğunu bulguladı. Ekimde, otuz yedinci doğum gününe iki gün kala öldü.

Cenaze evinde, Ruth açık tabutun içindeki kocasına uzun uzun baktı. Son hafta neredeyse hiç durmadan ağlamıştı ve önündeki haftalarda ve aylarda daha çok gözyaşı dökeceğini düşünüyordu. Ama başkalarının yanında daha fazla ağlamayacaktı.

En sonunda onu dudağının kenarından öperek, "Hoşça kal, sevgilim," dedi. Ralph'in sağ el orta parmağındaki, eyalet polisi

olduğunu gösteren yüzüğü aldı ve kendi parmağına taktı. Sonraki gün Bangor'daki Bay Polloc'a gidip yüzüğü kendi parmağına göre ayarlattı. Ve onu ölene kadar çıkarmadı. Öyle ki öldüğü gün patlamanın şiddetiyle kolu omzundan koptuğunda, Bent ve Jingles o yüzüğü yine de tanıyacaktı.

2

Ruth'un kasabaya tek hizmeti kütüphane değildi. Her sonbaharda Kanser Derneği için para topluyordu. Yedi yıl içinde Maine Kanser Derneği'nin en büyük bağışını toplamıştı. Başarısındaki sır basitti: Ruth her yere gidiyordu. Arka bahçelerinde öfkeyle havlayan melez köpekleri, hurdası çıkmış araçları ve çürümüş alet edavatlarıyla, kasabanın tenha yerlerinde oturan, kalın kaşlı, gözleri çökmüş insanlarla korkmadan, memnuniyetle konuşuyordu. Ve çoğu zaman bağış alıyordu. Belki de bazıları uzun zamandır kimseyle konuşmadıkları için şaşkınlıktan bağış yapıyordu.

Bir keresinde köpeğin biri onu ısırmıştı. Hatırlanmaya değer bir anıydı. Köpek büyük olmasa bile dişleri yerli yerindeydi.

Posta kutusunun üzerinde MORAN yazıyordu. Evde köpek dışında kimse yoktu. Ruth boyası solmuş giriş kapısını çalarken, köpek evin yan tarafından hırlayarak çıkıp gelmişti. Ruth elini hayvana doğru uzattı. Bay Moran'ın köpeği onu birden ısırıp sonra geri çekildi ve o heyecanla verandaya işedi. Ruth çantasından bir mendil çıkarıp kanayan elini sararken basamaklardan inmeye başladı. Köpek sıçrayıp onu yeniden ısırdı, bu kez bacağından. Ruth ona bir tekme attı ve hayvan ürktü ama topallaya topallaya aracına giderken, köpek arkasından gelip onu üçüncü kez ısırdı. Bu fena bir ısırıktı. Bay Moran'ın köpeği, Ruth'un sol baldırından büyükçe bir parça et koparmış (Ruth o gün etek giymişti, o günden sonra Kanser Derneği için bağış toplamaya gittiğinde bir daha asla etek giymedi) ve Bay Moran'ın yabani otlarla dolu bahçesinin ortasına çekilmişti. Orada hırlıyor, ağzından da Ruth'un

kanı akıyordu. Ruth arabasının direksiyonuna geçmek yerine bagajı açtı. Acele etmedi. Acele ederse köpeğin kesinlikle yeniden saldıracağını hissetmişti. On altı yaşından beri ona ait olan tüfeğini çıkardı. Ona doğru koşmaya başlayan köpeğe ateş edip öldürdü. Cesedi aldı ve bagaja serdiği gazetelerin üzerine koydu. Sonra da onu, muayenehanesini satıp Florida'ya taşınmadan önce Bobbi'nin köpeği Peter'ın da veterineri olan, Augusta'daki Dr. Dagget'a götürdü. "Bu piç kurusu kuduzsa, başım gerçekten belada demektir," dedi Dagget'a. Doktor bakışlarını köpeğin kafasına saplanan kurşundan, yaralı Ruth McCausland'e çevirdi. "İstediğiniz incelemeyi yapmanıza yetecek kadar beyni kalmadığını biliyorum ama başka seçeneğim yoktu. Bir bakar mısınız, Dr. Daggett?" dedi Ruth. Yaşlı adam ona bir doktora görünmesini söyledi, yaralarının temizlenmesi ve baldırına dikiş atılması gerekiyordu. Ruth ona yaralarını onun da gayet güzel temizleyebileceğini söyledi. Onun deyişiyle baldırını "diktirmeye" gelince, birkaç telefon görüşmesinden sonra Derry Hastanesi'nin acil servisine gideceğini belirtti. O telefon görüşmelerini yaparken doktorun da köpeğe bakmasını istedi ve müşterileri rahatsız etmemek için şahsi ofisini kullanıp kullanamayacağını sordu. Zira Ruth içeri girdiğinde kadının biri çığlık atmıştı ki bu pek şaşırtıcı bir durum değildi. Ruth'un bacaklarından biri kan içindeydi ve yarılmıştı. Kanlı kollarının arasında, Moran'ın katılaşmış, örtüye sarılmış köpeği vardı. Daggett ona, telefonunu kullanabileceğini söyledi. O da öyle yaptı. (İlkinde ödemeli arama yaptı, ikincisinde ise faturayı kendi ev telefonuna yönlendirdi çünkü Bay Moran'ın ödemeli arama kabul edeceğinden emin değildi.) Ralph, Canavar Dugan'ın evindeydi. Mahkemesi yakında görülecek olan bir cinayetin fotoğraflarını inceliyorlardı. Canavar'ın karısı Ruth'un sesinde ters bir şey sezmedi, Ralph de. Daha sonra ona, "Senden müthiş bir suçlu olur," diyecekti. Kadın ona telefonda, Kanser Derneği'nin işleri yüzünden gecikeceğini, eve ondan önce giderse köfteyi ısıtmasını ve o sevdiği kızarmış sebzelerden hazırla-

masını söylemişti, dondurucuda altı yedi paket olacaktı. Ayrıca canı tatlı bir şey çekerse, ekmek kutusunda kek de vardı. O sırada Daggett gelmiş, kadının yaralarını temizlemeye başlamıştı. Ruth'un rengi kaçmıştı. Ralph tam olarak niçin gecikeceğini sordu. O da eve gelince hepsini anlatacağını söyledi. Ralph onu sevdiğini söyledi. Ruth da aynı şekilde onu sevdiğini. Sonra, Daggett dizinin arkasındaki ısırığı temizlemeyi bitirip baldırındaki derin yaraya geçerken Bay Moran'ı aradı. Ruth, köpeğinin onu üç defa ısırdığını ve tekrar saldırmak üzereyken onu vurup öldürdüğünü, ayrıca posta kutusuna Amerikan Kanser Derneği'nin broşürünü bıraktığını, herhangi bir yardımda bulunabilirse kendisine minnettar olacağını söyledi. Sonra Bay Moran konuşmaya başladı. Kısa süre sonra Bay Moran bağırmaya başladı. En sonunda Bay Moran feryat etmeye başladı. Bay Moran öfkeden deliye dönmüştü, bu yüzden ağzından şiirsel olmakla kalmayıp Homervari bir dizeyi andıran amiyane akışkanlıkta birçok söz çıkıverdi. Böylesini bir daha asla bulamayacaktı. Zaman zaman deneyip başarısız olacak ve o günkü diyaloğu hüzün ve neredeyse derin bir nostalji duygusuyla yâd edecekti. Ruth onun içindeki yeteneği ortaya çıkarmıştı, inkâr edecek değildi. Bay Moran, dava açacağını ve kadının her bir dolarını elinden alacağını söyledi. Bay Moran mahkemeye gideceğini ve bölgenin en iyi avukatının onun poker arkadaşı olduğunu söyledi. Bay Moran, Ruth'a, sadık köpeğini öldürdüğü merminin ona kaça patlayacağını göreceğini söyledi. Bay Moran, Ruth'la işi bittiğinde bacaklarını babasına açtığı ve onu doğurduğu için annesine lanetler savuracağını söyledi. Bay Moran, Bayan Saygıdeğer ve Yüce Ruth McCausland'in kendini bu bok çukurunun kraliçesi gibi hissederken, kısa süre içinde hayat denen muhteşem lağımın içindeki bir boka dönüşeceğini söyledi. Bay Moran çok daha fazlasını söyledi. Bay Moran konuşmuyor, adeta vaaz veriyordu. Gücünün doruk noktasındaki Rahip Colson (yoksa Cooder mıydı?) bile o gün Moran'la boy ölçüşemezdi. Ruth, adam sonunda tıkanana kadar sabırla bekle-

di. Sonra o içten ve yumuşak sesiyle, baldırının şu an bir fırın gibi yandığını ve yasaların bu konuda son derece açık olduğunu söyledi. Hayvan saldırılarında yasalar, hayvanın sahibinden ziyade, saldırıya uğrayandan yanaydı. Asıl sorulması gereken soru, köpek sahibinin tüm hastane masraflarını—

"Ne saçmalıyorsun sen be?" diye haykırdı Bay Moran.

"Size mahkemelerin, köpeğini başıboş bırakan, bu yüzden Amerikan Kanser Derneği gibi bir hayır kurumu için çalışan bir kadının ısırılmasına neden olan adamlara iyi gözle bakmadığını söylemeye çalışıyorum. Diğer bir deyişle, şunu anlatmaya çalışıyorum: İşi mahkemeye götürürseniz bok gibi davrandığınız için para ödersiniz."

Hattın diğer ucuna bir sessizlik çöktü. Bay Moran'ın ilham perisi uçup gitmişti.

Daggett yarayı temizlemeyi bitirip üzerine bir sargı bezi koyarken Ruth bir an durdu. Sonra, "Eğer beni mahkemeye verirseniz, sizce avukatım daha önce köpeğiniz tarafından ısırılmış birini bulabilir mi?" diye sordu.

Hattın diğer ucundan ses gelmiyordu.

"Belki de *iki* kişi?"

Sessizlik sürüyordu.

"Belki de *üç*."

"Siktir git seni ukala orospu," dedi Moran aniden.

"Pekâlâ, sizinle konuşmak zevkti diyemeyeceğim ama sizi dinlemek kesinlikle öğreticiydi," dedi Ruth. "İnsan aptallığın dibini gördüğünü düşünürken biri çıkıp ona bunun bir dibi olmadığını hatırlatıyor. Sanırım artık kapatmam gerek. Bugün altı yedi eve daha uğrayacaktım ama galiba onları ertelemek zorundayım. Korkarım, Derry Hastanesi'ne gidip bacağıma dikiş attırmam gerek."

"Umarım seni orada gebertirler."

"Anlıyorum. Fakat imkânınız varsa Kanser Derneği'ne yardımda bulunmaya çalışın. Kanseri durdurmak için olabildiğince

bağışa ihtiyacımız var. Sizin gibi huysuz, küfürbaz, aptal, alçak piç kuruları bile kendi payına düşeni yapabilir."

Bay Moran ona dava açmadı. Bir hafta sonra ondan bir zarf geldi. *Bilerek pul yapıştırmamış,* diye düşündü Ruth. Zarfın içinde, üzerinde kahverengi bir leke olan bir dolarlık bir banknot ve bir de not vardı. Notta, "ÜZERİNE KIÇIMI SİLDİM, SENİ KALTAK!" yazıyordu zafer edasıyla. Motor kontrol problemleri olan birinci sınıf öğrencisi gibi büyük ve şekilsiz harflerle yazılmıştı. Ruth parayı köşesinden tuttu ve o sabah yıkanacakların arasına koydu. Yıkama bitince de (Bay Moran'ın bilmediği şeylerden biri de bokun temizlenebilir olduğuydu) onu ütüledi. Banknot şimdi temiz olmakla kalmayıp dün basılmış gibi gıcır gıcırdı. Parayı topladığı bağışları biriktirdiği banka torbasının içine koydu. Kayıt defterine not etti: *B. Moran, Yapılan bağış: 1 dolar.*

3

Haven Kütüphanesi. Kanser Derneği. New England Konferansı. Ruth, Haven'a tüm bu işlerde hizmet etti. Metodist kilisesinde de aktifti. Kilisenin düzenlediği yemeklerde daima Ruth'a ait bir tencere yemek ya da börek çörek bulunurdu. Okul yönetim kurulu ve ders kitapları komitesinde de çalışıyordu.

İnsanlar onun tüm bunları nasıl yaptığını anlamadıklarını söylüyordu. Doğrudan ona sorduklarında ise, Ruth gülümsüyor, "İşleyen demir ışıldar," diyordu. Bunlara bakınca, hayatında hobiye yer olmadığını düşünür insan ama Ruth'un iki hobisi vardı. Kitapları (bilhassa da Bobbi'nin kovboy romanları; hepsini imzalatmıştı) seviyor ve oyuncak bebek koleksiyonu yapıyordu.

Bir psikiyatr, Ruth'un bebek koleksiyonunu içinde ukde kalan çocuk isteğine bağlardı. Her ne kadar onunla uzlaşamasa da bunu Ruth da onaylardı. Tabii, bir noktaya kadar. Bu psikiyatrik bakış açısı onunla paylaşılsa, *sebebi ne olursa olsun beni mutlu edi-*

yorlar, derdi. *Ve ben mutluluğun, üzüntü, acı ve nefretin tam tersi olduğuna inanıyorum: Mutluluk incelemelerden mümkün olduğunca uzak tutulmalı.*

Haven'daki ilk yıllarında, Ralph ve o aynı çalışma odasını paylaşıyordu. Ev yeterince büyüktü ve ikisi de birer çalışma odası kurabilirdi fakat akşamları yan yana olmayı seviyorlardı. Büyük çalışma odası Ralph aradaki duvarı yıkıp aşağıdaki salondan bile büyük bir oda yaratmadan önce iki bölümden oluşuyordu. Ralph kendi köşesine kibrit kutusu koleksiyonunu, kitaplarını (hepsi kurgu dışıydı, çoğu da askeri tarih) ve Ruth'un elden geçirdiği storlu çalışma masasını yerleştirdi. Buraya derslik diyorlardı.

Baş ağrıları başlamadan yaklaşık iki yıl önce Ralph, Ruth'un bebeklerinin odayı hızla ele geçirdiğini (çalışma masasının üzerinde bile bir dizi bebek vardı ve kadın yazı yazarken bazen düşüyorlardı) gördü. Köşedeki sehpanın üzerine oturmuşlardı, minik bacaklarını pencerelerin pervazından kayıtsızca sarkıtıyorlardı. Eve gelen misafirler, bir iskemle çekip oturduktan sonra üç dört tanesini genellikle kucaklarında tutmak zorunda kalıyordu. Ruth'un ziyaretçisi de çoktu çünkü aynı zamanda bir noterdi ve satış ya da borç senedi onaylatmaya daima birileri uğrardı.

O yılın Noel'inde Ralph karısının bebekleri için kilise sırasına benzer bir düzine küçük sıra yaptı. Ruth çok memnun oldu. Crosman Corner'da gittiği tek odalı okulu hatırlatmıştı bu ona. Artık Ruth'un çalışma köşesine derslik diyorlardı.

Ertesi yılın Noel'inde (Ralph'in iyi hissettiği son günlerdi, o sıra mikroskobik bir noktadan ibaret olan beyin tümörü yakında onu öldürecekti.) Ralph ona üç yeni bebek, dört sıra ve bir de karatahta hediye etti. Sınıf ambiyansı için her şey tamamlanmıştı. Tahtada şunlar yazıyordu:

Sevgili öğretmenim, sizi çok seviyorum.

Gizli Bir Hayranınız.

Yetişkinler Ruth'un dersliğine hayrandı. Çocukların çoğu da. Bebeklerin kimisi son derece değerli ve birçoğu da kolay

kırılabilecek hassaslıkta olsa da Ruth onların, kızların yanı sıra erkeklerin de, oyuncaklarla oynadığını görmekten her zaman mutlu oluyordu. Bazı anne babalar çocuklarının Komunist Çin dönemine ya da Başyargıç John Marshall'ın kızına ait bir oyuncakla oynadığını görünce acayip gerilirdi. Ruth nazik bir kadındı; çocuğunun koleksiyon bebeklere olan ilgisi annesini ya da babasını gerçekten rahatsız ederse, bu durumlar için sakladığı Barbie ve Ken'i çıkarıyordu. Çocuklar onlarla da oynuyordu ama ilgisizce. Sanki gerçekten iyi oyuncakların yasaklandığını anlar gibi. Ruth ebeveynlerin, yetişkin bir kadının oyuncak koleksiyonuyla oynamak kabalık olur diye çocuklarına hayır dediğini hissederse, bunun hiçbir sakıncası olmadığını açıkça belirtiyordu.

Mabel Noyes ona bir defasında sormuştu: "Çocukların onları kırmasından korkmuyor musun?" Mabel'ın Junque–A–Torim dükkânında BAKABİLİRSİN, DOKUNABİLİRSİN AMA KIRARSAN SENİNDİR, yazan afişler vardı. Mabel o oyuncağın bir zamanlar Başyargıç Marshall'ın küçük kızına ait olduğunu ve en az altı yüz dolar ettiğini biliyordu. Anna Roosevelt'e ait bir oyuncak... gerçek bir Haiti voodoo bebeği ve kimbilir daha niceleri vardı.

"Asla," diye cevap vermişti Ruth. Mabel'ın ona şaşırdığı gibi o da Mabel'ın sorusuna şaşırmıştı. "Tanrı oyuncaklardan birinin kırılmasına karar verdiyse, onu Kendi de kırabilir, kırması için bir çocuğu da görevlendirebilir. Ama bugüne dek çocuklar hiçbir şey kırmadı. Ha, birkaç kafanın yuvarlandığı oldu. Joe Pell, Bayan Beasley'nin arkasındaki kapağı açıp bir şey yaptı ve şimdi bebek, 'Duş almak ister misin?' gibi bir şey söylüyor. Ama hepsi bu kadar."

Mabel, "Eh, kusura bakma ama ben hâlâ böyle narin ve eşsiz parçalar söz konusuyken, yaptığının büyük risk olduğunu düşünüyorum," dedi. Dudak büktü. "Sanırım şu hayatta öğrendiğim tek şey, çocukların bir şeyleri kırdığı."

"Eh, belki de ben şanslıyımdır. Ama oynarken dikkat ediyorlar, bilirsin. Çünkü onları seviyorlar galiba." Ruth hafiften kaşlarını çatıp durakladı. "Yani birçoğu seviyor," diye ekledi sonra.

Bütün çocuklar o bebeklerle oynamak istemiyordu aslında, bazıları onlardan korkuyordu ki bu Ruth'u şaşırtıp hüzünlendiriyordu. Örneğin, minik Edwina Thurlow. Annesi onu elinden tutup oyuncaklara doğru götürdüğünde çığlığı basmış gözyaşlarına boğulmuştu. Bayan Thurlow, Ruth'un oyuncaklarının muhteşem olduğunu düşünüyor ve kızının korkusuna kesinlikle anlam veremiyordu. Ona göre Edwina sadece "çekiniyordu." Çocuğun gözündeki belirgin korkuyu gören Ruth (içinden *aptal, domuz kafalı kadın* dediği) anneyi, kızı oyuncaklara doğru itmekten alıkoyamamıştı.

Norma Thurlow minik Edwina'yı oyuncak bebeklere doğru iteklemiş ve Edwina öyle yüksek sesle çığlıklar atmıştı ki bodrumda sandalyeleri tamir eden Ralph koşup yukarı gelmişti. Edwina'yı susturmak ve gönlünü almak neredeyse yirmi dakika sürmüştü. Elbette onu aşağıya indirip oyuncaklardan uzaklaştırmışlardı. Norma Thurlow utançtan yerin dibine geçmişti ve sert sert Edwina'ya bakıyordu.

O akşam Ruth yukarıya çıkmış ve sessizlik içindeki çocuklarına (bu "çocuklara" büyükanne görünümüyle Bayan Beasley ve İhtiyar Gammar Hood da dahildi) üzüntüyle bakıp Edwina'yı nasıl bu kadar korkutabildiklerini düşünmüştü. Bunu Edwina da açıklayamamıştı.

Ruth usulca, "O çocuğu gerçekten çok üzdünüz," dedi oyuncaklarına en sonunda.

"Ne yaptınız ona?"

Oyuncaklar farklı farklı gözleriyle ona öylece baktı.

"Annesi buraya satış senedi onaylatmaya geldiğinde Hilly Brown da onlara yaklaşmadı," diye ekledi arkadan Ralph. Ruth başını çevirdi, şaşırmıştı. Sonra kocasına gülümsedi.

"Evet, Hilly de," dedi." Başka çocuklar da vardı. Sayıca çok olmasa da vardı.

Ralph kolunu karısının beline dolayıp, "Haydi, çocuklar. Söyleyin küçük kızı hanginiz korkuttunuz?" dedi.

Oyuncaklar sessizce baktı.

Sonra bir anlığına... sadece bir anlığına Ruth midesinden çıkıp omurgası boyunca yayılan bir korku hissetti... sonra bu his yok oldu.

Ralph, "Üzülme, Ruthie," dedi ona daha da yaklaşırken. Adamın kokusu Ruth'u her zamanki gibi biraz sersemletti. Ralph onu sertçe öptü.

Sertleşen tek şey öpücüğü değildi.

Ruth öpüşmeyi kesip, "Lütfen, çocukların önünde olmaz," dedi.

Ralph kahkaha attı ve onu kollarına alıp, "Henry Steele Commager kitaplarının önünde olur mu peki?" diye sordu.

"Müthiş."

Çabucak ve büyük bir tatminle seviştiler. Ruth duyduğu bir anlık korkuyu tamamen unuttu.

Ama 19 Temmuz gecesi hatırladı. İsa tasviri 'Becka Paulson'la 7 Temmuz'da konuşmaya başlamıştı. Ruth McCausland'in bebekleriyse onunla 19 Temmuz'da konuşmaya başladı.

4

Ralph McCausland'in 1972 yılındaki ölümünden iki yıl sonra, dul kalan karısı Haven'ın komiseri olmak için seçimlere katıldığında kasaba halkı buna hem şaşırdı hem de memnun oldu. Ruth'un rakibi Mumphry adında bir adamdı. Çoğu insanın kabul ettiği üzere adam ahmağın tekiydi ama yine kabul ettikleri üzere, bu onun elinde değildi çünkü kasabanın yenisiydi ve nasıl davranacağını bilmiyordu. Haven Lokantası'nda meseleyi tartışanlar, Mumphry'nin sevimsiz değil, acınası biri olduğunda hemfikirdi. Demokratları destekliyordu, bakış açısı şuydu: Seçilecek kişi sarhoşları, hırsızları ve holiganları tutuklayacaktı, hatta zaman zaman tehlikeli bir suçluyu tutuklayıp hapse tıkması bile gerekebilirdi. Haven sakinleri böyle bir iş için, hukuk mezunu olsun ya da olmasın, bir kadını seçmeyeceklerdi herhalde, öyle değil mi?

Seçeceklerdi, seçtiler de. Oylama sonucu McCausland 407, Mumphry ise 9 oy aldı. Dokuz oyun dördünü kimin verdiği belliydi: kendisi, karısı, yirmi üç yaşındaki oğlu ve abisi. Diğer beş oyu verenlerin kim olduğu ortaya çıkmadı. Kimse itirafta bulunmadı fakat Ruth'a göre, rakibi Mumphry'ye oy verenler Bay Moran ve onun Ruth'un tahmininden dört kişi fazla olan arkadaşlarıydı. Seçimlerden üç hafta sonra Mumphry ve karısı Haven'dan ayrıldı. John adındaki sevimli oğlu ise kalmayı seçti. Aradan on dört yıl geçmesine rağmen hâlâ "yeni çocuk" diye bahsediliyordu ondan. "Şu yeni çocuk Mumphry, bu sabah saçını kestirmeye geldi, babası Ruth'a karşı aday olmuştu da fena yenilmişti hani?" O zamandan beri Ruth'tan başka kimse komiserliğe aday olmuyordu.

Kasaba halkı, Ruth'un adaylığını yas döneminin resmi bitişi olarak yorumlamıştı. Talihsiz Mumphry'nin anlayamadığı birçok şeyden biri de buydu, bu orantısız sonuç Haven'ın haykırışıydı: "Yaşa be Ruthie! Aramıza yeniden hoş geldin!"

Ralph'in ölümü ani ve sarsıcı olmuştu ve neredeyse, gerçekten neredeyse, Ruth'un cömertliğini ve dışadönüklüğünü yok etmişti. Ruth o yönünün zayıfladığını ve kişiliğinin baskın yanının bundan beslendiğini hissediyordu. Baskın yanı zeki, kurnaz, mantıklı ve her ne kadar bunu kabul etmekten nefret etse de kimi zaman merhametsizdi, bunun doğru olduğunu biliyordu.

Yaradılışındaki cömertlik ve dışadönüklüğün zayıflaması, Ralph'in ikinci kez ölmesi demekti. Bu yüzden Haven'a döndü. Hizmet etmeye.

Küçük bir kasabada yaşıyorsanız, bir kişi bile işlerin gidişatında (bazı dil ustalarının deyimiyle "yaşam kalitesi"nde) mühim bir rol oynayabilir. Kasabanın kalbine dönüşebilirdi. Ruth kocası öldüğünde o değerli kişi olma yolunda gayet iyi ilerliyordu. Cehennemde uzun, kasvetli bir mevsim gibi görünen o iki yılın ardından, karanlık tavan arasının bir köşesinde müthiş bir şey keşfeden biri gibi, Ruth da o değerli kişiyi yeni-

den keşfetti. Komiser seçimlere girmek yalnızca ilk basamaktı. Bu iş, Ralph'in anısını yaşatmak ve işini yaparken kendisi gibi olabilmek için mükemmel bir yol gibi görünmüştü ona, öyle de oldu. İşi muhtemelen sıkıcı ve tatsız bulacağını düşünüyordu... öte yandan Kanser Derneği ve Okul Yönetim Kurulu için kapı kapı dolaşmak da sıkıcı ve tatsızdı. Ama sıkıcı ve tatsız, verimsiz demek değildi, görünüşe göre birçok insan bunu bilmiyor ya da kasten bilmezlikten geliyordu. İçinden şunları geçirmişti: *Bu işi gerçekten sevmezsem, kimse beni yeniden seçime sokamaz. Hizmet etmek istiyorum, kendimi kurban etmek değil. Nefret edersem, Mumphry ya da onun gibi birinin bayrağı devralmasına izin veririm.*

Fakat Ruth işi sevdiğini fark etti. İhtiyar John Harley'nin sürüp gitmesine ve... büyümesine ses etmediği bazı pis işlere son verme şansı elde etmişti.

Örneğin Delbert Cullum. Cullum'lar öteden beri Haven'da yaşıyordu ve Elt Barker'ın Shell'inde çalışan kalın kaşlı tamirci Delbert, kızlarıyla cinsel ilişkiye girmesiyle bilinen ilk Cullum değildi. Cullum soyu son derece sapkın ve ensest ilişkilerle sürdürülmüştü, Cullum ailesinde ağır zihinsel engelli en az iki kişi vardı ve kasabadaki söylentilere göre biri parmakları perdeli doğmuştu, Ruth bunu biliyordu.

Ensest, şairlerin nadiren konu ettiği eskilerden kalma bir ülke geleneğiydi. John Harley'nin asla buna bir son vermeye çalışmamasının sebebi belki de durumun "geleneksel" yanıydı. Ruth için bu kabul edilemezdi. Cullum'ların yaşadığı yere gitti. Evde bir bağırış çağırış vardı. Yolun dört yüz metre aşağısında yaşayan ve bir kulağı sağır olan Albion Thurlow bile gürültüyü açıkça duymuştu.

Bağırışları elektrikli testere, onu da tek el silah sesi ve bir çığlık izlemişti. Sonra testere sesi kesilmişti. Albion şimdi yolun ortasında dikiliyordu. Bir elini gözlerine siper edip Cullum'ların evine baktı. Kızların (Delbert'in çocuklarının hepsi, altısı da kızdı) seslerini ve hıçkırıklarını duydu.

Daha sonra Haven Lokantası'nda, tanık olduğu olayı meraklı dinleyicisine yeniden anlatırken ihtiyar Albion, "Eve dönüp komiseri aramayı düşündüm," dedi. "Ama sonra tek el ateş edenin büyük ihtimalle komiser olduğunu fark ettim."

Albion orada, posta kutusunun yanında öylece durmuş, gelişmeleri beklemişti. Testere sesi kesildikten yaklaşık beş dakika sonra, Ruth McCausland kasabaya geri dönmüştü. Bundan beş dakika sonra da Del Cullum pikabıyla Albion'un yanından geçmişti. Beti benzi atmış karısı yanındaki koltukta oturuyordu. Pikabın kasasında bir şilte ve içi giyecek ve kap kacak dolu karton koliler vardı. Delbert ve Maggie Cullum'ı bir daha Haven'da gören olmadı. On sekizini doldurmuş üç Cullum kızı Derry ve Bangor'da çalışmaya başladı. Ufaklıklar da koruyucu ailelere yerleştirildi. Haven'dakilerin çoğu Cullum ailesinin dağıldığını gördüğüne memnun oldu. Ridge Yolu'nun sonunda, karanlık bir bodrum katındaki zehirli mantarlar gibi üremişlerdi. İnsanlar Ruth'un ne yaptığını ve nasıl yaptığını merak ediyordu ama kadın bu konu hakkında hiç konuşmamıştı.

Ruth McCausland'in yıllar içersinde aydınlattığı, üstesinden geldiği vakalar, kasabadan kovduğu ya da hapse tıktığı kişiler Cullum ailesiyle sınırlı değildi. Örneğin, uyuşturucu kullanan hippiler, eski Frank Garrick çiftliğinin bir buçuk kilometre doğusunu mesken edinmişti. O beş para etmez, sersefil insan müsveddesi yaratıklar bir ay kalmış, sonra Ruth kıçlarına tekmeyi basmıştı. Frank'in yeğeni, o kitapları yazan kız da ara sıra esrar içiyordu muhtemelen, (kasabalılar bütün yazarların uyuşturucu kullandığını, alkolik olduğunu ve her akşam tuhaf pozisyonlarda seks yaptıklarını düşünüyordu) ama satmıyordu. O hippiler içmekle kalmayıp satıyordu.

Sonra Miller Bog Yolu'nda yaşayan Jorgenson'lar vardı. Benny Jorgenson felç geçirip ölmüştü ve Iva üç yıl sonra yeniden evlenip Iva Haney olmuştu. Bundan kısa bir süre sonra yedi yaşındaki oğlu ve beş yaşındaki kızı talihsiz ev kazalarına uğramaya başlamıştı. Oğlan küvetten çıkarken düştü, kız ocakta

kolunu yaktı. Sonra oğlan mutfak zemininde kayıp kolunu kırdı ve kız yaprakların arasına gömülmüş bir tırmığın üzerine basınca aletin sapı kafasına çarptı. Sonuncu ve en önemlisi, bodrum merdivenlerinden inerken oğlanın ayağı takıldı ve kafatasında çatlaklar ve kırıklar meydana geldi.

Ruth, Haney'lerin evindeki bu talihsiz kazaları sonlandırmaya karar verdi. Arabasına atladı ve verandada oturup bira içen, bir yandan da dergi okurken burnunu karıştıran Elmer Haney'yi buldu. Ruth, ona Iva'nın evine, bilhassa Bethie ve Richard Jorgenson'a kötü şans getirdiğini söyledi. Bazı üvey babaların, üvey çocuklarına son derece kötü şans getirdiklerini fark etmişti. Elmer Haney kasabadan çekip giderse, şanslarının düzelebileceğini belirtti. Hemen. Hafta bitmeden önce.

Haney, "Beni korkutmuyorsun," dedi sakince. "Burası artık benim evim. Beynini patlatmadan önce buradan defolup gitsen iyi olur, seni her şeye burnunu sokan, kaltak."

Ruth gülümseyerek, "Bunu bir düşün," dedi.

O sırada Joe Paulson posta kutusunun yanına park etmişti. Konuşulanların hepsini duymuştu. Elmer Haney'nin sesi biraz yükselmişti, Joe'nun kulağında da bir işitme sorunu yoktu. O gün daha sonra, Haven Lokantası'nda zarfları çıkarırken (ki görünüşe göre işi ağırdan almıştı) ikisinin tartıştığını duyduğunu anlatmıştı.

"Gülümsediğini nereden biliyorsun o zaman?" diye sordu Elt Barker.

"Sesinden anladım," dedi Joe.

Aynı gün daha sonra Ruth, Derry'deki eyalet polisi merkezine gitti ve Butch "Canavar" Dugan'la konuştu. İki metre iki santim boyunda ve yüz yirmi beş kilo ağırlığındaki Canavar, New England'daki en cüsseli polisti. Canavar, Ralph'in dul eşi için cinayet işlemek dışında her şeyi (belki onu da) yapardı.

İki gün sonra, ikisi birlikte Haney ailesinin yaşadığı yere gittiler. O gün Canavar'ın izin günüydü ve sivil kıyafetliydi. Iva Ha-

ney işteydi. Bethie ise okulda. Richard da tabii ki hâlâ hastanede. Elbette hâlâ işsiz olan Elmer Haney ise bir elinde birasıyla verandaya oturmuş, dergisinin son sayısını okuyordu. Ruth ve Canavar Dugan orada bir saat kadar kaldılar.

O bir saat süresince Elmer Haney'nin şansı hiç yolunda gitmedi. Onu o gece kasabadan apar topar ayrılırken görenler üzerinden tır geçmiş gibi göründüğünü söylediler. Ne olduğunu sormaya cesaret edebilen tek kişi ihtiyar John Harley oldu.

"Vay canına," dedi Ruth gülümseyerek. "Bugüne dek gördüğüm en tuhaf şeylerden biriydi. Adamı, kasabadan ayrıldığı takdirde üvey çocuklarının şansının yaver gideceğine ikna etmeye çalışıyorduk ki, durup dururken duş almak istedi. Tam da biz onunla konuşurken! Bir de küvette düşmesin mi! Sonra da kolunu ocakta yakmasın mı! Kolunu ocaktan çekeyim derken o sırada zeminde kaymasın mı! Ardından biraz temiz hava almak isteyip dışarı çıktı ve Bethie Jorgenson'ın iki ay önce takıldığı tırmığa takılıverdi. Sonra da toparlanıp gitmeye karar verdi. Sanırım zavallı adam en doğrusunu yaptı. Başka bir yerde şansı yaver gidebilir."

5

Ruth McCausland için gerçekten de kasabanın kalbi denebilirdi. Belki bu yüzden Haven'daki değişikliği ilk fark edenlerden biri de o oldu.

Her şey baş ağrısı ve kötü rüyalarla başladı.

Baş ağrısı temmuz ayında peyda oldu. Kimi zaman öyle hafifti ki Ruth başının ağrıdığını fark etmiyordu bile. Kimi zaman da başı şiddetle zonkluyordu. 4 Temmuz akşamı ağrı o kadar şiddetlendi ki, birlikte Bangor'a gidip havai fişekleri seyretmeye sözleştiği Christina McKeen'e telefon edip ondan özür dileyerek planlarını iptal etti.

O gün hava tam kararmadan yattı ama neden sonra uykuya dalabildi. Sıcak ve nem yüzünden uyuyamadığını düşündü. O gece New England'da yaşayan kimsenin uyuyamadığını tahmin ediyordu; yaşadıkları en nemli, en sıcak yazlardan biriydi.

Rüyasında havai fişekleri gördü.

Gelgelelim bu fişekler kırmızı, beyaz ve parlak turuncu değildi. Hepsi korkunç, iğrenç bir yeşildi. Havada patlıyor ama sönmüyor, onun yerine deniz yıldızı biçiminde patlayıp gökyüzünde kayarak birleşiyor, iri çıbanlara dönüşüyorlardı.

Ruth etrafına bakınıyor ve hayatı boyunca tanıdığı insanları görüyordu. Harley'ler, Crenshaw'lar, Brown'lar, Duplissey'ler, Anderson'lar, Clarendon'lar... Hepsi başlarını kaldırmış gökyüzünü seyrediyordu. Yüzleri bataklık yeşiliydi. Eczanenin, postanenin, lokantanın, bankanın, okulun önünde yeşil alevler saçan gözleriyle, ağızlarını aptal aptal açmış dikiliyorlardı.

Ve dişleri dökülüyordu.

Justin Hurd ona dönüp gülümsüyordu. Dudakları geriliyor ve dökülmüş dişlerinden arda kalan pembe etleri ortaya çıkıyordu. Rüyasının delirten ışığında, damaklarından akan salyalar sümüğe benziyordu.

Justin peltek peltek, "Kendimi çok iyi hiffediyorum," diyordu. Ruth, *hemen buradan kaçmalıyım,* diye düşünüyordu. *Hepimiz kaçmalıyız! Kaçmazsak Ralph gibi ölürüz!*

Justin şimdi Ruth'a yaklaşıyordu. Kadın gitgide artan bir dehşetle adamın yüzünün buruşup değiştiğini fark etti. Suratı bir korkuluğu ya da yüzü dikişli bez bebeği Lumpkin'i andırıyordu. Ruth deli gibi etrafına bakındı ve herkesin bebeklere dönüştüğünü gördü. Mabel Noyes, başını çevirmiş onu süzüyordu. Mabel'ın mavi gözleri her zamanki gibi hesapçı ve haset doluydu. Ama dudakları minik porselen bebeklerinki gibi dolgundu.

Mabel çın çın çınlayan ve yankılanan bir sesle, "Kaphıya Furan Tommy'ler," diyordu peltek peltek. Ruth inleyerek uyandı. Gözleri karanlıkta iri iri açılmıştı.

Baş ağrısı geçmişti, en azından şimdilik. Ve kafasında belirgin bir tek düşünce vardı. *Ruth, buradan hemen gitmelisin. Bavul bile alma. Giyin, arabana atladığın gibi Kaç!*

Ama Ruth bunu yapamazdı.

Yeniden yattı. Uzun bir süre sonra da uykuya daldı.

6

Paulson'ların evinin yandığı haberi geldiğinde, Haven Gönüllü İtfaiye Ekibi harekete geçti ama şaşılacak derecede ağır davrandılar. Ruth yangın yerine ulaştıktan on dakika sonra ilk itfaiye arabası göründü. Sonunda Dick Allison çıkageldiğinde Ruth adamın kafasını memnuniyetle koparacak durumdaydı. Ama Paulson'ların öldüğünü biliyordu... Tabii Dick Allison da biliyordu. Herhalde bu yüzden acele etmemişti fakat bu Ruth'u azıcık olsun rahatlatmadı. Hatta aksine, tam tersi etkisi oldu.

Bunu bilmeleri nasıl mümkün olabilirdi? Bu tam olarak *neydi* ki?

Ruth bunun *ne* olduğunu bilmiyordu.

Bunu bildiğini algılamak bile imkânsız gibi bir şeydi. Paulson'ların öldüğü gün, yaklaşık bir haftadır bilmeye hakkı olmayan şeyleri bildiğini fark etti. Ama bu öyle normal geliyordu ki! Ne zaman başladığını fark etmemişti bile. Tüm bunları bilmek kalp atışı gibi vücudunun bir parçasıydı. Ruth bu yüzden bunun üzerinde durmamıştı. Usulca, düzenli bir ritimle atan kalbini nasıl düşünmüyorsa bunu da düşünmemişti.

Ama yine de *düşünmesi* gerekiyordu, değil mi? Çünkü bu şey her neyse Haven'ı değiştiriyordu... ve bu değişimler hiç hoş değildi.

7

David Brown ortadan kaybolmadan birkaç gün önce, Ruth gitgide artan bir üzüntüyle kasabadakilerin onu adeta aforoz ettiklerini fark etti. Tabii, evinden çıkıp belediye binasındaki bürosuna giderken kimse yüzüne tükürmüyor, taş falan atmıyordu... Ruth bütün bu insanların düşüncelerindeki o eski nezaketi de seziyordu... ama yürürken, çoğunun durup arkasından baktığının bilincindeydi. Başını dik tutarak sakin bir tavırla yürüyordu, kafası çürük bir diş gibi zonklamıyormuş, geceleri gördüğü ve hayal meyal hatırladığı kâbusların etkisiyle çırpınmıyormuş gibi davranıyordu.

Kasaba sakinleri onu gözetliyor ve bekliyorlardı...

Neyi bekliyorlardı?

Ruth bu sorunun cevabını biliyordu: "Dönüşmesini" bekliyorlardı.

8

Paulson'larda çıkan yangınla Hilly'nin İKİNCİ SİHİRBAZLIK GÖSTERİSİ arasındaki hafta, Ruth'un işleri ters gitmeye başladı.

Örneğin, posta. Tuhaf şeylerden biri buydu.

Faturalar, kataloglar ve broşürler geliyordu ama mektup yoktu. Ruth'a hiçbir özel mektup gelmiyordu. Üçüncü gün de mektup gelmeyince Ruth kalkıp postaneye gitti. O konuşurken, Nancy Voss gişenin arkasında bir et yığını gibi durup ifadesiz bir suratla Ruth'a baktı. Ruth konuşmasını tamamlarken, kadının bakışlarının ağırlığını gerçekten hissedebildiğini düşündü. Nancy'nin gözleri suratına konmuş küçük, tozlu iki taşa benziyordu.

Ruth o sessizliğin içinde, büroda bir şeyin homurdanıp hışırdadığını duydu. Bunun ne olduğuna dair hiçbir fikri

(o makine mektupları ayırıyor)

yoktu ama çıkan ses hiç hoşuna gitmemişti. Ruth burada, bu kadının yanında olmak da istemiyordu çünkü kadın onlar ölmeden önce Joe Paulson'la yatıyordu ve 'Becka'dan nefret ediyordu.

Dışarısı sıcaktı. İçerisi dışarıdan da sıcaktı. Ruth bütün vücudunun ter içinde kaldığını hissediyordu.

Nancy Voss ağır ağır, ifadesiz bir sesle, "Bir şikâyet formu doldurman gerekiyor," deyip, beyaz formu Ruth'un önüne doğru itti. "Al bakalım, Ruth." Dudakları neşesiz bir gülümsemeyle gerildi.

Ruth, Nancy'nin dişlerinin yarısının olmadığını gördü.

Arkadan yine o makinenin hışırtısı geliyordu: *mmm, hırş-hırş-hırş, mmm, hırş-hırş-hırş.*

Ruth formu doldurmaya başladı. Koltuk altları ter içindeydi. Dışarıda, güneş ışınları postanenin otoparkına vuruyordu. Azıcık bile esmiyordu. Asfalt öyle yumuşak görünüyordu ki Ruth istese parmaklarını içine daldırıp bir tutam koparabileceğini ve çiğneyebileceğini düşündü.

Formda, "Sorununuzu açıklayın," yazıyordu.

Çıldırıyorum, diye düşündü Ruth, *işte sorunum bu. Ayrıca üç yıl önce menopoza girdim ama bugün kanamam yeniden başladı.*

Sonra düzgün bir yazıyla, bir süredir kendisine özel mektup gelmediğini ve bu durumun incelenmesini istediğini yazdı.

Mmm, hırş-hırş-hırş.

Ruth başını formdan kaldırmadan, "Bu ses de nedir?" diye sordu. Başını kaldırmaya korkuyordu.

Nancy yine ifadesiz bir sesle, "Zarf ayırma makinesi," dedi. "Ben icat ettim." Bir an durdu. "Ama sen bunu zaten biliyorsun, öyle değil mi, Ruth?"

"Böyle bir şeyi anlatmadan nasıl bilirim ki?" Ruth tatlı bir sesle konuşmak için kendini müthiş zorlamıştı. Elindeki kalem titriyor ve formu kirletiyordu ama bunun önemi yoktu. Çünkü Ruth'un mektup alamamasının nedeni, Nancy Voss'un onları

atmasıydı. Bunu da biliyordu. Ama Ruth azimli ve cesur bir kadındı. Ciddiyetini ve soğukkanlılığını yitirmedi. Onun o tozlu kara gözlerinden, onların ağırlığından korkmasına rağmen bakışlarını Nancy'den kaçırmadı.

Bakışlarıyla, *haydi, açık açık konuş*, dedi. *Ben senin gibilerden korkmam. Açık konuş... Kuyruğumu kıstırıp bir fare gibi kaçacağımı sanıyorsan yanılıyorsun.*

Nancy durakladı, sonra da Ruth'la bakışmayı kesti. "Formu doldurduğun zaman bana seslen. İşim başımdan aşkın. Burada durup gevezelik etmeye zamanım yok. Joe öldüğünden beri iş yüküm iyice arttı. Belki de mektuplarını

(Bu Kasabadan Defol. Git Sürtük, Hâlâ Fırsatın Varken Çek Git)

onun için zamanında alamıyorsun, Bağyan McCausland."

"Öyle mi dersin?" Ruth artık tatlı tatlı konuşabilmek için insanüstü bir çaba harcıyordu. Nancy'nin son düşüncesi kafasına bir yumruk gibi inmişti. Yıldırım kadar belirgin ve parlaktı. Ruth forma baktı ve kapkara bir

(tümör)

mürekkep lekesinin kâğıda yayıldığını gördü. Formu buruşturup attı.

Nancy sorusuna yanıt vermemişti. *Duymamış gibi yapıyor,* diye düşündü Ruth. *Ama duyduğunu biliyorum.*

Hırş-hırş-hırş.

Arkasındaki kapı açıldı. Ruth dönüp baktı ve Bobbi Anderson'ın içeri girdiğini gördü.

Ruth, "Merhaba, Bobbi," dedi.

"Merhaba, Ruth."

(buradan gitmelisin, Ruth, Nancy haklı, fırsat varken çek git, lütfen Ruth, ben... biz... çoğumuz sana düşmanlık duymuyoruz)

"Yeni bir roman üzerinde mi çalışıyorsun, Bobbi?" Ruth artık sesinin titremesine güçbela engel oluyordu. Başka insanların

düşüncelerini okuyabilmek korkunç bir şeydi. İnsan çıldırdığını ve halüsinasyon gördüğünü sanıyordu. Ama Bobbi Anderson'ın böyle şeyler düşünmesi...

(hâlâ fırsatın varken)

oysa o dünyanın en nazik insanı—

Ben böyle bir şey duymadım, dedi Ruth kendi kendine ve hevesle bu düşünceye tutundu. *Yanılmışım, hepsi bu.*

Bobbi posta kutusunu açıp bir deste mektup aldı. Ruth'a bakarak gülümsedi. Ruth onun üstten bir köpek ve alttan da bir azı dişini kaybettiğini gördü. Bobbi usulca, "Hemen gitsen iyi olur, Ruth," dedi. "Arabana bin ve hemen git. Sen de böyle düşünmüyor musun?"

Ruth birdenbire sakinleşti. Zonklayan kafasına ve korkusuna rağmen sakinleşti.

"Asla," dedi. "Burası benim kasabam. Eğer neler döndüğünü biliyorsan, onlara beni zorlamamalarını söyle. Haven dışında da dostlarım var, söyleyeceklerim kulağa ne kadar delice gelse de beni ciddiyetle dinleyecek dostlarım. Kendim için olmasa bile kocamın hatrına beni dinleyecek dostlar... Sana gelince, Bobbi. Kendinden utanmalısın. Haven senin de kasaban. Daha doğrusu eskiden öyleydi."

Bir an Bobbi'nin yüzünde şaşkınlık ve utanç dolu bir ifade gördüğünü sandı. Sonra Anderson neşeyle güldü. Ruth'u en çok korkutan da dişleri dökülmüş kadının çocuksu bir tavırla gülüşü oldu. Bir alabalığın sırışıtı ne kadar insaniyse, bu gülüş de o kadar insaniydi. Ruth karşısındaki kadının gözlerinde Bobbi'yi görmüştü... fakat aklındaki düşüncelerin... o gülümseyişin Bobbi'yle hiçbir ilgisi yoktu.

Bobbi, "Nasıl istersen, Ruth," dedi. "Bildiğin üzere, Haven'daki herkes seni seviyor. Bence bir iki... bilemedin üç hafta sonra savaşmaktan vazgeçeceksin. Ben sadece sana seçme hakkı tanımak istedim. Kalmak istersen buna da itirazım olmaz. Bir süre sonra... çok iyi olacaksın."

9

Ruth ped almak için Cooder'a uğradı. Ama ped yoktu. Hiçbir marka ve hiçbir boyda.

Rafta el yazısıyla yazılmış bir not vardı: YENİ MALLAR YARIN GELECEK, ÖZÜR DİLERİZ.

10

15 Temmuz Cuma günü, komiser Ruth'un bürosundaki telefon bozuldu.

Sabah telefondan insanın canını sıkacak kadar yüksek bir uğultu geliyordu. Bu yüzden konuştuğu kişi de, o da avaz avaz bağırmak zorunda kalmıştı. Öğleye doğru buna bir de çatırtı eklendi. Öğleden sonra gürültü o kadar artmıştı ki telefon artık işe yaramıyordu.

Eve döndüğünde oradaki telefonda hiç gürültü olmadığını fark etti. Sadece tamamen kesilmişti. Arıza bildirim yapmak için yan komşusu Fannin'lere gitti. Wendy Fannin mutfakta ekmek yapıyordu. O, hamuru parçalara bölerken, mikser de diğer malzemeleri karıştırıyordu.

Ruth mikserin duvardaki prize takılı olmadığını görünce hiç şaşırmadı. Alet, elektronik oyuncak gibi bir şeye bağlanmıştı. Wendy ekmek yaparken, etrafına parlak bir ışık saçıyordu.

Wendy, "Tabii telefon edebilirsin," dedi. "Nerede olduğunu
(git, Ruth, Haven'dan çek git)
biliyorsun, değil mi?"

Ruth, "Evet," diye mırıldanarak hole yöneldi, sonra durdu.

"Markete uğradım. Ped lazımdı ama hiç kalmamış."

"Biliyorum," dedi Wendy eksilen üç dişini göstererek gülümserken. Halbuki bir hafta önce bütün dişleri yerli yerindeydi.

"Sondan ikinci paketi de ben aldım. Bu yakında sona erecek. Hepimiz biraz daha 'gelişeceğiz' ve bu aşama sonlanacak."

Ruth mırıldandı. "Öyle mi?"

"Ah, evet." Wendy ekmeğine döndü.

Fannin'lerin telefonu gayet iyi çalışıyordu. Ruth buna da şaşırmadı. Telefon şirketindeki kız hemen birini yollayacaklarını söyledi. Ruth önce ona teşekkür etti, sonra da Wendy Fannin'e.

Wendy yine gülümsedi. "Aman, rica ederim, istemen yeter. Biliyorsun zaten, Haven'daki herkes seni sever."

Ruth havanın sıcaklığına rağmen titredi.

Tamir ekibi geldi, komiserin evinin yan tarafındaki kablolarla uğraştılar. Sonra deneme yaptılar, telefon düzelmişti. Ekip çıkıp gitti ve telefon bir saat sonra yeniden kesildi.

Ruth o akşam sokakta yürürken, beyninde gitgide yükselen fısıltılar duydu. Sanki ekim rüzgârı yaprakları hışırdatıyordu.

(sevgili Ruth, seni hepimiz seviyoruz, bütün Haven seni seviyor)

(ama buradan git ya da dönüş)

(kalacaksan dönüşmelisin, kimse sana zarar vermek istemiyor, Ruth, ya git ya da dönüş)

(evet, ya git ya da kal ama bize karışma)

(evet, yakamızı bırak, Ruth, işimize karışma)

(evet evet, bırak 'gelişelim', evet, 'gelişelim')

Ruth ağır ağır yürüyor, bu sesler yüzünden başı zonkluyordu. Haven Lokantası'nın önünden geçerken içeriye bir göz attı. Aşçı Beach Jernigan elini kaldırıp ona selam verdi, Ruth da el salladı. Sonra Beach'in ağzının kıpırdadığını fark etti. Dudaklarından, "Ruth geçiyor," dediğini okumuştu. Birkaç müşteri dönüp Ruth'a gülümsedi. Çoğunun dişleri dökülmüştü. Hem de kısa bir süre önce böyle olmamasına rağmen. Ruth, Cooder'ın önünden geçti. Sonra da Metodist kilisesinin. Önünde tuğladan saat kulesiyle belediye binası yükseliyordu. Saatin kolları yediyi çeyrek geçeyi gösteriyordu. Yazın bu saatinde Haven'ın her

yerinde, erkekler soğuk biralarını açıp radyodan beyzbol dinlemeye başlardı. Bobby Tremain ve Stephanie Colson, dokuz numaralı karayolundan el ele kasaba sınırına doğru gidiyorlardı. Dört yıldan beri birlikteydiler. *Stephanie'nin hâlâ hamile kalmaması sahiden ilginç,* diye düşündü Ruth.

Sıradan bir temmuz akşamıydı. Karanlık çökmek üzereydi. Her şey normaldi.

Hiçbir şey normal değildi.

Hilly Brown ve Barney Applegate kütüphaneden çıktılar. Hilly'nin küçük kardeşi David, uçurtma kuyruğu gibi onların peşindeydi. Ruth çocuklara hangi kitapları aldıklarını sordu. Onlar da kitapları seve seve gösterdi. Ruth sadece küçük David'in gözlerinde bir panik okudu. Küçük çocuğun aklında da aynı şey vardı. Ruth iki gün sonra David ortadan kaybolduğunda, *zavallı çocuğun korkusunu sezdim ama hiçbir şey yapmadım,* diye düşünecek, bu yüzden var gücüyle onu bulmaya çalışacaktı. Başkası olsa, "Bakın, benim de başım yeterince beladaydı. Küçük David'in derdiyle uğraşacak halde değildim," deyip kendini haklı çıkarabilirdi. Ama Ruth hiçbir zaman bu tür savunmalarla rahatlayabilecek insanlardan olmamıştı. O küçük çocuğun dehşetini, daha da kötüsü teslimiyetini sezmiş ve olayları hiç kimsenin durduramayacağına inandığını anlamıştı. Sonra oğlanın haklı olduğu ispatlanırcasına, David ortadan kaybolmuştu! Ruth da, çocuğun büyükbabası gibi, suçlu olduğunu kabul ediyordu.

Belediye binasına ulaştığında geri döndü ve eve yürüdü. Üzüntü ve beynini delen baş ağrısına rağmen yüzündeki nazik ifadeyi korumaya çalışıyordu. Aklında düşünceler dönüyor, fısıldıyor ve dans ediyordu.

(seni seviyoruz, Ruth)
(bekleyebiliriz, Ruth)
(şşşş... uyu artık)
(evet, uyu ve rüya gör)
(rüyanda nasıl 'gelişeceğini' gör)

Evine girip kapıyı kilitledi. Yukarıya çıkıp yüzünü yastığa gömdü.

Nasıl 'gelişeceğini' gör.

Bunun ne anlama geldiğini nasıl da bilmek istiyordu.

Gideceksen git. Kalacaksan dönüşmelisin.

Bilmek fısıldayan çünkü bu ne anlama geliyorsa, istese de istemese de ona da oluyordu. Ne kadar karşı koyarsa koysun o da "gelişiyordu."

(evet, Ruth, evet)

(uyu... rüya gör... düşün... geliş...)

(evet, Ruth, evet)

Bu fısıldayan, yabancı düşünceler uyuyuncaya dek yakasını bırakmadı. Sonra karanlıkta kayboldular. Kocaman yatağa enlemesine uzanan Ruth, kıyafetleriyle derin bir uykuya daldı.

Uyandığında vücudu kaskatı kesilmişti ama zihni berrak ve canlıydı. Baş ağrısı geçmişti. Artık menopoza girip de tamamen kurtulduğunu düşünürken, yeniden başlayan o tuhaf regl kanaması da durmuştu. Hemen hemen iki haftadan beri ilk kez iyice kendine geldiğini hissediyordu. Önce uzun, soğuk bir duş alacak, ondan sonra bu işin iç yüzünü öğrenmeye çalışacaktı. Bunun için dışarıdan yardım istemesi gerekirse bunu da yapacaktı. *Bu insanlar, birkaç gün ya da birkaç hafta boyunca çıldırdığımı düşünürse düşünsün. Beni her zaman akıllı ve güvenilir bir insan olarak tanıdılar. Eğer insanları delice sözlerime inandıramayacaksam böyle bir ün ne işe yarar?*

Ruth uyurken buruşan elbisesini çıkaracağı sırada aniden dondu kaldı.

Dili, dişlerinin arasında bir boşluk bulmuştu. Hafifçe ağrıyordu orası. Gözleri karyolanın örtüsüne kaydı. Gece uyurken düşen dişi orada duruyordu. Birdenbire hiçbir şeyin basit ve kolay olmadığını anladı.

Başının tekrar ağrımaya başladığını fark etti.

11

Haven'da hava daha da ısınmıştı. Ağustos ayında özellikle bir hafta ortalık kavrulacak, sıcaklık 38 dereceyi bulacaktı. Ama temmuzun on ikisiyle on dokuzu arasında, hava o kadar sıcak ve rutubetliydi ki bu bile kasabalılara yetmişti.

Sokaklar yumuşak bir ışıkla parıldıyordu. Ağaçların pörsümüş ve tozlu yaprakları dallardan sarkıyordu. Durgun havada sesler etrafa yayılıyordu. Bobbi Anderson'ın şimdi bir kazı makinesine dönüştürülmüş eski kamyonetinin sesi, sekiz gün süren sıcak hava dalgası boyunca Haven'ın her yerinden duyuldu. Herkes Frank Garrick'in çiftliğinde önemli, tüm kasaba için önemli, bir şeyler olduğunu biliyor ama kimse bundan ve o şeyin Bobbi'nin en yakın komşusu Justin Hurd'ü çıldırttığından açık açık söz etmiyordu. Justin birtakım aletler yapıyordu. "Gelişiminin" bir parçasıydı bu ama adam çıldırdığı için yaptığı makinelerin çoğu tehlikeliydi. Bunlardan biri yerkabuğunda ahenkli dalgalar yaratıyordu. Bu dalgalar ülkeyi ikiye bölüp doğu yakasının Atlas Okyanusu'nu boylamasına neden olacak kadar şiddetli depremlere yol açabilirdi.

Justin bu ahenkli-dalga makinesini lanet tavşanlarla kahrolası dağ sıçanlarını yuvalarından çıkarmak için yapmıştı. Bütün marullarını yiyorlardı. *O küçük piçleri silkeleyip atacağım,* diye düşünmüştü.

Beach Jernigan bir gün Justin'in çiftliğine gitti. Justin batıdaki tarlasını sürüyor, mısırları topluyordu. Durmadan terliyordu. Kafayı üç sıra marulu kurtarmakla bozduğu için dudakları manyakça bir ifadeyle gerilmişti. Beach teyp parçalarından oluşan makineyi parçaladı. Justin eve döndüğünde makineyi bulamayacak ve belki de kahrolası tavşanlarla dağ sıçanlarının onu çaldığını düşünecekti. Belki de makineyi yeniden yapacaktı... O zaman Beach veya başka biri buraya gelip yaptığı makineyi yine

parçalayacaktı. Şansları varsa, Justin bu defa daha az tehlikeli bir makine yapmaya karar verecekti.

Güneş Haven'da her gün, uçuk mavi bir gökyüzünde yükseliyor ve dünyanın çatısına asılı gibi duruyordu. Haven Lokantası'nın arkasına, saçakların gölgesi boyunca kesik kesik nefes alan bir dizi köpek uzanmıştı, sıcak yüzünden sinekleri kovacak halleri bile yoktu. Sokaklar hemen hemen boştu. Arada bir Bangor ve Derry'ye giden ya da oradan dönen birileri geçiyordu kasabadan. Ama bu yolcuların sayısı azdı çünkü diğer yol daha kestirmeydi.

Kasabadan geçenler radyo istasyonlarının birdenbire ve tuhaf bir şekilde daha iyi çektiğini fark ediyordu. Dokuz numaralı karayolunda ilerleyen bir tır şoförü I-95'i dinlemekten sıkıldığından kanalı değiştirmek istedi ve Chicago'dan yayın yapan bir rock müzik istasyonuna denk geldi. Bar Harbor'a gitmek üzere yola çıkan iki arkadaş Florida'dan yayın yapan bir klasik müzik istasyonu buldular. Ama bu berrak ve esrarengiz radyo yayınları, Haven'dan çıkar çıkmaz kesiliyordu.

Bazı yolcularda hoş olmayan yan etkiler görülüyordu. Baş ağrısı ve çoğunlukla kusma. Bazen bu kusmalar çok şiddetli oluyordu. Ama insanlar yolda yedikleri yemeğin sıcak yüzünden dokunduğunu düşünüyorlardı.

Ailesiyle Quebec'ten yola çıkıp Old Orchard kumsalına giden küçük bir çocuğun, arabanın Haven'dan geçtiği on dakika içinde dört süt dişi birden döküldü. Küçüğün annesi Fransızca, "Hayatımda şimdiye kadar hiç böyle bir şey görmedim," diye söylendi. O gece, Old Orchard'daki bir pansiyonda, diş perisi onları alıp (annesinin söylediğine göre aslında yalnızca biri sallanıyordu) yerine birer dolar koydu.

İki gün sürecek bir konferansa giden, MIT'den bir matematikçi, Haven'dan geçerken birdenbire matematik ve matematik felsefesine ilişkin yepyeni bir bakış açısı buldu. Adamın rengi uçtu, ter içindeki cildi buz gibi oldu. Nasıl olur da iki asal sayının toplamının—

Arabasını kenara çekip dışarı fırladı ve yolun kenarına kustu. Sonra titreyerek durdu, bacaklarının gücü kesilmişti. Kusmuğun içinde köpekdişlerinden biri de vardı ama o sırada bunu fark edemeyecek kadar heyecanlıydı. Bir tebeşir parçası alıp karatahtayı sinüs ve kosinüslerle doldurmak istiyordu. Fazla ısınan beyninde Nobel hayalleri titreşiyordu. Arabasına binip gaza bastı. Ama Hampden'a vardığı sırada o harika fikir silikleşmişti. Orano'ya girdiğinde ise geriye sadece hafif bir pırıltı kalmıştı. *Galiba başıma güneş geçti*, diye düşündü. Gerçek olan tek şey kusmuktu, çünkü üstü başı kokuyordu. Konferansın ilk günü uçuk suratıyla sessizce oturdu. Fazla konuşmuyor, o harika, ışıltılı uçucu hayalin yasını tutuyordu.

Aynı sabah Mabel Noyes da züccaciyenin bodrumunda ufak tefek işlerle uğraşırken havaya karıştı. Kadının "kendini kazara öldürdüğünü" ya da "talihsiz bir kaza sonucu öldüğünü" söylemek doğru olmazdı. Çünkü bu sözler Mabel'ın başına gelenleri tam açıklayamıyordu. Kadın silah temizlerken beynine yanlışlıkla bir kurşun sıkmadı ya da parmağını yanlışlıkla elektrik prizine sokmadı. Mabel sadece kendi moleküllerini dağıttı ve ortadan kayboldu. Çabuk ve temiz bir ölümdü bu. Mavi bir ışık çıktı ve Mabel yok oldu. Geride sadece yanan bir sutyen askısı ve gümüş parlatma aletine benzer bir şey kaldı. Alet gerçekten de bu amaçla yapılmıştı. Mabel böylece bu pis ve sıkıcı işin kolaylaşacağını düşünmüştü. Neden daha önce böyle bir alet yapmayı akıl edememişti ya da neden hiçbir dükkânda buna benzer bir şey satmıyorlardı, anlayamıyordu. Yapması aşırı basitti. Mabel dükkânındaki kullanılmış eşyalardan yararlanarak çeşitli aletler yapabileceğine inanıyordu. Harika şeyler. Kataloglara bakıyor ve aklındaki şeylerin orada olmadığına şaşırıp duruyordu. *Tanrım, yakında zengin olacağım*, diye düşünüyordu. Ama Mabel gümüş parlatma aletinin tellerini ters bağlamış ve bir anda Alacakaranlık Kuşağı'nı boylamıştı.

Aslında Haven'da buna pek üzülen olmadı.

Kasaba durgun havanın içinde gevşek gevşek yatıyordu. Garrick'in çiftliğinin arkasındaki ormandan motor sesleri geliyordu. Bobbi ve Gardener toprağı kazmaya devam ediyorlardı.

Ama onlar dışında bütün kasaba uyukluyor gibiydi.

12

Ruth da o gün öğleden sonra uyukluyordu.

Uyuklarken Bobbi'nin arazisinden (en azından artık oranın Garrick'in çiftliği olduğunu düşünmüyordu) gelen sesleri ve Bobbi Anderson'ı düşünüyordu.

Artık kasabada ortak bir bilgi havuzu, herkesin paylaştığı bir düşünce bankası vardı. Ruth bir ay önce böyle bir fikri çılgınca bulurdu. Ama şimdi inkâr edilemezdi. Yükselen fısıltılar gibi bu da gerçekti.

Ruth her şeyi Bobbi'nin başlattığını biliyordu.

Bunu kasten yapmamıştı ama her şeyi harekete geçiren oydu. Şimdi Bobbi'yle arkadaşı (adam hakkında Ruth'un hiçbir fikri yoktu, onu sadece akşamları verandada Bobbi'yle otururken görmüştü, o kadar) günde on iki, on dört saat çalışıyor, durumu daha da kötüleştiriyorlardı. Ruth'a göre, adam aslında ne yaptığını pek bilmiyordu. Bir şekilde ortak bilgi ağının dışındaydı.

Durumu nasıl daha da kötüleştiriyorlar ki?

Ruth bunu bilmiyordu. Aslında onların tam olarak ne yaptıklarını da bilmiyordu. Bu bilgi gizlenmişti. Sadece Ruth'tan değil, Haven'daki herkesten. Zamanı gelince her şeyi öğreneceklerdi. Kasabadaki sekiz ile altmış yaş aralığındaki her dişinin âdet görmesi hemen hemen aynı anda son bulmuştu ve bunun nedenini de bilmiyorlardı. Toprağın kazılmasıyla ilgisi olmalıydı. Ruth bu kadarını biliyordu. Bir gün hafif bir uykuya dalmış ve rüyasında, Bobbi ve Troy'lu arkadaşının topraktan altmış metre uzunluğunda dev bir gümüş silindir çıkarmaya çalıştıklarını görmüş-

tü. Bunun ortasından daha küçük bir silindir uzanıyordu. Belki de çelikten yapılmıştı. Eni üç metre, boyu da yüz elli santimdi. Üzerinde bir ± sembolü vardı. Ruth uyandığında rüyasında gördüğü şeyin ne olduğunu anlamıştı. Dev bir pildi bu gördüğü. Anderson'ın evinin arkasındaki toprak granitte gömülüydü. Pil, Frank Spruce'un ahırından bile büyüktü.

Bobbi'yle arkadaşının ormanda kazdıkları şey her neyse Ruth onun kesinlikle kullanıma hazır, uzun ömürlü dev bir pil olmadığını biliyordu. *Ama bir bakıma*, diye düşünüyordu, *yine de öyle bir şey. Bobbi müthiş bir güç kaynağı buldu ve onun tutsağı oldu. Aynı güç şimdi bütün kasabayı harekete geçiriyor ve herkesi esir ediyor. Bu güç gitgide artıyor.*

Ruth'un zihni, *artık bu konuyla ilgilenme*, diye fısıldadı. *Kenara çekil. Bırak ne olursa olsun. Seni çok severlerdi, Ruth, bu kadarı doğru. Şiddetli bir rüzgârla sarsılan sonbahar yapraklarının hışırtısı gibi kafanın içinde onların seslerini duyuyorsun. Düşünceleri okuyorsun. Bu düşünceler bazen karmakarışık olsa da yalan söyleyebildiklerini sanmıyorum. Giderek yükselen bu sesler seni eskiden de, şimdi de sevdiklerini söylüyor. Yalan değil bu. Ama burada dönen şeylere burnunu sokarsan seni öldürürler, Ruth. Bobbi'nin arkadaşı öyle değil. Onun bir tür bağışıklığı var sanırım. O sesleri duymuyor. Gelişmiyor da. Sadece sarhoş oluyor. Bobbi böyle söylüyor. "Gard sarhoş oluyor," diyor. Ama diğerlerine gelince... Onların işine karışırsan seni öldürürler, Ruth. Şefkatle. Sevgiyle. O yüzden hiçbir şeye karışma. Bırak ne olacaksa olsun.*

Ama bu durumda kasabası daha önce defalarca isim değiştirdiği gibi değişmeyecek, sadece zarar görmeyecekti, mahvolacaktı kasaba. Ruth da onunla birlikte mahvolacaktı. Çünkü o güç çoktan Ruth'un özünü kemirmeye başlamıştı. Bunu hissediyordu.

Pekâlâ, Ruth... O halde ne yapacaksın?

Şimdilik bir şey yapmayacağım. Belki her şey kendi kendine düzelir. Bu sırada düşüncelerimi onlardan gizlemenin bir yolu var mı?

Ruth o söylenmesi zor tekerlemelerle provalar yapmaya başladı. *Şu köşe yaz köşesi, bu köşe kış köşesi. Kartal kalkar dal sarkar, dal*

sarkar kartal kalkar. Biraz çalışınca bu sözcükleri kafasının derinliklerinde durmadan tekrarlamayı başardı. Bir gün alışveriş için kasaba merkezine inip markete girdi. Akşam yemeği için kıyma ve iki taze mısır aldı. Önce kasanın başında bekleyen Madge Tilletts'la, sonra dükkânın önünde, her zamanki yerinde oturan Dave Rutledge'la nazikçe konuştu. Adam o yaşlı, romatizmalı, yumru yumru elleriyle bir hasır sandalyeyi tamir ediyordu. Gerçi ihtiyar Dave son zamanlarda hiç yaşlı görünmüyordu. Hem de hiç.

İkisi de Ruth'a hayret ve ihtiyatla baktılar.

Beni duyuyorlar ama tam anlamıyla değil, dedi kendi kendine. *Onları engelliyorum! Gerçekten engelliyorum!*

Ama ne derece başarılı olduğunu bilmiyordu, onun için bu yönteme fazla güvenmemeliydi. Ama *işe yaramıştı.* Tabii, bu birkaçı kafa kafaya verdiği takdirde zihnini okuyamayacakları anlamına gelmiyordu. Bunun yapabileceklerini seziyordu. Ama yine de bulduğu yöntem bir başarı sayılırdı. En azından artık elinde bir gücü vardı.

Ruth o gece, yani cumartesi gecesi, salı günü öğleye kadar beklemeye karar verdi, aşağı yukarı altmış saat. Durum bozulmaya devam ederse, Derry'deki Eyalet Polisi Merkezi'ne gidecek ve kocasının eski arkadaşlarıyla, öncelikle de Canavar Dugan'la, konuşacak ve onlara dokuz numaralı karayolunun altmış kilometre aşağısında neler olduğunu açıklayacaktı. Belki bu harika bir plan değildi ama aklına başka bir şey de gelmiyordu. Ruth McCausland uykuya daldı ve rüyasında yine toprağa gömülü dev pili gördü.

ALTINCI BÖLÜM

RUTH McCAUSLAND'İN SONU

1

David Brown'ın kayboluşu Ruth'un planını bozdu. Çocuk kaybolduktan sonra kasabadan ayrılamadı. Çünkü David gitmişti ve hepsi bunu biliyordu. Ama nedendir bilinmez yine de çocuğun hâlâ Haven'da olduğuna inanıyorlardı.

Gelişme aşamasında her zaman "yalan dansı" diye tanımlanabilecek bir dönem yaşanıyordu. Bu dönem Haven'da David'in kaybolmasıyla başladı ve çocuğu arama çalışmaları sırasında da devam etti.

Ruth tam yerel haberleri dinlemek üzere oturmuştu ki telefon çaldı. Arayan Marie Brown'dı. Kadın sinir krizi geçiriyor, söyledikleri neredeyse anlaşılmıyordu.

Ruth, "Sakin ol, Marie," dedi ve içinden, *iyi ki akşam yemeğini erken yedim,* diye geçirdi. Bir daha uzun bir süre yemek yeme fırsatı bulamayabilirdi. Marie'den sadece oğlu David'in başının dertte olduğunu öğrenebildi. Olay arka avludaki sihir gösterisi sırasında yaşanmıştı. Hilly sinir krizi geçirmişti.

Ruth, "Bana Bryant'ı ver," dedi.

Marie, "Ama geleceksin, değil mi?" diye hıçkırdı. "Lütfen, Ruth. Karanlık basmadan gel. Onu bulabiliriz, bulacağımızdan eminim."

Ruth, "Tabii geleceğim," dedi. "Şimdi Bryant'ı ver."

Genç adam sersemlemişti ama olan biteni daha düzgün anlatmayı başardı. Durum hâlâ çok garipti ama son günlerde Haven'da normal bir şey oluyor muydu ki? Gösteriden sonra seyirciler, Hilly ve David'i ortalığı toplamaları için yalnız bırakıp dağılmışlardı. Şimdi David yoktu. Hilly bayılmıştı ve o gün öğleden sonra olanları artık hatırlamıyordu. Sadece David'i gördüğü zaman ona bütün G. I. Joe'larını vereceğini söylüyordu. Nedenini de bilmiyordu.

Bryant, "Olabildiğince çabuk gel," dedi.

Ruth evden çıktı. Arabasına bineceği sırada bir an durdu ve Haven'ın anacaddesine gerçek bir nefretle baktı. *Bu kez ne yaptın*, diye düşündü. *Lanet olsun, yine ne yaptın?*

2

Güneş iki saat sonra batacaktı. Ruth hiç zaman kaybetmedi. Bryant, Ev Hillman, John Golden ve Barney'nin babası Henry Applegate'i Brown'ların arka avlusuna topladı. Marie de arama grubuna katılmak istedi ama Ruth onun Hilly'yle kalması için ısrar etti. Marie bu halde onlara yardım edemeyeceği gibi hepsini engelleyecekti. Tabii, daha önce çocuğu aramışlardı. Ama dalgın dalgın, şaşkın şaşkın. Sonunda Bryant'la Marie, David'in yolu aşıp ormana girdiğini düşünmüşlerdi. Bu yüzden aramaktan vazgeçmiş ama yine de amaçsızca etrafta dolaşmaya devam etmişlerdi.

Ruth bütün bunları biraz onların anlattıklarından, biraz o acayip korku dolu, dalgın bakışlarından ve çoğunu da akıllarından geçenlerden öğrendi.

Çift zihinlerinden: insan zihni ve uzaylı zihni. Tabii, "gelişme" bazen bozulup deliliğe dönüşebiliyordu. Hedef zihin, bu ikisini birleştirmeye çalışan uzaylı zihinle savaşmaya çalışırken şizofreni baş gösteriyordu. Bu kabul edilmesi gereken bir şeydi. "Yalan dansı" bu yüzden başlamıştı.

Mabel Noyes'un ölümü bu dönemi başlatabilirdi. Ne var ki, Haven sakinleri onu "dansa başlayacak" kadar sevmiyordu. Ama Hillman'lar ve Brown'lar seviliyordu. Haven tarihi boyunca hep sevilip sayılmışlardı.

Ve elbette, David Brown küçücük bir çocuktu.

Düşünce ağının içinden biri, bu Ruth'un zihniydi, çocuğun Brown'ların evinin arkasındaki kocaman otların arasına girmiş ve sonra uyuyakalmış olabileceğini düşündü. *Marie onun ormana girdiğini iddia ediyor ama bu daha akla yakın çünkü ormana girmesi için yolu aşması gerekiyor ve David uslu bir çocuk. Annesi ve babası da böyle söylüyor. Dahası, diğer herkes de öyle düşünüyor. Yanında bir büyük olmadan yolun karşı tarafına geçmemesi ona defalarca tembihlenmiş. Bu yüzden David'in ormanda olduğunu sanmıyorum.*

Ruth, "Önce çim alanı ve arka taraftaki araziyi bölüm bölüm arayacağız," dedi. "Sadece etrafta dolaşmayacak, dikkatle bakacağız."

"Ya onu bulamazsak?" Bryant korku dolu gözlerle, yalvarırcasına ona bakıyordu. "Ya onu bulamazsak, Ruth?"

Kadının konuşması şart değildi, Bryant'a bakarak düşünmesi yeterliydi. David'i çabucak bulmazlarsa birkaç yere telefon edecekti. Daha kalabalık bir arama ekibi kuracaklardı. Fenerli ve megafonlu adamlarla ormana gireceklerdi. David sabaha kadar bulunmazsa Unity'de oturan Orval Davidson'ı arayacak ve ondan tazılarını getirmesini isteyecekti. Prosedüre aşina olanlar için bildik bir yöntemdi bu. Daha önce de arama ekiplerine katılmışlardı. Özellikle av mevsimi sırasında tecrübesiz kişiler ormanda kolaylıkla kayboluyordu. Ekipler çoğu zaman onları sağ salim (ve utanç içinde) buluyordu.

Ama kimi zaman bu tecrübesiz avcıların cesetleriyle karşılaşıyorlardı.

Kimi zaman da onların izine bile rastlamıyorlardı.

Bugün David Brown'ı bulamayacaklardı. Henüz aramaya başlamadan biliyorlardı bunu. Ruth gelir gelmez, diğer herkesin

zihni birleşmiş ve bir düşünce ağı oluşturulmuştu. Göz kırpmak gibi irade dışı bir hareketti bu, içgüdülerin neden olduğu bir şeydi. Zihinlerini birleştirip David'in zihnini arıyorlardı. Zihinsel sesleri öylesine güçlüydü ki, çocuk yüz kilometrelik bir alanın içinde bir yerde olsaydı, ellerini şakaklarına bastırıp acıyla haykırırdı. Kendisini aradıklarını o kadar uzaktan bile çabucak işitirdi.

Hayır, David Brown kaybolmamıştı. O sadece... orada değildi.

Ama bu gerçeği bilen Kapıya Vuran Tommy'lerin zihniydi. Onlarsa kendilerini hâlâ "insan" sanıyorlardı, bu yüzden "yalan dansı"na katıldılar.

"Gelişme" için daha pek çok yalan gerekliydi.

En büyük yalan, kendi kendilerine söyledikleriydi. Israrla eskisi gibi olduklarını tekrarlayıp duruyorlardı.

Hepsi gerçeği biliyordu aslında. Ruth McCausland bile.

3

Saat sekiz buçukta, alacakaranlık iyice bastırırken beş kişilik grup büyümüştü. Şimdi on iki kişiydiler. Haber etrafa çabucak yayılmıştı, normal sayılmayacak kadar çabuk. Brown'ların tarafındaki bütün avluları ve tarlaları aramışlardı. İşe Hilly'nin sahnesiyle başlamışlardı, Ruth elinde güçlü bir fenerle sahnenin altına girmişti. *David yakınlardaysa burası en uygun yer, bunun altında mışıl mışıl uyuyor olabilir,* diye düşünüyordu. Ama oğlan sahnenin altında değildi. Buradaki otlar ezilmiş ve etrafa, elektrik kablolarını andıran garip bir koku yayılmıştı. Ruth bu koku yüzünden suratını buruşturmuştu. Daha sonra diğer tarafı aramaya koyulmuşlardı.

Casey Tremaine, "Sence çocuk ormanda mı, Ruth?" diye sordu.

Kadın yorgun yorgun, "Öyle olmalı," dedi. Başı tekrar ağrımaya başlamıştı. Aslında

(o, ormanda değil)

öyle olmadığını biliyordu. David'in ormanda olma ihtimali Amerika Başkanı'nın orada olma ihtimaliyle aynıydı.

Zihninin derinliklerinde tekerlemeler huzursuzca birbirini kovalıyordu.

Sonra Bryant Brown'ın elini yüzüne götürüp arkasını döndüğünü gördü. Sıkıntılı bir sessizlik oldu. Sonunda sessizliği Ruth bozdu.

"Daha fazla insana ihtiyaç var."

Casey sordu. "Eyalet polisini mi çağıracaksın, Ruth?"

Ruth hepsinin ona baktığını fark etti. Yüzlerindeki ifadeler ciddiydi.

(olmaz Ruth, olmaz)

(yabancı istemez, biz bu işi)

(kendimiz hallederiz, yabancı istemez, çünkü şu ara)

(deri değiştiriyoruz)

('gelişirken' böyle oluyor)

(çocuk ormandaysa onu duyarız)

(o bize seslenir, zihinsel olarak...)

(yabancı istemez, Ruth, hayatını tehlikeye atma)

(hepimiz seni seviyoruz ama yabancı istemez)

Bu sesler Ruth'un zihninde, o hareketsiz, nemli karanlığın içinde yankılanıyordu. Kadın onlara baktı ve yalnızca koyu siluetler ve beyaz suratlar gördü. Bir an bu yüzleri ve siluetleri insana benzetemedi. Ruth McCausland, *kaçınızın hâlâ dişleri var,* diye düşündü çılgınca.

Sonra çığlık atacağını düşünüp ağzını açtı ama normal ve sakin bir sesle konuşmaya başladı. Daha doğrusu ona öyle geldi. Zihnindeyse o tekerlemeler hiç olmadığı kadar hızlı dönüyordu.

"Şimdilik onlara ihtiyacımız yok, Casey. Öyle değil mi?"

Casey ona baktı, biraz şaşırmıştı. "Şey... Bu senin kararın, Ruth."

"Pekâlâ. Henry... John... siz hepiniz. Arkadaşlarınızı arayın. Ağaçların arasına dalmadan önce ormanı bilen elli erkek ve kadın istiyorum. Aramaya katılacak herkes yanında fener getirecek yoksa ormana yaklaşamaz. Küçük bir çocuk kayıp, bir de yetişkin birinin kaybolmasına ihtiyacımız yok."

Konuşurken güveni arttı, korkusu azaldı. Diğerleri ona saygıyla baktılar.

"Adley McKeen ve Dick Allison'ı arayacağım. Bryant eve dön ve Marie'ye bolca kahve yapmasını söyle. Uzun bir gece olacak."

Farklı yönlere dağıldılar. Telefon etmek isteyenler Henry Applegate'in evine gittiler. Aslında Brown'ların evi daha yakındı ama hiçbiri oraya gitmek istemiyordu. Durum daha da kötüleşmişti. Bryant karısına, Ruth McCausland'in, dört yaşındaki oğulları David'in geniş ormanda kaybolduğunu

(o, ormanda değil)

düşündüğünü açıklarken orada olmak hoşlarına gitmeyecekti.

Ruth yorgunluktan bitkin düşmüştü. Çıldırmak üzere olduğuna inanmayı istiyordu. Buna inanabilirse her şey o kadar kolaylaşacaktı ki.

"Ruth?"

Kadın başını kaldırdı. Ev Hillman karşısında duruyordu. Seyrelmiş, beyaz saçları rüzgârda uçuşuyordu. Korkmuş ve endişelenmiş görünüyordu.

"Hilly yine kendinden geçti. Gözleri açık ama..." Omuz silkti.

Ruth, "Çok üzgünüm," dedi.

"Onu Derry'ye götüreceğim. Marie'yle Bryant burada kalmak istiyor tabii."

"Neden ilk önce Doktor Warwick'e götürmüyorsun?"

"Derry'ye gitsek daha iyi olur." Ev gözlerini kırpmadan Ruth'a bakıyordu. Yaşlı bir adamın gözleriydi bunlar; etrafı kızarmış, nemli, mavisi solmuş fakat hiç de aptal olmayan gözler. Ruth birdenbire büyük bir heyecanla Ev'in aklından geçen-

leri *sezemediğini* fark etti. Haven'da ne oluyorsa, Ev'in de tıpkı Bobbi'nin arkadaşı gibi buna bağışıklığı vardı. Her şey onun etrafında olup bitiyordu, yaşlı adam da durumun farkındaydı ama olanların bir parçası değildi.

Ruth'un heyecanının yerini acı bir haset aldı.

"Bence Hilly'nin Haven'dan ayrılması daha iyi. Sen de öyle düşünmüyor musun, Ruthie?"

Kadın zihninde yükselen sesleri, David'in orada olmayışını düşünerek usulca, "Evet..." dedi. *Onlar insan değil mi? Hayır insanlar, fakat...*

"Evet, sanırım buradan ayrılsa daha iyi olur."

"Sen de bizimle gelebilirsin, Ruthie."

Ruth, Ev'e uzun uzun baktı. "Hilly bir şey mi yaptı, Ev? Aklında onun adını görüyorum. Başka bir şey okuyamıyorum. Sadece bu isim neon ışıkları gibi yanıp yanıp sönüyor."

Ev Hillman da ona dikkatle baktı. Akıllı ve mantıklı Ruth McCausland'in, aklından geçenleri okuduğunu ya da öyle sandığını söylemesine şaşmış gibi bir hali yoktu.

"Belki. Bir şey yapmış gibi davranıyor. Belki de kendinden geçmesinin nedeni bu. Öyleyse bile suç yine de Hilly'nin değil, Ruthie. Haven'da neler oluyorsa... asıl neden bu."

Bir kapı sesi duydular. Ruth, Applegate'lerin evine doğru baktı. Birkaç kişi o tarafa geliyordu.

Ev önce etrafına bir göz attı, sonra da Ruth'a baktı.

"Bizimle gel, Ruth."

"Kasabamı bırakayım mı? Ev, bunu yapamam."

"Pekâlâ. Hilly bir şey hatırlarsa..."

"Bana haber ver."

"Verebilirsem..." diye mırıldandı yaşlı adam. "Sana kötü şeyler yapabilirler, Ruthie."

Ruth başını salladı. "Evet, biliyorum."

Henry Applegate, "Geliyorlar, Ruth," diyerek soğuk ve sorgulayan bakışlarını Ev Hillman'a dikti. "Bir sürü insan geliyor."

Ruth, "Güzel," dedi.

Ev de gözlerini kırpmadan Applegate'e baktı. Sonra da dönüp uzaklaştı. Ruth yaklaşık bir saat sonra, ormanı arayacak grupları düzenlerken Ev'in eski arabasının Brown'ların garaj yolundan indiğini ve Bangor'a doğru döndüğünü gördü. Yaşlı adamın yanında minik, siyah bir siluet vardı. Hilly'ydi bu. Vitrin mankeni gibi hiç kımıldamadan oturuyordu.

Ruth, *ikinizin de şansı açık olsun*, diye düşündü. Ve o anda, kalbi sızlayarak, bu korkunç kâbustan kurtulmayı diledi.

Yaşlı adamın arabası ilk tepeyi tırmanarak gözden kaybolunca çevresine bakındı. Aşağı yukarı yirmi beş erkek ve on iki kadın yolun iki tarafında hareketsiz duruyor ve öylece onu

(seviyorlar)

izliyorlardı.

Ruth yine biçimlerinin değişip çarpıldığını, insanlıktan çıktıklarını düşündü. Evet, gerçekten, "dönüşüyorlardı." Düşünmek istemediği bir şey halini alıyorlardı... Kendisi de.

Son derece tiz bir sesle, "Aptal aptal ne bakıyorsunuz?" diye seslendi. "Haydi, gelin! David Brown'ı bulmaya çalışalım!"

4

Çocuğu o gece bulamadılar. Pazartesi günü de. Hava çok sıcak, etraf da çok sessizdi. Bobbi Anderson ve arkadaşı da aramaya katılmıştı. Eski Garrick çiftliğinin arka tarafından gelen kazı sesi bir süre sustu. Bobbi'nin arkadaşı Gardener'ın akşamdan kalma bir hali vardı. Rengi çok soluktu, hasta gibi görünüyordu. Ruth onu görünce, *akşamı çıkaramaz*, diye düşündü. Düşüp bayılacak gibi olur ve aramaları aksatırsa, Ruth onu eve gönderecekti. Ama adam akşamdan kalma da olsa dayandı.

Ruth'un durumu da iyi sayılmazdı. David'i bulmaya çalışırken kafasındaki o sinsi değişikliklere engel olmaya çalışıyordu.

Pazartesi sabahı şafaktan önce iki saat uyumuştu. Huzursuz bir uykuydu. Sonra diğerlerine katılmıştı yeniden. Arka arkaya

kahve içiyor, ondan bundan sigara üzerine sigara alıyordu. Artık dışarıdan yardım istemeyi düşünmüyordu. Çünkü dışarıdan gelenler, Haven'ın Tuhaflıklar Kasabası'na dönüştüğünü hemen fark edeceklerdi. Ve o zaman kayıp çocukla değil, Havenlılarla ilgilenmeye başlayacaklardı. David de asla bulunamayacaktı.

Sıcaklık güneş battıktan sonra da devam etti. Uzaklarda şimşekler çakıyordu ama ne rüzgâr esiyor, ne de yağmur yağıyordu. Sık çalıların arasında sivrisinekler vızıldıyordu. Dallar çatırdıyor, ıslak toprakta güçbela ilerleyen ya da sendeleyen adamlar küfrediyorlardı. El fenerleri amaçsızca sağa sola çevriliyordu. Herkes telaşlıydı ama işbirliği yapan da yoktu, hatta birkaç kişi yumruklaşmıştı. Zihinsel iletişim Haven'a barış ve uyum getirmemişti. Hatta, tam tersi olmuştu. Ruth elinden geldiği kadar durumu idare ediyordu.

Derken gece yarısından biraz sonra, salı sabahının ilk saatlerinde sanki dünya birdenbire ondan uzaklaştı. Ruth fenerin elinden düştüğünü gördü. Film izler gibiydi. Alnındaki ve yanaklarındaki sıcak terler buz kesti. Başındaki korkunç ağrı iyice arttı ve beyninin içinde adeta bir şey patladı. Bunu gerçekten *duydu;* sanki beyninin tam ortasında biri silah patlatmıştı. Sonra dizleri boşaldı. Çalıların üzerine düştü.

Seslenmek istedi ama beceremedi.

Diğerleri onu yine de duydular.

Ayak sesleri yaklaştı. Fenerlerin ışıkları kesişti. Biri

(Jud Tarkington)

bir başkasına

(Hank Buck)

çarptı ve iki adam bir an birbirine nefretle baktı.

(ayak altında dolaşma, ahmak)

(bu fenerle kafanı patlatırım, Buck, yemin ediyorum yaparım)

Sonra bütün düşünceler gerçek ve tartışmasız bir

(hepimiz seni seviyoruz, Ruth, "gelişmene" yardım edeceğiz)

şefkatle kadının üzerinde toplandı ama bu insanı bunaltan bir şefkatti ve Ruth'u korkutmuştu. Birileri ona dokundu, sırtüstü çevirdi ve

(hepimiz seni seviyoruz ve "gelişmene" yardım edeceğiz)

yavaşça kaldırdı.

(ben de sizi seviyorum... ama şimdi lütfen çocuğu bulun, buna odaklanın, David Brown'a odaklanın, kavga etmeyin, tartışmayın)

(hepimiz seni sveiyoruz, Ruth)

Ruth bazılarının ağladığını, bazılarınınsa (görmek istemese de) kavgaya hazırlanan köpekler gibi ağızlarını gerip başlarını kaldırdığını gördü.

5

Ad McKeen, Ruth'u evine götürdü. Hazel McCready de onu yatağına yatırdı. Ruth karman çorman, çılgın rüyalar görmeye başladı. Salı sabahı uyandığında bu kâbuslardan sadece birini anımsayabildi: David Brown neredeyse havasız bir boşlukta inleyerek son nefesini veriyordu. Pasparlak yıldızlarla dolu kapkara bir gökyüzünün altında, kapkara toprağın üzerinde yatıyordu. Bu toprak sert, kuru ve çatlaktı. Çocuğun ağzıyla burnundan kanlar fışkırıyordu, gözleri yuvalarından fırlamıştı. Ruth tam o anda uyandı ve inleyerek yatakta doğruldu.

Belediyeye telefon etti. Ona Hazel cevap verdi. Kasabadaki eli ayağı tutan her erkek ve kadının ormanda hâlâ çocuğu aradıklarını söyledi. "Ama onu yarına kadar bulamadıkları takdirde..." Hazel cümlesini tamamlamadı.

Ruth yeniden arama ekibine katıldı. Salı sabahı saat onda, gruplar artık ormanın on beş kilometre içine girmişlerdi.

Newt Berringer Ruth'a baktı ve "Burada

(olmanın bir anlamı yok, Ruth)

bunu sen de biliyorsun," diye tamamladı yüksek sesle.

Ruth ondan umulmayacak kaba bir tavırla, "Bu benim bileceğim iş, Newt," dedi. "Şimdi bırak da çocuğu arayayım."

Öğleden sonra, o uzun ve boğucu saatler boyunca çabaladı. Sesi kısılıncaya kadar, "David!" diye bağırdı. Hava kararırken Beach Jernigan onu arabayla kasabaya geri götürdü. Beach'in kamyonetinin arkasındaki muşambanın altında bir şey vardı. Ruth bunun ne olduğunu bilmiyordu, bilmek de istemiyordu zaten. Sadece ormanda kalmak istiyordu ama gücü tükenmişti ve yeniden bayılırsa bir daha aramaya katılmasına izin vermeyeceklerinden korkmuştu. Zorla yemek yemeye, sonra da altı saat uyumaya karar verdi.

Evde bir sandviç yaptı. Çok istemesine rağmen dolaptan kahve değil, bir bardak süt aldı. Bebeklerin durduğu odaya gidip koltuğuna oturdu. Sandviçini ve sütünü önündeki masaya koydu. Ruth bebeklerine baktı. Bebekler de cam gözleriyle ona.

Artık ne eğlence var ne de kahkaha, diye düşündü. Sessiz bir toplantı başladı. *Eğer dişlerinizi ya da dilinizi gösterirseniz...*

Düşünce uzaklaşıp kayboldu.

Bir süre sonra gözlerini açıp saatine baktı. Tam anlamıyla uyanmamıştı ama aklı başında gibiydi. Gözleri irileşti. Sandviçi ve sütü buraya sekiz buçukta getirmişti ve hâlâ öylece duruyorlardı. Ama şimdi saat on biri çeyrek geçiyordu.

Ve... ve bebeklerden bazılarının yeri değişmişti.

Bavyera yöresel kıyafeti giymiş Alman oğlan artık kimonolu Japon bebekle sarili Hint bebeğin ortasında oturmuyordu, porselen bebeğe yaslanmıştı. Ruth ayağa kalktı, kalbi yerinden çıkacakmış gibi çarpıyordu. Kachina bebeği, çuval kumaşından yapılmış Haiti voodoo bebeğinin kucağında oturuyordu. Yosun adam yerde uzanmış, tavana bakıyordu, başı darağacına çekilmiş gibi bir yana dönmüştü.

Bebeklerimi kim elledi? Kim geldi buraya?

Ruth deli gibi etrafına bakındı, odanın bir zamanlar Ralph'in olan köşesinde bir an için, üvey çocuklarını döven, Elmer Haney'yi

aptal sırıtışıyla ona bakarken göreceği sandı. *Sana söylemiştim kadın: Sen her işe burnunu sokan bir kaltaksın, başka bir şey değil.*

Ama orada kimse yoktu.

Kim girdi buraya? Bebeklerimin yerini kim de—

Biz kendimiz yer değiştirdik, hayatım.

Sinsi bir sesti bu. Kıkır kıkır gülüyordu üstelik.

Ruth bir elini ağzına götürdü. Gözleri daha da irileşti. Sonra karatahtadaki eciş bücüş yazıyı gördü. Bunu yazmak için epey uğraşmış olmalılardı, tebeşir birkaç yerinden kırılmıştı.

DAVID BROWN ALTAIR-4'te

Ne? Ne? Bu ne demek—

Kachina bebeği, *yani David çok uzaklarda,* diye cevap verdi. Pamuktan yapılmış bebeğin gövdesinden yeşil bir ışık çıktı. Ruth ona bakarken ahşap suratı korkunç bir gülümsemeyle yarıldı. Ölü bir cırcır böceği ağzından yere düştü. *Çok uzağa gitti, çok uzağa, çok...*

Ruth haykırdı. "Olamaz! Buna inanmıyorum!

Ah, Ruth... bütün kasaba çok ileri gitti. Çok ileri, çok ileri—

Hayır!

Kayboldu, kayboldu—

Kâğıt hamurundan yapılmış Grenier bebeğinin gözleri birdenbire o yeşil ışıkla doldu. *Sen de yolunu kaybettin artık. Sen de diğerleri gibi anormalsin. Burada kalmak için David Brown'ı bahane ettin...*

Hayır.

Şimdi bütün bebekler kımıldıyordu. Sonunda bütün oda yemyeşil olana dek, yeşil ışık birinden diğerine geçti. Parlayıp sönen bir şeydi bu. Kapıldığı dehşet yüzünden midesi bulanan Ruth kendini iğrenç bir zümrüt kalbe hapsedilmiş gibi hissetti.

Bebekler cam gözleriyle ona bakıyorlardı. Ruth en sonunda Edwina Thurlow'un niçin bebeklerden o denli korktuğunu anlamıştı.

Şimdi kendi aralarında sinsice fısıldaşıyor, Ruth'a da sesleniyorlardı. Onların sesi aynı zamanda kasabanın sesiydi. Ruth McCausland bunu biliyordu.

Ruth, kasabanın... ve kendisinin aklı başında olduğunu gösteren son şeyin onlar olduğunu düşündü.

Porselen bebek ağzından yeşil ışıklar saçarak, *bir şeyler yapılması gerekiyor, Ruth,* dedi. Sesi, Beach Jernigan'ın sesiydi.

Birilerini uyarmalısın. Bu sözleri söyleyen lastik gövdeli Fransız bebeğiydi. Ses ise Hazel McCready'ye aitti.

Nixon bebeği, ilkokul öğretmeni John Enders'ın sesiyle, *ama artık kasabadan ayrılmana izin vermeyecekler, Ruth,* dedi.

1910'dan kalma lastik bebek, Justin Hurd'ün sesiyle, *seni seviyorlar, Ruth,* dedi. *Ama kasabadan ayrılmaya kalkarsan seni öldürürler. Bunu biliyorsun değil mi?*

Bir işaret vermem gerek.

Evet, işaret vermen gerek, Ruth. Bizi nasıl kullanacağını—

Biliyorsun, biz sana yol gösterebiliriz, biz biliyoruz.

Ruth ayaklarını sürüyerek birkaç adım geriledi. Sesleri duymamak için elleriyle kulaklarını kapadı. Ağzı çarpıldı. Dehşete kapılmıştı. Onu en çok korkutan, bu çarpıltılmış gerçekleri dile getiren seslerin aklı başında yaratıklara ait olduğunu sanmasıydı.

Haven'ın tüm deliliği bu gece burada toplanmıştı.

İşaret ver, sana yol gösterebiliriz, biz biliyoruz, sen de öğrenmek İSTİYORSUN, belediye binası Ruth, saat kulesi—

O fısıltılı sesler şarkı söylercesine aynı şeyleri tekrarlıyordu: Belediye binası, Ruth! Evet! Evet, doğru! Belediye binası! Belediye binası! Evet!

Ruth, "Susun!" diye haykırdı. "Susun! Susun! Lütfen susun artık—"

Sonra on bir yaşındayken kazandığı koşunun ardından bayıldığı gibi düşüp bayıldı.

6

O gece daha sonra biraz kendine geldiğinde, arkasına bakmadan sendeleye sendeleye yatak odasına indi. Arkasına bakmaya korkmuştu. Kafasının, çok nadir de olsa içkiyi biraz fazla kaçırıp akşamdan kalma bir halde uyandığı zamanlardaki gibi zonkladığını fark etti. Viktoryen tarzı eski ev fırtınaya yakalanmış bir yelkenli gibi gıcırdıyordu. Çalışma odasında, yerde baygın yatarken Maine'de müthiş bir fırtına çıkmıştı. Orta batıdan gelen soğuk bir dalga, durgun sıcaklığı ve nemi kovalayıp New England'a yayılmaya başlamış ve bir buçuk hafta boyunca etkisini sürdürmüştü. Hava değişimine bazı yerlerde korkunç yıldırımlar eşlik etmişti. Haven en kötü hava şartlarından esirgenmiş olsa da elektrik kesilmişti ve birkaç gün boyunca gelmeyecekti.

Ama elektrik kesintisi önem teşkil etmiyordu, zira Haven'ın kendi eşsiz güç kaynakları vardı artık. Önemli olan havanın değişmesiydi. Bu yüzden Ruth Haven'da baş ağrısıyla uyanan tek kişi değildi.

Güçlü rüzgârlar lanetli havayı doğuya, okyanusa doğru sürüklerken kasabadaki herkes, en yaşlısından en gencine, aynı hisle gözünü açtı.

7

Ruth çarşamba günü öğleden sonra bire kadar uyudu. Kalktığı zaman başı hâlâ biraz ağrıyordu ama iki aspirin bu kadarını geçirmeye yetti. Beşe doğru kendini uzun zamandır hissetmediği kadar iyi hissetti. Vücudu sızlıyordu, kasları kaskatı kesilmişti ama bunlar temmuz ayının başından beri canını sıkanların yanında hiç kalırdı. Bu tür rahatsızlıklar Ruth'un keyfini kaçıramazdı. David Brown'la ilgili korkuları bile dengesini büsbütün bozamadı.

Ruth'un anacaddede yanından geçtiği herkesin suratında sersem bir ifade vardı, sanki peri masallarındaki bir cadının büyüsünden yeni kurtulmuşlardı.

Ruth, belediye binasındaki bürosuna giderken şakaklarındaki saçları uçuran rüzgârın zevkini çıkardı. Koyu mavi gökyüzünde ilerleyen bulutları seyretti: Sonbahara özgü bir gökyüzünü andırıyordu. Birkaç çocuğun ilkokulun arkasındaki geniş düzlükte uçurtma uçurduklarını görünce yüksek sesle güldü.

Ama daha sonra, hızlıca topladığı küçük grupla konuşurken o keyifli halinden eser kalmamıştı. Bu grup, Haven belediye meclisinin üç üyesi, belediye sözcüsü ve tabii Bryant ve Marie Brown'dan oluşuyordu. Ruth söze eyalet polisini çağırmadığı, hatta çocuğun kaybolduğunu bildirmediği için özür dileyerek başladı. "Ama David'i kısa sürede bulacağımızı sanıyordum. Muhtemelen o ilk gece. Ya da hiç olmadı ertesi gün. Bu aslında bir mazeret değil, Haven'ın komiseri olarak yaptığım en büyük hata. Eğer David'e bu yüzden bir şey olursa, kendimi hiçbir zaman affetmem."

Bryant sadece başını salladı, sersemlemiş ve hasta görünüyordu. Ama Marie masanın üzerinden uzanıp Ruth'un elini tuttu.

Usulca, "Kendini suçlama," dedi. "Başka nedenler de vardı. Bunu hepimiz biliyoruz." Diğerleri başlarıyla onu onayladı.

Ruth aniden, artık diğerlerinin düşüncelerini okuyamadığını fark etti. Zihni ona hemen karşılık verdi. *Gerçekten daha önce okuyabiliyor muydun, Ruth? Gerçekten? Yoksa bu, David Brown yüzünden duyduğun endişenin yarattığı bir halüsinasyon muydu?*

Evet, evet, okuyabiliyordum.

Bütün bunların halüsinasyon olduğuna inanmak daha kolaydı fakat bu doğru değildi. Ruth gerçeği kavrarken başka bir şeyin daha farkına vardı. Aslında o sesleri hâlâ duyabiliyordu ama fısıltı halinde. Ne düşündüklerini anlayamıyordu. Peki ya Haven sakinleri, onlar da kendisini hâlâ işitiyorlar mıydı?

Ruth zihninin içinden avaz avaz bağırdı. *Hâlâ Orada Mısınız?*

Marie Brown sanki başına birdenbire bir ağrı saplanmış gibi ellerini şakaklarına götürdü. Newt Berringer kaşlarını iyice çattı. Önündeki not defterine birtakım şekiller çizen Hazel McCready, Ruth yüksek sesle konuşmuş gibi başını kaldırdı.

Alı, evet. Beni hâlâ duyuyorlar.

Sonra, "İyi ya da kötü, olan oldu artık," dedi. "David için eyalet polisine başvurmamın zamanı geldi de geçti bile. Bunun için izin veriyor musunuz?"

Normal koşullarda onlara böyle bir soru sormak aklına bile gelmezdi. Ne de olsa ona ödenen cüzi maaşı soruları cevaplaması için alıyordu, sorması için değil.

Ama Haven'da durum çok farklıydı artık. Serin rüzgâra ve temiz havaya rağmen durum farklıydı.

Diğerleri hayretle ona baktı, adeta şok geçiriyorlardı.

Ruth, birdenbire onların zihinlerinden geçen sesleri açıkça duydu. *Olmaz, Ruth, olmaz... Yabancı istemez... Biz hallederiz... Tam "gelişirken" yabancılara gerek yok... şşşşşt... Sakın ha, Ruth... şşşşşt...*

Dışarıda rüzgâr birdenbire şiddetlenerek Ruth'un odasındaki camları zangırdattı. Adley McKeen sesin geldiği yöne doğru baktı... diğerleri de öyle yaptı. Sonra Adley'nin yüzünde şaşkın, tuhaf bir gülümseme belirdi.

"Tabii, Ruth," dedi. "Eyalet polisine haber verme vaktinin geldiğini düşünüyorsan öyle yap. Biz sana güveniyoruz, değil mi?"

Diğerleri onayladı.

Hava değişmişti. Rüzgâr esiyordu. Çarşamba günü öğleden sonra, David Brown dosyasıyla eyalet polisi ilgilenmeye başladı. O akşam haberlerde David'in fotoğrafı gösterildi ve çocuğu görenlerin acilen polisi araması istendi.

8

Ruth McCausland durumu cuma günü kavradı. Çarşamba ve perşembe günü planlarına geçici olarak ara vermişlerdi. Aslında gitgide deliliğe sürükleniyordu.

Zihninin bulanık bir köşesi bunu anlıyor, üzülüyor... ama olan bitene engel olamıyordu. Yalnızca bebeklerinin sesinde delilikle birlikte bir parça da gerçeklik olduğunu umuyordu.

Ruth o gün mutfak çekmecesinden, et kesmek için kullandığı en keskin bıçağı aldı. Yukarıya, bebek odasına çıktı.

İçerisi o pis yeşil ışıkla aydınlanmıştı. Kapıya Vuran Tommy'lerin ışığıyla. Şimdi kasabada herkes onlara böyle sesleniyordu. Hiç de fena bir isim sayılmazdı, öyle değil mi? Evet. Kapıya Vuran Tommy'ler.

Bir işaret yolla. Artık tek yapabileceğin bu. Seni ortadan kaldırmak istiyorlar, Ruth. Seni seviyorlar ama bu sevgi artık öldürme isteğine dönüştü. Belki bunun içinde çarpık bir saygı da var. Çünkü senden hâlâ korkuyorlar. Şimdi bile. Sen de onlar gibi çıldırmış olmasan bile. Belki biri işaretini duyar... ya da görür ve durumu anlar.

9

Şimdi karatahtada belediye binası kulesinin biçimsiz bir resmi vardı... Bir birinci sınıf öğrencisinin elinden çıkmış gibi görünüyordu.

Ruth o odada, bu sönüp parlayan korkunç ışıkta, bebeklerin üzerinde çalışmaya dayanamayacaktı. Onları (Fransız madamı, 19. yüzyıl soytarısını) teker teker kocasının çalışma odasına götürdü ve karınlarını yardı. İçlerine piller, teller, hesap makinelerinden çıkardığı devre kartları ve tuvalet kâğıdı rulolarından oluşan aletleri yerleştirdi. Sonra yarılmış karınları sert, siyah bir

iplikle çabucak dikti. Kocasının çalışma masasına dizdiği bebekler ona ölü çocuklar gibi görünmeye başladı. Dehşet verici kitlesel bir zehirlenmenin kurbanları gibi... Öldükten sonra soyulmuş kurbanlar...

Her dikişin ortasında boş bir alan bırakmıştı. Yerleştirdiği tuvalet kâğıdı ruloları tuhaf bir teleskop gibi bu boşluklardan dışarı çıkıyordu. Rulolar kartondan da olsa oluşturulan enerjiyi yönlendirebileceklerdi. Ruth bunu nereden bildiğini ya da tüm bu düzenekleri nasıl yaptığını bilmiyordu.... Bilgi sanki havada belirmişti. David Brown'ın

(Altair 4'te)

kaybolması gibi.

Bebeklerin tombul, savunmasız karınlarına bıçağı her saplayışında içlerinden yeşil bir ışık çıkıyordu.

Şimdi

(işaret yolluyorum)

sahip olduğum tüm çocukları öldürüyorum.

İşareti düşün. Çocukları değil işareti düşün...

Ruth uzatma kablolarıyla bebekleri düzgünce birbirine bağladı. Kabloların ucundaki yalıtkan maddeyi soydu ve ve ışıldayan bakırı, Beach Jernigan'ın on dört yaşındaki oğlu Hump'ın tüm bu delilik başlamadan bir hafta önce el koyduğu fişeğinin içine yerleştirdi. Sonra bir an boş bebek odasının kapısından kararsızca içeri baktı. Karatahtaya çizdiği, belediye binası kulesinin resmini görebilecek kadar ışık vardı. Herhalde bilincini yitirdiği, gitgide uzayan o boşluklardan birinde yapmıştı bu çizimi.

Çizdiği kuledeki saat üçü gösteriyordu

İşi bırakıp yatmaya gitti. Hemen uykuya daldı ama rahatsız bir uykuydu bu. Dönüyor, çırpınıyor, inliyordu. O sesler uykusunda bile zihnindeydi: intikam planları, kek tarifleri, seks fantezileri, düzensizlikten kaynaklanan endişeler, acayip makineler ve düzeneklerle ilgili fikirler, güç sahibi olma hayalleri. Kirli bir

dere gibi akan, kasaba sakinlerine ait bu düşünce selinde insani hiçbir şey yoktu ve bu kâbusun içinde bile Ruth McCausland'in o inatçı, akıllı yanı gerçeği kavrıyordu. Bu, yıllarca birlikte yaşadığı insanların değil, yabancıların, Kapıya Vuran Tommy'lerin sesiydi.

10

Ruth perşembe günü öğleye doğru şunu anladı: Havanın değişmesi hiçbir sorunu çözmemişti.

Eyalet polisleri geldi ama geniş çapta bir aramaya girişmediler. Ruth'un her zamanki gibi tam ve ayrıntılı raporundan, dört yaşındaki David Brown'ın belirtilen bölge dışına çıkamayacağı anlaşılıyordu. Bu durumda çocuk ancak kaçırılmış olabilirdi. Polis şimdi bunun üzerinde duracaktı. Ruth raporun yanı sıra bir de bölgenin haritasını hazırlamıştı.

Canavar Dugan o akşam ona, "Çok dikkatli çalışmışsın, her tarafı aratmışsın, Ruthie" dedi kaşlarını çatarak. "Hep böyleydin. Ama şimdiye kadar John Wayne'e yakışacak bir şey yaptığını hiç görmemiştim."

"Butch ben çok üzg—"

"Neyse..." deyip omuz silkti. "Olan oldu, öyle değil mi?"

"Öyle." Ruth keyifsizce gülümsedi. Bu Ralph'in sık kulandığı bir sözdü.

Canavar Dugan birçok soru sordu ama Ruth'un istediğini, yani "Haven'daki bu gariplik nedir, Ruth?" sorusunu sormadı. Şiddetli rüzgârlar kasabanın havasını temizlemiş, bu yüzden dışarıdan gelen hiç kimse bir gariplik olduğunu fark edememişti.

Ama rüzgâr sorunu sonlandırmamıştı. O uğursuz büyü devam ediyordu. Bir noktadan sonra kendi başına ilerlediği belliydi. Ruth o noktaya eriştiklerinin farkındaydı. *Bir grup doktor Haven sakinlerini muayene edebilse neler bulur acaba,* diye düşünü-

yordu. Kadınlarda demir eksikliği mi? Erkeklerde ani saç dökülmesi mi? Dişlerin dökülmesine karşılık gözlerin keskinleşmesi (bilhassa çevresel görüş) mi? Ürkütücü derecede zeki ve adeta zihin okuyabilen insanlar mı?

Çarşamba gecesi Ruth'un iki dişi daha düşmüştü. Birini perşembe sabahı yastığının üzerinde bulmuştu, diş perisine sunulan garip orta yaş adağı. Diğeri ortada yoktu. Herhalde yutmuştu. Zaten bir önemi yoktu.

11

Belediye binasını uçurma arzusu Ruth'ta deli bir istek halini almıştı, aklında hep bu vardı. Bebeklerin fısıltıları beyninde dolaşıp duruyordu. Cuma günü kendini kurtarmak için son bir çaba gösterdi.

Haven'dan ayrılmaya karar verdi. Burası onun kasabası değildi artık. Haven'da bu kadar süre kalmasının Kapıya Vuran Tommy'lerin hazırladığı bir tuzak olduğunu seziyordu şimdi... Tıpkı David Brown tuzağına düştüğü gibi buna da kapana kısılan şaşkın bir tavşan gibi düşmüştü.

Eski arabasının çalışmayacağını düşündü. Herhalde motorunu bozmuşlardı. Ama çalıştı.

Bu kez Haven'dan çıkmasına izin verilmeyeceğini düşündü. Deli gibi gülümseyerek onu durduracaklar ve bitmek bilmez bir şekilde, "hepimiz-seni-seviyoruz-Ruth" deyip duracaklardı. Ama öyle olmadı.

Ruth anacaddeden inip kasaba merkezinin dışına çıktı. Dimdik oturuyordu, direksiyonu kavrayan eklem yerleri bembeyaz kesilmişti. Yüzündeki gülümseme donmuş gibiydi. Aklından hep

(bu köşe yaz köşesi, bu köşe kış köşesi)

tekerlemeler geçiyordu. Zaman zaman belediye binasının kulesine bakma isteğine kapılıyordu

(işaret gönder Ruth)

(evet güzel bir patlama)

(bum, havaya uçur onu, Altair 4'ten bile duyulsun)

ve elinden geldiğince bu isteğe direniyordu.

Haven'da yaşananlarla ilgili işaret göndermek için kuleyi havaya uçurma dürtüsü manyakçaydı. Tavuk kızartmak için evini yakmaya benziyordu bu.

Kule görüş açısından çıkınca daha iyi hissetti.

Derry Yolu'na çıkınca arabasını olabildiğince (eski olmasına rağmen hâlâ şaşırtıcı derecede hızlı bir araçtı) gazlama isteğine direnmek zorunda kaldı. Aslanların ininden kaçabilen şanslı biri, hatta bunu şanstan ziyade sezgileriyle başaran biri gibi hissetti kendini. Kasabadakilerden uzaklaştıkça, kafasında vızıldayan sesler azaldıkça, geç de olsa birilerinin peşine düştüğünü hissetmeye başladı.

İzlendiğini ve onu yeniden Haven'a götürmek isteyeceklerini düşünerek tekrar tekrar dikiz aynasına baktı. Geri dönmesi için ısrar edeceklerdi.

Onu, gitmesine izin veremeyecek kadar çok seviyorlardı.

Ama yol bomboş uzanıyordu. Dick Allison, kasabanın üç itfaiye aracından birine atlayıp peşinden gelmemişti. Yeşil aracına binip yola düşmüş Newt Berringer yoktu. Sarı arabasında direksiyon sallayan Bobby Tremain de görünmüyordu.

Ruth, Haven-Albion sınırına yaklaşırken gaza bastı. Kasaba sınırına yaklaştıkça, son iki hafta boyunca yaşadıkları ona şimdi çok daha fazla korkunç ve çarpık bir kâbus gibi görünmeye başlamıştı.

Artık geri dönemem. Dönemem.

Gaz pedalına basan ayağı kurşun gibi ağırlaşmıştı sanki.

Sonunda bir şey onu uyardı, belki de o seslerin açıkladığı ve bilinçaltının arşivlediği bir şey. Artık hem uykusunda hem de uyanıkken her türlü bilgiyi alabiliyordu. Sınır levhası göründüğünde

A
L
B
I
O
N

Ruth ayağını gaz pedalından çekti ve frene bastı. Araba sert bir şekilde durdu. Asfalt yoldan çıkıp hafif bayıra tırmandı. Arkasında bembeyaz ve kuru bir toz bulutu havalandı. Rüzgâr dinmişti. Haven'ın havası yeniden ölü gibi kıpırtısızdı. Kaldırdığı tozun bir müddet havada asılı kalacağını düşündü Ruth.

Elleriyle direksiyonu sıkı sıkı tutarken kendine kendine, *neden durdum*, diye sordu.

Düşünüyordu. Cevabı neredeyse biliyordu. Onun da

(gelişmeye)

başladığını biliyordu. Ya da tahmin ediyordu.

Bir engel mi? Düşündüğün bu mu? Kasaba sınırına görünmez bir engel mi kurdular? Tüm Haven'ı karınca çiftliğine ya da üzerine kâse kapatılmış bir yere dönüştürdüler, öyle mi? Ruth, bu çok gülünç!

Öyleydi de. Sadece mantığı ve tecrübeleri değil, duyuları da durumun böyle olduğunu söylüyordu. Direksiyon başında oturmuş, New Jersey, Bergenfield'dan yayın yapan, soft caz çalan bir radyo dinlerken yanından, muhtemelen Derry'ye giden tavuk dolu bir kamyon geçti. Birkaç saniye sonra başka bir araba diğer yöne doğru gitti. Direksiyonda Nancy Voss vardı. Arabanın arkasındaki çıkartmada ACELE POSTA BİZİM İŞİMİZ yazıyordu.

Nancy, Ruth'a hiç bakmadan yoluna devam etti. Herhalde Augusta'ya gidiyordu.

Ruth kendi kendine, *gördün mü bak, hiçbir şey onları durdurmuyor*, dedi.

Zihni, *öyle*, diye fısıldadı. *Onları kimse engellemez, Ruth. Engel olmak istedikleri sensin. O engel senin için. Bir de Bobbi Anderson'un*

arkadaşı için. Belki bir iki kişi için daha. Haydi! Bana inanmıyorsan arabayı o görünmez engele doğru hızla sür! Hepimiz seni çok seviyoruz ve böyle kaza yaptığını görmek hiç hoşumuza gitmeyecek... Ama bunu engelleyemeyiz... Engelleyemeyiz.

Ruth arabadan inip Haven-Albion sınırına gitti. Uzun gölgesi peşinden sürükleniyor, sıcak temmuz güneşi başını kavuruyordu. Anderson'ın çiftliğinin arka tarafından gelen hafif ama düzenli makine homurtusunu duydu. Yine kazıyorlardı orayı. David Brown yüzünden yaptıkları tatil sona ermişti. Ruth onların bir şeye yaklaştıklarını seziyordu. Kapıldığı telaş ve panik arttı.

Ruth sınır levhasına vardı... yanından geçti... yürümeye devam etti... ve gitgide artan tuhaf bir umut hissetti. Haven'dan çıkmıştı. Albion'daydı. Az sonra haykırarak en yakındaki eve koşacaktı. En yakındaki telefona.

Yavaşladı...

Yüzünde hayret dolu bir ifade belirdi... ve bu sonra dehşete dönüştü.

Yürümek giderek zorlaşıyordu. Hava sanki katılaşıyor, elastik bir hal alıyordu. Ruth yanaklarının, alnının gerildiğini, göğüslerinin düzleştiğini hissedebiliyordu.

Ruth başını eğip yürümeye devam etti. Kendini zorlarken dudakları aşağıya doğru sarktı, boynundaki damarlar belirginleşti. Fırtınaya karşı yürümeye çalışan bir kadına benziyordu. Oysa yolun iki yanında yer alan ağaçların yaprakları neredeyse hiç kımıldamıyordu. Şimdi gözünün önüne gelen görüntü, Anderson'ın özel şofbeninin en dibine erişmek istediğinde Gardener'ın düşündüğü şeyin tıpatıp aynısıydı; sadece boyutları farklıydı. Ruth yola dev bir kadının giyebileceği, görünmez kocaman bir naylon çorap germişler gibi hissetti. *Yok gibi denen çorapları duymuştum*, diye düşündü çılgınca, *ama bu kadarı gerçekten saçma.*

Göğüsleri baskı yüzünden acımaya başladı. Sonra ayakları birdenbire toprağın üzerinde kaydı. Ruth iyice paniğe kapıldı.

Biraz ilerliyor ama sonra elastik ve görünmez engel onu olduğu yere geri itiyordu.

Dönmeye, engel onu fırlatmadan kendi isteğiyle uzaklaşmaya çabaladı. Ama yine ayağı kaydı. Geldiği yöne doğru itilirken gözleri geçirdiği şok yüzünden irileşti, ayakları yerde süründü. Kocaman, lastik bir balon tarafından itilmek gibi bir histi bu.

Bir an ayakları yerden tamamen kesildi. Sonra dizüstü yere düştü, dizleri sıyrıldı, elbisesi yırtıldı. Ayağa kalktı ve geri geri arabasına doğru gitti. Canı yandığı için ağlamaklıydı.

Yirmi dakika kadar direksiyonun başında oturdu. Dizlerindeki zonklamanın geçmesini bekliyordu. Zaman zaman Derry Yolu'nda her iki yönden arabalar ve kamyonlar geçiyordu. Bir ara bisikletiyle Ashley Ruvall'ın geldiğini gördü. Oltasını yanına almıştı. Ruth'u görünce elini kaldırıp selam verdi.

"Mefhaba, Bafan McCaufland!" diye neşeyle seslendi. Sırıtıyordu. *Peltek peltek konuşmasına şaşmamak lazım,* diye düşündü Ruth, *çocuğun bütün dişleri dökülmüş, hepsi.*

Ashley, "Sizi sefiyoruz, Bafan McCaufland..." diye seslenince buz kesildi.

Uzun bir süre sonra, arabayla geri geri gidip U dönüşü yaptı. Sıcak sessizliğin içinden Haven'a yöneldi. Arabayla anacaddeden geçip evine giderken, birçok insanın sinsi sinsi ona baktığını hissetti.

Ruth dikiz aynasına baktı, yolun karşı tarafındaki belediye binasının kulesini gördü.

Saat üçe geliyordu.

Arabayı Fannin'lerin önünde durdurdu, motor hâlâ çalışıyordu. Kontağı kapatma zahmetinde bulunmadı. Direksiyonun başında öylece oturuyordu, gösterge panelinde aptal kırmızı ışıklar parlıyordu. Dikiz aynasına bakarken usulca kendinden geçti. Kendine geldiğinde kuledeki saat altıyı vuruyordu. Üç saat kaybetmişti orada... ve bir diş daha. O saatleri geri alamazdı artık ama köpekdişi kucağında duruyordu.

12

Bütün gece bebekleri onunla konuştu. Ruth söylediklerinin tam olarak yalan olmadığını düşündü... ve işin en korkunç yanı da buydu. Onların etkisindeki hastalıklı kalbiyle iğrenç yeşil ışıkta oturdu ve bebeklerinin kaçık peri masallarını dinledi.

Bebekler ona, "Çıldırmaya başladığını düşünmeye hakkın var," dedi. "Beyninin röntgenini çekseler, filmi gören nörolog çığlık çığlığa kaçardı. Beynin değişiyor. Beynin 'gelişiyor.'"

Beyni, dişleri, ah pardon eski dişleri de "gelişiyordu." Ve gözleri... onların da rengi değişiyordu, değil mi? Geçen gün Haven Lokantası'nda, Beach Jernigan'ın parlak mavi gözlerinin değişmeye başladığını fark etmemiş miydi? Elaya mı dönüşüyordu?

Ela gözler... Dişsiz ağızlar... Tanrım bize ne oluyor?

Bebekler kadına donuk donuk bakıp güldüler.

Endişelenme, Ruth. Bu sadece uzaylı saldırısı. Yıllarca bu konuda ucuz filmler yaptılar ya! Durumu anlıyorsun, değil mi? Kapıya Vuran Tommy'lerin Saldırısı. Eğer ikinci sınıf filmlerde ve bilimkurgu kitaplarında sürekli sözü edilen uzaylıları görmek istiyorsan, Beach Jernigan'ın ya da Wendy'nin gözlerine bak. Veya kendi gözlerine.

Cuma gecesi cumartesi sabahına dönüşürken Ruth yaz karanlığında, "Yani beni diri diri yiyorlar," diye fısıldadı.

Ah, Ruth! Sen 'gelişmenin' ne olduğunu sanıyordun?

Bebekler güldü. Ve Ruth bir kez daha kendinden geçti.

13

Cumartesi sabahı uyandığında güneş yükselmişti. Karatahtada hâlâ belediye binası kulesinin çocuksu çizimi vardı. Ralph'in örtülü yazı masasının üzerindeyse aşağı yukarı yirmi beş otuz küçük hesap makinesi duruyordu. Ruth onları, Kanser Derneği için bağış toplamaya çıktığı zaman kullandığı bez çan-

tasına koymuştu. Bazı hesap makinelerinin üzerinde damgalar vardı. BERRINGER. HAZEL MCCREADY. BELEDİYE MECLİSİ ÜYELERİNİN OFİSİNE AİTTİR, BAŞKA YERE GÖTÜRMEYİNİZ. BORÇLAR BİRİMİ. *Anlaşılan uykuya dalmamışım... yine bilincimi kaybetmişim ve görünüşe göre gidip belediye binasındaki küçük hesap makinelerini çalmışım.*

Ama neden?

Bebekler, *nedeni düşünmek sana düşmez, Ruth,* diye fısıldadı. Ruth, Edwina Thurlow'un bebeklerden niçin o denli korktuğunu günbegün, anbean daha iyi anlıyordu. *Sen sadece bir işaret göndereceksin... ve sonra da öleceksin.*

Bu fikrin ne kadarı benim? Ne kadarı onların?

Bu da önemli değil, Ruth. Bu eninde sonunda gerçekleşecek. Onun için şu işi bir an önce yap, olsun bitsin. Ne kadar çabuk olursa o kadar iyi. Artık düşünmeyi bırak. Kadere boyun eğ... zaten içinde bir şey de bunu yapmayı istiyor, değil mi?

Evet. Ruth aslında bunu neredeyse bütün varlığıyla istiyordu. Ama dış dünyaya bir işaret göndermek için değil, bunun öyle saçmasapan şeylerle ilgisi yoktu. Bu, mantıksızlık pastasının üzerindeki tek mantıklı süstü sadece.

Binayla birlikte uçarak bunun bir parçası olmak istiyordu.

Devre kartındaki rulolar gücü yönlendirecek, hepsini saat kulesine gönderecekti ve böylece kule bir roket gibi havaya uçacaktı. Şok dalgası, bozulmuş Haven'ın sokaklarına yıkımla, Ruth'un arzuladığı yıkımla inecekti. Bu da onun "gelişiminin" bir parçasıydı.

14

O gece Butch Dugan, David Brown vakasındaki gelişmeleri anlatmak için Ruth'u aradı. "Garip bazı şeyler oldu. David'in abisi Hillman hastanede, neredeyse koma halinde. Çocuğun büyükbabasının durumunun da pek iyi olduğu söylenemez. Herkese David'in kaybolmadığını, gerçekten birdenbire yok oluverdiğini

söylüyor. Yani başka bir deyişle, yapılan sihrin gerçek olduğunu anlatıyor. Ayrıca ona kulak veren herkese, 'Haven halkının yarısı çıldırmak üzere, diğer yarısıysa çoktan delirdi,' diyor. Bangor'a gidip gazeteden Bright adında biriyle de konuşmuş. Gazete dokunaklı bir yazı hazırlamak niyetindeydi fakat onun yerine bu saçmalıkları dinlediler. İhtiyar gerçekten kaçık, Ruth."

"Ona buraya gelmemesini söyle," dedi Ruth. "Haven'a girmesine izin verirler ama buradan bir daha ayrılamaz."

Canavar, "Ne dedin?" diye bağırdı. Sesi birdenbire az gelmeye başlamıştı. "Bu bağlantı berbat, Ruth."

"Yarın yeni bir şeyler olabileceğini söyledim, Butch. Hâlâ umudumu kaybetmiş değilim." Ruth şakaklarını ovuşturarak Ralph'in çalışma masasındaki dizi dizi bebeklere baktı. "Yarın bir işaret bekle."

"Ne?" Canavar'ın sesi, kötüleşen bağlantının hışırtıları arasında neredeyse kaybolmuştu.

"Hoşça kal, Butch. Sen çok iyi bir dostsun. Kulak ver. Sesi Derry'den bile duyulacak sanırım. Saat tam üçte."

"Ruth... Sesin gidiyor... tekrar ararım... yakında..."

Ruth artık bir işe yaramayan telefonu kapattı. Bebeklerine bakıp gitgide yükselen seslerini dinledi... ve zamanın gelip çatmasını bekledi.

15

O pazar günü Maine'de hava şahaneydi: berrak, açık, ılık. Mavi, zarif bir yazlık elbise giyen Ruth McCausland saat bire çeyrek kala evinden son kez çıktı. Sokak kapısını kilitledi, anahtarı yukarıdaki çiviye asmak için parmak ucunda yükseldi. Ralph ona, "Hırsızın biri gelse ilk bakacağı yer burası olur," demişti ama Ruth böyle yapmaya devam etmişti ve evlerine asla hırsız girmemişti. Ruth içten içe bunu güvene bağlamış ve Haven'ın

onu hayal kırıklığına uğratmayacağını düşünmüştü. Bebekleri Ralph'in eski çantasına koymuştu. Çantayı sürükleyerek verandanın basamaklarından indirdi.

Bobby Tremain ıslık çalarak yoldan geçiyordu. "Yafdım efmemi iffer mifiniz, Bafan McCaufland?"

"Hayır, teşekkür ederim, Bobby."

"Pefi." Çocuk kadına gülümsedi. Ağzında ancak birkaç diş kalmıştı. Sadece birkaç tane. Bu kalanlar da perili bir evi çevreyelen çitleri andırıyordu. "Hepfimiz sizi sefiyoruz."

Ruth, "Evet," dedi ve çantayı yolcu koltuğuna koydu. Başına birdenbire bir sancı saplandı. "Ah, bunu çok iyi biliyorum."

(ne düşünüyorsun, Ruth, nereye gidiyorsun?)

(bu köşe yaz köşesi, bu köşe kış köşesi)

(söyle, Ruth, bebeklerin sana neler anlattığını, senden ne yapmanı istediklerini söyle)

(şu köşe yaz köşesi bu köşe kış köşesi)

(haydi, Ruth, bu bizim istediğimiz şey mi, yoksa bizden bir şey mi saklıyorsun?)

(ah, nasıl da öğrenmek istiyorsunuz değil mi... bir berber bir berbere...)

(bu bizim istediğimiz şey, değil mi... herhangi bir değişiklik yapmadın)

Ruth bir an durakladı ve Bobby Tremain'e baktı, sonra gülümsedi. Çocuğun gülümsemesi biraz kayboldu.

(Beni seviyorsunuz, öyle mi? Evet... ama yine de benden korkuyorsunuz ve korkmalısınız da)

Ruth usulca, "Haydi git, Bobby," dedi ve çocuk uzaklaştı. Bir ara omzunun üzerinden arkaya baktı. Genç yüzünde endişe ve kuşku vardı.

Ruth arabayla belediye binasına gitti.

İçeriye pazar günlerine özgü o kilise sessizliği çökmüştü. Ruth'un topukları tıkırdıyor, etrafta yankılanıyordu. Çanta taşınamayacak kadar ağır olduğundan, onu cilalı koridorda sürükledi. Sürüklenirken bir yılanı andıran hışırtılar çıkarıyordu.

Ruth ellerini çantanın sapına dolayıp onu basamak basamak, üç kat yukarıya çıkardı. Başı zonkluyor, sancıyordu. Dudağını ısırdı, yumuşayıp çürümüş iki dişi yerinden çıkıverdi. Ruth onları yere tükürdü. Hırıltılı hırıltılı soluk alıyordu. Üçüncü katın pencerelerinden içeriye dolan güneş içerideki tozları aydınlatıyordu.

Çantayı kısa ve boğucu koridorda sürükledi. Koridorun iki yanında sadece iki oda vardı. Kasabanın bütün kayıtları burada korunuyordu. Belediye binası Haven'ın beyniyse, bu sessiz ve sıcak tavan arası da belleğiydi. Ilium, Montgomery, Coodersville, Montville olduğu zamanlardan beri.

Sesler etrafında fısır fısır dönüp duruyordu.

Ruth bir an durup son pencereden dışarı, anacaddeye baktı. Cooder'ın önüne belki on beş araba park etmişti. Market, pazarları öğleden akşam altıya kadar açıktı. Müşteriler içeri girip çıkıyordu. Bazıları da Haven Lokantası'na kahve içmeye gidiyordu. Arada yoldan arabalar geçip gidiyordu.

Çok normal görünüyor... Kahretsin! Çok normal görünüyor!

Ruth bir an kuşkuya kapıldığı için başı dönmeye başladı... sonra Moose Richardson başını kaldırıp ona baktı ve Ruth'un üçüncü kattaki kirli camdan baktığını görebiliyormuş gibi el salladı.

Ve Moose tek değildi. Diğerleri de ona bakıyordu.

Ruth eğilip geriledi. Dipte, çıkmaz koridorda duran çengelli sopayı aldı. Onunla tavandaki kapağı açtı ve portatif merdiveni aşağı çekti. Sonra sopayı bir yana bırakıp yukarıya, kuleye baktı. Saatin dişlilerinin tıkırtılarını ve vızıltılarını duyabiliyordu, onun aşağısında da uyuyan yarasaların hışırtılarını. Yukarıda bir sürü yarasa vardı. Kulenin yıllar önce yarasalardan temizlenmiş olması gerekirdi ama dumanla dezenfekte etmek pis bir işti... ve pahalıydı da. Saat yeniden bozulduğunda onu tamir etmek için yarasaları temizlemek zorunda kalacaklardı. Bozulması da pek uzun sürmeyecekti zaten.

Belediye meclisi üyelerine gelince, saat gecenin üçünde öğlen on ikiyi vurup sonra da bir daha çalışmadığında ofiste onlar değil de başka biri varsa sorun yoktu.

Ruth çantanın sapını eline üç kez doladı ve portatif merdivenden ağır ağır çıkmaya başladı. Çantayı bacaklarının arasında sürüklemeye çalışıyordu. İçindekiler çuvala konmuş bir ceset gibi sarsılıyor, sıçrıyordu. Çantanın sapı kolunu mahvetmişti ve eli çok geçmeden morarıp uyuşmuştu. Uzun uzun, inler gibi soluk alıyor, göğsünün derinliklerinde bir şey sızlıyordu.

Sonunda gölgeler etrafını sardı. Merdiveni tırmandı ve binanın *gerçek* tavan arasına çıktı, çantayı da ağır ağır yukarıya çekti. Ruth dişetlerinin ve kulaklarının kanamaya başladığının hayal meyal farkındaydı. Ağzında kanın ekşi, bakırımsı tadı vardı.

Bu kavurucu, karanlık, kapalı yaz sıcağının içinde iyice kızmış olan eski tuğlaların kokusunu alabiliyordu. Solunda belli belirsiz görünen büyük, daire şeklinde bir şey vardı; anacaddeye bakan saatin arka yüzüydü bu. Herhalde daha varlıklı bir kasabada, kulenin dört bir yanında kadran olurdu. Ama Haven'ın belediye binası kulesinde tek kadran vardı. Saat üç buçuk metre çapındaydı. Ruth daha geride dişlilerin yavaşça döndüğünü görüyordu. Çekicin inip çanı çalacağı yeri görebiliyordu. İndiği yerde derin bir çukur oluşturmuştu.

Ruth hızla ama sarsak hareketlerle işe koyuldu, kendi de bir saat gibiydi, durmak üzere olan bir saat. Çan kulesi yarasalarla doluydu. Koluna doladığı çantanın sapını çözdü, deyim yerindeyse onu kolundan kazıdı, etinde spiral bir oyuk oluşmuştu. Çantayı açtı. Bebekleri teker teker çıkarmaya başladı. Mümkün olduğunca hızlı hareket etmeye çalışıyordu. Bebekleri daire oluşturacak biçimde, sırt sırta dizdi. Karanlıkta ayin yapıyor gibi görünüyorlardı.

Patlayıcıyı saat çanındaki çukura, çekicin ineceği yere yerleştirdi. Çekiç saat tam üçte inecekti ve...

GÜÜM.

Şimdi buraya oturacağım, diye düşündü. *Burada oturup çekicin inmesini bekleyeceğim.*

Birdenbire müthiş bir yorgunluk duydu ve içi geçti.

16

Yavaş yavaş kendine geldi. İlk başta evde olduğunu, yüzünü yastığına bastırdığını sandı. Yatağındaydı ve bütün bunlar korkunç bir kâbustan ibaretti. Ama yastığı bu kadar sert, sıcak olamazdı, pikesi de nefes alıp veremezdi.

Ruth elini kaldırdı, parmakları kayış gibi, sıcak bir gövdeye dokundu. Kemiklerin üzerinde azıcık et vardı. Bu bir yarasaydı, gelip omzuna tünemişti... Ruth birdenbire hayvanı çağırdığını anladı. *Nasıl olmuşsa hepsini birden o çağırmıştı...* Yarasanın kemiricilere özgü, düğüm düğüm zihnini okuyabiliyordu. Düşünceleri sezgisel, kapkara ve deliceydi. Yarasa sadece kanı, böcekleri ve karanlıkta dolaşmayı düşünüyordu.

Ruth, "Tanrım, olamaz!" diye haykırdı. Yarasanın tuhaf, pis düşüncelerinin kendi kafasının içinde gezinmesi dayanılacak gibi değildi. "Tanrım, olamaz, yalvarırım..."

İstemsiz bir şekilde parmaklarını sıktı. Yarasanın kanatlarındaki ince kemikler kırıldı. Yarasa cıyakladı. İnce, sivri dişlerini Ruth'un yanağına geçirdi.

Şimdi bütün yarasalar ciyak ciyak bağırıyordu. Ruth onların düzinelerce ve belki de yüzlerce olduğunu fark etti. Omzuna, saçlarına, ayakkabılarına tünemişlerdi. Ruth etrafa bakarken elbisesinin önü kıpırdayıp dalgalanmaya başladı.

"Olamaz!" diye haykırdı yine. Sesi loş ve tozlu saat kulesinde yankılandı. Yarasalar etrafında uçuşuyor, tiz sesler çıkarıp kanatlarını çırpıyorlardı. Kanatlarından gelen ses Haven sakinlerinin fısıltılarına benziyordu. "Ah, olamaz! Olamaz! Olamaz!"

Saçlarına dolaşmış bir yarasa ciyak ciyak bağırarak çırpındı.

Bir başkası Ruth'un yüzüne çarptı. Soluğu ölü tavuklarla dolu bir kümes gibi kokuyordu.

Dünya Ruth'un etrafında dönmeye, alçalıp yükselmeye başladı. Bir şekilde sendeleyerek ayağa kalkmayı başardı. Ellerini başının etrafında salladı. Etraf yarasa doluydu. Kara bir bulut gibi çevresini sarmışlardı. Ve şimdi kanatlarından gelen yumuşak hışırtıyla, o seslerin

(hepimiz seni seviyoruz, Ruth!)

Haven sakinlerinin seslerinin

(senden nefret ediyoruz, Ruth, işimize burnunu sokmayacaktın)

arasında hiçbir fark yoktu.

Nerede olduğunu unutmuştu. Ayağının hemen dibindeki açık kapağı da. Sendeleyerek deliğe doğru bir adım attığında saatin çaldığını duydu ama ses boğuktu. Çünkü çekiç her zamanki yerine değil, patlatıcıya çarpmıştı ve...

...hiçbir şey olmamıştı.

Etrafında yarasalar uçuşurken döndü. Şimdi hayretle açılmış gözlerinden de kanlar akıyordu. O kırmızı sisin arasından çekicin tekrar indiğini gördü. Sonra tekrar. Ama dünya hâlâ yerli yerindeydi.

Ruth McCausland, *patlamayan fişekmiş*, diye düşündü. *Patlamayan fişek...*

Ve delikten aşağıya düştü.

Yarasalar vücudundan havalandılar. Elbisesinin eteği ve ayakkabısının teki uçtu. Ruth portatif merdivene çarptı, yan döndü ve aşağıya, sol tarafının üzerine düştü. Bütün kaburgaları çatırdayarak kırıldı. Ruth dönmek için kendini zorladı ve başardı. Yarasaların çoğu kapaktan içeri kaçıp saat kulesinin o samimi karanlığına ulaşmıştı. Ama yarım düzine yarasa hâlâ üçüncü katın tavanında, şaşkın şaşkın uçarak daireler çiziyordu. Sesleri öyle tuhaf ve böceğimsi, öyle deliceydi ki, insana arı kovanlarını hatırlatıyordu. 4 Temmuz'dan beri kafasının içinde çınlayan seslerdi

bunlar. Kasaba çıldırmakla kalmıyordu, durum daha kötüydü... Çok çok daha kötü.

Boş yere çabalamıştı. Hump Jernigan'dan aldığı patlamayan bir fişekti. Ruth kendinden geçti. Dört dakika sonra ayıldığında bir yarasa burnuna konmuş, kanla karışık gözyaşlarını yalıyordu.

"Hayır, seni iğrenç YARATIK!" diye haykırarak yarasayı elleriyle ikiye ayırdı. Duyduğu tiksinti bir sancıdan farksızdı. Hayvan parçalanırken kalın bir kâğıdın yırtılışını andıran bir ses çıktı. Yarasanın o tuhaf bağırsakları kadının örümcek ağları yapışmış yüzüne düştü. Ruth çığlık atmak için ağzını bile açamadı, açsa can çekişen hayvan ağzına girecekti. *Tanrım, lütfen canımı al. Yalvarırım. Onlar gibi olmak istemiyorum. "Dönüşmeme" izin verme lüt—*

O sırada çekiç saat çanına tekrar vurdu ve Hump'ın fişeği patladı. Boğuk bir patlama sesi duyuldu. Yeşil bir ışık önce kapağı aydınlattı... sonra da bütün dünyayı. Bir an için Ruth yarasaların havaya saçılan kemiklerini gördü, röntgen görüntüsü gibiydi.

Bir süre sonra yeşil siyaha dönüştü.

Saat tam üçü beş geçiyordu.

17

Haven'da herkes yere yatmıştı. Bazıları, reçelleri çıkarmanın tam zamanı, diye belli belirsiz bir düşünceyle, bazıları da orası daha serindir, diye bodrumlarına indi. Beach Jernigan, Haven Lokantası'nda tezgâhın arkasına yattı. Ellerini ensesinin altında kavuşturup öylece uzandı. Kamyonetinin arkasındaki şeyi düşünüyordu, muşambanın altındaki şeyi.

Saat üçü beş geçe saat kulesinin alt kısmı patladı. Tuğlalar toza dönüşerek etrafa saçıldı. Tarlalarda gümbürdeyen devasa bir patlamaydı bu. Neredeyse Haven'daki tüm camlar kırıldı. Troy ve Albion'da da öyle.

Tuğlalardaki çatlaklardan yeşil alevler fışkırdı ve saat kulesi havalandı. Tuğladan yapılmış sürreal bir rokete benziyordu. Magritte'in çizmiş olabileceği saatli bir füzeye. Kule soğuk, yeşil alevlerin üzerinde havalandı. Alevler soğuk olmalıydı, yoksa bebekler ve Ruth McCausland'in kolu da yanıp kül olurdu. Hatta bütün kasaba.

Saat kulesi bu yeşil meşalenin üzerinde havalandı. İki yanından şişmeye başladı... Tuğla roket öğle vakti gökyüzüne yükselirken, patlama seslerinin arasında saatin çaldığı duyuluyordu. On iki kez vurdu. Öğle mi? Gece yarısı mı? Sonra kule talihsiz Challenger gibi havada patladı. Tuğlalar etrafa saçıldı. Benton Rhodes hasar gören bazı yerleri sonradan fark edecekti ama en berbat izler çabucak örtülecekti.

Uçan tuğlalar evlerin yan duvarlarını, bodrum pencerelerini, tahta parmaklıkları deldi. Gökyüzünden bomba gibi tuğla yağıyordu. Saatin akrebi havada öldürücü bir bumerang gibi uçup Haven Kütüphanesi'nin önündeki asırlık meşe ağaçlarından birine saplandı.

Duvarlar yıkıldı, tahtalar kırıldı.

Sonra bir sessizlik çöktü.

Bir süre sonra Havenlılar ihtiyatla, usulca ayağa kalkıp etrafa bakındı... ve kırık camları süpürüp hasar gören yerleri inceledi. Bütün kasaba patlamadan nasibini almıştı ama kimse yaralanmamıştı. Ve sadece bir tek kişi tuğla roketin havalandığını görmüştü. Bir delinin muhteşem rüyası gibi bir şeydi bu.

Bu tanık Jim Gardener'dı. Anderson biraz kestirmek için yatmıştı. Gardener zorlamıştı onu. İkisi de bu öğle sıcağında çalışacak durumda değildi, özellikle de Bobbi. Gardener'ın onu ilk gördüğü günden biraz daha iyiydi artık. Ama yine de kendini çok zorluyor, tüm gücünü harcıyordu ve yeniden şiddetle âdet görmeye başlamıştı.

Fazladan bir iki demir hapı yerine ne ara doğrudan kan almak zorunda kalacak acaba, diye geçirmişti içinden Gardener marazi bir şekilde. Ama bunun mümkün olmadığını biliyordu. Eski

karısının âdet dönemi korkunç sorunlu geçiyordu, muhtemelen onun annesi çok fazla östrojen tedavisi görmüştü. Bu yüzden Gardener kendi vücudunun asla gerçekleştirmeyeceği bir vücut fonksiyonu konusunda hızlandırılmış bir kurs almıştı ve âdet döngüsü hakkında erkeklerin basitçe düşündükleri şeyin (ayda bir vajinada kanama olur) doğru olmadığını biliyordu. Âdet döneminde atılanların kan falan değil, işe yaramayan dokular olduğunu öğrenmişti. Âdet, kadının çocuk doğurabilmesi için gereksiz şeylerin atıldığı etkili bir süreçti ama Bobbi'nin durumu böyle görünmüyordu.

Bobbi'nin kan kaybından öleceğinden endişe ediyordu... uterusu yırtılmış olabilir miydi?

Saçmalık. Gerçi bu durumda neyin mantıklı olup neyin mantıksız olduğunu bilemezsin.

Evet. Her neyse de kadınların her gün, her hafta âdet görmeyeceğini biliyordu. Esasında kan ve doku aynı şeydi: Bobbi Anderson'ı meydana getiren maddelerdi bunlar. Yamyamlık gibi bir şeydi bu—

Hayır. Öyle değildi. Bu birinin termostatı sonuna dek açıp kendini haşlaması gibi bir şeydi. Bir hafta önceki sıcak dalgası sırasında Bobbi birkaç kez baygınlık geçirmişti. Gardener, kulağa korkunç gelse de, David Brown'ı arama çalışmalarının aslında Bobbi için bir tür istirahat olduğunun farkındaydı.

Gardener onu uyumaya ikna edebileceğini sanmıyordu ama üçe çeyrek kala Anderson, "Biraz yorgun gibiyim," demişti. "Galiba azıcık kestirsem iyi olacak. Sen de bir saat uyursun belki?"

Gardener da, "Olur," demişti. "Ama önce verandada biraz oturup kitap okuyacağım." Ve içinden de eklemişti. *O arada şu içkiyi de bitireceğim.*

Anderson, "Fazla oyalanma," demişti. "Biraz uyku sana da iyi gelir."

Ama Gardener yine de oyalandı. Ağır ağır içkisini yudumladı, o gürültü çiftlik ve kasaba arasındaki tepeler ve tarlalarda,

yaklaşık sekiz kilometre çapında bir alanda yankılandığında hâlâ verandadaydı.

"Bu da ne böyle—"

Gürültü arttı... ve sonra Gardener o sahneye tanık oldu. Gördüğü kâbuslara, içkinin neden olduğu halüsinasyonlara yakışacak türden bir şeydi. Belki de hayal görüyordu. Evet, öyle olmalıydı. Bu ne telepatiyle çalışan bir daktilo ne de uzaydan gelme bir şofbendi. Bu Haven'dan yükselen, kahrolası tuğladan yapılmış bir roketti. Evet öyleydi. Gardener, *ah evet, evet, dostlar,* diye düşündü. *Sonunda gerçekten keçileri kaçırdım.*

Söz konusu füze patlayıp da göğü yeşile boyamadan hemen önce Gardener onu tanıdı ve hayal görmediğini anladı.

İşte Bobbi Anderson'ın enerji kaynağı; atom bombalarını, nükleer reaktörleri, silah yarışını, dünyayı ele geçiren deliliği sona erdirmek için kullanılacak güç karşısındaydı! İşte orada, alevden bir sütunun üzerinde yükseliyordu. Kasabadaki delilerden biri belediye binasının altına bir şekilde bir patlayıcı yerleştirmiş ve sonra onu ateşleyip saat kulesini kahrolası bir havai fişek gibi gökyüzüne göndermiş olmalıydı.

Gardener dehşet içinde, usulca, "Yüce Tanrım," diye fısıldadı.

İşte, Gard! Gelecek bu! İstediğin bu mu? Çünkü içerideki o kadın çıldırmak üzere ve bunu sen de biliyorsun... İşaretler ortada. O delinin eline böyle bir güç geçmesini istiyor musun? Ha? İstiyor musun?

Gardener korkuyla, *o deli değil,* dedi. *Hiç değil. Gördüğün şeyin denklemi değiştirdiğini mi sanıyorsun? Hayır, değiştirmiyor. Sadece daha da belirginleştiriyor. Vurguluyor. Bu enerjiyi ben ve Bobbi kullanmayacaksa kim kullanacak? Dallas polisi mi?! Her şey yolunda. Bobbi'yle ilgileneceğim. Onu kontrol altında tutacağım—*

Ah, gerçekten çok güzel kontrol altında tutuyorsun, seni aşağılık ayyaş.

Gökyüzündeki o akıl almaz şey sonunda patladı ve etrafa yeşil alevler yayıldı. Gardener eliyle gözlerini korumaya çalıştı. Ayağa kalkmıştı.

Anderson koşarak dışarı fırladı.

"Neydi o?" diye bağırdı ama aslında biliyordu... ve Gardener ani ve soğuk bir kesinlikle onun zaten bildiğini anladı.

Zihnini hemen kapattı. Son iki haftada bunu ustalıkla yapmayı öğrenmişti. Koyduğu engel eski adresler, şiirler ve şarkıların tekrarından oluşuyordu... ama etkiliydi. Araya frekansı bozucu bir şey sokmanın o kadar zor olmadığını keşfetmişti. Herkesin aklından geçen rasgele düşünce akışından pek farkı yoktu bunun. (Tabii Ruth McCausland'in düşüncelerini gizleyebilmek için nasıl deli gibi çaba sarf ettiğini bilse aynı şekilde düşünmeyebilirdi, başındaki platinin kendisini böylesine koruduğunu bilmiyordu.) Anderson'ın ona birkaç kez tuhaf tuhaf ve şaşırarak baktığını fark etmişti. Gardener bakar bakmaz başını çeviriyordu ama Gardener onun düşüncelerini okumaya çalıştığının farkındaydı... Bobbi bunun için gerçekten çabalıyor ama yine de başaramıyordu.

Gardener hemen hemen üç hafta önce, 5 Temmuz'da, Bobbi'yle çalışmaya başladığından beri ilk kez söylediği yalanı gizlemek için zihin kalkanını kullandı.

"Tam olarak bilmiyorum. İskemlede uyuyakalmışım. Bir patlama duydum, bir de parlak bir ışık gördüm. Yeşilimsiydi. Hepsi bu kadar."

Anderson dikkatle yüzüne baktı, sonra da başını salladı. "Eh, en iyisi kasabaya gidip bir bakalım."

Gardener biraz rahatladı. Neden yalan söylediğinden emin değildi. Sadece böylesinin daha güvenli olacağını düşünmüştü... ve Bobbi de ona inanmıştı. Şimdi arkadaşının bu güvenini tehlikeye atmak istemiyordu. "Yalnız gidebilir misin? Yani yanında birini istiyorsan tabii—"

Anderson neredeyse hevesle, "Hayır, sorun değil," dedi ve hemen yola koyuldu.

Gardener kamyonetin yokuştan indiğini gördükten sonra tekrar verandaya döndü ve kadehine bir tekme attı. Bu içki so-

runu kontrolden çıkmaya başlıyordu. Alkolü kesmenin zamanı gelmişti. Çünkü burada gerçekten acayip şeyler oluyordu. Ne olduğunu görmeliydi. İnsan sarhoşken körleşiyordu.

Daha önce de kendi kendine söz vermişti. Hatta bir süreliğine sözünü tuttuğu da olmuştu. Ama bu kez öyle olmadı. Bobbi Anderson o gece çiftliğe döndüğünde Gardener çoktan verandada sızmıştı.

Buna rağmen Gardener, Ruth'un işaretini almıştı. Endişeliydi, Bobbi'ye yardım ediyordu ama içi hiç rahat değildi. İçkiyi artırmasının nedeni de buydu zaten. Yine de Ruth'un verdiği işareti kısmen de olsa anlamıştı: Söylediği yalan bunu gösteriyordu.

Ama herhalde Ruth diğer başarısıyla daha çok gurur duyardı.

Sesler duysa da duymasa da ölürken aklı başındaydı.

YEDİNCİ BÖLÜM

BEACH JERNIGAN VE DICK ALLISON

1

Haven'daki hiç kimse "dönüşmekten" Beach Jernigan kadar memnun olamazdı. Gard'ın Kapıya Vuran Tommy'leri, ellerinde nükleer silahlarla Beach'in karşısına çıksa ve dünyanın en büyük yedi şehrine nükleer santral kurmasını istese, Beach kendine derhal uçak bileti bakmaya başlardı. Bağnazlığın alıp yürüdüğü kasabada Beach'ten daha fanatiği yoktu. Eğer Gardener'ın gitgide güçlenen kuşkularını fark etseydi, onu hemen ortadan kaldırırdı. Tamamen ve bir an önce.

Beach'in böyle hissetmesinin önemli bir nedeni vardı. Mayısta, yani Hilly Brown'ın doğum gününden kısa bir süre sonra kuru kuru öksürmeye başlamıştı. Bir türlü geçmiyordu öksürüğü. Burnu akmadığı, ateşi olmadığı için endişeleniyordu. Biraz kan tükürmeye başlayınca endişesi daha da arttı. Lokanta işleten bir adam hiç öksürmemeliydi. Müşteriler bundan hoşlanmazlardı. Sonunda biri şikâyet ederse Sağlık Komisyonu lokantanın bir süre kapatılmasına karar verebilirdi. Haven Lokantası en iyi zamanlarda bile çok az kâr getiren bir müesseseydi (Beach haftada altmış beş dolar kazanmak için günde on iki saat kolay hazırlanan yemeklerden pişiriyordu, mekân onun olmasa açlıktan ölürdü) ve Beach yaz döneminde kapıya bir hafta kilit vurmayı kaldıramazdı. Yaz henüz gelmemişti ama eli kulağındaydı. Bu

yüzden ihtiyar Doktor Warwick'e gitti, doktor da göğüs röntgeni çektirmesi için onu Derry'deki hastaneye gönderdi. Röntgene yirmi saniye kadar baktıktan sonra Doktor Warwick, Beach'i çağırdı. Beach geldi ve doktor ona, "Sana kötü bir haberim var, Beach. Otur," dedi.

Beach oturdu. Sandalye olmasa yere yığılacaktı. Bacaklarındaki tüm güç çekilmişti. Mayıs ayında Haven sakinleri birbirleriyle telepati yoluyla anlaşmıyordu henüz. İnsanlar hâlâ her zamanki yöntemleri kullanıyordu fakat bu eski yöntem de Beach için yeterliydi. Doktorun ne söyleyeceğini anlamıştı. Verem falan değildi. Daha kötüsüydü. Akciğer kanseriydi.

Ama bu olay mayıs ayında olmuştu. Şimdi temmuzdaydılar ve Beach kendini çok iyi hissediyordu. Doktor Warwick ona, "Herhalde 15 Temmuz'da hastaneye yatmak zorunda kalacaksın," demişti ama hâlâ buradaydı. Kurt gibi yemek yiyor, çoğu zaman kendini bir boğa gibi azgın hissediyor, Bobby Tremain'le yarışacak olsa çocuğu geçebileceğine inanıyordu. Beach yeniden röntgen çektirmek için hastaneye gitmemişti. Sol ciğerindeki iri lekenin kaybolduğunu anlamak için filme bakmasına gerek yoktu. Zaten röntgen çektirmek isteseydi, lokantayı birkaç saatliğine kapar ve kendine bir röntgen cihazı yapardı. Nasıl yapılacağını biliyordu.

Ama şimdi, o patlamadan sonra yapılması gereken, halledilmesi gereken çok şey vardı... hem de bir an önce.

Bir toplantı yaptılar. Bütün kasaba halkı oradaydı. Tabii resmen bir arada değillerdi, buna gerek yoktu zaten. Beach lokantada hamburger kızartmayı sürdürdü. Nancy Voss postanede pulları ayırmaya devam etti. (Pazar günüydü ama Joe öldüğünden beri gidecek başka yer bulamıyordu.) Bobby Tremain aracında bazı değişiklikler yaptı. Bu sayede aynı miktarda yakıtla daha fazla yol kat edebilecekti. Bu Anderson'ın sözünü ettiği benzin hapı değildi ama yine de ona yakın bir şeydi. Hiç zaman kaybedilmemesi gerektiğini çok iyi bilen Newt Berringer olabildiğince

hızla Applegate'lere gitti. Ama ne yaparlarsa yapsınlar, nerede olurlarsa olsunlar yine bir arada sayılırlardı. Birlikte duyulmayan seslerden, Ruth'u çok korkutan o seslerden bir ağ oluşturuyorlardı.

Patlamadan kırk beş dakika kadar sonra Henry Applegate'in evinde yaklaşık yetmiş kişi toplandı. Shell motor tamiri ve ses sistemi gibi işlerden çekildiğinden beri kasabadaki en iyi, en geniş atölye Henry'nindi. Christina Lindley ancak iki saat sonra kasabaya dönebildi. Henüz on yedisindeydi ama geçen yıl Maine Fotoğraf Yarışması'nda ikincilik ödülü kazanmıştı. Kızın korktuğu ve soluğunun kesildiği (doğruyu söylemek gerekirse aynı zamanda kendini oldukça seksi hissediyordu) belliydi. Christina, Bobby Tremain'in arabasıyla gelmişti. Delikanlı arabayı sürmüyor, adeta uçuruyordu.

Kızı saat kulesinin iki fotoğrafını çekmeye göndermişlerdi. Bu hassas bir işti çünkü kule artık tuğla parçaları, taş ve saat mekanizmasından ibaretti, yani kız fotoğrafın fotoğrafını çekecekti. Kasabanın fotoğraf albümünü hızla gözden geçirmişti. Newt ona resimleri nerede (Ruth McCausland'in ofisinde) bulacağını telepati yoluyla söylemişti. Christina iki fotoğrafla yetinmek istememişti çünkü ne kadar güzel olsalar da ikisi de siyah beyazdı. Oysa onlar bir ilüzyon yaratmak istiyorlardı. Herkesin görebileceği... ama içinden uçak geçebilecek türde bir saat kulesi.

Diğer bir deyişle, Haven sakinleri gökyüzüne dev bir slayt yansıtmayı düşünüyorlardı.

Güzel numara.

Eskiden olsa Hilly Brown bu numaraya imrenirdi.

Christina tam umudunu kaybetmeye başladığı sırada aradığını buldu: Haven belediye binası ve kulesinin tam göründüğü muhteşem, renkli bir fotoğraf. Hem de iki tarafının da göründüğü bir açıdan. Harika. Bu onlara ihtiyaçları olan alan derinliğiyle ilgili fikir verecekti. Ruth fotoğrafın altına özenli el yazısıyla, "Mayıs 1987, *Yankee* Dergisi" diye not düşmüştü.

Bobby ağzını kullanma zahmetine girmeden, *gitmemiz gerek, Chris*, dedi. Çişi gelmiş küçük bir çocuk gibi vücut ağırlığını bir sağ, bir sol ayağına veriyordu.

Pekâlâ. Bu işe—

Chris duraksadı.

Tanrım. Ah, Tanrım.

Bobby Tremain çabucak yanına yaklaştı. *Ne var?*

Kız resmi işaret etti.

Delikanlı yüksek sesle, "KAHRETSİN!" diye bağırdı. Christina başını salladı.

2

O akşam saat yediye kadar hızla ve (bir başkasının yeterince hızlı çalışmadığını düşünen birilerinin aksi homurtuları dışında) sessizce çalışarak endüstriyel elektrikli süpürgelerden birinin üzerine projeksiyon makinesine benzer bir şey kurdular.

Sonra aleti denediler, Applegate'in tarlasında bir kadının ifadesiz, kocaman suratı belirdi. Oraya toplanan tüm Havenlılar, Henry'nin büyükannesinin projektöre yansıyan yüzüne sessizce fakat onaylayarak baktılar. Makine çalışıyordu. Şimdi kız kasabanın fotoğrafını, daha doğrusu fotoğraflarını getirir getirmez, çünkü yaratmak zorunda oldukları üç boyutlu bir görüntüydü, bunu başara—

O sırada Christina'nın, Bobby Tremain'in zihniyle güçlenen cılız sesini duydular.

Haberler kötüydü.

Kyle Archinbourg, "Ne olmuş?" diye sordu Newt'a. "Hepsini duyamadım."

Andy Baker, "Sağır mısın?" diye homurdandı. "Tanrım! O kaltak, kuleyi uçurunca çıkan gürültü üç kasabadan duyuldu. Açıkçası—"

Yumruklarını sıktı.

Hazel McCready, "Tartışmayı bırakın," dedi. Sonra da Kyle'a döndü. "Kız harika bir iş çıkardı." Durumu Kyle Arcinbourg'a açıklarken Christina Lindley'ye de ulaşmayı umuyordu, zira kızı cesaretlendirmek gerekiyordu. Kızın çok sarsıldığını, sinir krizi geçirmek üzere olduğunu hissetmişti. Bu halde hiçbir işe yaramaz, her şeyi berbat ederdi ve onların kaybedecek zamanı yoktu.

Hazel, "Resimde saat görülüyorsa suç Christina'da değil," dedi.

Kyle, "Ne demek istiyorsun?" diye sordu.

"Christina mükemmel bir açıdan çekilmiş, renkli bir fotoğraf buldu. Kilise ve mezarlık tarafından bakanlar kulenin yerinde olduğunu sanacak, sadece yoldan biraz biçimsiz görünecek. Tabii Christina uygun bir resim daha buluncaya kadar yabancıların arka tarafa geçmesine birkaç gün engel olmalıyız. Zaten onlar da kalorifer kazanı ve... Ruth'la ilgilenecekler...Yakayı ele vermeyeceğimizi umuyorum. Bazı yolları kapatırız belki?" Newt'a baktı.

O da hemen, "Kanalizasyon işi var, deriz," dedi. "Çok kolay olur."

Kyle başını sallayarak, "Ben hâlâ sorunu anlamış değilim," dedi.

Andy Baker, "Geri zekâlı, sen de!" diye homurdandı.

Kyle öfkeyle tamirciye döndü. Newt aralarına girdi, "İkiniz de kendinize gelin." Kyle'a döndü. "Sorun şu: Ruth belediye binasının kulesini bugün öğleden sonra üçü beş geçe uçurdu. Christina'nın bulduğu tek uygun fotoğraftaysa saat ona çeyrek kalayı gösteriyor."

"Ah!" Kyle birdenbire terlediği için yüzü yağlanmış gibi parlıyordu. Mendilini çıkarıp suratını sildi. "Kahretsin. Şimdi ne yapacağız?"

Hazel sakin sakin, "İdare edeceğiz," dedi.

Andy, "Kaltak!" diye bağırdı. "Ölmemiş olsa onu şuracıkta gebertirdim!"

Hazel, "Onu bu kasabada herkes severdi, Andy," diye hatırlattı. "Bunu sen de biliyorsun."

"Evet. Ve umarım, şeytan onu cehennemde büyük bir şişte kızartıyordur." Andy makineyi kapattı.

Henry Applegate'in büyükannesi kayboldu. Hazel rahatladı. O nemrut suratlı kadının yansımasını, Henry'nin ineklerinin otladığı tarlada dolaştığını görmek biraz ürkütücüydü.

Derin sessizlikte Bobbi Anderson birdenbire, "Her şey yoluna girecek," dedi. Kasabadaki herkes, Christina Lindley de dahil, bu sözleri duydu ve rahatladı.

3

Christina, Bobby Tremain'e, "Beni evime götür," dedi. "Çabuk. Ne yapılması gerektiğini biliyorum."

"Kendini orada bil." Bobby, kızı kolundan tutup kapıya doğru çekti.

"Bir dakika."

"Ne var?"

"Fotoğrafı alsak iyi olmaz mı?"

"Kahretsin!" Bobby elini alnına vurdu.

4

Haven'ın Gönüllü İtfaiye Ekibi'nin başı olan Dick Allison o sırada bürosunda oturmuş, telefonlara cevap veriyor ve havalandırma sistemine rağmen ecel terleri döküyordu. İlk telefon eden Troy komiseriydi. İkincisi Unity emniyet müdürü. Üçüncüsü eyalet polisi. Dördüncüsü de haber ajansı.

Dick her hâlükârda terleyecekti muhtemelen ama o an döktüğü terin sebeplerin biri de patlama sırasında odasının kapısının uçmasıydı. Yani havalandırma sistemi bir işe yaramıyordu.

Duvarların sıvaları iyice dökülmüştü, kırılmış kaburgalara benziyordu. Dick Allison döküntüler arasında oturmuş, telefondakilere, "Gerçekten de korkunç bir patlamaydı," diyordu. "Galiba bir kaybımız var. Ama durum sanıldığı kadar kötü değil." Dick bu yalanları Bangor gazetesinde çalışan, John Leandro adlı muhabire tekrarlarken tavandaki panellerden biri başına düştü. Dick kurt gibi hırlayarak onu hızla yana itti. Muhabiri dinledi, sonra da güldü. "İlan panosu... O lanet olasıca şey tekrar yere devrildi. Duvara doğru dürüst monte edilmemişti zaten. Eh, ucuz etin yahnisi yavan olur, annem her zaman derdi zaten..."

Beş dakika daha konuştu, sonunda Leandro'nun içini iyice sıktı ve gazeteci telefonu kapattı. Dick ahizeyi yerine bırakırken kapısının önündeki koridorun tavanının büyük bir kısmı gürültüyle çöktü.

Dick Allison olanca sesiyle, *"SENİ OROSPU ÇOCUĞU, AŞAĞILIK KALTAK!"* diye haykırarak sol yumruğunu masaya indirdi. Dört parmağı kırıldı ama öfkeden bunu fark etmedi bile. O anda içeriye biri girse Dick onun gırtlağını dişleriyle koparır, ağzından sıcak kanlar akarken öldürdüğü kişinin suratına tükürürdü. Bağırıp çağırıp küfretti, hatta gezmeye gitmesine izin verilmeyen küçük bir çocuk gibi tepindi.

Çocuk gibi görünüyordu.

Aynı zamanda çok da tehlikeli görünüyordu.

Kapıya Vuran Tommy'ler, Kapıya Vuran Tommy'ler... kapıya vuruyorlar.

5

Dick iki telefon arasında Hazel'ın odasına gidip çekmecesinden aspirin kutusunu aldı, altı tane içti. Şişmeye başlayan, zonklayan elini sıkıca sardı, sonra da onu unuttu. Eğer hâlâ insan olsa böyle bir şeyin imkânı yoktu. Hiç kimse kırık dört parmağı öy-

lece unutamazdı. Ama Dick artık "gelişmişti." İrade gücüyle can acısını yenebiliyordu.

Çok işe yarıyordu bu yetenek.

Dick telefon konuşmalarının arasında, hatta bazen konuşurken, bir yandan da Henry Applegate'in evinde telaşla çalışan arkadaşlarıyla bağlantı kuruyordu. Onlara, saat dört buçukta, en geç beşte iki eyalet polisinin geleceğini haber verdi. *Projektör o zamana kadar hazır olmaz mı?* Hazel sorunu açıklayınca Dick yine söylenmeye başladı. Ama bu kez öfkesine korku da eşlik ediyordu. Hazel, Christina'nın planından söz edince biraz rahatladı. Kızın evinde bir karanlık odası vardı. Yankee dergisindeki fotoğrafın negatifini yapacak ve onu hafiften büyütecekti. Projektörden yansıtmak için değil de (çok da fazla büyütürse saat kulesi tuhaf, bulanık görünürdü) üzerinde çalışabilmek için fotoğrafın daha büyük olması gerekiyordu.

Negatifi değiştirecek, dedi Hazel telepatik olarak. *Kuledeki saatin akrep ve yelkovanını silecek. Bobby Tremain maket bıçağıyla yeniden akrep ve yelkovan yapacak, böylece saat üçü beş geçeyi gösterecek. Kontrollü ve becerikli elleri var. Kontrollü olması şu an daha çok önem arz ediyor tabii.*

"Pozitiften negatif aldığında sonuç bulanık olur sanıyordum," dedi Dick Allison. "Özellikle de söz konusu renkli bir fotoğrafsa."

Hazel, *ekipmanlarını geliştirdi,* dedi. On yedi yaşındaki Christina Lindley'nin şu an muhtemelen yeryüzündeki en ileri düzey karanlık odaya sahip olduğunu eklemeye gerek duymadı.

Bu iş ne zaman tamamlanacak?

Christina ancak gece yarısı hazır olabileceğini söyledi.

Dick, *kahretsin,* diye bağırdı. Zihninden öyle güçlü bağırmıştı ki, Henry'nin tarlasındaki insanlar yüzlerini buruşturdu.

Sonra Bobbi Anderson'ın sakin sesi duyuldu. *Bize yaklaşık otuz pil gerekiyor. Onları hemen gönderiver, Dick. Polis meselesini anlıyoruz. Onları oyala, anlıyor musun?*

Dick bir an cevap vermedi. Sonra, *evet*, dedi. *Anlıyorum.*

Tamam. Bir yere gitmelerine izin verme. Beni onlar değil, telsizleri endişelendiriyor. Herhalde önce bir ya da iki devriye arabası gönderecekler. Ama bazı şeyleri fark eder... ve onları telsizle merkeze bildirirlerse...

Diğerleri onaylarcasına mırıldandı, çıkardıkları ses deniz kabuklarından duyulan sese benziyordu.

Bobbi, *merkezle bağlantı kurmalarını engellemek için bir şeyler yapılabilir mi*, diye sordu.

Ben—

Andy Baker birdenbire sevinçle söze karıştı. *Benim daha iyi bir fikrim var. Buck Peters hemen benzin istasyonuna gelsin. Fazla sallanmasın."*

Tamam! Anderson'ın zihin sesi heyecandan tizleşmişti. *İyi! Harika! Onlar kasabadan ayrılırken de biri... Bence Beach uygun...*

Beach kendisini seçtikleri için onur duydu.

6

Maine eyalet polisleri Bent Rhodes ve Jingles Gabbons beşi çeyrek geçe Haven'a vardı. Kazan patlamasının ardından ilginç olmayan, dumanlı bir olay yeri bulacaklarını düşünüyorlardı. Bir itfaiye arabası ve kaldırımda tembel tembel bekleyen yirmi otuz kişi göreceklerini sanıyorlardı. Fakat bunların yerine iki polis memuru, Haven belediye binası kulesinin havai fişek gibi uçmuş olduğunu gördüler. Tuğlalar sokağa saçılmış, camlar kırılmış, parçalanmış oyuncak bebekler her yere dağılmıştı... ve neredeyse herkes günlük işleriyle ilgileniyordu.

Dick Allison onları tuhaf bir dostlukla karşıladı, sanki büyük bir felaket olmamış da oraya bir ziyafete katılmaya gelmişler gibi davranıyordu.

Bent, "Aman Tanrım, ne oldu burada?" dedi.

Dick, "Şey, galiba durum telefonda söylediğimden biraz daha ciddi," diye yanıt verdi tuğlalarla dolu sokağa bakarken. Sonra da

akıl almaz bir tavırla iki polise, *ah, ben ne yaramaz bir çocuğum, değil mi*, bakışı attı. "Olay yerini görmeyen kimse bana inanmaz diye düşünüyordum."

Jingles homurdandı. "Olay yerini görüyorum ama olanlara yine de inanamıyorum." İki polis Dick Allison'ın küçük kasabalarda görülen o beceriksizlerden olduğunu düşünüp onu önemsemediler. Galiba kaçığın biriydi. Dick'in işine geldi bu. İki polisin arkasında durup onların kaza yerini incelemelerini seyretti. Ama yüzündeki gülümseme yavaş yavaş silindi ve yerini buz gibi bir ifadeye bıraktı.

Rhodes o minik bebek bacaklarının arasında duran insan kolunu gördü. Dick'e döndüğünde adamın rengi daha da atmıştı. Şimdi yaşından daha küçük duruyordu. Bent, "Bayan McCausland nerede?" diye sorarken, istemese de sesi yükseldi ve son hecede titredi.

Dick, "Şey, galiba sorunumuzun bir parçası da bu," diye söze başladı. "Yani gördüğünüz üzere..."

7

Dick, kuşku uyandırmaksızın iki polisi olabildiğince kasabada tuttu. Bent ve Jingles Haven'dan sekize çeyrek kala ayrıldı. Artık hava kararmaya başlıyordu. Ayrıca Dick, daha fazla burada dururlarsa, "İstediğimiz destek ekipleri nerede kaldı?" diye sormaya başlayacaklarını biliyordu.

İki polis devriye arabasındaki telsizle Derry'deki merkezi arayıp oradakilerle konuşmuştu. Telsizi yerine koyarken ikisinin de yüzünde şaşkın ve dalgın bir ifade vardı. Karşıdan aldıkları cevaplar uygundu ama ses biraz değişik gibiydi. Ama böyle önemsiz şeylerle ilgilenecek durumda değillerdi, özellikle o an. Uğraşmaları gereken bir sürü başka şey vardı. Bir kere, korkunç bir kaza söz konusuydu. İkincisi, kurbanı tanıyorlardı. Üçüncüsü,

prosedürlerle ilgili sonradan suları bulandıracak hatalar yapmadan büyük bir olayın önhazırlığını yapmaya çalışıyorlardı.

Ayrıca Haven havasının etkisinde kalmaya başlıyorlardı.

Havalandırmasız bir odanın geniş ahşap zeminini cilalarken fark etmeden kafayı bulan adamlar gibilerdi. Düşünceleri duymuyorlardı, bunun için fazlasıyla erkendi, böyle bir şey gerçekleşemeden gitmiş olacaklardı ama yine de çok tuhaf hissediyorlardı. Hava onları ağırlaştırıyordu, rutin olarak yaptıkları şeyleri yerine getirmek için mücadele etmeleri gerekiyordu.

Yolun karşısındaki Haven Lokantası'nda oturmuş kahve içen Dick Allison, iki polis memurunun zihnini okuyarak anlıyordu bütün bunları. Ah, evet, telsiz memurunun

(Tug Ellender)

sesinde bir acayiplik olduğunu fark edemeyecek kadar meşgul ve altüst durumdalardı. Bunun nedeni basitti. Konuştukları kişi Tug Ellender değildi. Buck Peters'la konuşmuşlardı. Telsiz sinyalleri de Derry'den değil, Elt Barker'ın garajından geliyordu. Buck Peters orada, elinde mikrofonla ter içinde oturuyordu. Andy Baker da yanındaydı. Buck, Andy'nin radyosundan yeni talimatlar ve bilgiler gönderiyordu. Birkaç kasabalı tüm dikkatlerini Bent Rhodes ve Jingles Gabbons'ın zihnine vermiş, öğrendikleri her şeyi Buck Peters'a bildirmişti. Böylece polislerin Ellender'dan duymayı bekledikleri şeyleri söylemeyi başarmıştı. Buck Peters taklit konusunda yetenikliydi. (Amerikan başkanları, Jimmy Cagney ve John Wayne taklitleri çok beğeniliyordu.) Rich Little gibi değildi, asla da olamazdı ama birini taklit ettiğinde onun kim olduğunu anlardınız. Çoğunlukla.

Polislerin düşüncelerini okuyan kişiler bunları Buck'a iletiyor ve her insan aslında sorduğu soruya verilecek yanıtı zihninde canlandırdığından onlara nasıl yanıt vermesi gerektiğini söylüyorlardı. Bent ve Jingles taklidi yeseler de bu Buck'ın yeteneğinden ziyade, Tug'ın yanıtlarına ilişkin beklentilerinin karşılanmasıyla mümkün olmuştu. Andy, araya biraz radyo paraziti karıştırıp, ne zaman polislerden biri şüpheye düşse

(Tanrım, hiç Tug'ın sesi gibi gelmiyor, galiba grip olmuş)

Buck'ın sesini boğuklaştırıyordu.

Dick saat yediyi çeyrek geçe, Beach ona tekrar kahve getirdiğinde, "Hazır mısın?" diye sordu.

"Tabii."

"O makinenin çalışacağından emin misin?"

"Harika çalışıyor... görmek ister misin?" Beach bayağı yaltaklanıyordu.

"Hayır. Zamanımız yok. Ya geyik? O da tamam mı?"

"Evet. Billy Elderly geyiği vurdu. Dave Rutledge da gerekeni yaptı."

"İyi. İşe koyul bakalım."

"Peki, Dick." Beach önlüğünü çıkarıp tezgâhın arkasındaki çiviye astı. Kapıda asılı olan tabelanın diğer yüzünü çevirdi, artık "KAPALI" yazıyordu. Normalde koyduğu şekilde dururdu ama bu akşam, cam kırıldığından, hafif rüzgârda sallanıp dönmeye başladı.

Sonra durup Dick'e baktı. Gözleri öfkeyle kısılmıştı.

"O kadının böyle bir şey yapmaması gerekiyordu."

Dick omzunu silkti. Bunun önemi yoktu, olan olmuştu. "O öldü. Önemli olan bu. Çocuklar fotoğraf işini halledecekler. Ruth'a gelince... artık kasabada onun gibi biri yok."

"Eski Garrick çiftliğindeki o adamı unutma."

"O sürekli sarhoş. Ve kazı yapmayı kendi istedi. Haydi, git artık, Beach. Polisler çok geçmeden buradan ayrılacak. Bu işin Haven'dan mümkün olduğunca uzakta halledilmesini istiyoruz."

"Peki, Dick. Dikkatli ol."

Dick gülümsedi. "Artık hepimizin dikkatli olması gerekiyor. Hassas bir mesele bu."

Beach'in kamyonetine binişini ve onu son on iki yıldır resmen evi olan yerden, Haven Lokantası'nın önünden hareket ettirişini izledi. Beach aracı yavaş sürüyor, zikzak çizerek kırılmış cam parçalarından kaçınmaya çalışıyordu. Dick kamyonetin arkasındaki tentenin altında duran aleti görebiliyordu.

Onun yanında, kalın naylona sarılmış bir şey daha vardı. Billy Elderly'nin alelacele bulduğu iri bir geyik. Maine eyaletinde, temmuz ayında geyik avlanması kesinlikle yasaktı.

(Arkasında "SAVAŞMA SEVİŞ İKİSİNE DE HAZIR OL" yazan) Kamyonet gözden kaybolunca, Dick de tezgâha dönüp kahve fincanını aldı. Beach'in kahvesi her zamanki gibi sert ve güzeldi. Dick'in de buna ihtiyacı vardı. Yorgun değil bitkindi; tükenmişti. Henüz hava kararmasa da ve normalde televizyon kanallarındaki sonuncu programın kapanışında çalan milli marşı duymadan uyuyamayan bir insan olsa da o an tek istediği yatağına yatmaktı. Gerilim dolu, korkunç bir gün geçirmişti ve Beach geri dönünceye kadar da gün sona ermeyecekti. İki polis ortadan kaldırıldıktan sonra Ruth'un neden olduğu pisliği temizlemeleri de gerekecekti. Birçok şeyi saklayabilirlerdi ama bazı gerçekler gizlenecek gibi değildi. İki polis Haven'dan ayrıldıktan sonra ortadan kaybolacaktı. Haven'da bir komiser öldürülmüştü, üstelik eski bir eyalet polisinin karısıydı.

Evet, yani eğlence daha yeni başlıyordu.

Dick kendi kendine, "Tabii buna eğlence denebilirse," diye mırıldandı. Kahve yüzünden midesi yanmaya başladı. Yine de içmeye devam etti.

Dışarıda bir arabanın güçlü motoru homurdanmaya başladı. Dick polislerin kasabadan ayrılmalarını seyretti. Devriye arabasının tepesindeki döner mavi ışık kaza yerini kâh aydınlatıyor kâh gölgede bırakıyordu.

8

Christina Lindley ve Bobby Tremain yan yana duruyor, banyo tankındaki beyaz kâğıda bakıyorlardı. Bekledikleri görüntünün çıkıp çıkmayacağını beklerken nefes bile almıyorlardı.

Görüntü yavaş yavaş belirmeye başladı.

Haven belediye binasının saat kulesi oradaydı. Canlı ve gerçek renklerinde. Saat üçü beş geçiyordu.

Bobby tuttuğu nefesi sessizce, ağır ağır verdi. *Mükemmel,* dedi.

Tam olarak değil, diye karşılık verdi Christina. *Bir şey daha var.*

Bobby endişeyle ona döndü. *Ne? Sorun ne?*

Hiçbir şey. Her şey yolunda. Sadece yapmamız gereken bir şey daha var.

Çirkin bir kız değildi ama gözlük takıyordu ve cansız, kahverengi saçları vardı. Kendini hep çirkin olarak görmüştü. On yedi yaşındaydı ve kimseyle çıkmamıştı. Ama şimdi bunların hiçbiri umurunda değildi. Eteğinin fermuarını açtı ve çekip çıkardı, kombinezonunu ve külotunu indirdi, ikisini de Derry'deki indirim mağazasından almıştı. Banyo tankındaki ıslak fotoğrafı dikkatlice oradan aldı. Parmak uçlarına yükselip onu astı. Bobby'ye döndü ve bacaklarını açtı.

Bunu yapmak istiyorum.

Ayakta seviştiler. Duvara yaslanarak. Christina kızlık zarı yırtılırken oğlanın omzunu ısırdı ve azıcık kanattı. Aynı anda orgazma ulaştıklarında tırnaklarını birbirlerine geçirip inlediler. Çok çok güzel bir deneyimdi.

Eski günlerdeki gibi, diye düşündü Bobby, Applegate'in evine giderlerken. Sonra bir an tam olarak ne kastettiğini anlayamadı.

Ardından bunun bir önemi olmadığına karar verdi.

9

Beach zangırdayan kamyonetini elinden geldiğince hızlı sürdü. Vakit bulup da bu eski taşıtı, o yeni inanılmayacak bilgilerinin ışığında değiştirememişti. Bu gece onu yarı yolda bırakmayacağını umuyordu. Neyse ki kamyonet onu istediği yere kadar götürdü.

Troy sınırına ulaştığında hâlâ arkasından gelen polislerin sesini duymamış, yanıp sönen ışıklarını görmemişti. Biraz rahatlayarak hızını azalttı. Zaten zorlasa araba hararet yapacaktı. Newport'a girince daha da yavaşladı. Artık hava da iyice kararmaya başlamıştı.

Derry sınırını aştıktan sonra, tam da endişelenip, "Bu kahrolasıca aynasızlar başka yoldan mı gittiler?" diye söylenmeye başlamışken polislerin düşüncelerini hafifçe algıladı.

Kenara çekti ve sessizce oturdu. Gözlerini yarı kapatıp başını yana eğdi. Emin olabilmek için bir süre bu düşünceleri dinledi. Dişsizliği yüzünden dudakları büzülmüştü. Şimdi ağzı ihtiyar bir adamınkine benziyordu.

Evet, gelenler onlardı. Memurların düşünceleri belirginleşiyordu. Ruth'la ilgili düşünceler. Çillerle ilgili...

(kanın altındaki çilleri belli oluyordu)

Beach başını salladı, kesin onlardı. Hızla yaklaşıyorlardı. Zamanı vardı ama acele etmesi de gerekiyordu.

Biraz daha yol aldı. Bir virajı döndü. Artık Derry'yle arasında sadece dümdüz uzanan üç numaralı karayolu kalmıştı. Kamyoneti yola çaprazlamasına park etti. Arkadaki makineli tüfeğe benzeyen şeyin üzerindeki brandayı aldı. Sesleri gittikçe daha da net duyuyordu. Brandanın düğümlerini çözerken parmakları heyecandan birbirine dolaşmıştı.

Polis arabasının farları yolun diğer tarafındaki ağaçları aydınlattığında Beach başını eğdi. Üzerinde altı transformatör olan tahta parçasına uzandı. Tahta kaymasın diye kamyonetin kasasına sabitlenmişti. Transformatörleri teker teker açtı. Hafif bir uğultu duyuldu. Sonra tüm sesler adeta çığlık atarak fren yapan arabanın teker seslerinin arasında kayboldu. Polis arabasının beyaz ve mavi çakan ışıkları kamyonetin kasasına vuruyordu. Beach ellerini başının üstünde birleştirip yere iyice yapıştı. Her şeyi mahvettiğini düşünüyordu. Virajın kör noktasına çok yakın park etmişti. Durmaya çalışsalar da kamyonetine çarpacaklardı. Onlar

sadece yaralanarak kurtulsa bile Beach ölebilirdi. Sonra adamlar silahını bulup, *bu da ne acaba*, derdi. Sonra da... sonra da...

Her şeyin içine ettin, Beach, onlar senin hayatını kurtardı ve sen içine ettin... lanet olsun... lanet olsun... lanet olsun...

Derken tekerler durdu. Yanan plastiğin kokusu ağır ve mide bulandırıcıydı. Ama Beach'in beklediği olmamış, kamyonete çarpmamışlardı. Mavi ışıklar çaktı. Telsizden bir ses duyuldu.

Beach polislerden birinin, "Bu saçmalık da ne?" dediğini duydu.

Beach titreyen kollarının üzerinde yükselerek kamyonetin kasasının kenarından şöyle bir baktı. Upuzun siyah teker izlerinin sonunda duran arabayı gördü. Hava kararmış olsa bile teker izleri açıkça görülüyordu. Polis arabası hafif yan dönmüş halde üç metre kadar ötede duruyordu. *Biraz daha hızlı gidiyor olsalardı...*

Eh, sonuçta gitmiyorlarmış.

Sonra kapıların kapanış sesini duydu, iki adam arabadan inmişti. Silahına güç sağlayan transformatörlerin hafif uğultusunu duyabiliyordu. Bu silah Ruth'un bebeklerinin karnına koyduklarından çok da farklı değildi. Beach'in kulağına bir vızıltı geldi. Sinekler. Naylonun altından gelen kan kokusunu alıyor ama geyiğe erişemiyorlardı.

Beach, *pek yakında elinize şahane bir fırsat geçecek*, diye düşünerek sırıttı. *Ama ne yazık ki şu iki polisin tadına bakamayacaksınız.*

Boğuk sesli polis, "Bu kamyoneti Haven'da gördüm, Bent," dedi. "Lokantanın önünde duruyordu."

Beach önündeki boruyu milinde çevirip içinden baktığında polisleri gördü. Biri silahın etki alanından çıksa bile sorun olmazdı, hafif bir yansıma etkisi vardı.

Arabadan uzaklaşın, çocuklar, diye düşündü Beach, alete bağlı kapı ziline parmağını koyup. Sırıtınca pembe dişetleri ortaya çıktı. *Otomobile isabet ettirmek istemiyorum. Haydi, oradan uzaklaşın. Tamam mı?*

"Kim var orada?" diye bağırdı diğer polis.

Kapıya Vuran Tommy'ler kapınıza vuruyorlar, meraklı köpekler, diye düşünerek kıkır kıkır gülmeye başladı Beach. Elinde değildi. Kendini tutmaya çalışıyordu ama olmuyordu.

"Kamyonetteki, cevap versen senin için daha iyi olur!"

Beach'in kıkırtıları daha duyulur bir hal aldı. Kendine engel olamıyordu. Belki de böylesi daha iyi oldu. İki polis birbirlerine baktılar ve tabancalarını çekerek kamyonete doğru ilerlediler, kendi arabalarından uzaklaştılar.

Beach onlar devriye arabasından iyice uzaklaşıncaya kadar bekledi. Taşıta zarar vermemesi söylenmişti ona. Onun da tamponun boyasını kaldırmaya bile niyeti yoktu. Polisler iyice yaklaştıkları zaman Beach zile bastı. *Misafiriniz var, ahmaklar,* diye düşünerek bir kahkaha attı. Yeşil, kalın bir ışın borudan fırlayarak iki polisin etrafını sardı. Beach yeşil ışığın içinde sarı kıvılcımlar olduğunu fark etti, polislerden birinin tabancasının tetiğini arka arkaya çektiğini anladı.

Beach'in burnuna kızmaya başlayan transformatörlerin kokusu geldi. Bir *pat* sesi çıktı ve transformatörlerin birinden etrafa kıvılcımlar saçıldı. Bir kısmı Beach'in koluna düşüp yaktı. Burunun ucundan çıkan yeşil alevler dindi. Polisler ortadan kaybolmuşlardı. Eh... hemen hemen.

Beach yere atlayarak mümkün olduğu kadar hızla ilerledi. Burası paralı yol değildi ve kimse bu saatte Derry'ye alışverişe gitmezdi ama er ya da geç biri bu yoldan geçecekti. Bir an önce—

Yerde dumanları tüten tek bir ayakkabı duruyordu. Eğilip onu aldı. Ama az kalsın elinden düşürüyordu. Ayakkabının bu kadar ağır olacağını düşünmemişti. Sonra nedenini anladı. Ayakkabının içinde hâlâ çoraplı bir ayak vardı.

Beach geri dönüp pabucu kamyonetin içine attı. Kasabaya döndüğü zaman onu ortadan kaldıracaktı. Gömmeye gerek yoktu. Haven'da cisimleri ortadan kaldırmak için çok daha etkili yöntemler vardı. *Mafya buradaki taşralıların neler yaptığını bilseydi, bizi satın almaya kalkardı,* diye düşündü, yine kıkır kıkır güldü.

Kamyonetin kasasını açtı. Kapak paslanmış gibi gıcırdayarak düştü. Sonra naylona sarılı geyik ölüsünü tutup çekmeye çalıştı. Bu kimin fikriydi? İhtiyar Dave'in mi? Neyse, önemli değildi. Artık Haven'da fikirler herkesin ortak malı olmaya başlıyordu.

Naylona sarılı geyik ağırdı, taşınması zordu. Beach geyiğin arka bacaklarına sarılıp çekti. Geyik kamyonetten aşağı düştü, başı asfaltta sekti. Beach parlak far ışıkları görmeyi bekleyerek yolun iki ucunu kontrol etti. Gelen yoktu. Geyiği elinden geldiğince hızlı bir şekilde yolda sürükledi. Oflayıp puflayarak hayvanı bıraktı ve naylonu çıkarmak için leşini ters çevirdi. Geyiğin karnı ustalıkla yarılmış ve iyice temizlenmişti. Beach hayvanı zorlukla kucağına aldı. Boynundaki damarlar kabarmış, dudakları iyice gerilmişti. Ağzında diş kalmış olsa o anda hepsi görünürdü. Geyiğin, boynuzları yeni büyümeye başlamış başı sağ kolundan sallanıyordu. Hayvanın cansız gözleri geceyi seyrediyordu.

Beach yolun sol tarafından üç adım aşağı inip geyiği attı. Geri dönüp naylon örtüyü aldı. Kapıyı açıp naylonu ön koltuğa koydu. Kasaya koymayı tercih ederdi çünkü iğrenç kokuyordu ama kasadan uçarsa birileri onu bulabilirdi. Aceleyle sürücü tarafına koşarken kan bulaşmış tişörtünü yüzünü buruşturarak çekiştirdi. Eve gider gitmez üstünü değiştirecekti.

Kamyonete binip motoru çalıştırdı. Aracın burnunu Haven'a çevirdi, sonra bir an durup oradan uzaklaşmadan önce sahneyi inceledi. Evet, her şey anlatacakları hikâyeye uygundu. Yolun ortasında bomboş duran bir devriye arabası ve upuzun tekerlek izleri vardı. Motor durmuştu ama ışıklar yanıp sönüyordu. Yol kenarına atılmış büyükçe bir geyik leşi vardı. Tüm bunlar kısa sürede fark edilecek şeylerdi. Hele temmuz ayında.

Peki, akla Haven'ı getirecek bir şey var mıydı?

Beach olmadığını düşündü. İki polis Haven'da sadece bir kişinin ölümüne neden olan kazayı inceledikten sonra Derry'ye dönerken yasaklara aldırmayarak geyik avlayan birkaç kişiyle karşılaşmışlardı herhalde... Polislere ne mi olmuştu? Ah, işte önemli nokta da buydu, öyle değil mi? Günler geçtikçe iki memurun

akıbetinden gitgide daha fazla endişe etmeye başlayacaklardı. Yasaklara aldırmayan avcılar polisleri görünce paniğe kapılmış, onları öldürüp ormana gömmüş olmalıydı. Peki ya Haven? Beach bunu konudan tamamen bağımsız bir olay olarak göreceklerini düşündü.

Şimdi dikiz aynasından yaklaşan arabaların farlarını görebiliyordu. Vitese takıp polis arabasının yanından geçti. Yanıp sönen ışıkları üzerine vurdu, sonra arkasında kaldı. Beach sağ tarafına bakıp içinde yönetmeliğe uygun lacivert çorap olan siyah ayakkabıyı görünce gıdaklar gibi güldü. *Seni gidi ukala, bu sabah bu ayakkabıyı giyerken gece neler olacağından haberin yoktu, değil mi?*

Beach Jernigan tekrar kıkırdadı. Biraz daha hızlandı. Evine dönüyordu ve kendini hayatı boyunca hiç bu kadar iyi hissetmemişti.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

EV HILLMAN

1

25 Temmuz 1988 tarihli Bangor gazetesinin manşetinden:

İKİ EYALET POLİSİ DERRY'DE KAYBOLDU
Bütün Bölgede Aramalar Yapılıyor
David Bright

Dün gece dokuz buçuğu biraz geçe, Derry Yolu'nda terk edilmiş bir devriye arabasının bulunması üzerine arama ekibi oluşturuldu. Maine eyaletinin orta ve doğu bölümleri iyice taranıyor. Bu, bölgede yapılan ikinci büyük arama. İlk arama dört yaşındaki David Brown'ın bulunması için yapılmıştı. Çocuk hâlâ kayıp. İşin en garip yanı, memur Benton Rhodes'la Peter Gabbons'ın da kayboldukları sırada aynı kentten yola çıkmış olmaları. İki memur Haven'da bir kişinin ölümüne neden olan kalorifer kazanı patlaması olayıyla ilgili ilk soruşturmadan dönüyorlardı. (İlgili haberi bu sayfada okuyabilirsiniz.)

Polisin "alabileceğimiz en kötü haber" diye tanımladığı son gelişme, boş devriye arabasının yanında bulunan vurulmuş ve içi temizlenmiş geyikle ilgili...

2

Beach ertesi sabah kahve içerlerken Dick Allison'la Newt Berringer'a, "Şuna bakın," dedi. Haven Lokantası'nda yeni gelen gazeteye göz gezdiriyorlardı. "Kimsenin iki olay arasında bir bağlantı kurmayacağını sanıyorduk. Kahretsin!"

Newt, "Sakin ol," diye mırıldandı. Dick de onu desteklercesine başını salladı. "Kimse dolaşırken ormanda kaybolan ya da bir sapık tarafından kaçırılan dört yaşında bir çocukla, iri yarı iki eyalet polisi arasında bir bağ olduğunu düşünmez. Öyle değil mi, Dick?"

"Tabii!"

3

Ama yanılıyorlardı.

4

Bangor gazetesinin birinci sayfasından:

HAVEN KOMİSERİ GARİP BİR KAZADA ÖLDÜ
Kasabanın Lideri Sayılıyordu
John Leandro

Maine'deki üç kadın polisten biri olan Ruth McCausland dün doğup büyüdüğü Haven kasabasında öldü. Bayan McCausland elli yaşındaydı. Haven Gönüllü İtfaiye Ekibi'nin başı olan Richard Allison, "Bayan McCausland belediye binasının bodrumuna dolan yakıt buharları, bozuk bir valf yüzünden alev aldığı için öldü," diye açıkladı. "Kasabayla ilgili pek çok dosyanın durduğu bodrumun ışığı yeterli değildi. Belki de Bayan McCausland kibrit çaktı. Hiç olmazsa şimdilik böyle düşünüyoruz."

Allison'a binanın kundaklandığını gösterecek bir ipucu bulunup bulunmadığı sorulduğu zaman hayır cevabını verdi. "Ancak olayı incelemek üzere gönderilen iki eyalet polisinin ortadan kaybolması bu konuya açıklık getirilmesini zorlaştırdı. (İlgili haber yukarıda.) İki memur da rapor vermedikleri için herhalde eyalet yangın müfettişlerini çağırmak zorunda kalacağız. Tabii şu anda yalnızca kaybolan iki polisi düşünüyor ve onların sağ salim ortaya çıkmalarını diliyorum."

Haven'ın belediye meclisi üyesi Newton Berringer de bütün kasabanın Bayan McCausland için yas tuttuğunu açıkladı ve "O harika bir kadındı," dedi. "Hepimiz onu severdik." Diğer Havenlılar da aynı duyguları paylaşıyordu, çoğu gözyaşlarını tutamadı.

Bayan McCausland, Haven için çalışmaya...

5

İki olay arasında bağlantı kuran biri çıktı. Bu tabii ki Hilly'nin büyükbabası Ev'di. Haven'dan sürülen Ev. Ardenler Taarruzu'nda dibinde patlayan bir Alman el bombası yüzünden İkinci Dünya Savaşı'ndan başında iki küçük çelik plakayla dönen Ev Hillman.

Yaşlı adam Haven'da yaşanan patlamadan sonraki pazartesi sabahını Derry Hastanesi'nde, 371 numaralı odada torununa bakarak geçirdi. Her sabah öyle yapıyordu zaten. Derry'nin anacaddesinin aşağılarında mobilyalı bir oda tutmuştu. Hemşireler onu sonunda torununun odasından çıkardıkları zaman oraya gidiyor ve genellikle uykusuz gecelerini o odada geçiriyordu.

Bazen karanlıkta yatarken ona sanki borulardan hafif kahkahalar yükseliyormuş gibi geliyordu. O zaman, *çıldırıyorsun, ihtiyar,* diye düşünüyordu. Ama bu doğru değildi. Bazen de çıldırmayı diliyordu.

Hemşirelere David'in başına, ona göre, tam olarak ne geldiğini açıklamaya çalışmıştı ama hepsi de ona acımışlardı sadece.

Ev önce durumu fark etmemişti. Ancak bir gazeteciyle konuşma hatasına düştükten sonra gözleri açılmıştı. Bundan sonra her şeyin farkına varmıştı. Hemşirelerin Hilly'ye bağlılığı için onu sevdikleri, Hilly ellerinden kayıp gittiği için ona üzüldükleri... ama aynı zamanda kaçırdığını düşündükleri anlaşılıyordu. Küçük çocuklar arka bahçede yapılan sihir gösterileri sırasında ortadan kaybolmazdı. Bunu bilmek için hemşirelik okuluna gitmeye gerek yoktu.

Ev Derry'de bir süre yalnız başına kaldıktan sonra anacaddenin aşağısındaki küçük bir barda içmeye başlamıştı. Hilly ve David için endişelenmekten neredeyse aklını yitirecekti. Yaptığını korkaklık olarak görüp kendinden nefret ediyor, Ruth McCausland ve Haven'dakiler için korkuyordu. Barmenle yaptığı bir konuşma sırasında John Smith diye birinin bahsini duydu. Adam bir süre yakınlardaki Cleaves Mills kasabasında öğretmenlik yapmıştı. Sonra da yıllarca komada kalmıştı. Uyandığında psişik bir gücü vardı. Birkaç yıl sonra kafayı yiyip Stillson denen bir adamı öldürmeye kalkmıştı. Adam New Hampshire'dan bir milletvekiliydi.

"Psişik güç kısmı doğru mu, değil mi bilmem," dedi barmen, Ev'in birasını tazelerken. "Bana sorarsan saçmalık. Ama deli dehşet bir hikâyen varsa," Ev ona Dehşet Sokağı filmini solda sıfır bırakacak bir hikâyesi olduğunu söylemişti, "Bangor gazetesinden Bright'a anlatmalısın. Smith'in haberini o yapmıştı. Arada bir buraya bira içmeye uğrar. Sana söyleyeyim, *o* Smith'in gücüne inanıyordu."

Ev üç birayı peş peşe yuvarladı. Bu kadarı onu basit çözümlerin mümkün olduğuna inandırdı. Ankesörlü telefona gitti. Bozukluklarını rafa koydu. Bangor gazetesini aradı. David Bright oradaydı. Ev onunla konuştu. Ona hikâyeyi anlatmadı. Telefondan olmazdı. Ama bir hikâyesi olduğunu söyledi. Ne anlama geldiğini bilmiyordu. Ancak insanların öğrenmesi gerektiğini düşünüyordu. Hem de hemen.

Bu Bright'ın ilgisini çekmiş gibiydi. Dahası onu anlamıştı da galiba. Ev'e Bangor'a ne zaman gelebileceğini sordu. (Bright yaşlı adamla röportaj yapmak için Derry'ye gelmeyi teklif etmemişti. Ev buradan Bright'ın inancını ve anlayışını kafasında abarttığını anlamalıydı.) Ev hemen o akşam uygun olup olmadığını sordu.

"İki saat daha buradayım," dedi Bright. "Gece yarısından önce burada olur musunuz, Bay Hillman?"

"Ayıp ettin," dedi hemen yaşlı adam. Telefonu kapadı. Wally's Spa'dan çıkarken gözlerinde ışık, adımlarında neşe vardı. Sürünerek içeri giren adamdan yirmi yıl daha genç görünüyordu.

Ama Bangor'a giden yol kırk kilometreydi. Üç bira yolda etkisini kaybetti. Ev gazete binasına vardığında çoktan ayılmıştı. Dahası, başı dönüyordu. Aklı bulanmıştı. Hikâyeyi çok kötü anlattığının farkındaydı. Dönüp dolaşıp aynı şeylerden bahsediyordu. Sihir gösterisi. Hilly'nin nasıl göründüğü. David Brown'ın gerçekten ortadan kaybolduğundan emin olduğu.

Sonunda durdu... Gerçi buna durmak denemezdi. Gittikçe durgunlaşan bir akarsunun kuruması gibiydi.

Bright bir kalemle masasının kenarına vuruyordu. Ev'e bakmıyordu.

"Ama o sırada sahnenin altına bakmadınız, değil mi, Bay Hillman?"

"Hayır... hayır. Ama..."

Bright bu sefer ona baktı. Yüzünde nazik bir ifade vardı. Ama Ev o yüzde gözünü açan ifadeyi gördü. Adam onun zırdeli olduğunu düşünüyordu.

"Bay Hillman, bu anlattıklarınız çok ilginç—"

"Boş verin," dedi Ev. Ayağa kalktı. Oturduğu sandalye hızla geriye savruldu. Az daha devrilecekti. Tıkırdayan daktiloların, çalan telefonların, ellerinde kâğıtlarla odada aşağı yukarı koşuşturan insanların pek farkında değildi. Daha çok gece yarısı olduğunun farkındaydı. Korkudan yorgun düşmüştü, bıkmıştı. Üstelik bu adam delirdiğini düşünüyordu. "Boş verin, geç oldu. Ailenizin yanına dönmek istiyorsunuzdur artık."

"Bay Hillman, benim açımdan görseniz siz de—"

"Sizin açınızdan *görebiliyorum*," dedi Ev. "Hem de sanırım ilk kez. Benim de gitmem gerekiyor, Bay Bright. Önümde uzun bir yol var. Ziyaret saati dokuzda başlıyor. Zamanınızı aldığım için üzgünüm."

Hızla gazeteden çıktı. Öfkeyle en baştan hatırlaması gerekeni hatırladı: *İhtiyar bir budaladan daha aptalı olamaz.* Bu akşam ihtiyar budalaların en ahmağı olduğunu da kanıtlamıştı herhalde. Bir daha kimseye Haven'da olanları anlatmaya çalışmayacaktı. Evet, yaşlıydı. Ama bir daha kimsenin ona böyle bakmasına izin vermeyecekti.

Hiçbir zaman!

6

Ev Hillman bu sözünü tam tamına elli altı saat tutabildi. Yani pazartesi çıkan gazetelerin manşetlerini görünceye kadar. Haberleri okuduğunda gidip iki polisin kaybolmasıyla ilgili soruşturmayı yöneten adamla konuşmak istedi. Gazete adının Dugan olduğunu yazıyor ve Ruth McCausland'i çok iyi tanıdığından söz ediyordu. Hatta Dugan, Ruth'un cenazesinde kısa bir konuşma yapmak için bu önemli olayla ilgili çalışmalarına biraz ara verecekti. Ev, *Ruth'u çok iyi tanıyormuş anlaşılan,* diye düşündü.

Ama iki gece önce gazeteciyle konuşmaya giderken duyduğu o heyecan ve heves kaybolmuştu. Şimdi korku ve umutsuzluk duyuyordu. Birinci sayfadaki iki haber bütün cesaretini kırmıştı. *Haven bir yılan yuvasına dönüyor,* diyordu kendi kendine. *Şimdi bu sürüngenler insanları sokmaya da başladılar. Birini buna inandırmam şart. Ama bunu nasıl yapacağım? Birini Haven'dakilerin telepatiyle konuştuklarına nasıl inandıracağım? Kasabada daha neler olduğunu Tanrı bilir. Neler olduğunu nasıl anladığımı zorlukla hatırlarken bir başkasını ikna edebilir miyim? Gözlerimle hiçbir şey görmedim ki. Bu işi nasıl başarırım? Nasıl? En önemlisi de şu: Her şey gözlerinin önünde*

ama onlar bunu fark etmiyorlar bile. Bu durumda ben onlara gerçeği nasıl açıklarım? Şuracıktaki bütün ahali çıldırıyor ama kimsenin bundan haberi yok.

Ev Hillman tekrar ölüm ilanlarının bulunduğu sayfayı açtı. Ruth gazetedeki fotoğrafından o parlak gözleriyle ihtiyara baktı. Güzel ve dürüst bakışlı gözleri sakindi. Ev, Haven'da en aşağı beş, hatta bir düzine erkeğin Ruth'a âşık olduğunu düşündü. Kadın bunun farkına bile varmamıştı. Ruth'un gözleri ölüm fikrini bile reddediyormuş gibiydi, bunun saçma bir şey olduğunu söylüyorlardı sanki. Ama ölmüştü.

Arama ekibi hazırlanırken Hilly'yi oradan nasıl uzaklaştırdığını düşündü.

Bizimle gelebilirsin, Ruthie.

Ev, bunu yapamam... Bana haber ver.

Ruth Derry'ye onlarla birlikte gelseydi hem tehlikeden kurtulmuş olurdu, hem de Ev hikâyesini anlattığı zaman onu destekleyebilirdi. Kafası bu kadar karışıkken, bu sefilliğinin arasında ve evet, evini özlerken, Ev hangi nedenin onun için daha önemli olduğundan emin değildi. Zaten bir önemi de yoktu. Yaşlı adam üç kez Haven'ı aramayı denemişti. En son Bright'ın yanından ayrıldıktan sonra aramıştı. Ama hiçbir araması cevaplanmamıştı. Sonunda Derry santralindeki kız, "Belki de telefon telleri kopmuştur," demişti. Daha sonra deneyebilirlerdi belki. Ev, deneyeceğini söyledi ama denemedi. Onun yerine karanlıkta yatıp ince borulardan çıkan sesleri dinledi.

Ama Ruth, Ev'in sonuncu çabasından iki gün sonra onunla bağlantı kurmuştu işte. Gazetedeki ölüm ilanıyla.

Ev başını kaldırıp Hilly'ye baktı. Torunu uyuyordu. Doktorlar çocuğun komada olduğunu kabul etmiyorlardı. "Beyin dalgaları komadaki bir hastanınkine benzemiyor," diyorlardı. "Bu dalgalar onun derin bir uykuda olduğunu gösteriyor." Ev bu sözlere aldırmıyordu. Hilly'nin ellerinden kayıp gittiğinin farkındaydı. Yaşadığı şey (doktorların aralarında fısıldaşırken

sözünü ettikleri, aslında duymaması gereken ve zaten anlamını da bilmediği) otizm ya da koma olabilirdi. İkisinin arasında bir fark yoktu. Bunlar sadece birer sözcüktü. Hilly kayıp gidiyordu. Bu yeterince korkunçtu.

Ev torununu Derry'ye getirirken çocuk müthiş bir şok geçirmiş gibiydi. Yaşlı adam Hilly'nin Haven'dan çıkar çıkmaz kendisine geleceğini sanıyordu. David için endişelenen Bryant'la Marie büyük oğullarının ne kadar kötü durumda olduğunu fark etmemişlerdi.

Ama Haven'den kaçmanın Hilly'ye bir yararı olmamıştı. Bilinci ve beden kontrolü gittikçe kötülemişti. Çocuk hastanede geçirdiği ilk gün on bir saat uyumuştu. Basit soruları cevaplayabiliyor ama soru karmaşıklaşırsa aklı karışıyordu. Baş ağrısından yakınıyordu. Sihir gösterisini hiç hatırlamıyor, doğum gününün üzerinden sadece bir hafta geçtiğini sanıyordu. O gece derin derin uyurken bir cümleyi açık açık söylemişti: "Bütün G. I. Joe'larımı vereceğim." Ev'in tüyleri diken diken olmuştu. Hilly, David ortadan kaybolduğu zaman da haykırarak aynı sözleri tekrarlamıştı.

Hilly ertesi gün on dört saat uyumuştu. Yarı uyanık geçirdiği zaman boyunca aklı daha da karışmış gibiydi. Çocuk psikoloğu göbek adını sorduğu zaman, "Jonathan," demişti. Oysa bu David'in göbek adıydı.

Hilly hemen hemen yirmi dört saat uyuyordu artık. Bazen gözlerini açıyor, Ev'e ya da hemşirelerden birine bakıyordu. Ama ona bir şeyler söyledikleri zaman tatlı tatlı gülümsüyor ve yeniden dalıyordu.

Kayıp gidiyordu. Masallardan çıkmış bir sarayda uyuyan büyülenmiş bir çocuğa benziyordu. Sadece başının üzerindeki serum ve arada bir hastane koridorunda yankılanan duyurular bu büyüyü bozuyordu.

Başlangıçta nöroloji bölümünde bir hayli heyecan yaratmıştı. Hilly'nin röntgen filmlerinde, beyin zarında iri bir gölge vardı. Doktorlar çocuğun bu sersemliğine bir beyin tümörünün neden olduğunu düşünmüşlerdi. Ama iki gün sonra tekrar röntgen çe-

kildiğinde (röntgenci, kimse on yaşında bir çocuğun beyninde tümör bulmayı *beklemediğinden* ve daha önce buna dair bir belirti tespit edilmediğinden röntgenin detaylı çekilmediğini açıklamıştı Ev'e) gölge kaybolmuştu. Nörologlar hemen röntgencinin başına dikilmişlerdi. Ev röntgencinin tavrından doktorların ona fena halde çattığını anlamıştı. Uzmanlardan biri ona, "Yeniden film çekilecek," demişti. "Ama bir şey çıkmayacağından eminim. İlk seferde bir terslik oldu sanırım. Tahmin etmiştim zaten."

"Nereden anladınız ki?"

İri yarı, kırmızı sakallı doktor gülümsemişti. "Çünkü o gölge pek büyüktü. Beyninde o büyüklükte tümör olan bir çocuğun uzun süredir hasta olması gerekirdi... çoktan ölmediyse tabii."

"Anlıyorum... O halde Hilly'nin nesi olduğunu hâlâ bilmiyorsunuz."

Gülüşü solan, gözlerini Ev'den kaçıran nörolog kaçamak bir cevap vermişti. "Bir iki şeyin üzerinde duruyoruz."

Ertesi sabah çocuk psikoloğu tekrar gelmişti. Simsiyah saçlı, çok şişman bir kadındı. Hilly'nin annesiyle babasının nerede olduklarını öğrenmek istemişti.

"Öbür oğullarını bulmaya çalışıyorlar." Ev böylece kadını susturacağını ummuştu.

Ama o susmamıştı. "Onlara telefon edin. Buradakini bulabilmek için yardımlarına ihtiyacım var."

Sonunda Bryant'la Marie gelmişlerdi ama Hilly'ye yardım edememişlerdi, ikisi de değişmiş, acayipleşmişti. Psikolog da hissetmişti bunu. İlk sorulardan sonra usul usul karı kocadan uzaklaşmaya başlamıştı, Ev buna gözleriyle şahit olmuştu. O ise yerinden kalkıp odadan fırlamamak için kendini zor tutmuştu. Kızıyla damadının o garip gözleriyle kendisine bakmalarını istemiyordu. Bakışları, onunla ilgili kötü bir planları olduğunu düşünmesine neden oluyordu. Bu kotlu ve kareli gömlekli kadın onun kızıydı. Marie hâlâ kızına *benziyordu.* Ama eski Marie değildi artık. Marie'nin önemli yanları ölmüştü. Geri kalanları da can çekişiyordu.

Çocuk psikoloğu bir daha Hilly'nin babasıyla annesinin çağrılmasını istememişti.

Psikolog ondan sonra iki kez daha gelmişti. İkinci sefer cumartesi günü öğleden sonraydı. Haven'daki belediye binasının uçmasından bir gün önce.

Damdan düşer gibi, "Ona ne yediriyorlardı?" diye sormuştu.

Yarı uyuklayan Ev irkilmişti. "Ne?"

"Ona ne yediriyorlardı?"

"Bildiğiniz şeyler..."

"Bundan pek emin değilim."

Ev, "Emin olabilirsiniz," demişti. "Ben kaç kez onlarla yemek yedim. Neden sordunuz?"

Kadın sert sert, "Çünkü on dişi birden dökülmüş," diye cevap vermişti.

7

Ev parmaklarının artrit yüzünden sızlamasına aldırmadan yumruğunu iyice sıktı ve bacağına şiddetle vurdu.

Ne yapacaksın, ihtiyar? David gitti. Kendini onun öldüğüne inandırsan daha iyi olmaz mı?

Evet, bu her şeyi basitleştirirdi. Daha üzücü bir hale sokardı ama basitleştirirdi. Ne var ki, Ev torununun öldüğüne inanamıyordu. İçinde bir şey David'in hâlâ yaşadığından emindi. Belki de bu sadece bir ümitti ama Ev öyle olduğunu düşünmüyordu. Daha önce birçok kez ümitlere bel bağlamıştı ama bu farklı bir histi. Güçlü bir önsezi, *David yaşıyor,* diye fısıldıyordu. *O kayboldu. Ve ölümle karşı karşıya. Ah, evet, bu kesin... Ama torunun yine de kurtarılabilir. Eğer... Eğer bir şeyler yapmaya karar verebilirsen. Ve karar verdiğin şey doğru olursa. Ama senin gibi yaşlı bir budala bunu başaramaz ki. Arada bir tuvalete yetişemediğinde pantolonuna işeyip koyu lekelerle gezen bir moruk için bunu yapmak çok zor. Çok ama çok zor.*

Ev pazartesi günü akşama doğru Hilly'nin odasında kestirirken birdenbire titreyerek uyandı. (Hemşireler ona yumuşak davranıp kalmasına göz yumuyor, normal ziyaret saatlerini aşmasına müsaade ediyorlardı.) Korkunç bir kâbus görmüştü. Rüyasında kayalık ve karanlık bir yerdeydi. İğne gibi sipsivri tepeli dağlar, soğuk pırıltılı yıldızlarla dolu kara bir göğe doğru uzanıyordu. Buz gibi bir rüzgâr dar geçitlerde inleyerek dolaşmaktaydı. Ev yıldızların ışığında aşağıda dümdüz bir ovanın uzandığını görüyordu. Kuru, soğuk ve cansız bir yerdi orası. Dev yarıklar zikzaklar çizerek uzanıyor, çılgın bir desen yaratıyordu. Sonra bir yerden David'in zayıf sesi geldi. "Bana yardım et, büyükbaba! Soluk alırken canım yanıyor. Bana yardım et, büyükbaba! Soluk alırken canım yanıyor. O numarayı yapmak istemedim. Ama Hilly beni zorladı. Şimdi de yolu bulup eve dönemiyorum!"

Bütün vücudu ter içinde kalan yaşlı adam doğrulup torununa baktı. Terler yanaklarından gözyaşları gibi akıyordu.

Kalkıp karyolaya yaklaştı, çocuğun üzerine eğildi. "Hilly, kardeşin nerede? David nerede?" Bu soruyu daha önce de kaç kez sormuştu.

Ama bu kez Hilly gözlerini açtı. Sulu gözleriyle boş boş bakıyordu. Everett Hillman'ın kanı donmuştu. Kör bir kâhinin bakışıydı bu bakış.

Hilly sakin sakin ve anlaşılır bir biçimde, "Altair-4'te," dedi. "David, Altair-4'te. Kapıya Vuran Tommy'ler de var. Kapıya Vuran Tommy'ler kapıya vuruyorlar." Gözleri tekrar kapandı, yeniden derin bir uykuya daldı.

Ev onun üzerine eğilmiş, kımıldamadan duruyordu. Suratı kireç gibiydi.

Yaşlı adam bir süre sonra titremeye başladı.

8

Ev Hillman, Haven'dan sürülmüştü.

Ruth McCausland kasabanın kalbi ve vicdanıysa, yetmiş üç yaşındaki adam da belleğiydi. (Son zamanlarda korktuğu gibi bunamaya başlamamıştı.) Ev, Haven'da geçirdiği uzun yıllar boyunca çok şey görmüştü. Daha fazla şey de duymuştu. İyi bir dinleyiciydi o.

Yaşlı adam o pazartesi akşamı hastaneden ayrıldıktan sonra kırtasiyeye uğrayıp dokuz dolar karşılığında Maine eyaletinin atlasını aldı. İçinde eyaleti parça parça görebileceği büyük haritalar vardı. Her parçada bin beş yüz kilometrekarelik bir alan gösteriliyordu. Harita 23'ü açıp Haven'ı buldu. Bir de pergel almıştı. Neden yaptığını düşünmeden Haven'ın etrafına bir daire çizdi. Pergelin iğnesini tam kasabanın üzerine koymadı çünkü yaşadıkları yer kasabanın en ucundaydı.

David, Altair-4'te.

David, Altair-4'te. Kapıya Vuran Tommy'ler de var. Kapıya Vuran Tommy'ler kapıya vuruyorlar.

Ev kaşlarını çatıp haritaya ve çizdiği daireye baktı. *Hilly'nin söylediklerinin bir anlamı var mı,* diye düşünüyordu.

Kırmızı kalem almalıydım, ihtiyar. Haven'ın etrafına kırmızı bir çizgi çekilmeli. Bu haritada... her haritada...

Yaşlı adam haritanın üzerine eğildi. Uzağı hâlâ çok iyi görüyordu. Kırk metre ötedeki bir çitin üstüne konan bir fasulye tanesini mısır tanesinden ayırabilirdi. Ama yakını gittikçe daha da fenalaşıyordu. Kitap okumak için kullandığı gözlüğü Bryant'la Marie'nin evinde unutmuştu. Onu almak için geri dönerse başına küçük yazıları okuyamamaktan daha önemli dertler açılacağını biliyordu. Şimdilik gözlüksüz kalmak daha iyiydi. Daha güvenliydi.

Ev iyice eğilerek pergelin sivri ucunun battığı yere baktı. Derry Yolu'na, Preston Deresi'nin biraz kuzeyine, çocukken

Büyük Kızılderili Ormanı dedikleri bölgenin doğusuna saplanmıştı. Şimdi haritada burası Yanan Orman diye tanımlanıyordu. Ev bu adı da birkaç kez duymuştu.

Pergeli öncekinin dörtte biri çapa inecek şekilde kapattı ve ikinci bir daire çizdi. Bryant'la Marie'nin evi bu dairenin hemen sınırındaydı. Batıda kısa Nista Yolu vardı. Dokuz numaralı karayolundan, yani Derry Yolu'ndan ormanın kıyısındaki çakıl ocağına doğru gidiyordu. Büyük Kızılderili Ormanı ya da Yanan Orman. Aynı şeydi, aynı ormandı.

Nista Yolu... Nista Yolu... Bu ona bir şey hatılatıyordu ama neydi? O daha doğmadan önce olan bir şeydi. Hakkında yıllar yıllar boyunca konuşulan bir şeydi.

Ev gözlerini kapattı. Otururken uyuyakalmış gibi görünüyordu. Zayıf, yaşlı bir adam, saçlarının çoğu dökülmüş, üzerinde temiz haki bir gömlek, altında ütü çizgisi bacağı boyunca uzanan, temiz haki bir pantolon.

Sonra birdenbire anımsadı. Anımsayınca da hatırlamasının nasıl bu kadar uzun sürdüğüne şaşırdı. Clarendon'lar! Tabii ya Clarendon'lar. Nista'yla Eski Derry Yolu'nun kesiştiği yerde otururlardı. Paul ve Faith Clarendon. Faith Clarendon tatlı mı tatlı sözde vaizle bir aşk macerasına girişmişti. Adam topukladıktan dokuz ay sonra tatlı mı tatlı mavi gözleri olan, siyah saçlı bir çocuk doğurmuştu. Paul Clarendon beşiğinde yatan bebeğe bakmış ve hemen usturasını almaya gitmişti...

Bazıları başlarını iki yana sallayıp vaizi suçlamıştı. Adı Colson'dı. Ya da öyle olduğunu söylemişti.

Bazıları başlarını iki yana sallayıp Paul Clarendon'ı suçlamıştı. Hep biraz deliydi zaten. Faith onunla hiç evlenmemeliydi.

Bazıları da tabii ki Faith'i suçlamıştı. Ev berberde yaşlı bir adamın ona, "Sorun çıkarmak için yaratılmış hoppanın tekiydi," dediğini hatırlıyordu. Adam bunu söylediğinde olayın üstünden yıllar geçmişti. Ama Haven gibi kasabaların hafızası kuvvetli olurdu.

Bazıları da suçu ormana atmıştı. Tabii fısıldayarak.

Ev gözlerini kocaman açtı.

Evet, evet, suçu ormana atmışlardı. Annesi bu insanlara cahil, batıl inançlı demişti. Ama babası sadece başını ağır ağır sallamış, piposunu tüttürmüş ve bazen eski hikâyelerin bir parça da olsa doğruluk payı taşıdığını söylemişti. Riske atmamak en iyisiydi. O yüzden önünden ne zaman kara kedi geçse parmaklarını çaprazlıyordu.

"Off!" diye solumuştu Ev'in annesi. Ev hatırladığına göre o zamanlar dokuz yaşında falandı.

"Sanırım oflayan annen de o yüzden ne zaman yanlışlıkla yere tuz dökse omzunun üstünden de bir parça tuz atıyor," demişti Ev'in babası Ev'e tatlılıkla.

"Off!" demişti annesi tekrar. Verandada tüttüren kocasını ve onun yanında oturan oğlunu bırakıp içeri girmişti. Ev babasının anlattığı hikâyeleri dikkatle dinliyordu. Her zaman iyi bir dinleyici olmuştu... Gerçekten dinlemesi gereken o önemli anın dışında. Hilly'nin gözyaşlarının kafasını karıştırıp onu oradan uzaklaştırmasına izin verdiği o geri getirilemez anın dışında.

Ev şimdi dinliyordu. Belleğini dikkatle dinliyordu. Haven'ın belleğini...

9

Oraya Büyük Kızılderili Ormanı adı verilmişti. Çünkü Atlantik Reis orada ölmüştü. Ona beyazlar Atlantik Reis diyordu. Mikmak dilindeki adı Wahwayvokah'ydı. "Derin sulardan" anlamına geliyordu. "Atlantik Reis" bunun kibirli bir çevirisi gibiydi. Kabile şimdi Penobscot olarak bilinen bölgenin büyük bir kısmını kaplıyordu. Oldtown'a, Skowhegan'a ve Ludlow'dan başlayan Büyük Orman'a yerleşmiş büyük gruplar vardı. 1880'lerde grip salgını onları kırıp geçirdiğinde ölülerini Ludlow'a gömdüler. Wahwayvokah'nın liderliğinde güneye sürüklendiler. Önlerinde daha da kötü günler vardı. Wahwayvokah 1885'te öldü. Ölüm dö-

şeğinde hasta insanlarını getirdiği bu ormanın lanetli olduğunu söyledi. Bu bilgi o öldüğünde orada bulunan iki beyaz adam üzerinden yayıldı. Biri Boston Üniversitesi'nde, diğeri Smithsonian Enstitüsü'nde antropologdu. Kuzeydoğu kabilelerinden kalan, hızla bozulan, yakında yok olabilecek tarihi eserleri aramak için o bölgeye gitmişlerdi. Anlaşılamayan kısım şuydu; Atlantik Reis ormanı lanetlemiş miydi, yoksa zaten var olan lanete karşı uyarıda mı bulunuyordu?

Her iki türlü de ondan geriye kalan tek hatıra Büyük Kızılderili Ormanı'ydı. Mezarının nerede olduğu bile artık bilinmiyordu. Ama o koca ormanlık alanın adı, Ev'in bildiği kadarıyla Büyük Kızılderili Ormanı'ydı. Haven'da ve ormanı çevreleyen diğer kasabalarda bu isim kullanılıyordu. Ama Maine atlasını yapmakla sorumlu haritacının neden "Kızılderili" kelimesini kullanmak istemediğini anlıyordu. İnsanlar dile yerleşmiş bu tip kelimelere karşı alınganlaşmıştı.

Babası eski hikâyelerin bir parça da olsa doğruluk payı taşıdığını söylemişti...

Ev de önünden kara kedi geçerse parmaklarını çaprazlardı. Açıkçası önünden biraz siyahlı bir kedi geçse bile aynı şeyi yapardı. Sırf riske atmamak için. Yani babasının haklı olduğunu düşünüyordu. Bir parça doğruluk payı hep olurdu. Büyük Kızılderili Ormanı lanetli olsun ya da olmasın kimseye iyi gelmemişti.

Wahwayvokah'ya hiç iyi gelmemişti. Clarendon'lara da. Hatırladığı kadarıyla ormanda şansını deneyen avcılara da. Yıllar içinde iki... hayır, üç... bir dakika...

Ev'in gözleri kocaman oldu. Kafasındaki "Av Kazaları" dosyasını karıştırırken hafiften bir ıslık çaldı. İlk anda aklına gelenlere bakılırsa Büyük Kızılderili Ormanı'nda en aşağı on iki kaza olmuştu. Çoğu zaman bir avcı yanlışlıkla vurulmuştu. On iki avcı kanlar içinde küfürler savurarak, kanlar içinde ve bilinçsiz ya da ölü halde güçbela ormandan dışarı taşınmıştı. Bazıları kendini vurmuştu. Düşen ağaçları aşmaya çalışırken dolu tüfeği değnek gibi kullandıklarından, tüfeği yere düşürdüklerin-

den ya da benzeri saçma bir sebepten. Birinin intihar olduğu sonucuna varılmıştı. Ev iki adam öldürme olayı da hatırlıyordu. Büyük Kızılderili Ormanı'nda kasım ayında gerçekleşmişti bu olaylar. İkisi de öfkeden kaynaklamıştı. Biri kampta oynanan bir kart oyunu sırasında çıkan bir tartışma yüzündendi. Diğerine iki arkadaş arasında çıkan, rekor kıracak denli büyük geyiği kimin vurduğu üzerine bir ağız dalaşı neden olmuştu.

Bir de avcılar ormanda kayboluyordu. Tanrım! Her yıl en aşağı bir arama ekibi oluşturuluyor, Massachusetts, New Jersey ya da New York'tan gelmiş zavallı bir budalayı aramaya çıkılıyordu. Bazen kaybolan avcılar bulunamıyordu.

Kaybolanların çoğu ormanla alakası olmayan şehir insanlarıydı ama hepsi de öyle değildi. Emektar avcılar pusulaların Büyük Kızılderili Ormanı'nda pek iyi çalışmadığını söylüyordu. Ev'in babası orada bir yerde gömülü feci büyük manyetik bir kaya olduğunu tahmin ediyordu. Bu yüzden pusulanın iğnesi fır dönüyordu tabii. Şehirden gelenlerle ormanı yakından tanıyanlar arasındaki fark şuydu: Şehirden gelenler pusula kullanmayı öğreniyor ve pusulaya koşulsuz güveniyordu. Dolayısıyla doğunun kuzey, batının doğu olduğunu söylediğinde ya da şişe çevirmece oyunundaki şişeymişçesine dönüp durduğunda, isal olup kenefe hapsolan ama bir parça mısır koçanı bulamayan adamlar gibi kalakalıyorlardı. Akıllı olanlar pusulaya küfredip yön bulmak için var olan belki yarım düzine yoldan birine başvuruyordu. Hiçbir şey yoksa seni ormandan çıkaracak bir akarsu arıyordun. Öyle ya da böyle, düzgün bir rota tutturursan ya bir yola çıkıyor ya da bir elektrik direğine denk geliyordun.

Ama Ev hayatları boyunca Maine'de yaşayan ve avlanan bazı kimselerin de ormanda kaybolduklarını biliyordu. Ya bir arama ekibi tarafından bulunuyorlardı ya da sonunda şansa kadere kendi başlarına çıkıyorlardı. Delbert McCready de onlardan biriydi. Ev onu çocukluğundan beri tanırdı. Del 10 Ekim 1947'de tüfeğiyle ormana girmiş ve geri dönmemişti. Karısı kırk sekiz saat sonra o zamanlar komiser olan Alf Tremain'i aramıştı. Yirmi

kişilik bir grup Nista Yolu'nun Elmas Çakıl Ocağı'nda sonlandığı yerden ormanı aramaya başlamış, hafta sonunda bu sayı iki yüze çıkmıştı.

Sonunda Hazel McCready'nin babası olan Del'in bir daha bulunamayacağına karar verdikleri sırada adam sendeleyerek, Preston Deresi'nin yanından, ormandan çıkmıştı. Bembeyaz kesilmiş, iyice sersemlemiş, o sürede on kilo kaybetmişti Del.

Ev hastaneye onu görmeye gitmişti. "Bu iş nasıl oldu, Del? Hava açıktı. Gökyüzü yıldız doluydu. Sen yıldızlara bakarak yolunu bulmasını biliyordun, değil mi?"

"Evet." Del'in utanmış bir hali vardı. "Biliyordum."

"Ya yosunlar? Çocukken bana bu yöntemi sen öğrettin. Ağaçlardaki yosunlara bakarak kuzey yönünü bulmayı."

Del, "Evet," diye yineledi. Ama başka bir şey söylemedi.

Ev bekledi, sonra da arkadaşını sıkıştırdı. "Eee? Ne oldu?"

Del uzun süre sesini çıkarmadı. Sonra hemen hemen duyulamayacak kadar alçak bir sesle, "Beni döndürdüler..." dedi.

Ev kendini zor tutsa da bekledi.

Sonunda Del konuşmasını sürdürdü. "Başta her şey yolundaydı. Bütün sabah avlandım. Ama yeni izler bulamadım. Oturup yemek yedim, annemin yaptığı biradan bir şişe içtim. Uykum geldi, kestirdim. Garip rüyalar gördüm... Şimdi hatırlayamıyorum ama çok tuhaf olduklarını biliyorum. Ve... bak! Bu da uyurken oldu." Dudağını kaldırarak dişlerinin arasındaki boşluğu gösterdi.

"Dişin mi düştü?"

"Evet... Uyandığım zaman kucağımda duruyordu. Uyurken çıktı sanırım. Ama şimdiye kadar dişlerim yüzünden hiçbir derdim olmadı. Tabii beni neredeyse öldüren o gömük yirmilik dişi saymazsak. Sonra karanlık basınca—"

"Karanlık basınca mı?!"

Del McCready öfkeyle, "Evet, biliyorum," diye söylendi. Ama bu utanç duyan bir insanın öfkesiydi. "Anlayacağın bütün öğleden sonra uyumuşum, akşam olmuş. Uyandığım zaman—"

Bir an üzüntüyle eski arkadaşına baktı. Sonra da bakışlarını ondan kaçırdı. Sanki Ev'e bir saniyeden daha uzun süre bakmaya dayanamayacaktı.

"Sanki biri beynimi çalmıştı. Belki de diş perisidir."

Del güldü. Ama sesinde pek de neşe yoktu. "Bir süre ormanda dolaştım. Kutupyıldızı'nı izlediğimi sanıyordum. Ama saat dokuzda hâlâ Hammer Cut Yolu'na çıkamamıştım. Gözlerimi ovuşturdum ve Kutupyıldızı sandığım şeyin gezegenlerden biri olduğunu anladım. Mars ya da Satürn sanırım... Tekrar yatıp uyudum. Bir hafta sonra Preston Deresi'nin yanından dışarı çıktım. Arada olanları pek hatırlamıyorum."

"Şey..." Ev durakladı. Çok soğukkanlı bir adam olan Del'den beklenmeyecek bir şeydi bu. "Paniğe mi kapıldın, Del?"

Adam tekrar eski arkadaşına baktı. Gözlerinde hâlâ utanç vardı ama buna hafif bir neşe de karışmıştı. "Panik bir hafta sürmez, sanmıyorum... insanı fazla yorar."

"Öyleyse sen sadece..."

Del başını salladı. "Evet, ben 'sadece'... Ama bu 'sadece'nin ne olduğunu bilmiyorum. Bütün bildiğim şu: Uyandığım zaman hem kıçım hem de ayaklarım uyuşmuştu... O rüyalardan birinde bir homurtu duyduğumu da sanıyorum. Ortalık sakinken uzaktan bir motor sesi duyarsın ya, öyle... Ama hepsi o kadar... Ben o ormanı avucumun içi gibi bilirim. Ama o süre boyunca her şeyi unuttum ve ömründe ormana girmemiş bir adam gibi dolaşıp durdum. Sonunda Preston Deresi'ni gördüğümde kıyısından gitmeyi akıl edebildim. Sonra da gözlerimi burada açtım. Herhalde herkes bana gülüyor. Ama ben sağ salim kurtulduğum için şükrediyorum. Tanrı bana acıdı da orada ölmedim!"

Ev, "Kimsenin sana güldüğü yok, Del," diye cevap verdi ama bu tabii ki yalandı. Aslında herkes onunla alay ediyordu. Del beş yıl boyunca alaycıları susturmaya çabaladı. Ama sonunda berberde ona bakıp kıs kıs gülenlerle başa çıkamayacağını anlayarak Doğu Eddington'a taşındı. Orada bir garajda tamir atölyesi açtı.

Ev zaman zaman onu görmeye gidiyordu. Ama Del artık Haven'a pek uğramıyordu. Ev bunun nedenini biliyordu.

10

Ev kiralık odasında pergeli sonuna kadar kapatarak küçücük bir daire daha çizdi. Pergelin çizebileceği en küçük daireydi bu. Yeni dairenin içinde sadece bir tek ev vardı. "Bu çiftlik evi Haven'ın merkezine en yakın olan ev," diye mırıldandı. "Ne garip! Bunu şimdiye kadar hiç fark etmemiştim."

Yaşlı adam eski Garrick çiftliğinden söz ediyordu. Çiftlik Derry Yolu üzerindeydi ve arkasında Büyük Kızılderili Ormanı uzanıyordu.

Diğerlerini değilse bile bu daireyi kırmızı kalemle çizmeliydim.

Şimdi orada Frank'in yeğeni Bobbi Anderson oturuyordu. Çiftçilik yapmıyordu tabii. Kitap yazıyordu. Ev'in Bobbi'yle fazla bir ahbaplığı yoktu. Ama kasabada ona saygı duyuyorlardı. Herkes faturaları zamanında ödediğini ve dedikodu yapmadığını söylüyordu. Ayrıca çok güzel kovboy romanları yazıyordu. Kendini kaptırıyordun. Öyle uydurma canavarlar ve saçma sapan laflar yoktu. Bangor'daki adamın yazdıklarına benzemiyordu. Aşırı iyi kovboy romanları yazıyor, diyorlardı.

Özellikle de bir kadına göre.

Havenlılar Bobbi'den hoşlanıyorlardı ama o, kasabaya geleli daha on üç yıl olmuştu. Artık bekleyip göreceklerdi. İhtiyar Garrick'in iyice kaçık olduğu konusunda herkes hemfikirdi. Bahçesine çok güzel bakardı ama bunun akli durumuna bir katkısı yoktu. Her gördüğüne rüyalarını anlatmaya kalkardı. Bu rüyalar genelde İsa'nın yeniden dirilişiyle alakalıydı. Bir süre sonra bu durum iyice fenalaştı. Hıristiyanlık yolunda şehit olmuşların ateşiyle Amway satan Arlene Cullum bile Frank Garrick'in anacaddeden geçen kamyonetini görünce saklanmaya başlamıştı.

Kamyonetin arkasına İSA SEVDİKLERİNİ KURTARMAYA BUGÜN GELECEKSE BİRİ DİREKSİYONUMU TUTSUN gibi yazılar yapıştırılmıştı.

Altmışların sonunda, yaşlı adam uçan dairelerden söz etmeye başlamıştı. İlyas peygamberin iç içe daireler gördüğünü, meleklerin kullandığı elektromanyetik güçle çalışan ateşten arabalara bindirilip cennete çıkarıldığını iddia ediyordu. Evet, iyice çıldırmıştı. 1975'te de kalp krizi geçirip öldü.

Ev birden ürperdi. *Ama ölmeden önce bütün dişleri dökülmüştü. Onu görmüştüm. Yolun aşağısında oturan Justin Hurd'ün de Frank'in dişlerinin döküldüğünden söz ettiğini hatırlıyorum... Şimdi oraya en yakın olan insan Justin. Tabii Bobbi'den sonra. Ve Justin'in de aklı başında biri olduğu iddia edilemez. Ayrılmadan önce onunla birkaç kez karşılaştım. Bana ihtiyar Frank'i hatırlatmıştı.*

Bu iki dairenin içinde olan tuhaf şeyleri daha önce birbirine bağlamamasının tuhaf olduğunu düşündü. Üstelik bunu hiç kimse yapmamıştı... Biraz daha düşününce bunun o kadar da garip bir şey olmadığına karar verdi. Bir insanın hayatı, hele ki uzunsa, milyonlarca olaydan oluşuyordu. Çeşitli desenler iç içe işlenip zengin bir doku yaratıyordu. Dolayısıyla ölümler, cinayetler, kaybolan avcılar, deli Frank Garrick ve belki de Paulson'lardaki o garip yangın arasında bir bağ olabileceğini insan ancak dikkat ettiği zaman seziyordu. Fark edince de daha önce nasıl göremediğine şaşıyordu. Ama tabii...

Birdenbire Ev'in aklına başka bir şey geldi. Belki de Bobbi Anderson öyle sanıldığı gibi iyi bir insan değildi. Temmuzun başından beri Büyük Kızılderili Ormanı'ndan makine homurtuları geliyordu. Hatta belki de bu gürültüler daha önce başlamıştı. Ev bu sesleri duymuş ama üzerinde durmamıştı. Maine'de çok fazla ağaçlık alan vardı, bu tarz seslere alışıklardı. Kâğıt şirketinin adamları ormanda çalışıyor sanmıştı.

Ama düşününce, olaylar arasında bağ kurunca, seslerin ormanın derinliklerinden, yani kâğıt şirketinin arazisinden değil, Garrick çiftliğinden geldiğini fark etti. Sonra elektrikli testere iniltisinin, devrilen ağaç çatırtısının, ağaç öğütme makinesinin

gürlemesinin yerini ağaç kesmekle hiç ilgisi olmayan seslerin aldığının da farkına vardı. Neydi bunlar? Belki, de hafriyat makineleri...

Bir kere olaylar arasındaki bağlantıyı kurunca her şey kocaman bir yapbozun son parçaları gibi kolayca yerine oturuyordu.

Ev haritaya çizdiği dairelere baktı. Damarlarına vücudunu uyuşturan bir dehşet yayılıyordu. İçi donmaya başlamıştı.

Bağlantıyı kurunca görmezden gelemiyordun.

Ev haritayı telaşla kapatıp yatmaya gitti.

11

Ama tabii ki uyuyamadı.

Bu gece orada ne yapıyorlar? Bir şeyler mi inşa ediyorlar? Birilerini yok mu ediyorlar? Ne?

Tam dalacağı sırada gözlerinin önünde bir sahne beliriyordu. Havenlıların hepsi sersem sersem, dalgın dalgın anayolda duruyor ve güneybatıya, o seslerin geldiği tarafa doğru bakıyorlardı. Namaz kılarken Mekke'ye dönen Müslümanlar gibilerdi.

Ağır makineler... Toprak kazan makineler...

Parçalar yapboza yerleştikçe manzara ortaya çıkıyordu; kutunun üstünde yol gösterecek bir resim olmasa bile. Ev Hillman, Hilly'nin komada yattığı yerden çok da uzakta olmayan daracık karyolasındaydı. Ortaya çıkan tabloyu anlamaya başladığını düşünüyordu. Her şeyi değil ama büyük bir kısmını. Anlıyordu ama kimsenin ona inanmayacağını gayet iyi biliyordu. Özellikle elinde kanıt yokken. Geriye dönmeye de cesaret edemezdi. Onların eline düşmek istemiyordu. Ev'in ikinci kez çıkıp gitmesine izin vermezlerdi.

Bir şey. Büyük Kızılderili Ormanı'nda bir şey vardı. Toprakta, Frank Garrick'in kovboy hikâyeleri yazan yeğenine bıraktığı arazide. Yaklaşınca insanların akıllarını ve pusulaları şaşırtan bir şey. Ev'e kalırsa dünyanın her yerinde böyle tuhaf gömüler

olabilirdi. En azından bazı yerlerdeki insanların neden sürekli sinirli gezdiğini açıklardı bu durum. Kötü bir şey. Uğursuz. Belki de lanetli.

Ev huzursuzca kımıldanarak gözlerini tavana dikti.

Toprakta bir şey gömülüydü. Bobbi Anderson onu bulmuştu. Şimdi orayı kazıyordu. O ve çiftlikte kalan arkadaşı. O adamın adı... adı...

Anımsamaya çalıştı ama bulamadı. Bir gün Haven Lokantası'nda Bobbi Anderson'ın arkadaşından söz açıldığı zaman Beach Jernigan onu küçümsercesine dudak bükmüştü. Kahve içen müdavimler o sırada adamı paketlerle marketten çıkarken görmüşlerdi.

"Troy'da küçük bir evi varmış. Pencerelerine naylon geçirilmiş bir kulübe. Orada soba yakıyormuş. Odun sobası," demişti Beach.

Bir başkası, "Onun iyi eğitim gördüğünü söylüyorlar," demişti.

Beach homurdanmıştı. "Eğitim bir insanın serseri olmasını engellemez ki."

Lokantadaki hiç kimse buna karşı çıkmamıştı. Ev bunu hatırlıyordu.

Nancy Voss da Anderson'ın arkadaşından hiç hoşlanmıyordu. "O herif karısını vurmuş. Ama üniversitede öğretim görevlisi olduğu için yakasını kurtarmış. Bir diploman olmasın, aklına esen *her şeyi* yapabilirsin."

Adamın Bobbi'nin kamyonetine binip Garrick çiftliğine doğru yola koyulmasını izlemişlerdi.

İhtiyar Dave Rutledge da, "Anlaşılan sarhoşluk öğrenimi de görmüş," diye alay etmişti, her zaman oturduğu en sonda duran bar taburesinden. "Çiftliğe gidenler onun her zaman zilzurna sarhoş olduğunu söylüyor."

Bunun üstüne dedikoducu, kötücül bir kahkaha kopmuştu. Hiçbiri Bobbi'nin arkadaşından hoşlanmıyordu. Neden? Karısını vurduğu için mi? İçki içtiğinden mi? Evli olmadığı bir kadınla

oturduğu için mi? Ev nedenin bunlar olmadığını biliyordu. O gün Haven Lokantası'nda karılarını döve döve pestile çeviren adamlar vardı. Buralarda böyle yapılırdı: Biraz fazla konuşmaya başladı mı kadının kafasına bir tane geçiriverirdin. Ayrıca buradaki adamlar sabah on birden akşam altıya kadar birayla besleniyordu. Altıdan gece yarısına kadar da ucuz viskiyle. Paraları viskiye yetmezse mendilden süzdükleri böcek ilacını içiyorlardı. Sekse düşkünlerdi, daldan dala atlıyorlardı... Bobbi'nin arkadaşının adı neydi?

Ev uykuya daldı. Yine kaldırımlarda, halk kütüphanesinin çimenliğinde, küçük parkta durmuş, dalgın dalgın seslerin geldiği tarafa bakan o insanları gördü. İrkilerek tekrar uyandı.

Sen neler öğrendin, Ruth? Seni niçin öldürdüler?

Yaşlı adam soluna döndü.

David yaşıyor... Ama onu geri getirebilmek için işe Haven'dan başlamak zorundayım.

Sağına döndü.

Kasabaya geri dönersem beni öldürürler. Bir zamanlar Havenlılar beni de neredeyse Ruth kadar severlerdi... Ya da öyle sanırdım. Ama şimdi benden nefret ediyorlar. David'i aramaya çıktıkları akşam bana nasıl baktıklarını gördüm. Hilly'yi hastalandığı ve doktora görünmesi gerektiği için buraya getirdim. Evet... Ama böyle bir nedenim olduğu için şanslıydım da. Belki de David yüzünden akılları karıştığı için kasabadan ayrılmama izin verdiler. Belki de benden kurtulmak istiyorlardı. Her nedense de... Haven'dan kaçabildiğim için çok şanslıyım. Şimdi... oraya nasıl geri dönerim? Dönemem!

Ev iki arada bocalayarak yatakta bir sağa bir sola dönüyordu. David'i ölmeden kurtarmak için Haven'a dönmesi gerekiyordu. Ama oraya giderse onu öldürecek ve birinin tarlasına gömüvereceklerdi.

Yaşlı adam gece yarısına doğru sıkıntıyla daldı. Daha sonra uykusu derinleşti. Çok yorgun olduğu için rüya bile görmedi.

12

Ev Hillman salı günü on buçukta uyandı. Yıllardan beri hiç bu kadar geç saatte kalkmamıştı. Uzun bir süreden beri kendini ilk kez güçlü ve canlı hissediyordu. Ayrıca uykusunun arasında bilmeceyi de çözmüştü: Haven'a nasıl girip çıkabileceğinin bir yolunu bulmuştu. İşe yarayabilirdi. *Belki.* David ve Hilly uğruna tehlikeyi göze almak zorundaydı.

Ruth McCausland'in cenazesinin kaldırılacağı gün Haven'a gidip geri dönebileceğini düşünüyordu.

13

"Canavar" Dugan, Ev Hillman'ın gördüğü en iri yarı adamdı. Justin Hurd'ün babası da kapı gibiydi. İki metreydi, yüz yetmiş kilo vardı. Omuzları öyle genişti ki çoğu kapıdan geçerken yan dönmek zorunda kalıyordu. Ama Ev, Canavar'ın ondan biraz daha iri olduğunu düşünüyordu. Belki on on beş kilo daha zayıftı, o kadar.

Ev, Dugan'ın elini sıkarken adama kendisinden söz edildiğini anladı. Yüzündeki ifadeden belli oluyordu.

Dugan, "Oturun, Bay Hillman," diyerek büyük döner koltuğuna yerleşti. Sandalye sanki dev bir meşe ağacından oyulmuştu. "Size nasıl yardımcı olabilirim?"

Ev sakin sakin, *zırvalamamı bekliyor,* diye düşündü. *Frank Garrick bizi sokakta yakaladığı zaman böyle davranmaz mıydık? Galiba ben de bu adamı yanıltmayacağım. Ama dikkatli davranırsam belki istediğimi elde edebilirim. Artık nereye gitmem gerektiğini biliyorum zaten.*

Sonra Dugan'a, "Belki de gerçekten yardımcı olabilirsiniz," dedi. "Gazeteler yarın Ruth McCausland'in cenaze törenine gideceğinizi yazıyor."

Dugan başını salladı. "Gideceğim. Ruth benim arkadaşımdı."

"Derry'deki eyalet polisi merkezinden başka kimseler de gidecek mi? Gazeteler Ruth'un kocasının da polis olduğunu yazıyordu. Ruth da komiserdi. Tabii küçük bir kasabanın komiseri olmak polis olmakla aynı şey değil. Ama ne demek istediğimi anlıyorsunuz sanırım. Orada başkaları da *olacak*, değil mi?"

Dugan'ın kaşları çatılmıştı. Dev suratında dev kaşları vardı.

"Bay Hillman, bir şey söylemeye çalışıyorsunuz sanırım ama ben ne olduğunu anlayamadım." Yüzündeki ifadeden, *belki haberiniz yok ama işim de başımdan aşkın*, diye düşündüğü anlaşılıyordu. *İki polis kayboldu. Görünüşe bakılırsa yasak geyik avı yapan birileriyle karşılaşmışlar. Büyük ihtimalle avcılar paniğe kapılıp ikisini de vurmuş. Bu yüzden başın dertte. Bı yetmiyormuş gibi eski arkadaşım Ruth McCausland öldü. Saçma sapan işlerle uğraşacak zamanım da yok, sabrım da.*

"Anlamadığınızı biliyorum. Ama anlayacaksınız. Ruth'un cenaze törenine katılacak başka arkadaşları var mı?"

"Evet. Altı kişi falan. Ben yalnız gideceğim. Onlardan önce orada olacağım. Buna bağlı başka bir olay konusunda birkaç kişiyle konuşmam gerekiyor."

Ev başını salladı. "O olayı biliyorum. Ve beni tanıdığınızın da farkındayım. Ya da beni tanıdığınızı sandığınızın."

"Bay Hillman—"

Ev yine sakin sakin, "Yanlış zamanlarda, yanlış insanlarla konuştum," dedi. "Aptalcaydı. Böyle yapmamam gerektiğini bilmeliydim! Ama çok sarsılmıştım. Torunlarımdan biri kayıp. Diğeri ise bir çeşit komada."

"Evet. Biliyorum."

"Aklım o kadar karışmıştı ki, ne yaptığımı bilmiyordum. Bu yüzden hemşirelere bir şeyler söyledim. Sonra Bangor'a gidip bir gazeteciyle konuştum. Bright adında biriyle. Ona söylediklerimin çoğunu öğrendiğinizi sanıyorum."

"Anladığıma göre... David Brown'ın kaybolması olayının ardında bir komplo teorisi olduğuna inanıyormuşsunuz..."

Ev gülmemek için kendini zor tuttu. Bu söz hem gülünçtü hem de duruma uygun. *Bu benim aklıma gelmezdi*, diye düşündü. *Evet, bir komplo var. Hem de ne komplo!*

Sonra, "Evet, efendim," dedi. "Bir komplo olduğuna inanıyorum. Karşılaştığınız o üç olay arasında sandığınızdan çok daha sıkı bir bağ olduğunu düşünüyorum. Torunumun yok olması, iki polisin ortadan kaybolması ve sizin kadar benim de arkadaşım olan Ruth McCausland'in ölümü arasında."

Dugan biraz şaşırmıştı... Gözlerindeki o sabırsız ifade ilk kez kaybolmuştu. Ev onun kendisini ilk kez gerçekten gördüğünü hissetmişti. Sabah sabah başını şişirmeye gelen yaşlı bir deliyi değil, gerçekten Everett Hillman'ı görüyordu artık.

"Belki bana düşündüklerinizi özetlerseniz..." diyen Dugan not defterini çıkardı.

"Hayır, o defteri kaldırın."

Canavar bir an sessizce ona baktı. Defteri kaldırmadı ama elindeki kalemi bıraktı.

Ev, "David Bright deli olduğumu sandı," dedi. "Oysa ona düşündüklerimin yarısını bile açıklamamıştım. Bu yüzden size hiçbir şey söylemeyeceğim. Ama... David'in hâlâ hayatta olduğuna inanıyorum. Torunumun artık Haven'da olduğunu sanmıyorum. Yine de kasabaya dönebilirsem onun nerede olduğunu öğrenebileceğimi düşünüyorum. Şimdi... Havenlılar beni istemiyorlar. Böyle düşünmem için bazı nedenlerim var. Sağlam nedenler. Oraya dönersem büyük ihtimalle David Brown gibi ortadan kaybolurum. Ya da Ruth McCausland gibi bir kazaya kurban giderim."

Canavar Dugan'ın suratındaki ifade değişti. "Sizden bu sözlerin ne anlama geldiğini açıklamanızı istemek zorundayım, Bay Hillman."

"Bu isteğinizi yerine getiremeyeceğim. Bazı şeyler biliyorum ve bazı şeylere inanıyorum. Ama elimde en ufak bir kanıt bile yok. Biliyorum, bu sözlerim deli saçmasından farksız. Ama lütfen yüzüme dikkatle bakın. Hiç olmazsa o zaman söylediklerime gerçekten inandığımı anlarsınız."

Dugan içini çekti. "Bay Hillman, bu meslekten olsaydınız yalancıların çoğunun masum göründüğünü bilirdiniz." Ev bir şey söyleyecekti ki Canavar başını iki yana sallayıp onu durdurdu. "Bu sözlerimi unutun. Çirkin bir sözdü benimki. Pazar gecesinden beri sadece altı saat uyudum. Artık bu maratonlar için biraz yaşlı sayılırım. Aslında içtenlikle konuştuğunuza inanıyorum. Ama siz sadece tehlikeli imalarda bulunuyor, konuya girmiyorsunuz. Bazen insanlar korktukları zaman böyle yaparlar. Ama çoğu zaman ellerinde fazla bir şey olmayan kimseler böyle konuşurlar. Her iki halde de sizi konuşturacak kadar zamanım yok. Ben sorularınızı cevapladım. Şimdi siz benden ne istediğinizi söyleyin."

"Bunu memnuniyetle yaparım. Buraya iki nedenle geldim, Dugan. Birincisi, yarın Haven'da çok sayıda polis olup olmayacağını öğrenmek istiyordum. Etrafta polisler dolaşırken fazla bir mesele çıkmaz. Öyle değil mi?"

Dugan hiçbir şey söylemeden ifadesiz bir yüzle yaşlı adama baktı.

"İkincisi, size yarın Haven'da olacağımı söylemek istedim. Ruth'un cenaze törenine katılmayacağım. Yanıma bir işaret fişeği alacağım. Cenaze sırasında siz ya da adamlarınız gökyüzünde koskocaman bir yıldızın parladığını görürseniz o zaman başımın dertte olduğunu, yine kimsenin inanmayacağı delice bir şeyle karşılaştığımı anlarsınız. Buraya kadar tamam mı?"

"Haven'a dönmenin... şey... sizin için kötü olacağından söz ettiniz." Dugan'ın yüzü hâlâ ifadesizdi. Ama bu da önemli değildi. Ev onun en baştaki düşüncesine geri döndüğünün farkındaydı: *Bu ihtiyar kaçık.*

"Büyük ihtimalle, demiştim. Ama bu şartlar altında yarın bu işi başarabileceğimi sanıyorum. Bunu size söylememe gerek yok sanırım ama bütün Haven Ruth'u severdi. Havenlıların çoğu onun cenaze törenine katılacaktır. Ruth öldüğü sırada onu hâlâ seviyorlar mıydı, bilmiyorum. Ama bunun bir önemi yok. Cenazeye yine de gelecekler."

Dugan, "Bu sonuca nasıl vardınız?" diye sordu. "Yoksa bu da açıklamak istemediğiniz şeylerden biri mi?"

"Hayır. Bunu açıklayabilirim. Cenaze törenine katılmamaları şüphe uyandırır."

"Kimin şüphesini?"

"Sizin. Ruth'un ve kocasının arkadaşları olan diğer polislerin. Penobscot Demokratik Komitesi üyelerinin. Senatör Brennan, Augusta'dan birini gönderirse hiç şaşırmam, Washington'da seçimlere girdiğinde Ruth onun için çok çalışmıştı. Anlıyorsun ya, yaşadığı yerle sınırlı biri değildi. Havenlılar bununla da uğraşmak zorunda kalacak. Parti vermek istemeyen, ama bunu yapmak zorunda kalan insanlara benziyorlar. Umarım her şeyin yolunda gitmesi için çabalamakla meşgul olur, güzel bir gösteri yapmaya dalar ve Haven'a döndüğümü ancak ben oradan ayrıldıktan sonra fark ederler."

Canavar Dugan kollarını kavuşturdu. Ev hisleri konusunda haklıydı. Canavar önce aslında insan sarrafı olan David Bright'ın bu sefer yanıldığını düşünmüştü. Hillman gayet aklı başında biriydi. Ama şimdi biraz canı sıkılmıştı. Çünkü Hillman'ın hafif kaçık değil, iyice deli olduğu ortaya çıkmıştı. Gelgelelim... yaşlı adamın sakin ve mantıklı sesinde, dürüst bakışlı gözlerinde insanı garip biçimde ikna eden bir şeyler vardı.

Dugan, "Haven'daki herkes toplu bir iş çeviriyormuş gibi konuşuyorsunuz," diye mırıldandı. "Bence bu imkânsız. Bunu bilmelisiniz."

"Evet. Her normal insan böyle söyler. Zaten bu yüzden Havenlılar bu kadar uzun süre fark edilmediler. Elli yıl önce herkes atom bombasının imkânsız bir şey olduğunu düşünüyordu. Video kaydetmeyi geç, televizyon fikrine bile gülerlerdi. Böyle şeyler fazla değişmiyor, Bay Dugan. İnsanların çoğu ufuktan ötesini göremiyor. Biri ufkun ötesinde bir şeyler olduğunu söylediğindeyse onu dinlemiyorlar."

Ev ayağa kalkıp masanın üzerinden elini uzattı. Sanki Dugan'ın elini sıkacağından eminmiş gibi. Şaşıran Canavar gerçekten de o eli sıktı.

Ev üzüntüyle hafifçe gülümsedi. "Sizi gördüğüm an deli olduğumu düşündüğünüzü anladım. Korkarım bu fikrinizi sağlamlaştıracak yeterince şey de söyledim. Ama bilmek istediklerimi öğrendim hiç olmazsa. Söylemem gerekenleri de söyledim. Bu yaşlı adama bir iyilik edin ve oradayken arada bir gökyüzüne bakın. Eğer mor bir parlama görürseniz—"

Dugan, "Bu yaz ormanlar çok kuru," dedi. Bu sözler daha ağzından çıkarken kulağına aptalca, önemsiz ve hatta manasız gelmişti. İster istemez yeniden ona inanmaya başladığını fark etti.

Sonra öksürerek konuşmasını sürdürdü.

"İşaret fişeği kullanırsanız müthiş bir orman yangını çıkmasına neden olabilirsiniz. Ruhsatınız yoksa, ki olmadığına eminim, hapsi de boylarsınız."

Ev'in gülümsemesi biraz daha genişledi ama hiç de neşeli bir ifadesi yoktu. "İçimde, o fişeği görürseniz Bangor'da bir hapishaneye atılmanın artık önem taşımayacağına dair bir his var. İyi günler, Bay Dugan."

Ev dışarı çıkıp kapıyı arkasından sessizce kapattı. Dugan bir süre ayakta durdu. Daha önce hiç olmadığı kadar şaşırmış ve endişelenmişti. *Bırakayım gitsin,* dedi kendi kendine. Sonra da fırladı.

Canavar Dugan'ı düşündüren, rahatsız eden bir şey vardı. Tanıdığı ve sevdiği iki polisin ortadan kaybolması olayı bunu bir süre için unutturmuştu ona. Hillman'ın gelişiyse konuyu yeniden hatırlatmıştı. İşte şimdi bu yüzden ihtiyarın peşinden gidiyordu.

Dugan'ı düşündüren Ruth'la yaptığı son konuşmaydı. Zaten ondan daha önce de Ruth için endişeleniyordu. Ruth McCausland, David Brown'ın aranması olayında ondan beklenmeyecek kadar beceriksizce davranmıştı. Böyle bir şey ilk kez oluyordu.

Sonra... Dugan ölümünden bir gece önce Ruth'u aramış, gelişmeler hakkında bilgi almak ve vermek istemişti. İşine burnunu sokmak niyetindeydi yani. İkisinin elinde de hiçbir şey olmadığını biliyordu. Ama bazen tahmin yürüterek de bir şeyler çıkarabiliyordun. Konuşma sırasında David'in büyükbabasından söz edilmişti. Canavar daha önce gazeteden Bright'la konuşmuştu. Hatta gazeteciyle bir bira içmişti. Telefonda Ruth'a ihtiyarın bütün kasabanın tuhaf bir biçimde çıldırdığını söylediğinden söz etmişti.

Ruth ondan beklediği tepkileri vermemişti. Bu hikâyeyi duyduğu zaman gülmemişti ya da Ev Hillman aklını kaçırdığı için üzülmemişti. Dugan onun ne söylediğini tam anlamamıştı. Çünkü tam o sırada hatlarda bir sorun çıkmıştı. Pek alışılmadık bir şey değildi. Haven gibi küçük yerlere giden hatlar direklere bağlıydı ve bağlantı sık sık kopuyordu. Sert bir rüzgâr esti mi ilkokuldaki gibi, mumlanmış iple birbirine bağlı konserve kutularından konuşuyormuş gibi hissediyordunuz.

Ama Ruth, "Ona buraya gelmemesini söyle," demişti. Dugan bu kadarından emindi. Bağlantı tümüyle kesilmeden önce Ruth sanki naylon bir çoraptan söz etmişti. Yanlış duymuş olmalıydı. Ama Ruth'un sesinde büyük bir yorgunluk ve keder olduğu kesindi. Sanki David Brown'ı bulamamak onu çok sarsmıştı... Ondan sonra hat tamamen kesilmişti. O da Ruth'u tekrar aramamıştı çünkü söyleyecek başka bir şey yoktu.

Ve Ruth ertesi gün ölmüştü.

Ona buraya gelmemesini söyle. Dugan bu kadarından emindi.

Şimdi... Havenlılar beni istemiyorlar.

Ona buraya gelmemesini söyle.

Büyük ihtimalle David Brown gibi ortadan kaybolurum.

Buraya gelmemesini söyle.

Ya da Ruth McCausland gibi bir kazaya kurban giderim.

Gelmemesini söyle.

Dugan ihtiyarı otoparkta yakaladı.

14

Hillman'ın iki yanı paslanmış, eski, mor bir arabası vardı. Şoför tarafındaki kapı henüz açıktı. Dugan tepesine dikildiği zaman Ev başını kaldırıp baktı.

"Yarın sizinle geliyorum."

İhtiyarın gözleri irileşti. "Nereye gittiğimi bile bilmiyorsunuz!"

"Doğru. Ama yanınızda olursam, fişekle haber vermeye çalışırken Doğu Maine'deki ormanların yarısını yakacağınızı düşünerek endişelenmem."

Ev düşünceli bir tavırla Canavar'ı süzdü, sonra da başını iki yana salladı. "Aslında yanımda biri olursa içim daha rahat eder. Özellikle Gorilla Monsoon kadar iri yarı, tabancalı biri. Ama Havenlılar hiç de aptal değil, Bay Dugan. Hiçbir zaman değillerdi ve bana son zamanlarda daha da zekileşmişler gibi geliyor. Ruth'un cenaze törenine katılmanızı bekliyorlar. Öyle yapmazsanız şüphelenirler."

"Tanrım! Oturmuş böyle delice laflar ederken nasıl bu kadar aklı başında görünüyorsunuz?!"

Ev, "Belki siz de bu şeyin ne kadar garip olduğunu bildiğiniz içindir," dedi. "Haven'da olanların..." Sonra tüyler ürperten bir sezgiyle ekledi. "Belki de Ruth'u çok iyi tanıyordunuz ve onun ne kadar değiştiğini, dengesizleştiğini fark ettiniz."

İki adam Derry karakolunun otoparkında uzun uzun birbirlerine baktılar. Güneş üstlerine vuruyor, siyah ve net gölgeleri saat iki yönünde uzanıyordu.

Sonra Dugan mırıldandı. "Bu akşam herkese hasta olduğumu söylerim. Midemi üşüttüğümü. Merkezde salgın var. Ne dersiniz?"

Ev birdenbire rahatlayarak başını salladı. Bu o kadar büyük bir rahatlamaydı ki onu biraz ürkütmüştü de. Haven'a gizlice dönme fikri onu gösterdiğinden daha fazla korkuyordu. En

çok da kendinden saklamıştı bu korkuyu. Ama bu dev polisi Haven'da bir şeyler döndüğüne biraz da olsa ikna edebilmişti. Yüzünden okuyabiliyordu bunu. "Biraz" yetmezdi belki ama öncekine kıyasla büyük bir adım sayılırdı. Tabii ki bunu tek başına başarmamıştı. Ruth McCausland de yardım etmişti.

"Tamam. Ama beni iyi dinleyin, Bay Dugan. Çünkü yarın ikimizin de hayatı buna bağlı olabilir. Sakın yarın cenaze törenine katılacak arkadaşlarınızı arayıp onlara gerçeği anlatmayın. Orada olmama nedeninizin bir yalan olduğunu söylemeyin. Bu gece birkaç kişiyi arayıp çok fena hastalandığınızı anlatın. 'Cenazeye katılmak istiyorum ama gidebileceğimi sanmıyorum,' deyin."

Dugan kaşlarını çattı. "Neden bunu söylememi—" Sonra birdenbire durumu anladı, ağzı bir karış açık kaldı. Yaşlı adam ona hâlâ sakin sakin bakıyordu.

Canavar, "Tanrım!" diye bağırdı. "Bana Havenlıların *akıl okuduğunu* mu söylüyorsunuz? Adamlarım gerçekten hasta olmadığımı bilirse Havenlıların bu bilgiyi onların kafasından çekip çıkarabileceklerini mi söylüyorsunuz?"

Ev, "Ben hiçbir şey söylemiyorum, Bay Dugan," dedi. "Siz söylüyorsunuz."

"Bay Hillman, bence siz hayal—"

"Sizi görmeye geldiğim zaman bana katılmayı isteyeceğiniz aklımın ucundan bile geçmiyordu. Niyetim de bu değildi zaten. Tek beklentim arada bir gökyüzüne bakmanız ve başım derde girerse atacağım fişeği görmenizdi. Bu, hiç olmazsa o yılan yuvasındakilerin harekete geçmesini bir süre daha engellerdi. Ama insana bir şey verirseniz, daha fazlasını ister. Bana biraz daha güvenin. Lütfen. Ruth'un hatırı için... Benimle gelmeye Ruth yüzünden karar verdiyseniz onun adını kullanmaktan çekinmem. Bana biraz güvenin. Ah, evet, bir şey daha var. Ne olursa olsun, yarın acayip şeyler hissedeceksiniz."

Dugan, "Bugün de acayip şeyler hissettim," diye cevap verdi.

Ev, "Tabii," diyerek Canavar'ın karar vermesini bekledi.

Dugan kısa bir sessizlikten sonra, "Gitmeyi düşündüğünüz belirli bir yer var mı?" diye sordu. "Yoksa yoruluncaya kadar kasabada dolaşmak niyetinde misiniz?"

Ev usulca, "Belirli bir yer var," dedi. İçinden, *ah, evet*, diye geçirdi. *Olmaz olur mu? Büyük Kızılderili Ormanı'nın sınırına, eski Garrick çiftliğinin arkasına, pusulaların hiçbir zaman doğru dürüst çalışmadığı yere. Orada bir yol bulacağımızdan da eminim. O'na giden bir yol. O neyse artık! Çünkü Bobbi Anderson'la arkadaşının kullandığı makineler arkalarında otoyol kadar geniş izler bırakıyor olmalı. Evet, o nesneyi bulmakta zorluk çekeceğimizi hiç sanmıyorum.*

"Pekâlâ. Bana Derry'de kaldığınız yerin adresini verin. Yarın sabah dokuzda arabamla gelip sizi alırım. Tam tören başlayacağı sırada Haven'da oluruz."

Ev, "Araba benden," dedi. "Bununla gitmeyeceğiz tabii. Haven'da herkes tanır bunu. Gidip bir araba kiralayacağım. Sekizde gelin. Çünkü arka yollardan gideceğiz."

Dugan, "Kasabaya yaklaşmadan Haven'a rahatlıkla girebiliriz," diye cevap verdi. "Bu konuda endişeniz olmasın."

"Yok zaten. Ama ben kasabanın etrafından dolaşmak ve Haven'a Albion yönünden girmek istiyorum. Bunu nasıl başaracağımızı da biliyorum sanırım."

"Neden o yönden giriyoruz ki?"

"Çünkü bütün Havenlılar kasabanın diğer tarafında olacak. Haven'a onlardan mümkün olduğu kadar uzak bir noktadan girmek istiyorum."

"Çok korkuyorsunuz, değil mi?"

Ev evet anlamında başını salladı.

"Neden araba kiralıyorsunuz?"

"Ah, Tanrım, ne çok soru soruyorsunuz!" Ev gözlerini öyle komik bir tavırla devirdi ki Canavar Dugan dayanamayıp sırıttı.

"Bu benim işim. *Niçin* kiralık bir otomobille gitmek istiyorsunuz? Haven'da hiç kimse benim arabamı tanımıyor." Bir an durup düşündü. "Yani Ruth da öldüğüne göre kimse..."

"Bu da benim saplantım," diyen Ev Hillman birdenbire gülümsedi. İfadesi insanı şaşırtacak kadar tatlıydı. "Ve kişi saplantısının bedelini ödemelidir."

Canavar, "Pekâlâ," dedi. "Israr etmiyorum. Saat sekizde. Sizin arabanıza biner, sizin seçtiğiniz yoldan gideriz. Saplantınız neyi gerektiriyorsa onu yaparız. Ben galiba çıldırdım. Gerçekten çıldırdım."

Ev, "Yarın bu saatte çıldırmanın ne olduğunu daha iyi anlayacaksınız sanırım," dedi. Ve Dugan'ın başka soru sormasına izin vermeden eski, mor arabasına binip gaza bastı.

Zaten Canavar da başka soru soracak durumda değildi. Canı sıkkındı. Daha New York'a geldiği gün biri ona Brooklyn Köprüsü'nü satmış gibi hissediyordu. O kadar büyük bir şeyin satılık olamayacağını bildiği halde tüm parasını dökmüş gibi. *Aldanmak istemeyen aldanmaz,* diye düşündü. Augusta'da üç yıl boyunca Dolandırıcılık ve Sahtekârlık biriminde çalışmıştı. Orada öğrettikleri ilk şey bu sözdü. Ama ihtiyar adam garip bir biçimde ikna ediciydi. Gerçi Canavar Dugan *ikna* edilmediğini, resmen hevesle atladığını biliyordu. Çünkü Ruth'a âşıktı. Büyük ihtimalle bir iki yıl sonra bütün cesaretini toplayıp ona evlenme teklif edecekti. Sevdiği biri öldüğü zaman insanın kalbinde kapkara bir delik kalıyordu. Böyle bir deliği kapamanın bir yolu da onu senden budalaca bir kazanın aldığını kabul etmemekten geçiyordu. O kazaya, eline geçirebileceğin birinin ya da bir şeyin neden olduğuna inanmak daha iyiydi. Kısa bir süre için de olsa. O zaman kalbindeki delik biraz küçülürdü. Bunu herkes bilirdi.

Kendini bir anda olduğundan daha yaşlı hisseden Dugan içini çekerek odasına geri döndü.

Ev hastaneye gidip yine Hilly'nin yanında oturdu. Saat üç civarı, iki not yazdı. Bunlardan birini Hilly'nin başucundaki masaya bıraktı. Arada bir açık pencereden muzip bir tavırla esen hafif rüzgârın kâğıdı uçurmaması için üzerine küçük çiçek saksısını koydu. İkinci not daha uzundu. Bitirdikten sonra katlayıp cebine soktu. Sonra da hastaneden çıktı.

Derry sanayi bölgesindeki küçük bir binaya sürdü arabasını. Kapısında "Maine Tıbbi Malzemeler" yazıyordu. Altında da, *Solunum Malzemeleri ve Solunum Terapisinde Uzman, 1946'dan beri.*

İçerdeki adama ne istediğini anlattı. Adam ona Bangor'a gidip Downeast Scuba ekibindekilerle konuşması gerektiğini söyledi. Ama Ev dalış tüpü istemiyordu. Karada rahatça taşıyabileceği bir şey arıyordu. Adamla bir süre daha konuştular. Ev otuz altı saatlik bir kira sözleşmesi imzaladıktan sonra oradan ayrıldı. Yanında bayağı özel bir malzemeyle birlikte. Maine Tıbbi Malzemeler'deki adamı da kapıda, kafasını kaşıyıp arkasından şaşkın şaşkın bakar halde bıraktı.

15

Hemşire Hilly'nin başucundaki notu okudu.

Hilly,

Belki seni bir süre göremeyeceğim. Ama sana bu kötü günleri atlatacağını söylemek istedim. Bunu başarmana yardım edebilirsem dünyanın en mutlu büyükbabası olacağım. David'in hâlâ hayatta olduğuna inanıyorum. Onun kaybolmasının senin hatan olduğunu düşünmüyorum. Seni seviyorum, Hilly. Umarım yakında görüşürüz.

Büyükbaban

Ama Ev, Hilly Brown'ı bir daha göremedi.

DOKUZUNCU BÖLÜM

CENAZE TÖRENİ

1

Ruth McCausland'i tanıyanlar ya da onunla beraber çalışmış olanlar saat dokuzdan itibaren Haven'a gelmeye başladılar. Çok geçmeden anacaddede araba park edilecek yer kalmadı. Haven Lokantası pek kalabalıktı. Beach yumurta, pastırma, sosis ve ev yapımı patates kızartması gibi hızlı ve kolay hazırlanan yiyecekler yapmakla meşguldü. Üst üste kahve demliyordu. Senatör Brennan gelmemişti ama yardımcılarından birini göndermişti. *Kendin gelmeliydin, Joe,* diye düşündü Beach yüzünde hafif bir gülümsemeyle. *Ülkeyi nasıl yöneteceğine dair bir yığın yeni fikir bulabilirdin.*

Gün serin ve açık bir havaya ağardı. Sanki temmuzun değil de eylülün sonlarındaydılar. Gökyüzü masmaviydi. Sıcaklık yirmi derece kadardı. Batıdan rüzgâr esiyordu. Haven'a bir kez daha yabancılar gelmiş ve bir kez daha hava açmıştı. Havenlılar havadan yana şanslıydı. Ama konuşmadan birbirlerine, *şanslı olup olmamamız önemli değil,* diyorlardı. *Yakında şansımızı kendimiz yaratacağız.*

Gerçekten güzel bir gündü. New England'ın en güzel yaz günlerindendi. Turistlerin aradıkları türden bir gündü. İştahların açılmasına neden olacak bir gün. Şehir dışından gelenler iştahı açık olan insanların yapacağı üzere sağlam kahvaltılar söylediler. Ama Beach tabakların çoğunun yarı dolu döndüğünü fark etti. Gelenlerin iştahı çok geçmeden kapanıyordu. Gözlerindeki pırıltı sönüyor, renkleri kaçıyordu. Hasta gibi görünüyorlardı.

Lokanta kalabalıktı ama kimse konuşmuyordu.

Küçük kasabamızın havası pek hoşunuza gitmedi galiba, dostlar, diye düşündü Beach. O iki meraklı polisi temizlediği silahı masa örtüleriyle örtüp sakladığı bodruma indiğini hayal etti. O koskocaman öldürücü bazukayı buraya çıkarıp lokantadaki bütün bu yabancıları onun yeşil ateşiyle temizlemek ne hoş olurdu.

Hayır, şimdi olmaz. Henüz zamanı değil. Ama yakında. Gelecek ay. Şimdilik dur...

Beach kaşıkla artıklarını sıyırdığı tabağa baktı. Birinin dişi düşmüştü tabağa.

Beach, *Kapıya Vuran Tommy'ler geliyor, dostlar,* diye düşündü. *Ama sonunda buraya geldikleri zaman kapıya vurmak zahmetine katlanmayacaklar sanırım. Kapıyı uçuruverecekler.*

Sırıttı, dişi de diğer artıklarla birlikte çöp tenekesine attı.

2

Dugan istediği zaman sessiz kalmayı bilirdi ve bu sabah konuşmak istemiyordu. Galiba bu durum ihtiyarın da işine geliyordu. Canavar tam sekizde Ev'in oturduğu apartmana varmıştı. Kapının önünde, yaşlı adamın eski arabasının arkasında bir cip duruyordu. Cipin arkasına ağzı bağlı büyük bir çuval atılmıştı.

"Cipi Bangor'dan mı kiraladınız?"

Ev, "Derry Araç'tan," dedi.

"Herhalde size pahalıya patladı."

"Eh, ucuza geldiği söylenemez."

Böylece konuşmaları sona erdi. İki adam bir saat kırk dakika sonra Haven-Albion sınırına vardılar. *Arka yollardan gideceğiz,* demişti Ev. Bu dediği yaptıklarıyla kıyaslanınca az bile kalıyordu. Canavar şaşırmıştı. Hemen hemen yirmi yıldan beri Maine'de çalışıyor, bölgeyi avucunun içi gibi bildiğini sanıyordu. Şimdiyse fena halde yanıldığını anlamıştı. Bu bölgeyi avucunun içi gibi

bilen biri varsa o da Ev Hillman'dı. Canavar Dugan'ın bölge hakkında genel bir bilgisi vardı, o kadar.

Otobandan çevre yoluna; oradan çift şeritli asfalt yola; sonra Troy'un batısındaki mıcırlı yola; ardından toprak yola; ortasında otlar yeşermiş, tekerlek izleri olan çamurlu yola; nihayet en son 1950'lerde kullanılmış gibi görünen, otlarla kaplı, eski bir ağaç kesim yoluna çıktılar.

Cip çürümüş ağaçları ezip geçerek yerden yükseldi, motor gürlüyor, dört tekeri etrafa çamur ve kıymık saçıyordu. "Lanet olsun, nereye gittiğinizi biliyor musunuz?" diye bağırdı Canavar.

Ev sadece başını salladı. Cipin koca direksiyonuna yaşlı, kel bir maymun gibi sarılmıştı.

Bir ormanlık yol bir diğerine bağlandı ve sonunda cip dağ eteklerindeki yeşilliklerin arasından Canavar'ın Albion Yolu olarak tanıdığı toprak yola çıktı. Canavar bunun imkânsız olduğunu düşünmüştü ama yaşlı adam tam da dediği şeyi yapmıştı: Onları Haven'a hiç girmeden buraya kadar getirmeyi başarmıştı.

Yaşlı adam Haven sınır levhasından otuz metre kadar geride taşıtı durdurdu. Motoru kapatıp camını indirdi. Etrafta çıt çıkmıyor, hiç kuş ötmüyordu. Bu Canavar'ın garibine gitti.

Sonra Ev'e, "Arkadaki çuvalda ne var?" diye sordu.

"Türlü şey. Onları düşünüp kaygılanmayın."

"Eee, neyi bekliyoruz?"

"Kilise çanlarını."

3

Ona çeyrek kala çanlar çalmaya başladı. Ama bu Ev'in hayatı boyunca duymaya alıştığı çan sesi değildi. Yankılanan sesler Ruth'un gerçekten yasını tutan dostlarıyla yalandan ağlayacak olanları Metodist kilisesine çağırıyordu. Üç perdelik komedinin birinci bölümü orada oynanacaktı. İkinci perde "Mezarlıktaki

Tören" adını taşıyordu. Üçüncü perde ise "Halk Kütüphanesi'nde İkram".

Bir tavuğa bile kışt diyemeyecek kadar çekingen olan Rahip Goohringer birkaç hafta önce kasabada dolaşarak herkese çanın sesine artık katlanamadığını söylemişti.

Pamela Sargent o zaman, "O halde neden bu konuda bir şeyler yapmıyorsun, Gooey?" diye sormuştu.

Rahibe o zamana kadar hiç kimse "Gooey" dememişti. Ama adam o öfkesi arasında bunun üzerinde pek durmamıştı.

Kalın camlı gözlüklerinin ardından kadına sert sert bakarak, "Belki yaparım," demişti. "Belki bir şeyler yaparım."

"Bir fikrin mi var?"

Rahip sinsice, "Belki," demişti. "Zaman gösterecek. Öyle değil mi?"

Kadın başını sallamıştı. "Öyle tabii, Gooey. Öyle."

Rahip Goohringer'ın aklına Metodist kilisesinin çanları konusunda dâhice bir fikir gelmişti. Bu fikir öylesine basit ama harikaydı ki, daha önce akıl edememiş olmasına şaşıyordu. İşin en güzel yanı, bu değişikliği yapmak için kimseden izin almasına gerek olmamasıydı. Diyakozlara, Kadınlar Yardım Derneği'ne danışması gerekmiyordu. (Bu dernek sanki sadece iki tip kadının ilgisini çekiyordu; karpuz gibi memeleriyle sersem şişkoların ve cılız, göğüs fakiri yolluların. Aynı sahte fildişinden sigara ağızlığı ve kulak tırmalayan tiryaki öksürüğüyle Pamela Sargent gibi.) Cemaatin önde gelenlerine de sormayacaktı. Onlarla konuştuktan sonra midesi hafta boyunca yanıyor, hazımsızlık çekiyordu. İstemeyi, dilenmeyi sevmiyordu. Hayır, bu Rahip Lester Goohringer'ın tek başına yapabileceği bir şeydi, bu yüzden tek başına yaptı. *Eğer şaka kaldıramıyorlarsa, canları cehenneme,* diye düşündü.

Kilisenin bodrumundaki sigortaya, istediği şeyin gerektirdiği yüksek voltajı kaldırması için yeni teller bağlarken kendi kendine fısıldadı. "Bana bir daha 'Gooey' dersen papaz evinin tu-

valetindeki pompayı kıçına sokup beynini çıkarırım, Pam. Tabii beynin henüz sulanıp paçalarından akmadıysa."

Gıdaklar gibi gülüp işine döndü. Rahip Lester Goohringer'ın hiç böyle sert düşünceleri olmamıştı daha önce, hayatı boyunca böyle sert laflar etmemişti. Bu yeni deneyim onu özgürleştirmiş, neşelendirmişti. Hatta yeni çanlarını sevmeyen birileri olursa onlara siktirip gidebileceklerini söylemeye hazırdı.

Ama kasabadaki herkes bu değişikliği şahane bulmuştu. Gerçekten şahaneydi. Çanların çalmasını sağlayan düğmeyi çevirirken Rahip Goohringer'ın göğsü gururla kabardı. Haven'ı çan sesleri sardı. Etrafta bir ilahi yankılandı. Çanlar artık programlanabiliyordu. Lester Goohringer o gün Ruth'un sevdiği ilahileri seçmişti. Eski Metodist ve Baptist kilisesi klasiklerinden "What a Friend We Have in Jesus" ve "This Is My Father's World" de vardı.

Rahip Goohringer geri çekilip ellerini ovuşturdu. İnsanların ikili üçlü gruplar halinde kiliseye gelişini izledi. Çanlar onları çağırıyordu. Çanlar. Çanların çağrısı.

"Vay be!" diye bağırdı Rahip Goohringer. Hayatı boyunca kendini hiç böyle iyi hissetmemişti. Ruth McCausland'i güzelce uğurlamak niyetindeydi. Onun için harika bir konuşma yapacaktı.

Ne de olsa hepsi onu çok severdi.

4

Çanlar.

Haven'ın en yaşlısı olan Dave Rutledge çanları dinlerken dişsiz ağzını açıp güldü. Çanlar ahenksiz sesler çıkarsalar da gülecekti. Çünkü çanları *duyabiliyordu*. Temmuzun başına dek Dave neredeyse tamamen sağırdı. Kan dolaşımı yavaş yavaş kötüleştiğinden uzuvları her zaman bembeyaz ve buz gibiydi. Ne de olsa doksan yaşında, ihtiyar bir adamdı. Ama bu ay sihirli bir şekilde kulakları açılmış, kan dolaşımı düzelmişti. İnsanlar ona on yaş

daha genç göründüğünü söylüyordu. Gerçekten o da kendini *yirmi* yaş daha genç hissediyordu. Ah, çan sesleri de ne kadar güzeldi! Dave kalkıp kiliseye doğru yürümeye başladı.

5

Çanların çağrısı.

Senatör Brennan'ın cenaze törenine gönderdiği yardımcısı ocak ayında D.C.'deydi. Orada Annabelle adında genç ve güzel bir kadınla tanışmıştı. Annabelle bu yazı beraber geçirmeleri için Maine'e gelmişti, bu sabah da Haven'da ona eşlik ediyordu. Adam Augusta'ya dönmeden önce Bar Harbor'da bir gece kalacakları sözünü vermişti. Annabelle başta bunun kötü bir fikir olduğunu düşünmüştü çünkü kahvaltıda biraz rahatsız olmuş, midesi bulanmaya başlamıştı. Bu yüzden pek bir şey yiyememişti. Üstelik tezgâhın arkasındaki aşçı da Charles Manson'a benziyordu. Daha yaşlı ve şişman bir Manson'a. Kimsenin bakmadığını düşündüğü zamanlarda garip garip gülüyordu. İnsan yumurtanın içine arsenik mi attı, diye düşünmekten kendini alamıyordu. Ama şimdi Nebraska'da geçirdiği çocukluğundan beri duymadığı ilahileri çalan çan sesleri Annabelle'in pek hoşuna gitmişti.

"Tanrı aşkına Marty, yol kenarındaki küçücük kasaba bu şahane çanları nereden bulmuş?"

Marty dalgın dalgın, "Belki yazları buraya gelen zengin bir turist öldü. Parasını da onlara bıraktı," diye cevap verdi. Çanlar onu hiç ilgilendirmiyordu. Haven'a gelir gelmez başı ağrımaya başlamıştı, gittikçe de kötüleşiyordu. Üstelik dişetleri de kanıyordu. Dişeti iltihabı ailesinde vardı, ona geçmemiş olmasını umdu. "Haydi, kiliseye gidelim." İçin için ekledi. *Törenden hemen sonra buradan kaçıp Bar Harbor'a gideriz. Sabaha kadar sevişiriz. Bu küçük kasabada insanı rahatsız eden bir şeyler var.*

Marty ve Annebelle yolun karşı tarafına geçtiler. Annabelle siyah bir takım elbise giymişti. (Ama buraya gelirken Marty'ye

yaramaz bir tavırla iç çamaşırının bembeyaz ipekten olduğunu söylemişti. Tabii ona iç çamaşırı denilebilirse...) Marty'de ise idarecilere yakışır kömür grisi bir takım elbise vardı. Havenlılar da en oturaklı, güzel kıyafetlerini giymişti, diğerleriyle beraber kiliseye yürüyorlardı. Marty etrafta pek çok polis olduğunu fark etti. Üzerlerinde eyalet polisinin açık mavi üniformaları vardı.

"Bak. Marty! Saate bak!"

Annebelle belediye binasının kulesini işaret ediyordu. Kırmızı tuğladan yapılmış sapasağlam bir şeydi. Ama nedense Marty'ye kule bir an gözlerinin önünde dalgalanmış gibi geldi. Baş ağrısı birdenbire arttı. Belki de gözleri fazla yorulmuştu. Üç ay önce doktora gitmişti ve adam bu gözlerle uçak bile uçurabileceğini söylemişti ama belki de yanılmıştı. Amerika'daki profesyonellerin çoğu kokain kullanıyordu bu günlerde. *Time*'da okumuştu... Aklı niye böyle oradan oraya savruluyordu ki? Çanlar yüzündendi. Kafasında yankılanıp çoğalıyorlardı sanki. On, yüz, bin, milyon kez "When We Meet at Jesus' Feet" çalıyordu.

Sinirli sinirli, "Ne olmuş saate?" diye sordu.

Annabelle, "Akreple yelkovan bir tuhaf," dedi. "Sanki kadranın üzerine... çizilmiş gibi duruyorlar."

6

Çanların çağrısı.

Derry'den Eddie Stampnell ve Orono'dan Andy Rideout yan yana karşı kaldırıma geçtiler. İki polis de Ruth'u tanır ve severdi.

Eddie kararsız bir tavırla, "Ne güzel, değil mi?" dedi.

Andy mırıldandı. "Bilmiyorum... Buralı birkaç aptal köylünün öldürdüğü Bent ve Jingles aklımdan çıkmıyor. Herhalde onları bir çiftçinin patates tarlasına falan gömdüler. Bu yüzden çanlar kulağıma telefon zil sesi gibi geliyor. Bu Haven uğursuz bir yer. Biliyorum, budalaca bir söz bu. Ama öyle hissediyorum."

Eddie, "Başım için uğursuz olduğu kesin," diye cevap verdi. "Beynim çatlayacak. Başım müthiş ağrıyor."

Andy, "Neyse," dedi. "Şu işi de bitirip gidelim. Çok iyi bir insandı, ama öldü. Ve laf aramızda, artık Ruth da olmadığına göre bir daha Haven'a ayak basmam."

İki polis Metodist kiliseye girdiler. İkisi de sevimli çanları kontrol eden panelin başındaki Rahip Lester Goohringer'a bakmadı. Rahip gülümsüyor, kurumuş ellerini birbirine sürtüyor ve gelen iltifatları kabul ediyordu.

7

Çanların yakarışı.

Bobbi Anderson mavi kamyonetinden indi. Kapıyı çarparak kapattı. Lacivert elbisesini düzeltip kamyonetin aynasından makyajını kontrol etti. Sonra da kaldırımdan ağır ağır kiliseye doğru yürüdü. Başını eğmiş, omuzlarını düşürmüştü. Çalışmayı sürdürebilmek için dinlenmeye ihtiyacı vardı. Dinlenebilmek için de elinden geldiğince çabalıyordu. Gard saplantısını biraz olsun frenlemek için ona yardım ediyordu.

Bu gerçekten bir saplantı. Artık kendini boşuna kandırma.

Ama Gard da gitgide aşınan bir frendi. Cenaze törenine gelmemişti. Çünkü gece iyice içmiş, ondan sonra da kır saçlarını ve yorgun yüzünü koluna yaslayıp sızmıştı. Nefesi etrafına mayhoş bir koku yayıyordu. Evet. Anderson gerçekten bitkindi. Ama mesele yalnız bu değildi. Nedense bu sabah kalbine, nedeni belli olmayan bir keder dolmuştu. Biraz Ruth, biraz David Brown ve biraz da bütün kasaba için üzülüyordu. Ama daha çok kendisi için endişelendiğinden kuşkulanıyordu. "Gelişme" devam ediyordu. Gardener dışında Haven'daki herkesin durumu aynıydı. Bu güzel bir şeydi. Ama Anderson artık sabah sisi gibi kaybolmaya başlayan kendi eşsiz kişiliği için yas tutuyordu. *Bufalo Avcıları*'nın son eseri olduğunu biliyordu. İşin en garip yanı... o

kitabın çoğunu da Kapıya Vuran Tommy'lerin yazdığından kuşku duyuyordu.

8

Çanlar, çanlar, çanlar.

Haven çanlara karşılık veriyordu. Bu "Ruth McCausland'in Ölümü" ya da "Biz Onu Ne Severdik" adlı oyunun birinci perdesiydi. Nancy Voss törene gelebilmek için postaneyi kapatmıştı. Postane Genel Müdürlüğü bunu haber alsa hiç hoşlanmazdı, ama bilmedikleri şey canlarını sıkmazdı. *Yakında her şeyi öğrenecekler,* diye düşündü. Onlara yakında Haven'dan şahane bir paket gidecekti. Onlara ve dünya denilen bu uçan çamur topun üzerindeki her hükümete...

Haven'ın en büyük mandıracısı Frank Spruce çanların çağrısına uydu. Babası komiser olmak için Ruth'a karşı seçime giren John Mumphry çanların çağrısına uydu. Ölümünden iki gün önce kasaba sınırında Ruth'un yanından geçen Ashley Ruval, babası ve annesiyle çanlara uydu. Ashley ağlıyordu. Doktor Warwick de oradaydı, Jud Tarkington da. Adley McKeen kolunda Hazel McCready'yle içeri girdi. Newt Berringer'la Dick Allison beraberdiler. Ağır ağır yürüyorlardı. Ruth'tan önceki komiser John Harley'yi aralarına almış, yarı taşıyorlardı. John çok bitkindi ve vücudu neredeyse şeffaftı. Karısı Maggie törene gelemeyecek kadar rahatsızdı.

Havenlılar çanların çağrısına cevap verdiler. Hepsi de geldi. Tremain'ler ve Thurlow'lar. Applegate'ler ve Goldman'lar. Duplissey'ler ve Archinbough'lar. Genelde Fransa, İrlanda, İskoçya ve Kanada kökenli, iyi ailelerdi bunlar. Ama artık çok değişmişlerdi. Kilisede birbirlerine yaklaştıkça kafaları da birleşti. Tek bir akıl olmuşlardı artık. Yabancıları gözetliyor, bir tek yanlış düşünce yakalamaya çalışıyorlardı... Bir araya gelmişler, dinliyorlardı. Ve çanlar o acayip kanlarında yankılanıyordu.

9

Cipin direksiyonunda oturan Ev Hillman uzaktan gelen hafif çan seslerini duyunca oturduğu yerde dikleşti, gözleri kocaman olmuştu. "Kahretsin! Bu da ne?"

Canavar Dugan, "Kilise çanları," dedi. "Başka ne olacak? Kulağa çok hoş geliyor. Galiba tören başlamak üzere." Sonra içinden ekledi. *Orada Ruth'u gömüyorlar. Benim kasaba sınırında bu deli ihtiyarla ne işim var?*

Pek emin değildi ama artık planını değiştirmesi imkânsızdı.

Ev, "Metodist kilisenin çanları eskiden böyle çalmazdı," diye mırıldandı. "Biri onları değiştirmiş."

"Eee, ne olmuş?"

"Hiç... önemsiz bir şey. Ya da çok önemli. Bilmiyorum. Haydi, Bay Dugan. Gidelim." Anahtarı çevirip motoru çalıştırdı.

Dugan, "Size tekrar soracağım," dedi. Olağanüstü bir sabır gösterdiğini düşünüyordu. "Aradığımız nedir?"

"Tam olarak bilmiyorum." Cip sınırı aştı. Artık Albion'dan çıkmış, Haven'a girmişlerdi. Ev ani bir önseziyle sarsıldı. Bütün dikkatine ve aldığı önlemlere rağmen buradan bir daha ayrılamayacağını düşündü. "Onu gördüğümüz zaman anlayacağız."

Dugan cevap vermedi. Sabredip kendi kendine bu işe nasıl bulaştığını bir kere daha sordu. Galiba o da yanındaki ihtiyar kadar deliydi. Hatta ondan da fazla. Elini kaldırıp alnını ovdu. Tam kaşlarının üstünü.

Hafif bir baş ağrısı başlamıştı.

10

Rahip Goohringer cenaze konuşmasına başlarken pencerelerdeki vitraylardan süzülen yaz güneşinin ışığı yumuşak renklerle içeri yansıyor, rahibin kel başı hafifçe parlıyordu. Kimisi

burnunu çekiyor, kimisi kırmızı gözlerle ağlıyordu. Konuşmadan önce bir ilahi söylenmiş, dua okunmuş, ardından bir ilahi daha söylenmiş, Ruth'un Matta İncili'ndeki en sevdiği kısım okunmuş ve tekrar ilahi söylenmişti. Rahibin ayaklarının dibinde, kürsünün etrafını yarım daire biçiminde çevreleyen çok güzel yaz çiçekleri vardı. Kilisenin üst pencereleri açıktı ve içeri rüzgâr doluyordu ama yine de çiçeklerin bunaltıcı bir biçimde tatlı kokusu etrafı sarmıştı.

"Bugün burada Ruth McCausland'i anmak ve onu uğurlamak için toplandık," diye başladı Goohringer.

Kasaba sakinleri ellerini kucaklarında kavuşturmuş ya da mendillerini sıkı sıkı tutmuş halde oturuyorlardı. Çoğunun gözleri yaşlıydı. Rahip Goohringer'ı büyük bir dikkatle izliyorlardı. Hepsi de pek sağlıklı görünüyordu. Renkleri iyi, ciltleri lekesizdi. Daha önce Haven'a hiç gelmemiş biri bile kilisedekilerin açıkça iki ayrı gruba ayrıldığını görebilirdi. Yabancılar hiç de sağlıklı *görünmüyordu*. Renkleri uçmuştu. Sersem sersem bakıyorlardı. Rahibin konuşması sırasında iki kez birileri telaşla dışarıya fırlayıp kustu. Bazıları için mide bulantısı ikincil bir sorundu. Bağırsaklarında rahatsız edici bir hareketlenme vardı, dışarı çıkmalarını gerektirecek kadar ciddi değildi ama sürekli devam ediyordu.

O gün sona ermeden birkaç yabancının dişi dökülecekti.

Bazılarının başı ağrıyordu ama bu ağrılar Haven'dan ayrılır ayrılmaz geçecekti ve onlar da aspirinin sonunda işe yaradığını düşüneceklerdi.

Aralarından birkaçının da aklına *mükemmel* fikirler geldi. Hem de o sert kilise sıralarında oturup Goohringer'ın Ruth McCausland konuşmasını dinlerken. Bazılarına fikir o kadar aniden geldi ve gözlerine o kadar büyük, o kadar *sarsıcı* göründü ki beyinlerinden vurulmuşa döndüler. Bu kişilerin sıralarından fırlayıp son sesleriyle "Evreka!" diye bağırarak sokağa koşma istekleriyle savaşmaları gerekti.

Havenlılar bu olanları gördüler ve çok eğlendiler. Birinin yüzündeki duygusuz, muhallebimsi ifade şokla beraber anında yok

oluyordu. Gözler büyüyor, ağız bir karış açılıyordu. Havenlılar Büyük Fikir'in etkisine giren kişilerin ifadesini çok iyi biliyordu.

Derry karakolundan Eddie Stampnell mesela her polisin erişebileceği yurt çapında bir polis hattı kurmayı düşündü. Böyle bir hattın nasıl kolayca gizlenebileceğini de bulmuştu. Polis radyosunu dinleyen bütün o meraklı siviller de şanslarına küsebilirdi artık. Fikir öyle bir dallanıp budaklanıyor, aklına o kadar çok alternatif geliyordu ki hızına yetişemiyor, kontrol edemiyordu. Fikirler su olsaydı boğulurdu. *Ünlü olacağım*, diye düşündü heyecanla. Rahip Goohringer'ı unutmuştu. Partneri Andy Rideout'u unutmuştu. Bu küçük, salak kasabayı unutmuştu. Ruth'u unutmuştu. Fikir tüm aklını ele geçirmişti. *Ünlü olacağım ve Amerika'da polis kuvvetlerini kökten değiştireceğim... Belki de tüm dünyada. Aman Tanrım! Aman* TANRIM*!*

Havenlılar Eddie'nin büyük fikrinin öğlene doğru bulanıklaşmaya başlayacağını ve üçte tamamen yok olacağını biliyorlardı. Bu yüzden gülümsediler, dinlediler ve beklediler. Bitmesini beklediler. Böylece asıl işlerine dönebileceklerdi.

"Gelişmeleri" devam edecekti.

11

Toprak bir yoldan ilerlediler. Bu yolun Albion'da kalan tarafı beş numaralı Şehir Yolu, Haven'da kalan tarafı on altı numaralı Ateş Yolu'ydu. Yol iki kere ormanın içlerine uzanan kollara ayrıldı ve Dugan bunları gördüğü her seferde kendini kemiklerini daha da sarsacak bir yolculuğa hazırladı. Ama Hillman iki sefer de o yollara sapmadı. Dokuz numaralı karayoluna varıp sağa saptı. Simdi hızla Haven'ın içlerine doğru gidiyorlardı.

Dugan'ın sinirleri gerilmişti. Bunun nedenini tam olarak bilmiyordu. Yaşlı adamın deli olduğu kesindi. Haven'ın bir yılan yuvasına döndüğünü iddia ediyordu. Tam paranoyaklara yakışacak bir sözdü bu. Canavar yine de sinirlerinin gitgide daha da

gerildiğini hissediyordu. Varla yok arası bir histi bu, sinirlerini mahveden küçük bir yangındı.

Hillman, "Durmadan alnınızı ovuşturuyorsunuz," dedi.

"Başım ağrıyor."

"Rüzgâr esmeseydi daha da fazla ağrırdı sanırım."

Dugan kendi kendine, *al işte bir zırva daha*, dedi. *Tanrı aşkına, burada ne işim var? Ve neden bu kadar sinirliyim?*

"Biri bana uyku ilacı vermiş gibi hissediyorum kendimi."

"Tabii."

Dugan, Ev'e baktı. "Ama siz öyle hissetmiyorsunuz, değil mi? Pek sakinsiniz."

"Korkuyorum ama sinirlerim bozuk değil. Başım da ağrımıyor."

Canavar öfkeyle, "Başınız neden ağrısın ki?" diye homurdandı. Bu konuşma gitgide, *Alice Harikalar Diyarında*'ya yakışacak bir hal alıyordu. "Baş ağrıları bulaşıcı değildir."

"Altı kişiyle birlikte kapıları, pencereleri kapalı bir odayı boyasanız, sonunda hepinizin başı ağrımaya başlardı, değil mi?"

"Evet, öyle sanırım. Ama bu—"

"Evet. Burası kapalı bir oda değil. Şansımıza hava rüzgârlı. Sanırım o nesneden etrafa kötü bir şey yayılıyor. Çok güçlü bir koku. Çünkü ondan etkileniyorsunuz. Farkındayım bunun." Ev bir an durdu, sonra yine *Alice Harikalar Diyarında*'ya yakışacak bir şey söyledi.

"Aklınıza parlak fikirler gelmeye başladı mı?"

"Ne demek istiyorsunuz?"

Yaşlı adam memnun memnun başını salladı. "İyi. Eğer aklınıza ilginç bir şeyler gelirse bana hemen söyleyin. Çuvalımda sizin için bir şey var."

"Çılgınlık bu!" Dugan'ın sesi hafifçe titriyordu. "Evet, delilik! Arabayı çevirin, Hillman. Geri dönmek istiyorum."

Ev hemen o anda bir tek kesin düşünceye odaklanmaya çalıştı. Haven'da geçirdiği son üç gün Bryant, Marie, Hilly ve David'in birbirlerinin düşüncelerini okuduklarını anlamıştı.

Bunu sezmiş ama ne düşündüklerini algılayamamıştı. Aynı şekilde izin vermediği sürece diğerlerinin de *onun* düşüncelerini algılayamadığını fark etmişti. Bunun kafasındaki çelik plakalarla bir ilgisi olup olmadığını merak etmişti. O Alman el bombasının yadigârıyla bir ilgisi vardı belki de. Karın üstünde dönen gri siyah bombayı tüyler ürperten, kaçınılmaz bir berraklıkta görmüştü. *Eh, öldüm artık. Her şey bitti*, diye düşünmüştü. Sonrasına dair hiçbir şey hatırlamıyordu. Bir Fransız hastanesinde gözünü açmıştı. Başının nasıl acıdığını hatırlıyordu. Onu öpen hemşireyi hatırlıyordu. Nefesinin nasıl anason gibi koktuğunu, küçük bir çocukla konuşur gibi tane tane, "Je t'aime, mon amour. La guerre est fini. Je t'aime. Je t'aime les Etats-Unis,"* deyişini.

Ev şimdi, *la guerre est fini*, diye düşünüyordu. *La guerre est fini.*

Dugan sert sert, "Ne oluyor?" diye sordu.

"Ne demek ist—"

Ev toz kaldırarak arabayı sertçe yolun kenarına çekti. Sınırdan iki buçuk kilometre içeri girmişlerdi. Eski Garrick çiftliğine varmalarına daha beş altı kilometre vardı.

Ev, "Düşünmeyin," dedi. "Konuşmayın. Sadece bana ne düşündüğümü söyleyin."

"*La guerre est fini*, diye düşünüyordunuz. Ama siz çıldırmışsınız. İnsanlar birbirlerinin akıllarını okuyamaz..."

Dugan duraksadı. Yavaşça dönerek ihtiyara baktı. Ev adamın boynunun çatırdadığını duyabildi. Gözleri yuvalarından uğrayacakmış gibi açılmıştı. "*La guerre est fini*," diye fısıldadı. "Bunu düşünüyordunuz. Nefesi—"

"Anason," dedi Ev gülümseyerek. Hemşirenin bacakları bembeyazdı, içi sımsıkıydı.

"Karların üzerinde bir el bombası gördüm. Ah, Tanrım! Neler oluyor?"

---

* Fr. Seni seviyorum, aşkım. Savaş bitti. Seni seviyorum. Seni seviyorum, Amerika.

Ev bu sefer kırmızı, eski moda bir traktör canlandırdı hayalinde.

"Şimdi ne düşünüyorum?"

"Traktör," dedi Dugan nefesi kesilerek. "Farmall model. Ama yanlış tekerleri takmışsın. Babamın da bir Farmall'ı vardı. Bunlar Dixie tekerleri. Farmall'a uymaz—"

Dugan birdenbire arkasını döndü, kapının koluna uzandı, eğildi ve kusmaya başladı.

12

Rahip Goohringer, "Ruth bir keresinde bana cenaze töreninde Matta İncili'ndeki en sevdiği kısmı okuyup okuyamayacağımı sormuştu," dedi, Rahip Donald Hartley'nin kesinlikle onaylayacağı yumuşak, Metodist bir sesle. "Ben de onun bu isteğini yerine getirdim. Ancak—"

(*la guerre est fini, diye düşünüyordınız*)

Goohringer durakladı. Yüzünde hayret ve endişe dolu bir ifade belirmişti. Dikkatli bir seyirci yakışık almayacak bir geğirmeyi tutmaya çalıştığını düşünebilirdi.

"Ancak o başka bir duaya daha layık..."

(*traktör, Farmall model*)

Goohringer'ın konuşmasında bir duraklama daha oldu. Yüzünde yeniden endişe belirdi.

"Bunlar herhangi Hıristiyan bir kadının kendisi için talep etme cüretini göstereceği mısralar değil. Çünkü bunlar hak edilmesi gereken dualar. Süleyman'ın Özdeyişleri kitabından okuyacaklarımı dinleyin ve Ruth McCausland'e ne kadar uygun olduğuna kendiniz karar verin."

(*bunlar Dixie tekerleri*)

Dick Allison soluna doğru baktı, koridorun öbür tarafında oturan Newt'la göz göze geldiler. Newt endişelenmişti. John

Harley'nin ağzı açık kalmıştı. Uçuk mavi gözleriyle şaşkın şaşkın bir sağa bir sola bakıyordu.

Goohringer İncil'deki yerini kaybetti. Tekrar buldu. Az kalsın kitabı elinden düşürüyordu. Çok telaşlıydı. Sanki seramoniyi yöneten rahip değildi de sahne korkusu olan bir rahip adayıydı. Ama yabancılar bütün bunları fark etmediler bile. Onlar kendi dertlerine dalmışlardı. Ya da birdenbire akıllarına geliveren, dünyayı sarsacak parlak fikirlerine. Tehlikeyi sezen Havenlılarsa bir araya toplandı. Panik bir akıldan diğerine sıçradıkça beyinleri düşüncelerle çınlamaya başladı. Bu da yeni bir çan sesiydi, büyük bir uyumsuzlukla çınlıyordu.

(birileri oraya doğru gidiyor)

(burunlarını sokacaklar)

Bobby Tremain, Stephanie Colson'ın elini tutup sıktı. Kız da buna karşılık verdi. İri kahverengi gözleriyle delikanlıya bakıyordu. Avcının tüfeğinin şıkırtısını duyan bir ceylan gibiydi...

(dokuz numaralı karayolundalar)

(gemiye fazla yakınlar)

(biri polis)

(evet, polis, ama özel biri, Ruth'un polisi,Ruth'a âşıktı o)

Ruth bu gitgide yükselen sesleri tanırdı. Şimdi yabancılardan bazıları da onları duymaya başlamıştı. Oysa Haven mikrobu onlara daha yeni bulaşmıştı. Birkaçı kestirirken uyanmış gibi etraflarına bakındılar. İçlerinden biri de Senatör Brennan'ın yardımcısı Marty'nin sevgilisiydi. Kafası aslında çok çok uzaklardaydı. Washington'da, devlette ufak bir yöneticilik pozisyonunda çalışıyordu. Ama genç kadın oracıkta yeni bir dosyalama sistemi buluvermişti. Bu sayede çabucak terfi edecekti herhalde. Sonra kafasında bir düşünce belirmişti. Genç kadın bunun kendi düşüncesi olmadığına yemin edebilirdi.

(biri onları hemen durdurmalı)

Birinin kilisede bağırarak konuştuğunu sanıp etrafına bakındı

Ama salonda rahibin dışında kimsenin sesi çıkmıyordu. Rahip kaldığı yeri yeniden bulmuştu. Annabelle, Marty'ye bir göz attı. Adam camlaşmış gözlerle vitraylardan birine hipnotize olmuş gibi bakıyordu. Annabelle onun bu haline iç sıkıntısının neden olduğunu sanarak yine kendi düşüncelerine daldı.

Goohringer biraz da titrek bir sesle, "Kim faziletli bir kadın bulabilir ki?" diye okudu. Olmayacak yerlerde durakladı, kekeledi. "Onun bedeli yakutlardan da fazladır. Kocası ona kalben güvenir, kazançtan yana sıkıntı çekmez. Karısı ona hayatı boyunca iyilik eder, hiç kötülük etmez. Yün eğ—"

Sonra kilisedeki o tek duyarlı beyinde başka yabancı düşünceler yankılandı.

(özür dilerim)

(...)

(neyi)

(...)

(Tanrım, ta Wheeling'i çekiyor...)

(...)

Düşünce ağı, *konuşan iki kişi var ama biz yalnızca birini duyuyoruz*, dedi. Bakışlar Bobbi Anderson'a kaymaya başladı. Haven'da istediği zaman kafasının içini görmelerini engelleyen bir tek kişi vardı. O kişi şimdi burada, kilisede değildi. *İki ses. Duymadığımız senin ayyaş arkadaşının sesi mi?*

Bobbi birdenbire ayağa kalkarak sıradakilerin önünden zorlukla geçti. Herkesin kendisine baktığının fena halde farkındaydı. Ahmak Goohringer da yine susmuştu.

Anderson, "Affedersiniz..." diye mırıldanıyordu. "Affedersiniz... izninizle..."

Sonunda girişe, oradan da sokağa kaçmayı başardı. Diğerleri de onun peşinden gittiler. Aralarında Bobby Tremain, Newt, Dick ve Bryant Brown da vardı. Yabancıların hiçbiri bunu fark etmedi. Onlar yine o acayip hayallerine dalmıştı.

13

Canavar Dugan, "Özür dilerim," diyerek kapıyı kapattı. Arka cebinden bir mendil çıkarıp ağzını silmeye başladı. "Nedense kendimi tutamadım. Şimdi daha iyiyim."

Ev başını salladı. "Bunu size açıklamayacağım. Zamanımız yok. Ama bir şeyi dinlemenizi istiyorum."

"Neyi?"

Ev cipin radyosunu açtı. Kanaldan kanala geçmeye başladı. Dugan şaşkındı. Hiç bu kadar çok kanal olduğunu duymamıştı. Geceleri birbirine karışan, seslerin üst üste bindiği kanallar gibi de değillerdi. Öylesine berraklardı ki.

Ev bir kanalda durdu. Bir Judds şarkısının sonuna denk gelmişlerdi. Şarkı bitince kanal reklamı başladı. Canavar Dugan duyduklarına inanamıyordu. Neşeli bir kız grubu keman ve banjo eşliğinde, "WWVA!" demişti.

Dugan, "Tanrım!" diye haykırdı. "Ta Wheeling'i çekiyor. Nasıl—"

İhtiyar radyoyu kapattı. "Şimdi başımı dinlemenizi istiyorum."

Dugan müthiş bir şaşkınlıkla Ev'e baktı. *Alice Harikalar Diyarında*'da bile bu kadar çılgınca sahneler yoktu.

"Tanrı aşkına! Neden söz ediyorsunuz siz?"

"Benimle tartışmayın, söylediğimi yapın." Ev Dugan'a sırtını döndü. Kafasının arkasını işaret ederek, "Başımda iki çelik plaka var," diye açıkladı. "Savaş hatırası. Arkadaki daha büyük. Saçsız yeri görüyor musunuz?"

"Evet ama—"

"Zamanımız az! Şimdi kulağınızı o yara izine yaklaştırıp dinleyin!"

Dugan istenileni yaptı ve... kendini rüyadaymış gibi hissetti. İhtiyarın kafasının arkasından müzik sesi duyuluyordu. Ses

hafifti ve uzaktan geliyordu ama yine de duyulabiliyordu. Frank Sinatra "New York, New York"u söylüyordu.

Canavar Dugan kıkır kıkır gülmeye başladı. Biraz sonra kahkaha atıyordu. Ardından katılacak gibi oldu, ellerini karnına bastırmıştı. Bu ıssız yerde bir ihtiyarla beraberdi ve adamın kafası radyoya dönüşmüştü. Bu Ripley'nin "İster İnan, İster İnanma"sından daha ilginçti!

Canavar güldü, inledi, ağladı, katıldı...

Sonra yaşlı adam nasırlı avucuyla ona müthiş bir tokat attı. Küçük bir çocuk gibi tokatlanmak Dugan'ı şaşırttı. Hem bu şaşırma hem de can acısı, sinir krizinin sona ermesini sağladı. Ev'e bakarak gözlerini kırpıştırdı. Elini yanağına götürdü.

Ev sert bir sesle, "Bu ben kasabadan kaçmadan bir buçuk hafta önce başladı," diye açıkladı. "Kafamda müzik sesleri çınlıyordu. Eski Garrick çiftliğine yaklaştıkça sesler yükseliyordu. Bunu daha önceden tahmin etmeliydim ama edemedim. Sesler şimdi daha güçlü. *Her şey öyle.* Onun için sinir krizinizle ilgilenecek zamanım yok. Kendinizi toparlayabilecek misiniz?"

Dugan kızardı. Bu kırmızılık Ev'in elinin yüzünde bıraktığı izi örttü. *Sinir krizi.* Çok doğru bir tanımdı. Önce kusmuştu. Sonra da genç bir kız gibi histeri krizine girmişti. Yaşlı adamın kendisinden çok daha üstün olduğunu düşündü.

"Evet, evet."

"Artık burada bir şeyler döndüğüne inanıyor musunuz? Haven'da çok şeyin değiştiğine?"

"Evet. Ben..." Dugan yutkundu. "Evet," dedi tekrar.

"İyi." Ev gaza bastı ve tekrar yola koyuldular. "Bu... şey... kasabadaki herkesi değiştiriyor, Bay Dugan. Benden başka herkesi. Ben kafamda müzik sesleri duyuyorum ama hepsi o kadar. İnsanların zihinlerinden geçenleri okuyamıyorum... Aklıma parlak fikirler de gelmiyor."

"Fikirler mi? Ne çeşit fikirler?"

"Her türlüsü..." Cip doksana çıktı, sonra onu da geçti, gitgide hızlanıyordu. "İşin kötüsü, olanları kanıtlamak için elimde bir

tek delil bile yok. Hiç yok. İyice kaçırdığımı düşünmüştünüz, değil mi?"

Dugan başını salladı. Öndeki panele sıkıca tutunmuştu. Yine midesi bulanmaya başlıyordu. Güneş çok parlaktı. Ön cam ve krom çerçeveler göz kamaştırıyordu.

"O gazeteciyle hemşireler de öyle düşündüler. Ama şu ormanda bir şey var. Gidip onu bulacağım. Fotoğraflarını çekeceğim. Sizi Haven'dan çıkaracağım. İkimiz olanca sesimizle bağırarak burada olanları anlatacağız. Belki torunum David'i geri getirmenin yolunu bulacağız, belki de bulamayacağız. Ne olursa olsun, burada olanları engelleyeceğiz. Çok geç kalmadan. Bunu yapmak zorundayız!"

Hız göstergesi neredeyse yüz yirmiye gelmişti.

Dugan dişlerinin arasından, "Daha ne kadar var?" diye sormayı başardı. Yine kusacaktı. Hem de hemen o an. Gidecekleri yere ininceye kadar kendini tutabileceğini umuyordu.

Ev, "Eski Garrick çiftliği," dedi. "En fazla bir buçuk kilometrelik yolumuz kaldı."

Dugan, *şükürler olsun*, diye düşündü.

14

Bobbi, "O Gard değil," dedi. "Gard verandada sızdı."

Adley McKeen, "Nereden biliyorsun?" diye sordu. "Onun aklını okuyamıyorsun ki."

"Okuyabiliyorum. Bunu her gün biraz daha iyi başarıyorum. O hâlâ verandada. Bana inanın, kayakla ilgili bir rüya görüyor."

Diğerleri bir an sessizce Bobbi'ye baktılar. On iki kişi Metodist kilisesinin karşısında, Haven Lokantası'nın önünde toplanmıştı.

Sonunda Joe Summerfield, "Öyleyse kim?" diye sordu.

Bobbi mırıldandı. "Bilmiyorum. Ama Gard değil." Olduğu yerde sallanıyordu. Artık otuz yedi değil, ellisinde gibi gözükü-

yordu. Gözlerinin altında bitkinliğin neden olduğu halkalar vardı. Ama adamlar bütün bunların farkında değilmiş gibiydiler.

Kilisedekiler ilahi söylüyordu. "Kutsalsın! Kutsalsın! Sana Tapıyoruz!"

Dick Allison birdenbire, "Ben kim olduğunu biliyorum," dedi. Gözleri duyduğu nefret yüzünden garipleşmiş, cansızlaşmıştı. "Bir tek kişi olabilir. Bu kasabada kafasında metal olan bir kişi daha vardı."

Newt bağırdı. "Ev Hillman! Tanrım!"

Jud Tarkington, "Hemen harekete geçmeliyiz," dedi. "Köpekler yaklaşıyorlar. Adley, dükkândan birkaç silah getir."

"Peki."

Bobbi, "Silahlanın ama onları kullanmayın," diyerek adamları teker teker süzdü. "Eğer o adam Hillman'sa onu vurmayın. Polisi de. Özellikle polisi. Haven'da bir mesele daha çıkması hiç iyi olmaz. En azından..."

("gelişme")

"...her şey tamamlanmadan."

Beach, "Ben de bazukamı alayım," dedi. Yüzü heyecanından ifadesizleşmişti.

Bobbi onu omuzlarından yakaladı. "Hayır, alma! Mesele çıkmasın dediğim zaman polislerin ortadan kaybolmalarını da kastediyordum."

Diğerlerini tekrar süzdü. Sonra da Dick Allison'a baktı. Adam başını salladı.

Dick, "*Hillman'ın* ortadan kaybolması gerekiyor," dedi. "Başka çare yok. Ama belki bunun bir zararı olmaz. Ev deli. Ve deli bir ihtiyar aklına estiği zaman türlü şey yapabilir. Buradan ayrılır, Utah'da Zion'a ya da Idaho'da Grand Forks'a yerleşir. Kıyamet gününü orada bekler. Polis de bir olaya kurban gidecek. Ama burada değil, Derry'de. Ayrıca bu herkesin anlayabileceği bir olay olacak. Artık hiç kimse yuvamıza pisleyemeyecek. Haydi, Jud. Silahları al. Bobbi, sen kamyonetini lokantanın arkasına çek. Newt,

Adley, Joe, siz benimle geleceksiniz. Sen de Bobbi'yle gideceksin, Jud. Geri kalanınızsa Kyle'ın Cadillac'ına binin. Haydi bakalım!"

Harekete geçtiler.

15

Şşş...

Yine o eski rüyaydı. Ama bu sefer yeni birkaç ayrıntı eklenmişti. Çok garip ayrıntılar. Kar pembeydi. Kan yüzünden boyanmıştı. Bu onun kanı mıydı? Kahretsin! *Onun gibi bir ayyaşın bu kadar kanı olabileceği kimin aklına gelirdi?*

Orta seviye yamacından iniyorlardı. En azından bir sefer daha yeni başlayanlar tarafında kayması gerektiğini biliyordu aslında. Bu, Gardener için fazla hızlıydı. Ayrıca o kanlı karlar da aklını karıştırıyordu. Hele kendi kanıyken.

Gardener başını kaldırınca beyni acıyla sızladı, gözleri kocaman oldu. Yamaçta bir cip vardı!

Annmarie haykırıyordu: "Bobbi'ye engel ol, Gard! BOBBI'YE ENGEL OL!"

Ama Gardener'ın bunu yapmasına gerek yoktu. Çünkü bu bir rüyaydı. Zaman zaman kafasında çınlayan müziğe alıştığı gibi son haftalarda bu düşe de iyice alışmıştı. Bu bir rüyaydı. Cip de yoktu. Yamaç da. Bu sadece...

Bobbi'nin bahçe yoluna benziyordu.

Bu bir rüya mı? Yoksa gerçek mi?

Gardener, *hayır,* diye düşündü. Bu yanlış bir soruydu. Doğru soru, "Bunun ne kadarı gerçek?" olacaktı.

Taşıtın krom dış yüzeyinden yansıyan kör edici ışık Gardener'ın gözüne vuruyordu. Yüzünü buruşturarak (*kayak batonunu? Hayır, bu bir rüya değil, yaz mevsimindesin ve Haven'dasın*) verandanın korkuluğunu aradı.

Hemen hemen her şeyi hatırlıyordu. Her şey bulanıktı ama yine de hatırlıyordu. Bobbi'nin evine döndüğünden bu yana bilin-

cini hiç tamamen yitirmemişti. Kafasında müzik yankılanıyordu ama kendini kaybetmiyordu. Bobbi cenazeye gitmişti. Az sonra dönecekti ve kazıya devam edeceklerdi. Bütün bunları anımsıyordu. Belediye binasının saat kulesinin koskocaman bir kuş gibi havalandığını hatırladığı gibi. Her şey yolundaydı. Bunun dışında.

Ellerini korkuluğa dayayarak bulanık gören kanlı gözleriyle cipe baktı. Hem de parlamaya rağmen. Sefil bir yerden göçmüş mültecilere benzediğinin farkındaydı.

Sonra şoförün yanındaki adam başını çevirdi ve Gardener'ı gördü. Öyle iri yarıydı ki bir peri masalından çıkmışa benziyordu. Güneş gözlüğü takmıştı. Gardener bu yüzden onunla göz göze gelip gelmediklerini anlayamadı. Geldiklerini düşünüyordu, öyle gibi hissetmişti. Ama iki türlü de bir önemi yoktu. Bu bakışları tanıyordu. Yüzlerce gösteriye katıldığı için tanıyordu. Sarhoş olup birçok kez nezarethanede uyandığı için tanıyordu.

Dallas polisi geldi işte, diye düşündü. Bu düşüncede üzüntü ve öfke vardı... Ama daha çok rahatlamıştı. Hiç olmazsa o an için.

O bir polis... Acaba cipin içinde ne işi var? Tanrım, şu suratının kocamanlığına bak! Dev gibi! Herhalde rüya görüyorum. Öyle olmalı.

Cip durmadı. Bahçe yolundan ilerleyerek gözden kayboldu. Gardener artık ancak motorun homurtusunu duyuyordu.

Arkaya doğru gidiyorlar. Ormana gidiyorlar. Ah, her şeyi biliyor olmalılar. Tanrım, eğer hükümet gemiye el koyarsa...

O eski endişe içinde safra gibi yükseldi. Sersemce rahatlığı duman olup uçtu. Havalandırma aleti kalıntılarının üzerine ceketini atıp, *ne ne olacak*, diyen Nükleerci Ted'i hatırladı.

Endişesinin yerini o eski, hastalıklı öfke aldı.

Kafasının içinden olabildiğince yüksek sesle ve açıkça, *Hey, Bobbi*, diye haykırdı. *Hemen Buraya Gel!*

Burnundan kanlar fışkırdı. Sendeleyerek bitkince geriledi. Tiksintiyle yüzünü buruşturarak mendilini aradı. *Ne önemi var ki zaten? Bırakalım gemiyi onlar alsınlar. Ha onların eline geçmiş, ha Bobbi'nin. İkisi de kötü. Ve bunu sen de biliyorsun. Polis gemiye el koyarsa ne olur? Geminin Bobbi'yi de, bütün kasabalıları da polise çevirdiğini*

biliyorsun. Özellikle Bobbi'nin yakın dostlarını. Benim uyuduğumu sandığı sırada gece geç vakit buraya getirdiklerini. Barakaya götürdüklerini.

Bu iki kez olmuştu. İki sefer de sabaha karşı üçte. Bobbi, Gardener'ın derin bir uykuya daldığını sanıyordu. Çok çalışma, içki ve Valium yüzünden. Evet, şişedeki hapların sayısı giderek azalıyordu. Ama onları içtiği için değildi bu. Her gece bir hapı tuvalete atıyordu...

Neden böyle sinsice davranıyordu? Nedenini bilmiyordu. Pazar günü öğleden sonra gördükleri konusunda Bobbi'ye yalan söylemesinin nedenini de bilmiyordu. Her gece Valium hapını klozete atmak, *yalan* söylemek sayılmazdı. Bobbi ona açık açık ilacı içip içmediğini sormuyordu çünkü. Sadece şişeye bakıyor ve hapların azaldığını görüyordu. Buradan yanlış bir sonuca varıyor, Gardener da bunu düzeltmiyordu.

Anderson'ın vardığı diğer sonucu düzeltmediği gibi. Bobbi onun derin uykular uyuduğunu sanıyordu. Oysa Gardener uykusuzluk çekiyordu. Ne kadar içerse içsin, uzun süre uyuyamıyordu. Sonuç olarak da nadiren üzerine ince, gri bir uyku örtüsü çekebildiği bulanık bir bilinçle geziyordu.

Sabaha karşı, büyük bir arabanın farları misafir yatak odasının duvarlarına vurduğu ilk sefer, dışarı bakmış ve avluya büyük bir Cadillac'ın girdiğini görmüştü. *Mafya olmalı*, diye düşünmüştü. *Sabahın üçünde ormanın ortasındaki bir çiftliğe kim Cadillac'la gelir?*

Ama verandanın ışığı yandığında arabanın plakasını görmüştü. KYLE-1. Mafyanın isimli plakalar kullanmaya meraklı olduğunu sanmıyordu.

Bobbi arabadan inen dört erkekle bir kadına katılmıştı. Giyinmişti ama ayakları çıplaktı. Gardener adamlardan ikisini tanıyordu. Gönüllü İtfaiye Ekibi'nin başı Dick Allison ve Cadillac'ın sahibi emlakçı Kyle Archinbourg. Diğer iki adam da ona yabancı gelmiyordu. Kadın ise Hazel McCready'ydi.

Bobbi birkaç dakika sonra onları barakaya götürmüştü. Kapısında koskocaman kilit olan yere.

Gardener, *belki ben de oraya gitmeliyim*, diye düşünmüştü. *Neler olduğuna bir bakarım.* Ama onun yerine tekrar yatmıştı. Barakaya *yaklaşmak* bile istemiyordu. Korkuyordu oradan. Orada ne olabileceğinden.

Sonunda yeniden dalmıştı.

Ertesi sabah çiftlikte ne Cadillac vardı ne de Bobbi'nin ahbapları. Bobbi her zamankinden daha neşeliydi. O sabah Gardener geldiğinden beri ilk kez eski Bobbi'ye bu kadar çok benziyordu. Gardener kendini rüya gördüğüne inandırmıştı, belki de boş şişelerin neden olduğu bir şeydi. Ama dört gece önce KYLE-1 yine gelmişti. Arabadan aynı insanlar inmiş ve Bobbi'yle birlikte barakaya girmişlerdi.

Gardener, Bobbi'nin sallanan sandalyesine çökerek viski şişesini aradı. Şişeyi o sabah dışarı çıkarmıştı. Koyduğu yerdeydi. Gardener ağır ağır kaldırdı ve içti. İçki midesini ısıttı. Sonra sıcaklık bütün vücuduna yayıldı. Cipin homurtuları hafifliyordu artık. Rüyadan gelen bir ses gibiydi. Belki de rüyaydı. Son zamanlarda Gardener'a her şey öyle gözüküyordu. Paul Simon'ın şarkısı nasıldı? *Michigan seems like a dream to me now.** Evet, tam olarak öyle. Michigan, toprağa gömülü tuhaf gemiler, cipler, gecenin ortasında gelen Cadillac'lar. Yeterince içince hepsi rüya gibi geliyordu.

Ama rüya değil. KYLE-1 plakalı Cadillac'la gelenler idareyi ele alacak kişiler. Aynı Dallas polisi gibi. Aynı reaktörleriyle bizim Ted gibi. Onlara ne veriyorsun, Bobbi? Haven'daki diğer dâhilere oranla daha da gelişmeleri için onları nasıl güçlendiriyorsun? Eski Bobbi böyle adice bir şey yapmazdı. Ama bu Yeni ve Geliştirilmiş Bobbi bunu yapabiliyor. Bütün bunların cevabı nedir? Cevap var mı?

Gardener heyecanla, "Her taraf iblislerle dolu!" diye bağırarak şişeyi kafasına dikti, sonra da verandanın korkuluğunun üzerinden çalıların arasına attı. "Her taraf iblislerle dolu!" diye tekrarlayarak sızdı.

---

* İng. Michigan artık bana bir rüya gibi geliyor.

16

Canavar, "O adam bizi gördü," dedi.

Cip Anderson'ın bahçesinde çaprazlamasına ilerliyor, arabanın boyunu aşan dev mısırları ve ayçiçeklerini deviriyordu.

Ev direksiyonla boğuşuyordu. "Vız gelir!" Bahçenin diğer ucundan çıktılar. Cipin tekerleri zamanından şaşırtıcı biçimde çok önce olgunlaşmış birkaç balkabağının üzerinden geçti. Dış kabukları tuhaf bir şekilde soluktu ve patladıklarında etrafa hiç de hoş görünmeyen, pembemsi bir şey saçıldı. "Burada olduğumuzu çoktan bilmiyorlarsa, her konuda yanılmışım demektir. Bakın, bakın! Size söylemedim mi?"

Ağaçların arasından çukurlarla dolu, geniş bir toprak yol uzanıyordu.

"Adamın yüzü kan içindeydi." Dugan yutkundu. Kendisini zor tutuyordu. Başı çok kötü zonkluyor, dişlerindeki dolgular hızla titreşiyor, midesi fena halde bulanıyordu. "Ya gömleği! Sanki biri onu— Cipi durdurun! Yine kusacağım!"

Ev frene bastı. Dugan kapıyı açıp dışarıya eğildi, toprağın üzerine sarı bir sıvı kustu. Sonra bir an gözlerini yumdu. Dünya dalgalanıyor, dönüyordu.

Kafasında sesler fısıldaşıyorlardı. Pek çok ses.

(Gard onları gördü, yardım istiyor)

(kaç kişiler?)

(iki... cipteler gemiye doğru gidiyorlar)

Canavar, "Dinleyin," dedi. Sesi sanki çok uzaklardan geliyordu. "Partinin neşesini kaçırmak istemiyorum ama hastayım. Çok hastayım."

"Öyle olacağını biliyordum." Ev'in sesi upuzun bir koridorun ucundan, yankılanarak geliyordu sanki. Canavar doğrulmayı başardıysa da artık kapıyı kapatacak kadar bile gücü kalmamıştı. İhtiyar ekledi. "Bağışıklık kazanacak zamanınız olmadı. Şimdi de

etkinin en güçlü olduğu yerdeyiz. Dayanın. Size yardımcı olacak bir şey getirdim. En azından yardımcı olacağını sanıyorum."

Ev cipin arka camını açan düğmeye bastı. Dışarı çıkıp bagaj kapısını indirdi. Çuvalı çekerek çıkardı. Cipin ön tarafına sürükledi. Kaldırıp koltuğa koydu. Dugan'a bir göz attı. Adamın bu hali hiç hoşuna gitmemişti. Canavar'ın suratı balmumu gibiydi. Gözlerini yummuştu. Gözkapakları morumsuydu. Ağzı hafif aralıktı. Kısa kısa, kesik kesik soluyordu. Ev bir an, Dugan'ı bu hale sokan şeyin onu nasıl hiç ama hiç etkilemediğine şaşırdı.

"Dayanın, dostum." Çakısıyla çuvalın ağzındaki ipi kesti.

Dugan hırıltılı hırıltılı, "Midem bulanıyor..." diyerek bu kez de kahverengimsi bir sıvı çıkardı. Ev bu pis sıvıda üç dişi olduğunu gördü.

Yaşlı adam çuvaldan hafif bir oksijen tüpü çıkardı. Tanktan çıkan hortumun ucundaki altın rengi folyoyu açtı. Paslanmaz çelikten dişi bir bağlantı parçası vardı altında. Sonra altın rengi, plastik kaba benzer bir parça çıkardı çuvaldan. Jetlerde kullanılanlara benziyordu. Buna parçalı, beyaz bir boru bağlıydı. Ucunda da beyaz plastikten erkek bir bağlantı parçası vardı.

Eğer maske adamın söylediği gibi etkili olmazsa bu iri yarı adam ölüp kalacak.

Maskenin erkek parçasını, oksijen tüpünün dişi parçasına bağladı. Bu birleşimin Dugan'ı yaşatacağını umuyordu. Altın rengi maskeden gelen oksijen sesini duydu. *Tamam. Şimdilik her şey yolunda gidiyor.*

Eğilip maskeyi ağzını ve burnunu kapatacak şekilde Dugan'ın yüzüne taktı. Sonra da endişeyle olacakları bekledi. Dugan otuz kırk saniye içinde kendine gelmezse onu alıp buradan kaçacaktı. David kaybolmuştu. Hilly hastaydı. Ama bütün bunlar, ona başını nasıl bir belaya soktuğunu bilmeyen Dugan'ı öldürme hakkını vermiyordu.

Yirmi saniye geçti. Sonra da otuz.

Ev cipi geri vitese aldı, Anderson'ın bahçesinin kenarından dönmeye hazırlandı. Aynı anda Dugan inledi, titredi ve gözlerini açtı. Mavi gözleri iyice irileşmişti. Altın rengi maskenin üzerinden şaşkın şaşkın bakıyordu. Yanakları biraz pembeleşir gibi olmuştu.

"Ne oluyor?.." Elini maskeye uzattı.

Ev artritten parmakları çarpılmış iri elini Canavar'ınkinin üzerine koydu. "Çıkarmayın. Hava sizi zehirliyordu. Yeniden hastalanmak mı istiyorsunuz?"

Canavar elini çekti. "Tüpte ne kadar oksijen var?" derken maskesi sallandı.

"Satan adam yirmi beş dakikalık olduğunu söyledi. Ama arada sırada maskeyi indirip süreyi uzatabilirsiniz. Başınız tekrar dönmeye başlayınca yeniden takarsınız. İlerlemek istiyorum. Tabii siz dayanabilecek durumdaysanız. O nesne uzakta değil sanırım ve... onun ne olduğunu anlamak istiyorum."

Canavar Dugan başını salladı.

Cip tekrar sarsılarak yola koyuldu. Dugan etraflarındaki ormana baktı. Çok sessizdi. Hiç kuş uçmuyor, bir tek hayvan bile dolaşmıyordu. Hiçbir şey yoktu. Yanlış bir his vardı. Çok kötü bir şey vardı bu ormanda.

Canavar zihninin derinliklerindeki hafif fısıltıları duyuyordu.

Ev'e baktı. "Burada neler oluyor ya?"

"Bunu öğrenmek için geldik." Ev gözlerini bozuk yoldan ayırmadan çuvalı karıştırmaya başladı. Dugan cipin alt takımları diğerlerinden daha uzun bırakılmış bir ağaç köküne çarpıp ses çıkarınca yüzünü buruşturdu.

Ev çuvaldan büyük bir .45'lik çıkardı. Eskiydi. Birinci Dünya Savaşı'ndan kalmış gibiydi.

Dugan, "Sizin mi?" diye sordu. Oksijenin onu hızla iyileştirmesi şaşılacak bir şeydi.

"Evet. Size bunları kullanmasını öğretiyorlar, değil mi?"

"Evet." Ama Hillman'ın silahı antikaya benziyordu.

"Bu tabancayı bugün kullanmak zorunda kalabilirsiniz." Ev tabancayı Canavar'a uzattı.

"Ne—"

"Dikkatli olun. Tabanca dolu."

İleride yol birdenbire aşağı inmeye başlıyordu. Ağaçların arasından bir ışıltı görünüyordu: Güneş ışınları madeni dev bir cisimden yansıyordu.

Ev fren yaptı. Aniden derin bir dehşete kapılmıştı.

Dugan'ın yanıbaşında, "Kahretsin," diye mırıldandığını duydu. "Bu da ne?.."

Ev kapıyı açıp indi. Ayağı yere değer değmez toprağın çaprazlamasına küçük çatlaklarla dolu olduğunu fark etti. Ayrıca yer hızla titreşiyordu. Sonra kafasında rüzgâr gibi gelip geçen, sağır edecek denli yüksek seste bir müzik çınladı. Belki otuz saniye kadar sürdü. Ama sancı öyle müthişti ki, Ev'e müzik sonsuza dek devam edecekmiş gibi geldi. Sonra birdenbire kesildi.

Dugan'ın cipin önünde durduğunu gördü. Maskeyi çenesinin altına indirmişti. Oksijen tüpü bir elindeydi. Diğerinde ise .45'lik vardı. Endişeyle Ev'e bakıyordu.

Yaşlı adam, "Ben iyiyim," dedi.

"Öyle mi? Ama burnunuz kanıyor. Demin gördüğümüz adamınki gibi."

Ev eliyle burnunu silerek parmaklarına baktı, sonra kanları pantolonuna sildi. Dugan'a, "Unutmayın," dedi. "Başınız dönmeye başlar başlamaz maskeyi takın."

"Merak etmeyin, takarım."

Ev cipe doğru eğilerek yine çuvalı karıştırdı. Bir fotoğraf makinesi, bir de tabancayla saç kurutma makinesi arası bir şey çıkardı.

Dugan hafifçe gülümsedi. "Sizin işaret fişeği mi?"

"Evet. Maskenizi takın, Bay Dugan. Renginiz uçmaya başladı."

Canavar onun istediğini yaptı. İki adam ormandaki ışıltılı şeye doğru yürümeye başladılar. Ev cipten on beş metre kadar ilerde durdu. Bu madeni cisim sadece büyük değil, dev gibiydi. Belki tümüyle ortaya çıktığı zaman bir transatlantik bile yanında cüce kalacaktı.

Ev sert bir sesle Dugan'a, "Elinizi verin," dedi.

Dugan onun bu istediğini yaptı ama nedenini sordu.

Ev içini çekti. "Çünkü ödüm patlıyor." Dugan ihtiyarın elini sıktı. Ev'in artritli parmakları sızladı. Ama o da Dugan'ın elini sıkıca tuttu. İki adam bir an sonra tekrar yürümeye başladılar.

17

Bobbi ve Jud dükkândan silahları alıp kamyonetin arkasına koydular. Bu iş uzun sürmemişti ama Dick'le diğerleri çoktan yola çıkmışlardı. Bobbi onlara yetişebilmek için kamyoneti mümkün olduğunca hızlı sürmeye çalıştı. Kamyonetin gölgesi gün öğlene yaklaştıkça kısalarak yanları sıra ilerliyordu.

Bir ara direksiyonun başında kaskatı kesildi.

"Duydun mu?"

Jud, "Bir şey duydum," dedi. "Senin arkadaşının sesiydi bu, değil mi?"

Bobbi başını salladı. "Gard onları gördü! Yardım istiyor!"

"Kaç kişiler?"

"İki. Bir cipteler. Gemiye doğru gidiyorlar."

Jud yumruğunu dizine indirdi. "Kahretsin! Aşağılık, meraklı köpekler!"

Bobbi, "Onları yakalayacağız," dedi. "Merak etme."

On beş dakika sonra çiftliğe varmışlardı. Bobbi kamyoneti Dick'in arabasıyla Kyle'ın Cadillac'ının arkasına park etti. Erkeklerden oluşan gruba baktı, bu gecenin de burada toplandıkları diğer gecelere benzediğini düşündü. Önce onlar "gelişecekti."

Özellikle güçlü olacaklardı. Ama Hazel burada değildi. Beach vardı. Joe Summerfield'la Adley McKeen de barakaya hiç girmemişti.

Jud'a, "Silahları al," dedi. "Joe, sen de ona yardım et. Gerekmedikçe ateş etmeyin. Ve ne olursa olsun o polisi vurmayın."

Verandaya bir göz attı. Gardener sırtüstü yatıyordu. Ağzı açıktı. Hırıltılı seslerle ağır ağır soluk alıyordu. Bobbi'nin yüzündeki ifade yumuşadı. Haven'da çok kimse, Bobbi'nin o ayyaşı çoktan ortadan kaldırması gerektiğini düşünüyordu. Özellikle Dick Allison ve Newt Berringer. Kimse ağzını açıp bir şey demiyordu ama Haven'da artık bir şeyleri sesli söylemeye gerek yoktu. Bobbi, Gardener'ın beynine bir kurşun sıksa birçok kişinin onu gömmesine yardım etmek için buraya koşacağını biliyordu. Gardener'dan kafasındaki plaka ona "gelişmeye" karşı bağışıklık kazandırdığı için hoşlanmıyorlardı. Aklını kolaylıkla okuyamıyorlardı. Ama Gardener, Bobbi'nin freniydi. Hayır, bu da doğru değildi. Gerçek daha da basitti: Bobbi onu hâlâ seviyordu. Bunu yapabilecek kadar insanca bir yanı vardı hâlâ.

Ayrıca hepsi de, sarhoş olsun olmasın, Gardener'ın onları zamanında uyardığını kabul etmek zorundaydı.

Jud ve Joe Summerfield tüfekleri getirdiler. Farklı kalibrelerde altı silah vardı. Bobbi bunlardan beşini tümüyle güvendiği adamlara verdi, altıncısını da Beach'e uzattı. Kendisine silah verilmezse Beach'in şikâyete başlayacağını biliyordu.

Bu işe daldıkları için Gardener'ın gözlerini araladığını fark etmediler. Yattığı yerden kan çanağı gözleriyle onları seyrediyordu. Hiçbiri onun düşüncelerini okuyamadı. Gardener onları gizlemesini iyi öğrenmişti.

Bobbi, "Haydi, gidelim," dedi. "Unutmayın. O polisi istiyorum!"

Grup halinde yürümeye başladılar.

18

Ev'le Canavar eğri büğrü hendeğin kenarından biraz geride dikiliyorlardı. Hendek neredeyse üç yüz metre uzunluğundaydı. Sağından soluna en geniş noktasında yirmi metreye ulaşıyordu. Bir tarafta Anderson'ın dönüştürülmüş eski kamyoneti duruyordu. Bitik ve yıpranmış görünüyordu. Hemen yanında dev bir tornavidayla modifiye edilmiş yükleyici vardı. Kabukları soyulmuş kütüklerden yapılmış ardiyede başka aletler de görünüyordu. Ev bir tarafta kaldırma zinciri, diğer tarafta bir öğütücü gördü. Öğütücünün atık tarafında ıslak talaşlardan bir yığın duruyordu. Ardiyeye benzin bidonları konmuştu. Bir de DİZEL diye etiketlenmiş siyah bir bidon vardı. Ev ormandan gelen sesleri ilk duyduğunda New England Kâğıt Şirketi'nin ağaç kestiğini düşünmüştü. Ama bu bir ağaç kesme çalışması değildi. Bu bir kazıydı.

Ve o tabak. Güneşte parlayan o dev tabak.

İnsan gözünü ondan ayıramıyordu. Gardener'la Bobbi yamacı iyice kazmışlardı. Şimdi yirmi yedi metre boyunda, cilalı, gümüşümsü gri maden topraktan güneşe doğru yükseliyordu. Çukurun içine doğru baksalardı aşağı doğru da bir on iki metre uzandığını görürlerdi.

Ama ikisi de hendeğe bunu görecek kadar yaklaşmadı.

"Tanrım!" dedi Dugan. Altın maskesi sallanıp duruyordu. Mavi gözleri yuvalarından uğramıştı. "Tanrım! Bir uzay gemisi bu. Bizim mi? Yoksa Rusların mı? Tanrım, Tanrım! *Queen Mary* transatlantiğinden daha büyük. Bu Rusların olamaz... Bu... bu..."

Sustu. Oksijene rağmen başı yine ağrımaya başlıyordu.

Ev fotoğraf makinesini kaldırıp deklanşöre elinden geldiğince hızlı basarak arka arkaya yedi kare çekti. Sonra beş altı metre yana geçerek beş fotoğraf daha çekti.

Dugan'a, "Sağa doğru gidin!" dedi.

"Ha?"

"Sağa! Son üç fotoğrafta sizin de olmanızı istiyorum. Boyutlarının anlaşılması için."

"Hiç sanmıyorum!" Maskeye rağmen Dugan'ın sesinin tizleştiği anlaşılıyordu.

"Dört adım atsanız yeter."

Dugan sağa doğru pek küçük dört adım attı. Ev fotoğraf makinesini kaldırarak son üç resmi de çekti. Makineyi ona Babalar Gününde Bryant'la Mary hediye etmişti. Dugan pek iri yarı bir adamdı ama topraktaki geminin yanında minicik kalıyordu.

Ev, "Tamam," dedi. Dugan çabucak eski yerine döndü. Çekine çekine kısa adımlar atıyor ve gözlerini topraktaki yuvarlak cisimden ayırmıyordu.

Ev, resimlerin nasıl çıkacağını merak ediyordu. Çekerken elleri titremişti. Bu uzay gemisinden etrafa radyasyon yayılıyor olabilirdi. Bu da filmi bulanıklaştırırdı.

Resimler pırıl pırıl olsa bile onlara kim inanır ki? Çocukların her cumartesi sinemaya gidip Yıldız Savaşları *gibi filmler izledikleri bu dünyada bize kim inanır?*

Dugan, "Buradan gitmek istiyorum," dedi.

Ev bir an daha uzay gemisine bakarak kendi kendine, *David bunun içinde mi,* diye sordu. *Gemide hapis mi? Hayal edemeyeceğim koridorlarda mı dolaşıyor? İnsanlar için yapılmamış kapılardan mı geçiyor? Belki de karanlıkta açlıktan kıvranıyor. Hayır... David gemide olsaydı çoktan açlıktan ölürdü. Açlıktan ya da susuzluktan...*

Sonra küçük fotoğraf makinesini pantolonunun cebine soktu. Dugan'ın yanına gidip işaret fişeğini aldı. "Evet. Ama sanırım—"

Birdenbire susup cipe doğru baktı. Ağaçların arasında yan yana duran bir grup erkek vardı. Bir de kadın. Gruptakilerin bazıları silahlıydı. Ev onların hepsini tanıdı... Ya da hiçbirini tanıyamadı.

19

Bobbi Anderson yamaçtan iki adama doğru inmeye başladı, diğerleri de onu izlediler.

Anderson oldukça nazik bir tavırla, "Merhaba, Ev," dedi.

Dugan .45'liği kaldırdı. Acı acı, *keşke şimdi yanımda kendi beylik tabancam olsaydı*, diye düşünüyordu. "Durun!" dedi. Ama oksijen maskesi sesini boğuklaştırıyor, sertliğini azaltıyordu. Maskeyi indirdi. "Hepiniz! Siz, silahlılar, tüfekleri yere bırakın! Hepinizi tutukluyorum!"

Newt Berringer tatlı tatlı, "Biz daha kalabalığız, Canavar," dedi.

"Evet, öyleyiz!" diye hırladı Beach. Dick Allison kaşlarını çatarak ona baktı.

Adley McKeen alayla, tembel tembel güldü. "Maskeni tekrar taksan iyi olur, Canavar. Bayılacak gibi görünüyorsun."

Canavar maskeyi indirir indirmez sersemlemişti. Kafasındaki o susmayan fısıltılar durumu daha da kötüleştiriyordu. Tüpte ne kadar oksijen kaldığını merak ederek maskeyi taktı.

Bobbi Anderson, "Silahını bırak," dedi. "Sen de o işaret fişeğini, Ev. İkinize de zarar vermek istemiyoruz."

Ev sert sert, "David nerede?" diye sordu. "Onu geri istiyorum, seni pislik!"

Kyle Archinbourg kıkır kıkır güldü. "Altair-4'te o. Robot Robby ve Doktor Mobius'la beraber. Cici robotlarla piknik yapıyor."

"Kes sesini!" dedi Bobbi. Aklı birden karışmıştı. Kendinden utanıyordu. Güvenini de kaybetmişti. İçinden, *pislik*, diye yineledi. *Bana öyle mi dedi? Pislik? Aklı karışmış herhalde. Pislik değilim ben. Pislik olan ablam Anne.*

Gözlerinin önünde karmakarışık bir hayal belirdi. İhtiyarın üzüntüsü, Gardener'ın kederi, hatta kendininki birbirine karıştı.

Bobbi'nin dikkati dağılmıştı. O dalgınken Ev Hillman işaret fişeğini kaldırıp ateş etti. Bunu Dugan yapsaydı, daha o harekete geçmeden niyetini kafasından okuyacaklardı. Ama ihtiyar farklıydı.

Hafif bir gürültü, sonra da bir ıslık sesi duyuldu. Beach Jernigan'ın etrafını beyaz alevler sardı. Adam sendeleyerek gerilerken elindeki tüfek uçtu. Beach'in gözleri yanan fosforla doldu, kaynadı, sonra da patladı. Yanakları akmaya başladı. Beach ağzını açtı. İçine çektiği fazla sıcak hava genişleyerek ciğerlerini patlatırken göğsünü tırmaladı. Her şey birkaç saniye içinde olup bitti.

Adamlar sendeleyerek gerilerken düzgün sıra bozuldu. Artık ifadesiz suratlarında dehşet vardı. Beach Jernigan'ın ölümünü kafalarının içinde duyuyorlardı.

Ev, Dugan'a, "Haydi!" diye haykırdı, cipe doğru koşmaya başladı. Jud Tarkington hantal hantal onu durdurmaya çalıştı. Ama Ev işaret fişeğinin kızgın namlusunu onun suratına geçirdi. Jud'ın yanağı kavruldu, burnu kırıldı. Savrulup gerilerken kendi ayağına takılıp yere serildi.

Beach çamurlu yerde alev alev yanıyordu. Çarpılmış, muma dönmüş eliyle cansızca boynunu tırmaladı, titredi ve sonra hareketsiz kaldı.

Dugan ihtiyarın peşinden koştu. Ev cipin direksiyon tarafındaki kapısını açmaya çalışıyordu.

Bobbi, Beach'in düşüncelerinin giderek solmasını, sonra da kesilmesini dinledi. Döndüğünde ihtiyarla polisin kaçmak üzere olduklarını gördü.

"Tanrım! Onları durdurun!"

Bu hepsini uğradıkları felçten kurtardı. Ama Bobbi yine de hepsinden önce davrandı. Ev'e doğru atılarak elindeki çiftenin kabzasını yaşlı adamın ensesine indirdi. Ev yüzünü cipin kapısına çarptı. Burnundan kanlar boşanmaya başlayan ihtiyar sersem sersem dizüstü çöktü. Bobbi ona tekrar vurmak için çifteyi kaldırdı. Aynı anda cipin öbür tarafında duran Dugan, pencereden Ev'in .45'liğiyle ateş etti.

Bobbi büyük, sıcak bir çekiç sağ omzunun aşağısına çarpmış gibi sarsıldı. Sağ eli hızla yukarı savrulurken çifteyi yere düşürdü. Çekiç bir an etini uyuşturmuştu ama şimdi sıcaklık geri dönmüştü. Durmadan yayılan bir alev Bobbi'yi içinden dışına doğru kavuruyordu.

Geriye doğru sendeledi. Sol elini çekicin vurduğu yere götürdü. Yaradan kanlar fışkırdığını sanıyordu. Ama bu taraftan kan akmıyordu. En azından şimdilik. Sadece gömleğinde ve etinde bir delik açılmıştı. Deliğin kenarları sıcaktı. Zonkluyordu. Kanlar sırtından şakır şakır akıyordu ama şok onu uyuşturmuştu. Bu nedenle henüz canı fazla yanmıyordu. Sol eli küçük giriş deliğini buldu. Sırtındaki, kurşunun çıktığı delikse bir çocuk yumruğu büyüklüğündeydi.

Bobbi, Dick Allison'a baktı. Adamın rengi uçmuş, panik yüzünden hantallaşmıştı.

Her şey altüst oldu, diye düşünüyordu. *Olacak şey mi bu? O köpek bizi öldürmeden onu yakalayın! Seni aşağılık muhbir! ADİ KÖPEK! ADİ KÖPEK!*

Bobbi bağırdı. "Onu vurmayın!" Acı bir anda içinde patladı. Ağzından kanlar fışkırdı. Kurşun sağ ciğerini parçalamıştı.

Dick Allison durakladı. Dugan tabancayı tekrar kaldıramadan Newt'la Joe Summerfield atıldılar. Dugan onlara doğru döndü. Newt tüfeğin dipçiğini Dugan'ın tabanca tutan eline indirdi. Dugan'ın ikinci kurşunu toprağa saplandı.

İlkokul müdürü John Enders, "Kımıldama!" diye bağırdı. "Kımıldarsan ölürsün! Dördümüz de sana nişan aldık."

Dugan etrafına bakındı. Silahlı dört adamı süzdü. Dick Allison'ın bakışları donuklaşmıştı. Çıldırmak üzereydi. Sinek uçsa ateş edecekti.

Dugan, *beni nasıl olsa öldürecekler,* diye düşündü. *En iyisi John Wayne gibi ölmek. Kahretsin! Hepsi deli bunların!*

Bobbi, "Hayır," dedi. Cipin burnuna dayanmıştı. Ağzından sürekli kan sızıyordu. Gömleğinin arkası kan içindeydi. "Biz çıldırmadık. Seni de öldürmeyeceğiz. Düşüncelerime bak."

Dugan beceriksizce Bobbi Anderson'ın zihnini okumaya çalıştı ve kadının ciddi olduğunu anladı. Yalnız... yine de işin içinde bir iş vardı. Bu korkunç akıl okuma oyununda yeni olmasa, o gizli fikri de yakalayacaktı. Kurnazca düzenlenmiş bir araba satış kontratının satır aralarını okuyamamak gibiydi. Dugan bu noktayı daha sonra düşünecekti. Ne de olsa bu adamlar birer amatördü. Kaçmak için hâlâ bir şansı olabilirdi. Eğer...

Adley McKeen birdenbire atılarak Dugan'ın yüzündeki maskeyi çekti. Canavar'ın hemen başı dönmeye başladı.

Adley, "Seni böyle daha çok beğeniyorum," dedi. "Lanet olasıca havan kesildiği zaman kaçmayı pek düşünemeyeceksin."

Dugan baş dönmesini yenmeye çalışarak Bobbi Anderson'a baktı. *Ölecek sanırım.*

(sen öyle san!)

Dugan kafasında beliren bu beklenmedik düşünce yüzünden bir adım gerileyerek kadını dikkatle süzdü. Sonra, "Ya ihtiyar?" diye sordu.

"Bu..." Anderson öksürürken etrafa kanlar saçıldı. Burun deliklerinde hava kabarcıkları belirdi. Kyle ve Newt ona doğru gidecek oldular. Ama Anderson elini sallayarak onları durdurdu. "Bu senin üzerine vazife değil. Sen ve ben o cipe bineceğiz. Arabayı sen kullanacaksın. Arkada silahlı üç kişi olacak. Saçma bir şey yapmaya kalkmayasın diye."

Canavar, "İhtiyara ne yapacaksınız?" dedi.

Bobbi kendini zorlayarak çiftesini kaldırdı. Sol eliyle gözlerine düşen, terden sırılsıklam olan saçlarını geriye itti. Sağ eli gevşekçe yanına sarkmıştı. Sanki Dugan'ın kendisini iyice görmesini istiyordu. Onu tartmasını. Canavar da öyle yaptı. Bobbi Anderson'ın gözlerinde gördüğü soğuk ifade gerçekti.

Bobbi usulca, "Seni öldürmek istemiyorum," diye mırıldandı. "Bunu biliyorsun. Ama bir kelime daha söylersen bu adamların seni buracıkta kurşuna dizmelerine izin veririm. Seni de Beach'in yanına gömer, ondan sonra olacaklarla başa çıkmaya çalışırız."

Ev Hillman ayağa kalkmaya çalışıyordu. Sersemlemişti. Nerede olduğunu bilmiyormuş gibi bir hali vardı. Koluyla alnındaki kanları terini silermiş gibi sildi.

Canavar'ın başı yine şiddetle döndü. Sonra aklına onu çok rahatlatan bir şey geldi. *Bu bir rüya. Hepsi rüya.*

Bobbi neşesiz bir tavırla gülümsedi. "İstiyorsan öyle düşün. Şimdi cipe bin."

Canavar cipe binip sürücü tarafına kaydı. Bobbi cipin diğer tarafına doğru yürüdü. Tekrar öksürmeye başlayınca etrafa yine kanlar saçıldı. Dizleri boşaldı. Cipe binmesi için iki adamın ona yardım etmesi gerekti.

Sanmayı bırak. Öleceğini biliyorum.

Anderson dönüp ona baktı. Canavar'ın kafasında aynı kesin düşünce belirdi.

(sen öyle san!)

Archinbourg, Summerfield ve McKeen arkaya bindiler.

Bobbi Anderson, "Sür," diye fısıldadı. "Ağır ağır."

Canavar cipi geri geri sürüp yola çıkardı. Everett Hillman'ı bundan sonra bir kez daha görecek, ama bunu anımsamayacaktı. Dugan'ın kafasının içi iyice silinecekti. Karatahtaya tebeşirle yazılan yazılar gibi. Yaşlı adam orada, güneşte duruyordu. O dev tabak hemen arkasındaydı. Ev'in etrafını iri yarı adamlar sarmıştı. Bir buçuk metre kadar solunda, yerde yanmış kütüğe benzeyen bir şey vardı.

Dugan, *hiç de fena değildin, ihtiyar,* diye düşündü. *Gençliğinde harikaydın herhalde... Ve deli olmadığın da kesin.*

Ev Hillman başını kaldırdı. *Eh, elimizden geleni yaptık,* der gibi omzunu silkti.

Canavar'ın başı yine şiddetle döndüğü için görüşü bulanıklaştı.

"Cipi sürebileceğimi sanmıyorum." Sesi çok uzaklardan geliyormuş gibiydi. "O şey... beni hasta ediyor."

Bobbi, "Tüpünde hava kalmış mı, Adley?" diye fısıldadı. Yüzü kül rengiydi. Buna karşılık dudaklarındaki kan kıpkırmızıydı.

"Maskeden hafif bir hava sesi geliyor."

"Tak onu."

Maske Dugan'ın suratına takıldıktan bir dakika sonra koca adam kendine gelmeye başladı.

Bobbi, "Fırsat bulmuşken zevkini çıkar," dedikten sonra bayıldı.

20

"Hepimiz topraktan geldik ve yine toprağa döneceğiz. Dostumuz Ruth McCausland'in vücudunu toprağa, ruhunu Tanrı'ya teslim ediyoruz."

Cenazeye gelenler şimdi kasabanın batısında kalan tepesindeki küçük mezarlığa geçmişti. Kazılmış bir mezarın etrafında dağınık bir halde toplanmışlardı. Ruth'un tabutu mezara indirilmek üzere bekliyordu. Burada kilisedekine göre daha az insan vardı. Dışardan gelenler perde arasında kaçma fırsatını değerlendirmişlerdi. Başları ağrıyordu, mideleri bulanıyordu ya da tuhaf yeni fikirlerle alev alev yanıyorlardı.

Ruth'un mezarının başındaki çiçekler serin yaz rüzgârında hafifçe oynuyordu. Rahip Goohringer başını kaldırdı. Parlak sarı bir gülün rüzgârla çimenlik tepeden aşağı yuvarlandığını gördü. Yıkık dökük beyaz çitin ötesinde belediye binasının saat kulesini görebiliyordu. Açık havada hafifçe dalgalanıyordu. Sanki sıcak hava görüntüyü bulanıklaştırıyordu. Goohringer bunun yine de çok iyi bir illüzyon olduğunu düşündü. Kente gelen yabancılar dünya tarihindeki en iyi projeksiyon makinesini görmüşlerdi ama haberleri bile yoktu.

Bir an Frank Spruce'la göz göze geldi. Frank'in bakışlarından çok rahatladığı anlaşılıyordu. Frank'in de onun gözlerinde aynı

şeyi gördüğüne emindi. Dışarıdan gelenler nereden geldilerse oraya dönecek ve arkadaşlarına Ruth'un ölümünün Havenlıları derinden sarstığını anlatacaktı. Zaten şimdi bile burada değil gibilerdi. *Hiç biri neler olduğunu bilmiyor,* diye düşündü Goohringer. Hepsi de büyük bir dikkatle uzay gemisinin yakınındaki o sahneyi izlemişlerdi. Bir süre işler bayağı kötü gitmişti. Şimdi her şey kontrol altındaydı. Tabii zamanında barakaya götüremezlerse Bobbi Anderson ölebilirdi. Bu kötüydü.

Yine de her şey kontrol altındaydı. "Gelişme" devam ediyordu.

Goohringer'ın bir elinde açık duran İncil vardı. Sayfaları rüzgârda hafifçe kıpırdanıyordu. Diğer elini de havaya kaldırdı. Ruth'un mezarının başında duran kalabalıktakiler başlarını eğdi.

"Tanrı seni kutsasın ve yanına alsın. Yüzünü sana çevirsin, senin üzerine ışısın, rahmet eylesin. Amin."

Herkes başını kaldırdı. Goohringer gülümsedi. "Kütüphanede yiyecek ve içecek servisi yapılacak. Belki oraya uğramak, Ruth'u anmak istersiniz."

Oyunun ikinci perdesi sona ermişti.

21

Kyle dikkatlice Anderson'ın pantolonunun cebine uzandı. Biraz aradıktan sonra anahtarları çıkardı. Anahtarları ayırıp barakanın kapısındaki asma kilidi açanı buldu. Anahtarı kilide soktu ama çevirmedi.

Adley ve Joe Summerfield hâlâ cipin direksiyonundaki Dugan'ın başındaydılar. Canavar maskeden oksijen almakta gittikçe daha da zorlanıyordu. Tüpteki göstergenin iğnesi son beş dakikadır kırmızıyı işaret ediyordu. Kyle tekrar onların yanına döndü.

Joe Summerfield'a, "Gidip o ayyaşa bir bak," dedi. "Sızmış gibi ama o köpeğe hiç güvenmiyorum."

Joe verandanın basamaklarından çıkarak Gardener'a yaklaştı. Onu dikkatle incelerken pis kokulu soluğu yüzünden suratını buruşturdu. Ama Gardener bu kez gerçekten sızmıştı. Rol yapmıyordu. Bir şişe viski daha açmış ve kendinden geçinceye kadar içmişti.

İki adam Joe'nun dönmesini beklerken Kyle, "Bobbi galiba ölecek," dedi. "Ölürse ilk iş o sarhoşu ortadan kaldıracağım."

Joe geri döndü. "Sızmış."

Joe, polise sahip çıkmak için Adley'nin yanına giderken, Kyle da barakanın kilidindeki anahtarı çevirdi. Kilidi halkadan çıkarıp kapıyı araladı. Dışarıya parlak yeşil bir ışık taştı. Öyle ışıltılıydı ki, güneş ışıkları yanında sönük kalıyordu. İçerden acayip bir şıpırtı sesi geliyordu. Bir makine sesini andırıyordu ama tam da öyle değildi.

Kyle farkına varmadan bir adım geriledi. Yüzünde korku, tiksinti ve huşu vardı. Bu keskin, pis, organik koku bile insanı bayıltmaya yeterdi. Kyle ve diğer herkes Kapıya Vuran Tommy'lerin iki kalpli doğasının artık birleşmeye başladığını biliyordu. Kandırmaca neredeyse bitmişti.

Şıpırtılar, pis koku... Sonra başka bir ses daha. Boğulan bir köpeğin hafif iniltisine benzeyen bir ses.

Kyle daha önce barakaya iki kez girmişti ama olanları pek hatırlamıyordu. Tabii buranın önemli ve olağanüstü bir yer olduğunu biliyordu. Baraka onun "gelişmesini" hızlandırmıştı. Ama insani yanı buradan hâlâ korkuyordu.

Kyle yine Adley ve Joe'nun yanına koştu.

"Diğerlerini bekleyemeyiz. Bobbi'yi kurtarmak istiyorsak onu hemen içeri sokmamız gerekiyor."

Polisin maskesini çıkardığını fark etti. Tüp bitmiş halde yanındaki koltukta duruyordu. Bu iyiydi işte. Adley'nin de ormanda dediği gibi, havası biterse kaçmayı pek düşünemeyecekti.

Kyle, "Silahını polisin üstünden ayırma, Adley," dedi. "Joe, Bobbi'yi taşımama yardım et."

"Onu barakaya sokmana mı?"

Kyle bağırdı. "Hayır, hayvanat bahçesine götürmeme! Bobbi'nin lanet olasıca aslanları görmesini istiyorum! Tabii barakaya sokmama!"

"Ben... ben... şimdi oraya girmek istemiyorum." Joe bir yeşil ışığa, bir Kyle'a bakıyordu. Utanç ve korkuyla hafifçe gülümsüyordu.

Adley usulca, "Sana ben yardım ederim," diye mırıldandı. "Bobbi çok iyi bir kadın. Biz bu işin sonuna varmadan ölürse yazık olur."

Kyle, "Pekâlâ," diyerek Joe'ya döndü. "Polise dikkat et. Bu işi yüzüne gözüne bulaştırırsan, yemin ediyorum, seni öldürürüm!"

"Bulaştırmam, Kyle." Joe hâlâ utançla gülümsüyor ama bakışlarından çok rahatladığı anlaşılıyordu. "Merak etme. Ona göz açtırmayacağım."

Bobbi bitkin bitkin, "İyi olur," dedi. Hepsi de şaşırdılar.

Kyle bir ona, bir Joe'ya baktı. Joe, Kyle'ın gözlerindeki o küçümseyici bakışlardan irkildi... Ama barakaya, o şıpırtının ve yeşil ışığın geldiği yere doğru da bakmadı.

Kyle sonunda, "Haydi, Adley," diye bağırdı. "Bobbi'yi oraya götürelim. Bu işi ne kadar çabuk yaparsak o kadar iyi olur."

Elli yaşlarında, saçları seyrelmiş, şişmanca bir adam olan Adley McKeen bir an durakladı. "Şey..." Dudaklarını yaladı. "Kyle, orası kötü mü? İçerisi yani?"

Kyle başını salladı. "Hatırlamıyorum. Bütün hatırladığım, dışarı çıktığım zaman kendimi harika hissettiğim. Sanki daha çok şey öğrenmişim gibi. Daha çok şey *yapabilirmişim* gibi..."

"Ya..." dedi Adley ancak duyulan bir sesle.

Bobbi yine bitkin bitkin, "Bizden biri olacaksın, Adley," dedi.

Adley'nin yüzünde hâlâ korku vardı ama yine de kendini topladı. "Pekâlâ."

Kyle, "Bobbi'nin canını yakmamaya çalışalım," diye uyardı.

Bobbi'yi götürüp barakaya soktular. Joe Summerfield bir an Dugan'ı bırakıp arkalarından baktı. Işıltının içinde yok olmalarını izledi. Ona gerçekten böyle gelmişti; sanki sadece içeri adım atmamış da kaybolmuşlardı.

Çok kısa bir andı bu. Ama Dugan'ın eski gücü olsaydı bu fırsattan yararlanabilirdi. Şimdi bile fırsatı fark etmişti ama bitkin haldeydi. Bacaklarında derman yoktu. Midesi bulanıyor, kafası zonkluyordu.

Oraya girmek istemiyorum.

Gerçi onu zorla içeri sürüklerlerse yapabileceği bir şey yoktu. Çok zayıftı.

İçi geçti.

Bir süre sonra sesler duydu ve başını kaldırdı. Bunu yaparken çok zorlandı. Sanki biri kulağına bütün kafası dolana dek çimento dökmüştü. Ekibin geri kalanı Bobbi Anderson'ın karmakarışık bahçesinden onlara doğru ilerliyordu. Ev Hillman da yanlarındaydı. İhtiyarı kabaca itip kakıyorlardı. Yaşlı adam ayağı bir yere takılınca yuvarlandı. Tarkington onu tekmeleye tekmeleye ayağa kaldırdı. Canavar onun düşüncelerini kolaylıkla okudu. Tarkington, Beach'in onun gözünde cinayet sayılan ölümü için çok öfkeliydi.

Ev Hillman sendeleyerek cipe doğru geldi. Aynı anda barakanın kapısı açıldı. Kyle Archinbourg ve Adley McKeen dışarı çıktı. McKeen'in korkusu geçmişti artık. Gözleri ışıl ışıldı. Sevinçle sırıtırken dudakları gerilmiş, dişsiz ağzı ortaya çıkmıştı. Ama hepsi bu kadar değildi. Bir şey daha vardı...

Derken Canavar bunun ne olduğunu anladı.

İki adamın barakada geçirdiği birkaç dakika içinde Adley McKeen'in saçlarının çoğu dökülmüştü.

Adley, "Oraya her zaman girebilirim, Kyle," diyordu. "Dert değil." Dahası da vardı. Ama Canavar kendini yeniden kaybediyordu. Bu hisle savaşmadı.

Dünya sonunda hiçbir şey kalmayana dek karardı. Geriye bir tek şıpırtı sesleri ve yeşil ışıkların gözkapaklarına vuran parıltısı kalmıştı.

22

Üçüncü perde.

Kütüphanede oturuyorlardı. Buraya, "Ruth McCausland Kütüphanesi" adını vermeye karar vermişlerdi. Kahve, soğuk çay, kola, zencefilli soda içiyorlardı. Alkollü hiçbir şey yoktu. *Ruth'un* cenazesinde olmazdı. Küçük, üçgen şeklinde tonbalığı sandviçleri yediler. Küçük krem peynir ve zeytinli sandviçler yediler. Krem peynir ve kırmızı biberli sandviçler yediler. Mezeler ve içinde amberin içine hapsolmuş fosiller gibi görünen havuçlar olan jöleden yediler.

Durmadan konuştular ama oda genelde sessizdi. Gizlice dinlense dinleyenler büyük hayal kırıklığı yaşardı. Ormanda işlerin kontrolden çıkmasına ramak kalmıştı ve o sırada kilisede herkes gerilmişti. Şimdi ise rahatlamışlardı. Bobbi barakadaydı. İşlerine burnunu sokmaya kalkan ihtiyar ellerindeydi. Son olarak işlerine burnunu sokan polis de barakaya götürülmüştü.

Grubun ortak aklı, bu kişiler o yeşil ışığın yoğun, paslı bronz parıltısına girdiğinde onların izini kaybediyordu.

Havenlıler yiyor, içiyor, konuşuyordu. Kimse tek kelime etmiyordu ama bunun bir önemi yoktu. Dışardan gelen son kişiler de Goohringer'ın mezar başındaki konuşmasının ardından kasabadan ayrılmıştı. Haven bir kez daha onlara kalmıştı.

(*her şey yoluna girecek mi?*)

(*evet, Dugan'ın durumunu kabul edecekler*)

(*emin misin?*)

(*evet, anlayacaklar, anladıklarını düşünecekler*)

Şöminenin üstünde duran sarkaçlı saatin tıklamaları odadaki en yüksek sesti. Bu saat geçen yılın şişe ve konserve toplama kampanyasından sonra okul tarafından kütüphaneye bağışlan-

mıştı. Arada bir seramik kapların ağırbaşlı çınlamaları da duyuluyordu. Açık pencerelerden, çok uzaktan geçen bir uçağın hafif sesi geliyordu.

Kuş sesi yoktu.

Kimsenin özlediği de yoktu.

Yediler, içtiler. Dugan o akşamüstü saat bir buçukta Bobbi'nin barakasından çıktığında, bunu biliyorlardı. Herkes ayaklandı. Artık konuşuyorlardı. *Gerçekten* konuşuyorlardı. Bir anda başlamışlardı. Kapların kapaklarını kapattılar. Kalan sandviçleri buzdolabı poşetlerine koydular. Ashley'nin annesi Claudette Ruvall getirdiği güvecin üstünü alüminyum folyoyla kapattı. Hepsi dışarı çıktılar ve evlerinin yolunu tuttular. Gülümsüyor, sohbet ediyorlardı.

Üçüncü perde de sona ermişti.

23

Gardener güneş batarken kendine geldi. Başı ağrıyordu. Bir şeyler olduğunu düşünüyor ama anımsayamıyordu.

Eh, sonunda başardın işte. Bilincini kaybettin. Memnun musun?

Verandadan inmeyi güçbela başardı. Sendeleyerek evin köşesini döndü, yoldan görülemeyeceği bir yerdeydi. Kustu. Kusmukta kan vardı. Buna hiç şaşırmadı. İlk kez olmuyordu. Ancak bu kez her zamankinden daha fazla kan vardı.

Rüyalar... Çok tuhaf kâbuslar görmüştü. Bir sürü insan gelip gitmişti. O kadar çoklardı ki bir tek bando takımı ve Dallas

(polisi, Dallas polisi bu sabalı buraya geldi, ama sen onları görmemek için sarhoş oldun, korkak köpek)

amigo kızlar grubu eksikti. Sadece bir kâbustu.

Ayağının dibindeki kusmuk birikintisinden uzaklaştı. Kalbinin her atışıyla dünya sallanıyordu. Gardener birdenbire ölüme çok yaklaştığını anladı. Sonuçta intihar ediyordu... ama ağır ağır. Kolunu evin duvarına dayadı, başını da koluna.

"İyi misiniz, Bay Gardener?"

"Ne!" diye bağırarak doğruldu. Kalbi iki kere şiddetle attı ve sonra sonsuz gibi gelen bir süre boyunca durdu. Sonra o kadar hızlı atmaya başladı ki atışları birbirinden ayıramıyordu. Başındaki ağrı büsbütün artarken hızla döndü.

Bobby Tremain yanında duruyordu. Şaşırmış, hatta biraz eğlenmiş gibiydi. Ama Gardener'ı korkuttuğu için hiç üzülmediği belliydi.

"Sizi korkutmak istemedim, Bay Gardener..."

Pekâlâ istedin! Kahretsin! Ben de bunun gayet farkındayım, delikanlı!

Tremain gözlerini hızlı hızlı kırpıştırdı. Gardener onun düşüncelerini biraz sezdiğini anladı. Ama aldırdığı yoktu.

"Bobbi nerede?" diye sordu.

"Ben—"

"*Senin* kim olduğunu biliyorum. Şu anda *nerede* olduğunu da. Tam karşımda duruyorsun. *Bobbi* nerede?"

"Şimdi söyleyeceğim." Bobby'nin yüzünde çok dürüst, çok masum, çok içten bir ifade belirdi. Gardener birden öğretmenlik günlerini hatırladı. Uzun bir kış hafta sonunu kayarak, içip eğlenerek geçiren öğrencileri de makalelerini yazamadıklarını çünkü cumartesi annelerinin öldüğünü söylerken bu tavrı takınırdı.

"Söyle bakalım." Gardener evin ahşap kaplı duvarına yaslanarak batan güneşin kızıl ışıklarında çocuğa baktı. Onun omzunun üzerinden barakayı görebiliyordu. Pencereleri de tahtalarla kapatılmıştı.

Birdenbire rüyasında da barakayı gördüğünü anımsadı.

Rüyada mı? Gördüklerinin gerçek olduğunu itiraf etmek istemiyorsun, değil mi?

Bobby bir an Gardener'ın suratındaki alaylı ifade yüzünden telaşlandı.

"Bayan Anderson'ın başına güneş geçti. Birkaç kişi onu geminin yanında buldular ve hemen Derry Hastanesi'ne götürdüler. Siz o sırada sızmıştınız."

Gardener dikleşti. "Bobbi iyi mi?"

"Bilmiyorum. Hâlâ hastanede. Onun yanındalar. Kimse bir haber göndermedi. Üçten beri yani. Ben o sıralarda buraya geldim."

Gardener duvarı bıraktı ve evin etrafını dolaşmaya başladı. Hâlâ sarhoşlukla savaştığından başını eğmişti. Çocuğun yalan söyleyeceğini düşünmüştü. Belki Bobbi'ye tam olarak *ne olduğu* hakkında yalan *söylemişti* de. Ama Gardener'a, yaptığı açıklamanın doğru bir yanı var gibi geliyordu. Bobbi hastaydı ya da yaralanmıştı. *Ona bir şey olmuştu işte.* İnsanların rüya sandığı geliş gidişleri de böylece açıklanmıştı. Bobbi'nin onlara aklından seslendiğini varsaydı. Tabii. Şu sıralar en popüler numara buydu. Onlara aklından seslenmişti. *Bu numarayı ancak Haven'da görebilirsiniz, bayanlar baylar...*

"Nereye gidiyorsunuz?" Bobby'nin sesi birdenbire sertleşmişti.

"Derry'ye tabii." Gardener bahçe yoluna vardı. Bobbi'nin kamyoneti orada duruyordu. Tremain denilen çocuğun büyük sarı arabası da. Gardener delikanlıya doğru döndü. Günbatımı çocuğun yüzünü sert kırmızılara ve siyah gölgelere boyamıştı. Kızılderililere benziyordu. Çocuğa daha dikkatli bakınca hiçbir yere gidemeyeceğini anladı. Bu omuzları aşırı geniş, arabası aşırı süratli çocuğu buraya sadece Gardener'a kötü haberi vermesi için yollamamışlardı. Hem de normal hayata dönmesine yetecek kadar içkiyi kustuğu anda.

Bobbi'nin ormanda deli gibi kazdığına ve başına güneş geçtiği için bayıldığına inanmamı mı bekliyorlar? Hem de ortağı zilzurna sarhoş verandada yatarken? Mesele bu mu? Eh, güzel bir oyun bu. Bobbi'nin Ruth McCausland'in cenaze töreninde olması gerekiyordu. Bobbi kasabaya yalnız başına gitti. Ben burada tek başımaydım. Pazar günü gördüklerimi düşünmeye başladım... Düşünmeye ve sonra da içmeye başladım. Genelde böyle yaparım zaten. Tabii Bobbi cenazeden dönmüş, üstünü değiştirip kazı yerine koşmuş, sonra da güneşten bayılmış ola-

bilir... Ama öyle olmadığını biliyorum. Bu çocuk yalan söylüyor. Suratından belli. Düşüncelerimi okuyamadığı için çok mutluyum.

Bobby Tremain kelimelere basa basa, "Herhalde Bayan Anderson burada kalmanızı ve çalışmalarınızı sürdürmenizi isterdi," dedi. "Ben öyle düşünüyorum."

"*Sen* öyle düşünüyorsun, ha?"

Delikanlı daha da telaşlandı. "Yani... *hepimiz* öyle düşünüyoruz." İhtiyatlı bir tavır takınmıştı. *Bobbi'nin ayyaş evcil hayvanının dişi ya da pençesi kalmadı sanıyordun herhalde.* Bu aklına çok daha tuhaf başka bir şey getirdi. Artık turuncu ve pembeye çalan ışıkta delikanlıya daha yakından baktı. Sporcu omuzları, Alex Gordon ya da Berni Wrightson çizmiş gibi görünen yakışıklı bir surat, gamzeli bir çene, geniş bir göğüs, ince bir bel. *Bobby Tremain, tam bir Amerikalı.* Colson'ların kızının bu çocuğa delirmesine şaşırmamalıydı. Ama çocuğun büzülmüş, çökmüş ağzı yüzüne hiç yakışmıyordu. Dişlerini kaybedenler *onlardı*, Gardener değildi.

Bu çocuğu buraya neden yolladılar?

Bana sahip çıkması için. Ne olursa olsun çiftlikten bir yere gitmemem için.

Sonra Tremain'e daha yumuşak, daha uzlaşmacı bir sesle, "Pekâlâ," dedi.

"Madem hepiniz öyle düşünüyorsunuz."

Delikanlı biraz rahatladı. "Evet, gerçekten öyle düşünüyoruz."

"İyi ya... Gidip kahve yapalım bari. Bana iyi gelir. Başım ağrıyor. Sabah erkenden çalışmaya başlamalıyız..." Gardener duraklayıp Bobby'ye baktı. "Bana yardım edeceksin, değil mi? Bu yüzden buradasın?"

"Şey... evet, efendim."

Gardener başını salladı. Bakışları bir an barakaya kaydı. Gittikçe kararan havada tahtaların arasındaki küçük boşluklardan sızan parlak yeşil ışığı görebiliyordu yine. Rüyası bir an gözünün önüne gelir gibi oldu. O yeşil parıltının içinde ölümcül ayakka-

bıcı cinler çekiçleriyle tuhaf makineleri işliyordu. Daha önce hiç bu kadar parladığını görmemişti. Tremain'in barakaya doğru bakınca hemen bakışlarını kaçırdığını fark etti.

Eski bir şarkının sözleri Gardener'ın aklına takıldı. Pek de tesadüf sayılmazdı.

*Don't know what they're doing, but they laugh a lot behind the green door... green door, what's that secret you're keepin'?**

Bir ses de vardı. Hafif... ritmik... tanımlaması zor... bir şekilde huzursuz edici bir ses.

İkisi de duraksamıştı. Gardener eve doğru yürümeye başladı. Tremain de minnetle peşine takıldı.

Gardener konuşmaları hiç kesilmemiş gibi, "İyi," dedi. "Yardıma ihtiyacım var. Bobbi iki hafta sonra kapağa ulaşacağımızı hesaplıyordu... İçeri girebileceğimizi."

Tremain hiç duraklamadan, "Evet, biliyorum," diye cevap verdi.

"Ama o sırada ikimiz birlikte çalışıyorduk."

"Ah, yanınızda her zaman biri olacak," dedi Tremain gülerek.

Gardener'ın sırtı ürperdi. "Ya?"

"Evet! Tabii!"

"Bobbi geri dönünceye kadar."

Delikanlı başını salladı. "Evet."

Ama Bobbi'nin geri döneceğini sanmıyor.

"Haydi, gel," dedi. "Kahve içelim. Belki ondan sonra yemek de yeriz."

"Çok iyi olur."

İçeri girdiler. Baraka çöken karanlıkta şıpırdayıp homurdanmayı sürdürdü. Güneş kayboldukça çatlaklardan dışarı sızan ışık parlaklaştı... parlaklaştı... Bir çekirge çatlaklardan dışarı süzülen bu yeşil ışığın toprağa vuran yansımasına sıçradı ve hemen öldü.

---

* İng. Ne yaptıklarını bilmiyorum, ama yeşil kapının arkasında gülüp duruyorlar... yeşil kapı, sakladığın sır nedir?

ONUNCU BÖLÜM

KASABA GÜNLÜĞÜ

1

28 Temmuz Perşembe

Canavar Dugan gece saat üçü beş geçe Derry'de, kendi yatağında uyandı. Örtüyü üstünden atıp ayaklarını yere indirdi. Yüzü uykudan şişmişti. İri gözlerinde sersem bir ifade vardı. Bir gün önce ihtiyarla Haven'a giderken giydiği kıyafet, küçük yazı masasının yanındaki iskemlede duruyordu. Gömlek cebinde bir mürekkepli kalem olacaktı. O kalemi istiyordu. Kafasında yalnızca bu düşünce vardı.

Ayağa kalktı, iskemleye gidip kalemi alarak gömleği yere attı. Oturup birkaç dakika boyunca karanlığa baktı ve kafasında yeni bir düşüncenin belirmesini bekledi.

Canavar'ı Anderson'ın barakasına sokmuşlardı. Ama oradan dışarı çıkan Canavar'ın küçük bir parçasıydı sadece. Sanki büzülmüş, küçülmüştü. Hiçbir şeyi doğru dürüst hatırlamıyordu. Biri ona göbek adını sorsa, onu da söyleyemeyecekti. Hillman'ın kiraladığı ciple Haven-Troy sınırına gittiğini de, Adley McKeen çıkıp Kyle Archinbourg'un Cadillac'ına bindikten sonra direksiyonun başına geçtiğini de hatırlamıyordu. Derry'ye dönüşünü de unutmuştu. Ama bunların hepsi yaşanmıştı.

Dugan cipi ihtiyarın apartmanının önüne park etmiş, arabayı kilitlemiş ve kendi arabasına binmişti. İki blok ötede bir

an durup cipin anahtarlarını bir yağmur ızgarasından aşağıya atmıştı.

Evine varınca hemen gidip yatmış ve kafasındaki çalar saat çalışıncaya kadar uyumuştu.

Şimdi Canavar'ın kafasında yeni bir düşünce beliriyordu. Bir iki kez gözünü kırptı, sonra bir çekmeceden not defteri çıkarıp yazmaya başladı:

Salı gecesi herkese, hasta olduğum için Ruth'un cenaze törenine katılamayacağımı söyledim. Bu doğruydu. Ama hasta olan bedenim değildi. Ruth'a evlenme teklif etmek istiyor ama bunu hep erteliyordum. Beni reddetmesinden korkuyordum. Eğer korkmasaydım belki de Ruth şimdi hayatta olacaktı. O öldü. Artık yaşamam için hiçbir neden yok.

Yarattığım manzara için çok üzgünüm.

Bir süre pusulaya baktı, sonra da altına imzasını attı. *Anthony F. Dugan.*

Pusulayı ve kalemi masaya bıraktı, bir süre daha dimdik oturdu. Pencereden dışarı bakıyordu.

Sonunda kafasında bir fikir daha belirginleşti.

Son düşünceydi bu.

Ayağa kalkıp dolaba gitti. Dolabın içindeki duvar kasasının şifresini girdi ve .357 Magnum tabancasını aldı. Silahın kılıfını omzuna astı. Yine masaya dönüp oturdu.

Kaşlarını çatarak bir an düşündü. Sonra ayağa kalkıp dolabın ışığını ve kapaklarını kapattı. Tekrar masaya dönüp yine oturdu. Silahını kılıfından çıkardı. Namlusunu sol gözkapağına dayadı ve tetiği çekti. İskemle devrildi ve tekdüze, sıradan bir tahta sesi çıkardı. İdam sehpasının aniden açılan kapaklarının sesiydi bu.

2

29 Temmuz Cuma tarihli Bangor gazetesinin ön sayfasından:

DERRY EYALET POLISI İNTİHAR ETTİ
Kaybolan Polislerle İlgili Araştırmaları Yönetiyordu
John Leandro

Derry eyalet polis karakolundan Anthony "Canavar" Dugan'ın perşembe sabaha karşı beylik tabancasıyla intihar ettiği bildirilmiştir. Ölümü Derry karakolunu derinden sarsmıştır. Geçen hafta da iki polisini kaybeden...

3

30 Temmuz Cumartesi

Gardener ormanda bir kütüğe oturmuş, ton balıklı sandviç yiyor, konyak katılmış buzlu kahve içiyordu. Gömleğini çıkarmıştı. İlkokul müdürü John Enders karşısındaki kütükteydi. Ağır çalışmalara alışık olmadığından, daha öğle olmasına rağmen terlemiş, yorulmuştu. Bitmiş haldeydi.

Gardener ona bakarak başını salladı. "Hiç fena değil. Tremain'den çok daha iyi. O çocuk su kaynatayım derken tencerenin dibini yakanlardan."

Enders yorgun yorgun gülümsedi. "Teşekkür ederim."

Sonra bakışları adamın arkasındaki, topraktan çıkmış büyük daireye takıldı. Çukur gittikçe genişliyordu. O gümüşümsü ağı gittikçe daha da fazla kullanıyorlardı. Her nasılsa toprağın çökmesini engelliyordu. (Bunu nasıl yaptıklarına dair en ufak bir fikri yoktu. Sadece ardiyedeki büyük kısmın neredeyse tükendiğini biliyordu. Dün kasabadan iki kadın bir minibüsle yeni mal getirmişti. Yeni ütülenmiş perde gibi güzelce katlayıp koymuşlardı.)

Daha çok ağa ihtiyaçları vardı çünkü yamacı gittikçe daha da çok kazıyorlardı. Uzay gemisinin sonu gelmiyordu. Artık gölgesine Bobbi'nin evi sığacak kadar büyük bir kısmı dışardaydı.

Tekrar Enders'a baktı. Enders gemiye yüzünde hayran, dindar bir huşu ifadesiyle bakıyordu. Sanki köyden gelen bir rahipti ve bu da Stonehenge'i görmeye ilk gidişiydi.

Gardener ayağa kalktı, hafiften tökezliyordu. "Hadi," dedi. "Biraz daha patlatalım."

O ve Bobbi haftalar önce geminin inatçı bir kayaya sımsıkı gömülü olduğu bir noktaya gelmişlerdi. Gemi orada betona saplanmış bir çelik gibi görünüyordu. Sert kayalık gemiye zarar vermemişti. İncimsi gri gövdesinde çukur ya da eziği geç, tek bir çizik bile yoktu. Ama sımsıkı gömülüydü. Bu sıkışmayı ancak patlatarak çözebilirlerdi. Başka şartlar altında bu işi dinamit kullanmaktan anlayan bir inşa ekibinin yapması gerekirdi.

Ama bugünlerde Haven'da dinamiti solda sıfır bırakan patlayıcılar vardı. Gardener Haven'daki patlamanın ne olduğundan hâlâ emin değildi. Bilmek istediğinden de emin değildi. Belirsiz bir konuydu, kimse bunun hakkında konuşmuyordu. Her neyse de kocaman bir tuğla yığını roket gibi havalanmıştı. Bu Yeni ve Geliştirilmiş Patlayıcıların da bu olayda bir rolü vardı. Gardener hatırlıyordu. Bir zamanlar bunu da yapmıştı. Bobbi'nin bulduğu şeyin havaya yaydığı beyin-aşı silah üretebiliyor mu, diye düşünerek zaman harcamıştı. Şimdi o vakitler son derece uzak geliyordu. O Jim Gardener da son derece saf.

"Halin var mı, Johnny?" diye sordu okul müdürüne.

Enders ayağa kalktı, ellerini beline dayamıştı. Fena halde yorgun görünüyordu. Yine de gülümsemeyi başardı. Gemiye bakmak onu tazelemiş gibiydi. Ama bir gözünün kenarından kan sızıyordu. Bir tek damla kırmızı gözyaşı. Herhalde gözünün içindeki damarlardan biri çatlamıştı. Gardener, *gemiye fazla yaklaştığı için*, diye düşündü. Bobby Tremain ona "yardım ettiği" iki günün ilkinde, ağzında kalan son birkaç dişi de makineli tüfek gibi tükürmüştü. Hem de buraya geldiği anda.

Enders'a sağ gözünde bir damarın çatlamış olabileceğini söylemeyi düşündü, ama sonra vazgeçti. *Kendisi fark etsin. Ölecek değil ya. Büyük ihtimalle yani. Hem ölse ne çıkar?* Gardener bunun pek de umurunda olacağını... Bu düşünce Gardener'ı fena halde sarstı.

Ama neden sarsıyor? Sen hâlâ kendi kendini kandırıyor, bu yaratıkların insan olduklarına mı inanıyorsun? Gard, eski dostum, artık akıllansan iyi olur.

Yamaçtan aşağı yollandı. Kayalıklı toprak bitip yontulmuş, oyulmuş sert kayaya gelmeden önceki son ağaç kökünde durdu. Sarı yüksek dirençli plastikten yapılmış ucuz transistörlü radyoyu aldı. Snoopy'ye benziyordu. Radyoya bilimsel hesap makinesi bağlanmıştı. Ve tabii ki piller.

Gardener bir şarkı mırıldanarak hendeğin kenarına gitti. Müzik orada kesildi, Gardener artık sessizdi. Sadece geminin devasa, gri yüzeyine bakıyordu. Bu görüntü onu tazelemiyordu. Ama onda derin bir huşu yaratıyordu. Bu huşunun ardındaysa gittikçe kararan bir korku vardı.

Ama sen de hâlâ umutlusun. Öyle olmadığını söylersen yalancısın demektir. Anahtar hâlâ burada olabilir... Burada bir yerde.

Ama korku karardıkça umut da kararıyordu. Gardener yakında yok olacağını düşünüyordu.

Yamacı kazınca geminin yüzeyi dokunulamayacak kadar uzakta kalmıştı. Gerçi dokunmak istediği de yoktu. Kafasının koca bir hoparlöre dönüşmesi hissinden pek hoşlanmıyordu. Canı yanıyordu. Artık dokunduğunda arada bir burnu kanıyordu. Ve dokunmak bazen kaçınılmaz oluyordu. Ama radyo patlamasından hiç kaçamıyordu. Bazen burnu ya da kulaklarından bakmak istemeyeceği kadar çok kan fışkırıyordu. Gardener kısa bir an ne kadar zamanı kaldığını merak etti. Ama bu konu da belirsizdi. Ödünç alınan bir zamandı onunki. New Hampshire'daki o mendirekte uyandığı sabahtan beri ödünç alınmış bir zamanı yaşıyordu. Hastaydı ve bunu biliyordu. Ama kendini

içinde bulduğu durumun ironisini göremeyecek kadar da hasta değildi: Bu lanet olasıca şeyi çıkarmak için kıçını yırtarak kazıyordu. Hugo Gernsback'in icatlarına benzeyen çeşitli aletlerle çalışıyordu. Diğerleri bunu yapamazdı. Hipnotik bir transa girip ölene kadar çalışırlardı. Tüm bunlara rağmen Bobbi'nin var olduğuna inandığı kapağı bulduklarında ya da bulurlarsa içeri giremeyebilirdi. Ama deneyecekti. Buna kalıbını basardı.

Ayağını kalın, çelik ipe bağlı platforma koydu, düğümü sıkılaştırdı ve Snoopy radyoyu gömleğinin içine soktu. "Ağır ağır indir, Johnny."

Enders bir çıkrığı çevirmeye başlayınca Gardener da aşağı doğru kaymaya başladı. Pürüzsüz gri yüzey de yanı sıra yükseliyordu.

Tahminine göre ondan kurtulmak isteseler bu bile çok kolay bir yol olurdu. Enders'a telepatik yolla bir emir vermeleri yeterdi: *Çıkrığı bırak, John. Onunla işimiz bitti.* Hop, aşağı uçardı. On beş metre aşağıdaki sert kayaya yapışırdı, ip de peşinden düşerdi.

Tabii ki her hâlükârda onların merhametine kalmıştı. Ama istemeye istemeye de olsa Gardener'ın işlerine yaradığını kabul ediyorlardı. Tremain denilen çocuk gençti ve bir boğa kadar güçlüydü. Ama iki gün içinde bitkin düşmüştü. Enders belki bugün akşama kadar dayanabilirdi. Belki... Ama Gardener yarın başını beklemeye başka birinin geleceğine kalıbını basardı. (Ne kalıpmış ama, ha ha?)

Bobbi hepsinden daha dayanıklıydı.

Haydi oradan. Tam zamanında yetişmeseydin kendini öldürecekti.

Ama bu çalışmaya Enders ya da Tremain'den daha iyi dayandı.

Aklı yine kaçınılmaz bir şekilde aynı şeye takıldı: *Bobbi diğerleriyle birlikte barakaya girdi. Enders ve Tremain hiç girmediler... En azından ben girdiklerini görmedim. Belki aralarındaki fark budur.*

Orada ne var acaba? Kilimciyle kör hacı mı? James Dean'in hayaleti mi? Torino Kefeni mi? Ne?

Bilmiyordu.

Ayağı yere değdi.

"İndim!" diye bağırdı.

Enders'ın küçücük görünen suratı hendeğin kenarından göründü. Onun arkasında Gardener mavi gökyüzünün küçük bir parçasını görebiliyordu. Küçücük bir parçasını. Klostrofobinin yaklaştığını hissediyordu. Sert bir sesle fısıldayarak yaklaşıyordu.

Gemi ve gümüş ağla kaplı duvar arasındaki mesafe burada çok dardı. Gardener gemiye dokunmamak ve beynini patlatan sesi tetiklememek için çok dikkatli hareket etmek zorundaydı.

Sert kaya çok koyu renkteydi. Çömelip parmaklarını yere sürdü. Parmakları ıslanmıştı. Bu son hafta yer her gün daha da ıslak oluyordu.

O sabah kenarları on santimetre, derinliği otuz santimetre olan küçük bir kare oymuştu. Sert kayaya bu boşluğu eskiden saç kurutma makinesi olan bir aletle açmıştı. Şimdi alet çantasını açtı. Bir fener çıkardı ve kareyi aydınlattı.

Su birikmişti.

Ayağa kalkıp bağırdı: "Hortumu at!"

"... ne ..." Sözcükler aşağı varmadan yok olmuştu. Ama Enders'ın ses tonunda özür diler gibi bir hava vardı. Gardener iç çekti. Bitmek bilmeyen yorgunluğa tek başına daha ne kadar dayanabileceğini düşündü. Tüm bu Hugo Gernsback aletlerini icat ediyorlardı ama kimse burasıyla yukarısı arasında iletişim sağlayacak bir şey uydurmamıştı. Onun yerine, böyle boğazlarını parçalayarak bağırıyorlardı.

Ah, ama parlak fikirlerini bunun için kullanmalarına gerek yok. Bunu gayet iyi biliyorsun. Akıl okuyabilirken neden iletişim aracı bulmaya çalışsınlar? Buradaki eski model tek insan sensin, onlar değil.

"Hortum!" diye çığlık attı. "Lanet olasıca hortumu at, gerizekâlı!"

"... ah... tamam..."

Gardener hortumun inmesini bekledi. Çaresizce dünyanın herhangi başka bir yerinde olmayı diliyordu. Kendini tüm bunların bir kâbus olduğuna ikna edebilmeyi diliyordu.

İşe yaramadı. Gemi kesinlikle buraya yabancıydı. Ama bu gerçeklik rüya olamayacak kadar yavan ve sıkıcıydı: John Enders'ın terinin ekşi kokusu, kendisinin biraz alkol kokan teri, hendeğin içine inerken platformun ayağına yaptığı baskı, sert, nemli kayanın parmaklarında bıraktığı his.

Bobbi şimdi nerede, Gard? Öldü mü?

Hayır. Öldüğünü düşünmüyordu. Ama onun çok hasta olduğundan emindi. Çarşamba günü ona bir şey olmuştu. *Hepsine* bir şey olmuştu zaten. Gardener hafızasını zorluyor, aklındakileri toparlayamıyordu. Bilincini kaybetmediğini ya da sarhoş kâbusu görmediğini biliyordu. Keşke bunlardan biri olsaydı. Geçen çarşamba bir şeyleri örtbas etmişlerdi. O gün Bobbi yaralanmıştı... ya da hastalanmıştı. Bir şey olmuştu.

Ama diğerleri bundan söz etmek istemiyor.

Bobbi Tremain: *Bobbi mi? Şey, Bar Gardener, Bobbi'nin hiçbir şeyi yok. Sadece ufak bir güneş çarpması. En kısa zamanda dönecek. Biraz dinlemesi lazım tabii. Bunu en iyi siz anlarsınız!*

Kulağa kusursuz geliyordu. O kadar kusursuzdu ki Tremain'in kendisinin de buna inandığını düşünebilirdiniz. Tabii tuhaf gözlerine yakından bakana kadar.

Kendini Barakacılar olarak gördüğü insanlara gidip ona ne olduğunu öğrenmeyi talep ederken görebiliyordu.

Newt Berringer: *Bir bakmışsın bize Dallas polisi olduğumuzu söylüyor.*

Ah, işte o zaman hepsi gülmeye başlardı, değil mi? *Onlar,* Dallas polisi? Bu çok komikti. Bu bir çığlıktı.

Belki de, diye düşündü Gard, *bu yüzden sürekli bunu yapmak istiyorum. Çığlık atmak yani.*

Dünyaya insan eliyle açılmış bir yarığın derinliklerinde duruyordu. Devasa bir uzay gemisinin olduğu yarıkta durmuş hor-

tumun inmesini bekliyordu. Aniden George Orwell'in *Hayvan Çiftliği* kitabının son korkunç paragrafı aklında bir ölüm çığlığı gibi çınladı. Bir şeyi ezberlediğinizi fark etmek tuhaftı. *"Clover'ın gözleri bir yüzden diğerine dolaştı. Dışarıdaki hayvanlar bir domuzların yüzlerine bir insanların yüzlerine bakıyor, ama onları birbirinden ayırt edemiyordu."*

Tanrı aşkına, Gardener, kes şunu!

Hortum sonunda geldi. İtfaiyeden alınmış yirmi metrelik bir hortumdu. Su püskürtmek için üretilmişti, çekmek için değil. Ama bir pompa bu işlevi kolayca tersine çevirmişti.

Enders hortumu sarsarak serbest bırakmıştı. Hortumun ucu ileri geri sallandı. Arada bir gemiye vuruyordu. Vurduğu her seferde cansız ama ilginç bir şekilde içe işleyen bir ses çıkarıyordu. Gardener bu sesten hoşlanmamıştı. İster istemez sesleri sayıp beklemeye başladı.

Tanrım, keşke şunu sallamadan indirseydi.

Pam... pam... pam... Çınlasa olmaz mı? Neden bu sesi çıkarıyor? Tabutun üstüne atılan toprak gibi.

Pam... pam... pam...

Tanrım, şansım varken atlamalıydım. Arcadia Sahili'ndeki o lanet mendirekten atlamalıydım. 4 Temmuz'du, değil mi? Şimdiye çoktan cavlağı çekmiş olabilirdim.

Eh, yap o zaman. Bu gece eve döndüğünde ilkyardım dolabındaki tüm Valium'u iç. Bu işin sonunu görecek ya da tamamen durduracak cesaretin yoksa öldür kendini. Haven'ın iyi insanları muhtemelen ardından büyük bir kutlama yaparlar. Seni burada istediklerini mi sanıyorsun? Eski ve Gelişmemiş Bobbi'nin bir parçası hâlâ burada olmasa çoktan gitmiş olurdun. Seninle onların arasında durmasa...

Pam... pam... pam...

Bobbi hâlâ onunla diğer Havenlılar arasında duruyor muydu? Evet. Ama öldüğünde onu denklemden çıkarmaları ne kadar sürerdi?

Çok uzun sürmezdi, dostum. Hiç uzun sürmezdi. Belki on beş dakika falan.

Pam... pam... pam...

Cansız sesi duyunca yüzünü buruşturup dişlerini sıktı. Gard zıplayıp tekrar geminin yan tarafına vurmadan hortumun pirinç başını yakaladı. Aşağı çekti, deliğin başına çömeldi ve başını kaldırıp Enders'ın küçük yüzüne baktı.

"Pompayı çalıştır!" diye bağırdı.

"... ne ..."

Yazıklar olsun, diye düşündü Gardener.

"*Kahrolasıca pompayı çalıştır*!" diye çığlık attı. Bu sefer başının gerçekten parçalandığını hissetti. Gözlerini kapattı.

"... ah ... tamam ..."

Başını kaldırdığında Enders gitmişti.

Gardener hortumun ucunu kayada bu sabah oyduğu çukura daldırdı. Sudan kabarcıklar çıkmaya başladı. Ağır ağır, sanki dalgınmış gibi. Su başta soğuk geldi, sonra elleri hızla uyuştu. İçine girdiği hendek sadece on beş metre derinliğindeydi. Ancak düzlüğe ulaşana kadar yamacın büyük bir kısmını tıraşlamışlardı. Yani Gardener'ın şu anda çömeldiği yer geçen hazirana dek büyük ihtimalle yerin otuz metre altındaydı. Geminin boyunu ölçseler tam rakamı bulurlardı ama bu rakam Gardener'ın hiç umurunda değildi. Olan şuydu; büyük ihtimalle bir yeraltı su tabakasına ulaşmışlardı. Suyla dolu süngerimsi bir kayaya. Anlaşılan geminin alt kısmı ya da üçte ikisi büyük bir yeraltı gölünde yüzüyordu.

Elleri artık o kadar uyuşmuştu ki ne olduklarını unutmuşlardı.

"Hadi, pislik," diye mırıldandı.

Hortum ona cevap verircesine titreyip kıpırdanmaya başladı. Buradan pompanın motorunu duyamıyordu. Ama duymasına da gerek yoktu. Çukurundaki su seviyesi azaldıkça Gardener kızarmış, sırılsıklam ellerini görmeye başladı. Suyun gittikçe azalmasını izledi.

Eğer su tabakasına denk gelirsek bu bizi çok yavaşlatır.

Evet. Bunlar bir çeşit süper pompa icat edene kadar koca bir gün kaybedebiliriz. Küçük bir gecikme olabilir ama hiçbir şey onları durduramaz, Gardener. Bunu bilmiyor musun?

Hortumdan dev bir kola bardağındaki dev bir pipetin çıkaracağı sesler yayılıyordu. Çukur boşalmıştı.

"Kapat!" diye bağırdı. Enders ona bakmaya devam etti. Gardener iç çekip hortuma asıldı. Enders irkilmişti. Başparmağıyla işaretparmağını birleştirip Gardener'a tamam işareti yaptı. Kayboldu. Birkaç saniye sonra hortumun titremesi kesildi. Enders sarmaya başlayınca da hortum yükseldi.

Gardener sabit kalması, sallanmaması için son ana kadar hortumun ucunu tuttu.

Sonra gömleğinden radyoyu çıkardı ve açtı. On dakikalık bir süresi vardı. Radyoyu çukurun dibine koydu. Üzerini kaya parçalarıyla kapladı. Patlamanın asıl şiddeti yukarı doğruydu. Ancak bu her neyse de güçlü bir patlayıcıydı. Geriye kalan etki sert kayanın bir metre kadarını parçalara ayırmaya yeterdi. Bu parçaları da daha sonra hemen bir ağa yükler, vinçle yukarı çekerlerdi. Gemiye de zarar gelmezdi. Anlaşılan ona zarar vermeye *hiçbir şeyin* gücü yetmiyordu.

Gardener ayağını platforma koyup bağırdı: "Beni çek!"

Hiçbir şey olmadı.

"BENİ YUKARI ÇEK, JOHNNY!" diye bağırdı. Bir kez daha başı çürümüş dikişlerinden ikiye ayrılacak gibi hissetmeye başladı.

Yukarıda hâlâ hareket yoktu.

Buz gibi suya bileklerine kadar soktuğu elleri yüzünden Gardener'ın vücut ısısı belki iki derece düşmüştü. Buna rağmen alnında aniden yapış yapış ve pis bir ter peyda oldu. Kol saatine baktı. Snoopy radyoyu açtığından beri iki dakika geçmişti. Gözleri saatinden çukura doldurduğu kaya parçaları yığınına kaydı. Taşları kaldırıp radyoyu kapatması için yeterince zamanı vardı.

Ancak radyoyu kapatmak radyonun *içinde* başlayan süreci durdurmazdı. Bunu bir şekilde biliyordu.

Kafasını kaldırıp Enders'a baktı ama Enders orada değildi.

Senden işte böyle kurtulacaklar, Gardener.

Bir damla ter gözlerine doğru süzüldü. Teri elinin tersiyle sildi.

"ENDERS! HEY, JOHNNY!"

İpten gitsene, Gard.

On beş metre tırmanır mıyım? Hayal kurmaya devam et. Belki üniversitedeyken yapardın. Belki o zaman bile yapamazdın.

Saatine baktı. Üç dakika.

Evet, işte böyle. Puf. Her şey bitti. Büyük Gemi için bir kurban. Kapıya Vuran Tommy'leri yatıştırmak için küçük bir şey.

"... başlattın mı?"

Başını öyle hızlı kaldırdı ki boynu kütürdedi. Artan korkusu anında öfkeye dönüştü.

"Neredeyse beş dakika önce başlattım, bok kafa! Patlayıp gökyüzüne uçurmadan önce çıkar beni buradan!"

Enders'ın ağzı açık kalmış, yusyuvarlak olmuştu. Hani neredeyse komik görünüyordu. Tekrar ortadan kayboldu. Gardener'ın yapabileceği tek şey terden bulanık görmeye başlayan gözleriyle saatine bakmaktı.

Derken ayağına bağlı ip birdenbire gerildi ve Gardener yukarı doğru yükselmeye başladı. Gözlerini kapatıp ipe asıldı. Görünen o ki son nefesini vermeye düşündüğü kadar hazır değildi. Belki bunu öğrenmek de o kadar kötü bir şey değildi.

Hendeğin başına ulaştı. Düzlüğe çıktı ve ayağını ipten çıkardı. Enders'ın durduğu yere doğru yürüdü.

"Kusura bakma," dedi Enders çalışılmış bir gülümsemeyle. "Öncesinde bana seslenip haber vereceğini sanıyor—"

Gardener ona bir yumruk attı. Ne yapmak istediğinin tam anlamıyla farkına varamadan olan olmuştu. Enders yerde yatıyordu. Gözlükleri tek bir kulağına takılı kalmıştı. Ağzı kanlıydı. Gardener telepati ağının bir parçası olmasa da Haven'daki tüm başların anında buraya döndüğünü hissedebiliyordu. Tetikte dinliyorlardı.

"Beni o şeyle aşağıda bıraktın, yavşak," dedi. "Sen ya da bu kasabadan başka biri bunu bir daha yaparsa beni orada bırakmak sizin için daha iyi olur. Duydunuz mu?"

Enders'ın gözlerini öfke bürüdü. Gözlüklerini elinden geldiğince düzeltip taktıktan sonra ayağa kalktı. Kel kafasında çamur vardı. "Kiminle konuştuğunun farkında değilsin sanırım."

"Senin sandığından çok daha fazlasını biliyorum," dedi Gardener. "Dinle, Johnny. Beni duyuyorsanız, ki duyuyorsunuz, siz de dinleyin. Aşağıya bir telsiz istiyorum. Kahretsin, biraz düşünülmek istiyorum. Size dürüst davrandım. Ayrıca bu kasabada bunları yapmak için beyninin bulandırılmasına gerek olmayan tek kişi benim. *Siktir, biraz düşünülmek istiyorum.* Duyuyor musunuz?"

Enders ona bakıyordu ama Gardener bir yandan da dinlediğini düşündü. Diğerlerinin seslerini dinliyordu. Gardener karar vermelerini bekledi. Aslında umursayamayacak kadar öfkeliydi.

"Tamam o zaman," dedi Enders yumuşak bir sesle. Elinin tersini kanlı ağzına bastırmıştı. "Haklı olabilirsin. Aşağı bir telsiz koyacağız ve biraz daha... ne demiştin?" Aşağılayan bir gülümseme dudaklarına dokunup geçti. Gardener'ın fazlasıyla alışık olduğu bir gülümsemeydi bu. Arberg ve McCardle'lar böyle gülümserdi. Nükleer silah işindeki adamlar nükleer santrallerden bahsederken böyle gülümserdi.

"'Düşünülmek' demiştim. Hatırlasan iyi edersin. Akıllı adamlar her şeyi öğrenebilir, değil mi, Johnny? Evde bir sözlük var. Onu ister misin, it herif?" Enders'a doğru bir adım attı. Adamın iki adım gerilediğini görmenin hazzını yaşadı. Yüzünde o aşağılayan gülümsemeye dair hiçbir iz kalmamıştı. Onun yerine gergin bir endişe vardı. "*Düşünülmek,* Johnny. Unutma. Hiçbiriniz unutmayın. Benim için değilse bile Bobbi için."

Ardiyenin yanında duruyorlardı. Enders'ın gözleri küçülmüştü, gergindi. Gardener'ınkilerse kocamandı ve kan çanağına dönmüştü, hâlâ sinirliydi.

Bobbi ölürse senin bu düşünülme fikrinin sonu anında acısız bir ölüme gider. Aynen öyle, değil mi? Bulunduğumuz durumun tanımı tam olarak bu, değil mi, bok kafalı keltoş?

"Ben... *biz* açık konuşmanı takdir ediyoruz," dedi Enders. Arkasında diş olmayan gevşek dudakları, o konuşurken gerginlikle içeri dışarı hareket ediyordu.

"Ediyorsunuzdur tabii."

"Belki bizim de açık konuşmamız gerekiyordur." Gözlüklerini çıkardı. Onları gömleğinin terli kumaşıyla silmeye başladı. (Gardener bunun gözlükleri sadece daha da kirleteceğini düşündü.) Gardener adamın gözlerinde pis, öfkeli bir parıltı yakaladı. "Bir daha böyle... ani çıkışlar yapmasan iyi olur, Jim. Sana tavsiyem, *tavsiyemiz* bunu bir daha asla yapmaman. Haven'da... birtakım... değişiklikler... *evet, değişiklikler* var—"

"Hadi oradan! Hiç fark etmemişim."

"Bu değişimlerden bazıları insanları... ıı... asabileştirdi. Yani başka birine böyle patlarsan... büyük bir hata yapmış olursun."

"Ani seslerden rahatsız oluyor musun?" diye sordu Gardener.

Enders'ın yüzünde temkinli bir ifade belirdi. "Ne demek istediğini—"

"Çünkü o radyonun saati düzgün çalışıyorsa birazdan sesini duyacaksın."

Ardiyenin arkasına geçti. Tam koşmadı ama sallanmadı da. Enders gemiye ürkek bir bakış attıktan sonra onun peşinden koştu. Bir küreğe takıldı ve boylu boyunca yere serildi. Yüzünü buruşturup bacağına sarıldı. Bir an sonra yüksek bir ses yeri göğü salladı. Kaya parçaları gemiye çarptıkça art arda o cansız ama içe işleyen ses duyuldu. Bazı kaya parçaları havaya yükseldi. Sonra da hendeğin kenarına ya da yuvarlanıp içine düştüler. Gardener gemiye çarpan kayalardan birinin çok uzak bir mesafeye sektiğini gördü.

"Şaka mı şimdi bu seni küçük beyinli pislik!" diye bağırdı Enders. Hâlâ yerdeydi, bacağını tutarak yatıyordu.

"Küçük beyinli?.. Ben?!" dedi Gardener. "Beni aşağıda bırakan sensin."

Enders ona ters ters baktı.

Gardener bir an olduğu yerde durdu. Sonra ona doğru yürüyüp elini uzattı. "Hadi, Johnny. Geçmişi geçmişte bırakalım. Eğer Stalin ve Roosevelt, Hitler'le savaşacak kadar uzun süre işbirliği yapabildiyse biz de bu lanet şeyi yerinden çıkarmak için işbirliği yapabiliriz. Ne dersin?"

Enders hiçbir şey demedi, ama bir an sonra Gardener'ın elini tutup ayağa kalktı. Asık bir suratla üstünü silkeledi. Arada bir Gardener'a kedilere özgü bir hoşnutsuzlukla bakıyordu.

"Kuyumuz açılmış mı, bakmak ister misin?" diye sordu Gardener. Günlerdir, aylardır, hatta yıllardır hissettiğinden daha iyi hissediyordu. Enders'a böyle patlamak ona çok iyi gelmişti.

"Ne demek istiyorsun?"

"Boş ver," dedi Gardener ve hendeğe bakmaya tek başına gitti. Aşağı baktı. Su görmeyi, kabarcık sesleri ve şıpırtılar duymayı bekliyordu. Hiçbir şey görmedi, hiçbir şey duymadı. Yine şansları yaver gitmemişti.

Bir anda farkına vardı. Ellerini bacaklarına dayamış, on beş metrelik bir hendeğin önünde eğilmişti. Arkasında bir yerlerdeyse biraz önce ağzına yumruk attığı bir adam duruyordu. *Enders istese arkamdan koşup sert bir itişle beni aşağı atabilir,* diye düşündü. Enders'ın sesi kulağında çınladı: *Büyük bir hata yapmış olursun.*

Ama arkasına bakmadı. O ilginç bir şekilde yersiz huzur hissi hâlâ duruyordu. Zor bir duruma düşmüştü ama arkasından kimin geldiğini görmek için kafasına bir dikiz aynası bağlamak onu bu durumdan kurtarmayacaktı.

Sonunda arkasına döndüğünde Enders hâlâ ardiyenin oradaydı. Huysuz, tekmelenmiş kedi ifadesiyle ona bakıyordu. Gardener yine mutasyon geçirmiş dostlarıyla telefonda olduğundan şüphelendi.

"Ne dersin?" diye seslendi Gardener ona. Sesinde gergin bir tatlılık vardı. "Aşağıda bir sürü parçalanmış kaya var. Çalışmaya devam mı ediyoruz, yoksa biraz daha içimizi mi dökelim?"

Enders ardiyeye girdi. Büyük kayaları kaldırmak için kullandıkları havalandırma takımı çantasını aldı. Elinde çantayla Gardener'a doğru yürüdü. Çantayı uzattı. Gardener çantayı omzuna taktı. Aşağı inmek için ipe doğru yollandı. Sonra arkasını dönüp Enders'a baktı.

"Bağırdığımda beni çekmeyi unutma."

"Unutmam." Enders'ın gözlerinde kasvetli bir bakış vardı. Ya da gözlük camları yüzünden öyle görünüyordu. Gardener hangisi olduğunu umursamadı. Ayağını platforma koydu ve Enders vince doğru giderken ipi sıkılaştırdı.

"Unutma, Johnny. Düşünülmek. Bugünün kelimesi bu."

John Enders hiçbir şey söylemeden onu aşağı indirdi.

4

31 Temmuz Pazar

Arkadaşlarının Hank diye çağırdıkları Henry Buck o pazar sabahı on biri çeyrek geçe Haven'da görülen son, tamamen mantıkdışı çılgınlığı da yaptı. Enders, Gardener'a Havenlıların asabileştiğini söylemişti. Ruth McCausland, David Brown'ı aradıkları sırada fark etmişti bu havayı. Öfkeli laflar, itişip kakışmalar, yumruklaşmalar. Aslında o aramanın müthiş bir kavgaya dönüşmesini yine Ruth engellemişti. Ruth ve bu insanların hayatında her daim temsil ettiği ahlaki kurallara uyma zorunluluğu hissi.

Asabi mi? *Havenlılar çıldırdı*, demek daha uygun olurdu. "Gelişmenin" yarattığı şok yüzünden kasaba gaz dolu bir odaya dönüşmüştü. Birinin bir kibrit çakması yeterli olacaktı. Ya da daha da tesadüfi ama bir o kadar ölümcül başka bir şey yapması. Teslimata gelen masum bir çocuğun zile basıp bir kıvılcıma neden olarak gazla dolu odayı patlatması mesela.

Ama kimse yapmamıştı bunu. Bir nedeni Ruth'tu. Diğer bir nedeni de Bobbi Anderson. Ayrıca altı erkek ve bir kadından oluşan bir grup, barakaya yaptıkları ziyaretlerden sonra, Havenlılara "gelişmenin" ilk zor dönemini atlatmaları için yardımcı olmaya başlamıştı. Altmışlarda LSD içenlerle ilgilenen hippilere benziyorlardı.

Korkunç bir patlama olmadığı için şanslıydı Havenlılar. Maine, New England, bütün kıta, hatta dünya şanslıydı. Evrenin hiçbir köşesinde durup dururken uzayda uçuşan küllere dönüşen bir gezegen olmadığını söyleyemeyiz herhalde: Birileri çamaşırhanede çok fazla kurutucu meşgul etti diye çıkan bir savaş pekâlâ kıyamete neden olabilir. İşlerin nereye varacağı hiçbir zaman belli olmaz ya da bir yere varıp varmayacakları. Haziranın sonunda tüm dünyanın gizli saklı Maine kasabasında dönen korkunç, dünyayı sarsacak olayları az daha öğreneceği bir an yaşanmıştı. Haven Lokantası'nda kahvelerin hesabını ödeme sırasının kimde olduğu kadar önemsiz bir konu üzerinden başlayan bir tartışmaydı bu ana neden olan.

Elbette bir gün dünyamızı dışardan hiçbir yardım almadan da patlatabiliriz. Işık yılı kadar uzak bir noktadan çok önemsiz görünen nedenlerle hem de. Küçük Macellan Bulutu'ndaki Samanyolu'ndan bakıldığında, Rusya'nın İran petrol kaynaklarına el koyup koymadığı, NATO'nun Amerika yapımı seyir füzesini Batı Almanya'ya verip vermeyeceği, beş kahve ve bir o kadar kekin parasını ödeme sırasının kimde olduğu kadar önem taşıyabilir. Belki galaktik bir açıdan bakıldığında tüm bunlar aynı kapıya çıkıyordur.

Her neyse de... Haven için o gerilim dolu süre temmuz ayıyla birlikte sona erdi. O arada kasabadakilerin hemen hepsinin dişleri dökülmüştü. Başka, daha acayip değişimler de başlamıştı. Anderson'ın barakasına giren, yeşil parıltıda bekleyen şeyle bütünleşen yedi kişi bu değişiklikleri hissetmeye on gün önce başlamıştı, ama saklamışlardı.

Değişimlerin doğası göz önünde bulundurulursa belki de akıllıca davranmışlardı.

Hank Buck'ın, Albert "Pis" Barfield'dan intikam alması gerçekten de Haven'daki son çılgınlıktı. Bu yüzden kısa bir açıklamayı hak ediyor.

Hank ve Pis Barfield perşembe geceleri poker oynayan gruptalardı. Joe Paulson da öyle. Poker oyunları 31 Temmuz'dan çok önce sona ermişti. Ama nedeni 'Becka Paulson denilen o kahpenin çıldırıp kocasını kavurması değildi. Artık oynamıyorlardı çünkü birbirinin aklını okuyanların oynadığı pokerde blöf yapılamazdı.

Ama Hank, Pis Barfield'a karşı hâlâ kin duyuyor, onu düşündükçe öfkesi artıyordu. Pis bunca yıl oyunda hile yapmıştı. Çoğu şüphelenmişti bundan. Hank, Kyle Archinbourg'un evinin arka odasındaki o geceyi hatırlıyordu. Yedi yıl önce kadardı. Moss Harlingen'la bilardo oynuyorlardı. Moss, "Kesin hile yapıyor, Hank. Altıncı top cebe," demişti. Çat! Altıncı top bir ipte ilerler gibi yan cebe girdi. "Ama köpek çok usta. Biraz daha yavaş olsa onu yakalayabilirdim."

"Madem öyle düşünüyorsun, oyundayken söylesene."

"Kahretsin! Oyundaki diğer herkes pek bir dürüst ve açıkçası ben onların çoğundan daha iyi bir oyuncuyum. Dokuzuncu top. Köşeye." Çat! "O küçük sümüklüböcek el çabukluğuyla işini yürütüyor. Ama öyle her zaman da değil. Ancak sıkıştığı zamanlarda kâğıt çalıyor. Oyun sonlarında durumuna dikkat ediyor musun? Ne fazla kaybediyor ne de kazanıyor."

Hank buna dikkat etmişti. Ama yine de tüm bu meseleyi Moss'un kafasında kurduğunu düşünüyordu. Moss gerçekten *iyi* bir pokerciydi ve parasını alamadığı insanlara kızıyordu. Ama aradan geçen yıllar boyunca diğerleri de Pis'ten şüphelendiklerini açıklamışlardı. Çoğu oyunu bırakmıştı. Bunlardan bazıları çok da iyi adamlardı. Hank'in birkaç bira içip birkaç tur kart çevirmeyi sevdiği adamlardı. Bunu sessizce, bir mesele çıkarmadan yapmışlardı. Buna Pis Barfield'ın neden olduğunu ima bile

etmemişlerdi. Onun yerine Bangor'daki pazartesi gecesi bovling turnuvasına katıldıklarını ve karılarının haftada iki gece dışarıda olmalarını istemediğini söylemişlerdi. Çalışma saatlerinin değiştiğini ve artık o gece boş olmadıklarını söylemişlerdi. Henüz mayıs ayında olmalarına rağmen kış geldiği için kar küreme araçlarını tamir etmeleri gerektiğini söylemişlerdi.

Hepsi gitmişti ve geride grubun başlangıçta çekirdeğini oluşturan üç dört kişi kalmıştı. Böyle olması durumu daha da kötüleştirmişti. Gidenler hilenin kokusunu almışlardı. Pek sık yıkanmayan Pis Barfield'ın vücudunun kokusunu aldıkları gibi. Hank, Kyle ve Joe gülünç duruma düşmüşlerdi. Yıllar boyunca kazıklanmışlardı.

"Gelişme" hız kazanmış ilerlerken Hank gerçeği kesin olarak öğrendi. Pis alttan kâğıt almakla kalmıyor, kartlara belli belirsiz işaretler de koyuyordu. Bütün bunları İkinci Dünya Savaşı sona erdikten sonra Berlin'de görevlendirildiği yerde, geçirdiği uzun, monoton çalışma saatleri sırasında öğrenmişti. Hank o sıcak ve rutubetli temmuz gecelerinde yatağında yatıyor, baş ağrılarına aldırmadan Pis'i hayal ediyordu. Barfield Almanya'da sevimli bir çiftlikte gömlek ve ayakkabılarını çıkarıp oturmuş, kâğıtlarla prova yapıyor, her zamanki gibi leş gibi kokuyordu. Neşeyle sırıtarak Haven'a döndüğü zaman yolacağı kazları düşünüyordu.

Hank bütün bu hayallere ve baş ağrılarına iki hafta dayandı... Sonra bir gece cevabı buldu. Pis'i bunları öğrendiği yere yollayacaktı. Böyle yapacaktı. Oraya değilse bile *bir yere* yollayacaktı. Bu yer belki elli, belki beş yüz, belki de beş bin ışık yılı ötedeki bir yer olabilirdi. Ya da Hayalet Bölge'de* bir yer. Cehennemin dibi belki. Hank bunu nasıl yapacağını da çok iyi biliyordu. Yatağında doğrulup oturdu ve sırıtmaya başladı. Sonunda baş ağrısı geçmişti.

---

* DC Comics çizgi romanlarındaki kurgusal cezaevi boyutu.

"Görevde öğrenmişmiş, cehennemin dibinde," diye homurdandı. Ama sonra bunun önemli olmadığına karar verdi. Yataktan kalkıp gecenin üçü olmasına rağmen çalışmaya koyuldu.

Fikri bulduktan bir hafta sonra Pis'i buldu. Pis, Cooder'ın marketinin önünde oturuyordu. Bir sandalyede geriye doğru yaslanmış, porno dergisinin resimlerine bakıyordu. Hank, *işte Pis Barfield'ın merakları,* diye düşündü. Çıplak kadın resimlerine bakmak, kumarda hile yapmak ve leş gibi kokmak.

Günlerden pazardı. Hava kapalı ve boğucuydu. Herkes Hank'in, Albert "Pis" Barfield'ın sandalyesinde geriye yaslanmış oturduğu yere doğru yürüdüğünü gördü. Pis botlu ayaklarını marketin merdivenlerine uzatıp ayak ayak üstüne atmıştı. Dergideki kızlara bakıyordu. Havenlılar Hank'in aklında sürekli tekrarlayan o tek düşünceyi de sezdiler.

Cehennemin dibi. Cehennemin dibi. Cehennemin dibi.

Elinde taşıdığı büyük seyyar radyoyu gördüler. Pantolonunun önüne sıkıştırdığı tabancasını gördüler. Hızla geriledilerler.

Pis derginin ortasındaki büyük fotoğrafa dalmış gitmişti. Candi isimli bir kızla doluydu sayfa. (Dergide yazana göre hobileri arasında "denizcilik ve elleri hem çok güçlü hem de çok nazik adamlar" vardı.) Başını kaldırdığında kendi adına işe yarar herhangi bir şey yapmak için çok geç kalmıştı. Hank'in tabancasının boyutlarını görenler, o pazar sabahı uyandığında bile Pis'in çoktan geç kaldığını düşündüler. O akşam yemek sırasında ağızlarını daha fazla yemek sokmak dışında açmadan bunu konuştular.

Pis'in sandalyesi pat diye düştü.

"Hey, Hank! Ne—"

Hank tabancasını çekti. Ordu hizmetinden kalan bir hatıraydı bu silah. O görevini Kore'de yapmıştı. Cehennemin dibinde değil.

"Orada kımıldamadan otur! Yoksa barsaklarını vitrinden toplamak zorunda kalırlar. Seni hilekâr köpek."

"Hank... Hank... Ne..."

Hank elini gömleğinin içine soktu, bir çift Borg kulaklık çıkarıp büyük radyoya taktı. Radyoyu açtı. Sonra da kulaklıkları Pis'e attı.

"Şunları tak bakalım. Şimdi hileyle kurtulmaya çalış da görelim."

"Hank... Lütfen..."

Hank büyük bir içtenlikle, "Geri adım atmayacağım, Pis," dedi. "O kulaklıkları takman için beşe kadar sayacağım. Sonra sana sinüs ameliyatı yapacağım."

Pis, "Tanrım, Hank! Oyunda yirmi beş sentten fazla para sürmüyorduk bile!" diye haykırdı. Yüzünden akan terler haki gömleğini lekeliyordu. Vücudunun kokusu keskin, sirkemsi ve şaşılacak kadar tiksinti vericiydi.

"Bir... İki..."

Pis deli gibi etrafına bakındı. Ama yakınlarda kimse yoktu. Sokak birdenbire boşalıvermişti. Anacaddede ilerleyen tek bir araba bile yoktu. Marketin önüyse çapraz park edilmiş boş arabalarla doluydu. Mutlak bir sessizlik vardı. Bu sessizlikte o da Hank de kulaklıklardan gelen müziği duyabiliyorlardı. Los Lobos kurdun hayatta kalıp kalamayacağını soruyordu.*

Pis çığlık atarak, "En fazla üç kere yirmi beş sent arttırabildiğin, ucuz bir oyundu! Pek hile yapmadım bile! Tanrım! Biri şu adamı durdursun!" dedi.

"Üç..."

Pis son ve gülünç bir meydan okumayla ekledi. "*Kaybetmeye hiç gelemiyor!*"

Hank, "Dört," diyerek tabancasını kaldırdı.

Pis'in gömleği terden iyice ıslanmıştı, siyah gibi duruyordu. Gözleri etrafı tarıyor, bu sırada yeni atılmış bir gübre yığını gibi kokuyordu. Pes edip, "Pekâlâ, pekâlâ, pekâlâ!" diye bağırarak kulaklıkları aldı. "İşte takıyorum. Görüyor musun? Takıyorum!"

---

* Los Lobos grubunun Will the Wolf Survive? (Kurt Hayatta Kalcak Mı?) şarkısı.

Kulaklıkları taktı. Hank silahını indirmeden kaset de çalan radyonun üzerine eğildi. Kaset yerinin altındaki "Play" tuşunun üzerine bir kâğıt yapıştırılmıştı. Bu kâğıdın üzerinde meşum sayılabilecek bir kelime yazılıydı: Gönder.

Hank düğmeye bastı.

Pis çığlık atmaya başladı. Sonra çığlıklar içeriden biri sesini kısıyormuş gibi azaldı. Aynı anda sanki görüntüsünün canlılığı, fiziksel varlığı... *oradalığı* da kısılıyordu. Pis Barfield adeta bir fotoğraf gibi solmaya başladı. Cildi süt gibiydi, ağzı hiç ses çıkarmadan hareket ediyordu.

Arkasında küçük bir parça gerçeklik, iki parçalı bir kapının alt kısmı kadar bir alan, belirdi. Gerçeklik, Haven gerçekliği, sözde hayaletli evlerdeki hileli kitaplıklar gibi, bilinmeyen bir eksende dönmüştü sanki. Pis'in arkasında garip, morumsu siyah bir yer görünüyordu.

Hank'in saçları kulaklarının etrafında uçuşmaya başladı. Gömleğinin yakası susturuculu otomatik silah sesine benzer bir ses çıkarıyordu. Yerdeki çöpler (şeker ambalajları, düzleşmiş sigara paketleri, birkaç Humpty Dumpty patates cipsi paketi) kaldırımı aşıp deliğe doğru uçtular. O neredeyse havasız diğer yere akan hava nehrine çekildiler. Çöplerin bir kısmı Pis'in bacaklarının arasından geçti. Hank bir kısmının da doğrudan bacaklarının *içinden* geçtiğini düşündü.

Sonra aniden, sanki o da marketin önündeki asfaltta duran çöpler kadar hafifmiş gibi Pis de deliğe çekildi. Porno dergisi de sayfaları yarasa kanatları gibi çırpınarak onu izledi. Hank, *şanslısın, bokkafa,* diye düşündü. *Cehennemin dibinde okuyacak bir şeyin var.* Pis'in oturduğu sandalye asfaltta sürüklendi, açılan o kara deliğe takılıp kaldı, yarısı içerde, yarısı dışardaydı. Şimdi Hank'in etrafında müthiş bir rüzgâr esiyordu. Radyonun üzerine eğilerek parmağını "Stop" düğmesine uzattı.

Basmadan hemen önce o yerden gelen hafif ve tiz bir ses duydu. Başını kaldırdı. *Bu Pis'in sesi değil,* diye düşündü.

Ses tekrar duyuldu.

"...hilly..."

Hank kaşlarını çattı. Çocuk sesiydi bu. Tanıdık gibi gelmişti.

"...bitmedi mi? Artık eve gelmek istiyoruuum..."

Cooder'ın vitrini önceki pazar belediye binasındaki patlama yüzünden kırılmıştı. Şimdi cam kırıkları dışarı fırlamış, yüksek sesli, ruhsuz bir çınlamayla Hank'in etrafında uçuşuyordu. Mucizevi bir biçimde ona zarar vermiyorlardı.

"...lütfen, soluk alamıyoruuum..."

Şimdi marketin ön vitrinine piramit şeklinde dizilmiş fasulye konserveleri de Hank'in bir şekilde açtığı o deliğe çekilmeye, o sırada da etrafında uçuşmaya başlamıştı. İki buçuk kilolık çimen gübreleri, beş kiloluk kömürler kaldırımda kuru, kâğıdınkine benzer bir sesle sürükleniyordu.

Hank, *bu deliği kapamalı*, diye düşündüğü anda bu kararını onaylarcasına bir konserve kutusu kafasının arkasına çarptı, havalandı ve o morumsu karanlığa doğru uçtu.

"Hillllyyyyy..."

Hank düğmeye bastı. Delik hemen kayboldu. Araya sıkışan sandalye neredeyse tam köşegenlerinden ikiye bölünürken bir çatırtı duyuldu. Sandalyenin yarısı kaldırımda kaldı, diğer yarısı ortadan kaybolmuştu.

Ellilerin sonundan beri Cooder'ın sahibi olan Alman Randy Kroger, Hank'i yakalayıp kendine çevirdi. "Zararımı karşılıyorsun, Buck," dedi.

"Tabii, Randy, sen nasıl istersen," dedi Hank, sersemce başının arkasında oluşan yumruyu ovuşturarak.

Kroger tuhaf bir şekilde yana eğilmiş yarım sandalyeyi işaret etti. "Sandalyeyi de ödüyorsun," deyip büyük adımlarla dükkânına girdi.

Temmuz ayı işte böyle sona erdi.

5

1 Ağustos Pazartesi

John Leandro sözlerini bitirip birasının kalanını kafasına dikti. David Bright'a, "Ne cevap verecek dersin?" diye sordu.

Bright bir an düşündü. Leandro'yla Bounty Meyhanesi'nde oturuyorlardı. Burası çılgın, gözü yoran dekorasyonuyla bir Bangor barıydı. Sadece iki güzel yanı vardı: Bangor gazetesinin editoryal ofisinin hemen hemen tam karşısındaydı ve pazartesileri Heineken'i bir şişesi bir dolara alabiliyordun.

"Bence ilk olarak hemen Derry'ye gitmeni ve yerel haberlerin geri kalanını bitirmeni söyleyecektir," dedi Bright. "Sonra da psikolojik yardım almayı düşünüp düşünmediğini sorar."

Leandro çok üzüldü. Hali gülünçtü. Henüz yirmi dört yaşındaydı, iki polisin kayboluşu (büyük ihtimalle cinayetti) ve üçüncünün de intiharı haberleriyle o ilgilenmişti. Bu olaylar iştahını açmıştı, artık daha önemli şeylerin peşindeydi. Korkunç bir gece yarısı iki polisin cesedini aramakla karşılaştırınca, herkesin yemek getirip ortak sofra hazırladığı Derry gazileri toplantısı hakkında rapor yazmak pek çekici gelmiyordu. Leandro bu önemli olayların bitmesini istemiyordu. Bright, küçük ahmağa neredeyse acıyordu. Sorun zaten buydu, Leandro tam bir ahmaktı. İnsan yirmi dört yaşındayken ahmak gibi davranabilirdi. Ama Bright, Johnny Leandro'nun kaç yaşında olursa olsun, kırk dördünde... altmış dördünde... hatta o kadar uzun yaşarsa seksen dördünde yine ahmak olacağına emindi.

Seksen dört yaşındaki bir ahmak fikri kısmen muhteşem ve büsbütün korkunçtu. Bright bir bira daha içmeye karar verdi.

Leandro'ya da, "Şaka ediyorum," dedi.

"Yani bu olayla ilgilenmeme izin verecek mi dersin?"

"Sanmam."

"Ama daha şimdi—"

Bright sabırla, "Psikolojik yardım konusunda şaka ediyordum," diye açıkladı.

Bahsettikleri kişi yazı işleri müdürü Peter Reynault'ydu. Bright yazı işleri müdürlerinin Tanrı'yla ortak bir noktası olduğunu uzun yıllar önce öğrenmişti, Johnny Leandro'nun da bunu çok yakında öğreneceğini düşünüyordu. Muhabirler önerebilirdi ama günün sonunda haberi ortadan kaldıran Peter Reynault gibi yazı işleri müdürleriydi.

"Ama—"

"Elinde hiçbir ipucu yok," dedi Bright.

Eğer Bobbi Anderson'ın barakasını ziyaret eden özel grup Leandro'nun şimdi söyleyeceklerini duysaydı, gazetecinin ömrü iyice kısalırdı. Ondan sonra genç adam ya birkaç gün yaşayabilirdi ya da birkaç saat.

Leandro, "İpucu Haven," dedi ve Heineken Dark'ının geri kalanını üç büyük yudumda bitirdi. "Her şey orada başladı. Çocuk Haven'da kayboldu. Kadın Haven'da öldü. Rhodes'la Gabbons Haven'dan dönüyorlardı. Dugan intihar etti. Neden? Çünkü Ruth McCausland'i seviyordu. Ve kadın Havenlıydı."

Bright, "O sevimli büyükbabayı da unutma," diye cevap verdi. "Adam etrafta dolaşıp torununun kaybolmasının bir komplo olduğunu söylüyor. Bıraksan Fu Manchu ve beyaz esirlerden söz edecek."

Leandro dramatik bir tavırla sordu. "O halde Haven'da neler oluyor?"

Bright, "Ah," dedi. "Her şey o sinsi doktorun başının altından çıkıyor." Garson birasını getirdi ama artık canı istemiyordu. Tek istediği buradan kaçmaktı. Sevimli büyükbabadan söz etmesi bir hataydı. Yaşlı adamı düşünürken endişelenmeye başlamıştı. Evet. Ev Hillman'ın kaçığın biri olduğu belliydi. Ama yine de gözlerinde...

"Ne?"

"Dr. Fu Manchu. Nayland Smith'i etrafta görürsen, yüzyılın haberini yaparsın." Bright öne eğilip boğuk bir sesle fısıldadı: "Beyaz esirler. *New York Times*'tan telefon geldiğinde bunu sana kimin söylediğini unutmazsın artık."

"Hiç komik değil, David."

Bright yine, *seksen dördünde bir piç kurusu*, diye düşündü. *Tanrım!*

Sonra da Leandro'ya, "Pekâlâ," dedi. "Şuna ne dersin? Küçük yeşil adamlar geldi. Dünyayı işgale başladılar bile. Ama kimsenin bundan haberi yok. Ve... TA TAM! *Kimse Genç Gazeteciye İnanmıyordu! Nefesinizi kesecek bu heyecanlı destanda Robert Redford, John Leandro rolünü oynuyor...*"

Barmen dolaşıp yanlarına geldi. "Hesabı kapatmak ister misiniz?"

Leandro ayağa kalktı. Yüzü donmuş gibiydi. Bara üç dolar bıraktı. "Espri anlayışın yeniyetmelerinkinden farksız, David."

Bright dalgın dalgın mırıldandı. "Ya şuna ne dersin? Bu işe hem Fu Manchu hem de uzaydan gelen yeşil adamlar karışmış. Cehennemde yapılan bir anlaşma! Ve bunu senden başka hiç kimse bilmiyor, Johnny. *Klaatu barada nikto*!"

Leandro, "Reynault bu olaylarla ilgilenmemi ister izin versin ister vermesin," dedi. "Bana vız gelir." Bright onu fazla zorlamış olabileceğini düşündü. Piç kurusu öfkelenmişti. "İznim gelecek cuma başlıyor. Kalkıp Haven'a gidebilirim. Olaylarla iznim sırasında ilgilenirim."

Bright heyecanla, "Tabii ya," diye cevap verdi. Artık çocuğun yakasını bırakması gerektiğini biliyordu. Biraz daha üstüne giderse Leandro onu yumruklayacaktı. Ama piç kurusu çanak tutuyordu. "Tabii öyle yapmalısın! Tek başına bir kahraman gibi çabalamazsan Redford bu rolü kabul etmez. Yalnız Kurt! *Klaatu barada nikto*! Vay vay vay! Haven'a giderken özel saatini takmayı unutma ama."

"Ne saati?" diye sordu Leandro, yüzünde hâlâ öfkeli bir ifade vardı. Kızgınlığı ortadaydı, buna rağmen duruşunu hiç bozmuyordu.

"Hani şu sadece Süpermen'in duyduğu ses dalgalarını gönderen saat. İşaret vermek için," dedi Bright, kendi saatiyle göstermeye çalışarak (ve bu sırada bir dünya birayı kucağına dökerek). "Şöyle ses çıkarıyor hani. Zzzzz—"

"Peter Reynault'nun ne düşündüğü umurumda değil. Senin aptalca şakaların da öyle," dedi Leandro. İkiniz de büyük bir sürprizle karşılaşabilirsiniz."

Kapıya doğru ilerlemeye başladı, sonra döndü.

"Ha, aklıma gelmişken... Sen hayal gücü yoksunu, alaycı köpeğin tekisin!" Johnny Leandro bu veda konuşmasının ardından arkasını döndü ve gösterişli adımlarla dışarı çıktı.

Bright bardağını barmene doğru kaldırdı. "Alaycı köpeklerin şerefine içelim. Hayal gücümüz yoktur ama piç kurularına karşı dayanıklıyız."

"Siz nasıl derseniz," dedi barmen. Olup olabilecek her şeyi gördüğünü düşünüyordu ama... Haven'da hiç barmenlik yapmamıştı.

6

2 Ağustos Salı

Altı kişi o gün akşama doğru Newt Berringer'ın bürosunda buluştular. Saat beşe geliyordu. Oysa belediye binasının saatine göre saat üçü beş geçiyordu. Kule gerçek gibi görünüyordu ama bir kuş kolaylıkla uçarak içinden geçebilirdi. Tabii Haven'da kuş kalmış olsaydı. Bu altı kişinin hepsi de Bobbi'nin barakasında bir süre kalmıştı. Gruba en son Adley McKeen katılmıştı. Gruptaki diğer kişiler Newt, Dick Allison, Kyle, Hazel ve Frank Spruce'tu.

Gruptakiler sessizce, görüşülmesi gereken birkaç meseleyi konuştular.

Frank Spruce, Bobbi'nin nasıl olduğunu sordu.

Newt, hâlâ yaşadığını söyledi; daha fazlasını kimse bilmiyordu. Barakadan çıkabilirdi. Ama büyük ihtimalle çıkmayacaktı. İki türlü de bir şey olduğunda bunu bileceklerdi.

Ondan sonra konu Hank Buck'ın bir gün önce yaptıklarından açıldı. Hank'in diğer dünyadan geldiğini söylediği sesten söz ettiler. Hiçbiri pek sevilmeyen rahmetli Pis Barfield için pek endişelenmemişti. Ceza suça uygundu ya da belki biraz fazla ağırdı. İki türlü de fark etmezdi. Olan olmuştu. Yaptıklarının karşılığında Hank'in başına hiçbir şey gelmemişti. Randy Kroger'a kendisinin var ettiği deliğe sürüklenen eşyalar için bir çek yazmıştı. Kroger Bangor'daki bankayı arayıp çeki kontrol ettirmişti. Çekte bir sorun yoktu, Kroger'ın da umurunda olan tek şey buydu.

İsteseler de Hank hakkında yapabilecekleri pek bir şey yoktu. Kasabain tek hapishanesi belediye binasının bodrumundaydı. Ruth hafta sonu sarhoşlarını bu dönüştürülmüş depoya tıkardı. Ama burası Hank Buck'ı on dakika kadar tutabilirdi. Güçlüce on dört yaşında biri bile aradan kolayca kaçabilirdi. Hank'i şehir hapishanesine de gönderemezlerdi. Suçu bayağı *tuhaf* görünürdü. Ellerindeki alternatifler basitti. Ya onu rahat bırakacaklardı ya da Altair-4'e postalayacaklardı. Neyse ki Hank'in aklını ve isteklerini yakından izleyebiliyorlardı. Öfke ve sersemliğinin, tüm kasabada olduğu gibi, dağılmaya başladığını gördüler. Tekrar bunun gibi radikal bir şey yapma eğiliminde değildi. Bu yüzden dönüştürülmüş radyosunu elinden aldılar, başka bir radyo yapmamasını istediler ve onları daha çok endişelendiren bir meseleye odaklandılar... duyduğunu iddia ettiği sese.

Frank Spruce, *konuşan gerçekten David Brown'dı*, dedi. *Bundan kuşkusu olan var mı?*

Kimsenin kuşkusu yoktu.

David Brown Altair-4'teydi.

Kimse Altair-4'ün *nerede* olduğunu, *ne* olduğunu bilmiyordu. Aldırdıkları da yoktu. Bu ad eski bir filmden geliyordu. Bir tekerlemeden gelen Kapıya Vuran Tommy'ler adı kadar anlamsızdı. Önemli olan Altair-4'ün bir tür kozmik ambar olmasıydı, ki bu bile önemli değildi. Türlü şey saklanıyordu orada. Hank de Pis'i oraya göndermişti ama önce o pis kokulu köpeği yarım yamalak bir moleküllerine ayırma işleminden geçirmişti.

David Brown'ın başına böyle bir şey gelmiş olamazdı.

Uzun, düşünceli bir sessizlik oldu.

(*evet, büyük ihtimalle öyle oldu*)

Bu düşünce tek bir kişiye ait değildi. Grupça ortaya konmuş, ortak, kendi içinde tam bir düşünceydi.

(*ama neden, neden umursayalım?*)

Hepsi birbirlerine bakıyorlardı. Duygusuzca. Bazı şeyleri *hissedebiliyorlardı* ama böyle önemsiz konularda değil.

Hazel kayıtsızca, *çocuğu geri getirelim,* dedi. *Bryant'la Marie sevinir. Ruth da. Böyle olmasını isterdi. Bildiğiniz gibi hepimiz onu severdik.* Bu düşüncesinde, arkadaşına oğlu uslu durduğu için ona bir içecek almasını öneren bir kadının tavrı vardı.

Adley, *hayır,* diye karşılık verdi. Hepsi dönüp ona baktılar. Konuşmaya ilk kez katılıyordu. Utandı ama yine de sözlerini sürdürdü. *Eyaletteki bütün gazete ve televizyon kanallarından muhabirler, bu 'mucize dönüş'ün ayrıntılarını öğrenmek için buraya doluşur. Artık çocuğun öldüğünü sanıyorlar. Dört yaşında ve kaybolalı iki hafta oldu. David şimdi ortaya çıkarsa kıyamet kopar.*

Diğerleri başlarını salladılar.

Newt ekledi. *Ya çocuk ne der? Ona nerede olduğunu sordukları zaman ne söyler?*

Hazel, *hafızasını silebiliriz,* dedi. *Bunu yapmak çok kolay. Basın da David'in bu şartlar altında hafıza kaybına uğramasını normal karşılar.*

(*evet ama asıl sorun bu değil!*)

Yine bütün kafalar bir tek ses halinde konuşuyordu. Tuhaf bir kelime ve görsel birleşimiyle anlaşıyorlardı. Artık işler fazla ilerle-

mişti. Kasabaya yoldan gelip geçenler dışında *hiç kimsenin* girmesine izin veremezlerdi. Hatta yoldan geçenlerin çoğu da sahte yol çalışması ya da yan yol tabelalarıyla kasabadan uzaklaştırılıyordu. İstedikleri en son şeyse bir grup muhabir ve televizyon ekibinin Haven'a gelmesiydi. Saat kulesi kamera görüntülerinde görünmeyecekti. O sadece bir akıl oyunuydu, bir halüsinasyondan daha fazlası değildi. Hayır, her şey göz önünde bulundurulduğunda David Brown'ın bir süre daha orada kalması doğru olacaktı. Altair-4 konusunda fazla bilgileri yoktu. Ama orada zamanın dünyadakinden farklı hızda aktığını biliyorlardı. Yeryüzü güneşten koptuğundan beri Altair-4'te sadece bir yıl geçmişti. Yani David Brown oraya daha yeni gitmiş sayılırdı. Tabii çocuk o gezegende ölebilirdi. Acayip mikroplar vücuduna yayılabilirdi. Altair-4'teki garip bir fare çocuğu yiyebilirdi. Ya da David geçirdiği şok yüzünden ölebilirdi. Ama büyük ihtimalle ölmezdi, ölse bile bunun pek de bir önemi yoktu.

Kyle, *bana çocuk bir işe yarayacakmış gibi geliyor,* dedi.

(*nasıl?*)

Dikkat dağıtacak.

(*ne demek istiyorsun?*)

Kyle da ne demek istediğini pek bilmiyordu. Sadece bir histi. Ruth daha önce o lanet patlayan bebekleriyle herkesin dikkatini Haven'a çekmeye çalışmış ve beklenenden çok daha iyi bir sonuç almıştı. Dikkatler yine Haven'a çevrilirse David Brown'ı geri getirip başka bir yerde ortaya çıkarabilirlerdi. Bunu düzgün bir şekilde yapabilirlerse biraz daha zaman kazanırlardı. Zaman her daim problemdi. "Gelişmek" için zamana ihtiyaç vardı.

Kyle bu fikirlerini karmakarışık sundu ama düşüncesinin akışını takip edenler başlarını salladılar. Evet, David Brown'ı bir süre daha sahneye çıkarmayıp kuliste bekletmeleri iyi olacaktı.

(*bunu Marie'ye belli etmeyin... o henüz "gelişme" konusunda fazla ilerlemedi... bu gerçeği bir süre daha Marie'den gizlemelisiniz...*)

Altısı birden etraflarına bakındılar. Gözleri irileşmişti. Bu bitkin ama berrak ses Bobbi Anderson'ındı.

Hazel oturduğu yerden yarı kalkarak, *Bobbi*, diye bağırdı. *Bobbi, iyi misin? Nasılsın?*

Ama cevap alamadı.

Anderson bağlantıyı kesmişti. Havada onun varlığına dair bir his bile kalmamıştı. Dikkatle birbirilerine baktılar. Bu düşüncenin diğerlerinde yarattığı etkileri gözlemleyip konuşanın Bobbi olduğunu kesinleştirdiler. Her biri şunu biliyordu: Bunu yalnızken duysalar ve başkasının onayı olmasa Bobbi'nin sesini inanılmaz güçlü bir halüsinasyon sayıp bir kenara atarlardı.

Dick Allison öfkeyle, *bunu Marie'den nasıl saklayacağız*, diye sordu. *Kimse kimseden bir şey gizleyemiyor ki!*

Newt, *pekâlâ saklarız*, dedi. *Düşüncelerimizi biraz bulanıklaştırabiliriz. Bu konuda henüz usta değiliz ama olsun. Düşüncelerimizi kolay anlaşılamayacak bir hale sokabiliriz. Çünkü...*

(çünkü barakaya girdik...)

(oradaydık)

(barakadaydık)

(Bobbi'nin barakasında...)

(Bobbi'nin barakasında kulaklıkları taktık...)

("gelişmek" için yedik-yedik-yedik!)

Hepsi de usulca içlerini çektiler.

Adley McKeen, *oraya dönmemiz gerekecek, değil mi*, diye sordu.

Kyle, "Evet," dedi. "Gerekecek."

Tüm toplantı boyunca ilk kez birisi yüksek sesle konuştu ve böylece toplantı sona erdi.

7

3 Ağustos Çarşamba

Andy Bozeman üç hafta öncesine kadar Haven'ın tek emlakçısıydı. Üç hafta önce ofisini kapatmıştı. Akıl okumanın çabucak alışılan bir şey olduğunu fark etmişti. Ne kadar hızlı alıştığının

ya da bu yeteneğine ne kadar bağlandığının farkında değildi. Ta ki Bobbi'nin çiftliğine gidip ayyaşa göz kulak olma sırası ona gelene dek.

Sorunun büyük bir parçası gemiye bu kadar yakın olmalarıydı. Enders ve Tremain'le konuştuktan sonra bunun bir problem olacağını anlamıştı. Dünyadaki en büyük güç kaynağının yanında durmak gibiydi. Tuhaf gücünün bitmeyen girdap ve akımları, çığlıklar atarak esen kum fırtınaları gibi üzerinde geziniyordu. Bazen aklına çok büyük fikirler uçarcasına geliyor ve yaptığı şeye odaklanmasını imkânsız kılıyordu. Bazen de tam tersi oluyordu: Düşünceleri ultraviyole ışınların patlamasıyla kesilen mikrodalga akımı gibi tamamen dağılıyordu. Ama asıl mesele geminin fiziksel varlığıydı. Rüyadan fırlamış bir şey gibi öylece duruyordu. Canlandırıcı, büyüleyici, korkutucu, harika bir şeydi. Bozeman İsraillilerin Ahit Sandığı'nı çöl boyunca taşırken nasıl hissetmiş olabileceğini artık anladığını düşünüyordu. Rahip Goohringer vaazlarından birinde bir adamın sırf tüm bu yaygaraya neden olan şeyi görmek için başını sandığa sokmaya cesaret ettiğini ve o anda küt diye gittiğini anlatmıştı.

Çünkü sandıkta Tanrı vardı.

Bu gemide de bir çeşit Tanrı olabilir, diye düşündü Andy. Tanrı artık içinde değilse bile bir kalıntı bırakmıştı... kendinden bir parçasını... bunu düşünmek elindeki işe odaklanmanı zorlaştırıyordu.

Bir de Gardener'ın kafasının huzursuz eden boşluğu vardı. Bu durum açık olduğu sanılan bir kapıya çarpmaya benziyordu. Adama kafanın içinden, *şunu versene,* diye bağırıyordun ama o hiç tepki göstermiyor, yaptığı işe devam ediyordu.

Hiç... tepki vermiyordu. Ona uymaya çalışıyor, düşüncelerinin akışına karışmaya çalışıyordun ama olmuyordu. Kimin konuştuğuna bakmak için paralel bir telefon hattını açıp kimsenin konuşmadığını görmek gibiydi. Kimse yoktu. Ölü bir hattı.

Ardiyenin iç duvarına sabitlenmiş telsizden ses geldi. Telsizin kablosu çamurlu, engebeli yoldan geçiyor, geminin yükseldiği hendeğe giriyordu.

Bozeman *konuşmak* için anahtarı açtı. "Buradayım."

"Yerleştirdim," dedi Gardener. "Çek beni." Sesi çok ama çok yorgun geliyordu. *Dün gece bir güzel sarhoş oldu herhalde*, diye düşündü Bozeman. Gece yarısı civarı arka verandadan duyduğu kusma seslerinden yola çıkarak bu karara varmıştı. Ayrıca bu sabah Gardener'ın odasına göz attığında yastığında kan görmüştü.

"Tamamdır." Enders'a denk gelen öfke nöbeti hepsine Gardener yukarı çıkmak istediğinde boşa zaman harcamamaları gerektiğini öğretmişti.

Vincin yanına gidip kolu çevirmeye başladı. Bunu elinle yapmak zorunda kalmak çok can sıkıcı bir şeydi ama yine geçici bir pil eksikliği yaşıyorlardı. Bir hafta sonra buradaki her şey saat gibi tıkır tıkır çalışacaktı. Ama Bozeman bunu görmek için burada olacağından emin değildi. Geminin yakınlarında olmak çok yorucuydu. Gardener'ın yanında olmak da farklı bir anlamda çok yorucuydu. Tetiği hafif dolu bir silahın yanında durmak gibiydi. Zavallı John Enders'ı boşluğuna getirip nasıl da yumruklamıştı. John yumruk atacağını anlamamıştı çünkü Gardener fazlasıyla *sinir bozucu* bir boşluktu. Arada sırada bir parça ya da tam bir düşünce baloncuğu aklının yüzeyinde beliriyordu. Bir gazete manşeti gibiydi. Ama o kadar. Hem belki de Enders yumruğu hak etmişti. Bozeman da bir çukurun dibinde, yanında o patlayan radyolardan biriyle sıkışıp kalmaktan pek hoşlanmazdı. Ama *mesele* bu değildi. Mesele Johnny'nin yumruk atacağını anlamamasıydı. Gardener istediği zaman, istediği şeyi yapabilirdi ve kimse onu durduramazdı. Çünkü *kimse* bunu önceden bilemezdi.

Andy Bozeman bazen, *keşke Bobbi ölse*, diye düşünüyordu. O zaman bu ayyaşı ortadan kaldırıverirlerdi. Kazıda sadece Havenlıların çalışması zor olurdu. Evet, iş yavaş ilerlerdi. Ama buna değerdi.

Bu herifin insanı gafil avlayabilmesi çok boktan bir durumdu, *sinir bozucuydu.*

Mesela bu sabah olanlar... İkisi kahve molası vermişlerdi. Bozeman bir ağaç kütüğünün üzerine yerleşmiş, termosundan buzlu kahve içiyor, fıstık ezmeli küçük sandviçlerden yiyordu. Aslında güzel havalarda bile sıcak kahveyi soğuğa tercih ederdi. Ama dişleri döküldüğünden beri sıcak içeceklerden rahatsız oluyordu.

Gardener pis bir muşambanın üzerine yogi gibi bağdaş kurup oturmuştu. Elma yiyor, bira içiyordu. Bozeman herhangi bir insanın birayla elmayı nasıl beraber yiyebileceğini anlayamıyordu. Hele ki sabahleyin. Ama Gardener bunu yapıyordu işte. Bozeman oturduğu yerden onun sol kaşının biraz üstündeki yara izini görebiliyordu.

Çelik plaka bunun altında olmalı...

Gardener başını çevirmiş, Bozeman'ı kendisine bakarken yakalamıştı. Bozeman kıpkırmızı kesildi. Ayyaşın bağırıp çağıracağını sanıyordu. Johnny Enders'ı aptal yerine koyup yumruklayacağı gibi onu da yumruklamaya çalışacak mı, merak ediyordu. *Bunu denerse,* diye düşündü Bozeman, ellerini yumruk yaparak, *beni aptal yerine koyamayacağını anlayacak.*

Ama Gardener onun yerine, iyice duyulabilen berrak bir sesle konuşmaya başlamıştı. Dudaklarında küçük, alaycı bir gülümseme vardı. Bozeman biraz sonra adamın sadece *konuşmadığını,* ezberden *alıntı yaptığını* fark etmişti. Adam ormanın içinde pis bir muşambaya bağdaş kurup oturmuştu. Akşamdan kalmalığı üzerinden akıyordu. Toprağa gömülü geminin parlak yüzeyi yansıyıp ışığını yanağına vuruyordu. Ama o oturmuş, ilkokul çocuğu gibi ezberden alıntı yapıyordu. Bu adam dengesizin tekiydi. Bozeman bunu dünyaya ilan edebilirdi. Bütün kalbiyle Gardener'ın ölmesini istiyordu.

"'Tom yüzünde isteksiz bir ifadeyle fırçayı verdi. Aslında içten içe sabırsızlanıyordu da,'" dedi Gardener. Gözleri yarı kapalıydı. Yüzünü ılık sabah güneşine dönmüştü. O küçük gü-

lümseme dudaklarını terk etmiyordu. "'Eski buharlı gemi *Büyük Missouri* güneşte çalışır ve terlerken emekliye ayrılan ressam yakındaki gölgelikte duran fıçının üstüne oturdu. Ayaklarını sallayıp elmasını yiyerek, kandıracağı diğer iyi niyetli insanları düşündü.'"

"Ne-" diye başladı Andy. Ama gülümsemesi yüzüne yayılıp bir o kadar alaycı bir sırıtmaya dönüşen Gardener onun sözünü kesti.

"'Bir sürü çocuk vardı etrafta, kısa süre içinde Tom'un etrafını sardılar. İlkin Tom'la alay ettiler, ama sonra onlar da kalıp tahta çiti boyadılar. Ben Rogers iyice yorulduğu sırada Tom bir fırsatını bulup yeni onarılmış bir uçurtma karşılığında sırayı Billy Fisher'a sattı. O da yorulunca Johnny Miller ölü bir fare ve bunu ucunda sallandırabilmek için bir parça sicim karşılığında işi aldı...'"

Gardener birasının kalanını içti, geğirdi ve gerindi.

"Sen bana hiç ölü bir fare ve onu ucunda sallandırabilmem için sicim getirmedin ama artık bir telsizim var, Bozie. Sanırım bu da bir başlangıç sayılır, ha?"

"Neden bahsettiğini anlamadım," dedi Bozeman. Üniversiteye iki yıl gidebilmişti, işletme okuyordu, sonra bırakıp çalışmak zorunda kalmıştı. Babasının kalp rahatsızlığı ve kronik yüksek tansiyonu vardı. Bu adam gibi kibirli tipler onu geriyor ve sinirlendiriyordu. Sıradan insanları küçük görüyorlardı. Sanki uzun yıllar önce ölen birinin yazdığı bir şeyleri ezbere okuyabilmek onun bokunu diğerlerininkinden daha güzel kokutacaktı.

Gardener, "Önemli değil," dedi. "*Tom Sawyer*'ın ikinci bölümünden bir kısım. Bobbi Utica'da küçük bir kızken Çocukların Gösterisi diye bir şey varmış. Ezber yarışmasıymış. Bobbi katılmak istememiş ama ablası Anne girmesi gerektiğini, onun için iyi olacağını falan düşünmüş. Ablası Anne bir şeye karar verdi mi *kaçışı yoktur*, dostum. Anne o zamanlar çetin cevizmiş, Bozie, hâlâ da öyle. En azından öyle olduğunu sanıyorum. Onu uzun

süredir görmedim, görmek de istemiyorum. Ama bence hâlâ öyle olduğunu söyleyebiliriz. Onun gibi insanlar pek değişmez."

Andy, "Bana 'Bozie' deme," dedi. Tehdit edici bir tavır takınmaya çalışmıştı. "Hoşuma gitmiyor."

"Bobbi üniversitenin birinci sınıfında, *Tom Sawyer*'dan bir bölüm okumaya çalışırken donup kalmasıyla ilgili bir kompozisyon yazdı. Gülmekten ölecektim." Gardener ayağa kalkıp Andy'ye doğru ilerledi. Bu hareket eski emlakçı Andy'yi endişelendirmişti. "Ertesi gün dersten sonra yanına gidip 'Çiti Boyamak'ı hâlâ hatırlayıp hatırlamadığını sordum. Hatırlıyordu. Şaşırmamıştım. Asla unutmadığın şeyler vardır. Abla ya da annenin seni zorla korku filmine benzer bir etkinliğe sürüklemesi gibi. Onca insanın önünde dururken ezberlediğin şeyi unutabilirsin. Oysa başka zaman, ölüm döşeğinde bile ezbere okuyabilirsin."

"Eh... artık işin başına dönelim," dedi Andy.

"Dört cümle falan okumasını bekledim, sonra ben de okumaya başladım. Çenesi resmen düştü. Sonra sırıtmaya başladı, ikimiz beraber ezbere okuduk, kelimesi kelimesine. Tuhaf bir yanı yok aslında. Bobbi ve ben, ikimiz de utangaç çocuklardık. Onun ablası onun mağarasının önündeki ejderhaydı, annem de benim mağaramın önündeki. Bu tip insanlar genelde tuhaf bir fikre kapılıyorlar: Utangaç bir çocuğu düzeltmenin yolunun, onu en çok korkutan duruma sokmak olduğunu düşünüyorlar. Şu Çocukların Gösterisi gibi. İkimizin de çit boyama kısmını ezberlemesi bile tesadüf sayılmaz. Ondan daha çok ezberlenen tek pasaj 'Gammaz Yürek'ti."

Gardener derin bir nefes alıp bağırmaya başladı:

"'Alçaklar! Daha fazla numara yapmayın! Döşemeleri kaldırın! Burada! Burada! Bu onun lanet kalbinin sesi!'"

Andy küçük bir çığlık atmıştı. Termosunu düşürmüş, yarım fincan kadar buzlu kahve dökülüp pantolonunun ağ kısmını lekelemişti.

"Ah be Bozie," dedi Gardener konuşmanın arasında. "O polyester şeyden çıkaramazsın da.

"Bobbi'yle benim aramdaki tek fark benim donmamamdı," dedi Gardener. "Hatta ikinciliği aldım. Ama bu, kalabalığın önünde konuşma korkumdan kurtulmamı sağlamadı... daha da kötü oldu hatta. Ne zaman şiir okumak için bir grubun önünde dursam bütün o aç gözlere bakıyorum... 'Çiti Boyamak'ı düşünüyorum. Bobbi'yi de düşünüyorum. Bazen bu, etkinliği atlatmama yetiyor. Her neyse. Bizim arkadaş olmamızı sağladı."

"Tüm bunların bizim işimizi bitirmemizle ne ilgisi var, anlamadım!" diye bağırdı Andy ona hiç uymayan, korkutucu bir sesle. Ama kalbi delicesine atıyordu. Gardener bağırdığında bir an adamın delirdiğine inanmıştı.

"Bununla çit boyamak arasındaki alakayı göremiyor musun?" diye sordu Gardener ve kahkaha attı. "Körsün herhalde, Bozie."

Tam kırk beş derecelik açıyla eğilmiş gemiyi işaret etti. Koca hendekten gökyüzüne doğru yükselen gemiyi.

"Biz boyamak yerine kazıyoruz. Ama bu işin özünü değiştirmiyor. Bobby Tremain ve John Enders yanımda iki gün dayanamadı. Sen de yarın tekrar gelebilirsen şu ayağındaki botları yerim. Sorun şu ki ben çalışıp çabalıyorum ama kimse beni ödüllendirmiyor. Yarın kim gelecekse söyle, ölü bir fare ve onu ucunda sallandırabileceğim bir sicim istiyorum, Bozie... ya da en azından birkaç bilye." Gardener hendeğe doğru giderken yarı yolda durdu. Dönüp Andy'ye baktı. Bu omuzları düşük, biçimsiz suratlı, iri adamın düşüncelerini okuyamamak Bozeman'ı o ana kadar hiç böylesine rahatsız etmemişti.

Gardener pek hafif bir sesle ekledi. O kadar ki Andy zor duydu. "En iyisi Bobbi'yi yarın buraya getir, Bozie. Yeni ve Geliştirilmiş Bobbi'nin *Tom Sawyer*'dan 'Çiti Boyamak'ı hâlâ hatırlayıp hatırlamadığını öğrenmek istiyorum."

Sonra tek kelime etmeden ipe gitti ve Andy'nin onu aşağı indirmesini bekledi.

Tüm bu olanlar acayip değilse Andy neye acayip denirdi, bilmiyordu. Vince doğru giderken bunun Gardener'ın henüz ilk

birası olduğunu düşündü. *Öğlen yemeğinde beş altı tane daha içecek, sonra iyice delirecek.*

Gardener şimdi tekrar hendeğin başında belirmişti, havada sallanıyordu. Andy'nin içinden vinci serbest bırakmak geliyordu. Bütün sorunu ortadan kaldırmak.

Ama bunu yapamazdı. Gardener, Bobbi Anderson'ındı. Bobbi ölene ya da barakadan çıkana kadar her şey aynı seyrinde devam etmeliydi.

"Hadi, Bozie. Taşlardan bazısı çok uzağa uçuyor." Gardener ardiyeye doğru yürümeye başladı. Andy ona uymaya çalışarak hızla peşine düştü.

"Sana bana 'Bozie' demenden hoşlanmadığımı söyledim."

Gardener garip, ifadesiz bir suratla ona baktı. "Biliyorum."

Ardiyenin arkasına geçtiler. Üç dakika kadar sonra o gürültülü, cansız gürlemeler duyuldu, taşlar her yeri sallayarak hendekten dışarı taştı. Her tarafa saçılan kaya parçaları gökyüzüne yükselip aşağı indi. Boğuk çınlama ve gümlemelerle peş peşe geminin üstüne düştüler.

"Eh, hadi—" diye konuşmaya başladı Bozeman.

Gardener birden onun kolunu tuttu. Başını yana eğmişti, tetikte bekliyordu, gözleri koyulaşmış ve canlanmıştı. "Şşş!"

Andy silkinerek onun elinden kurtuldu. "Kahretsin! Neyin var senin?"

"Duymuyor musun?"

"Ben hiçbir şey—" Sonra birdenbire duydu.

Çukurdan ıslığa benzer bir ses geliyordu. Sanki aşağıda dev bir çaydanlık kaynıyordu. Giderek de artıyordu. Andy birdenbire delice bir heyecana kapıldı. Ama içinde dehşet de vardı.

"Onlar!" diye fısıldayarak Gardener'a döndü. Gözleri fincan gibiydi şimdi. Tükürükle ıslanmış dudakları titriyordu. "Ölmemişler. Dinamitlerle onları uyandırdık... *gemiden çıkıyorlar.*"

Gardener hiç etkilenmemişti. "Ah, evet, İsa'nın ikinci gelişi bu."

Ses daha da yükseldi. Bir gürültü daha oldu. Bu seferki bir patlama değildi. Ağır bir şey yuvarlanmıştı. Bir dakika sonra bir şey daha yuvarlandı. Bu Andy'ydi. Bacaklarının gücü kesilen adam dizlerinin üstüne düşmüştü.

Salyaları akarak, "*Onlar... Onlar... Onlar...*" diye tekrarlıyordu.

Gardener onu koltuklarından tutarak ayağa kaldırdı. Andy'nin koltuk altları sıcak ve ıslak olduğu için yüzünü buruşturdu.

"Kapıya Vuran Tommy'ler değil onlar. Bu su sesi."

"Ha?" Bozeman ona anlamadan sersem sersem baktı.

Gardener, "Su!" diye bağırarak onu sarstı. "Artık yüzme havuzumuz var, Bozie!"

"Ne—"

Ses birdenbire yumuşak, devamlı bir çağlayan sesine dönüştü. Su hendekten gittikçe genişleyen bir kütle halinde fışkırdı. Bu dümdüz fışkıran bir su değildi, sanki dev bir çocuk parmağını dev bir musluğa bastırmış suyun her yana sıçramasını izliyordu. Hendeğin dibinde su birkaç çatlaktan aynı anda aynı yöne doğru fışkırıyordu.

Andy bitkin bir sesle, "Su mu?" diye sordu. Bu fikri kavrayamıyordu.

Gardener cevap vermedi. Sular fışkırırken gökkuşakları oluşuyor, uzay gemisinin pürüzsüz yüzeyine sıçrayan su ardında damlacıklar bırakarak aşağı kayıyordu. Gardener izlerken bu damlacıklar da etrafa sıçramaya başladı. Sıcak yağ kızartılan bir tavaya düşen suyun sıçraması gibiydi. Ama bu sıçramalar rasgele değildi. Damlalar geminin yüzeyine, dünyanın boylamları gibi sıralanan, güç hatlarına uyarak diziliyordu.

Görebiliyorum, diye düşündü Gardener. *O damlalarda geminin yüzeyinden yayılan gücü görebiliyorum. Tanrım—*

Bir gürültü daha oldu. Gardener'a yer ayağının altında biraz aşağı inmiş gibi geldi. Aşağıda sular dinamitlerin başlattığı işi tamamlıyor, çatlak ve delikleri genişletiyor, kayaları parçalıyordu. Daha çok su, daha kolay akıyordu artık. Havaya fışkıran sular dindi. Son bir gökkuşağı havada dalgalandı ve kayboldu.

Gardener kayalar gevşerken yüzyıllar boyunca hapsedilen geminin oynadığını gördü. O kadar hafif oynamıştı ki pekâlâ hayal gücünün bir eseri olabilirdi. Ama değildi. O kısa anda geminin yerden çıkarken nasıl görüneceğini anladı. Sanki yerde ağır ağır dalgalanan gölgesini görebiliyor, anakayaya sürten yüzeyinin tüyler ürpertici iniltisini duyabiliyordu. Sanki gemi gökyüzüne yükselirken Haven'daki herkesin bu tarafa baktığını hissedebiliyordu. Sıcak, parıldayan, devasa bir gümüş para bin yıl sonra ilk kez yatay pozisyona geçiyordu. Gökyüzünde sessizce süzülüyor, özgürce uçuyordu...

Bunu nasıl da isterdi! Doğru ya da yanlış, bunu ölümüne istiyordu.

Gardener bunları kafasından atmaya çalışarak başını sertçe salladı.

Andy'ye, "Haydi," dedi. "Bir bakalım."

Onu beklemeden çukurun kenarına yaklaştı. İçine baktı. Hızla akan suyun sesini duyabiliyordu ama görmesi zordu. Gece çalışırken kullandıkları projektörlerden birini ipteki platforma bağladı ve ipi üç metre kadar aşağı salladı. Bu yetmişti bile. Bir üç metre daha indirse ışık suyun içine girecekti. Bir göl ortaya çıkarmışlardı. Şaka falan değildi. Hendek hızla doluyordu.

Andy bir dakika sonra ona katıldı. Yüzünde perişan bir ifade vardı. "Bu kadar çalışma boşa gitti!" diye söylendi.

"Tramplen getirdin mi, Bozie? Perşembe ya da cumaları yüzme beda—"

Andy Bozeman ona avaz avaz bağırdı. "Kes sesini! Senden nefret ediyorum!"

Deli bir histeri Gardener'ı ele geçirdi. Sendeleyerek gerileyip bir kütüğün üzerine çöktü. Acaba o lanet olasıca şey bunca yıldır sular altında mıydı? Sulardan biraz zarar görmüş uçan daire ne kadar ederdi? Gülmeye başladı. Andy Bozeman yanına gelip onu bir yumrukta yere devirdiği zaman da susmadı. Jim Gardener gülmesine engel olamıyordu.

8

4 Ağustos Perşembe

Saat dokuza çeyrek vardı ve hâlâ hiç kimse gelmemişti. Gardener, *belki de vazgeçtiler,* diye düşündü. Bobbi'nin sallanan sandalyesine oturmuş ihtimalleri düşünüyordu. Yüzündeki şiş çürüğe dokundu. Bozeman'ın yumruğu neden olmuştu buna.

Gece yarısından sonra yine bir grup, Archinbourg'un Cadillac'ıyla çiftliğe gelmişti. Hemen hemen aynı kişilerdi. *Bir Gece Yarısı Baraka Partisi daha.* Gardener dirseğinde doğrulmuş ve misafir odası penceresinden onları izlemişti. *Acaba partiye cips ve sosu kim getiriyor?* Cadillac'ın ön tarafında toplanmış gölgelerden ibaretlerdi. Orada bir an durdular, sonra barakaya girdiler. Kapıyı açtıklarında o acımasızcasına parlak ışık bir sel gibi yayılıp bütün bahçeyi aydınlattı. Misafir odasında bile hastalıklı bir radyum parıltısı vardı. İçeri girdiler. Parıltı azalıp kalın, dik bir huzme halini aldı ama tamamen sönmedi. Kapıyı aralık bırakmışlardı. Maine'deki bu küçük ve önemsiz taşranın sakinleri dünyanın en zeki insanlarıydı artık. Ama anlaşılan onlar bile asma kilidi içerden kilitlemenin yolunu bulamamışlardı. İçeriye bir kilit asmak da akıllarına gelmemişti.

Şimdi verandada oturan ve kasabaya doğru bakan Gardener, *belki barakaya girdikleri zaman asma kilit gibi sıradan şeyleri düşünemeyecek kadar yüceleşiyorlardır,* diye düşündü.

Eliyle gözlerini güneşten koruyarak yola baktı. Bir kamyon geliyordu. Odun taşıyan büyük ve eski kamyon tanıdık gibiydi. Kamyonun arkasındaki şeyin üzerine muşamba örtülmüştü. Muşamba rüzgârda dalgalanıyordu. Gardener taşıtın bahçeye gireceğini anladı. Tabii ki vazgeçmemişlerdi.

Dün gece uyandım misafir yatak odasında. Onların girdiğini gördüm Kapıya Vuran Tommy'lerin barakasına. Kapıdan bakabilirdim ama cesaret edemedim. Orada neler olduğunu bilmek istemedim!

Yale Genç Şairler Yarışması jürisinin bu eserini beğeneceğini pek sanmıyordu.

Ama Jim Gardener şimdi burada. Belki sonradan buna Gardener'ın "Tommy Evresi" diyecekler. Ya da "Baraka Evresi". Ya da...

Kamyon vites düşürdü ve homurdanarak Bobbi'nin avlusuna girdi. Motor bir hırıltıyla sustu. Gardener kamyondan inen tişörtlü adamı hemen tanıdı. 4 Temmuz günü onu Haven'a kadar getirmişti. *Kahve,* diye düşündü. *Bana bol şekerli kahve vermiştin. Tadı çok güzeldi.* Adam James Dickey romanlarındaki (şu hafta sonu Cahoola—wassee'ye kano turuna giden şehirli çocuklar hakkında olanlar) yan karakterlere benziyordu. Gardener onun Havenlı olduğunu sanmıyordu. Albion'dan olduğunu söylememiş miydi?

Etki yayılıyor, diye düşündü. *Ah, neden olmasın? Radyasyon da yayılır. Rüzgâr Albion'a doğru esmiyor mu?*

Kamyondan inen adam, "Merhaba," dedi. "Sanırım beni hatırlamıyorsun." Sesinde, *benimle uğraşma,* der gibi bir ton vardı.

Gardener, "Sanırım hatırlıyorum," dedi. Adamın adı birdenbire aklına geliverdi. Oysa aradan kendisine on yıl kadar uzun gelen bir ay geçmişti. Garip olaylarla dolu otuz gün. "Freeman Moss. Beni kamyonuna aldın. Bobbi'ye bakmaya geliyordum. Ama herhalde sen bütün bunları biliyorsun."

Moss kamyonun arkasına giderek iplerdeki düğümleri çekiştirmeye başladı. "Bana yardım eder misin?"

Gardener basamaklardan indi. Sonra da hafifçe gülümseyerek durakladı. Önce Tremain, sonra Enders ve en son o acınası sarı polyester pantolonuyla Bozeman.

"Tabii. Ama önce bana bir şeyi söyle."

"Neyi?" Moss iplerle uğraşmayı bıraktı. Muşambayı çekti. Gardener altında tam da beklediği şeyi gördü: acayip makineler, tanklar, hortumlar ve bir tablaya sabitlenmiş üç akü. Yeni ve Geliştirilmiş bir tulumba. "Biliyorsam söylerim."

Gardener neşesizce sırıttı. "Bana ölü bir fare ve onu ucunda sallandırabileceğim bir sicim getirdin mi?"

9

5 Ağustos Cuma

Bangor üslü Dow Hava Kuvvetleri 1960'larda kapandığından beri uçaklar Haven'ın üzerinden hemen hiç geçmezdi. Toprağa gömülü gemi o zamanlar ortaya çıkarılsaydı, büyük sorunlar yaratabilirdi. O zamanlar Hava Kuvvetleri'nin avcı uçakları günde dört beş kez kasabanın üstünden rüzgâr gibi geçiyordu. Pencereleri tıngırdatıyor, hatta bazen sonik patlamalarla kırıyorlardı. Pilotların Amerika'nın anakıtası üzerinden uçakları böyle gümbürdeterek geçmesi kesinlikle gerekli olmadığı zamanlar dışında yasaktı. Ama F-4'leri uçuran hoppa pilotlar bazen biraz coşuyordu. Çoğunun yanak ve alınlarında hâlâ ergenlikten kalma sivilcelerin izi vardı. Bu büyük oğlanların daha bir yıl önce sürdükleri Mustang ve Charger'lar jetlerin yanında bayağı uysal kalıyordu. Dow kapandığında bölgede hâlâ silahlı kuvvetlerin uçuşları oluyordu ama rota kuzeye, Limestone'daki Loring'e doğru kaydırılmıştı.

Kısa bir tereddüdün ardından üs, ticari bir havaalanına dönüştürüldü. Adı Bangor Uluslararası Havaalanı'ydı. Bazıları bu adın biraz fazla olduğunu düşündü. Sonuçta havaalanından sadece birkaç dandik Kuzeydoğu firmasının Boston'a günlük uçakları kalkıyordu. Bir de Augusta ve Portland'a uçan pırpırlar vardı. Ama hava trafiği gittikçe arttı. 1983'te havaalanı başarılı bir terminal haline geldi. İki ticari havayolu şirketine hizmet etmesinin yanı sıra birçok uluslararası firma için yakıt alma noktasıydı. Sonunda adını hak etmişti.

Bir ara hava şirketlerinin yolcu uçakları Haven'ın üzerinden uçtu. Yetmişlerin başlarıydı. Ama pilotlar her seferinde Çeyrek G-3 kodlu bu bölgede radar sorunlarıyla karşılaştıklarını bildirmişlerdi. Bölge Haven'ın büyük bir kısmını, Albion'ın tamamını ve China Gölleri yöresini kapsıyordu. Bu "popcorn", "ince pus" ya da daha neşeli adıyla "hayalet şerefsizi" diye bilinen bulanık engel Bermuda Şeytan Üçgeni'nde de sürekli bildirilirdi. Pusu-

lalar sapıtıyordu. Bazen ekipmanda tuhaf ve saçma elektrik arızaları oluyordu.

1973'te Bangor Uluslararası Havaalanı'ndan Boston'a güneye doğru giden bir Delta jet, Londra'dan Şikago'ya giden TWA jetiyle neredeyse çarpışacaktı. İki uçakta da içecekler dökülmüştü. TWA hostesi sıcak kahveyle haşlanmıştı. Uçuş ekibi dışında kimse nasıl kazanın ucundan döndüklerini bilmiyordu. Delta uçağındaki pilot pantolonuna çok sıcak, özel bir teslimatta bulunmuştu. Boston'a varana kadar deli gibi gülmüştü. İki gün sonra da uçmayı sonsuza kadar bırakmıştı.

1974'te Bangor'dan Las Vegas'a giden mutlu kumarbazlarla dolu Big Sky uçağı Haven'ın üzerindeyken, motorlarından biri durdu. Bangor'a geri dönmek zorunda kaldılar. Yere inip motoru tekrar çalıştırınca hiçbir sorun olmadığı anlaşıldı.

1975'te bir kez daha çarpışmanın ucundan dönüldü. 1979'da bütün hava trafiği bölgenin dışına yöneltildi. Federal Havacılık Kurumu'ndan bir yöneticiye sorsalar omuz silkip bir ejderha olduğunu söylerdi. Böyle yerlere ejderha diyorlardı. Orada burada böyle alanlar vardı. Nedenini bilmiyorlardı. Uçakları o alanlardan çıkarıp meseleyi unutmak daha kolaydı.

1982'de özel hava trafiği de Augusta, Waterville ve Bangor'daki kontrolörlerce G-3 bölgesinden uzaklaştırılıyordu. Bu yüzden hiçbir pilot Federal Havacılık Kurumu haritasındaki G-3 bölgesinin tam ortasında göz kırpan kocaman parlak objeyi görmedi.

5 Ağustos günü öğleden sonra Peter Bailey görene dek.

Bailey iki yüz saatlik uçuş deneyimi olan özel bir pilottu. Cessna Hawk XP'yle uçuyordu, sorsanız ona bayağı bir muz kabuğuna patladığını ilk o söylerdi. Peter Bailey para yerine bu kelimeyi kullanıyordu. Ona aşırı komik geliyordu. Hawk saatte 240 kilometreyle seyrediyordu. Hiç zorlanmadan 17.000 fite çıkabilirdi. Cessna navigasyon sistemiyle kaybolmak çok zordu. (İsteğe bağlı olan navigasyon anteni de bayağı bir muz kabuğu tutmuştu.) Diğer bir deyişle güzel bir uçaktı, neredeyse kendi kendini

uçuracak kadar güzel. Tabii Peter gibi iyi bir pilotu varken buna gerek yoktu.

Peter Bailey'nin bir derdi varsa o da lanet olasıca sigortaydı. Güpegündüz soygundu. Sigorta şirketlerinin onu mecbur bıraktığı öfkeyle golf arkadaşlarını da sıkmıştı.

Huysuz bir tavırla onlara uçan başka arkadaşları olduğunu söylemişti. Çoğu ondan daha az saat uçmuştu ve sigorta vicdansızlarına ondan çok daha az muz kabuğu sökülüyorlardı. Bazılarıyla karısı Denver'da beyin kanamasından ölse ve dünyadaki son uçak onların olsa bile uçmazdı. Üstelik miktar en aşağılayıcı kısmı bile değildi. En aşağılayıcı kısmı *onun*, Peter Bailey'nin, yılda üç yüz bin muz kabuğundan daha fazla kazanan saygın bir beyin cerrahının uçmak istiyorsa *havuz sigorta sistemini* kabul etmek zorunda kalmasıydı. Hapsettiği dinleyicilerine (ki çoğu hevesle, *keşke sadece ilk deliklerde oynasaydım ya da barda oturup birkaç Bloody Mary yuvarlasaydım*, diye düşünüyordu) havuz sigortanın *sigortalanamayan riskler* için olduğunu anlatmıştı. Hani şu ergen ve sabıkalı sarhoşların arabasına yapılanlardan. Kahretsin! Eğer bu ayrımcılık değilse neydi, bilmiyordu. Bu kadar meşgul bir adam olmasa alçaklara toplu dava açardı, *kazanırdı* da.

Bailey'nin çoğu golf arkadaşı avukattı. Çoğu, davanın öyle sonuçlanmayacağını biliyordu. Bu bedeller sigorta istatistiklerine dayandırılarak belirleniyordu. Ayrıca Peter Bailey sadece bir beyin cerrahı değildi. Bir doktordu ve dünyadaki tüm meslek grupları içinde doktorlar özel pilotlukta en başarısız olanlardı.

Durmadan söylendiği oyunlardan birinin sonunda oyunculardan biri bu durumdan bahsetmişti. O sırada kulüp binasına yönelen Bailey ise hâlâ burnundan soluyordu. "Karım beyin kanamasından ölse binmem. Denver'a gitmek için o çenesi düşük yavşağın *arabasına* bile binmem."

Peter Bailey tam da tablolara ihtiyaç duyacak tipte bir havacıydı. Elbette Amerika'nın her yanında örnek niteliğinde iyi pilotlar vardı. Ama Bailey onlardan biri değildi. Ameliyathanede hızlı ve kararlıydı. Kafatasında pembe-gri beyin dokularına açılan

bir pencere olan hastaların başındayken neşter ve lazer bıçağıyla bir dansçı gibi özenliydi. Ama beceriksiz bir pilottu, belirlenmiş yüksekliklere uymuyor, Federal Havacılık Kurumu güvenlik kurallarını ve kendi uçuş modelini sürekli ihlal ediyordu. Gözü kara bir pilottu. Ama sadece iki yüz saat uçmuştu, ona *eski* bir pilot demek akla sığacak şey değildi. Risk kategorisine sokulması, sadece şu eski deyişi doğrulamıştı: Bir pilot biri ya da diğeri olabilir ama ikisi birden olamaz.

O gün tek başına New York'un dışındaki Teeterboro'dan Bangor'a uçuyordu. Bangor'dan bir araba kiralayıp Derry Hastanesi'ne gidecekti. Hillman Brown adlı çocuğun vakasında danışmanlık yapmasını istemişlerdi. Vakayı ilginç bulduğu ve iyi para verdikleri (ve Orono'daki golf sahası hakkında iyi şeyler duyduğu) için kabul etmişti.

Gökyüzü yol boyunca açıktı ve hava yumuşaktı. Bailey bu seyahatten olağanüstü bir keyif almıştı. Her zamanki gibi seyir defterini baştan savma doldurmuş, bir VOR sinyalini tamamen kaçırmış (frekans butonuna dirseğiyle vurmuştu) ve nasılsa birazdan başka birinin çıkacağına karar vermişti, belirlenen 11.000 fitlik yükseklikten 15.000'e kadar çıkmış ve 6.000'e kadar inmişti. Bir kez daha kimseyi öldürmemişti. Bu bir nimetti, ne yazık ki o, bunun farkına varamayacak kadar salaktı.

Ayrıca uçuş güzergâhının çok dışına çıktı ve Haven'ın üzerinden geçti. Hiç beklemezken yanıp sönen bir ışık gözüne çarptı. Sanki biri dünyanın en büyük Crisco konservesinin kapağıyla ona ışık tutuyordu.

"Bu ne Tanrı aşkı—"

Aşağı baktı ve parlaklığın kışkırtıcı ışıltısını gördü. Umursamayabilirdi. Bir gün daha yaşamak (ya da tamamen dolu bir yolcu uçağıyla çarpışmak) üzere yoluna devam edebilirdi. Ama erken gelmişti ve bu olay ilgisini çekmişti. Hawk'ı yana yatırıp geri döndü.

"Neredeydi—"

Tekrar parladı. O kadar parlaktı ki gözünü kamaştırıp arkasında bir anlığına mavi bir hilal bıraktı. Işığın yansımaları pilot kabininin tavanında gezindi.

"Tanrım!'

Aşağıda, grimsi yeşil ormanın ortasındaki açıklıkta gümüş rengi dev bir şey yatıyordu. Bailey ne olduğunu anlayamadan ışık sol kanadın altından kayboldu.

O gün ikinci kez 6.000 fite inen Bailey yeniden bir dönüş yaptı. Başı ağrımaya başlamıştı. Bunu fark etse de heyecanına verdi. İlk olarak bunun bir su kulesi olduğunu düşünmüştü. Ama kimse o kadar büyük bir su kulesini ormanın ortasına yaptırmazdı.

Gördüğü şeyin üzerinden bir kez daha geçti, bu kez 4.000 fit yükseklikten uçtu. Hawk'ın hızını cesaret edebildiğince kesti. Daha deneyimli bir pilotun cesaret edebileceğinden çok daha fazla hem de. Ama Hawk iyi bir uçaktı. Bu hatayı kaldırabilirdi.

Bu sefer, *bir kalıntı*, diye düşündü. Heyecanından hasta olmuştu sanki. *Toprağa saplanmış tabak şeklinde bir kalıntı... Yoksa hükümete ait bir yapı mı? Ama neden üzerine kamuflaj ağı örtülmemiş?* Etrafının *kazıldığı* da belliydi. Buradan toprakta açılmış çukur açıkça görünüyordu.

Bailey bir kez daha üzerinden geçmeye karar verdi. Lanet olsun, hatta o cisme doğru dalış yapacaktı. Sonra gözü panele ilişti. Kalbi bir an tekledi. Pusulasının ibresi koca daireler çizerek durmadan dönüyordu Tank göstergeleri kıpkırmızı yanıyordu. Altimetre aniden 22.000 fite çıktı, kısa bir an durdu ve sonra sıfıra düştü.

Hawk'ın boğuk sesler çıkaran, 195 beygirlik motoru korkunç bir şekilde aksadı. Uçağın burnu aşağı doğru eğilmişti. Bailey'nin kalbi buna dayanamayacaktı. Başı zonkluyordu. Patlayan gözlerinin önünde ibreler fır dönüyordu, ışıklar minik trafik lambaları gibi yeşilden kırmızıya dönüp parlıyordu. Dalgın bir pilota, *uyansana aptal, dev gibi, yerinden oynatamayacağın bir şeye çarpmak üzeresin, adı da Dünya*, demesi gereken yükseklik uyarı alarmı

çalıyordu. Aslında uçak beş yüz fitin altına düşerse ötmesi gerekiyordu. Ama Hawk hâlâ dört bin fit yükseklikteydi. Hatta belki biraz daha yüksekteydi. Bailey gözleriyle görüyordu. Dışarının hava sıcaklığını gösteren dijital termometreye baktı. Termometre 47'den 58'e çıktı, sonra da 5'e indi. Orada bir an durdu. Sonra da 999'a fırladı. Kırmızı rakamlar orada kaldı, dikkat dağıtırcasına yanıp sönüyorlardı. En sonunda termometre kısa devre yaptı.

Bailey, "Tanrı aşkına, neler oluyor burada?" diye bağırdı. Ön dişlerinden biri ağzından fırlayıp hız göstergesinden sekerek yere düşünce şaşkın şaşkın baktı.

Motor yine tekledi.

Bailey, "Kahretsin..." diye fısıldadı. Şimdi korkudan midesi bulanıyordu. Dişin çıktığı yerden akan kanlar çenesinden süzülüyordu. Bir damlası, Lacoste tişörtüne düşmüştü.

Uçak bir kez daha yerdeki o ışıltılı şeyin üzerinden geçti.

Motor zorlukla çalışıyor, zaman zaman duraklıyordu. İrtifa kaybediyorlardı. Bailey bütün eğitimini unutup direksiyonu var gücüyle çekti. Ama sessiz uçak karşılık vermedi, veremedi. Bailey'nin beyni zonkluyordu. Cessna 4.000 fitten 3.500'e... 3.000'e düştü. Bailey kör bir adam gibi el yordamıyla arandı. ACİL DURUM MOTOR butonuna bastı. Uçak yakıtı Hawk'ın motorunda boş yere gümbürdedi. Pervane bir an hareket etti. Sonra tekrar durdu. Artık Cessna 2.500 fite düşmüştü. Eski Derry Yolu'nun üzerinden geçti. O kadar yakındı ki Metodist kilisesinin önündeki tabelayı görebilmişti.

"Siktir..." diye fısıldadı. "Öleceğim."

Freni sonuna kadar çekti ve tekrar motor çalıştırma düğmesine bastı. Motor yine biraz çalıştı, sonra öksürüğe benzeyen bir ses çıkararak durdu.

Bailey, "Hayır!" diye haykırdı. Bir gözünde bir damar çatladı ve gözü kanla doldu. Kan sol yanağından akmaya başladı. Ama paniğe ve dehşete kapılmış olan Bailey bunu fark etmedi bile. Yine arka arkaya düğmeye bastı. "Olamaz! Durma! Çalış, seni işe yaramaz uçak!"

Motor homurdandı. Pervane üstüne vuran gün ışığıyla bir an parlayıp bulanıklaşarak görünmez oldu. Bailey direksiyona asıldı. Aşırı yüklenince Hawk daha da ağırlaştı.

"İşe yaramaz uçak! İşe yaramaz uçak! İşe yaramaz uçak!" diye bağırdı. Sol gözü kan içindeydi artık. Bütün dünyayı pembe gördüğünün hayal meyal farkındaydı. Bunun hakkında düşünecek zamanı ya da niyeti olsaydı sadece bu aptal duruma düştüğü için daha da sinirlenirdi.

Direksiyonu bıraktı. Hawk serbest kalınca kaldığı yerden işine devam etti. Haven hemen altındaydı. Bailey insanların ona baktığının farkındaydı. *Sen bilirsin,* diye düşündü huysuzca. *Sen bilirsin, istediğin gibi yap. Cessna Şirketi'yle işim bittiğinde bütün o lanet hissedarları iç çamaşırlarıyla kalacak! O ihmalkâr orospu çocuklarına ceplerindeki tüm muz kabuklarını almak için dava açacağım!*

Kasaba geride kalırken motoru birdenbire çalışan uçak yükselmeye başlamıştı. Motoru tatlı tatlı çalışıyordu. Bailey'nin kafası sanki omuzlarından ayrılmaya çalışıyordu. Derken aklında müthiş bir fikir belirdi. O kadar şaşırtıcı bir şekilde basitti ve öyle sersemletici bir şekilde dallanıp budaklanmıştı ki aklındaki diğer her şey silinmişti. İnsan beynindeki ikililiğin fizyolojik temelini anlamıştı. Bu da genetik hafızayı anlamasını sağlamıştı. Hem de tam anlaşılmayan bir Jung kavramı olarak değil de DNA ve biyolojik içgüdünün birleşiminden doğan bir işlev olarak. Bununla birlikte de içsalgı bezlerinin aktivitesinin arttığı dönemlerde korpus kallozumun artan üretim kapasitesinin tam olarak ne anlama geldiğini çözmüştü. Bu insan beyni üzerine çalışan öğrencilerin aklını otuz yıldır kurcalıyordu.

Peter Bailey bir anda zamanda yolculuğun sırrına vardı. *Zaman yolculuğu!* Avucunun içindeydi.

Tam o sırada beyninin bir bölümü bomba gibi patladı.

Başında beyaz bir ışık çaktı. Aynı ormandaki o cisimden yansıyan ışığa benziyordu.

Eğer öne doğru yığılarak direksiyonu itseydi, Havenlılar yeni bir olayla uğraşmak zorunda kalacaklardı. Ama Bailey arkasına doğru düştü. Kafası boynundan sallanıyordu. Kulaklarından kan akıyordu. Suratında müthiş, son bir hayretle kokpitin tavanına bakıyordu.

Cessna'nın otopilotu devreye girse çok büyük ihtimalle yakıtı bitene kadar sakince uçardı. Hava şartları uygundu ve bu tarz şeyler daha önce de olmuştu. Şu haliyle bile 5.500 fit yükseklikte beş dakika boyunca uçtu. Radyo ölü beyin cerrahına bağırıp bir an önce kıçını kaldırarak belirlenen yüksekliğe dönmesini söyledi.

Derry'den geçerken rüzgâr uçağa hafif bir eğim verdi. Uzun, kıvrımlı bir yay çizerek Newport'a doğru sürüklendi. Eğim gittikçe arttı ve bir spirale dönüştü. Artık uçak resmen dönüyordu. Yedi numaralı karayolundaki bir köprüde balık tutan bir çocuk yukarı baktı ve uçağın düştüğünü gördü. Helezonlar çizerek dönüyordu. Ezra Dockery'nin kuzeydeki tarlasına çakılırken çocuk ağzı açık bir halde uçağı izledi. Uçak alevler içinde patladı.

"Vay canına be!" diye bağırdı çocuk. Oltasını atıp yolun sonundaki Newport telefon kulübesine koştu. İtfaiyeyi arayacaktı. O ayrıldıktan kısa bir süre sonra bir levrek, solucanı yakalayıp oltasını suya çekti. Çocuk oltayı bir daha hiç bulamadı. Ama Dockery'nin tarlasındaki kontrol edilemeyen yangınla uğraşmanın ve Cessna'nın kalıntılarından kavrulmuş pilotu çıkarmanın heyecanıyla bunu fark etmedi bile.

10

6 Ağustos Cumartesi

Newt ve Dick, Haven Lokantası'nda oturuyorlardı. Gazete aralarında duruyordu. İlk sayfadaki haber Ortadoğu'da yine çarpışmaların başladığını bildiriyordu. Ama onları ilgilendiren

haber bir sonraki sayfadaydı. BEYİN CERRAHI UÇAK KAZASINDA ÖLDÜ. Başlık buydu. Uçağın bir resmini de koymuşlardı. Bir zamanlar çok güzel olan Cessna Hawk'tan geriye kuyruğundan başka bir şey kalmamıştı.

Pek kahvaltı edememiş, tabaklarını bir yana itmişlerdi. Beach öldüğü için lokantayı artık onun yeğeni Molly Fenderson idare ediyordu. Molly çok iyi bir kızdı ama sahanda yumurtası ızgaralanmış göte benziyordu. Dick tadının da öyle olduğunu düşünüyordu. Gerçi daha önce hiç göt yememişti. Izgara ya da başka türlü.

Newt, *öyledir belki*, dedi.

Dick ona bakıp kaşlarını kaldırdı.

Sosislerin içine her tür şey koyuyorlar. En azından bir keresinde öyle bir şey okumuştum.

Dick'in midesi kalktı. Newt'a lanet çenesini kapamasını söyledi.

Newt bir an duraklayıp, *budalanın kasaba boyu alçalıp düştüğünü belki yirmi otuz kişi görmüştür*, dedi.

Görenler Havenlı mı?

Evet.

Öyleyse mesele yok. Değil mi?

Newt, *sanırım yok*, dedi kahvesini yudumlarken. *Tabii buna benzer bir olay bir daha yaşanmazsa.*

Dick başını salladı. *Olmaz. Gazete adamın rotadan çıktığını yazıyor.*

Evet, öyle. Hazır mısın?

Evet.

Kalktılar, para vermeden lokantadan çıktılar. Artık para Havenlıları pek ilgilendirmiyordu. Dick Allison'ın bodrumunda birkaç kocaman koli vardı. Özensizce tıkılmış yirmilik, onluk ve birliklerle dolulardı. Haven küçük bir kasabaydı. İnsanlar paraya ihtiyaç duydukları zaman oraya gidip alıyorlardı. Kapının kilidi yoktu. Çarpışan moleküllerin gücüyle çalışan telepatik daktilo ve

şofbenlerin yanı sıra, Haven neredeyse mükemmel bir kolektivizm şekli keşfetmişti.

İki arkadaş lokantanın önünde, kaldırımda durup belediye binasına doğru baktılar. Tuğladan yapılmış kule hafifçe dalgalanıyordu. Bir bakıyordun oradaydı. Tac Mahal kadar gerçekti, tabii o kadar güzel değildi. Bir bakıyordun, kulenin parçalanmış alt kısmının üstünde sadece mavi gökyüzü vardı. Sonra geri geliyordu. Sabahları uzun gölgesi ara ara esen rüzgârda dalgalanan güneşlik gibi titriyordu. Newt saat kulesinin gölgesinin bazen kule orada değilken de durmasını özellikle rahatsız edici buluyordu.

Dick, *Tanrım*, dedi. *Ona biraz uzun baksam çıldıracağım.*

Newt, *biri bu durumla ilgileniyor mu*, diye sordu.

Dick, *Tommy Jacklin'le Hester Brookline Derry'ye gitmek zorunda kaldı*, diye açıkladı. *Beş ayrı benzin istasyonuna ve yedek parçacılara gidecekler. Onlara yedi yüz dolar kadar da para verdim. 'Becerebilirseniz yirmi kadar araba aküsü alın,' dedim. Ama ayrı ayrı yerlerden tabii. Diğer kasabadakiler Havenlıların pil ve akü delisi olduğunu düşünüyorlar.*

Newt kuşkuyla arkadaşına baktı. *Tommy Jacklin ve Hester Brookline mi? Tanrım! Onlar çocuk! Tommy'nin ehliyeti var mı, Dick?*

Dick istemeye istemeye, *hayır*, dedi. *Ama on beşinde ve izin kâğıdı da var. Dikkatli bir sürücü. Üstelik iri yarı da. Yaşından büyük gösteriyor. Bir şey olmaz.*

Tanrım! Bu çok tehlikeli bir şey!

Öyle ama—

İki adam kelimelerden çok görüntü olan düşüncelerle konuşuyorlardı. Havenlılar bu tuhaf yeni düşünce dilini öğrendikçe görüntülerle konuşma yöntemi yayılmıştı. Newt bütün endişesine rağmen Dick'in neden iki çocuğu Fannins'in kamyonetiyle Derry'ye gönderdiğini anlıyordu. Pil ve akümülatörlere ihtiyaçları vardı. *Hem de çok.* Ama Haven'da *yaşayanların* Haven'dan *ayrılmaları* gitgide daha da zorlaşıyordu. Dave Rutledge ya da John Harley gibi ihtiyarlar bunu denemeye kalksalar Derry sınırına varmadan ölürlerdi. Hatta vücutları çürümeye başlardı. Newt

ve Dick gibiler belki biraz daha dayanabilirdi. Ama onlar da ölürlerdi... Herhalde acı çekerek. Bunun nedeni, Bobbi'nin barakasında başlayan fiziksel değişikliklerdi. Hilly Brown'ın komada olması şaşılacak bir şey değildi. Üstelik çocuk daha olayların başında Haven'dan ayrılmıştı. Tommy Jacklin on beş, erken gelişmiş bir kız olan Hester Brookline ise on üçündeydi. Hiç olmazsa gençtiler. Belki Haven'dan çıkıp artık düşmancıl ve yabancı gelen atmosferden sağ salim geri dönebilirlerdi. Hem de onları koruyacak NASA uzay giysisine denk bir şeye gereksinim duymadan. Zaten böyle bir giysi yapmaları söz konusu bile değildi. Elbet bir şeyler üretebilirlerdi. Ama Derry'deki Napa yedek parçacı dükkânına astronot giysisi giymiş bir iki adam girse bu bir sürü soru doğururdu. Bir sürü.

Newt sonunda, *bu durum hiç hoşuma gitmiyor,* dedi.

Dick, *kahretsin,* diye cevap verdi. *Benim de öyle. Onlar geri dönünceye kadar içim rahat etmeyecek. Doktor Warwick, Haven-Troy sınırında bekliyor. Onlar döner dönmez gerekeni yapacak...*

Eğer geri dönebilirlerse...

Evet... Eğer! Döneceklerini sanıyorum ama çok acı çekecekler.

Ne tür sorunlar çıkacak dersin?

Dick başını salladı. *Bilmiyorum. İhtiyar Doktor Warwick tahminde bulunmaya bile yanaşmadı... Sadece bana aksi aksi, "Bir somon balığı yumurtlama yerine yüzerek değil de bisikletle gitmeye kalksa ne olurdu?" diye sordu.*

Eh, dedi Newt kuşkuyla.

Başka çaremiz yoktu. Dick başıyla titreyip sallanan saat kulesini işaret etti. *Bunu böyle bırakamazdık.*

Artık geminin kapağına erişmek üzereyiz, diye hatırlattı Newt. *Bence kuleyi böyle bırakabiliriz.*

Belki bırakabiliriz, belki bırakamayız. Ama başka şeyler için de pil ve akülere ihtiyacımız var. Bunu sen de biliyorsun. Dikkatli davranmak zorundayız. Bunu da biliyorsun.

Bana ders verme, Dick! Sikti—

Siktir git, yavşak, demek üzereydi Newt. Ama düşüncesini bastırdı. Her geçen gün Dick Allison'ın sinire dokunan yeni bir yanını keşfediyordu. Ama adam bir bakıma haklıydı. Haven artık bir oyuncak araba gibi pil ve akümülatörlerle çalışıyordu. Ve gitgide daha fazla pil ve akümülatöre ihtiyaçları oluyordu. Daha büyüklerine. Postayla sipariş hem çok yavaştı hem de bir yerlerde birilerinin dikkatini çekebilirdi. Belli olmazdı.

Newt Berringer endişeliydi. Uçak kazası başlarına bir dert açmamıştı. *Ama ya Tommy'yle Hester'ın başına bir şey gelirse?* Bundan da yakayı sıyırabilirler miydi?

Bunu bilmiyordu. Bütün bildiği, çocuklar Haven'a dönünceye kadar rahat edemeyeceğiydi.

11

7 Ağustos Pazar

Gardener geminin yanındaydı. Bakıyor, karar vermeye çalışıyordu. *Bu pis işin sonu iyiye varabilir mi? Varmayacaksa bir çıkış var mı?* Küçük uçağı iki gün önce duymuştu. Ama evdeydi, dışarı biraz geç çıktığından ancak üçüncü geçişini görebilmişti. Üç kere üstlerinden geçmesi iki kere fazladan geçtiği anlamına geliyordu. Pilotun gemiyi ve kazıyı gördüğüne emindi. Bu düşünce Gardener'ı tuhaf ve acı bir şekilde rahatlatmıştı. Sonra dün gazetede haberi görmüştü. Aradaki bağlantıyı kurmak için üniversite okumuş olman falan gerekmiyordu. Zavallı Doktor Bailey rotasından çıkmıştı. O lanet uzay filosundan geriye kalan gemi, uçuş takımlarına zarar vermişti.

Bu Jim Gardener'ı cinayete suç ortağı yapar mıydı? Belki de yapardı. Ama karısını vuran bir adam olsa da olmasa da bu, Gardener'ın umurunda değildi.

Albionlu, ekşi suratlı korucu Freeman Moss o sabah gelmemişti. Gardener geminin diğerleri gibi onu da kötü bir biçimde etkilediğinden emindi. Bobbi ortadan kaybolduğundan beri ilk

kez yalnız kalıyordu. İlk anda bu iyi bir şey gibi görünüyordu. Ama daha dikkatli bakınca aynı sorunların hâlâ ortada olduğunu görüyordun.

Ölü beyin cerrahı ve düşen uçak haberleri kötüydü. Ama Gardener'a göre Newt ve Dick'in umursamadığı ilk sayfadaki haber daha kötüydü. Ortadoğu tekrar patlamaya hazırlanıyordu. Bu sefer de bombalar atılırsa bazıları nükleer olabilirdi. Habere göre, Endişeli Biliminsanları Birliği, o neşeli tipler, dün Kıyamet Saati'ni nükleer gece yarısına iki dakika kalaya çekmişti. Mutlu günler yeniden başlamıştı. Gemi tüm bunlara bir son verebilirdi. Ama Freeman Moss, Kyle Archinbourg, Bozie ve diğerleri bunu mu istiyordu? Gardener bu düşünce midesini bulandırsa da şundan emindi. Dünyanın üzerinde oturduğu barut fıçısını sakınmak Yeni ve Geliştirilmiş Havenlıların en son umurunda olan şeydi. Eee, o zaman?

Bilmiyordu. Bazen diğerlerinin düşünlerini okuyamamak çok can sıkıcı oluyordu.

Bakışları tulumbaya kaydı. Hendeğin kenarında çamurun içine gömülmüştü. Daha önceleri gemide çalışmak toz, çamur, kayalar ve bir türlü yerlerinden çıkmayıp insanı öfkeden hafif delirten ağaç kökleri anlamına geliyordu. Şimdiyse ıslak bir işe dönüşmüştü. Çok ıslak bir işe. Son birkaç gecedir eve saçında, ayakparmaklarının arasında, hatta kıçında resmen balçıkla dönüyordu. Çamur kötüydü ama balçık beterdi. Balçık yapışıp kalıyordu.

Tulumba dünyanın en acayip ve çirkin makinesiydi. Ama bir o kadar da işe yarıyordu. Makine tonlarca ağırlıktaydı. Yine de Freeman Moss onu Bobbi'nin avlusundan buraya kadar yalnız başına taşımıştı. Perşembe gününün büyük bir kısmını ve beş yüz kadar pili bu işe vermesi gerekmişti. Ama başarmıştı. Normal bir inşaat ekibi makineyi bir haftada ya da daha uzun sürede ancak taşıyabilirdi.

Moss her parçayı olması gereken yere taşımak için metal dedektörü gibi bir alet kullanmıştı. Önce kamyonetten indiriyor,

sonra bahçeden geçiriyor, patikadan ilerletip kazı alanına götürüyordu. Parçalar ılık yaz havasında sakince süzülüyordu, gölgeleri hemen peşlerindeydi. Moss bir elinde bir zamanlar metal dedektörü olan aleti, diğer elinde el telsizine benzer bir şeyi taşıyordu. Telsizin ucundaki kıvrılmış paslanmaz çelikten anteni kaldırıp dedektörün ucundaki tabak gibi kısmı hareket ettirince motor ya da pompa yerden yükseliyordu. Sola doğru götürürse makinenin parçaları da sola gidiyordu. Gard bunu emektar bir sarhoşun şaşkınlığıyla izliyordu. Böylesine tuhaf bir şeyi her gün görmüyordu sonuçta. Moss'un mekanik filleri ormandan geçirip akıl almaz bir sirke götüren veremli bir hayvan eğitmeni gibi göründüğünü düşünüyordu.

Gardener bir sürü ağır malzemenin büyük bir zahmetle taşındığını görmüş biri olarak bu cihazın yapı tekniklerinde devrim yaratabileceğine emindi. Bu tarz şeyleri pek bilmezdi. Ama Moss'un perşembe günü büyük bir rahatlıkla kullandığına benzer tek bir alet Asvan Barajı gibi bir projenin maliyetini yüzden yirmi beş, hatta daha fazla düşürebilirdi.

Ancak en azından bir açıdan belediye binasındaki ilüzyon gibiydi. Çalışmak için çok fazla şey talep ediyordu.

"Al bakalım," dedi Moss. Gardener'a ağır bir sırt çantası uzattı. "Tak bunu."

Gard çantayı omzuna takarken yüzünü buruşturdu. Moss bunu görünce gülümsedi. "Zaman geçtikçe hafifleyecek. Bu konuda endişen olmasın." Bir kulaklığın kablosunu el telsizine bağladı, sonra da kulaklığı taktı.

"Çantada ne var?" diye sordu Gardener.

"Piller. Hadi gidelim."

Moss aleti çalıştırdı. Biraz dinleyip başını salladı. Sonra kıvrılmış anteni ilk motora doğru çevirdi. Motor havaya kalkıp orada asılı kaldı. Moss bir elinde telsiz, diğerinde özelleştirilmiş metal dedektörüyle motora doğru yürüdü. Attığı her adımla motor da o kadar mesafe geriledi. Gardener arkalarından yürüyordu.

Moss motoru evle baraka arasından geçirdi. Traktörün etrafından döndürdü, sonra da dümdüz Bobbi'nin bahçesinden geçirdi. Bahçesinin içinden geniş bir patika geçiyordu. Ama patikanın iki yanında da azmış bitkiler görkemle büyümeye devam ediyordu. Ayçiçeklerinden bazıları üç buçuk metreye kadar ulaşmışlardı. Bu çiçekler Gardener'ın aklına *Triffidlerin Günü* kitabını getiriyordu. Bir hafta kadar önce bir gece korkunç bir kâbustan uyanmıştı. Rüyasında bahçedeki ayçiçekleri köklerini topraktan çıkarmış ve yürümeye başlamıştı. Ortalarından tekinsiz bir ışık yayılıyor, yeşil yeşil yere vuruyordu.

Bahçede torpido kadar büyük sakızkabakları vardı. Basketbol topu kadar büyük domatesler. Mısırların bazıları neredeyse ayçiçekleri kadar uzundu. Gardener meraklanıp bir tane mısır koparmıştı. Neredeyse altmış santimetreydi. Tek bir mısır iki aç adamı doyurabilirdi. Ama Gardener tereyağlı ve şekerli mısırdan bir ısırık almış ve anında tükürmüştü. Yüzünü buruşturup ağzını silmişti. Tadı et gibi ve iğrençti. Bobbi'nin bir bahçe dolusu dev sebzesi vardı ama hepsi yenilemez haldeydi. Hatta belki zehirlilerdi.

Motor patika boyunca önlerinden sakince ilerlemişti. Motor ilerledikçe iki tarafta da mısır sapları hışırdıyor ve eğiliyordu. Gardener delicesine yeşil, kılıç gibi yaprakların üzerine bulaşan makine ve motor yağlarını görebiliyordu. Bahçenin sonunda motor yükselti kaybetmeye başladı. Moss anteni alçalttı ve motor hafif bir gürültüyle yere oturdu.

"Ne oldu?" diye sordu Gardener.

Moss sadece homurdanıp cebinden bozuk para çıkardı. Telsizin tabanına sıkıştırıp çevirerek kapağı açtı ve pil yerinden altı Duracell çıkardı. Onları umursamadan yere attı. "Pil versene," dedi.

Gardener çantayı sırtından indirdi. Kayışlarını çözüp içini açtı. İlk bakışta içinde bir milyon pil gördüğünü düşündü. Sanki biri Atlantic City'de rulet makinesinde oyunu kazanmış ve makine ödemeyi para yerine pillerle yapmıştı.

"Tanrım!"

"Ben Tanrı değilim," dedi Moss. "Bana şu lanet şeylerden altı tane ver."

Gardener bir kere olsun dalga geçmenin bir yolunu bulamadı. Altı pil uzattı ve Moss'un onları takmasını izledi. Moss telsizin pil kapağını da taktı ve makineyi çalıştırdı. Kulaklığı kulağına taktı ve "Gidelim," dedi.

Ormanın içine doğru kırk metre ilerlemişlerdi ki yine pil değiştirmeleri gerekti. Elli metre sonra bir daha. Motor bayır aşağı uçarken daha az pil harcıyordu. Ama Moss koca motoru sonunda hendeğin yanına bıraktığında kırk iki pil bitirmişlerdi.

Gide gele, teker teker tulumbanın parçalarını Freeman Moss'un kamyonetinden hendeğin kenarına getirdiler. Gardener'ın sırtındaki çanta gittikçe hafifledi.

Dördüncü seferde Gardener Moss'a deneyip deneyemeyeceğini sordu. Bu tuhaf işten önceki işlevi büyük ihtimalle tıkanmış lağım çukurlarını açmak olan kocaman endüstriyel bir pompa hendekten yüz metre kadar ötede, eğik bir açıda duruyordu. Moss bir kez daha pilleri değiştiriyordu. Patika artık pillerle kaplıydı. Bu, Gardener'a ilginç bir şekilde *Arcadia Sahili*'ndeki çocuğu anımsattı. Maytapları olan çocuğu. Annesi içmeyi bırakan çocuğu... ve diğer her şeyi. Kapıya Vuran Tommy'leri bilen çocuğu.

"Eh, deneyebilirsin." Moss aleti ona verdi. "Biraz yardım iyi olur açıkçası. Tüm bunları kaldırmak insanı yoruyor." Gardener'ın bakışını gördü. "Bir kısmını ben yapıyorum. Kulaklığı bu yüzden takıyorum. Deneyebilirsin ama başaracağını sanmıyorum. Sen bizim gibi değilsin."

"Bilmem mi! Tüm bunlar bittiğinde diş yaptırmak zorunda kalmayacak tek kişi benim."

Moss ona yüzünü ekşiterek baktı ve hiçbir şey demedi.

Gard mendiliyle Moss'un kulaklıkta bıraktığı kahverengi kulak kiri tabakasını sildi. Sonra da kulaklığı taktı. Uzaktan gelen bir ses duydu. Deniz kabuğunu kulağına dayadığında du-

yulan sese benziyordu. Moss'un yaptığı gibi anteni pompaya doğrulttu. Sonra dikkatlice yukarı doğru kaldırdı. Kulağındaki hafif deniz kıyısı sesi değişti. Pompa hafifçe yerinden kımıldadı. Bunu hayal etmediğine emindi. Ama bir an sonra iki şey daha oldu. Ilık kanın burnundan yüzüne aktığını hissetti ve kafasının içi yüksek ve tiz bir sesle doldu. "ÇALIŞMA ODANIZI YA DA BÜTÜN EVİNİZİ KAPLAYALIM!" diye bağırdı radyodaki sunucu. Sanki Gardener'ın beyninin ortasında oturuyor ve bir megafonla bağırıyordu. "EVET, YENİ KİLİMLERİMİZ DE GELİYOR! GEÇEN SEFER GELİR GELMEZ HEPSİ TÜKENMİŞTİ. BU YÜZDEN—"

"Ah, Tanrım, kes artık!" diye bağırdı Gardener. Elindeki telsizi bırakıp kafasına uzandı. Kulaklık kulağından çıkmış, çığlıklar atan sunucu da susmuştu. Kanayan bir burun ve çan gibi çınlayan bir kafayla kalakalmıştı.

Şaşıran Freeman Moss kocaman olmuş gözlerle Gardener'a baktı. "Tanrı aşkına, o da neydi?"

"O mu?" dedi Gardener zayıf bir sesle. "WZON kanalıydı. *Sadece rock and roll. Tam da istediğin gibi.* Bir dakika oturabilir miyim, Moss? Sanırım altıma yaptım."

"Burnun da kanıyor."

"Deme ya," dedi Gardener.

"Sanırım bundan sonra makineyi sadece ben kullansam daha iyi olacak." Gardener bunu memnuniyetle kabul edecekti. Parçaların geri kalanını hendeğin yanına taşımak günlerinin geri kalanını almıştı. Son parçayı götürdüklerinde Moss o kadar yorulmuştu ki Gardener adamı resmen kamyonetine taşımak zorunda kalmıştı.

"Bir ton odun kesmiş, keserken de beynimi akıtmışım gibi geliyor," dedi zorla nefes alırken.

Gardener bundan sonra adamın geri gelmesini beklememişti. Ama Moss ertesi gün tam yedide kapıdaydı. Kamyoneti yerine eskimiş bir Pontiac'la gelmişti. Pontiac'tan inerken elindeki sefer tası bacağına çarptı.

"Hadi işe koyulalım."

Gardener, Moss'a diğer üç "yardımcının" toplamından daha fazla saygı duyuyordu. Hatta ondan hoşlanıyordu.

Moss gemiye doğru yürürken ona baktı. Cuma sabahı çiyi pantolonlarının paçalarını ıslatıyordu. "Bunu aldım," diye homurdandı. "İkimize de yeter sanırım."

Bugün Bay Freeman Moss'un ona söylemesi gereken başka bir şey yoktu.

Bir tutam hortumu hendeğin içine daldırdılar ve daha çok hortum getirdiler. Bu seferkiler suyu boşaltmak içindi. Pompaladıkları suyu Bobbi'nin evinin güneydoğusundan geçen bir tepeden aşağı yönlendireceklerdi. Moss bunlara "damper hortum" diyordu. Geniş çaplı, çadır bezinden yapılma bir hortumdu.

"Hıı, birkaçını oradan, birkaçını buradan aldım," dedi Moss ve bu konuda daha fazla bilgi vermedi.

Pompaları çalıştırmadan önce Gardener'a damper hortumların üzerine birkaç U şeklinde kilit çaktırdı. "Kilit çakmazsak sağa sola savrulup her yere su sıçratırlar. Görmüşsündür, yangın hortumu kontrolden çıksa birileri gerçekten zarar görebilir. Bütün gün su fışkırtan hortumları tutacak yeterince adamımız da yok."

"Bu işe gönüllü birilerinin sıraya girdiği de yok. Değil mi?"

Freeman Moss sessizce ona bakmış ve bir an hiçbir şey söylememişti. Sonra homurdandı: "Kilitleri iyi çak. Yine bile sık sık durup sağlamlaştırmamız gerekecek. Gevşerler."

"Akışı kontrol edemez misin? O zaman tüm bu boktan sabitleme işiyle uğraşmak zorunda kalmazsın," dedi Gardener.

Moss onun bu cehaleti karşısında gözlerini devirdi. "Tabii," dedi, "ama o delik lanet olası tonlarca suyla dolu ve ben bu suyu kıyametten önce boşaltmak istiyorum, tabii senin için sorun değilse."

Gardener hafiften bir kahkaha atarak ellerini teslim olur gibi havaya kaldırdı. "Hey, sadece sordum," dedi. "Barış istiyorum."

Adam sadece, taklit edilemez, Freeman Moss'a özgü tavrıyla homurdandı.

Saat dokuz buçuk olduğunda su gemiden uzaklaşıp tepeden aşağı büyük bir hızla akıyordu. Soğuk, berrak ve bir suyun olabileceği kadar tatlıydı. İyi bir kuyusu olan birinin doğrulayacağı üzere gerçekten tatlıydı. Öğlen olduğunda resmen yeni bir dere yaratmışlardı. İki metre genişliğindeydi, sığdı ama gürül gürül akıp çam iğnelerini, balçıklanmış siyah toprakları ve küçük çalıları beraberinde sürüklüyordu. Adamların oturup damper hortumlarını tutan kilitlerin çıkmadığını ve havada savrulup patlamış yangın muslukları gibi etrafa su saçmadığını kontrol etmekten başka işi yoktu. Moss düzenli aralıklarla pompaları kapatıyordu, bu sırada gevşemiş kilitleri geri çakıyor, ilk yerlerindeki toprak gevşemişse kilitleri başka yerlere alıyorlardı.

Saat üçte dere daha büyük çalıları sürüklemeye başlamıştı ve beş olmadan biraz önce Gardener büyükçe bir ağacın devrilirken çıkardığı acı gümbürtüyü duymuştu. Ayağa kalkıp boynunu kütürdetti. Ağaç derenin çok aşağılarında devrilmiş olmalıydı, göremedi.

"Sesi çama benziyordu," dedi Moss.

Moss'a bakıp hiçbir şey söylememe sırası Gardener'daydı.

"Ladin de olabilir," dedi Moss. Yüzünde tek bir hareket bile olmasa da Gardener, Moss'un şaka yaptığını düşündü. Çok küçük bir şakaydı ama yine de şakaydı.

"Sence su yola ulaşmış mıdır?"

"Eh, evet, sanırım."

"Yolu mahvedecek, değil mi?"

"Hayır. Kasabadan bir grup yolun altından geçecek bir suyolu açıyor. Geniş bir boru koyuyorlar. Sanırım asfaltı kırarken trafiği birkaç gün başka yollara vermek zorunda kalacaklar. Ama zaten buralarda eskiden olduğu gibi trafik yok."

"Fark ettim," dedi Gardener.

"Çok daha iyi, bana sorarsan. Yazın gelen turistler çok can sıkıcı oluyor. Buraya bak, Gardener. Şu aşağıdaki pompaların akışını azaltacağım ama yine de gece boyu dakikada on beş on yedi galon su pompalayacaklar. Bu, dört pompa birden çalışırken gece boyunca saatte üç bin sekiz yüz galon su pompalanacağı anlamına gelir. Otomatikte çalışırken hiç de fena değil, ha. Hadi gidelim. Gemin pek sevimli ama tansiyonumu coşturuyor. Eve, hanımın yanına yollanmadan önce izin verirsen bir biranı içeceğim."

Moss bir gün önce de eski Pontiac'ıyla gelmişti. Cumartesi günü. Pompaları hemen eski ayarlarına getirmişti. Dakikada otuz beş galon, saatte sekiz bin dört yüz galon su pompalanıyordu.

Ama Freeman Moss o gün gözükmemişti. Belli ki o da diğerleri gibi bitkin düşmüştü. Gardener şimdi yalnızdı ve yine neler yapabileceğini düşünüyordu.

Bir: Her zamanki gibi çalışabilirsin.

İki: Buradan kaçabilirsin. Bobbi ölürse kısa bir süre sonra ölümcül bir kazaya kurban gideceğini biliyordu. Kazanın başına gelmesi en fazla yarım saat falan alırdı. Kaçmaya karar verirse bunu önceden fark edebilirler miydi? Gardener bunu yapabileceklerini sanmıyordu. O ve Havenlılar hâlâ eski usul poker oynuyordu. Kimse kâğıtlarını göstermiyordu. Ah, ama onlar uzay filmlerinden fırlamış aletleriyle onu yakalayamadan nereye kadar kaçabilirdi?

Gardener fazla uzaklaşabileceğini sanmıyordu. Derry, Bangor, Augusta... Hepsi çok yakındı. Portland? Belki. *Büyük ihtimalle.* Sigara Analojisi dediği şey yüzündendi.

Bir çocuk sigara içmeye başladığında içinde ne varsa kusmadan ya da bayılacak gibi olmadan sigaranın yarısına varabilirse şanslı sayılırdı. Altı aylık deneyimin ardından günde beş on dal sigara içebilirdi. Çocuğa üç yıl, verin karşınıza günde iki buçuk paket sigara içen bir akciğer kanseri adayı çıkardı.

Şimdi tersine çevirin. İlk sigarasını yeni bitirmiş, yeşil suratıyla öğürerek dolaşan çocuğa sigarayı bırakması gerektiğini söyleyin. Büyük ihtimalle dizlerinin üzerine çöküp kıçınızı öperdi. Günde beş on sigara içerken sorun, iki türlüsünü de yapabilecek bir çocukla karşılaşırdınız. Gerçi o seviyede alışmış bir çocuk bile kendini şekere vurabilir ve sıkıldığında ya da gerildiğinde sigara içmek isteyebilirdi.

Ah, diye düşündü Gardener, *bir de sigara tiryakisine bırakmasını söyleyin.* Tabuduna çakılacak çivilerden vazgeçmek zorunda olduğunu söylediğiniz anda, kalp krizi geçiren bir adam gibi elini göğsüne atardı... aslında amacı sadece gömleğinin cebine koyduğu sigara paketini korumak olurdu. Sigara içmek, Gardener'ın da genelde başarılı, bırakma ya da en azından daha az ölümcül bir seviyeye indirme çabalarından bildiği üzere fiziksel bir bağımlılıktı. Sigarasız ilk haftada sigara içenler titremeden, baş ağrılarından ve kas spazmlarından şikâyetçi olurdu. Doktorlar semptomların en kötü yanlarını azaltmak için B-12 verebilirdi. Ancak sigara içenin yaşadığı eksiklik hissiyle veya depresyonuyla savaşacak bir hap olmadığını biliyorlardı. Bu hisler sigara içen son sigarasını söndürdüğü ve bağımlılıktan kurtulma yolculuğuna tek başına atıldığı ilk anda başlardı.

Gardener pompaları en yüksek seviyede çalıştırdı. *Haven sigara dumanı dolu bir odaya benziyor,* diye düşündü Gardener. *Havenlılar önce hastalandılar. Ambarın arkasında mısır püskülünü sarıp içmeye çalışan çocuklara benziyorlardı. Ama artık odanın havasını seviyorlar. Neden sevmesinler ki? Sigara tiryakileri gibiler. Soludukları havada bir şeyler var. Vücutlarında ve beyinlerinde ne biçim değişiklikler olduğunu Tanrı bilir. Sadece on sekiz aydır sigara içen insanların akciğer filmlerinde küçük hücreli kanser oluşumu görülüyor. Fabrika ve nükleer reaktörden kaynaklı hava kirliliğinin çok olduğu şehirlerde beyin tümörü oranı daha yüksek. Peki ya Haven'daki bu hava onları nasıl etkiliyor?*

Gardener bunu bilmiyordu. Havenlıların dişlerinin dökülmesi ve sinirlerinin bozulması dışında fark edilir bir değişiklik

görmemişti. Ama kaçarsa onu uzun süre kovalayacaklarını sanmıyordu. Peşine müthiş bir öfkeyle takılırlardı ama Gard çok geçmeden ilgilerini kaybedeceklerini düşünüyordu... Semptomlar kendini gösterdiğinde peşini bırakmak zorunda kalacaklardı.

Dört pompayı da en son hızda çalıştırdı. Dere anında iyice dolup geniş bir akarsuya dönüştü. Sonra her gün yaptığı, hortumları tutan kilitleri kontrol etme işine başladı.

Kaçmayı başarabilirse o zaman da önünde iki seçeneği olacaktı. Ya çenesini kapalı tutacak ya da olanları açıklayacaktı. Ama herhalde konuşmamayı tercih ederdi. Bunun için yeterince nedeni vardı. Ama konuşmamak kendinden vazgeçmesi anlamına gelirdi. Burada canını çıkararak çalıştığı son bir ayı unutmak zorunda kalırdı. Dünya politikasını insanlığın sonunu getirecek yoldan tek darbede çıkarma şansını kaybederdi. Neredeyse iki haftadır ortada olmayan arkadaşı ve eski sevgilisi Bobbi Anderson'dan vazgeçmek zorunda kalırdı.

Üçüncü seçeneğiyse şuydu: Bu gemiden kurtulabilir, onu havaya uçurabilirdi. Paramparça ederdi. Burası da Hangar 18'deki sözde uzaylılar gibi bir rivayete dönüşürdü.

Nükleer enerji çılgınlığına; onu yaratan, sağlama alan ve Çernobil'in ardından bile tehlikelerini görmeyi reddeden, enerji sömüren teknokratik domuzlara karşı öfkeliydi. Biliminsanlarının Kıyamet Saati'ni gece yarısına iki kalaya alışının fotoğrafını görünce depresyona girmişti. Tüm bunlara rağmen gemiyi imha etmenin yapabileceği en iyi şey olduğunu kabul ediyordu. Geminin gövdesine sinen şey her neyse, oksitlenmesi, kasıtlı bir biçimde Havenlıların akla hayale sığmayacak aletler yapmalarını sağlamıştı. Geminin içinde daha ne harika şeyler vardı acaba? Ama diğer şeyleri de unutmamalıydı. Düşen uçaktaki beyin cerrahı, sonra o ihtiyar ve iri yarı polis. Kadın komiser Ruth McCausland. Kaybolan iki eyalet polisi. David Brown denen o çocuk... Bütün bu olayların kaçının suçu karşısında duran gemiye atılabilirdi? Ne kadarı topraktan burnunu çıkaran hayal edilebilecek en büyük balinayla ilgiliydi? Bazıları mı? Hepsi mi? Hiçbiri mi?

Gardener bir tek şeyden emindi. Olaylar sona ermemişti.

Topraktaki uzay gemisinin bir yaratıcılık kaynağı olduğu kesindi. Ama aynı zamanda kapkara uzayın derinliklerinden gelen bilmediğimiz yaratıkların gemisiydi. Belki beyinleri insanlarınkinden çok farklıydı. Nasıl insanların beyinleri örümceklerinkinden farklıysa öyle. Bu puslu pazar güneşinde ışıldayan gemi şahane, imkânsız bir şeydi... Bir harikaydı... Ama aynı zamanda perili bir ev gibiydi. Sanki duvarların arasında ve boş yerlerde ecinniler dolaşıyordu. Bazen gemiye bakınca boğazında bir tuhaflık hissediyordu. Sanki bir çift yassı göz topraktan ona bakıyordu.

Ama gemiyi *nasıl* yok edebilirdi? *Nasıl* havaya uçurabilirdi? Bunu yapmak istese bile nasıl yapacaktı? Gemiyi hapseden kayaları parçalamak için kullandıkları patlayıcılar normal dinamitten daha güçlüydü ama gemiyi çizmemişlerdi bile. Limestone Hava Üssü'ne koşup bir atom bombası çalması mı gerekiyordu? Clive Cussler romanlarındaki Dirk Pitt misali gölge gibi, inanılmaz bir hızla ilerlerdi. Gerçekten atom bombası çalıp patlatmayı başarsa ve sonra başardığı tek şeyin gemiyi harekete geçirmek olduğunu anlasa çok komik olmaz mıydı? Hem de hiç zarar görmemiş, tek bir çizik almamış halde?

Seçenekleri bu kadardı. Üçüncüsü bir seçenek bile sayılmazdı... Anlaşılan elleri beyninden daha çok şey biliyordu. O bininci kez kafasında seçeneklerini değerlendirirken elleri sakince sabah işlerini yapmıştı. Pompaları sonuna kadar açmış ve damper hortumlarının sağlamlıklarını kontrol etmişti. Hendeğe geri döndü. Suyu emen hortumları ve su seviyesini kontrol edecekti. Su seviyesini görmek için bir fenere ihtiyaç duyunca sevindi. Demek ki su hızla azalıyordu. Patlatma ve kazı çalışmalarına çarşamba günü dönebileceklerini düşündü. En geç perşembe... Tekrar başlayınca da iş hızlı ilerlerdi. Su tabakasındaki kayalar süngerimsi yapıda, geniş gözenekli olurdu. Patlayıcıları yerleştirecek delikler açmakla uğraşmazlardı; hem patlayan radyoları hem de pillerini koyacak doğal boşluklar olacaktı. Bir sonraki

aşama yoğun, yapış yapış bir hamurdan, yeni kabarmış bir hamura geçmek gibi olacaktı.

Gard bir süre hendeğe eğilmiş halde durdu. Siyah derinliklere fener tutuyordu. Sonra feneri kapattı, yine kilitleri kontrol etme niyetindeydi. Henüz sabahın sekiz buçuğuydu ama canı içki içmek istiyordu.

Arkasını döndü.

Bobbi orada duruyordu.

Gardener'ın ağzı bir karış açık kaldı. Bir an sonra ağzını kapatarak ona doğru yürüdü. Onun bir hayal olduğunu düşünüyor, şeffaflaşıp ortadan kaybolmasını bekliyordu. Ama Bobbi hâlâ orada duruyordu. Gardener saçlarının epey döküldüğünü fark etti. Beyaz ve parlak alnı hemen hemen kafasının tepesine kadar uzanıyordu. Tam o noktadan üçgen şeklinde saçı başlıyordu. Bobbi'nin rengi uçuk olan tek yeri kafatasının saçsız kalan yerleri değildi. Korkunç, mahvedici bir hastalıktan kalkmış bir insan gibi görünüyordu. Sağ kolu askıdaydı. Ve...

Gardener içinden, *makyaj yapmış*, diye geçirdi. *Fondöten denilen şeyden sürmüş. Fondöten deniliyordu sanırım. Kadınların bir çürüğü kapatmak istedikleri zaman yaptıkları gibi bolca sürmüş. Ama karşımdaki o... Bobbi... Bu bir rüya değil.*

Gardener'ın gözleri birdenbire doldu. Önce iki, sonra üç Bobbi görmeye başladı. Ancak o zaman ne kadar korktuğunu anladı. Ne kadar yalnız olduğunu.

Boğuk bir sesle, "Bobbi... gerçekten sen misin?" diye sordu.

Bobbi gülümsedi. Yüzünde Gardener'ın o çok sevdiği ifade belirdi. Gardener'ı nice kere uçurumdan yuvarlanmaktan kurtaran o gülüş. Karşısındaki Bobbi'ydi ve Gardener onu seviyordu.

Yaklaşıp ona sarıldı, yorgun yüzünü onun boynuna gömdü. Bunu daha önce de yapmıştı.

Bobbi, "Merhaba Gard," diyerek ağlamaya başladı.

Gardener da ağlıyordu. Bobbi'yi öptü. Öptü. Öptü.

Elleri bir anda Bobbi'nin her yerinde gezinmeye başladı. Anderson'ın boştaki eli de onun üzerindeydi.

Öpmeyi sürdürerek, "Hayır," diye fısıldadı. "Olmaz. Sen..."

"Şşş. Bunu istiyorum. Bu benim son şansım, Gard. İkimizin de son şansı."

Öpüştüler. Öpüştüler. Anderson'ın gömleğinin düğmeleri açılmıştı. Vücudu bir seks tanrıçasının vücudu değildi. Hasta gibi ve beyazdı. Kasları gevşemiş, göğüsleri sarkmıştı. Ama Gardener, Bobbi'yi seviyordu. Onu öptü, öptü. Gözyaşları birbirine karışıyordu.

Gard, sevgilim, sevgilim, her zaman...

Şşş...

Ah, lütfen. Seni seviyorum...

Bobbi, seni seviyorum...

Seviyorum...

Öp beni...

Öp...

Evet.

Çam iğneleri vücutlarına batıyordu. Bobbi ağlıyordu. Gardener da. Öpüştüler, öpüştüler, öpüştüler. Gard sevişirken iki şeyi fark etti: Bobbi'yi çok özlemişti. Ve ormanda bir tek kuş bile ötmüyordu. Orman ölmüştü.

Öpüştüler...

12

Gard pek de temiz olmayan gömleğiyle çıplak vücuduna bulaşan fondötenleri sildi. Demek Bobbi sadece yüzünü boyamamıştı. Buraya gelirken sevişeceklerini biliyor muydu? Belki bunu düşünmemek daha iyi olurdu. Hiç olmazsa şimdilik.

Ter içinde kaldıkları için sivrisineklerin üzerlerine üşüşmesi gerekirdi. Ama Gard'ı bir tek sivrisinek bile ısırmamıştı. Bobbi'yi ısırdıklarını da sanmıyordu. Uzay gemisine baktı. *İnsan zekâsını geliştirmekle kalmıyor, ayrıca piyasadaki böcek ilaçlarından açık ara çok daha üstün.*

Gömleği bir tarafa atıp Bobbi'nin yüzüne dokundu. Parmağını onun yanağında gezdirirken eline biraz daha fondöten bulaştı. Çoğu zaten ya ter ya da gözyaşları yüzünden akmıştı.

Gardener, "Canını acıttım," dedi.

Anderson, *beni sevdin*, diye cevap verdi konuşmadan.

"Ne?"

Beni duyuyorsun, Gard. Bunun farkındayım.

Gardener, "Kızdın mı?" diye sordu. Kalkanlarının yeniden yükseldiğinin farkındaydı. Tekrar rol yapmaya başladığının da. Aralarındaki her şey nihayet sona ermişti. Üzücü bir şeydi bu. "O yüzden mi benimle konuşmuyorsun?" Bir an durdu. "Seni suçlayamam. Yıllar boyunca çok kahrımı çektin be kadın."

Anderson, "Seninle *konuşuyordum*," dedi. Gardener sevişmekten hemen sonra ona yalan söylediği için üzgündü. Yine de Bobbi'nin kuşkusunu sezince sevindi. *"Aklımdan."*

"Seni duymadım."

"Daha önce duymuştun... O gün benim sesimi duydun ve cevap verdin. Seninle uzaktan *konuştuk*, Gard."

"Ona daha yakındık." Eliyle uzay gemisini işaret etti.

Anderson cansızca gülümseyerek yanağını Gardener'ın omzuna dayadı. Makyajının çoğu çıkmıştı. Cildinin insanı huzursuz eden bir şeffaflığı vardı.

"Peki, canını acıttım mı?"

"Hayır. Evet. Biraz." Anderson gülümsedi. Eski Bobbi Anderson'ın, "Canın cehenneme," diyen gülümsemesiydi bu. Ama son bir gözyaşı damlası yine de yanağından süzüldü. "Buna değerdi. En iyisini sona sakladık, Gard."

Gardener onu hafifçe öptü. Ama Bobbi'nin dudakları şimdi farklıydı. Yeni ve Geliştirilmiş Roberta Anderson'ın dudaklarıydı bunlar.

"İlk, son ya da aralarda... Seninle sevişmeye kalkmamalıydım. Senin de kalkıp buraya gelmemen gerekirdi."

Anderson, "Yorgun göründüğümü biliyorum," dedi. "Fark ettiğin üzere vücuduma bolca boya sürdüm. Haklıydın. Kendimi fazla yordum ve sonunda olan oldu."

Gardener içinden, *yalan*, diye geçirdi. Ama bu düşüncesini Bobbi okuyamasın diye maskeledi. Bunu hemen hiç düşünmeden yaptı. Düşüncelerini gizlemeye iyice alışıyordu artık.

"Beni... çok değişik bir biçimde tedavi ettiler. Bu bazı cilt sorunlarına ve saçlarımın dökülmesine yol açtı. Ama saçlarım tekrar çıkacak."

Gardener, "Ya?" dedi. İçindense, *hâlâ yalan söylemesini beceremiyorsun, Bobbi*, diye düşünüyordu. "Eh, iyileşmene çok sevindim. Ama belki birkaç gün dinlensen iyi olur. Şöyle rahatça oturur—"

Anderson usulca, "Olmaz," dedi. "Son darbeyi indirmemiz lazım, Gard. Neredeyse sonuna geldik. Bu işi biz başlattık. Sen ve ben—"

Gardener, "Hayır," diye cevap verdi. "*Sen* başlattın, Bobbi. Ayağın resmen gemiye takıldı. Peter'ın sağ olduğu o günlerde. Hatırlıyor musun?"

Peter'dan söz ettiğinde Bobbi'nin gözlerinde bir an acı dolu bir ifadenin belirdiğini fark etti. Sonra o ifade kayboldu. Bobbi, Gard'ın iddiasını kabul etmediğini gösterircesine omuz silkti.

"Sen de çok geçmeden buraya geldin. Hayatımı kurtardın. Sen olmasaydın şimdi burada olmazdım. Onun için bu işi birlikte bitirelim, Gard. Kapağın sadece yedi, sekiz metre aşağıda olduğuna eminim."

Gardener'ın içinde Bobbi'nin haklı olduğuna dair güçlü bir his vardı. Ama birdenbire nedense bunu itiraf etmek istemedi. Kalbine bir hançer saplamış, durmadan döndürüyorlardı. Verdiği acı, sarhoşluğun neden olduğu baş ağrılarından çok daha feciydi.

"Sen öyle diyorsan öyledir."

"Ne dersin, Gard? Son adımı da atalım mı? Sen ve ben?"

Gardener düşünceli düşünceli Bobbi'ye baktı. Yine kuş sesleri yokken ormanın ne kadar sessiz, ne kadar uğursuz olduğunu fark etti.

O lanet santrallerden biri yok olursa aynen böyle olur, aynen böyle olacak *işte. İnsanlar kaçıp gitmeyi akıl edecek. Tabii zamanında uyarılırlarsa. Yani santral ve Nükleer Düzenleme Kurulu onlara söyleyecek cesareti bulabilirse. Ama bir baykuşa ya da ağaçkakana bölgeyi boşaltmasını söyleyemezsin. Kırmızı tangaraya ateşe bakmamasını söyleyemezsin. Bu yüzden gözleri erir, etrafta kör yarasalar gibi kanat çırpar, açlıktan ölene ya da boyunlarını kırana kadar ağaç ya da binalara çarparlar. Bu bir uzay gemisi mi, Bobbi? Yoksa çoktan sızdırmaya başlamış, devasa bir santral mi? Sızıntı yapıyor, değil mi? O yüzden orman bu kadar sessiz. O yüzden cuma günü Beyin Cerrahının Metal Kuşu düştü.*

"Ne dersin, Gard? Son adımı da atalım mı?"

İyi bir çözüm varsa nerede? Onurlu ve barışçıl bir çözüm var mı? Kaçacak mısın? Her şeyi Dallas polisine mi anlatacaksın? Sovyet polislerin üzerinde kullanabilsinler diye? Ne? Ne? Yeni bir fikrin var mı, Gard?

Sonra birdenbire aklına bir fikir geldi... bir fikir parıltısı en azından.

Eh, bu da hiçten iyiydi.

Yalancı Gardener, Bobbi'ye sarıldı. "Pekâlâ. Son bir adım daha."

Bobbi'nin gülümsemesi yüzüne yayıldı. Sonra yerini garip, hayret dolu bir ifadeye bıraktı. "Ne kadar para bıraktı, Gard?"

"Kim ne kadar para bıraktı?"

Bobbi, "Diş perisi," dedi. "Sonunda bir dişin düşmüş. Hem de önden."

Şaşıran ve biraz da korkuya kapılan Gard elini ağzına götürdü. Evet, köpekdişlerinden biri yerinde değildi gerçekten.

Demek artık başlamıştı. O geminin gölgesinde bir ay çalıştıktan sonra aptal gibi bağışıklığı olduğuna inanmıştı. Ama yoktu. Başlamıştı, o da çok geçmeden Yeni ve Geliştirilmiş haline dönüşecekti.

O da "gelişme" yolundaydı.

Gardener kendini zorlayarak gülümsedi. "Farkında değildim."

"Kendini farklı hissediyor musun?"

Gardener doğruyu söyledi. "Hayır... En azından şimdilik. Şimdi... gerçekten çalışmak istiyor musun?"

Bobbi, "Elimden geleni yapacağım," dedi. "Bu kolla..."

"Hortumları kontrol edebilirsin. Gevşemeye başlayan olursa bana haber verirsin. Ve benimle konuşursun." Gardener ona bakıp beceriksiz bir tavırla gülümsedi. "O adamların hiçbiri doğru dürüst konuşmayı bilmiyordu. Yani samimi insanlardı ama..." Omzunu silkti. "Anlıyorsun, değil mi?"

Bobbi onun gülümsemesine karşılık verdi. Gardener bir an yine eski Bobbi'yi gördü. Mükemmeldi. Âşık olduğu kadını görmüştü. Bobbi'nin boynunun ona sağladığı karanlık, güvenli limanı hatırladı. Kalbindeki hançer yeniden döndü. Bobbi, "Tabii anlıyorum," dedi. "İstiyorsan kafanı şişirinceye kadar konuşurum. Ben de kendimi çok yalnız hissediyordum."

Ayağa kalktılar. Karşılıklı durup birbirilerine gülümsediler. Eski günlerde olduğu gibi. Ama orman çok sessizdi. Etrafta kuşlar cıvıldamıyordu.

Gardener, *aşk sona erdi,* diye düşündü. *Şimdi tekrar pokere oturuyoruz. Ama dün gece Diş Perisi bana da uğramış, şerefsiz herhalde bu gece de uğrayacak. Muhtemelen yanında kuzeniyle eniştesini de getirecek. Ve onlar elimdeki kartları, aklımda beliren o son fikir parıltısını görmeye başladıkları zaman her şey sona erecek. Bir bakıma gülünç bu. Her zaman dünyayı ele geçirmeye gelen uzaylıların canlı olacağını düşündük. H. G. Wells bile yeryüzünü hayaletlerin işgal edeceğini düşünemedi.*

Bobbi, "Hendeğe bakmak istiyorum," dedi.

"Peki. Suyun hızla çekilmesi hoşuna gidecek bence."

Beraberce yürüyüp geminin gölgesine girdiler.

13

8 Ağustos Pazartesi

Yeni bir sıcak dalgası başlamıştı.

O pazartesi sabahı yediyi çeyrek geçe, Newt Berringer'ın mutfak penceresinin önündeki termometre yirmi altı dereceyi gösteriyordu. Ama Newt mutfakta değildi. Ayağında pijama altıyla banyodaki aynanın önünde durmuş, yüzüne rahmetli karısının fondöteninden sürmeye çalışıyordu. Terlediği için fondöten top top oluyor, Newt da buna küfrediyordu. Her zaman makyajın kadınların zararsız bir merakı olduğunu düşünmüştü. Ama şimdi malzemeleri asıl amacı için (yani güzeli vurgulamak için değil de kötüyü kapatmak için) kullanırken bunun saç kesmek gibi bir şey olduğunu anlıyordu. Göründüğünden çok daha zordu.

Newt şu son bir haftadır alın ve yanak derilerinin renginin iyice uçtuğunu gizlemeye çalışıyordu. Buna diğerleriyle birlikte Bobbi'nin barakasına yaptığı ziyaretlerin neden olduğunu biliyordu. Sonradan içerde neler olduğunu anımsayamıyordu. Sadece bunların hem korkutucu hem de çok harika şeyler olduklarını biliyordu. Barakadan çıktığı üç sefer de kendini üç metre boyunda ve bir kadın güreş takımıyla çamurda sevişmeye hazır gibi hissetmişti. Olanları barakaya bağlayacak kadar bilgisi vardı Newt'un. Buna rağmen ilk başta yaz güneşinde yanmış cildinin renginin açılmaya başladığını düşünmüştü. Yıllar önce, buz gibi bir kış, öğleden sonra, kayan bir ekmek kamyonu yüzünden ölen karısı Elinor her zaman, "Newt'u mayısın ilk gününden sonra güneşe çıkarın, yeter," derdi. "Kızılderiliye dönüverir."

Ancak son cuma günü artık kendi kendini kandıramayacağını anlamıştı. Yanaklarındaki atar ve toplar damarları görebiliyordu. Kılcal damarları da. Yeğeni Michael'a iki Noel önce aldığı o oyuncak gibiydi aynı. Adı "İçi Görünen Adam"dı. Bu durum

insanı çok sarsıyordu. Mesele sadece derinin altını görmek de değildi. Parmaklarını yanaklarına bastırdığı zaman elmacıkkemikleri eline yumuşak geliyordu. Sanki... *eriyorlardı.*

Newt, *böyle sokağa çıkamam,* diye düşündü. *Tanrım! İmkânsız bu.*

Derken cumartesi günü aynaya bakmış ve bayağı bir düşünüp dikkatle inceledikten sonra yüzünün yan tarafında gördüğü gri gölgenin dili olduğunu anlamıştı. İşte o zaman telaşla sokağa fırlamış, uçarcasına Dick Allison'ın evine koşmuştu.

Dick kapıyı açtığı zaman çok normal görünüyordu. Newt korkunç bir an boyunca bunun onun, yalnızca onun başına gelen bir şey olduğunu düşünmüştü. Sonra Dick'in kesin ve belirgin düşünceleri kafasına doluşmuştu. Rahatlayan Newt'un bacaklarının gücü gitmişti. *Tanrım, Newt! Ortalıkta böyle dolaşamazsın! Herkesin ödünü patlatacaksın. Gir içeri. Hazel'a telefon edeceğim.*

Aslında artık telefona gerek yoktu ama insanlar eski alışkanlıklardan kolay kolay vazgeçemiyordu.

Newt, Dick'in mutfağındaki floresan lambanın altına gelince arkadaşının da makyaj yaptığını anlamıştı. Dick, *Hazel bana makyajın nasıl yapılacağını öğretti,* dedi. *Evet, Adley dışında hepimiz aynı haldeyiz. Ama tabii Adley sundurmaya sadece iki hafta önce girmeye başladı.*

Newt kaygıyla, *bütün bunlar nasıl sona erecek, Dick,* diye sordu. Arkadaşının antresindeki ayna onu bir mıknatıs gibi çekiyordu. Aynaya yaklaşıp kendine dikkatle baktı. Uçuk renkli dudaklarının gerisindeki dilini görebiliyordu. Alnında karmakarışık küçük kılcal damarlar atıyordu. Parmaklarını kaşlarının üzerindeki kemiğe bastırdı. Ellerini çektiği zaman parmaklarının alnında hafif çukurlar bıraktığını fark etmişti. Balmumunda kalan parmak izleri gibiydi. Üzerlerindeki çizgiler ve kavisler gri-mavimsi cildinde iyice belli oluyordu. Newt'un onlara bakarken midesi bulanmıştı.

Dick, *bilmiyorum*, diye cevap vermişti. O arada telefonda Hazel'la konuşuyordu. *Ama bunun bir önemi yok. Eninde sonunda herkes aynı duruma gelecek. Diğer her şeyde olduğu gibi. Ne demek istediğimi biliyorsun.*

Evet, biliyordu. Newt o sıcak pazartesi sabahı bir kez daha aynaya bakarken ilk değişimlerin çok daha sarsıcı olduğunu düşündü. Tam bir şok etkisi yaratmıştı. Çünkü düşünceler... çok mahrem şeylerdi.

Ama yavaş yavaş alışmıştı. Bu da yeterince zaman verilirse insanın her şeye alışacağını kanıtlıyordu herhalde.

Aynanın yanında durmuş, radyodan belli belirsiz duyulan meteoroloji haberlerini dinliyordu. Güneyden gelen sıcak hava bölgeye yayılıyordu. Hava en az üç gün, belki bir hafta boyunca boğucu olacaktı. Sıcaklık otuz, otuz üç derece arasında değişecekti. Newt nemli havaya küfretti. Rutubetli hava basurunu azdırıyordu. Elinor'un Max Factor fondöteniyle gitgide daha da şeffaflaşan yanaklarını, alnını, burnunu ve boynunu örtmeye çalıştı. Sonunda havaya sövüp saymaktan vazgeçerek hiç ara vermeden pudraya küfretmeye başladı. Bir süre sonra bozulduğuna ve çamur gibi olduğuna dair bir fikri yoktu. Bu elindeki pudra da Elinor 1984 Şubat'ında öldüğünden beri banyo çekmecesinin dibinde duruyordu.

Ama herhalde sonunda bu pis şeyi sürmeye de alışacaktı... Sonra bir gün gelecek, buna gerek kalmayacaktı. Kahretsin! İnsan her şeye alışabilirdi. Pijama altının önünden ucu beyaz olan, gittikçe pembeleşen ve görünmeyen temeline doğru kan kırmızısına dönüşen bir uzantı fırlamıştı. Newt Berringer, bu tezini kanıtlamak istercesine, onu dalgın dalgın pijamasına soktu. Ölü karısının fondötenini kaybolan yüzüne eşit bir şekilde yaymaya devam etti.

14

9 Ağustos Salı

İhtiyar Doktor Warwick çarşafla Tommy Jacklin'in üzerini örttü. Çarşaf hafifçe havalandı, sonra çocuğun üzerine kapandı. Tommy'nin burnu çarşafın altından belli oluyordu. Yakışıklı bir çocuktu ama burnu büyüktü. Tıpkı babasınınki gibi.

Bobbi Anderson üzüntüyle, *babası*, diye düşündü. *Birinin bunu babasına haber vermesi gerekiyor. Bu iş kime düşecek dersin?* Bobbi artık böyle şeylere aldırmaması gerektiğini biliyordu. Jacklin denilen çocuğun ölümü, uzay gemisinin kapağına ulaşır ulaşmaz Gard'ı yok etmek zorunda kalacağını bilmesi gibi şeylere aldırmamalıydı. Ama bazen aldırıyordu işte.

Herhalde zamanla bu da geçecekti.

Barakaya birkaç ziyaret daha yaparsa her şey geçecekti.

Eliyle öylesine gömleğini silkeledi ve hapşırdı.

Doktorun küçük muayene odasında, hapşırıktan ve diğer yatakta yatan Hester Brookline'in kesik soluklarından başka ses yoktu. Sadece şaşkın bir sessizlik vardı.

Sonra Kyle, *gerçekten öldü mü*, diye sordu.

Warwick öfkeyle, *hayır*, dedi. *Bazen onların üzerini şaka olsun diye böyle örterim. Kahretsin! Saat dörtte öleceğini anladım! O yüzden hepinizi buraya çağırdım. Bu kasabanın yöneticileri sizsiniz. Öyle değil mi? Haven'ın babaları.*

Bir an Hazel'la Bobbi'ye baktı.

Özür dilerim. Burada kasabanın iki de anası var.

Bobbi neşesizce gülümsedi. Çok geçmeden Haven'da tek bir cinsiyet olacaktı. Ne analar ne babalar. "Gelişme" denilen o ulu yolda böylesi gerekliydi.

Sırayla Kyle, Dick, Newt ve Hazel'a baktı. Onlar da kendisi kadar sarsılmış görünüyordu. Anderson kendi kendine, *neyse ki yalnız değilim*, dedi. Tommy'yle Hester geri dönmeyi başarmışlardı. Üstelik bekledikleri saatten daha önce. Çünkü Tommy, Haven-

Troy bölgesinden çıktıktan üç saat sonra hastalanmaya başlamış ve bu yüzden mümkün olduğu kadar hızlı hareket etmeye çalışmıştı.

Bobbi, *lanet olasıca çocuk aslında bir kahraman*, diye düşündü. *Onun için yapabileceğimiz tek şey güzel bir mezar. Ama Tommy yine de bir kahraman.*

Hester'a baktı. Kızın yüzü balmumu heykel gibiydi. Gözleri kapalıydı. Kesik kesik, kuru kuru soluyordu. Aslında başları ağrımaya, dişetleri kanamaya başladığı zaman dönebilirlerdi. Hatta dönmeleri gerekirdi. Ama dönmeyi düşünmemişlerdi bile. Ayrıca sadece dişetleri kanamıyordu. Hester'ın "gelişmenin" başından beri süren hafif bir regl kanaması vardı. Yaşlı kadınların aksine genç kızlarda regl hiç kesilmiyordu. Ya da henüz kesilmemişti. Bu yüzden Troy Alışveriş Merkezi'nde daha büyük ped alabilmek için Troy'u durdurmuştu. Kanaması çok artmıştı. Yedi numaralı karayolundaki Newport-Derry oto parçacısından üç araba aküsü ve eski ama iyi durumda bir kamyon aküsü aldıkları sırada dört gece pedini tüketmişti.

Başları ağrımaya başlamıştı. Tommy'nin ağrısı Hester'ınkinden çok daha kötüydü. Sears'tan yarım düzine pil şarj aleti almışlardı. Yeni sevkiyat alan Derry hırdavatçısından yüzden fazla C ve D, çiftli, üçlü A piller almışlardı. Artık ikisi de geri dönmek zorunda olduklarını anlamışlardı. Hem de çabucak. Tommy halüsinasyon görmeye başlamıştı. Wentworth Sokağı'ndan çıkarken açık bir kanalizasyon deliğinden bir palyaçonun kendisine gülümsediğini gördüğünü sanmıştı. Palyaçonun gümüş rengi gözleri parlıyordu. Beyaz eldivenli elinde bir sürü balon vardı.

Derry'den on iki kilometre uzaklaştıkları ve yedi numaralı karayolundan Haven'a doğru ilerledikleri sırada Tommy'nin makadı kanamaya başlamıştı.

Arabayı kenara çekmişti. Yüzü utançtan yanarak Hester'ın pedinden istemişti. Hester nedenini sorunca açıklayabilmişti, ama açıklarken Hester'a bakamamıştı. Hester ona bir sürü ped

vermişti. Tommy çalıların arasına girmişti. Geri dönerken sarhoş gibi yalpalıyordu. Bir elini öne doğru uzatmıştı.

"Arabayı artık sen sür, Hester," demişti. "Gözlerim iyi görmüyor."

Haven sınırına vardıkları zaman arabanın ön koltuğu kan içinde kalmıştı. Tommy baygın yatıyordu. Hester ise artık her şeyi kara bir perdenin arkasından görüyordu. Bu yaz gününde havanın güneşli olduğunu biliyordu. Saatin henüz dört olduğunu da. Ama Doktor Warwick mor bir alacakaranlıktan çıkarak ona yaklaşmıştı. Kapıyı açmış, kızın eline dokunarak, "Korkma, yavrum," demişti. "Geri döndünüz. Artık direksiyonu bırakabilirsin. Haven'dasın." Hester, Hazel'ın kucağında yatarken yaşadıklarını oldukça doğru bir biçimde anlatabilmişti. Ama doktorun muayenehanesine ulaşamadan kendinden geçmişti. Oysa Warwick ak saçları rüzgârda dalgalanırken arabasını o zamana kadar görülmemiş bir hızla sürmüştü.

Adley McKeen, *ya kız*, diye fısıldadı. Warwick, *tansiyonu düşüyor*, dedi. *Kanaması durdu. Genç ve dayanıklı. Sağlam bir aileden. Annesiyle babasını tanırdım. Büyükannesiyle büyükbabasını da. İyileşecek.* Sert bir tavırla diğerlerine baktı. Hepsinin de makyaj yaptığı sulu mavi gözlerinden kaçmamıştı. Bu ışıkta yüzleri güneşten yanmış iğrenç altı palyaçoya benziyorlardı.

Ama gözlerinin bir daha göreceğini sanmıyorum.

Derin bir sessizlik oldu. Bobbi bu sessizliği bozdu.

O öyle değil.

Dr. Warwick ona döndü.

Bobbi, *Hester yine görecek*, dedi. *"Gelişme" tamamlandığı zaman görecek. Hepimiz tek bir gözle göreceğiz.*

Warwick bir an onun gözlerine baktı, sonra başını önüne eğdi. *Evet... herhalde... ama... yine de yazık.*

Bobbi bu sözü öfkelenmeden kabul etti. *Doğru. Hester için kötü bir şey bu. Tommy için daha da kötü. Aileleri çok üzülecek. Gidip onları görmem gerekiyor. Bir iki kişi benimle gelirse iyi olur.*

Diğerlerine baktı. Hepsi bakışlarını ondan kaçırdılar. Düşünceleri birer mırıltı halini aldı.

Bobbi, *pekâlâ*, diyerek başını salladı. *Tek başıma da yapabilirim. Sanırım.*

Adley McKeen, *istersen ben seninle gelirim, Bobbi*, dedi ağırbaşlı bir tavırla. *Sana eşlik ederim.*

Bobbi ona yorgun yorgun, ama yine de tatlı tatlı gülümsedi. Usulca omzunu sıktı. *Teşekkür ederim, Ad. İkinci kez, teşekkür ederim.*

İkisi dışarı çıktılar. Diğerleri onların arkasından baktı. Bobbi'nin kamyonetinin homurtusunu duydukları zaman tekrar bilinçsiz halde yatan Hester Brookline'e döndüler. Kızı iki radyo, bir pikap ve doktorun yeni televizyonundan alınan parçalarla yapılmış bir makineye bağlamışlardı.

Tabii bu alette çok sayıda pil ve akü de vardı.

15

10 Ağustos Çarşamba

Jim Gardener yorgunluğuna, kafa karışıklığına, Hamlet'i oynamayı bırakamamasına ve en kötüsü Haven'da durumun gitgide kötüleştiğine inanmasına rağmen, Bobbi'nin geri geldiği, mis kokulu çam iğnelerinin üzerinde seviştikleri günden beri içkiyi azaltmayı başarmıştı. Bunun nedenlerinden biri kendisiyle ilgiliydi. Başı fazla ağrıyor, burnu çok sık kanıyordu. Bu işte geminin de rolü olduğunu düşünüyordu. Bobbi'nin, bulduğu gemiye dokunması için ısrar ettiği gün burnunun nasıl kanadığını unutmamıştı. Geminin kenarını tutmuş ve o hızlı, uyuşturan titreşimi hissetmişti. Ama bu kanama ve ağrıların nedenlerinden birinin de durmadan içmesi olduğunu anlayacak kadar akıllıydı. Bilincini kaybetmiyordu artık mesela. Ama bazı günler burnu üç dört kez kanıyordu. Tansiyonu zaten her zaman biraz yüksekti. Ona

fazla içkinin riskli olan bu durumu kötüleştirebileceğini söylemişlerdi.

O yüzden Gardener'ın durumu fena sayılmazdı. Ta ki Bobbi'nin hapşırdığını duyana dek.

Bu fazla tanıdık ses bazı anıların canlanmasına neden oldu ve ani, korkunç bir düşünce Gardener'ın kafasında bir bomba gibi patladı.

Mutfağa gidip kirli sepetini açtı ve içindeki elbiseye baktı. Bobbi'nin bir akşam önce giydiği elbiseye. Bobbi bu incelemeyi görmedi. O sırada uyuyordu. Uykusunda hapşırmıştı.

Bobbi bir akşam önce Gardener'a hiçbir açıklama yapmadan çıkıp gitmişti. Endişeli ve üzgün bir hali vardı. İkisi de bütün gün durmadan çalışmıştı ama Bobbi akşam yemeğine hemen hiç elini sürmemişti. Güneşin batmasına yakın banyo yapmış, pantolonun yerine bir elbise giymiş, akşam hava hâlâ sıcak ve rutubetliyken kamyonetine binip gitmişti. Gardener onun gece yarısı döndüğünü duymuştu. Bobbi barakaya girerken etrafa fışkıran yeşil ışığı da görmüştü. Bobbi'nin hava ağarırken eve geldiğini sanıyordu ama bundan pek emin değildi.

Anderson o gün pek sıkıntılıydı. Fazla konuşmuyor, ancak Gardener bir şey sorduğu zaman cevap veriyordu. Bunlar da kısa cevaplardı. Gardener beceriksizce onu neşelendirmeye çalışmış ama başarılı olamamıştı. Bobbi o akşam da yemek yememişti. Gardener eskisi gibi balkonda kâğıt oynamalarını teklif ettiği zaman da sadece başını iki yana sallamıştı.

Bobbi'nin yüzünde yine o ten rengi acayip boya vardı. Gözleri ıslak gibiydi, bakışları da ciddi. Gardener bunu fark ettiği sırada Bobbi arkasında duran masadan bir kâğıt mendil kaparak peş peşe iki üç kere hapşırmıştı.

"Yaz nezlesi galiba. Ben gidip yatacağım, Gard. Bu kadar tatsız olduğum için özür dilerim. Ama bitkin haldeyim."

Gard, "Tamam," demişti.

Ondan sonra bir şey Gardener'ın aklını kemirmeye başlamıştı. Hatırladığı, tanıdık bir şey. Şimdi de mutfakta, elinde Bobbi'nin

elbisesiyle duruyordu. Pamuklu kumaştan yapılmış kolsuz bir elbiseydi. Eskiden olsa Bobbi bunu sabah yıkayıp arka avludaki ipe asar, akşam yemeğinden sonra ütüler ve tekrar dolabına kaldırırdı. Ama artık eski günlerde değillerdi. Yeni ve Geliştirilmiş günlerdi bunlar. Bu insanlar ancak çok gerekiyorsa çamaşır yıkıyorlardı. Yapılacak daha önemli işler vardı. Öyle değil mi?

Bobbi, Gardener'ın bu düşüncesini doğrularcasına uykusunda iki kez hapşırdı.

Gard, "Hayır..." diye fısıldadı. "Lütfen..." Elbiseyi geri sepete attı. Artık ona dokunmak istemiyordu. Sepetin kapağını hızla kapatıp bir an durdu. Bu sesin Bobbi'yi uyandırıp uyandırmadığını anlamaya çalışıyordu.

Bobbi dün kamyonetle gitti. İstemediği bir şeyi yapmak zorundaydı. Elbise giymesini gerektiren resmi bir iş. Buraya geç döndü ve barakaya girdi. Üstünü değiştirmek için eve gelmedi. Sanki barakaya girmeye ihtiyacı vardı. Hem de hemen. Ama neden?

Cevap ortadaydı. O aksırıklar ve Bobbi'nin elbisesinin üzerinde bulduğu şeyler bunu destekliyordu.

Bobbi avuntu arıyordu.

Yalnız yaşayan Bobbi avuntu aradığı zaman kim onun rahatlamasını sağlardı? Gard mı? Çok komik. Gard buraya avunmak için gelirdi, avutmak için değil.

Gardener iyice sarhoş olmak istiyordu. Bu çılgınca olay başladığından beri içmeyi hiç bu kadar istememişti.

Unut bunu! Gardener, Bobbi'nin hem kirli sepetini hem de alkolik içeceklerini koyduğu mutfağından çıkmak için dönerken bir şey yere düşüp tıkırdadı.

Eğilip aldı, inceledi, düşünceli düşünceli avucunda oynattı. Bir dişti tabii, ikinci diş. Parmağını ağzına sokup boşluğu yokladı. Parmağının ucuna bulaşan kana baktı. Mutfak kapısına gidip etrafı dinledi. Bobbi yatak odasında gürültülü gürültülü horluyordu. Sanki sinüsleri iyice tıkanmıştı.

Yaz nezlesi, dedi. Belki öyledir. Belki gerçekten öyledir.

Ama Bobbi kitap okumak için pencerenin önündeki sallanan sandalyede ya da verandada otururken Peter'ın onun kucağına nasıl atladığını hatırlıyordu. Bobbi, Peter'ın meme acıtan atlamalarını hava bozukken yapmaya meyilli olduğunu söylemişti. Hava fazla sıcak olduğu zaman da alerjisinin tutmasına neden oluyordu. Bir keresinde de yaşlı köpeği okşayarak, "Sanki biliyor," demişti. "Gerçekten biliyor musun, Pete? Beni hapşırtmak HOŞUNA mı gidiyor? Öyle havalarda telaşlandığın için beni de mi üzmek istiyorsun?" Pete de kendine özgü o tavrıyla güler gibi Bobbi'ye bakmıştı.

Gardener gece Bobbi'nin gelişiyle (ve parlak yeşil ışıkla) uyandığında uzaklardan bir gök gürültüsü duyduğunu hatırladı.

Şimdi Pete'in de bazen avutulmak istediğini anımsıyordu.

Özellikle gök gürlediği zaman. Pete o sesten çok korkuyordu. Gök gürültüsünden.

Tanrım, Bobbi, Peter o barakada mı? Eğer öyleyse... NEDEN?

Bobbi'nin elbisesine acayip, yeşil, yapışkan bir şeyler sürülmüştü.

Ve tüyler yapışmıştı.

Gardener'ın çok iyi tanıdığı kısa, kahverengi ve beyaz tüyler. Peter'ın tüyleri. Peter barakadaydı. En başından beri. Bobbi, Peter'ın öldüğünü iddia ederek yalan söylemişti. Tanrı bilir Gardener'a daha kaç yalan uydurmuştu? Ama bu? NEDEN?

Niçin?

Gardener bu sorunun cevabını bilmiyordu.

Gerisin geri döndü. Lavabonun altında kalan, sağındaki dolaba yöneldi. Eğilip bir şişe viski çıkardı ve açtı. Şişeyi havaya kaldırarak, "İnsanların en iyi dostlarının şerefine," dedi. Viskiyi şişeden içti, önce öfkeyle gargara yaptı, sonra da yuttu.

Bu ilk yudumuydu.

Peter. Lanet olsun, Peter'a ne yaptın, Bobbi?

Gardener sarhoş olmak niyetindeydi.

İyice sarhoş.

Çabucak.

3. KİTAP

Kapıya Vuran Tommy'ler

Meet the new boss. Same as the old boss.*

"Won't Get Fooled Again"
–The Who

Over on the mountain:
thunder, magic foam,
let the people know my wisdom,
fill the land with smoke.
Run through the jungle...
Don't look back to see.**

"Run Through the Jungle"
–Creedence Clearwater Revival

---

* Yeni patronla tanışın. Eskisinin aynısı.

** Doruklardan doğru:
gök gürlemesi, sihirli köpükler,
dünyaya açıkla bildiklerimi,
her yeri duman altında bırak.
Kaç balta girmemiş ormanlar içinden...
Dönüp arkana bakma.

Uyudum ve o rüyayı gördüm. Bu kez hiçbir şey gizlenmemişti. Ben kötücül, yarı erkek yarı kadın bir cüceydim; yıkımdan duyulan zevkin ilkesiydim. Saul da benim diğer yarımdı. O da yarı erkek yarı kadındı. Hem erkek kardeşim hem kız kardeşimdi. İkimiz açıklık bir yerde, dev beyaz binaların dibinde dans ediyorduk. Binalar iğrenç, tehditkâr, kara makinelerle doluydu. Yıkım getireceklerdi. Ama rüyada biz ikimiz dosttuk, düşman değildik. Kinci kötülüğümüz bizi bir araya getirmişti. Rüyada müthiş bir özlem vardı. Ölüme duyulan özlem. Yaklaşıp sevgiyle öpüştük. Korkunçtu... bunu rüyada anlayabiliyordum. Çünkü bu rüyada şunu anlamıştım. Hepimizin gördüğü diğer rüyalarda, sevgi ve şefkat bir öpücükte, bir okşamada yoğunlaşıyordu ama bu seferki iki yarı insanın okşayışıydı ve yıkımı kutluyordu.

— Doris Lessing, *Altın Defter*

BİRİNCİ BÖLÜM

ABLA

1

Çıkış kapısının yanında duran hostes, kırklarındaki kadına, "Umarım yolculuğunuz iyi geçmiştir," dedi. Kadın, diğer birkaç yolcuyla birlikte Bangor'da Delta'nın 230 uçuş numaralı uçağından iniyordu.

Bobbi Anderson'ın ablası Anne kırkındaydı. Ama ellisinde bir kadın gibi *düşünür* ve ellisinde bir kadın gibi *görünürdü.* Bobbi arada sırada sarhoş olduğu zaman, "Ablam on üç yaşından beri ellisinde bir kadın gibi düşünür," derdi. Anne Anderson olduğu yerde durup hostese dik dik baktı. Bu bakış zamanı bile durdurabilirdi.

"Çok istersen anlatayım, tatlım," dedi. "Sıcaktan bunaldım. Koltukaltlarım kokuştu. Uçak La Garbage'dan ve daha sonra Logan'dan kalkmakta gecikti. Yolculuk sarsıntılı geçti ve ben zaten uçmaktan nefret ederim. Hayvan Sınıfı'na gönderdikleri o hostes yamağı üzerime kokteyl döktü. Kokteyldeki portakal suyu kolumda kurudu. Külodum kıçıma yapıştı. Bu kent de New England'ın penisinde çıkmış bir sivilceye benziyor. Başka sorun var mı?"

Hostes, "Hayır..." demeyi başardı. Gözleri camlaşmıştı. Boom-Boom Mancini'yle, hem de Mancini'nin dünyaya öfkeli olduğu bir günde, üç raunt dövüşmüş gibi hissediyordu. Anne Anderson insanlar üzerinde böyle bir etki yaratırdı.

"Aferin sana, hayatım." Anne hızla kabin görevlisinin yanından geçti ve körüğe çıktı. Kolunda parlak mor, kocaman bir bez çanta sallanıyordu. Kabin görevlisi ona, "Bangor'da güzel günler geçirmenizi umarım," deme fırsatını bulamadı. Ama sonra bunun zaten boşuna bir zahmet olacağını düşündü. Bu yolcu hiçbir yerde güzel zaman geçirememiş gibi görünüyordu. Dimdik yürüyordu ama sanki sancısı varmış da ona rağmen böyle yürüyormuş gibi bir hali vardı. Her adımında ayağına bıçaklar saplanan ama buna rağmen yürümeye devam eden denizkızı gibi.

Memur, *eğer bu kadının bir yerlerde Gerçek Sevgi'yi paylaştığı biri varsa,* diye düşündü, *umarım o kişi, karadulların çiftleşme yöntemlerini biliyordur.*

2

Tezgâhın arkasındaki Avis görevlisi kız Anne'e, kiralayacak araba kalmadığını söyledi. Önceden ayırtmadıysa ne yazık ki hiç şansı yoktu. Yaz mevsimindelerdi ve bu zamanlarda araba kiralayan çok oluyordu.

Bu söyledikleri kız adına büyük bir hataydı. Çok kötü bir hata.

Anne sert bir tavırla gülümsedi, aklında resmen ellerine tükürüp kavgaya hazırlandı ve saldırıya geçti. Bu gibi durumlar Anne abla için ziyafet değerindeydi. Sekiz gün önce, 1 Ağustos'ta acıyla inleyerek ölünceye kadar bakmıştı babasına. Baba Anderson'ın hastaneye kaldırılmasına izin vermemişti. Babasını kendisi yıkamış, sürekli yattığı için vücudunda açılan yaralara merhem sürmüş, bezini değiştirmiş ve onu gece yarısı uyandırıp haplarını vermişti. Tabii aslında adamın felce uğramasına da Anne neden olmuştu. Leighton Sokağı'ndaki evi satması için babasını sıkıştırıp durmuştu. Baba Anderson satmak istemiyordu. Ama Anne kararlıydı. Babası iki yıl arayla üç küçük kriz geçirmişti. Bu so-

nuncusu ve önemlisi, evin satışa çıkarılmasından üç gün sonra onu yatağa düşürmüştü. Ama tabii Anne abla bunu itiraf edecek değildi. Aynı, çocukluğundan beri Utica'daki St. Bart kilisesine gitmesine ve o iyi kilisede yetkili bir görevli olmasına rağmen Tanrı kavramının saçmalıktan ibaret olduğuna inandığını itiraf etmeyeceği gibi. Anne on sekizine gelinceye kadar annesini avucunun içine almış ve şimdi de babasını mahvetmişti. Babasının tabutu üzerine toprak atılmasını sakin sakin seyretmişti. Şimdi tezgâhın arkasındaki bu küçük kızla mı başa çıkamayacaktı? Anne istediğini on dakikada elde etti. Ama Avis'in nadiren (gerçekten de nadiren) de olsa yolu Bangor'dan geçen ünlüler için ayırdığı küçük arabayı kabul etmedi. Genç kızın korkusunun arttığını, aç bir etçilin kan kokusu alması gibi açık bir şekilde anladığından ısrar etti. Küçük araba teklifinden yirmi dakika sonra, akşamüzeri 18:15'te gelecek bir işadamına ayrıldığı anlaşılan otomobilin direksiyonundaydı. Cutlass Supreme'le Bangor havaalanından sakince uzaklaşıyordu. Adam uçaktan ininceye kadar kızın mesaisi bitecekti. Ayrıca Anne'in çenesi o kadar canını sıkmıştı ki araba başbakan için ayrılmış olsa bile umurunda değildi. Ofis kısmına gidip kapıyı kilitledi. Tir tir titriyordu. Tokmağın altına bir iskemle sıkıştırdı. Tamircilerin verdiği esrarlı sigarayı içti. Sonra hüngür hüngür ağlamaya başladı.

Anne Anderson çok kimseyi böyle etkilerdi.

3

Anne kızı parça parça ederken saat üçü geçmişti. Aslında doğruca Haven'a gidebilirdi. Avis'in tezgâhından aldığı haritaya göre seksen kilometreden az yolu vardı. Ama Roberta'yla yapacağı konuşma için bütün gücünü toplamak istiyordu.

Hammond ve Union sokaklarının kesiştiği dörtyol ağzında bir polis duruyordu. Trafik ışıklarından biri bozuktu. Anne

bunun böyle rezil işleyen küçük bir şehir için normal olduğunu düşündü. Arabayı yolun yarısında durdurarak kentteki en iyi otel ya da motelin adresini sordu. Polis trafiğe engel olduğu için onu azarlayacaktı. Ama kadının gözlerindeki ifadeyi görünce yolu tarif edip ondan kurtulmanın daha iyi olacağına karar verdi. İçinde şimdilik üstü örtülmüş ama her an parlamaya hazır bir ateşin yandığı belliydi. Bu kadın, polisin küçükken tanıdığı bir köpeğe benziyordu. Bu köpek okula giden çocukların pantolonlarının arkasını parçalamaya meraklıydı. Ve adam ülserinin azdığı bu sıcak günde böyle bir kapışmaya girişmek istemiyordu. Anne'e Cityscape Otel'in adresini verdi, o uzaklaşırken de rahat bir soluk aldı.

4

Cityscape Otel doluydu.

Ama bu durum Anne abla için bir sorun değildi.

İki kişilik bir odaya yerleşti. Sonra da canından bezmiş müdüre zorbalık edip odasını değiştirdi: Havalandırma sistemi takırdıyordu, televizyondaki renkler de çok kötüydü. Bütün oyuncular biraz önce bok yemiş de gebermek üzereymiş gibi duruyordu.

Anne bavulunu açıp eşyalarını yerleştirdi. Bobbi'nin bahçesindeki mutant havuçların büyüklüğünde bir vibratörle mastürbasyon yaptı. Sıkıcı ve iç karartıcı bir orgazmdı. Onun bütün orgazmları sıkıcı ve iç karartıcıydı. Hiç, bir adamla birlikte yatağa girmemişti. Niyeti de yoktu. Duş alıp biraz kestirdi. Sonra akşam yemeği için aşağıdaki lokantaya indi. Mönüyü incelerken kaşları gitgide çatıldı. Sipariş almak için yanına gelen garsona dişlerini göstererek gülümsedi.

"Bana sebze getirin. Çiğ, yapraklı sebzeler."

"Hanımefendi bir salata—"

"Hanımefendi bir tutam çiğ, yapraklı sebze istiyor. Onlara ne ad verdiğiniz hiç umurumda değil. Ama sebzeleri iyice yıkayın

da böcek pisliği kalmasın. Öncesinde de bir kokteyl istiyorum. Bana hemen bir sombrero getir."

Garson dudaklarını yalayarak, "Emredersiniz, hanımefendi," dedi. Herkes onlara bakıyordu. Birkaç kişi gülümsedi... Ama Anne Anderson'ın bakışlarını fark edenler bundan hemen vazgeçtiler. Garson dönüp uzaklaştı. Anne onun arkasından seslendi. Sesi yüksek ve otoriterdi.

"Sombrero, Kahlua ve kremayla yapılır. *Krema.* Eğer bana Kahlua ve süt karışımı getirirsen saçlarını o bokla yıkarsın, ahbap."

Garsonun âdemelması yukarı aşağı oynadı. Karşısındakine acıyormuş gibi aristokrat bir tavırla gülümsemeye çalıştı. İyi garsonların bayağı müşterilere karşı kullandıkları bir silahtı bu. Bunu başarabilecekti de. Ama Anne'in gülümsemesi onu dondurdu. Bu gülümsemenin iyi hiçbir yanı yoktu. Ancak bir katil böyle gülümseyebilirdi.

Anne usulca, "Çok ciddiyim, ahbap," diye ekledi. Garson ona inanıyordu.

5

Anne yedi buçukta odasına döndü. Soyunup sabahlığını giydi. Dördüncü kattaki pencereden dışarı baktı. Cityscape* Otel, adına rağmen aslında Bangor'un çok dışındaydı. Anne'in baktığı manzara küçük park alanındaki ışıklar dışında neredeyse zifiri karanlıktı. Bu tam da onun sevdiği türden bir manzaraydı.

Anne'in çantasında birkaç amfetamin kapsülü vardı. Bunlardan birini açarak beyaz tozu pudriyerinin aynasına boşalttı. Kısa kesilmiş tırnağıyla tozu ikiye ayırıp yarısını burnuna çekti. Kalbi dar göğsünde hızla çarpmaya başladı hemen. Soluk yanakları kızardı. Anne tozun yarısını ertesi sabaha sakladı. Bu kapsülleri

* İng. Şehir manzarası.

babasının geçirdiği ilk krizden hemen sonra kullanmaya başlamıştı. Artık bu tozu burnuna çekmedikçe uyuyamıyordu. Oysa ilaç yatıştırıcının tam tersiydi. Anne küçükken, çok küçükken annesi bir gün ona müthiş bir öfkeyle, "Hastalıkta bile terssin sen!" diye bağırmıştı.

Herhalde bu o zamanlar için doğruydu. Şimdi de doğruydu... Tabii annesi bunu artık onun yüzüne karşı açık açık söyleyemezdi.

Anne telefona bir göz attı, sonra bakışlarını kaçırdı. Telefona bakmak bile ona Bobbi'yi hatırlatıyordu. Kız kardeşinin babalarının cenazesine gelmeye yanaşmayışını! Tabii Bobbi bunu açıkça söylememişti. Kendisinden umulacak bir biçimde korkakça davranmıştı. Anne'in telefonlarına cevap vermemişti. Anne ihtiyar köpeğin felce uğramasından sonraki yirmi dört saatlik sürede Bobbi'yi iki kez aramıştı. Babasının nalları dikeceği belliydi. Ama kardeşi iki seferinde de telefona cevap vermemişti.

Babası öldükten sonra da Bobbi'ye telefon etmişti Anne. 2 Ağustos'ta, gece biri dört geçe. Ve karşısına bir sarhoş çıkmıştı.

Anne, "Roberta Anderson'la görüşmek istiyorum," demişti. Utica Hastanesi'nin lobisindeki telefonun başında dimdik duruyordu. Annesi yakındaki bir plastik iskemlede oturuyordu. Etrafında sürüyle erkek ve kız kardeşi vardı. Hepsi de İrlanda patatesine benzeyen suratlarını buruşturmuş ağlıyor, ağlıyor, ağlıyorlardı. "Hemen."

Karşıdaki sarhoş, "Bobbi mi?" demişti. "Eski Patronu mu istiyorsun, yoksa Yeni ve Geliştirilmiş Patronu mu?"

"Geç bu lakırdıları, Gardener. Babası—"

Sarhoş onun sözünü kesmişti. "Bobbi'yle şimdi konuşamazsın." Bu kesinlikle Gardener'dı. Sesini tanımıştı. Anne gözlerini kapattı. Telefon adabı çerçevesinde, telefonda sözünün kesilmesinden daha çok nefret ettiği tek bir şey vardı. "Dallas polisiyle birlikte barakada. Hepsi de gitgide Yenileşip Gelişiyorlar."

"Bobbi'ye ablası Anne'in—"

Şırak!

Anne öfkelenmiş, boğazı alev alev yanmaya başlamıştı. Ahizeyi kulağından uzaklaştırıp uzun uzun bakmıştı. Bir kadın ancak onu sokan bir yılana böyle bakabilirdi. Tırnakları bembeyaz kesilmişti. Morumsu beyaz.

Anne telefon adabı çerçevesinde en çok telefonun yüzüne kapatılmasından nefret ederdi!

6

Hemen tekrar kardeşinin numarasını çevirmişti. Ama bu kez uzun bir sessizlik olmuş, sonra pek acayip bir düdük sesi duyulmuştu. Anne de telefonu kapatıp annesiyle zırlayan akrabalarının yanına dönmüştü.

Annesi, "Onunla konuşabildin mi?" diye sormuştu.

"Evet."

"Ne dedi?" Kadın bakışlarıyla Anne'e, ona iyi bir haber vermesi için yalvarıyordu. "Babanın cenazesine geleceğini söyledi mi?"

"Kesin bir cevap alamadım," demişti Anne ve birdenbire kardeşi Roberta'ya karşı müthiş bir öfke duymuştu. Kaçma cüretini gösteren Roberta'ya. Ama çığlık atmamıştı Anne. Sesi asla tizleşmezdi. Kesilmezdi de. Gülümsemişti, suratı yine köpekbalığına benzer bir hal almıştı. Bir şeyler mırıldanan akrabalar susup endişeyle Anne'e bakmıştı. Yaşlı kadınlardan ikisi tespihlerine sarılmıştı. "'O ihtiyar köpeğin ölmesine sevindim,' dedi. Sonra kahkaha attı. Ardından da telefonu kapattı."

Derin bir sessizlik olmuştu. Hayret dolu bir sessizlik. Sonra Paula Anderson elleriyle kulaklarını kapatarak çığlıklar atmaya başlamıştı.

7

Anne'in, en azından en başında, Bobbi'nin cenaze töreninde bulunacağına dair hiçbir şüphesi yoktu. *Anne* öyle istiyordu. O halde Bobbi de gelecekti. Anne istediklerini her zaman elde ederdi; o zaman dünya pek rahat bir yer halini alıyordu, olması gereken de buydu. Roberta sonunda geldiği zaman Anne'in onun hakkında uydurduğu yalanı duyacaktı. Annelerinden değil tabii. Paula Anderson küçük kızını gördüğüne öyle sevinecekti ki bundan söz etmeyecekti bile. Belki yalanı hatırlamayacaktı bile. Ama o ağlak dayılardan biri Bobbi'ye bu konuyu açacaktı. Bobbi de bunun doğru olmadığını söyleyecekti. Ağlak dayı da lafı uzatmayacaktı. Tabii çok sarhoş değilse. Ama büyük ihtimalle sarhoş olacaklardı. Her hâlükârda herkes sadece Anne'in sözlerini hatırlayacaktı. Bobbi'nin yalanlamasını değil.

Bu da iyiydi. Harikaydı hatta. Ama yine de yeterli sayılmazdı. Artık Roberta'nın evine dönme zamanı gelmişti. Gelmiş de geçmişti bile. Sadece cenaze için değil, temelli.

Anne bunu sağlayacaktı. Abla bu işi halledecekti.

8

Anne o akşam otelde hemen uykuya dalamadı. Bunun bir nedeni yerini yadırgamasıydı, bir nedeni de başka odalardaki televizyonlardan gelen hafif seslerdi. Etrafında sürüyle insan olmasıydı. Başka bir odada kovanın başka bir arısı da uyumaya çalışıyordu. Tek fark bu kovanın odalarının altıgen değil, dikdörtgen olmasıydı. Ama uykusunu kaçıran başka şeyler de vardı. Mesela ertesi gün işi başından aşkın olacaktı. Tabii onu en çok ayakta tutan şey, ona karşı çıkıldığı için hiç sönmeyen öfkesiydi. Hayatta en nefret ettiği şey buydu. Diğer her türlü sıkıntı yanın-

da ıvır zıvır kalıyordu. *Bobbi* ona karşı çıkmıştı. Ablasına düpedüz ve her konuda karşı çıkmıştı. Anne de 1947'den beri New England'da görülen en korkunç sıcak dalgası sırasında kalkıp buraya gelmek zorunda kalmıştı.

Anne, annesine ve ağlak teyzeleriyle dayılarına kardeşiyle ilgili o yalanı uydurduktan bir saat sonra Bobbi'yi tekrar aramıştı. Bu kez de cenaze evinden. Annesi çoktan ağlayarak eve gitmişti. Herhalde şimdi orada aşağılık kız kardeşi Betty'yle oturmuş, o sevdikleri boktan şarabı içiyor ve ağlayıp inleyerek ölmüş adamdan söz ediyorlardı. Anne kardeşinin numarasını çevirdi ama yine o tiz düdük sesini duydu. Onun üzerine santrali arayıp hatta bir bozukluk olduğunu haber verdi.

"O hattı incelemenizi, arızayı bulmanızı ve tamir etmenizi istiyorum. Bir yakınımız öldü. Mümkün olduğu kadar çabuk kız kardeşimle konuşmalıyım."

"Peki, efendim. Bana telefon ettiğiniz numarayı verirseniz..."

Anne, "Cenaze evinden arıyorum," dedi.

"Babam için bir tabut seçeceğim, sonra da gidip yatacağım. Sizi sabah ararım. O zamana kadar kız kardeşimle konuşmamı sağlayın lütfen."

Anne telefonu kapatıp cenaze evinin sahibine döndü.

"Çam ağacından bir tabut. Buradakilerin en ucuzu olsun."

"Ama Bayan Anderson, herhalde biraz düşünmek—"

Anne havlar gibi, "Hiçbir şeyi düşünecek değilim," dedi. Migreninin tutmak üzere olduğuna dair onu uyaran zonklamaları hissediyordu. "Çam ağacından yapılmış en ucuz tabut hangisiyse onu verin. Buradan defolup gitmek istiyorum. Burası ölü kokuyor."

"Ama..." Adam şaşalamıştı. "Ama babanızın..."

"İçine girince görürüm nasıl olsa." Anne çantasından çek defterini çıkardı. "Kaç para?"

9

Ertesi sabah Bobbi'nin telefonu normal çalışıyordu ama Anne'e cevap veren olmadı. Bütün gün telefonu kimse açmadı. Anne gitgide daha da öfkeleniyordu. Saat dört civarı yandaki odada yaşlılar hep birden ağlaşırken Maine bilinmeyen numaralar servisini arayıp Haven polis karakolunun numarasını istedi.

"Şey... Orada karakol yok, bir komiser var. Bu işinize—"

"Numarayı verin."

Operatör numarayı verdi. Anne o numarayı çevirdi. Telefon çaldı... çaldı... çaldı... Çalma sesi korkak kardeşinin on üç yıldan beri saklandığı evdeki telefonun aynıydı. Sanki aynı telefonu paylaşıyorlardı polisle.

Anne bir an gerçekten bu işten vazgeçmeyi düşündü. Ama böyle paranoyak bir düşünceye kafasında bir an olsun yer vermek onun yapacağı bir şey değildi. Bu yüzden daha da öfkelendi. Çalma sesleri benziyordu çünkü şehirdeki tüm telefon hizmetini aynı boktan taşra telefon firması veriyordu.

Paula kapıya gelip çekine çekine, "Bobbi'ye ulaşabildin mi?" diye sordu.

"Hayır. Cevap vermiyor. *Komiser* de cevap vermiyor. Galiba bütün kasaba halkı Bermuda'ya tatile gitti. Tanrım!" Terli alnına yapışan bir tutam saçı üfleyerek uçurmaya çalıştı.

"Arkadaşlarından birini arasan—"

"Hangi arkadaşları? Dost hayatı yaşadığı o deliyi mi kastediyorsun?"

"Anne! Bilip bilmeden—"

Anne sert bir sesle, "Dün telefona kimin cevap verdiğini biliyorum ben," dedi. "Bu ailenin içinde büyüdüm ya bir adamın sesinden sarhoş olup olmadığını anlıyorum."

Annesi sesini çıkarmadı. Gözleri yaşlı, titreyerek, bir eli siyah elbisesinin yakasında öylece duruyordu. İşte Anne onu hep böyle görmek istiyordu.

"Hayır, o ayyaş orada! İkisi de Bobbi'yle konuşmak istediğimi biliyorlar. Konuşmak istememin nedenini de! Benimle oyun oynamaya kalkıştıkları için pişman olacaklar! Köpoğlu köpekler!"

"Anne, lütfen böyle konuş—"

Anne avaz avaz bağırdı. "Kes sesini!" Annesi de sustu tabii.

Anne tekrar telefona uzandı. Bu kez bilinmeyen numaralar servisini aradığında Haven belediye başkanının numarasını istedi. Ne saçmalıksa Haven'ın belediye başkanı da yoktu. Ama bir belediye binası vardı.

Memur bilgisayarından numarayı bulmaya çalışırken telefondan boğuk klavye sesleri geldi. Cam tırmalayan farelerin çıkardığı sese benziyordu. Annesi bu sırada odadan kaçmıştı. Yandaki odadan İrlandalılara özgü yasın abartılı hıçkırıkları ve iniltileri geliyordu. Anne, İrlanda cenazelerinin de V-2 roketi* gibi sıvı yakıtla yürütüldüğünü düşünüyordu, üstelik ikisinde kullanılan yakıt aynıydı. Gözlerini yumdu. Beyni zonkluyordu. Dişlerini gıcırdattı, ağzına acı, madensi bir tat yayıldı. Gözlerini yumarak tırnaklarını Bobbi'nin yüzüne geçirmenin ne hoş, ne harika bir şey olacağını düşündü.

Gözlerini açmadan santrale, "Hâlâ orada mısın, tatlım?" diye sordu. "Yoksa acilen tuvalete koşman mı gerekti?"

"Evet, burada bir nu—"

"Söyle."

Operatör gitti. Bir robot bir telefon numarasını tuhaf, alçalıp yükselen bir sesle okudu. Anne bu numarayı çevirdi. Cevap alabileceğini sanmıyordu. Ama telefon hemen açıldı. "Belediye. Ben Newt Berringer."

"Eh, *birilerinin* orada olmasına sevindim. Ben Anne Anderson. Utica, New York'tan arıyorum. Komiserinizle konuşmaya çalıştım ama herhalde adam balığa gitti."

---

* Uzaya ulaşan ilk insan yapısı alet.

Berringer'ın sesi sakindi. "O erkek değil, kadındı, Bayan Anderson.* Geçen ay vefat etti. Beklenmedik bir ölümdü. Henüz yerine kimse seçilmedi. Herhalde bir sonraki toplantıya kadar da seçilemeyecek."

Anne bunu duyunca bir an durakladı. Sonra onu daha çok ilgilendiren başka bir şeyin üzerinde durdu. "Bayan Anderson, dediniz. Benim evli olmadığımı nereden biliyorsunuz, Berringer?"

Bir sessizlik oldu. Sonra Berringer, "Siz Bobbi'nin ablası değil misiniz?" dedi. "Eğer öyleyseniz, evli olsaydınız soyadınız Anderson olmazdı, değil mi?"

"Demek Bobbi'yi tanıyorsunuz?"

"Haven'da herkes Bobbi'yi tanır, Bayan Anderson. Kasabanın en ünlü kişisidir. Onunla gerçekten gurur duyuyoruz."

Bu sözler keskin birer cam parçası gibi Anne'in beynine saplandı. *Kasabamızın en ünlü kişisi. Ah, Tanrım!*

Sonra, "Bravo Sherlock Holmes," dedi. "Siz o tuhaf yerde telefon yerine ne kullanıyorsunuz bilmiyorum ama Bobbi'ye ulaşmaya çalışıyorum. Ona babamızın dün öldüğünü ve yarın gömüleceğini söylemek istiyordum."

Yüzünü bilmediği adamın başsağlığı dileyip uygun sözler mırıldanacağını sanıyordu. Ne de olsa Bobbi'yi tanıyordu. Ama Berringer sadece, "Bobbi'nin çiftliğinin bulunduğu bölgede telefonlar arızalandı," dedi.

Anne bir an şaşırdı. Ama bir an. Böyle boşa düştüğü anlar pek uzun sürmezdi. Bu konuşma umduğu gibi gitmiyordu. Adamın cevapları bir tuhaftı, fazla soğuktu. Anne adamı kafasında canlandırmaya çalıştıysa da başaramadı. Berringer'ın sesinde de bir gariplik vardı.

"Beni aramasını söyler misiniz? Annesi yan odada hüngür hüngür ağlıyor. Neredeyse kendinden geçecek. Roberta cenaze törenine zamanında yetişmezse herhalde hastalanır."

---

* Orijinal metinde Miss Anderson olarak geçiyor. "Miss" evlenmemiş kadınlar için kullanılan bir seslenme sözüdür.

Berringer onu çıldırtan bir yavaşlıkla heceleri uzata uzata, "Onu size telefon etmesi için zorlayamam tabii," dedi. "Bobbi yetişkin bir kadın. Ama mesajınızı ona iletirim."

Anne sıktığı dişlerinin arasından, "Belki size numarayı versem daha iyi olur," dedi. "Yani... biz hâlâ aynı evdeyiz. Ama Bobbi artık bizi nadiren arıyor. Belki numarayı unutmuştur—"

Berringer onun sözünü kesti. "Buna gerek yok. Bobbi numarayı unuttuysa ya da not etmediyse bile santralden öğrenir. Öyle değil mi? Siz de benim numaramı böyle buldunuz sanırım."

Anne kişiliğinin tam ve amansız gücünü iletemediği için telefonlardan nefret ederdi. Ama bu ana kadar böylesine yakıcı bir kin hiç duymamıştı. "Dinleyin!" diye bağırdı. "Galiba durumu anlayamadınız—"

Berringer, "Anladığımı sanıyorum," dedi. Anne'in sözünü ikinci kez kesiyordu. Hem de daha konuşmaya başlayalı üç dakika bile olmamıştı. "Akşam yemeğinden önce çiftliğe gider, Bobbi'ye haberinizi iletirim. Aradığınız için teşekkürler, Bayan Anderson."

"Dinleyin—"

Ama Anne daha sözünü bitiremeden adam o *en nefret ettiği* şeyi yaptı. Telefonu suratına kapattı.

Anne ahizeyi yerine bırakırken, vahşi köpeklerin bu herifi canlı canlı yemelerini zevkle seyredebileceğini düşündü.

Dişlerini deli gibi gıcırdatıp duruyordu.

10

Bobbi o öğleden sonra Anne'i aramadı. Akşam yas V-2'si alkolosfere girdiği sıralarda da aramadı. Geceye doğru yörüngeye girdiği sıralarda da aramadı. Gece yarısından iki saat sonra yaslılar sendeleyerek arabalarına binerken telefon yine çalmadı. Muhtemelen evlerine giden yolda karşılarına çıkacak diğer şoförler için büyük bir tehdit oluşturacaklardı.

Anne yatağında uykusuz ve kaskatı yattı. Çantaya saklanmış bomba gibi kurulmuştu. Kâh dişlerini gıcırdatıyor kâh tırnaklarını avucuna batırıyor, intikam planları yapıyordu.

Geri geleceksin, Bobbi! Ah, evet. Ve geldiğin zaman...

Bobbi ertesi gün de telefon etmeyince Anne, annesinin zayıf itirazlarına rağmen cenaze törenini bir gün erteledi. Bayan Paula, "Hiç uygun olmaz," diye sızlanıyordu. Anne sonunda öfkeyle annesine dönüp, "Neyin uygun olduğunu, neyin olmadığını ben bilirim!" diye hırladı. "Uygun olanı o küçük fahişenin törende bulunması! Ama telefon etmek zahmetine bile katlanmadı! Beni rahat bırak artık!"

Annesi sessizce kaçtı.

Anne o gece önce Bobbi'nin numarasını, sonra da belediyeyi denedi. Kız kardeşinin telefonundan yine o tiz düdük sesi yükseldi, ikincisine ise bir teyp cevap verdi. Anne sabırla bekledi, biplemeyi duyunca mesajını bıraktı. "Yine benim," dedi. "Bobbi'nin ablası. Bay Berringer, frengiye yakalanmanızı ve durumu ancak burnunuz düştükten ve taşaklarınız kapkara olduktan sonra anlamanızı saygılarımla dilerim."

Sonra yine santrale başvurdu. Haven'dan üç numara istedi. Newt Berringer'ın numarası. Herhangi bir Smith'in numarası, nasılsa hepsi akrabaydı. Herhangi bir Brown'ın numarası. Üç numarayı da çevirdi ve her seferinde o tiz sesi duydu.

"Kahretsin!" diye haykırarak telefonu duvara fırlattı.

Annesi yukarıda, yatağın içinde büzülerek Bobbi'nin eve dönmemesini umdu. Hiç olmazsa Anne'in keyfi yerine gelinceye kadar.

11

Anne cenaze törenini bir gün daha erteledi.

Akrabalar söylenmeye başladılar ama Anne onlardan daha *eşitti*. Cenaze evinin sahibi Anne'e bir göz attı ve *bu kadınla boğu-*

şamam, yaşlı İrlandalı isterse çam tabutunda çürüsün, diye düşündü. Bütün günü telefon başında geçiren Anne düşüncelerini okuyabilseydi, akıllıca bir karar verdiniz, diyerek onu kutlardı. Öfkesi daha önceki sınırlarını aşmaya başlıyordu. Şimdi Haven'daki *bütün* telefonlar bozulmuştu!

Anne cenazenin kaldırılmasını bir gün daha erteleyemeyeceğini biliyordu. *Bu çatışmayı Bobbi kazandı! Pekâlâ, öyle olsun. Ama savaş henüz sona ermedi. Yo, hayır! Eğer o kahpe öyle sanıyorsa çok yanılıyor! Başıma gelecek çok şey var onun. Ve hepsi de canını yakacak!*

Anne uçak biletlerini öfkeyle ama güvenle aldı. New York'tan Bangor'a bir gidiş... ve iki dönüş bileti.

12

Anne ertesi gün Bangor'a uçacaktı. Bilet o gün için alınmıştı. Ama ahmak annesi arka merdivenden düştü ve kalça kemiğini kırdı. Sean O'Casey bir keresinde, "Bir İrlandalıyla yaşıyorsan kendini aptallar geçidinde yürürken bulursun," demişti. Ah, ne kadar da haklıydı. Anne, annesinin çığlıklarını duyunca koştu. O sırada arka avluda bir şezlonga uzanmış güneşleniyordu. Bobbi'yi Utica'ya getirdikten sonra orada nasıl tutacağını planlıyordu. Annesi dar merdivenin dibine yayılmış, vücudu acayip bir biçimde bükülmüştü. Anne önce, şarabın uyuşturucu etkisi geçinceye kadar ihtiyar ahmağı memnuniyetle burada bırakabileceğini düşündü. Yeni dul şarap imalathanesi gibi kokuyordu.

O öfkeli ve sıkıntılı anda Anne bütün planlarını değiştirmek zorunda kalacağını anladı. Annesinin bunu mahsus yaptığını düşündü. Cesaret toplamak için içmiş, sonra kendini merdivenden aşağıya *atmıştı.* Düşmemişti. Neden? Bobbi'ye gitmemesi için tabii.

Anne telefona giderken, *ama beni engelleyemeyeceksin,* diye düşündü. *Engelleyemeyeceksin. Ben bir şeyi istedim mi, o* şey *olur!*

Haven'a gideceğim ve ortalığı birbirine katacağım. Bobbi'yi buraya getireceğim. Havenlılar beni yıllarca unutamayacaklar. Özellikle suratıma telefonu kapatan o taşralı hödük!

Telefonu eline alıp işaretparmağını hızla ve öfkeyle tuşlara vurarak acil servisin numarasını çevirdi. Babasının geçirdiği ilk felçten sonra bu numarayı telefonun üzerine yapıştırmıştı. Yine öfkeyle dişlerini gıcırdatıyordu.

13

İşte böylece Utah'dan ancak 9 Ağustos'ta ayrılabildi. O arada Bobbi yine aramadı. Anne de kardeşine tekrar telefon etmeye çalışmadı. O taşralı adamı da aramadı. Bobbi'nin Troy'lu sarhoş pisliğini de. Anlaşılan pislik onu devamlı düzebilmek için yanına taşınmıştı. *Pekâlâ. Bırak kurtulduklarını sanıp rahatlasınlar. Böylesi çok daha zevkli olur.*

Ve işte Anne şimdi buradaydı. Bangor'daki Cityscape Otel'de doğru dürüst uyuyamıyor... dişlerini gıcırdatıyordu

Dişlerini kendini bildi bileli gıcırdatırdı. Bazen öyle gürültü yapardı ki annesini uykusundan uyandırırdı... Hatta bir iki kere kütük gibi uyuyan babasını bile uyandırmıştı. Annesi, Anne daha üç yaşındayken aile doktoruna bundan bahsetmişti. Saygıdeğer bir New York doktoru olan adam şaşırmıştı. Doktor Warwick bu adamla çok iyi anlaşırdı. Bir an düşünmüş, sonra da, "Bence bunu hayal etmişsiniz, Bayan Anderson," demişti.

"Hayallerim bulaşıcı galiba," dedi Paula. "Kocam da duydu."

Hepsi birden Anne'e bakmıştı, küpleri üst üste dizip kule yapıyordu. Odaklanmıştı. Yüzünde nemrut, hiç gülümsemeyen bir ifade vardı. Altıncı küpü eklerken kule yıkılmıştı. Tekrar dizmeye başladığında hepsi Anne'in bebek dişlerini birbirine sürterken çıkardığı çirkin, kemiksi sesi duymuştu.

"Bunu uykusunda da mı yapıyor?" diye sormuştu doktor.

Paula Anderson başıyla onaylamıştı.

"Eh, büyük ihtimalle büyüyünce kaybolur," demişti doktor. "Bir zararı olmaz." Ama tabii ki kaybolmadı ve tabii ki zararsız değildi. Kalp krizi, felç ve ülser gibi genelde hırslı, ısrarcı insanların başına bela olan diş gıcırdatma hastalığıydı bu. Anne'in düşen ilk dişi gözle görülür biçimde aşınmıştı. Anderson'lar bundan söz ettiler... Sonra da unuttular. Anne'in kişiliği artık kendini daha abartılı, ürkütücü şekillerde gösteriyordu. Altı buçuk yaşına geldiği sırada, garip, kolaylıkla kavranamayan bir biçimde aileyi yönetmeye başlamıştı. Ve hepsi de Anne'in geceleri biraz da korkunç bir biçimde dişlerini gıcırdatmasına alışmıştı.

Ailenin dişçisi, Anne dokuzuna geldiği sırada çocuğun bu huyundan vazgeçmediğini, durumun daha da kötüleştiğini fark etti. Ama Anne ancak on beşindeyken tedavi edildi. Dişleri artık ağrımaya başlamıştı. Çünkü dişlerini birbirine sürte sürte aşındırmış, sinir uçlarını ortaya çıkarmıştı. Dişçi dişinin kalıbını alıp ona plastik bir kalıp yaptı, sonra da akrilik bir protez hazırladı. Anne "gece koruyucusu" denilen bu şeyi yatarken takıyordu. On sekizindeyken dişlerinin çoğuna kron takıldı. Aslında Anderson'ların böyle pahalı bir şeye verecek paraları yoktu ama Anne ısrar etmişti. "Bu sorunumun üzerinde durmadınız! O pinti babamın yirmi bir yaşıma bastığım zaman bana, 'Artık büyüdün, Anne, bu *senin* sorunun. Kron istiyorsan bedelini *kendin* ödersin,' demesini istemiyorum!"

Aslında Anne altın kron istiyordu ama Anderson'ların bu parayı bulmaları imkânsızdı.

Artık Anne'in nadiren de olsa güldüğü zamanlarda ağzında madeni bir ışıltı görülüyordu. Bu mekanik görünüşü çok ürkütücüydü. Gülümsediğini görenler bayağı irkiliyorlardı. Bu tepki Anne'e garip bir zevk veriyordu. James Bond'un sonradan çekilmiş filmlerinden birinde kötü adam Jaws'ı gördüğünde karnı ağrıyana kadar gülmüştü. Bu hiç alışık olmadığı eğlence patlaması başını döndürmüş, onu halsizleştirmişti. Ama filmdeki dev gibi adam paslanmaz çelikten dişlerini, köpekbalığı gibi gülümseye-

rek ilk gösterdiğinde, insanların ondan neden ürktüğünü tam olarak anlamıştı. Metalin üstüne porselen geçirtmemeyi tercih ederdi. Ama insanın kendini bu kadar açıkça göstermesini doğru bulmuyordu. Karakterini böyle açıkça ortaya koymak, kalbini açıkça ortaya koymak kadar aptalcaydı. Belki de istediğini almak için meşeden yapılmış bir kapıyı çiğneyerek geçebilecekmiş gibi *görünmek* gerekmiyordu. Bunu *yapabileceğini* bilmek yeterliydi.

Diş gıcırdatmanın yanı sıra Anne'in dişleri hep çürüyordu. Çocukken de, daha sonra da. Oysa Utica'nın suyuna flor katılıyor, kız da ağız sağlığına dikkat ediyor, dişetleri kanayıncaya kadar diş ipi kullanıyordu. Bu çürüklerin nedeni sadece fizyolojik değildi. Daha çok onun kişiliğiyle ilgiliydi. İnsanlara hükmetme isteği ve hırs, kişinin mide ve bağırsakları gibi hem en yumuşak yerlerini hem de dişler gibi en sert yerlerini etkilerdi. Anne'in ağzı her zaman kuruydu. Dili neredeyse bembeyazdı. Dişleri kupkuru küçük adalara benziyordu. Ağzında yiyecek kırıntılarını sürükleyip götürecek tükürük olmadığı için dişleri çürüyordu. Ve Anne o gece Bangor'da sıkıntıyla uyurken ağzında üç yüz elli gram kadar gümüşlü amalgam vardı. Bu durum sık sık hava alanlarındaki dedektörlerin ötmesine neden oluyordu.

Son iki yılda bütün çabalarına rağmen Anne'in dişlerinden bazıları çekilmişti. Yukarıda sağdan iki, aşağıda soldan üç tane. Anne iki seferinde de en pahalı köprü tedavisi için New York'a gidip gelmişti. Diş cerrahı çürüyen kökleri çekmiş, dişetlerini çene kemiğine kadar yarıp kemiğe küçücük titanyum vidalar takmıştı. Diktiği dişetleri güzelce iyileşmişti. Bazılarının vücudu çene kemiğine takılan vidaları atardı. Ama Anne Anderson'ın vücudu onları memnuniyetle kabul etmişti. İyileştiğinde, dişetinden fırlamış iki vida kalmıştı. Vidaların etrafındaki dişetleri düzelince köprü tedavisi yapılmıştı.

Anne'in kafasında Gard'ınki kadar fazla metal yoktu. (Gard metal dedektörlere her zaman yakalanıyordu.) Ama olan da az sayılmazdı.

Son derece ayrıcalıklı bir grubun üyesi olduğunu bilmeden uyudu: Halbuki Haven'a çok az da olsa hayatta kalma ihtimaliyle girebilecek insanlardandı.

14

Anne ertesi sabah sekizde, kiraladığı arabaya binip Haven'a doğru yola çıktı. Bir kez yanlış yola saptı, yine de Troy-Haven sınırına saat dokuz buçukta ulaştı.

Uyandığı zaman kendini tıkır tıkır yarış kapısına doğru giden gergin ve hevesli safkan bir at gibi hissetmişti. Ama Haven sınırına yirmi beş otuz kilometre kala o beklenti hissi ve gergin canlılığı kayboldu. Etrafındaki topraklar neredeyse bomboştu, nefes aldırmayan yaz sıcağında tüm bitkiler fazla olgunlaşmış gibi görünüyordu. Başı ağrımaya başladı. Önce hafifçe zonkluyordu. Sonra o tanıdık migren öncesi ağrılarına benzer bir hal aldı.

Anne sınırı geçip Haven'a girdi.

Kasabaya vardığında kendini kaybetmemek için artık bütün irade gücünü kullanması gerekiyordu. Baş ağrısı mide bulantılarıyla beraber dalga dalga artıp hafifliyordu. Bir ara ağzından iğrenç bir şekilde bozulmuş bir müzik sesi yayılıyormuş gibi geldi. Ama herhalde baş ağrısının neden olduğu bir hayaldi bu. Küçük kasabanın sokaklarındaki insanların hayal meyal farkındaydı. Ama onların kendisine nasıl baktıklarının farkında değildi... Önce ona, sonra da birbirlerine nasıl baktıklarının.

Anne ormanda bir yerde bir makinenin çalıştığını duyuyordu. Ses belli belirsiz, uzaklardan geliyordu sanki.

Araba boş yolda yalpalamaya başladı. Görüntüler ikileşti, üçleşti, sonra yine zoraki birleştiler, ardından tekrar çoğalmaya başladılar.

Anne'in ağzının kenarlarından kan akıyordu ama farkında değildi. Kafasında bir tek düşünce vardı: *Çiftlik bu yolun üzerinde. Dokuz numaralı karayolunun. Herhalde adı posta kutusunda yazılıdır.*

Çiftlik bu yolun üzerinde. Dokuz numaralı karayolunun. Herhalde adı posta kutusunda yazılıdır. Çiftlik bu...

Neyse ki yol bomboştu. Haven sabah güneşinde uyukluyordu. Şehirdışından gelen trafiğin yüzde doksanı başka yollara sevk edilmişti. Anne'in bu bakımdan şansı vardı. Çünkü araba deli gibi bir sağa bir sola savrulup yalpalıyor, tekerlekler iki yandan toz kaldırıyordu. Farkına bile varmadan bir işaret levhasını devirdi.

Genç Ashley Ruvall onun geldiğini görünce bisikletini ihtiyatla yoldan uzaklaştırdı. O geçinceye kadar Justin Hurd'ün kuzeydeki tarlasında bekledi.

(*burada bir kadın var, bir kadın var, can acısından başka hiçbir şeyi algılayamıyorum*)

Ashley'ye yüzlerce ses cevap verdi, endişesini gidermeye çalıştılar.

(*biliyoruz, Ashley, her şey yolunda... şşş... şşş...*)

Ashley güldü, bebek gibi yumuşacık, pembe dişetleri ortaya çıktı.

15

Anne'in midesi müthiş bulanıyordu.

Her nasılsa kahvaltısını çıkarmadan önce arabayı yana çekerek motoru durdurmayı başardı. Yandaki kapıyı açmayı da. Kollarını açık pencereden uzatıp yarı açık kapıdan tuhaf bir biçimde eğilerek öylece kaldı. Bayılmamak için bütün irade gücünü kullanıyordu, bilinci küçük bir kıvılcım gibiydi. Sonunda doğrulup kapıyı kapattı.

Şaşkın şaşkın, rüyada gibi, *kahvaltı yüzünden herhalde*, diye düşündü. Baş ağrılarına alışıktı ama hemen hiç kusmazdı. *Bangor'un en lüks oteli olduğu iddia edilen o mezbelede kahvaltı edersen böyle olur! O köpekler beni zehirlediler!*

Belki de ölüyorum... Ah, Tanrım, gerçekten ölüyorum sanırım... Ama ölmezsem o oteli dava edeceğim. Onları doğduklarına pişman edeceğim.

Belki de Anne'e arabayı tekrar çalıştırması için güç veren bu düşünceydi. Elli kilometre hızla ağır ağır ilerledi. Üzerinde ANDERSON yazan bir posta kutusu arıyordu. Sonra aklına korkunç bir olasılık geldi. Ya Bobbi posta kutusundaki adının üzerini boyayla kapattıysa? Bu o kadar delice bir düşünce değildi. Belki de o korkak köpek ablacığının geleceğinden şüphelenmişti. Ablasından her zaman korkmuştu. Anne'in de her çiftliğe uğrayıp Bobbi'nin nerede oturduğunu soracak kadar hali yoktu. Gerçi telefonda konuştuğu eşek herifi temel alırsa Bobbi'nin taşralı komşularından bir yardım geleceği de yoktu.

Ama işte posta kutusu oradaydı: R. ANDERSON. Arkasında da Anne'in sadece resmini gördüğü o yer vardı. Frank dayının çiftliği. Eski Garrick çiftliği. Bahçe yolunda mavi bir kamyonet duruyordu. Evet, *yer* burasıydı ama ışık bir tuhaftı. Eve doğru ilerlerken ışığın değiştiğini ilk kez tam anlamıyla fark etmişti. O anda muzaffer hissetmesi gerekirdi. Sonunda avını kıstıran yırtıcı bir hayvanın sevincini duymalıydı. Ama Anne nedense şaşkındı, kuşkuluydu. Ne olduğunu anlayamadığı yabancı bir duygu da hissediyordu. Hafif bir korku kıpırtısıydı bu.

Işık...

Işık... yanlıştı.

Bunu fark edince peşinden başka şeyler de geldi. Boynu kaskatı kesilmiş, elbisesinin koltukaltları terden sırılsıklam olmuştu. Ve—

Eli bacaklarının arasına gitti. Hafif bir ıslaklık vardı ama kurumaya yüz tutmuştu. Arabanın içinde belli belirsiz bir amonyak kokusu da fark etti. Bir süredir vardı aslında koku ama zihni bunu yeni idrak ediyordu.

Altıma işemişim, altıma işemişim ve bu lanet arabanın içinde neredeyse kuruyana kadar oturmuşum.

(bir de ışık, Anne)

Işık yanlıştı. Sanki güneş batıyordu.

Ama olamaz. Saat daha sabahın dokuz buçuğu...

Ama batan güneşin ışıklarıydı bunlar. Anne bunu inkâr edemezdi. Evet, kustuktan sonra kendini daha iyi hissetmişti... ama şimdi durumu anlıyordu. Aslında gerçekler başından beri burnunun dibindeydi. Elbisesinin koltukaltındaki ter lekeleri ve o hafif uçmuş çiş kokusu gibi fark edilmeyi bekliyorlardı. Kendini iyi hissetmişti çünkü kapıyı kapamasıyla motoru çalıştırması arasında sandığı gibi saniyeler ya da dakikalar değil, *saatler* vardı. Anne o saatleri fırına benzeyen, fena halde sıcak olan arabanın içinde geçirmişti. Ölümü andıran bir baygınlıkla yatmıştı. Arabayı durdurduğu sırada bütün pencereleri kapatmış, havalandırma sistemini kullanıyor olsaydı Şükran Günü hindisi gibi kızaracaktı. Neyse ki sinüsleri de dişleri kadar kötü durumda olduğundan arabaların havalandırma sistemleri burnunun tıkanmasına neden oluyordu. Anne irileşmiş kanlı gözleriyle çiftliğe bakarken birdenbire bu fiziksel sorunun hayatını kurtardığını anladı. Yoksa...

Bu düşünce beraberinde bir başkasını getirdi. Bütün günü yolun kenarındaki arabanın içinde, ölüm uykusuna yatmış gibi geçirmişti. *Ve kimse durup onunla ilgilenmemişti.* Sabah dokuz buçuktan beri dokuz numaralı karayolundan kimsenin geçmediğine inanması mümkün değildi. Bu berbat taşra kasabasında bile olmazdı böyle bir şey. Taşra kasabalarında başı dertte birini gördükleri zaman, New Yorkluların şarapçıların üstünden atlayıp geçmesi gibi, gaza basıp hızla uzaklaşmazlardı.

Ne biçim bir kasaba burası?

Anne yine alışık olmadığı o kıpırtıyı duydu. Midesini kavuran sıcak asit gibiydi.

Bu kez bu duygunun korku olduğunu anladı ve korkuyu yakaladığı gibi boğazını sıktı. Öldürdü. Belki bir benzeri biraz sonra ortaya çıkardı. Ama Anne onun da hesabını görecekti. Onu izleyeceklerin de.

Arabayı avluya soktu.

16

Anne, Jim Gardener'la daha önce sadece iki kez karşılaşmıştı. Ama bir gördüğü yüzü bir daha unutmazdı. Buna rağmen Büyük Şair'i zorlukla tanıdı. Ama kokusu! Bir nebze rüzgârlı bir günde onun kokusunu kırk metre öteden alabilirdi. Gardener arkasında bir atletle verandada oturuyordu. Ayağında kot, elinde de bir viski şişesi vardı. Üç dört gündür tıraş olmadığı belliydi. Sakalları iyice ağarmıştı. Gözleri kanlıydı. Gardener son iki gündür üç aşağı beş yukarı bu haldeydi. Anne bunu bilmiyordu. Bilse de aldırmazdı zaten. Gardener, Bobbi'nin elbisesinde Peter'ın tüylerini bulduğu an bütün o soylu kararlarını unutmuştu.

Gardener arabanın posta kutusunu sıyırırcasına avluya girmesini bir sarhoşun sakinliğiyle seyretti. Kadının dışarı çıkıp sendelemesini, bir an açık kapıya tutunup durmasını izledi.

Vay vay vay, diye düşündü. *Bu bir kuş! Bir uçak! Hayır, o Süperşirret! Nefreti sayesinde süper hızlı! Tek hareketle tüm aile üyelerini mahveder!*

Anne arabanın kapısını çarpıp kapattı. Bir an orada durdu. Uzun gölgesi yerde uzanıyordu. Gardener bir an garip, tanıdık bir duyguya kapıldı. Anne'in hali Ron Cummings'e benziyordu. Ron da içtiğinde, düzgün yürüyemeyeceğini düşündüğü zaman bu tavrı takınırdı.

Anne, bir eliyle Bobbi'nin kamyonetine tutuna tutuna avluda ilerledi. Kamyoneti geçince de hemen verandanın tırabzanlarına yapıştı. Başını kaldırıp yukarı doğru baktı. Saat akşamın yedisiydi. Gardener bu ışıkta kadının hem yaşlı hem de yaşı yokmuş gibi göründüğünü düşündü. *Aynı zamanda kötü biri gibi görünüyor,* dedi içinden. *Habis. Dünyaya bakış açısı çarpık. Ruhu sarımsı kara. Ve içindeki o kötülük onu yoruyor, için için kemiriyor.*

Şişeyi kaldırıp viski içti. Boğazı yandığı için öğürdü, sonra da şişeyi kadına doğru eğdi. "Merhaba, ablacık! Haven'a hoş geldin.

Hoş geldin faslını geçtiğimize göre, şimdi mümkün olduğu kadar çabuk buradan kaçmalısın."

17

Anne iki basamağı çıktı ama sonra sendeledi ve bir dizi üzerine çöktü. Gardener ona elini uzattı. Kadın bu hareketi görmezden geldi.

"Bobbi nerede?"

Gard, "Hiç de iyi görünmüyorsun," dedi. "Son zamanlarda Haven insanları böyle etkiliyor."

"Ben iyiyim." Anne verandaya çıkmayı başardı. Soluk soluğa Gard'ın tepesine dikildi. "Nerede o?"

Gardener başıyla evi işaret etti. Açık pencerelerin birinden su şıkırtısı geliyordu. "Duşta. Bütün gün ormanda çalıştık. Hava çok... aşırı sıcaktı. Bobbi kirden kurtulmak için duş alınması gerektiğine inanıyor." Gardener yine şişeyi kaldırdı. "Bense kendimi dezenfekte etmeye inanıyorum. Hem daha kısa sürüyor. Hem de çok daha zevkli."

Anne, "Domuz leşi gibi kokuyorsun," diyerek eve girmek için onun yanından geçecek oldu.

Gardener, "Şüphesiz burnum seninki kadar keskin değil, sevgilim canım," dedi. "Ama senin de kendine özgü, zarif bir kokun var. Fransızlar bu parfüme ne ad veriyorlar? *Eau de Sidik* mi?"

Anne hızla ona doğru döndü. Şaşırmıştı, şimdi öfkeyle adeta hırlıyordu. Kimse... hiç olmazsa Utica'dakiler onunla böyle konuşmazdı. *Asla!* Ama tabii onlar Anne'i tanıyordu. Bu Büyük Şair onu belli ki atmık torbasını temel alarak değerlendiriyordu: Haven'ın en ünlü kişisini. Üstelik sarhoştu.

Anne'in ateş saçan gözleri Gardener'ı hem eğlendirdi hem de az biraz endişelendirdi. "Eh... Koku konusunu açan sendin."

Anne ağır ağır, "Evet, öyle," dedi.

Gardener sarhoşluğun verdiği nezaketle, "Belki yeniden başlasak daha iyi olur," diye mırıldandı.

"*Neye* başlasak? Sen o Büyük Şairsin. Karısını vuran o sarhoşsun. Sana söyleyecek sözüm yok. Ben Bobbi'yle konuşmaya geldim."

Karısından söz etmek işe yaramıştı. Adamı canevinden vurmuştu. Adamın yüzü sanki donmuş, parmakları şişeyi sıkıca kavramıştı. Anne'in gözünden kaçmamıştı bu. Gardener şimdi nerede olduğunu unutmuş gibi duruyordu. Anne ona tatlı tatlı gülümsedi. O *Eau de Sidik* şakası Anne'e dokunmuştu ama hasta olsa da olmasa da adamı haşat etmeyi başarmıştı.

İçerde duşun sesi kesildi. Belki de sadece bir önseziydi ama Gardener, Bobbi'nin onları dinlediğini hissediyordu.

"Anestezi yapmadan ameliyata başlamayı sevdiğini biliyordum," dedi. "Ama sanırım daha önce yaptıkların hafif ameliyatlardı, ha?"

"Belki."

"Neden şimdi? Bunca yıl sonra niçin *bu* anı seçtin?"

"Seni hiç ilgilendirmez."

"*Bobbi* beni ilgilendirir!"

Karşı karşıya duruyorlardı. Anne bakışlarıyla Gardener'ın gözlerini oyuyordu sanki. Onun bakışlarını kaçırmasını bekliyordu. Ama öyle olmadı. Anne birdenbire, başka bir şey söylemeden eve girmeye çalışırsa onu engellemeye kalkışacağını düşündü. Tabii bunun ona bir yararı olmazdı. Ama bu sarhoşun sorularını cevaplamak daha kolay olabilirdi. Ne fark ederdi ki?

"Bobbi'yi eve götürmeye geldim," dedi.

Yine sessizlik oldu.

Burada hiç ağustosböceği yok herhalde.

"Sana bir öneride bulunmama izin ver, Anne abla."

"Aman, rica ederim. Yabancılardan şeker, sarhoşlardan akıl almam."

"Sana arabadan indiğin zaman söylediğim şeyi yap! Buradan git. Hemen. Şimdi. *Git*. Burası artık hiç de hoş bir yer değil. Hele şu ara."

Gardener'ın gözlerinde bir şey vardı. Çaresiz ve dürüst bir ifade. Anne'in alışık olmadığı kafa karışıklığını ve soğuk korkuyu yeniden duymasına neden oldu bu ifade. Bütün gün yolun kenarındaki arabasında baygın halde bırakılmıştı. Nasıl insanlardı bu Havenlılar?

Ama sonra bütün o eski özellikleri canlandı ve küçük kuşkularını yendi. O, bir şeyi *istedi* mi *olurdu*. Her zaman böyle olmuştu. Ve her zaman böyle olacaktı. Amin.

Anne, "Pekâlâ, ahbap," dedi. "Sen bana fikrini açıkladın. Şimdi ben de sana bir şey söyleyeceğim. Bu kulübeye gireceğim ve iki dakika sonra kıyamet kopacak. Korkudan ölmek istemiyorsan şöyle bir dolaşmaya çık. Bir kayanın üzerine otur, güneşin batışını seyret. Otuz bir çek ya da kafiyeler uydur. Büyük Şairler güneş batarken ne halt ediyorlarsa onu yap. Ama ne olursa olsun, evde kopacak kıyamete karışma. Bu Bobbi'yle benim aramda! Yoluma çıkarsan seni parça parça ederim!"

"Ama Haven'da kimseyi parça parça edemezsin. Tersine, sen kendin parça parça olursun."

"Eh, bunu kendi gözlerimle görmeliyim. Ben dünkü çocuk değilim, oğlum," dedi Anne ve kapıya yöneldi.

Gardener son kez çabaladı.

"Anne... Abla... Bobbi eskisi gibi değil. O..."

Anne "Biraz dolaş, küçük adam," diye alay ederek içeri girdi.

18

Camlar açıktı ama nedense güneşlikler çekilmişti. Zaman zaman hafif bir rüzgâr esiyor, güneşlikleri dışarıya doğru çekiyordu. Güneşlikler böyle tersine şiştiklerinde rüzgârsızlıktan ilerleyemeyen bir geminin çabalayan ama başarısız olan yelkenlerine

benziyorlardı. Anne etrafı koklayıp yüzünü buruşturdu. Pof! Ev içinde maymunlar yaşıyormuş gibi kokuyordu. Büyük Şairden bunu beklerdi ama kardeşi düzgün yetiştirilmişti. Evin domuz ahırından farkı yoktu.

"Merhaba, abla."

Anne döndü. Bir an Bobbi'nin siluetini gördü ve yüreği ağzına geldi. Çünkü kız kardeşinin biçiminde bir acayiplik vardı. Korkunç bir *gariplik...*

Sonra Bobbi'nin beyaz bornozunu fark etti, damlayan suların şıpırtısını duydu ve kardeşinin duştan yeni çıktığını anladı. Bornozun altında çıplaktı Bobbi. Anne, *bu daha iyi*, diye düşündü. Ama bu an ona umduğu kadar zevk vermedi. Çünkü endişesi geçmemişti. Ona hâlâ banyonun kapısında duran kardeşinin vücudunda bir *acayiplik* varmış gibi geliyordu.

Burası artık hiç de hoş bir yer değil. Hele şu ara.

Anne kardeşini daha iyi görebilmek için gözlerini kıstı. "Babamız öldü." Ama o kadar çabalamasına rağmen Bobbi hâlâ oturma odasını banyoya bağlayan kapıda duran belirsiz bir gölge gibiydi.

"Biliyorum. Newt Berringer bana haber verdi."

Sesinde de bir tuhaflık vardı Bobbi'nin. Biçimindeki değişiklikten çok daha temel bir değişiklikti. Sonra Anne durumu anladı. O zaman müthiş sarsıldı ve korkusu arttı. Bobbi'nin sesinde hiç korku yoktu. Bobbi hayatında ilk kez ondan korkmuyordu.

"Onu sensiz gömdük. Sen eve dönmediğin için annen de biraz öldü, Bobbi."

Anne Bobbi'nin kendini savunmasını bekledi. Ama sadece sessizlikle karşılaştı.

Tanrı aşkına. Yaklaş da seni göreyim, küçük korkak!

Anne... Bobbi eskisi gibi değil...

"Annem dört gün önce merdivenden yuvarlandı ve kalça kemiğini kırdı."

Bobbi kayıtsızca, "Öyle mi?" dedi.

"Şimdi benimle eve geleceksin, Bobbi." Anne güçlü bir tavırla kardeşini zorlamak istemişti, bu yüzden sesi güçsüz ve tiz çıkınca dehşete düşmüştü.

"Buraya kadar dişlerin sayesinde gelebildin. Tabii ya! Bunu anlamalıydım!"

"Bobbi, yaklaş da seni göreyim!"

"Bunu gerçekten istiyor musun?" Bobbi alayla, şarkı söyler gibi konuşmuştu. "Gerçekten istiyor musun?"

"Benimle uğraşmayı kes, Bobbi!" Anne'in sesi yükselmişti ama titriyordu.

Bobbi, "Ah, şu sesini duyuyor musun?" dedi. "Gün gelip de sesinin böyle çıkacağı hiç aklıma gelmezdi, Anne. Bunca yıl bana yaptıklarından sonra... *Hepimize* yaptıklarından sonra... Ama pekâlâ. Madem istiyorsun. Israr ediyorsun. Tamam o zaman."

Anne birdenbire kız kardeşini yakından görmek istemedi. Bütün istediği oradan kaçmaktı. Bu gölgeli evden ve insanı baygın halde yolun kenarında bıraktıkları bu kasabadan iyice uzaklaşıncaya kadar koşmak istiyordu. Ama artık çok geçti. Kız kardeşinin elini uzattığını gördü. Bornoz hafif bir hışırtıyla yere düştüğü anda ışıklar da yandı.

Duşta Bobbi'nin makyajı çıkmıştı. Bütün kafası ve boynu şeffaftı, pelte gibiydi. Göğüsleri iyice şişmişti. İkisi birleşerek bir tek, ucu olmayan bir çıkıntı halini almaya başlamışlardı. Anne, Bobbi'nin karnındaki organları belli belirsiz görebiliyordu. Bunlar insan organlarına hiç benzemiyordu. Kardeşinin karnında bir sıvı dolaşıyordu ve bu sıvı yeşildi.

Bobbi'nin alnının arkasında titreşen beynini görebiliyordu.

Bobbi dişsiz ağzını sergileyerek sırıttı.

"Haven'a hoşgeldin, Anne."

Anne geriye doğru bir adım attığını hissetti. Rüyada gibiydi. Bağırmaya çalışıyordu ama ciğerlerinde hava kalmamıştı.

Bobbi'nin bacaklarının arasında, vajinasından... ya da bir zamanlar vajinasının olduğu yerden çıkan, iğrenç ahtapot kol-

larına benzeyen ince bir şeyler dalgalanıyordu. Anne kızın vajinası hâlâ duruyor mu durmuyor mu bilmiyordu, umurunda da değildi. Yerini alan çukur vadi yeterliydi. Bu... ve kolların onu göstermesi... ona doğru *uzanmaları.*

Çıplak Bobbi ablasına doğru yürümeye başladı. Anne gerilemeye çalışırken ayağı bir tabureye takıldı.

Sürüne sürüne uzaklaşmaya çabalayarak, "Hayır..." diye fısıldadı. "Hayır... Bobbi... Hayır..."

"Buraya gelmene çok sevindim." Bobbi hâlâ gülümsüyordu. "Seni hiç hesaba katmamıştım... Hiç... Ama sana göre bir iş bulabileceğimizi sanıyorum. Pozisyonlarımız hâlâ açık."

Anne son kez dehşetle fısıldamayı başardı. "Bobbi..." Sonra o ahtapot kollarının vücudunda hafifçe dolaştıklarını hissetti. Çekildi, uzaklaşmaya çalıştı... Kollar kayarak bileklerine sarıldı. Bobbi kalçalarını iğrenç bir cinsel birleşme parodisindelermiş gibi öne itti.

İKİNCİ BÖLÜM

GARDENER DOLAŞMAYA ÇIKIYOR

1

Gardener, Anne'in önerisine uyup dolaşmaya çıktı. Hatta ormana, gemiye kadar gitti. Günlerden beri buraya ilk kez yalnız geldiğini fark etti. Çok geçmeden hava iyice kararacaktı. Nedeni belirsiz bir korku duyuyordu. Perili bir evin yanından geçen çocuklar gibi. *İçinde hayaletler mi var? Ölmüş Kapıya Vuran Tommy'lerin hayaletleri? Belki de içerde gerçek Kapıya Vuran Tommy'ler yatıyor. Uyutulmuşlar. Derin dondurucuya konmuş kahve gibi. Eritilmeyi bekliyorlar. Zaten ne ki bu yaratıklar?*

Gardener ardiyenin yanında yere oturup uzay gemisine baktı. Bir süre sonra ay doğdu ve gemiyi büsbütün gümüşe boyadı. Garip bir nesneydi bu gemi. Ama çok da güzeldi.

Burada neler oluyor?

Öğrenmek istemiyorum.

Ne olduğu pek belli değil.

Öğrenmek istemiyorum.

Hey, dur, bu ses de ne, millet, neler olduğuna bakın...

Gardener şişeyi başına dikip viskiyi içti. Sonra şişeyi yere bırakıp yan döndü, zonklayan başını kollarına dayadı. Ormanda, geminin zarif dairesel çıkıntısının yanında öylece uykuya daldı.

Bütün gece orada uyudu.

Sabah, uyandığı zaman yerde iki dişi duruyordu.

Sersem sersem, *geminin yakınında uyursan böyle olur,* diye düşündü. Ama hiç olmazsa o kadar içkiden sonra başı ağrımıyordu. Bunu daha önce de fark etmişti. Diğer tüm özellikleri bir yana bırakılırsa, gemi ya da geminin atmosferde yarattığı değişiklik, yakın mesafede akşamdan kalmalığı engelliyordu.

Gardener nedense dişlerini orada öyle bırakmak istemedi. Nedenini bilmediği bir dürtüye kulak verip ayağıyla üzerlerine toprak itti. Bunu yaparken bir kez daha düşündü: *Artık Hamlet'i oynama lüksün yok, Gard. Önümüzdeki gün falan ilerleyeceğin yolu seçmezsen diğerleriyle beraber yürümekten başka seçeneğin kalmayacak.*

Tekrar gemiye baktı. Pürüzsüz, çiziksiz yüzeyi boyunca derinlere uzanan çukuru düşündü. *Yakında kapağa ulaşacağız. Tabii bir kapak varsa... Peki ya sonra?*

Bu soruyu cevaplayacağına, eve doğru yürümeye başladı.

2

Anne'in geldiği araba avluda değildi.

Bobbi, Gardener'a, "Dün gece neredeydin?" diye sordu.

"Ormanda uyudum."

Bobbi şaşılacak bir şefkatle, "Çok mu sarhoştun?" dedi. Yüzüne yine o koyu renk boyayı sürmüştü. Son zamanlarda tuhaf bir şekilde bol, çuval gibi tişörtler giymeye başlamıştı. Gardener şimdi ona bakarken bunun nedenini anladığını düşündü. Göğsü genişliyordu. Göğüsleri iki parçadan değil de birleşmiş tek bir parçadan oluşuyormuş gibi görünmeye başlamıştı. Gardener'ın aklına ağırlık çalışan adamları getiriyordu.

"Pek de değil. Birkaç yudum içtim. Ondan sonra sızmışım. Ama bu sabah uyandığım zaman aklım başımdaydı. Sivrisinekler de ısırmamıştı." Üzerleri güneşten yanmış ama altları beyaz kalmış kollarını kaldırdı. "Başka zaman sivrisinekler öyle bir yerdi ki sabahına gözlerimi bile açamazdım. Ama onlar da ortadan

kayboldu artık. Kuşlarla birlikte. Hayvanlarla birlikte. Açıkçası gemi bizim gibi budalalar dışında her şeyi kaçırıyor, Roberta."

"Fikrini mi değiştirdin, Gard?"

"Bana durmadan bunu soruyorsun, farkında mısın?"

Bobbi sesini çıkarmadı.

"Dün radyodaki haberleri dinledin mi?" Dinlemediğini biliyordu. Bobbi gemi dışında hiçbir şeyi görmüyor, duymuyor, düşünmüyordu. Başını iki yana sallaması sürpriz olmadı. "Askeri birlikler Libya'da toplanıyor. Lübnan'da çatışmalar sürüyor. Amerika orduları harekette. Ruslar, Yıldız Savaşları konusunda gittikçe daha da çok sorun çıkarıyor. Hâlâ bir barut fıçısının üstünde oturuyoruz. Bu 1945'ten falan beri değişmedi. Derken arka bahçende bir *deus ex machina* buluyorsun. Bir de bana onu kullanma konusunda fikrimi değiştirip değiştirmediğimi soruyorsun."

"Değiştirdin mi?"

"Hayır." Gardener yalan söyleyip söylemediğini bilmiyordu. Ama Bobbi kafasının içini göremediği için çok mutluydu.

Ah, göremiyor mu dersin? Bence görüyor. Tümüyle değil. Ama bir ay öncekinden daha çok... Ve her geçen gün bu gücü artıyor. Çünkü artık sen de "gelişiyorsun". Fikrini değiştirdin miymiş? Hah, güleyim bari! Lanet olasıca bir karar bile veremiyorum ki!

Bobbi bu konunun üstünde durmadı ya da şimdilik öyle davrandı. Verandanın bir köşesine yığılmış el aletlerine döndü. Tam sağ kulağının altında bir noktaya boya sürmeyi unutmuştu. Birçok adamın tıraş olurken unuttuğu noktaydı orası. Gardener onun *içini* görebildiğini fark etti. Ama nedense buna hiç şaşırmadı. Bobbi'nin cildi de değişmiş, yarı şeffaf bir pelte halini almıştı. Boyu son birkaç gün içinde kısalmış, gövdesi genişlemişti. Ve değişiklikler gitgide hızlanıyordu.

Gardener dehşetle ve acı bir neşeyle, *insan Kapıya Vuran Tommy'ye dönüşürken bu hale mi giriyor,* diye düşündü. *Atom bombası yüzünden erimiş gibi mi görünmeye başlıyorsun?*

El aletlerinin üzerine eğilmiş toplamaya çalışan Bobbi birden dönüp Gardener'a baktı. Yüzünde ihtiyatlı bir ifade vardı.

"Ne?"

Gardener kafasından açık bir şekilde, *haydi, çalışalım artık, tembel teneke*, dedi. Bobbi'nin yüzündeki o ihtiyatlı ve şaşkın ifade yerini isteksiz bir gülümseyişe bıraktı.

"Öyleyse şunları taşımama yardım et."

Hayır, tabii ki yüksek gama ışınlarına maruz kalan kurbanlar *Görünmez Adam*'daki Claude Raines gibi şeffaflaşmıyordu. Bedenleri şekil değiştirip kalınlaşırken boyları kısalmıyordu. Ama evet, dişlerini kaybedebilirlerdi, saçları dökülebilirdi. Diğer bir deyişle, iki durumda da fiziksel bir "dönüşme" söz konusuydu.

Gardener yine kendi kendine, *yeni patronla tanışın*, dedi. *Eskisinin aynısı.*

Bobbi yine gözlerini kısmış onu süzüyordu.

Köşeye sıkışmaya başlıyorum. Hem de hızla.

"Ne dedin, Gard?"

"'Gidelim patron,' dedim, Bobbi."

Bobbi uzun bir sessizlikten sonra başını salladı. "Evet. Günü ziyan etmeyelim."

3

Kazıya küçük traktörle gittiler. Traktör *E.T.* filmindeki küçük çocuğun bisikleti gibi uçmadı. Bobbi'nin traktörü asla sinematik bir biçimde, çatıların yüzlerce metre üstünden uçarak, ayın önünde süzülmeyecekti Ama yerden elli santim yukarda sessizce, kayarcasına ilerliyordu. Koca tekerleri durmak üzere olan pervaneler gibi ağır ağır dönüyordu. Yolculuk normale göre çok daha sarsıntısız geçiyordu. Gard sürüyordu, Bobbi arkasındaydı.

Gardener, "Ablan gitti mi?" diye sordu. Bağırmasına gerek yoktu. Traktörün motorunun sesi zayıf ve uzaktan gelen bir mırıltı gibiydi.

Bobbi, "Evet," dedi. "Gitti."

Hâlâ yalan söylemesini beceremiyorsun, Bobbi, diye düşündü Gardener. *Ve ben... Anne'in çığlıklarını duyduğumu sanıyorum. Gerçekten. Ormana girmeden hemen önce. Bana öyle geliyor. Ablan gibi delirmiş, safi şeytan, acımasız bir kaltağın öyle bağırmasına ne sebep olabilir? Ne kadar korkunç bir şey olmalı ki o kadın bağırsın?*

Bu sorunun cevabı basitti. Çok korkunç.

Bobbi ekledi. "Anne nezaketle çıkıp gidecek bir insan olmadı hiçbir zaman. Başkalarının da nazik davranmalarına izin vermezdi. Biliyor musun, beni eve götürmeye gelmişti... Şu ağaç köküne dikkat et, Gard. Yüksek duruyor."

Gardener vites kolunu tamamen yukarı itti. Traktör bir yedi sekiz santim daha yükseldi. Ağaç kökünü sıyırarak geçti. Kökü geçince elini vitesten çekti ve traktör önceki yüksekliğine geri döndü. Yerden elli santimetre kadar yukardaydı.

Sesinde hafif bir şaşkınlıkla, "Elinde yular ve kırbaçla," dedi. "Eskiden olsa beni eve götürmeyi başarırdı. Ama şimdiki halimizle... hiç şansı yoktu."

Gardener buz gibi oldu. Böyle bir ifade birçok şekilde yorumlanabilirdi, değil mi?

Sonra, "Ablanı bir gecede ikna edebilmene hâlâ şaşıyorum," diye mırıldandı. "Patricia McCardle'ın korkunç bir kadın olduğunu sanıyordum. Ama ablanın yanında o bile melek sayılır."

"Makyajımın birazını çıkardım. Altında ne olduğunu görünce haykırdı ve hızla kaçtı, ayağına roket falan taktı sanki. Aslında hali çok komikti."

Gayet makuldü. O kadar makuldü ki Gardener bu açıklamaya inanma isteğinin önüne geçemiyordu. Ama tabii buna inanmak için sözü edilen kadının yardım almadan *hiçbir yere* kaçamayacağı gerçeğini görmezden gelmesi gerekirdi. Yardımsız yürüyemezdi bile.

Gardener, *hayır,* diye düşündü. *Anne buradan gitmedi. Yalnız şunu bilmiyorum: Onu öldürdün mü, Bobbi? Yoksa ablan o lanetli barakada, Peter'ın yanında mı?*

"Fiziksel değişiklikler ne kadar sürüyor, Bobbi?" diye sordu Gardener.

Bobbi, "Artık az kaldı," dedi. Gardener yine onun yalan söylemeyi beceremediğini düşündü. "İşte geldik. Traktörü ardiyenin yanına park et."

4

Gardener'la Bobbi ertesi akşam işi erken tatil ettiler. Hava hâlâ çok sıcaktı. İkisinin de günün son ışıklarına kadar dayanacak halleri yoktu. Eve dönüp zorla biraz bir şeyler yediler. Bulaşıklar yıkandıktan sonra Gardener biraz dolaşacağını söyledi.

"Ya?" Bobbi ona son zamanlarda sık sık yaptığı gibi ihtiyatla bakıyordu. "Bugün yeterince yorulduğunu sanıyordum."

Gardener sakin sakin, "Güneş battı artık," dedi. "Hava biraz serinledi. Sivrisinek de yok. Ve..." Bobbi'nin gözlerinin içine baktı. "Verandada otururum yanıma bir şişe içki alacağım. Şişeyi alırsam sarhoş olacağım. Uzun uzun dolaşır, yorulursam, belki bir gece olsun ayık uyurum."

Bütün bunlar doğruydu. Ama bu sözlerin ardında bir gerçek daha gizliydi. Gardener, Bobbi'ye bakıp bekledi; bu gizli anlamı bulmaya çalışıp çalışmayacağını bilmiyordu.

Ama Bobbi onun aklını incelemeye kalkmadı.

"Pekâlâ. Ama çok içmene aldırmadığımı biliyorsun, Gard. Ben senin arkadaşınım, karın değil."

Gardener, *evet, çok içmeme aldırmıyorsun*, diye düşündü. *İstediğim kadar içmemi kolaylaştırıyorsun hatta. Çünkü böylece zararsız bir hale geliyorum.*

Gardener dokuz numaralı karayolunda ilerleyerek Justin Hurd'ün çiftliğinin önünden geçti. Nista Yolu'na çıkınca sola döndü ve tempolu yürümeye başladı, kolları rahatça yanlarında sallanıyordu. Şu son ayki çalışması onu düşünebileceğinden çok

daha fazla güçlendirmişti. Kısa bir süre önce üç kilometre yürüse bacakları iflas eder, nefes nefese kalırdı.

Yine de havada tüyler ürperten bir şey vardı. Yavaşça çöken alacakaranlığı öterek karşılayan çobanaldatanlar yoktu. Ona havlayan köpekler yoktu. Evlerin çoğu ışıksızdı. Yanından geçtiği birkaç ışıklı evde de televizyon ışığı yoktu.

Gardener, *"gelişmek" varken kim Barney Miller'ın tekrar bölümlerini izler ki*, diye düşündü.

YOLUN SONU–200 METRE, yazan tabelaya vardığında hava neredeyse tamamen kararmıştı. Ama ay yükseliyordu ve gece aydınlıktı. Yolun sonunda iki direğin arasına asılmış ağır bir zincire ulaştı. Zincire paslı, kurşun delikleriyle dolu GEÇİŞ YASAKTIR tabelası asılıydı. Gard zincirin üstünden geçti, yürümeye devam etti. Biraz sonra kendini terk edilmiş bir çakıl ocağında buldu. Otlarla sarılmış kenarları ay ışığında bembeyaz parlıyordu. Sessizlik Gardener'ın saçlarını diken diken etmişti.

Onu buraya getiren neydi? Herhalde onun "gelişimiydi". Farkında bile olmadan Bobbi'nin aklından aldığı bir şeydi. Öyle olmalıydı. Çünkü onu buraya getiren şey bir önseziden çok daha kuvvetli bir şeydi.

Solundaki dokunulmamış çakılların üzerinde kalın, üçgen şeklinde farklı bir alan vardı. Buradaki çakılların yeri değiştirilmişti. Gardener ayakkabılarının altındaki çakıl çatırdarken oraya doğru yürüdü. Daha yeni görünen çakılı kazdı ve hiçbir şey bulamadı. Biraz ilerledi, yeni bir çukur kazdı ve hiçbir şey bulamadı. Biraz daha ilerdi, üçüncü bir delik kazdı ve hiçbir şey bulamadı—

Ah, bir dakika.

Parmakları taş olamayacak kadar pürüzsüz bir şeye değdi. İyice eğildi, kalbi gümbürdüyordu ama hiçbir şey göremiyordu. *Keşke bir fener getirseydim*, diye düşündü. Ama bu Bobbi'nin daha da şüphelenmesine neden olurdu. Çukuru genişletti. Kum ve çakılları yükseltiden aşağı yuvarladı.

Bir arabanın farını ortaya çıkarmıştı.

Gardener fara baktı. Ürkütücü, tuhaf bir keyifle doldu. *Toprakta bir şey bulmak BÖYLE bir şey olmalı. Tuhaf bir yapı bulmak. Ama benim ayağım takılmadı, değil mi? Ben nereye bakacağımı biliyordum.*

Daha da hızlı kazdı. Kum dağına tırmandı. Kemik bulmak için toprağı kazan bir köpek gibi kumları bacaklarının arasından geriye fırlattı. Çatlayan başını umursamadı. Başta sıyrılan, sonra sürtünmekten yaralanan ve kanamaya başlayan ellerini önemsemedi.

Sağdaki farın hemen üstünde, arabanın kaportasında üstünde durabileceği bir alanı temizledi. Bundan sonra iş daha hızlı ilerledi. Bobbi ve arkadaşları bu işe pek de özenmemişti. Gardener kucak dolusu çakılı kollarıyla çekip arabanın üstünden aşağı atıyordu. Çakıllar metalin üstünde gıcırdayıp tiz sesler çıkarıyordu. Gardener'ın ağzı kurumuştu. Ön cama ulaşmak üzereydi ve hangisi daha iyiydi bilmiyordu: İçerde bir şey görmek mi, görmemek mi?

Parmakları bir kez daha pürüzsüz bir yüzeye değdi. Durup düşünmedi. Çünkü dursa bu yerin sessiz tüyler ürperticiliği içine işleyecekti ve belki de buradan kaçıp gidecekti. Ön camda bir alanı temizleyip içeri baktı. Ay ışığının yansımasını kesmek için ellerini siper etti.

İçerde hiçbir şey yoktu.

Anne Anderson'ın kiralık arabasının içi boştu.

Belki de onu bagaja koymuşlardır. Gerçek şu ki, hâlâ hiçbir şeyi kesin olarak bilmiyorsun.

Ama bildiğini düşünüyordu. Mantığı ona Anne'in cesedinin bagajda olmadığını söylüyordu. Niye buna zahmet etsinlerdi ki? Terk edilmiş bir çakıl ocağında yepyeni bir araba bulan herkes şüphelenip bagaja bakardı... ya da bagaja bakması için polisi arardı.

Haven'da kimse bu durumu umursamaz. Şu sıralar çakıl ocağına gömülmüş arabalardan daha büyük endişeleri var. Haven'dan biri arabayı bulsa bile polisi aramak yapacağı son şey olur. Polis dışardan insanlar

gelecek demektir ve biz bu yaz Haven'da dışardan kimseyi istemiyoruz, değil mi? Tanrı korusun!

Yani Anne bagajda olamazdı. Düz mantık. QED.*

Belki de bu işi yapanlar senin gibi has mantık gücüne sahip değildir, Gard.

Bu da tam deli saçmasıydı. O bir olaya üç açıdan bakabiliyorsa, Haven'ın zeki çocukları yirmi üç açıdan bakabilirdi. Gözlerinden hiçbir şey kaçmazdı.

Gardener dizlerinin üzerinde kaputta geriledi ve aşağı atladı. Şimdi yırtılmış, yanan ellerini hissediyordu. Geri döndüğünde iki aspirin alması ve sabahleyin yaralı elini Bobbi'den gizlemesi gerekiyordu. Yarın iş eldiveni takması şarttı.

Anne arabada değildi. O halde Anne neredeydi? Tabii ki barakadaydı. Barakada. Gardener birden buraya neden geldiğini anladı. Bobbi'nin aklından çaldığı bir düşünceyi doğrulamak için gelmemişti, tabii yaptığı buysa. Bilinçaltı kolayca büyük bir arabadan kurtulmak için en uygun yerin burası olduğuna karar vermiş de olabilirdi. Buraya Anne'in barakada olduğundan emin olmak için gelmişti. Emin olmak *zorundaydı.* Alması gereken bir karar vardı ve Bobbi'nin insan olmayan bir şeye dönüşmesi bile onu bu kararı almaya zorlayamıyordu. Büyük bir parçası hâlâ gemiyi kazıp çıkarmak, onu kullanmak istiyordu. Büyük bir parçası. Çok büyük bir parçası.

Ama bir karara varmak için önce Bobbi'nin barakasında ne olduğunu görmesi gerekiyordu.

---

* *Quod erat demonstrandum.* Kesin bir kanıtın sonunda kullanılan Latince bir cümledir. "Gösterilmek istenen şey de buydu" anlamına gelir.

5

Yarı yolda soğuk, varla yok arası ay ışığında durdu. Aklına gelen bir soru onu olduğu yere çivilemişti: *Arabayı saklamakla neden uğraştılar ki?* Kiralandığı yerden kayıp ihbarı yapılır ve daha çok polis Haven'a gelir diye mi? Hayır. Hertz ya da Avis arabanın yokluğunu günlerce fark etmezdi. Polislerin Anne'in burasıyla aile ilişkisini bulmasıysa daha da uzun sürerdi. En az bir hafta, daha büyük ihtimalle iki. Gardener o vakte kadar Haven'ın dışardan gelecek etkiler hakkında endişe duymasına gerek kalmayacağını düşünüyordu.

O zaman arabayı kimden saklamışlardı?

Senden sakladılar, Gard. Senden. Kendilerini koruma yolunda neler yapabileceklerini öğrenmeni hâlâ istemiyorlar. Arabayı sakladılar ve Bobbi sana ablasının gittiğini söyledi.

Gardener kafasında bu tehlikeli sırla eve döndü.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

KAPAK

1

Kaza iki gün sonra, Haven ağustos sıcağında sersem sersem uyuklarken oldu. Yazın en sıcak günlerindelerdi. Bunlara köpek günler denirdi ama Haven'da hiç köpek kalmamıştı. Tabii Bobbi Anderson'ın barakasında bir tane olabilirdi.

Gard'la Bobbi hendeğin dibindeydiler. Hendeğin derinliği artık elli metreydi. Kazı alanının bir tarafında geminin yüzeyi vardı. Diğer tarafta, gümüşümsü ağın ardında toprak, çamur, şist, granit ve suyla dolu sümgerimsi kayalardan bir kesit görünüyordu. Bir jeolog bu görüntüye bayılırdı. Kot ve svetşört giymişlerdi. Yukarıda boğucu bir sıcak varken aşağısı serindi. Gardener başına ortasına gümüş rengi bantla fener eklenmiş bir kask takmıştı. Bobbi onu feneri olabildiğince az kullanması konusunda onu uyarmıştı. Kısıtlı sayıda pilleri vardı. Gard kulaklarını pamukla tıkamıştı. Kayadan büyük parçalar kırmak için havalı matkap kullanıyordu. Bobbi hendeğin diğer ucunda aynı şeyi yapıyordu.

Gardener o sabah ona neden matkap kullandıklarını sormuştu. "Patlayan radyoları daha çok seviyordum, eski dostum Bobbi," demişti. "Hiç kafa patlatmıyorduk."

Bobbi gülümsemedi. Bobbi saçlarıyla beraber espri anlayışını da kaybediyor gibiydi.

"Artık çok yakınız," dedi Bobbi. "Patlayıcı kullanırsak zarar vermek istemediğimiz bir şeye zarar verebiliriz."

"Kapağa mı?"

"Kapağa."

Gardener'ın omuzları ağrıyor, kafasındaki plaka zonkluyordu. Bunu büyük ihtimalle hayal ediyordu. Çelik ağrıyamazdı. Ama ne zaman buraya inse sanki ağrıyordu. Bobbi'nin birazdan öğle yemeği için yukarı çıkacaklarını söylemesini umuyordu.

Matkabı çalıştırıp gemiye doğru yolunu parçalayarak açmaya devam etti. Cansız, gümüş yüzeyi sıyırırım falan diye endişelenmiyordu. Ama matkabın ucunun yüzeye çok sert çarpmaması için dikkat etmesi gerektiğini fark etmişti. Dikkatli davranmazsan yüzeyden sekip ayağını parçalayabilirdi. Gemi matkabın sert öpücüğüne karşı da Gardener ve yardımcı alayının kullandığı patlayıcılara karşı olduğu gibi dayanıklıydı. En azından peşinde oldukları şeye zarar verme tehlikesi yoktu.

Matkap geminin yüzeyine dokundu. Birdenbire matkabın o devamlı gürültüsü tiz bir gıcırtıya dönüştü. Gardener matkabın ucunun titreşen bulanıklığından duman çıktığını gördüğünü sandı. Bir şey kırıldı. Bir şey uçarak Gardener'ın başının yanından geçti. Tüm bunlar kısacık bir anda oldu. Matkabı kapattı. Ucu neredeyse tamamen gitmişti. Geriye kalan tek şey mankap ucunun çentik çentik olmuş dibiydi.

Gardener arkasını döndü ve yüzünü adeta sıyırarak geçen parçanın hendeğin sonundaki kayaya saplandığını gördü. Ağın bir ipini tam ortadan ikiye bölmüştü. Geç gelen şokla dizlerinin bağı çözüldü.

Resmen dibimden geçti. Hemen yanımdan. Vay anasını! Parçayı kayadan çıkarmaya çalıştı ve başta çıkmayacağını sandı. Sonra ileri geri oynatmaya başladı. *Diş çeker gibi,* diye düşündü ve ister istemez histerik bir kahkaha attı.

Matkap ucu parçası yerinden çıktı. .45'lik bir kurşun boyutundaydı. Belki biraz daha büyüktü.

Birden bayılacak gibi oldu. Kolunu hendeğin ağ gerili yanına koyup başını koluna dayadı. Gözlerini kapatıp dünyanın gözünün önünden kayıp gitmesini ya da tam olarak geri gelmesini

bekledi. Bobbi'nin matkabının da sustuğunun hayal meyal farkındaydı.

Dünya geri gelmeye başladı... Bobbi başına gelmiş, onu sarsıyordu.

"Gard? Gard? Ne oldu?"

Sesinde gerçek bir endişe vardı. Bu endişeyi duyunca nedense Gardener'ın içinden ağlamak geldi. Tabii çok yorulmuştu.

"Az kalsın .45'lik matkap ucu kafamı dağıtacaktı," dedi Gardener. "Aslında 357 Magnum desek daha doğru olur."

"Neden bahsediyorsun sen?"

Gardener ona duvardan çıkardığı parçayı verdi. Bobbi parçaya bakıp bir ıslık çaldı. "Tanrım!"

"Sanırım ONUNLA aramdaki bağ pek sağlam değil. Bu bok çukurunda ikinci kez ölümden döndüm. İlkinde arkadaşın Enders ben patlayan radyolardan birini kurduktan sonra ipi aşağı atmayı unutmuştu."

"O benim arkadaşım falan değil," dedi Bobbi kayıtsızca. "Bence ahmağın teki... Gard, neye denk geldin? Uç neden kırıldı?"

"Ne demek neye çarptı? Kayaya tabii! Burada başka ne var ki?"

"Geminin çok yakınında mıydın?" Bobbi birdenbire heyecanlanmıştı. Hatta telaşlanmıştı.

"Evet ama matkabın ucu daha önce de gövdeye çarptı. Ve sadece sekti—"

Ama Bobbi artık onu dinlemiyordu. Geminin yanında diz çökmüş, elleriyle molozları kazıyordu.

Gardener, *duman çıkıyordu sanki,* diye düşündü.

Sonunda Gard! Sonunda bulduk!

Gardener, Bobbi'nin dediklerini o dile getirmeden önce duyduğunu fark etmeden onun yanına koştu.

2

Bir şey bulduğumuz kesin, diye düşündü Gardener.

Bobbi, Gardener'ın matkabı patlamadan önce parçalayıp yığdığı kayaları kenara çekmişti. Geminin gövdesinde bir çizgi ortaya çıkmıştı. O devasa, üzerinde hiçbir şey olmayan yüzeyde bir tek çizgi. Gardener, çizgiye bakınca Bobbi'nin heyecanını anladı. Çizgiye dokunmak için elini uzattı.

Bobbi' sertçe, "Elini sürme," dedi. "Daha önce olanları unuttun mu?"

Gardener, "Bana karışma," diye homurdanarak Bobbi'nin elini itti, ince yarığa dokundu. Kafasında müzik sesi yankılandı ama boğuktu, sonra da gittikçe azaldı. Dişlerinin yuvalarında hızla titreştiğini hissedebiliyordu. O gece birkaç dişinin daha dökületeceğini anladı. Ama artık bu umurunda değildi. Gemiye dokunmak istiyordu ve *dokunacaktı.* İçeri giriş buradandı; Kapıya Vuran Tommy'lere ve sırlarına en yakın oldukları an buydu. Bu saçma şeyin her yerinin kapalı olmadığına dair ilk işaretti bu. (Her yerinin kapalı olduğunu düşünmüştü bir ara. Ne kozmik bir şaka olurdu.) Uzay gemisine dokunmak, katılaşmış yıldız ışığına dokunmaya benziyordu.

"Kapak bu," dedi Bobbi. "Onun burada olduğunu *biliyordum.*"

Gardener, "Başardık, Bobbi," diyerek ona gülümsedi.

"Evet, başardık. İyi ki geri geldin, Gard!" Bobbi onun boynuna atıldı... Gardener, Bobbi'nin vücudunun yumuşaklığını, pelteyi andıran hareketlerini hissedince o kadar tiksindi ki midesi bulandı. Yıldız ışığı mı? Belki de şu anda yıldızlar *ona* dokunuyordu.

Neyse ki bu düşüncesini hemen gizledi, *gizlediğini,* Bobbi'nin hiçbir kısmını duymadığını düşündü.

Aferin bana, diye düşündü. "Sence büyüklüğü ne kadardır?"

"Bilmiyorum. Bence kapağın önünü bugün iyice açmalıyız. Zamanımız az, Gard."

"Ne demek istiyorsun?"

"Haven'ın havası değişti. Bunun yüzünden." Bobbi eliyle gemiye tıklattı. Donuk, çan sesine benzer bir ses çıktı.

"Biliyorum."

"Haven'a gelenler hastalanıyorlar. Anne'in halini gördün."

"Evet."

"Ağzındaki dolgu ve protezler Anne'i bir dereceye kadar korudu. Biliyorum kulağa çılgınca geliyor ama öyle. Buna rağmen buradan telaşla kaçtı."

Ah? Öyle mi?

"Ancak hepsi bu kadar değil. Sadece buraya gelenler havadan zehirlenmiyor, *artık biz de Haven'dan ayrılamıyoruz, Gard.*"

"Ayrılamıyor muyuz?"

"Evet. Ama herhalde *sen* ayrılabilirsin. Belki birkaç gün hastalanırsın, o kadar. Oysa ben ölürüm. Hem de çabucak. Bir şey daha var. Hava uzun süredir çok sıcak ve çok durgun. Ama kuvvetli bir rüzgâr çıkarsa biyosferimizi Atlas Okyanusu'na kadar sürükler. O zaman hava motorunun fişi çekilmiş bir akvaryumdaki tropik balıklara benzeriz, sudan çıkmış balıklara döneriz. Ölürüz."

Gard başını iki yana salladı. "O kadının cenazesine gittiğin gün hava değişmişti, Bobbi. Hatırlıyorum. Hava açık ve rüzgârlıydı. Seni sıcak ve boğucu havalarda değil de o gün güneş çarpması bu yüzden tuhaftı."

"Her şey değişti. 'Gelişme' hızlandı."

Hepsi ölecek mi, diye meraklandı Gardener. *HEPSİ? Yoksa sadece sen ve o özel dostların mı, Bobbi? Makyajla dolaşanlar mı?*

Bobbi yarı öfke, yarı neşeyle, "Şüpheli olduğunu duyabiliyorum, Gard," dedi.

"Bu olanlara inanamıyorum da ondan!" dedi Gardener. "Koy götüne. Haydi, gel. Kazalım, bebeğim."

3

Sırayla ellerine kazmayı alıp çalıştılar. Önce biri on beş dakika kadar parçalıyor, sonra ikisi beraber molozları temizliyordu. O akşamüstü saat üç civarı yüz seksen santim çapındaki daire biçimli kapak ortaya çıkmıştı. Rögar kapağı gibiydi. Üzerinde bir işaret vardı. Gard merakla bu sembole baktı. Ona dokunmak zorundaydı. Bu sefer kafasında patlayan müzik daha yüksek sesliydi. Sanki bıkkın bir şekilde itiraz ediyor, onu uyarıyordu. Koruması tamamen ortadan kalkmadan önce bu şeyden uzaklaşması için yaptığı son bir uyarıydı bu. Ama Gard'ın dokunması, emin olması gerekiyordu.

Parmaklarını Çin harflerine benzeyen sembolün üzerinde gezdirdi. *Başka bir güneşin ışıkları altında yaşayan bir varlık yaptı bu sembolü. Acaba ne anlama geliyor? GEÇİŞ YASAKTIR? BARIŞ İÇİN GELDİK? Yoksa bir salgın hastalık işareti miydi, BURAYA GİREN TÜM UMUTLARI KAPIDA BIRAKSIN'ın uzaylı versiyonu muydu?*

Geminin metal yüzeyine basılmış bir kabartma gibiydi. Ona sadece dokunmak bile daha önce hiç hissetmediği çeşit çeşit batıl korkuya kapılmasına neden olmuştu. Altı hafta önce birileri ona böyle hissedeceğini söylese kahkahalarla gülerdi. Güneş tutulması izleyen bir mağara adamı ya da yıllar sonra Halley kuyrukluyıldızı olduğu anlaşılacak şeyi izleyen ortaçağ köylüsü gibiydi.

Başka bir güneşin ışıkları altında yaşayan bir varlık yaptı bu sembolü. Ben, Dünya'nın batı yarımküresindeki Amerika Birleşik Devletleri, Maine, Portland'da doğan James Eric Gardener, uzayın karanlığında ışık yılları kadar uzakta yaşayan, Tanrı bilir ne çeşit bir varlık tarafından yapılmış bu sembole dokunuyorum. Tanrım! Tanrım! Başka bir bilince dokunuyorum!

Aslında uzunca bir süredir farklı bilinçlere dokunuyordu ama bu aynı şey değildi... hiç de aynı değildi.

Gemiye gerçekten girecek miyiz? Burnunun kanamaya başladığının farkındaydı ama yine de elini sembolden çekemiyordu. Parmaklarını hiç durmadan pürüzsüz, sırlarla dolu yüzeyinde gezdiriyordu.

Daha doğrusu içeri girmeyi deneyecek misin? Seni büyük ihtimalle öldüreceğini bilsen de bunu yapacak mısın? Bu şeye ne zaman dokunsan küçük bir şok geçiriyorsun. İçine girecek kadar aptal davranırsan ne olacak? Muhtemelen o lanet çelik plakan armonik bir titreşime kapılıp çürük şalgamın içine sokulmuş dinamit gibi patlayacak ve beynini dağıtacak.

Çok kısa bir süre önce intihar etmeyi düşünen bir adam için geleceğin hakkında fazla endişeleniyorsun, öyle değil mi, ahbap, diye düşündü ve kendine rağmen sırıttı. Parmaklarını sembolden çekti. Karıncalanma hissini atmak için büyük bir parça sümükten kurtulmaya çalışan bir adam gibi elini dalgın dalgın salladı. *Hadi, hadi girsene. Siktir, zaten gebermek niyetindeysen beyninin uçan bir tabağın içinde ölümüne titreşmesi diğer seçeneklerin yanında çok daha ilginç kalıyor.*

Gardener bir kahkaha attı. Bu kahkaha o derin hendeğin dibinde tuhaf bir sesti.

Bobbi usulca, "Neye gülüyorsun?" diye sordu. "Komik olan nedir, Gard?"

Gardener katılıyordu. "Her şey. Bu... başka bir şey... Yani ya güleceğim ya da çıldıracağım. Anlıyor musun?"

Ama Bobbi sadece ona baktı. Belli ki anlayamıyordu. Gardener, *tabii ki anlamıyor,* diye düşündü. *Bobbi diğer seçeneğe mahkûm. Gülemiyor çünkü çıldırmış.*

Gardener yanaklarından gözyaşları akıncaya kadar güldü. Bu yaşlara kan da karışmıştı. O bunu fark etmedi. Bobbi gördü ama ona söylemek zahmetine girmedi.

4

Kapağın önünü tamamen temizlemek için iki saat daha çalıştılar. Bobbi çamurlu, fondöten bulaşmış elini Gardener'a doğru uzattı.

Gardener bu eli sıkarken, "Ne?" diye sordu.

Bobbi, "Bitti," dedi. "Kazı sona erdi. İşimiz bitti, Gard."

"Öyle mi?"

"Evet. Yarın gemiye gireceğiz, Gard."

Gardener hiçbir şey söylemeden ona baktı. Ağzı kurumuştu.

Bobbi, Gardener bu durumu sorgulamış gibi başını salladı. "Evet. Yarın gemiye gireceğiz. Bazen bu işe bir milyon yıl önce başlamışım gibi geliyor. Bazen de daha dün başlamışım gibi. Ayağım takıldı, onu gördüm, dokundum, tozunu üfledim. Her şey böyle başladı. Toprağa sürdüğüm parmağımla. Ve şimdi sona geldik."

Gardener, "Başlangıçtaki Bobbi farklıydı," diye mırıldandı.

"Evet," dedi Bobbi düşünceli bir tavırla. Çukura kaçmış gözlerinde neşeli bir pırıltı vardı. "Gard da farklıydı."

"Evet... Sanırım biliyorsun ama gemiye girmek beni büyük ihtimalle öldürecek... Yine de deneyeceğim."

Bobbi, "Ölmeyeceksin," dedi.

"Öyle mi?"

"Hayır. Hadi artık gidelim. Yapmam gereken çok şey var. Bu geceyi barakada geçireceğim."

Gardener ona çabucak bir göz attı. Ama Bobbi iplerinde sallanarak aşağı inen, motor takılmış platforma bakıyordu.

"Barakada birkaç alet yapıyoruz," dedi Bobbi. Sesi hülyalıydı. "Ben ve birkaç kişi... Yarına hazırlanmam gerekiyor."

Gardener, "Onlar da bu gece sana katılacaklar," dedi. Bu bir soru değildi.

"Evet. Ama önce onları buraya getireceğim. Kapağı görmeleri için. Onlar da bu günü bekliyorlardı, Gard."

"Bundan eminim."

Platform aşağı indi. Bobbi'nin gözleri kısıldı. "Ne demek istiyorsun, Gard?"

"Hiçbir şey. Hiçbir şey."

Gözleri buluştu. Gardener onun aklına girmeye çalıştığını açık bir şekilde hissedebiliyordu. Derinlere girmeye çalışıyordu. Gardener yine kafasındaki gizli bilgileri, gizli şüpheleri, o tehlikeli sırrı hissetti.

Özellikle şöyle düşündü.

(*kafamdan çık Bobbi, burada hoş karşılanmıyorsun*)

Bobbi tokatlanmış gibi geri çekildi. Ama yüzünde hafif bir utanç da vardı. Sanki Gard onu burnunu sokmaması gereken işlere karışırken yakalamıştı. İçinde hâlâ biraz insanlık kalmıştı herhalde. Bu rahatlatıcı bir bilgiydi.

Gardener, "Onları buraya getir tabii," dedi. "Ama kapağı açmaya gelince... Bunu ikimiz yapacağız, Bobbi. Sadece sen ve ben. Bu lanet şeyi biz kazdık, ilk önce de biz gireceğiz. Tamam mı?"

Bobbi, "Evet," dedi. "Önce biz gireceğiz. İkimiz. Bando takımına falan gerek yok."

"Dallas polisine de."

Bobbi hafifçe gülümsedi. "Onlara da." Platformu uzattı. "Önce sen çıkmak ister misin?"

"Hayır, sen çık. Önünde daha çok iş var anlaşılan."

"Evet." Bobbi platforma çıkıp bir düğmeye bastı ve yükselmeye başladı. "Tekrar teşekkürler, Gard."

"Bir şey değil," dedi Gard, Bobbi'nin yukarı çıkışını izlemek için kafasını kaldırarak.

"Kendini çok daha iyi hissedeceksin... bittiğinde."

(*"geliştiğinde","gelişmen" bittiğinde*)

Bobbi yükseldi, yükseldi ve gözden kayboldu.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

BARAKA

1

Ağustosun on dördü olmuştu. Gardener kafasında bir hesap yapınca kırk bir gündür Bobbi'nin yanında olduğunu anladı. İncil'den çıkmış bir hikâyeye yaraşacak bir süreydi bu. "Kırk gün kırk gece çöllerde dolaşmış." Oysa ona çok daha uzun gelmişti. Sanki bütün ömrünü burada geçirmişti.

Gardener'ın akşam yemeği için ısıttığı dondurulmuş pizzayı ikisi de pek yiyemedi.

Bobbi buzdolabını açıp, "Bir bira fena olmaz," dedi. "Sen? Bira ister misin, Gard?"

"Yok, teşekkür ederim."

Bobbi kaşlarını kaldırdıysa da bir şey demedi. Birayı alıp verandaya çıktı. Gardener onun oturduğu eski sallanan sandalyenin gıcırdadığını duydu. Bir süre sonra bir bardağa musluktan soğuk su doldurup dışarıya çıktı. Bobbi'nin yanına oturdu. Orada hiç konuşmadan, akşamın puslu sessizliğine dalarak uzun süre öylece kaldılar.

Sonunda, "Seninle uzun zamandır dostuz, Bobbi," dedi.

"Evet. Uzun zamandır. İlişkimiz için tuhaf bir son bu."

Gard sandalyesinde dönüp ona baktı. "Bu son mu yani?"

Bobbi kayıtsızca omuz silkti. Ama gözlerini Gardener'dan kaçırdı. "Biliyorsun işte. Bir dönemin sonu. Buna ne dersin? Daha iyi mi?"

"Söylenmesi gereken buysa daha iyi daha kötü diye bir şey yok. Ne dediysen o. Sana bunu öğretmiştim sanırım?"

Bobbi kahkaha attı. "Evet. İlk dersimizde."

"Evet."

"Evet."

Bobbi birasını yudumlayarak yine Eski Derry Yolu'na baktı. Gardener diğerlerinin gelmesi için sabırsızlandığını düşündü. *Bunca yılın ardından birbirimize söyleyeceğimiz her şeyi söyledikse keşke geri dönme içgüdüme aldırmasaydım, nedenleri ya da sonuçları ne olursa olsun.* Zamanında sevgiyi, seksi, arkadaşlığı, bir dönem gergin bir barış ilanını, endişeyi, hatta korkuyu içeren ilişkilerinin böyle acınası bir sonu olması acılarıyla, kırgınlıklarıyla, emekleriyle dalga geçer gibiydi.

Bobbi ona bakmadan hafif bir sesle konuştu. "Seni hep sevdim, Gard. Bu işin sonunda ne olursa olsun, seni hâlâ sevdiğimi unutma." Birden dönüp Gardener'a baktı. Kalın boya tabakasının altındaki yüzü bir karikatürden farksızdı. Daha çok, Bobbi'yi andıran kaçığın birine benziyordu. "O lanet şeye ayağımın takılmasını asla istemediğimi unutmazsın umarım. Bazı ukalaların iddia ettiği gibi, özgür iradenin daima egemen olması numarası burada sökmezdi."

"Ama onu kazıp çıkarmayı sen istedin." Gardener'ın sesi de Bobbi'ninki kadar yumuşaktı ama kalbi yepyeni bir korku yüzünden buz gibi olmuştu. Özgür iradeyle ilgili sözleriyle, Gardener'ın yaklaşan ölümü için özür dilemeye mi çalışıyordu?

Kes artık, Gard Her şeyden şüphelenmeyi kes.

Aklı, *Nista Yolu'nun sonuna gömdükleri araba peki,* diye karşılık verdi hemen.

Bobbi hafifçe güldü. "Böyle bir şeyi kazıp çıkarmak iradeye bağlanabilirmiş gibi... Lise münazara takımında olan birine yutturabilirsin bunu belki. Ama verandaya çıkmış oturmuşuz şimdi, Gard. İnsanın böyle bir şeyi seçebileceğine gerçekten inanıyor musun? İnsanların bir bilginin ucunu gördükten sonra, onu gömmeyi seçebileceklerini mi sanıyorsun?"

Gardener, "Ben öyle düşünerek nükleer santrallere karşı çıkıyordum," diye karşılık verdi.

Bobbi bunu kabule yanaşmadı. "Toplumlar bazı fikirleri kabul etmemeye karar verebilirler. Hoş bundan da kuşkuluyum ya neyse, öyle varsayalım şimdilik. Ama sıradan insanlar? Hayır, Gard. Üzgünüm. Sıradan insanlar yerden ucu çıkan bir şey gördüklerinde kazmak zorundadırlar. Kazmak zorundadırlar çünkü orada bir define olabilir."

"Yani orayı kazarken... *olacaklardan* hiç haberin yoktu, ha?" *Nükleer atıkların yayılacağından,* diyecekti ama Bobbi'nin bundan hoşlanmayacağını düşündü.

Bobbi gülümsedi. "Hem de hiç haberim yoktu."

"Ama Peter bulduğun şeyden hoşlanmamıştı."

"Hayır, Peter hoşlanmadı. Ama o şey Peter'ı öldürmedi, Gard."

Öldürmediğine eminim.

"Peter doğal nedenler yüzünden öldü. *Yaşlanmıştı.* Ormandaki o şey başka bir dünyadan gelen bir uzay gemisi. Pandora'nın kutusu ya da kutsal elma ağacı değil. Gökyüzünden bir sesin, 'ölmek istemiyorsan bu geminin bir parçasını bile yeme,' dediğini de duymadım."

Gard gülümser gibi oldu. "O bir bilgi gemisi ama, değil mi?"

"Evet. Öyle sanırım."

Bobbi yine yola bakıyordu. Bu konuyu sürdürmek istemediği belliydi.

Gardener, "Ne zaman gelecekler?" diye sordu.

Bobbi cevap verecek yerde başıyla yolu işaret etti. Kyle Archinbourg'un Cadillac'ı geliyordu. Adley McKeen'in eski Ford'u da onun peşindeydi.

Gardener ayağa kalktı. "Ben içeriye gidip biraz kestireyim."

"Bizimle gemiye gelmek istersen gelebilirsin."

"Seninle gelirdim. Ama onlarla?" Eliyle yaklaşan arabaları işaret etti. "Onlar deli olduğumu sanıyorlar. Ayrıca aklımı okuyamadıkları için benden nefret ediyorlar."

"Geleceğini söylersem gelirsin."

"Boş ver, ben gelmeyeyim," dedi Gardener ayakta gerinirken. "Ben de onlardan hoşlanmıyorum zaten. Beni geriyorlar."

"Üzgünüm."

"Hiç üzülme. Sadece... yarın. İkimiz, Bobbi. Oldu mu?"

"Tamam."

"Onlara selamlarımı söyle. Kafamda çelik plaka olmasına karşın yardım ettiğimi unutmasınlar."

"Söylerim. Tabii söylerim." Ama Bobbi yine gözlerini kaçırıyordu. Bu Gardener'ın hoşuna gitmedi. Hiç hoşuna gitmedi.

2

Gardener onların önce barakaya gireceklerini sanmıştı ama öyle yapmadılar. Bobbi, Frank, Newt, Dick Allison, Hazel ve diğerleri bir süre dışarıda durup konuştular, sonra grup halinde ormana doğru ilerlediler. Hava kararıyordu, gökyüzü morumsu bir renk almıştı. Çoğunun elinde fener vardı.

Gardener onları seyrederken Bobbi'yle son gerçek konuşmasını yaptığını düşündü. Geriye tek bir şey kalmıştı. Barakaya gidip orada ne olduğuna bakacaktı. Kararını kesin olarak verecekti.

*Saw an eyeball peepin through a smoky cloud behind the green door.**

Ayağa kalkıp eve girdi. Mutfağa vardığı sırada onların Bobbi'nin aşırı gelişmiş bahçesinden geçtiklerini gördü. Çabucak adamları saydı. Hepsinin gittiğinden emin olması gerekiyordu. Sonra bodruma indi. Bobbi'nin yedek anahtarları orada sakladığını biliyordu.

Bodrum kapısını açınca son kez durdu.

Bunu yapmayı gerçekten istiyor musun?

* Yeşil kapının ardındaki duman bulutunun içinden bakan bir göz gördüm.

Hayır, hayır istemiyordu. Ama yapmak zorundaydı. O anda korkudan daha çok korkunç bir yalnızlık hissettiğini fark etti. Gerçekten de yardım istemek için başvurabileceği başka kimse yoktu. Bobbi Anderson'la kırk gün kırk gece çöllerde dolaşmıştı. Şimdi çölde yapayalnızdı.

Sonra, *kahretsin*, diye düşündü. Birinci Dünya Savaşı'nda bir müfreze çavuşunun söylediği gibi: "Hadi gidelim, çocuklar. Sonsuza kadar yaşamak mı istiyorsunuz?"

Gardener, Bobbi'nin anahtarlarını almak üzere aşağıya indi.

3

Anahtarlık oradaydı. Her anahtarın üstüne düzgünce etiketi yapıştırılmıştı. Ama barakanın anahtarı ortalıkta yoktu. Gardener anahtarın daha önce *burada* olduğundan emindi. Burada en son ne zaman görmüştü onu? Hatırlamaya çalıştıysa da başaramadı. Yoksa Bobbi önlem olarak mı kaldırmıştı anahtarı? Belki de.

Yeni ve Geliştirilmiş Atölyede durdu. Alnından ve taşaklarından terler süzülüyordu. Anahtar yoktu. Bu harikaydı işte. Şimdi ne yapması gerekiyordu? Bobbi'nin baltasını kapıp *Cinnet*'teki Jack Nicholson gibi mi davranmalıydı? Gözünde canlandırabiliyordu. Çatır, çutur, şangır: Karşınızdaaaaa GARDENER! Ama hacı adayları "Kutsal Kapak"ı ziyaretten döndüklerinde durumu gizlemek güç olurdu.

Bobbi'nin atölyesinde durmuş düşünürken zamanın geçtiğinin farkındaydı. Kendini Eski ve Gelişmemiş hissediyordu. Hem onlar ormanda ne kadar süre kalırlardı? Bunu bilmesine olanak yoktu, değil mi? Hem de hiç yoktu.

Pekâlâ. İnsanlar anahtarlarını nereye koyarlar? Bobbi'nin anahtarları senden gizlemediğini, sadece önlem aldığını düşünürsek tabii.

Hiç beklemezken aklına bir şey gelince heyecanla elini alnına vurdu. Bobbi anahtarı almamıştı. Kimsenin anahtarı gizlediği

de yoktu. Anahtar Bobbi sözüm ona güneş çarpması yüzünden Derry Hastanesi'nde yatarken kaybolmuştu. Bundan emindi. Belleğinin vermediği ya da veremediği bilgileri mantığı sağlıyordu.

Bobbi hastaneye yatmamıştı. O sırada barakadaydı. İçlerinden biri Bobbi'ye yardıma gitmek için yedek anahtarı almış olabilir miydi? Yoksa hepsinde anahtar var mıydı? Hoş buna gerek de yoktu. O günlerde Haven'da kimsenin hırsızlık yapacağı yoktu. Herkes "gelişme" peşindeydi. Barakayı kilitlemelerinin tek nedeni Gardener'ı dışarıda tutmaktı. Böylece onlar rahatça—

Gardener, Bobbi'ye "bir şey" olduktan sonra diğerlerinin gelişini seyrettiğini anımsadı. Hani sıcaktan rahatsızlanmaktan çok daha ciddi bir durum olan o "şey"den sonra.

Gözlerini kapatınca Cadillac'ı gördü. KYLE-1. Hepsi arabadan indiler ve...

Archinbourg kısa süre için diğerlerinden ayrıldı. Sen dirseğine dayanmış, pencereden onlara bakıyordun. O sırada adamın tuvalete gittiğini düşündün. Ama yanıldın. Anahtarı almaya gitti. Tabii, öyle yaptı. Gidip anahtarı aldı.

Yeterli bir bilgi değildi ama bu kadarı harekete geçmesine yetti. Hemen bodrum merdivenini tırmandı. Kapıya koşarken birden durup geri döndü. Banyodaki ecza dolabının üstünde Foster Grant marka eski bir güneş gözlüğü olduğunu hatırlamıştı. Ivır zıvır eşyalar ancak yalnız yaşayan bir adam ya da kadının evinde (Newt Berringer'ın karısının fondöteni gibi) böyle yer edinebilirdi. Gardener gözlüğü aldı. Camların üstündeki kalın toz tabakasını üfleyip dağıttı, dikkatle sildikten sonra katlayıp göğüs cebine soktu.

Barakaya gitti.

4

Bir an asma kilitli tahta kapının önünde durup kazı yerine giden yola baktı. Hava iyice karardığı için bahçenin ötesinde kalan ağaçlar mavimsi gri renkte bir bütün olarak görünüyordu. Ayrıntıları seçilmiyordu. Ama fener ışıkları görmedi. Yani geri dönen yoktu.

Yalnız her an gelebilirler. Geri dönüp seni suçüstü yakalayabilirler.

Yine de bence orada kapıya hayran hayran bakarak uzun süre kalacaklar. Nasıl olsa projektörler de var.

Ama bundan emin olamazsın.

Evet, emin olamazdı.

Gardener bakışlarını yine kapıya çevirdi. Tahtaların arasından sızan yeşil ışığı görebiliyordu. Hafif, tatsız bir de ses duyuyordu. İçi giysilerle ve sabunlu suyla dolu eski bir çamaşır makinesinin çıkardığı sesi andırıyordu.

Hayır, hayır, bu sesi çıkaran tek bir makine değildi. Sanki birkaç makine farklı tempolarda çalışıyordu.

Işık da bu seslere uyarak çakıyordu sanki.

Oraya girmek istemiyorum.

Bir de koku vardı. *Koku da sabunu andırıyor,* diye düşündü Gardener. Kokmuş bir şeyle karışık sabun kokusu.

Ama içerdekiler eski çamaşır makineleri değil. Ses canlı bir şeyden çıkıyor. Orada telepatik daktilo makineleri de yok. Yeni ve Geliştirilmiş şofbenleri de yok. Orada canlı bir şey var ve ben içeriye girmek istemiyorum.

Yine de girecekti. Sonuçta ölümden sırf Bobbi'nin barakasının içinde ne olduğuna bakmak ve Kapıya Vuran Tommy'leri bulmak için dönmemiş miydi? Bu yüzden döndüğünü düşünüyordu.

Gard barakanın öbür yanına gitti. Orada saçağın altındaki paslı çiviye takılı anahtarı gördü. Titreyen eliyle uzanıp aldı. Yut-

kunmaya çalıştıysa da önce beceremedi. Boğazı sıcak, kuru bezlerle kaplanmıştı sanki.

Bir içki. Sadece bir içki. Eve dönüp hemen sadece bir kadeh içki içeceğim. Ondan sonra hazır hissederim.

Kulağa harika geliyordu doğrusu. Ama öyle yapmayacaktı. Yapmayacağını biliyordu. İçmek geride kalmıştı artık. İşi geciktirmeye çalışmak da öyle. Anahtarı terden ıslanmış eliyle sıkıca tutarak kapıya gitti. Bir yandan da, *içeriye girmek istemiyorum,* diye düşünüyordu. *Bunu yapabileceğimden emin bile değilim. Çünkü çok korkuyorum—*

Kes artık. Bu da geride kalmalı. Kapıya Vuran Tommy'ler devrin kapanmalı.

Yine etrafına bakındı. Geri dönenlerin fenerlerini görmeyi, seslerini duymayı umar gibiydi.

Ses duyamazsın zaten. Onlar düşünceleriyle konuşuyorlar.

Ne fenerler. Ne bir hareket. Ne çekirgelerin sesi. Ne de bir kuş şakıması. Tek duyduğu çamaşır makinelerinin sesiydi. *Hışş... hışş... hışş...* Kapakçığı sızdıran kalplerin sesini andırıyordu.

Gardener tahtaların arasındaki boşluklardan süzülen, çakan yeşil ışığa baktı. Cebinden eski güneş gözlüğünü çıkarıp taktı.

Dua etmeyeli çok uzun zaman olmuştu. Ama şimdi dua edecekti. Kısaydı belki... ama yine de bir duaydı.

"Tanrım, ne olur," dedi Jim Gardener loş günbatımına ve anahtarı kilide soktu.

5

Kafasındaki radyonun son ses çalacağını sanmıştı. Oysa çıt çıkmadı. O ana kadar, çarpılmayı bekleyen biri gibi karnını içeriye çekip adelelerini kastığını fark etmemişti.

Dudaklarını yalayıp anahtarı çevirdi.

Barakadan gelen haşır huşur seslerin arasında kilidin çatırtısı pek duyulmadı bile.

Kilit attı. Gard kurşun gibi ağırlaşan kolunu kaldırdı ve asma kilidi çıkardı. Kilidin kolunu geri yerine oturttu. Üstünde anahtar takılı kilidi sol üst cebine attı. Rüyada gibiydi. Üstelik bu rüya hiç de hoş değildi.

İçerinin havası iyi olmalıydı... Tabii aslında *iyi* değildi çünkü Haven'daki havaya artık tam anlamıyla *iyi* denilemezdi. *Dışarıdaki havayla pek bir farkı yoktur herhalde,* diye düşündü Gard. Çünkü baraka türlü aralık ve çatlaklarla doluydu. Temiz bir Kapıya Vuran Tommy'ler havası varsa da bu o olamazdı. En azından Gard öyle sanıyordu.

Bununla birlikte mümkün olduğu kadar az riske girmekte kararlıydı. Derin bir nefes alıp tuttu. Adımlarını saymaya karar verdi: *İçeriye girip sadece üç adım atacaksın. Daha fazla ilerlemeyeceksin. Ne olur ne olmaz. İçeriye iyice bir bakıp hemen dışarı çıkacaksın. Acele acele.*

Hadi bakalım.

Evet, hadi bakalım.

Son kez ormana doğru baktı, bir şey göremedi. Barakaya dönüp kapıyı açtı.

Koyu renk gözlüklerine karşın yine de göz kamaştırıcı gelen yeşil ışık, onu zararlı güneş ışınları gibi sardı.

6

Önce hiçbir şey göremedi. Işık fazla parlaktı. Başka zamanlar ışığın bundan daha da parlak olduğunu biliyordu ama şimdiye kadar buraya bu kadar yaklaşmamıştı. Yaklaşmak mı? "Tanrım, ışığın *içindeyim*!" diye inledi. Hemen kapının dışında durup içeri bakan biri bu ışıkta onu kesinlikle göremezdi.

Parlak yeşil ışıkta gözlerini kısarak bir adım attı... Bunu ikincisi izledi... Sonra üçüncüsü. El yordamıyla ilerlemeye çalışan bir kör gibi kollarını öne uzatmıştı. Ki o an zaten kördü. Lanet olsun, siyah gözlükleri bile vardı.

Ses daha güçlüydü şimdi. *Hışş... hışş... hışş...* Soldan geliyordu. O tarafa döndü ama ilerlemedi. Daha ileriye gitmekten korkuyordu, giderse dokunabileceği şeylerden korkuyordu.

Gözleri ışığa alışmaya başlamıştı. Yeşilin içinde koyu renk şekiller seçiyordu. Bir bank vardı... Ama üzerinde Kapıya Vuran Tommy'ler yoktu. Bank itilip duvara dayanmıştı. Ve...

Tanrım, bu bir çamaşır makinesi! Gerçekten öyle!

Üstünde sıkma merdanesi olan, eski tip bir çamaşır makinesi vardı orada. Ama o acayip ses ondan çıkmıyordu. Makineyi de duvarın dibine itmişlerdi. Anlaşılan o da gelişme evresindeydi. Biri Kapıya Vuran Tommy'lerin törelerine uygun şekilde makineyle ilgileniyordu belli ki. Ama o anda makine çalışmıyordu.

Onun yanında yine eski tip bir elektrikli süpürge duruyordu... Mekanik bir sosis köpeğe benzeyen, uzun, yere yapışmış gibi gözüken, tekerlekli bir süpürge. Yanında altına tekerlek takılmış bir elektrikli testere. Çoğu hâlâ kutularından çıkarılmamış, üst üste yığılmış duman dedektörleri. Yine altlarına tekerlek takılmış mazot bidonları. Bunlara borular da takılmıştı, bir de kolları andıran bir şeyler...

Kollar... Bunlar kol tabii. Hepsi de robot. Üretim sürecindeki lanet olası robotlar. Hiçbiri de beyaz barış güvercinine benzemiyor, değil mi, Gard? Ve...

Hışş... hışş... hışş...

Daha ileride solda... Işığın kaynağını bulmuştu.

Gard'ın ağzından iniltiye benzer komik bir ses çıktı. Tuttuğu nefesi delinen bir balondan sızan havanınki gibi bir sesle kaçırdı ağzından. Aynı şekilde dizlerindeki derman da birden gitti. Görmeyen gözlerle etrafa bakınarak elini uzattı, bankı buldu, üzerine yığılıp kaldı. Gözlerini barakanın geride kalan sol köşesinden ayıramıyordu. Ev Hillman, Anne Anderson ve Bobbi'nin yaşlı köpeği Peter orada direklere asılmışlardı. Direkler kapıları çıkarılmış iki çelik duş kabinin içindeydi. Et çengellerine takılı

sığırlara benziyorlardı. Ama üçü de hayattaydı. Gard onların her nasılsa, bir şekilde... sağ olduklarını görüyordu.

Yüksek gerilim kablosunu andıran kalın, siyah bir kordon, Anne Anderson'ın alnının ortasından çıkıyordu. Buna benzer bir kablo yaşlı adamın sağ gözünden çıkıyordu. Köpeğin kafatasının üst kısmı tümüyle kaldırılmıştı. Peter'ın nabız gibi atan beyninden düzinelerle ince kablo çıkıyordu.

Peter kataraktı kalmamış gözlerini Gard'a çevirerek inledi.

Tanrım... Tanrım... Ah Tanrım.

Oturduğu yerden kalkmaya çalıştıysa da beceremedi.

İhtiyar adamla Anne'in kafataslarının birer bölümü de çıkarılmıştı. Duş kabinlerinin kapıları sökülmüştü ama içleri yine de şeffaf bir sıvıyla doluydu. Bu sıvı Bobbi'nin ısıtıcısındaki küçük güneş gibi olduğu yerde kalabiliyordu herhalde. Gidip o kabinlerden birine girmeye kalkacak olsa, esnek bir malzemeyle karşılaşacağını biliyordu. O nesne karşı koymayacak... ama yol da vermeyecekti.

Yol vermek mi? Ben içeri girmek değil, buradan dışarı çıkmak istiyorum!

Sonra aklı bir önceki duasına döndü.

Tanrım... Tanrım... Ah Tanrım, şunlara bak!

Onlara bakmak istemiyorum.

Yine de gözlerini alamıyordu.

Sıvı şeffaf ve zümrüt rengiydi. Hareket ediyor, sabun köpürmesine benzer o sesleri çıkarıyordu. Gardener şeffaflığına karşın sıvının çok yapışkan olduğunu düşündü, bulaşık deterjanınınki gibi bir yoğunluğu olmalıydı.

Orada nasıl soluk alabiliyorlar? Nasıl hayatta kalmışlar? Belki de canlı değillerdir. Belki de sıvının hareketi yüzünden onları canlı sanıyorum. Belki de bu bir hayal. Tanrım lütfen... bunlar hayal olsun.

Peter... onun inlediğini duydun.

Hayır. Bu da hayalin bir parçasıydı. O kadar. Hayvan içi başka dünyaların priline benzer bir sıvıyla dolu duş kabininde çengele asılmış.

Orada inleyemez. Böyle bir şey olsa ses duymaz, sabun baloncukları görürdün. Sen sadece panikliyorsun. Evet, hafiften çıldırmaya başladın.

Ama çıldırmadığını biliyordu. Aynı şekilde Peter'ın iniltisini kulaklarıyla duymadığını da biliyordu.

O acı dolu, çaresiz ses, radyo müziğinin geldiği yerden gelmişti: beyninden.

Anne Anderson gözlerini açtı.

Beni buradan çıkar, diye bağırdı. *Beni buradan çıkar! Ona ilişmeyeceğim. Hiçbir şey hissetmiyorum, canımı yaktıkları zamanlar dışında, canımı yakıyorlar canımı yakıyorlar canımııı...*

Gardener yine kalkmayı denedi. Bir ses çıkardığının hayal meyal farkındaydı. Tanıdık bir sesti. Bu sesin büyük ihtimalle yolda arabanın ezdiği bir sincabın çıkaracağı sese benzediğini düşündü.

Hareket halindeki yeşil sıvı Anne'in yüzüne kadavralara özgü korkunç bir renk veriyordu. Gözlerinin mavisi solmuştu. Dili deniz dibinde yaşayan etli bir bitki gibi suda yüzüyordu. Kuru erik gibi kırış kırış olmuş parmakları hiç durmadan kımıldıyordu.

Anne, *canımı yaktıkları zamanlar dışında hiçbir şey hissetmiyoruuuum,* diye inledi. Gardener onun sesini duymamak için kulaklarını tıkamasının işe yaramayacağını biliyordu. Ses beyninin içinden geliyordu.

Hışş... hışş... hışş...

Duş kabinlerinin üstüne bakır borular takılmıştı. Bunlar bilimkurgu hikâyelerindeki hibernasyon kozalarıyla köpeköldüren damıtılan imbiklerin komik bir birleşimi gibi görünüyordu.

Peter'ın tüyleri yer yer dökülmüş, arka bacakları sanki içe doğru bükülmüştü. Bacakları sıvıda ağır ağır hareket ediyordu. Köpek sanki rüyasında oradan kaçtığını görüyordu.

Canımı yakıyorlaaaar!

Yaşlı adam bir gözünü açtı.

Çocuk.

Bu düşünce çok berraktı. Gardener adama karşılık verdiğini fark etti.

Hangi çocuk?

Cevap hemen geldi. Şaşırtıcıydı ama aynı zamanda açıktı.

David. David Brown.

Tek göz Gardener'a dikilmişti. Zümrüt ışıklı bir safiri andırıyordu.

Çocuğu kurtar.

Çocuk. David Brown. O da bir şekilde bu olayların bir parçası mıydı? O sıcak günler boyunca aradıkları çocuğun bu işle bir ilgisi mi vardı? Tabii ki vardı. Belki doğrudan doğruya değil ama yine de bu işle ilgiliydi.

Gardener yeşil sıvıda yüzen adama bakarak düşündü. *Nerede o?*

Hışş... hışş... hışş...

Yaşlı adam, *Altair-4*, diye cevap verdi. *David Altair-4'te. Onu kurtar... ve sonra bizi öldür. Bu... bu kötü. Çok kötü. Ölemiyoruz. Ben denedim. Hepimiz denedik. Hatta bu kadın bile. Burası cehennem. Transformatörü kullanıp David'i kurtar. Sonra fişleri çek. Kabloları kes. Burayı yak. Beni duyuyor musun?*

Gardener üçüncü kez kalkmaya çalıştıysa da yine yerine yığılıp kaldı. O sırada yerlerin kalın elektrik kablolarıyla kaplı olduğunu fark etti. Bunu görünce New Hampshire'dan dönerken onu yoldan alan müzik grubunu hatırladı hayal meyal. Neden bunu hatırladığını düşünürken bağlantıyı kurdu. Yerler ona tam da grup çalmaya başlamadan önce hazırlanan konser sahnelerini anımsatmıştı. Sahne ya da büyük bir televizyon stüdyosu. Kablolar, içinde devre kartları ve bir yığın VCR olan büyük bir kasaya giriyordu. Hepsi birbirine bağlanmıştı. Voltaj regülatörü aradı ama yoktu. *Tabii yoktur, salak. Piller var ya.*

VCR'lar kablolarla birbirlerine, sonra küçük bilgisayarlara bağlanmıştı. Bilgisayarlardan birinin ekranında şöyle yazıyordu:

PROGRAM?

Geliştirilmiş bilgisayarların arkasında daha fazla devre kartı vardı, belki yüzlercesi. Aygıtlardan elektrikli aletlerin çıkardığı o hafif

(transformatörü kullan—)

homurtu geliyordu.

Kasadan ışık çıkıyordu. Onun yanına rasgele dizilmiş bilgisayarlar yeşilimsi bir renk almıştı. Ama ışık sabit değildi. Azalıp artıyordu. Çakan ışıkla duş kabinlerinden gelen köpürme sesi eşzamanlıydı.

Gardener hafif bir heyecan duyarak, *merkez burası,* diye düşündü. *Gemiye bağlı. Barakaya bunu kullanmak için geliyorlar. Bu bir transformatör. Güçlerini buradan alıyorlar.*

David'i kurtarmak için transformatörü kullan.

Benden Air Force One'ı uçurmamı istiyorsun. Kolay bir şey iste, babalık. Mark Twain, hatta Poe'dan parçalar okuyarak çocuğu geri getirmek mümkün olsaydı bir denerdim. Ama bu şey? Elektronik aygıt deposu patlamış sanki.*

Ama... çocuk.

Kaç yaşındaydı o? Dört mü? Beş mi?

Onu nereye götürmüşlerdi? Nasıl bulurdu?

Çocuğu kurtar... Transformatörü kullan.

Ayrıca bu lanet aygıtlara yakından bakacak zamanı bile yoktu. Diğerleri neredeyse dönecekti. Yine de hipnotize olmuş gibi ışıklı ekrana bakıyordu.

PROGRAM?

Klavyeye Altair-4 mü yazsam, diye düşündü. Ama klavye yoktu. Aynı anda ekrandaki harfler değişti.

ALTAIR-4

Burnunu sokmanın verdiği suçlulukla *Hayır,* diye haykırdı içinden. *Hayır, Tanrım, hayır!*

---

* ABD başkanlarını taşıyan uçak.

Harfler ekranda belirdi.

HAYIR TANRIM HAYIR

Ter içinde kalan Gardener telaşla düşündü. *İptal! İptal!*

İPTAL İPTAL

Ekranda bu sözcükler belirmişti. Gardener dehşetle baktı. Sonra:

PROGRAM?

Düşüncelerini gizlemeye çalışarak bir kez daha kalkmayı denedi. Bu kez başardı. Transformatörden çıkan başka kablolar olduğunu fark etti. Bunlar daha ince kablolardı. Saydı, sekiz taneydi. Hepsi de kulaklıklara bağlanmıştı.

Kulaklıklar. Freeman Moss. Mekanik filleri süren hayvan terbiyecisi. Burada daha da çok kulaklık vardı. Onlara bakarken tuhaf bir şekilde dil kursu sınıflarını düşündü.

Burada başka bir dil mi öğreniyorlar?

Evet. Hayır. Onlar "gelişmeyi" öğreniyorlar. Makine onlara öğretiyor. Ama piller nerede? Hiç pil görmüyorum. Burada on, on iki büyük akü olmalıydı. Bu şeyleri çalıştıracak bir şeyler olmalı—

Birden afalladı. Gözleri yine duş kabinlerine gitti.

Kadının alnından, yaşlı adamın gözünden çıkan kalın kablolara baktı. Peter'ın bacaklarını rüyada gibi oynatmasını seyretti ve o anda Bobbi'nin elbisesindeki köpek kıllarını anımsadı. Bunlar elbiseye nasıl bulaşmıştı? Peter'ın içinde yüzdüğü sıvıyı değiştirirken mi olmuştu? Bobbi birden sevgi, pişmanlık ya da suçluluk gibi basit bir insani duyguya mı kapılmıştı? Kabine yeniden sıvı doldurmadan önce köpeğini kucaklamış mıydı?

İşte piller burada. Bunlar organik piller. Bu zavallıların gücünü emip bitiriyorlar. Vampir gibi emiyorlar.

Korku, şaşkınlık ve tiksintisine yeni bir duygu karışmıştı. Öfkeydi bu. Gardener bunu memnuniyetle karşıladı.

Canımı yakıyorlar... Canımı yakıyorlar... Yakıyorrrrr...

Kadının sesi birden kesildi. Transformatörden çıkan sesin tonu değişti, homurtusu hafifledi. Kasadan gelen ışık da biraz azaldı. Gardener kadının kendinden geçtiğini ve bu yüzden makinenin gücünün azaldığını düşündü.

Bu işi bitir, evlat. Torunumu kurtar ve bu işi bitir.

Yaşlı adamın gayet açık ve net sözleri bir an zihnine doldu, sonra kayboldu. İhtiyarın gözü kapanmıştı.

Makinenin yeşil ışığı daha da soluklaştı.

Gardener deli gibi, *ben geldiğimde uyandılar,* diye düşündü. Öfke hâlâ beyninde yankılanıyordu. Farkına bile varmadan ağzındaki dişlerden birini tükürdü. *Peter bile biraz uyandı. Şimdi de içinde bulundukları eski duruma döndüler. Uyuyorlar mı? Hayır, uyku değil, başka bir şey. Dondurulmuş sebzeler gibiler.*

Piller rüyalarında elektrikli koyunlar mı sayıyor, diye düşündü ve deli gibi kıkırdadı.

Geri geri giderek transformatörden uzaklaştı.

(*neyi nasıl niçin dönüştürüyor ki?*)

Duş kabinlerinden, kablolardan uzaklaştı. Başını çevirip karşı duvarın dibine dizilmiş makinelere baktı. Eski tip çamaşır makinesinin üstüne bir şey konmuştu, büyük limuzinlerin arkasına takılan televizyon antenlerine benziyordu. Bunun gerisindeki eski tip dikiş makinesinin çevirme koluna cam bir huni geçirilmişti. Çelik kolları, hortumları olan mazot bidonlarına bakarken bu kollardan birinin ucuna kaynakla bir kasap bıçağı tutturulduğunu fark etti.

Tanrım bütün bunlar nedir? Ne işe yarıyorlar?

İçinden bir ses fısıltıyla cevap verdi. *Belki de korunmak içindir, Gard. Dallas polisi erkenden gelirse diye. Kapıya Vuran Tommy'lerin eski püskü ordusu bu. Antenli eski çamaşır makineleri, eski tip elektrikli süpürgeler, tekerlekli testereler. İstediğini seç al, dostum.*

Çıldırmak üzere olduğunu düşünüyordu. Gözleri durmaksızın Peter'a gidiyordu, kafatasının büyük bölümü kaldırılan Peter'a, kafasının kalan bölümünden kablolar çıkan Peter'a. Beyni

içine dereceler sokuşturulmuş soluk renkli bir dana rostosunu andıran Peter'a.

Rüyasında buradan kaçar gibi sıvının içinde koşan Peter'a.

Umutsuzluk ve öfkeyle, *Bobbi, bunu Peter'a nasıl yapabildin,* diye düşündü. *Tanrım!* Bu insanlara yapılan şey kötüydü, korkunçtu. Ama Peter'a yapılan daha da feciydi. Ona yapılan iğrençlik yetmezmiş gibi bir de lanetlenmişti. Rüyalarında buradan kaçar gibi koşuyor, koşuyordu.

Piller. Canlı piller.

Gerilerken bir şeye çarptı, madeni bir ses çıktı. Dönüp bakınca başka bir duş kabini gördü. Yanları biraz paslanmış, kapısı çıkarılmış, arka tarafına delikler açılmış, deliklerden kablolar geçirilmişti. Uçlarında geniş delikli, çelikten fişler olan kablolar şimdilik boşlukta sallanıyordu.

Beyni, *bu senin için, Gard,* diye haykırdı. *Bu senin için! Kafatasının arka tarafını açacaklar. Önce hareket edeme diye motor kontrol merkezlerini işlemez hale getirecekler. Ondan sonra matkapla oyacaklar ve güç alacakları yere kabloyu takacaklar. Bu kablo senin için... Hazır bekliyor! Vay canına! Temiz iş!*

Onu histerik bir paniğe sürükleyecek bu düşünceleri güçlükle kafasından çıkararak kendini kontrol etmeyi başardı. Hayır, bu onun için hazırlanmamıştı. Yani özellikle onun için yapılmamıştı. Bu kabin daha önce kullanılmıştı. İçinde pis, sabunu andıran hafif bir koku vardı. Duvarlarına tutkalımsı bir şeyler yapışmıştı. Bunlar o yoğun, yeşil sıvının son izleriydi. *Oz Büyücüsü'nün sperm böyledir herhalde,* diye düşündü Gard.

Bobbi ablasını dev bir sperm bankasına mı hapsetti yani?

Yine tuhaf bir şekilde kıkırdadı. Kıkırdamayı bastırmak için eliyle ağzını kapattı.

O sırada gözü duş kabininin yanında duran bej rengi ayakkabılara ilişti. Birini eline alınca üzerinde kurumuş kan izleri olduğunu gördü.

Bobbi'nin en iyi ayakkabıları. Gezmeye giderken giydikleri. O gün cenazeye giderken bunları giymişti.

Ayakkabının öbür teki de kanlıydı.

Duş kabininin arkasına bakınca Bobbi'nin o gün giydiği kıyafetleri gördü.

Onlar da kan içindeydi.

Bluza dokunmak istemiyordu ama altındaki şeyin şekli belliydi. Parmak uçlarıyla bluzun olabildiğince küçük bir parçasını tutup Bobbi'nin kömür rengi eteğinin üzerinden kaldırdı.

Altında bir tabanca vardı. Gardener'ın kitaplardaki resimler dışında bir yerde gördüğü en büyük, en eski silahtı. Bir an sonra silahı alıp şarjöre baktı. İçinde hâlâ dört kurşun olduğunu fark etti. İkisi gitmişti. Gardener o kurşunlardan birinin Bobbi'ye isabet ettiğinden emindi.

Şarjörü yerine takıp silahı kemerine soktu. O anda kafasında bir ses duydu. *Karını vurdun... Ne harika, değil mi?*

Buna aldırmamaya çalıştı. Tabanca işine yarayabilirdi

Silahın yokluğunu fark edince senden bilecekler, Gard. Bunu biliyorsundur herhalde.

Bu konuda endişelenmesi gerektiğini sanmıyordu. Bilgisayar ekranındaki değişen kelimeleri fark ederlerdi ama bu kıyafetlere Bobbi onları çıkardığından beri kimse dokunmamıştı. Ya da biri onları Bobbi'nin üstünden çıkardığından beri. Bu ikincisi daha muhtemeldi.

Buraya girdiklerinde ortalığı toplamak gibi işlerle uğraşamayacak kadar yüce meselelerle ilgileniyorlar galiba. Sineklerin yokluğu işe yaramış.

Tekrar silaha dokundu. Bu sefer kafasındaki ses konuşmadı. Belki de ortada endişelenmeyi gerektirecek bir karısı olmadığına karar vermişti.

Bobbi'yi vurman gerekirse bunu yapabilir misin?

Cevap veremediği bir soruydu bu.

Hışş... hışş... hışş...

Bobbi ve arkadaşları gideli ne kadar olmuştu? Bilmiyordu, en ufak fikri yoktu. Burada zaman kavramı yoktu. Yaşlı adam

haklıydı. Burası cehennemdi. Acaba Peter değişen sahibinin onu sevmesine hâlâ karşılık veriyor muydu?

Midesi bulanıyordu.

Bir an önce oradan çıkmalıydı. Bir masal karakteri gibi hissediyordu. Mavisakal'ın gizli odayı bulan karısı gibi, devin altınlarını bulan Jack gibi. Bir şeyleri keşfetmek üzere olduğunu hissediyordu. Ama elinde Bobbi'nin kandan sertleşmiş bluzuyla donmuş gibi duruyordu. Hatta donmuştu.

Bobbi nerede?

Başına güneş geçti.

Bluzunu kana boyayan tuhaf bir güneş geçmesiydi bu. Gardener silahlar ve insan vücuduna verdikleri zarar konusunda iğrenç ve hastalıklı bir şekilde bilgiliydi. Bobbi şimdi belinde takılı duran bu büyük ve eski silahla vurulmuşsa şu anda hayatta olmaması gerekirdi. Onu hemen silah yaraları konusunda uzmanlaşmış bir hastanenin aciline götürseler bile ölürdü.

Parçalara ayrıldığımda beni buraya getirdiler, Kapıya Vuran Tommy'ler beni bir güzel iyileştirdiler.

Durumu şimdi seziyordu. O eski duş kabini kendisi için değildi. Onu hiç uzatmadan öldüreceklerine inanıyordu. Bunu Bobbi için kullanmışlardı.

Onu buraya getirmişlerdi. Sonra?

Sonra da pillere bağlamışlardı tabii. Anne o sırada burada değildi ama Peter ve Hillman vardı.

Bluzu elinden bıraktı. Sonra kendini zorlayarak tekrar aldı ve eteğin üstüne bıraktı. Buraya girdiklerinde etraflarını ne kadar fark ettiklerini bilmiyordu ama orada bir iz bırakmak, dikkat çekmek istemiyordu.

Kabinin arkasındaki deliklere ve uçlarından çelik fişler sallanan kablolara baktı.

Yeşil ışık birden daha güçlü ve daha hızlı yanıp sönmeye başlayınca dönüp baktı. Anne'in gözleri yine açılmıştı. Kısa saçları

başının etrafında yüzer gibiydi. Gözlerinde hâlâ o sonsuz nefreti taşıyordu. Ama buna korku ve gittikçe artan bir gariplik eklenmişti.

Bu sefer hava kabarcıkları vardı.

Anne'in ağzından yukarı yükseliyorlardı.

Gard'ın başında düşünce ve sesler patladı sanki.

Anne haykırıyordu.

Gardener oradan kaçtı.

7

İnsanı fiziksel anlamda en zayıf düşüren duygu gerçek dehşetti. Endokrinleri baltalıyor, kana kas sıkıştıran organik maddeler salıyor, kalbi hızlandırıyor, beyni tüketiyordu. Jim Gardener bacakları titreyerek güçlükle Bobbi Anderson'ın barakasından çıktı. Gözleri yerinden uğramış, ağzı salak gibi açık kalmıştı, dili de bir köşeden ölü gibi sallanıyordu. Bağırsakları dolu ve huzursuzdu, midesine kramplar girmişti.

Başka bir şey düşünmek zordu. Güçlü kareler barlardaki neon ışıklar gibi kafasında yanıp sönüyordu: Acımasız, canı sıkılan çocukların iğnelerin ucuna taktıkları böcekler gibi çengellere asılmış vücutlar, Peter'ın durmaksızın koşan bacakları, kanlı bluz ve üzerindeki kurşun deliği, fişler; tepesine anten takılmış eski tip çamaşır makinesi. En aklında kalan görüntü de Anne Anderson'ın, beyninde çığlık atarken ağzından çıkan baloncuklardı.

Eve girdi, koşarak banyoya dalıp tuvaletin önünde eğildi ama kusamadığını fark etti. Kusmak istiyordu. Kurtlu sosisler, küflü pizzalar, içinde saçlar yüzen pembe limonatalar hayal etti. En sonunda iki parmağını boğazına soktu. Bu son hareketle en azından öğürmüştü ama o kadar. Kusamıyordu.

Kusamazsam çıldıracağım.

İyi. İstersen çıldırabilirsin. Ama önce gerekeni yapmalısın. Bunu başarana kadar dayanacaksın. Ha, ne yapman gerektiği konusunda başka sorun var mı, Gard?

Hayır, artık sorusu yoktu. Peter'ın durmadan hareket eden bacakları onu ikna etmişti. Anne'in ağzından yükselen baloncuklar onu ikna etmişti. Böylesine açıkça mahvedici, böylesine açıkça karanlık bir gücün karşısında nasıl bu kadar uzun süre tereddüt ettiğini anlayamıyordu.

Çünkü delirmiştin, diye yanıtladı kendini. Gard başıyla onayladı. Başka bir açıklamaya ihtiyacı yoktu. Delirmişti. Sadece son bir aydır falan da değil. Artık uyanmak için çok geçti, evet hem de çok geçti ama geç olması hiç olmamasından iyiydi.

O ses. *Hışş... hışş... hışş...*

O koku. Yavan bir koku ama et kokusu gibi. Süt içinde kokmaya başlayan çiğ dana etini andıran bir koku.

Midesi ağzına geldi. Yakıcı bir asit boğazını kavurdu. Gardener inledi.

O fikir, o parıltı, yine aklına gelmişti. Bu sefer ona sarıldı. Tüm bunları durdurmak mümkün olabilirdi... Ya da çok, çok uzun bir zaman için askıya almak. Mümkün olabilirdi.

Dünyayı mahvoluşunda kendi haline bırakmalısın, Gard, gece yarısına iki dakika kalsa da kalmasa da.

Aklına yine Nükleerci Ted geldi. Birbiriyle hep daha da ileri teknolojili silahlar paylaşan askeri örgütleri düşündü. Aklının o öfkeli, konuşmayı beceremeyen, takıntılı kısmı mantıklı kısmını son bir kez kapatmaya çalıştı.

Kes sesini, dedi Gardener ona.

Sonunda doğrulup misafir yatak odasına gitti. Gömleğini çıkardı ve pencereden baktı. Şimdi ormandan yaklaşan küçük ışıkları görebiliyordu. Karanlık çökmüştü. Geri dönüyorlardı. Belki barakaya gidip küçük bir seans yaparlardı. Duş kabinlerinin etrafında birleşen akıllar. Çalınan beyinlerin yeşil ışığında dostluk.

Keyfini sürün, diye düşündü Gardener. Silahı şiltenin altına soktu. Kemerini çözdü. *Bu son sefer olabilir—*

O sırada gömleğine ilişti gözü. Cebinden metal bir şey görünüyordu. Asma kilitti bu. Baraka kapısının kilidi.

8

Gardener bir an, büyük bir ihtimalle olduğundan çok daha uzun hissettiren bir an, kımıldayamadı bile. Yorgun kalbine yine aynı dehşet dolmuştu. Fener ışıklarının yol boyunca sallanarak ilerlemesini korkuyla izledi. Neredeyse aşırı gelişmiş bahçeye gireceklerdi. Sonra avludan geçip barakaya varacak ve asma kilidin yerinde olmadığını göreceklerdi. O zaman eve gelip Jim Gardener'ı ya öldürecek ya da atomlara ayırıp artık orası her neredeyse, Altair-4'e göndereceklerdi.

İlk hissettiği panik oldu. Tüm gücüyle bağırıyordu. *Kaç! Çık buradan!*

Bunu güçlükle ortaya çıkan mantık izledi: *Düşüncelerini gizle. Bu konuda eskisinden daha da dikkatli olmalısın.*

Gömleksiz ve kemeri çözülmüş, fermuarı açılmış pantolonu kıçından sarkmış halde gömleğinin cebinde duran asma kilide baktı.

Hemen çık, kilidi yerine tak. Hemen!

Olmaz... Zaman yok... Tanrım zaman yok. Bahçeye girdiler.

Zaman bulabilirsin. Burada böyle oyalanacak yerde harekete geçersen halledersin. Hadi!

Kendini son bir kez tüm irade gücüyle zorlayarak felcinden kurtuldu. Üstünde anahtar olan asma kilidi kaptı. Yolda pantolonunun fermuarını çekerek koştu. Arka kapıdan sessizce çıkıp son iki fenerin ışığı da bahçede kaybolana kadar bekledi. Sonra barakaya koştu.

Kafasında onların hayret, hayranlık, sevinç dolu seslerini hayal meyal duyabiliyordu.

Onları kafasından kovdu.

Yeşil ışık yarı aralık baraka kapısından dışarıya süzülüyordu.

Tanrım, nasıl bu kadar budala olabilirsin, Gard, diye bağırıp çağırıyordu içinden ama neden unuttuğunu biliyordu. Direklere asılı, kafalarından kablolar çıkan iki insan görünce kapı kilitlemek gibi sıradan şeyleri unutmak gerçekten kolaydı.

Diğerlerinin bahçede ilerlediklerini duyuyordu şimdi. Yabani dev mısırların hışırtısını işitiyordu.

Elinde kilitle kapıya yaklaşırken asma kilidi cebine atmadan önce kilitlediğini hatırladı. Bunu düşününce eli bir an seğirdi ve lanet şeyi yere düşürdü. Kilit pat diye toprağa oturdu. Gard aradıysa da başta hiçbir şey göremedi.

Hayır... işte oradaydı. Yere vuran, yanıp sönen yeşil ışığın biraz ötesinde. Kilit oradaydı, evet ama anahtar artık kilitte değildi. Asma kilit yere düşünce anahtar içinden fırlayıp gitmişti.

Tanrım Tanrım Tanrım, diye sayıklıyordu aklı. Bütün bedeninden ter fışkırıyordu. Saçları terden gözlerine yapışmıştı. *Kokuşuk bir maymun gibi kokuyorum herhalde.*

Mısırların ve yaprakların hışırtısı daha da yakından geliyordu şimdi. Biri sessizce güldü, ses kanı donduracak kadar yakındı. Saniyeler içinde bahçeden çıkacaklardı. Zaman koca göbekli, bond çantalı, kurumlu işadamları gibi koşa koşa geçiyordu. Dizlerinin üzerine çöküp kilidi aldı. Anahtarı bulmak için elini yerde gezdirmeye başladı.

Nerdesin piç kurusu? Nerdesin piç kurusu? Nerdesin piç kurusu?

O an, o panikle bile düşüncelerini korumaya almıştı. Kilit çalışıyor muydu? Bunu bilmiyordu. Anahtarı bulamazsa bunun zaten bir önemi olmayacaktı, değil mi?

Nerdesin piç kurusu?

Eliyle yokladığı yerin ilerisinde hafif bir parıltı gördü. Anahtar tahmin edebileceğinden çok daha ileri gitmişti. Onu sırf şansından görmüştü... Bobbi'nin iki ay önce topraktan çıkmış küçük metal parçasına takılması gibiydi herhalde.

Gardener anahtarı kapıp ayağa fırladı. Ev görüşlerini kapatacağından onlardan bir an daha saklanabilirdi ama o kadar. Bir kere daha çuvallarsa, küçücük bir hata bile yaparsa işi biterdi. İşte o zaman bir kapıya asma kilit takmanın her adımını kusursuz bir biçimde yerine getirse bile zaman yetmezdi.

Dünyanın kaderi bir adamın barakanın kilidini ilk denemede takıp takamayacağına bağlı olabilir. Modern hayat mücadelelerle dolu.

Bir an anahtarı asma kilide bile sokamayacağını düşündü. Delikte tıkırdayıp duruyor ama içine girmiyordu. Anahtar titreyen elinde bir mahkûmdu. Her şeyin mahvolduğunu düşünürken anahtar deliğine girdi. Çevirip kilidi açtı. Kapıyı kapattı. Asma kilidi kapıya geçirdi ve tık diye kilitledi. Anahtarı çıkarıp terden ıslanmış elinde tuttu. Barakanın köşesinden sıvışıp öbür tarafına geçti. Tam da o anda gemiye giden grup tek sıra dizilmiş halde avluda belirdi.

Gardener anahtarı aldığı yere, çiviye takmak için uzandı. Kâbus gibi bir an, onu yine düşüreceğini ve barakanın bu tarafındaki uzun otlar arasında aramak zorunda kalacağını düşündü. Anahtar çiviye takılınca tuttuğu nefesini titreyerek bıraktı.

Bir parçası olduğu yerde kalmak, hiç kımıldamamak istiyordu. Ama sonra bu riski göze almamaya karar verdi. Sonuçta Bobbi'nin anahtarı var mı yok mu bilmiyordu.

Karanlıkta usulca süzülerek barakanın arkasına doğru ilerlerken sol bileğini otların arasına bırakılmış paslı bir pulluğa çarptı. Bağırmamak için dişlerini sıktı. Pulluğun üstünden atlayıp köşeyi döndü. Artık barakanın arkasındaydı.

O tuhaf, pis ses buradan çok daha kolay duyuluyor, onu çıldırtıyordu.

O lanet duş kabinlerinin hemen arkasındayım, diye düşündü. *Aramızda birkaç santim var, birkaç santim ötede o sıvının içinde yüzüyorlar.*

Otlar hışırdadı. Metalin metale sürttüğünü duydu. Gardener aynı anda hem gülmek hem haykırmak istedi. Bobbi'nin ya-

nında anahtar *yoktu*. Biri Gardener'ın sadece birkaç saniye önce yerine taktığı anahtarı almıştı. Gelen büyük ihtimalle Bobbi'ydi.

Anahtar hâlâ elimin sıcağını taşıyordur, Bobbi, fark ettin mi?

Sert tahtalara sıkıca yaslanarak barakanın arkasında bekledi. Kollarını hafifçe açmış, avuçlarını barakaya yapıştırmıştı.

Fark ettin mi? Beni duyuyor musun? Aranızdan biri beni duyuyor mu? Allison, Archinbourg ya da Berringer, biriniz birden kafanızı uzatıp, "Sobe, Gard, seni bulduuuuk!" diye bağıracak mı? Kalkanım hâlâ işe yarıyor mu?

Orada öylece durup onu almaya gelmelerini bekledi.

Ama gelen olmadı. Normal bir yaz gecesinde büyük ihtimalle kapının kilidinin açıldığını duymazdı. Cırcır böceklerinin gürültüsü bu sesi yutardı. Ama artık cırcır böcekleri yoktu. Kapının kilidinin açıldığını duydu. Kapı açılırken menteşelerin gıcırdadığını duydu. Kapı kapanırken yine gıcırdadıklarını da duydu. İçeriye girmişlerdi.

Neredeyse hemen o anda içeriden gelen ışık güçlendi, daha hızlı yanıp sönmeye başladı ve kafası acı dolu bir çığlık yüzünden parçalanacak gibi oldu.

Canım çok yanıyooor...

Gardener barakadan uzaklaşıp eve döndü.

9

Uzun süre uyuyamadı. Onların barakadan çıkmalarını bekliyor, demin yaptıklarının anlaşılıp anlaşılmadığını öğrenmek istiyordu.

Bu "gelişmeyi" önlemeye çalışabilirim, diye düşünüyordu. *Ama gemiye girmedikçe başarılı olamam. Bunu yapabilir miyim?*

Bilemiyordu. Bobbi'nin bu konuda şüphesi yok gibiydi. Ama Bobbi ve diğerleri farklıydılar artık. Ah... kendisi de "gelişiyordu". Düşen dişleri bunun kanıtıydı. Düşünceleri duyabilme

yeteneği de öyle. Sadece düşünmekle bilgisayarın ekranındaki sözleri değiştirmişti. Ama kendini kandırmasının yararı yoktu. Bu işte onlardan çok gerideydi. Bobbi gemiye girdikten sonra sağ kalır ve eski dostu Gard düşüp ölürse aralarından herhangi biri üzülür müydü? Bobbi üzülür müydü? Hiç sanmıyordu.

Belki de Bobbi dahil hepsi bunu istiyor. Gemiye girecek, beynin bir anda radyo yayınıyla patlayınca düşüp kalacaksın. Böylece Bobbi seni öldürüp vicdan azabı duymak zorunda kalmayacak. Gözyaşı dökülmeyen bir cinayet.

Ondan kurtulmak istediklerinden kuşkusu yoktu artık. Ama Bobbi... eski Bobbi, o kadar zamandır kazıp çıkarmaya çalıştıkları şeyin içine girene kadar yaşamasına izin verirdi. Böyle düşünüyordu Gard. Böylesi doğru geliyordu. Sonuçta bir önemi de yoktu. Bobbi onu öldürmeyi planlıyorsa kendisini koruyamazdı, değil mi? O gemiye girmek *zorundaydı.* Gemiye girmezse şüphesiz çılgınca olan planını uygulama fırsatını bulamazdı.

Denemek zorundasın, Gard.

İçeriye girer girmez, yani büyük ihtimalle yarın sabah planını uygulayacaktı. Ancak şimdi talihini biraz daha zorlaması gerektiğini düşünüyordu. Her şey plana uygun giderse, "orijinal plan"ını uygularsa o küçük çocuğu kurtarmak için yapabileceği hiçbir şey olmazdı. Oysa önce çocuğa yardım etmeliydi.

Gard, çocuk büyük ihtimalle çoktan öldü.

Belki de ölmüştü. Ama ihtiyar öyle düşünmüyordu. O hâlâ kurtarılacak küçük bir çocuk olduğuna inanıyordu.

Bütün bu olanların yanında küçük bir çocuğun pek önemi yok. Bunu sen de biliyorsun. Haven patlamak üzere olan bir nükleer reaktöre benziyor. Diğer bir deyişle, santralin duvarları eriyor.

Mantıklıydı ama bir krupiyeye göre. Bir katile göre. Nükleerci Ted'e göre. Oyunu böyle oynayacaksa hiç zahmet etmemesi daha iyiydi.

Çocuk önemli, çocuğun önemi yoksa hiçbir şeyin önemi yok.

Belki böylece Bobbi'yi bile kurtarabilirdi. Gerçi buna inanmıyordu. Bobbi kurtulamayacağı bir yerdeydi artık. Ama deneyebilirdi.

Kazanma ihtimalin pek az, Gard.

Gece yarısına bir var... Artık saniyeleri sayıyoruz.

Gardener bunu düşünürken uyuyakaldı. Kâbuslar görmeye başladı. Kalın kablolarla bağlanmıştı, şeffaf, yeşil bir sıvıda yüzüyordu. Bağırmaya çalışıyor ama bağıramıyordu. Çünkü ağzından kablolar çıkıyordu.

BEŞİNCİ BÖLÜM

ATLATMA

1

Bounty Meyhanesi'nin gözü yoran salonunda oturmuş, şişesi bir dolardan Heineken birası içen Leandro, David Bright'ın alayları karşısında bir ara tereddüte düşmüştü. Adamın alayları iyice bayağılaşmış, John Leandro'yu Süperman'in arkadaşı Jimmy Olsen'la karşılaştırmıştı. John kendini kandırmaya çalışmıyordu. *Gerçekten* de tereddüte düşmüştü. Ama ileri görüşlü adamlar her zaman böyle iğneleyici sözlere maruz kalırdı. İleri görüşlü oldukları için yakılan, çarmıha gerilen ya da engizisyonun germe tahtalarında boyu on beş santim uzatılan çok insan vardı. David Bright'ın bira içerken gizli saatinin iyi çalışıp çalışmadığını sorması başına gelebilecek en hafif şeydi.

Ah, ama nasıl da acıtmıştı.

David Bright ve onun deli John'un Haven'da Önemli Şeyler Dönüyor fikrini anlattığı herkes tükürdüğünü yalayacaktı. Çünkü Haven'da *gerçekten* çok önemli şeyler oluyordu. Bunu benliğinin derinliklerinde hissediyordu. Bazı günler, rüzgâr güneydoğudan eserken sanki *kokusunu* alıyordu.

Bir önceki cumadan beri izinliydi. Hemen o gün Haven'a gitmeyi ummuştu. Ama birlikte yaşadığı dul annesi Nova Scotia'daki kız kardeşini görmeye gitmelerini istemişti. "Eğer başka işin varsa anlarım, Johnny," demişti. "Zaten ben yaşlıyım ve pek de eğlenceli sayılmam. Sadece yemeklerini pişiren, çamaşırlarını yıkayan biriyim. Sen git, atlatma haberini yakalamaya çalış. Ben

Megan'a telefon ederim. Belki kuzenin Alfie bir iki hafta sonra onu buraya getirir. Alfie annesine çok iyi davranıyor." Bu sözler böyle uzayıp gitmişti.

Leandro da cuma günü annesini Nova Scotia'ya götürmüştü. Tabii ki gece orada kalmışlardı ve Bangor'a döndüklerinde cumartesiden hayır kalmamıştı. Pazar günü de başlamak için hiç iyi bir gün değildi. Saat dokuzda ilk ve ikinci sınıfların kilise dersi, saat onda kilise duası ve akşam beşte Metodist papaz evinde Genç Hıristiyan Erkekler toplantısı vardı. Bu toplantıda onlara Armageddon sunumu yapıldı. Herkese tövbe etmeyen günahkârların çıban ve iltihaplı yaralarla, bozuk bağırsaklarla cezalandırılacağı anlatılırken Georgina Leandro ve kadın kollarının diğer üyeleri kâğıt bardaklarda meyve suyu ve yulaflı kurabiye dağıttılar. Gece de her zamanki gibi kilisenin bodrumunda ilahiler söylediler.

Pazarlar hem çok zevkliydi hem de çok yorucu.

2

Leandro bu yüzden ancak 15 Ağustos Pazartesi günü, sarı not defterlerini, Sony teybini, Nikon fotoğraf makinesini, içi film ve objektiflerle dolu çantasını eski Dodge arabasının ön koltuğuna atıp Haven'a doğru yola çıktı. Gazetecilik alanında önemli bir zafer kazanmayı umuyordu. İsa'nın haça gerilmesinden bu yana yapılacak en büyük habere yaklaştığını bilse hiç dehşete düşmezdi.

Hava yumuşak ve sakin, gökyüzü maviydi. Sıcaktı ama son birkaç gün gibi kavurucu bir sıcak ve nem yoktu. Dünya üzerindeki herkesin sonsuza dek aklına kazınacak bir gündü. Johnny Leandro büyük bir hikâye istiyordu ama "Tanrı, istediğini al ama bedelini öde, der," sözünü hiç duymamıştı.

Sadece bir şeye takıldığını biliyordu. Çıkarmak için biraz oynatmaya çalıştığında hiç kımıldamayan bir şeye. Bu da ilk başta

düşündüklerinden daha büyük bir şeyle karşı karşıya olabileceklerini gösteriyordu. Bu işin peşini bırakmasının imkânı yoktu. Her şeyi incelemek niyetindeydi. Jimmy Olsen'ın kol saati ve Fu Manchu esprileri yapan dünyanın bütün David Bright'ları gelse ona engel olamazdı.

Arabayı çalıştırdı, tam köşeden ayrılacağı sırada annesi, "Yemeğini unutma, Johnny!" diye seslendi. Elinde kahverengi bir kesekâğıdıyla oflaya puflaya yaklaştı. Kahverengi kâğıt daha şimdiden yağlanmaya başlamıştı. İçinde ilkokuldan beri Leandro'nun en sevdiği sandviç olan salam, soğan ve yağlı sandviç vardı.

Leandro uzanıp kesekâğıdını aldı. "Teşekkür ederim, anne. Keşke zahmet etmeseydin. Yolda bir hamburger yerdim—"

Kadın, "Sana bin kere söyledim," diye çıkıştı. "Yol kenarındaki o yemekçilere girme, Johnny. Mutfakları temiz mi pis mi, bilemezsin. Oralar mikropludur—"

"Anne, artık gitmem—"

"Mikropları göremezsin ki," diye devam etti Bayan Leandro. Diyeceğini demeden lafını bitirmezdi.

"Evet, anne," dedi Leandro pes ederek.

"Bazı yerler mikrop cenneti resmen," dedi annesi. "Aşçılar temiz olmayabilir. Tuvaletten çıktıktan sonra ellerini yıkamayabilirler. Tırnaklarının içinde pislik, hatta dışkı olabilir. Bu konularda konuşmak istemiyorum ama bazen annelerin oğullarını bilgilendirmesi gerekiyor. O tür yerlerde yediği yemekler insanı çok ama çok fena hasta edebilir."

"Anne—"

Annesi uzun zamandır acı çeken biri gibi güldü ve önlüğünün ucuyla gözünü sildi. "Biliyorum, annen tuhaf fikirleri olan, saçmalayan, yaşlı bir kadın. Aslında dilimi tutmasını öğrenmem gerekiyor sanırım."

Leandro bu manevi şantajı iyi biliyordu. Yine de etkili oluyordu bu sözler. Kendini her seferinde sekiz yaşında, suçlu bir çocuk gibi hissediyordu.

"Hayır, anne. Hiç de öyle düşünmüyorum."

"Yani sen büyük bir gazetecisin. Bense evde oturup sana yatak hazırlıyorum, kıyafetlerini yıkıyorum, çok bira içip osurukla doldurursan odanı havalandırıyorum o kadar."

Leandro başını önüne eğdi, hiçbir şey söylemedi ve rahat bırakılmayı bekledi.

"Ama lütfen. Yol kenarındaki o yemekçilere girme, Johnny. Hastalanabilirsin. Mikroplar yüzünden."

"Söz, anne."

Bayan Leandro oğlundan sözü kopardığı için memnundu, artık onu bırakmaya hazırdı.

"Akşam yemeğine gelecek misin?"

Leandro, kurtulmak umuduyla, "Evet, anne," diye cevap verdi.

Annesi ısrar etti. "Tam altıda?"

"Evet! Evet!"

"Biliyorum, biliyorum. Ben sadece yaşlı, aptal—"

Leandro telaşla, "Hoşça kal, anne," diyerek oradan ayrıldı.

Dikiz aynasından baktığında onun kaldırımda durmuş el salladığını gördü. El sallayarak karşılık verdi. Annesinin eve girmesini umarak elini indirdi ama girmeyeceğini biliyordu. İki blok ileriden sağa döndüğünde annesi sonunda görüş alanından çıktı. Leandro birden neşelendi. Doğru ya da yanlış, annesi ne zaman gözden kaybolsa böyle hissederdi.

3

Haven'da Bobbi Anderson, Jim Gardener'a modifiye edilmiş bir soluma aleti gösteriyordu. Ev Hillman olsa bu aleti hemen tanırdı. Canavar Dugan'a aldığına çok benziyordu. Dugan, Haven'ın havasından korunmak için takmıştı o aleti. Bobbi'nin gösterdiğiyse tam olarak Haven havası içeriyordu. Alıştıkları

hava buydu, Kapıya Vuran Tommy'lerin gemisine girdiklerinde soluyacakları hava buydu. Saat dokuz buçuktu.

Aynı anda Derry'ye gelen Leandro arabayı yolun kenarına çekip durdu. Burası temizlenmiş geyiğin ve Rhodes'la Gabbons'ın aracının bulunduğu yere çok yakındı. Geçen hafta Bangor'dan aldığı Smith & Wesson .38'lik tabancayı kontrol etmek için torpido gözünü açtı. Silahı çıkardı, dolu olmadığını bilse de parmağını tetikten uzak tuttu. Tabancanın eline oturması, elindeki ağırlığı, her nasılsa taşıdığı o güç hissi ona güven veriyordu. Ama aynı zamanda biraz tedirgin de ediyordu. Boyundan büyük işlere karıştığını düşündürüyordu.

Ne işlerine?

Emin değildi.

Mikroplar, diye çınladı annesinin sesi kafasında. *O tür yerlerde yediği yemekler insanı çok ama çok fena hasta edebilir.*

Torpidoda duran mermi kutusunu kontrol etti ve tabancayı geri yerine koydu. Torpido gözünde silah taşımanın yasalara aykırı olabileceğini düşündü. Annesini düşündüğünün farkına bile varamadan aklına annesi geldi. Polisin biri onu durdurup ehliyet ve ruhsat görmek isteyebilir, Leandro torpido gözünden belgeleri alırken silahı görebilirdi. Annesiyle her cumartesi kablolu televizyonda izledikleri Alfred Hitchcock'un programında katiller hep böyle yakalanıyordu. Böyle bir şey olursa gazeteler BANGOR GAZETESİ MUHABİRİ İZİNSİZ TABANCA TAŞIDIĞI İÇİN TUTUKLANDI diye yazardı.

Eh, o kadar endişeleniyorsan belgeleri torpido gözünden çıkarıp cüzdanına koy.

Ama bunu yapmadı. Fikir çok mantıklıydı ama aynı zamanda belayı çağırmak gibi geliyordu. Ayrıca mantığının sesi annesinin onu mikroplar hakkında uyaran ya da o küçük bir çocukken umumi tuvaletlere oturmadan önce bütün kapağı peçetelerle kaplamayı unutursa başına gelecek felaketleri anlatan sesine fazla benziyordu.

Bu yüzden Leandro yoluna devam etti. Kalbinin biraz fazla hızlı çarptığının farkındaydı. Ayrıca havanın sıcaklığına göre fazla terliyordu.

Büyük bir olay var... Kokusunu alıyorum.

Evet, orada bir şeyler oluyordu. McCausland adındaki kadının ölümü. (Temmuzda patlayan kalorifer kazanı. Olacak şey miydi?) Soruşturma yapan polislerin kaybolması. Sözüm ona kadına âşık olan polisin intihar etmesi. Bütün bunlardan önce de David Brown adındaki küçük çocuğun kaybolması. David Bright, çocuğun büyükbabasının saçma sapan şeyler söylediğini, telepatiden, gerçekleşen sihirbazlık numaralarından bahsettiğini anlatmıştı.

Leandro belki ellinci kez, *keşke Bright'a gidecek yerde bana gelseydiniz, Bay Hillman,* diye düşündü.

Hillman da kaybolmuş, kaldığı pansiyona iki haftadan beri ayak basmamıştı. Daha önce hemşirelerin onu kovalaması gerekirken şimdi Derry Hastanesi'ne torununu ziyarete gitmiyordu. Eyalet polisine göre Ev Hillman kaybolmamıştı ama bunun bir anlamı yoktu. Çünkü yetişkin bir insan hukukun gözünde bir diğer yetişkin gereken formları sırasıyla doldurup kayıp olduğunu bildirmediği sürece kaybolamazdı. Hukukun gözünde her şey yolundaydı. John Leandro'nun gözündeyse her şey yolunda olmaktan çok uzaktı. Pansiyoncu kadın Hillman'ın altmış dolar borcu olduğunu söylemişti. Leandro soruşturma yaptığında adamın borçlarına sadık biri olduğunu anlamıştı. İlk kez böyle borçlanmıştı.

Büyük bir olay...

Haven'daki acayip olaylar bu kadar da değildi. Yine temmuzda, bir yangında Nista Yolu'nda oturan bir çift ölmüştü. Bu ay da küçük uçağıyla havalanan bir doktor yere çakılıp yanmıştı. Olay Newport'ta geçmişti ama uçuş kontrolörü talihsiz doktorun Haven'ın üstünden geçtiğini onaylamıştı. Doktor Haven'ın üstünden, çok alçaktan uçmuştu. Haven'daki telefonlar da tu-

haf bir şekilde iyi çalışmıyordu artık. Arayanlar bazen ulaşıyor, bazen ulaşamıyordu. Leandro, Augusta Vergi Dairesi'ne dokuz sayfalık belge karşılığında altı dolar ödemiş, oradan Haven'da oy kullananların listesini almıştı. Havenlılardan altmış kadarının akrabalarını bulmuştu.

Bangor, Derry gibi yerlerde yaşayan bu insanların *hiçbiri* 10 Temmuz'dan beri Haven'daki yakınlarından haber alamamıştı. *Hiçbiri.*

Tabii ki konuştuğu çoğu kişi bu durumu hiç tuhaf bulmamıştı. Bazıları Haven'daki akrabalarıyla iyi ilişkiler içinde değildi. Altı ay, hatta altı yıl daha onlardan haber almasalar umurlarında olmazdı. Diğer bir kesim önce şaşırdı. Leandro uzun süre haber alamamalarının tuhaf olduğunu söylediğinde düşünceli göründüler. Ama yaz aylarında insanların yapacakları çok şey olurdu. Zaman kışın asla olamayacağı kadar kolay geçerdi. Tabii ki telefonda bir iki kere Mary halayla ya da kardeşleri Bill'le konuşmuşlardı. Bazen telefon düşmüyordu ama genelde düşüyordu.

Leandro'nun konuştuğu insanların anlattıkları arasında kuşku verici benzerlikler vardı. Burnuna tuhaf kokuların gelmesine neden olan benzerlikler.

Ricky Berringer, Bangor'da oturan bir boyacıydı. Abisi Newt marangoz ve müteahhitti. Aynı zamanda Haven'da belediye meclisi üyesiydi. Ricky, "Newt'u temmuz sonunda akşam yemeğine çağırdık," demişti. "Ama bize nezle olduğunu söyledi."

Derryli bir emlakçı olan Don Blue'nun teyzesi Sylvia, daha önceleri her pazar Haven'dan gelip Don ve karısıyla akşam yemeği yemeyi âdet edinmişti. Ama son üç pazar bahane bulup gelmemişti. İlk sefer nezle olduğunu ileri sürmüştü. Anlaşılan bu nezle Haven'da kol geziyordu, *bir tek Haven'da.* Daha sonra da havanın yola çıkmak için çok sıcak olduğundan yakınmıştı. Leandro sordukça Blue teyzesinin üç değil, beş haftadan beri kendilerini görmeye gelmediğini fark etmişti. Hatta belki altı.

Bill Spruce, Cleaves Mills'de süt için bir inek sürüsü güdüyordu. Kardeşi Frank de Haven'da bir sürü güdüyordu. Genelde haftada ya da iki haftada bir, bir araya geliyorlardı. İki fazla geniş aile birkaç saatliğine toplanıyordu. Spruce ailesi tonlarca ızgara et yiyor, litrelerce bira ve kola içiyordu. Frank ve Bill ya Frank'in arka bahçesindeki piknik masasında ya da Bill'in verandasında oturup işleri hakkında fikir alışverişinde bulunuyorlardı. Bill, Frank'i göreli bir ayı geçtiğini söyledi. Önce yem tedarikçisiyle bir sorun çıktığını söylemişti Frank, sonra da süt kontrolleriyle ilgili bir sorun çıkmıştı. Bu sırada Bill de kendi sıkıntılarıyla uğraşmıştı. Şu son sıcaklarda yarım düzine ineği ölmüştü. Sonradan aklına gelmiş gibi karısının da kalp krizi geçirdiğini ekledi. O ve kardeşi bu yaz birbirilerini görecek zaman bulamamışlardı o kadar. Ama adam Leandro cebinden takvim çıkarıp iki kardeşin 30 Haziran'dan beri görüşmediğini hesaplayınca gerçekten şaşırmıştı. Spruce ıslık çalıp kasketini başında geriye itti. "Vay, amma uzun zaman olmuş," dedi. "Evelyn iyileştiğine göre sanırım Haven'a sürüp Frank'e bir bakmalıyım."

Leandro hiçbir şey söylemedi ama son iki haftadır topladığı bilgilere bakılırsa Bill Spruce bu türden bir seyahati sağlığına zararlı bulabilirdi.

Alvin Rutledge, "Doydum gibi," dedi Leandro'ya. Rutledge tır şoförüydü, bir süredir işsizdi ve Bangor'da oturuyordu. Alvin'in büyükbabası Haven'ın eşrafından Dave Rutledge'di.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Leandro.

Alvin Rutledge genç gazeteciye kurnaz bir bakış attı. "Şimdi bir bira daha çok iyi gider," dedi.

Bangor'da Büyükannenin Meyhanesi'nde oturuyorlardı. "Konuşmak boğazı bayağı zorlayan bir iş, dostum."

"Öyle tabii," dedi Leandro ve garsona iki bira getirmesini söyledi.

Rutledge gazetecinin ısmarladığı birayı kafasına dikti. Elinin tersiyle ağzını sildikten sonra, "Kalbim çok hızlı atmaya baş-

lamıştı," dedi. "Başım ağrıyordu. Midem deli gibi bulanıyordu. Kustum zaten. Hemen dönmeden önce. Pencereyi indirip kusmuğu rüzgâra bıraktım."

"Heeey," dedi Leandro, bir tepki vermesi şarttı. Rutledge'in "kusmuğu rüzgâra bırakması" aklında dönüp duruyordu. Bu düşünceyi kovmaya çalıştı. En azından denedi.

"Hem şuna bir bak."

Üst dudağını kaldırıp kalan birkaç dişini gösterdi.

"Bosluu goodu mu?" diye sordu Rutledge. Leandro ön tarafta bir sürü boşluk gördü ama söylemesinin pek hoş olmayacağını düşündü. Sadece onayladı. Rutledge başını sallayıp dudağını bıraktı. Bu ikisini de rahatlattı.

"Doğrusu dişlere önem vermem. Yeniden iş bulunca kendime damaklı diş yaptıracağım. Kendi dişlerimi hep çektireceğim. Siktir et. Mesele şu ki önceki hafta büyükbabamı görmek için Haven'a giderken iki ön dişim yerindeydi. Kahretsin! Sallanmıyorlardı bile."

"Yani sen Haven'a yaklaşınca mı düştü dişlerin?"

"Dişlerim düşmedi." Rutledge birasını bitirmişti. "Dişler *kusarken* gitti."

"Yaa!" Leandro şaşırmıştı.

"Bir bira daha hiç fena olmaz. Biliyorsun konuşmak boğazı—"

"Evet, evet, biliyorum."

Leandro bira getirmesi için garsona işaret etti. Yeterince içmişti ama duyduklarından sonra bir tane daha içebilirdi.

4

Temmuz ayında Haven'da bir akraba ya da arkadaşı ziyaret etmek isteyip hastalanarak geri dönen tek kişi Alvin Rutledge değildi. Leandro oy listesi ve bölge telefon rehberinden başla-

yarak Rutledge'in hikâyesine benzer hikâyeler anlatan üç kişi daha buldu. Dördüncüyle de tamamen tesadüf eseri karşılaştı. Kısmen tesadüf eseri. Annesi Leandro'nun büyük bir hikâye peşinde olduğunu biliyordu. Bu yüzden arkadaşı Eileen Pulsifer'ın Haven'da oturan bir arkadaşı olduğunu söylemişti.

Eileen, Leandro'nun annesinden on beş yaş büyüktü, yani yetmişine yakındı. Çay içip kurabiye yerlerken Leandro'ya bu duyduklarına benzer bir hikâye anlatmıştı.

Bayan Pulsifer'ın arkadaşı Tommy Jacklin'in büyükannesi olan Mary Jacklin'di. Kırk yıldır birbirilerine gidip geliyor, yerel briç turnuvalarına katılıyorlardı. Bayan Pulsifer bu yaz Mary'yi hiç görmemişti. *Bir kere* bile. Onunla telefonda konuşmuştu, her şey yolunda gibiydi. İleri sürdüğü mazeretler akla yakındı. Ama yine de tuhaf bir yanları vardı. Baş ağrısı, pasta börek işleri, ailecek bir anda Kennebunk'a gidip Tramvay Müzesi'ni gezmeye karar vermeleri gibi.

"Tek tek duyduğunda sorun yok ama hepsini birden düşününce kulağa tuhaf geliyor." Leandro'ya biraz daha kurabiye isteyip istemediğini sordu.

"Hayır, teşekkürler," dedi Leandro.

"Ah, al hadi! Erkek çocukları iyi bilirim! Annen sana kibar olmayı öğretmiş ama şu dünyadaki hiçbir çocuk zencefilli kurabiyeyi kaçırmaz! Hadi, canının istediğini al!"

Leandro mecburen gülümseyip bir kurabiye daha aldı.

Bayan Pulsifer geri yerine yerleşip ellerini küp gibi göbeğinin üzerinde birleştirdi. "Bir şeylerin yolunda olmadığını düşünmeye başladım... Hâlâ da öyle düşünüyorum. Önce Mary'nin artık benimle arkadaşlık etmek istemediği geldi aklıma. Gücenmesine neden olacak bir şey söylemişimdir, dedim. Ama kırk yıllık bir dost, böyle bir şey olsa tepki gösterirdi. Bana söylerdi. Hem bana soğuk da davranmıyordu..."

"Ama telefonda konuşması *farklıydı*, değil mi?"

Eileen Pulsifer başıyla kararlı bir biçimde onayladı. "Evet. Bu yüzden düşünmeye başladım. Belki de Mary ağır hastaydı. Doktorlar onda kanser filan bulmuş olabilirlerdi. Belki eski dostlarından durumu saklamak istemişti. Bunun üzerine arkadaşım Vera'yı aradım. 'Haven'a gidip Mary'yi göreceğiz, Vera,' dedim. 'Gittiğimizi ona haber vermeyeceğiz, böylece bizi atlatamayacak. Hazırlan, Vera," dedim, "Saat onda sende olurum. Hazır değilsen sensiz giderim.'"

"Vera kim?"

"Vera Anderson, Derry'de. Annen ve Mary'yi saymazsak şu dünyadaki en iyi arkadaşım. Annen o hafta Monmouth'a kız kardeşini ziyarete gitmişti."

Leandro o haftayı gayet iyi hatırlıyordu: Öyle huzurlu bir haftanın kıymetini bilmek gerekirdi.

"Böylece ikiniz yola çıktınız demek."

"Öyle."

"Ve hastalandınız."

"*Hastalanmak mı?!* Öleceğimi sandım!" Elini abartılı bir tavırla göğsüne bastırdı. "Kalbim deli gibi çarpıyor, başım zonkluyordu, burnum da kanamaya başlamıştı. Vera'nın ödü patladı. 'Hemen geri dön, Eileen!' dedi. 'Hastaneye gidiyoruz.' Bunu nasıl başardığımı bilemiyorum ama döndüm. Ağzım da kanamaya başlamıştı. İki dişim düştü. Durup dururken yani. Böyle bir şey duydun mu hiç?"

Leandro, Alvin Rutledge'i düşünerek mırıldandı. "Hayır. Bu nerede oldu?"

"Dedim ya, Mary Jacklin'i görmeye gidiyorduk—"

"Evet ama hastalandığınızda Haven'da mıydınız? Bir de oraya hangi yoldan gittiniz?"

"Ha, anladım! Hayır, değildik. Eski Derry Yolu'nda, Troy'daydık."

"Yani Haven'a yakın bir yerde."

"Haven'dan bir buçuk kilometre kadar geride. Oraya varmadan önce de kötüydüm. Ama Vera'ya bir şey söylemedim. Kendime geleceğimi umuyordum."

Vera Anderson hastalanmamıştı. Bu da Leandro'nun kafasını karıştırıyordu. Düşündüklerine hiç uymuyordu bu olay. Vera'nın burnu kanamamış, dişleri de düşmemişti.

Bayan Pulsifer, "Vera hiç hasta olmadı," diye devam etti. "Sadece ödü patladı. Hem benim için hem de kendisi için korkuyordu tabii."

"Ne demek istiyorsunuz?"

"Yol bomboştu. Vera bayılacağımı sanıyordu. Birileri gelene kadar on beş yirmi dakika geçerdi."

"Arabayı o süremez miydi?"

"Çocuk felci geçirdiği için iki bacağında da metal destekler var. Zavallıcığın bacaklarındaki o korkunç şeyler insanın aklına işkence hücrelerini getiriyor. Bazen onu görünce ağlayasım geliyor."

5

Leandro 15 Ağustos sabahı, ona çeyrek kala Troy kasabasına girdi. Karnı heyecan ve (kabul etmek gerek) biraz da korkuyla kasılmıştı. Cildi buz gibiydi.

Hastalanabilirim. Hastalanabilirim ve hastalanırsam hemen dönüp buradan uzaklaşacağım. Arkamda upuzun bir lastik izi bırakarak hem de. Tamam mı?

Tamam, patron, diye yanıtladı kendini. *Anladım, anladım.*

Senin de dişlerin dökülebilir. Ama ona Pulitzer kazandıracak bir hikâye uğruna birkaç diş kaybetmek büyük bir bedel sayılmazdı. Üstelik bu hikâye sayesinde David Bright onu çok kıskanacaktı.

Troy'dan geçerken her şey yolunda görünüyordu. Hayat sadece biraz daha yavaş akıyordu sanki. Normal işleyişten ilk sap-

ma bir buçuk kilometre daha güneye gidince ortaya çıktı. Hem de beklemediği bir konuda. WZON kanalını dinliyordu. Normalde güçlü olan AM sinyali dalgalanıp kesilmeye başladı. Leandro kanalın sinyaline karışan bir... hayır, iki... hayır, üç kanalı daha duyabiliyordu. Kaşlarını çattı. Bu bazen geceleri, radyan soğuma, atmosferi inceltip radyo sinyallerinin daha uzağa ulaşmasını sağladığında oluyordu. Ama sabah sabah AM kanalında, hatta amatör radyocuların kolladığı, o sinyallerin iletilmesi için en ideal sayılan dönemlerde bile böyle bir şey yaşandığını duymamıştı.

Radyo kanallarını gezdi ve hoparlörden birbirine karışan sesler duyunca çok şaşırdı. Rock, country, klasik müzik üst üsteydi. Arka planda Paul Harvey'nin Amway'i yerlere göklere sığdıramadığını duyabiliyordu. Kanal aramaya devam etti ve o kadar şaşırtıcı bir kanal yakaladı ki kenara çekti. Kocaman olmuş gözleriyle radyoya bakakaldı.

Kanalda Japonca konuşuyorlardı.

Oturup kesinlikle gelecek açıklamayı bekledi. "Bu Japonca temel dersi Kyanize Boya'dan size bir hediye," gibi. Sunucu konuşmasını bitirdi. Sonra Beach Boys çıktı. "Be True to Your School" şarkısı Japonca çalıyordu.

Leandro titreyen bir elle kHz bandında ilerlemeye devam etti. Hep aynıydı. Geceleri olduğu gibi, birbirine karışan ses ve müzik yüksek frekanslara çıktıkça daha da kötüleşiyordu. En sonunda karışan sesler o kadar çoğaldı ki onu korkutmaya başladı. Bir yığın kıvranan yılanın sesi gibiydi. Radyoyu kapattı. Yola devam etti. Gözleri kocamandı, yaşlı bir adam gibi hafifçe titriyordu.

Bu da ne?

Düşünmeye gerek yoktu, cevap on kilometre ötede duruyordu... Tabii bulabileceğini varsayarsak.

Bence bulacaksın. Buldukların hoşuna gitmeyecek ama evet, bence hiç zorlanmadan bulacaksın.

Leandro etrafına bakındı. Sağ tarafında kalan başaklar uzun ve dağınıktı. Ağustos için *fazla* uzunlardı. Temmuz başında ekin biçilmemişti. Ağustosta da hasat yapılmayacağı anlaşılıyordu. Soluna bakınca, yarı yıkık bir ambar ve önünde duran paslı araba parçaları gördü. 57 model bir Studebaker araba ambarın içinde çürümeye bırakılmıştı. Pencereleri sanki onu gözlüyordu. Ama ona bakan kimse yoktu, en azından Leandro kimseyi görmüyordu.

İçinden hafif, nazik, terbiyeli bir ses yükseldi. Fena halde ters giden bir çay partisinde korkan bir çocuğun sesine benziyordu:

Lütfen... eve dönmek istiyorum.

Evet. Eve, annesine dönmeliydi. Birlikte oturup televizyon seyrederlerdi. Annesi onun atlatma haberiyle geri döndüğünü görünce sevinirdi, hatta belki habersiz dönse daha da çok sevinirdi. Kahve içip kurabiye yerlerdi. Sohbet ederlerdi. Daha doğrusu o konuşurdu, Leandro dinlerdi. Bu hep böyleydi. Aslında fena da sayılmazdı. Annesi zaman zaman canını sıkıyordu. Ama onun yanında *güvendeydi.*

Evet, evi güvenliydi. Oysa bu sıcak yaz gününde Troy'un güneyinde her ne oluyorsa hiç de güvenli değildi.

Lütfen... eve dönmek istiyorum.

Evet. Nixon'ın adamları onları iyice zorladığında büyük ihtimalle Woodward ve Bernstein da böyle hissetmişti. Bernard Fall Saigon'da uçaktan son kez indiğinde muhtemelen böyle hissetmişti. Televizyon muhabirleri Lübnan, Tahran gibi sorunlu bölgelerde sakin ve kendine hâkim görünüyorlardı. Seyredenler onların gerginliğini fark etmeye fırsat bulamıyordu.

Önümde önemli bir hikâye var. Gidip her şeyi öğreneceğim ve Pulitzer Ödülü'nü alırken her şeyi David Bright'a... ve gizli kol saatime borçlu olduğumu söyleyeceğim.

Gaza basıp Haven'a doğru ilerledi.

6

Daha bir kilometre yol almadan kötü hissetmeye başladı. Buna korkunun neden olduğunu düşündüğünden önemsemedi. Daha kötü hissetmeye başlayınca ve şiddetle bulanan midesinin düzelmeyeceğini fark edince herkesin yapacağı gibi sabah ne yediğini düşündü. Ama yediği şeylerin dokunduğunu hiç sanmıyordu. O sabah kalktığında korkmuyordu ama beklentiyle doluydu ve üzerinde heyecanlı bir gerginlik vardı. Sonuç olarak kahvaltıda her zamanki pastırma ve yağda yumurta yerine çay içmiş ve tost yemişti.

İçinden gelen ses tizleşmişti. *Eve dönmek istiyorum!*

Leandro dişlerini sıkarak yoluna devam etti. Büyük haber Haven'daydı. Haven'a varamazsa atlatma haberi falan da olmazdı. Görmediğin şeyi yakalayamazsın. QED.

Şehir sınırından bir kilometre ötede, arka taraftan birtakım bipleme, çınlama, titreme sesleri gelmeye başladı. O kadar ürktü ki çığlık atıp tekrar yolun kenarına çekti.

Arkasına baktı. Başta ne gördüğünü anlamlandıramadı. Herhalde artan bulantısından kaynaklanan bir halüsinasyondu bu.

Geçen hafta sonu annesiyle beraber Halifax'teyken yeğeni Tony'yi dışarda yemeğe götürmüştü. Leandro'nun gizli gizli kötü huylu küçük bir pislik olduğunu düşündüğü Tony, arka koltukta oturup telefon ahizesine benzer plastik bir oyuncakla oynamıştı. Bu oyuncağa Merlin deniyordu, oyuncak bilgisayar çipiyle çalışıyordu. İçinde dört beş basit oyun vardı. Basit hafıza ya da matematik oyunlarıydı bunlar. Leandro X-O-X de oynandığını hatırlıyordu.

Neyse de Tony oyuncağını unutmuş olmalıydı. Oyuncak şimdi arka koltukta deli gibi ötüyordu. Kırmızı ışıkları düzensiz bir şekilde yanıp sönüyordu. Gerçi o kadar hızlıydı ki belli bir sırada yanıp sönüyorsa bile fark edilmiyordu. Durmadan aynı sesleri çıkarıyordu. Kendi kendine çalışıyordu.

Hayır... hayır. Bir çukura falan girdim. O kadar. Yanlışlıkla açıldı. Çalışmaya başladı.

Ama yan tarafındaki siyah açma tuşunu görebiliyordu. Kapalı'da duruyordu. Merlin yine de bipleyip, çınlayıp titriyordu. Leandro'nun aklına büyük ikramiyeyi veren bir Vegas kumar makinesini getirmişti.

Oyuncağın plastik kabından duman çıkmaya başladı. Plastiğin kendisi bozuluyor... akıyor... mum gibi eriyordu. Işıklar gittikçe daha da hızlı yanıp sönmeye başladı. Aniden hepsi birden yandılar. Parlak bir kırmızıydı. Oyuncaktan boğuk bir titreme sesi yayıldı. Kabı kırılıp açıldı. Plastik parçalar etrafa saçıldı. Altındaki koltuk kılıfı için için yanmaya başladı.

Leandro mide bulantısını umursamadan dizlerinin üstünde kalkıp oyuncağı yere itti. Merlin'in durduğu yerde yanık izi kalmıştı.

Bu da ne?

Soruyla alakası olmayan yanıt bir çığlık halinde geldi:

EVE DÖNMEK İSTİYORUM!

"Basit bir matematiksel seriyi ayırma yetisi." Bunu ben mi düşündüm? Lisede matematikten kalan John Leandro? Ciddi misin?

Boş ver bunu, sadece KAÇ!

Hayır.

Vitesi taktı ve yine yola koyuldu. Yirmi metre gitmemişti ki deli bir heyecanla düşünmeye başladı:

Basit bir matematiksel seriyi ayırma yetisi, genel bir denklemin varlığının göstergesidir, öyle değil mi? Şöyle de ifade edebiliriz: ax[2] + bxy = cy[2] + dx + ey + f = 0.

Evet. a, b, c, d ve f sabit sayılar. Sanırım. Evet. Kesinlikle. Ama a, b, c veya d O olursa işler boka sarar! f başının çaresine baksın! Ha!

Leandro kusacak gibi hissediyordu ama yine de tiz, muzaffer bir kahkaha attı. Bir anda beyni havalanıp kafatasının tepesinden çıkmış gibi hissetti. Bilmeden de olsa ikinci dereceden denklemi iki değişkenle yeniden kurmuştu. Gerçekten de basit

matematiksel serilerdeki bileşenleri ayırmak için kullanılabilirdi. Buna inanamıyordu!

Bir an sonra burnu oluk oluk kanamaya başladı.

John Leandro'nun Haven'a varmak için ilk girişimi böylece yarıda kaldı. Arabayı geri vitese taktı, yolda bir sağa bir sola savrularak geri geri gitmeye başladı. Sağ kolunu koltuğun üstüne atmıştı, yaşlanan gözleriyle arka pencereden bakarken kanlar gömleğinin omzunu ıslatıyordu.

Bir kilometre kadar geri geri gittikten sonra bir evin bahçe yoluna girip durdu. Kendine şöyle bir baktı. Gömleği kan içinde kalmıştı. Ama biraz daha iyi hissediyordu. Evet, biraz daha iyiydi. Yine de orada kalmadı. Troy'a döndü ve bir dükkânın önüne park etti.

İçeride çok insan olacağını ve kanlı gömleğine dik dik bakacaklarını sanıyordu. Ama sadece dükkân sahibi vardı. Kana da, Leandro'nun tişört istemesine de şaşırmadı.

"Galiba burnun biraz kanamış," diyerek ona tişörtleri gösterdi. Böyle bir dükkânda bu kadar çok çeşit tişört olması Leandro'ya tuhaf geldi. Hâlâ başı ağrıyor, midesi bulanıyordu ama yavaş yavaş kendini toplamaya başlamıştı. Burun kanaması ödünü patlatmıştı.

"Öyle de denebilir," dedi Leandro. Ellerinde hâlâ kuruyan, yapış yapış kan olduğu için bir şeye dokunmadı, dükkân sahibini bekledi. S, M, L ve XL tişörtler vardı. TROY, MAINE DENEN YER HANGİ CEHENNEMDE? yazıyordu birinin üstünde. Bazılarında bir ıstakoz resmi vardı ve ISTAKOZ YEMEK GECELERİ İYİ GELİR sloganı yazılıydı. Bir kısmında uzaydan gelmiş bir canavara benzeyen devasa karasinekler vardı. Üzerlerinde MAINE EYALET KUŞU yazıyordu.

"Doğrusu sizde bu kadar çok tişört olacağı aklıma gelmemişti," dedi Leandro HANGİ CEHENNEMDE yazan tişörtün M bedenini göstererek. Aslında ıstakozlu tişörtü komik bulmuştu ama annesi bu üstü kapalı espriden pek hoşlanmazdı.

"Burada fazla gidiyor. Bunlardan çok satıyoruz."

"Turistler mi alıyor?" Leandro'nun aklı durmuyor, adamın ne diyeceğini kestirmeye çalışıyordu. Büyük bir haberin peşinde olduğunu düşünüyordu ama şimdi sandığından çok daha büyük bir şeyle karşı karşıya olduğunu anlıyordu.

Dükkân sahibi, "Bazen turist de gelir," diye cevap verdi. "Ama bu yaz pek uğramadılar. Daha çok senin gibilere satıyorum."

"Benim gibilere mi?"

"Evet. Burnu kanayanlara."

Leandro adama bakakaldı.

"Burunları kanıyor ve üstündekiler berbat oluyor. Tıpkı senin gibi. Hemen yeni bir tişört istiyorlar. Yerlilerse, ki sanırım sen de buralardansın, yanlarında bavul, yedek kıyafet falan olmuyor. Bu yüzden ilk gördükleri dükkâna girip tişört satın alıyorlar. Onları suçlayamam tabii. Senin gibi kan içindeki bir gömlekle dolaşmak zorunda kalsam kusarım. Bu yaz dükkânıma hoş kadınlar da geldi. İyi giyimli, bakımlı, şık hanımefendiler... Hepsi de mezbahadaki domuz bağırsakları gibi kokuyordu."

Adam bir kahkaha atınca dişsiz ağzı ortaya çıktı.

Leandro güçlükle konuşabildi. "Bir dakika durun. Yani Haven'dan böyle burnu kanayan *başkaları* da mı geldi? Tek ben değil miyim?"

"Tek sen mi? Kahretsin, hayır! Ruth McCausland'i gömdükleri gün on beş tişört sattım! Bir günde! Kazandığımla emekli olup Florida'ya taşınmayı bile düşündüm."

Dükkân sahibi kıkırdadı.

"Hepsi de kasabanın yabancısıydı." Sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi konuşmuştu. Belki ona göre açıklıyordu da. "Bazılarının burunlarından hâlâ oluk oluk kan geliyordu. Kimisinin kulaklarından da geliyordu. Gözüm çıksın ki!"

"Peki, kimse bu durumu *bilmiyor* mu?"

Yaşlı adam bilge gözlerle Leandro'ya baktı.

"*Sen* biliyorsun, evlat."

ALTINCI BÖLÜM

GEMİNİN İÇİNDE

1

"Hazır mısın, Gard?"

Gardener verandada oturmuş, dokuz numaralı karayoluna bakıyordu. Arkasından gelen sesi duyunca aklında ister istemez yüzlerce dandik hapishane filmi sahnesi canlandı. Gardiyanın tutukluya, idama giden o son yolda eşlik ettiği sahneler. O sahneler her zaman gardiyanın aynen böyle homurdanmasıyla başlardı. *Hazır mısın, dostum?*

İnsan böyle bir şey için hazır olabilir mi? Şaka mı ediyorsun?

Kalkıp dönünce Bobbi'nin kucakladığı malzemeleri gördü. Sonra yüzündeki hafif gülümsemeyi fark etti. Bu gülüşte pek hoşuna gitmeyen çokbilmiş bir hava vardı.

"Komik bir şey mi gördün?" diye sordu.

"Görmedim, *duydum*, Gard. Eski hapishane filmlerini düşünüyordun," dedi Bobbi. "Sonra kendi kendine, 'İnsan böyle bir şey için hazır olabilir mi? Şaka mı ediyorsun?' dedin. Bu düşünceni olduğu gibi okudum. Bu çok ender olan bir şey... İsteyerek yaptığın zamanlar dışında tabii. Bu yüzden gülümsüyordum."

"Kafamın içini gözetliyorsun."

Bobbi hâlâ gülümsüyordu. "Evet. Gittikçe kolaylaşıyor."

Gardener yıkılmakta olan kalkanının ardında düşündü: *Bir tabancam var, Bobbi. Yatağımın altında. Onu Kapıya Vuran Tommy'lerin kurduğu İlk Gelişmiş Kilise'den aldım.* Yaptığı tehlike-

liydi ama Bobbi'nin akıl okuma gücünün nerelere vardığını anlayamamak çok daha tehlikeli olurdu.

Bobbi'nin gülüşü silinir gibi oldu. "Bu kez düşündüğün neydi?" diye sordu.

"Sen söyle," dedi Gard. Bobbi'nin gülüşünün yerini kuşkunun aldığını görünce sakin sakin ekledi. "Aman Bobbi, sana biraz takılmak istedim. Sadece yanına ne aldığını merak etmiştim."

Bobbi malzemeleri gösterdi. Hava tüplerine plastik şnorkeller takmıştı.

"İçeriye girdiğimizde bunları takacağız."

İçeri.

O tek kelime, içinde bir şeyleri tutuşturdu ve zıt duyguların şahlanmasına neden oldu. Huşu, korku, beklenti, merak, heyecanla doldu. Bir yandan yasaklı topraklarda dolaşmaya hazırlanan bir yerli gibi hissediyordu kendini. Ama öte yandan, Noel sabahına uyanan bir çocuk gibiydi.

"Demek içerdeki hava farklı," diye mırıldandı.

"O kadar farklı değil." Bobbi o sabah makyajına pek özen göstermemişti. Ya da hızlanan fiziksel değişiklikleri artık ondan gizlemeye gerek duymuyordu. Gardener, Bobbi konuşurken dilini görebildiğini fark etti. Ama o dil artık pek de dile benzemiyordu. Bobbi'nin gözbebekleri de iyice büyümüştü. Ama gözlerinde bir tuhaflık vardı, adeta dalgalanıyorlardı. Sanki Bobbi ona suyun altından bakıyordu. Yeşilimsi bir suyun altından. Birden midesi bulandı.

Bobbi, "O kadar farklı değil," dedi. "Sadece bozulmuş."

"Bozulmuş mu?"

Bobbi sakindi. "Gemi yirmi beş yüzyıldan uzun bir süre hiç açılmamış. *Tamamen* kapalı kalmış. Kapağı açar açmaz dışarıya çıkacak pis hava yüzünden ölebiliriz. Onun için bunları takacağız."

"Bunların içinde ne var?"

"Bildiğin Haven havası. Tüpler küçük. Kırk, belki elli dakikalık havamız var. Bunu şöyle kemerine tutturacaksın. Anladın mı?"

"Evet."

Bobbi aletlerden birini ona uzattı. Gard hava tüpünü kemerine taktı. Bu işi yapmak için tişörtünü sıyırması gerekti. Bu yüzden .45'liği yatağının altında bıraktığına çok sevindi.

Bobbi, "Ben kapağı açmadan hemen önce tüpteki havayı kullanmaya başla," diye devam etti. "Az daha unutuyordum. Al. Ağzından nefes almayı unutursun diye." Gard'a bir çift burun tıkacı verdi. Gardener onları kotunun cebine soktu.

Bobbi pek canlıydı. "Tamam! Hazır mısın?"

"Gerçekten gemiye girecek miyiz?"

Bobbi adeta sevgiyle, "Evet," diye cevap verdi.

Gardener titrek bir sesle güldü. Elleri, ayakları buz gibi olmuştu. "Çok heyecanlıyım."

Bobbi gülümsedi. "Ben de öyle."

"Üstelik korkuyorum da."

Bobbi aynı sevgi dolu sesle, "Korkmana gerek yok, Gard," dedi. "Her şey iyi olacak."

Sesinin tonundaki bir şey Gardener'ı daha da korkuttu.

2

Traktöre binip kurumuş ağaçlarla dolu ormanda sessizce ilerlediler. Duyulan tek ses akülerin hafif mırıltısıydı. İkisi de konuşmuyordu.

Bobbi traktörü ardiyenin oraya park etti. Bir an durup hendekten yükselen gümüş daireye baktılar. Güneş ışığında pırıl pırıl parlıyordu.

Gardener yine, *içeri*, diye düşündü.

Bobbi de yine, "Hazır mısın?" diye sordu. *Hadi dostum, tek seferde bitecek, hiçbir şey hissetmezsin.*

"Evet, hazırım," dedi Gardener. Sesi biraz boğuk çıkmıştı.

Bobbi değişen, su altında kımıldar gibi görünen gözleriyle ona bakıyordu. Bakışlarındaki anlamı okumaya imkân yoktu. Gardener görünmeyen parmakların kafasında dolaştığını, düşüncelerini ortaya çıkarmaya çalıştığını hissedebiliyordu.

Bobbi sonunda, "Oraya girmek seni *öldürebilir*," dedi. "Havayı söylemiyorum. O sorunu çözdük." Birden gülümsedi. "Dışardan biri bu solunum aletlerini beş dakika taksa kendinden geçer, yarım saat taksa da ölür. Ama bizim sağ kalmamızı sağlayacaklar. Bunu komik bulmuyor musun, Gard?"

"Evet, öyle." Gard hâlâ gemiye bakıyor, yine aynı şeyleri düşünüyordu. *Sen nereden geldin? Buraya ulaşmak için ne kadar yol aldın?* "Çok komik buluyorum."

"Sana bir şey olacağını sanmıyorum. Ama biliyorsun—" Bobbi omuz silkti. "Başındaki çelik plaka etkilenebilir ve—"

"Aldığım riskin farkındayım."

"O zaman sorun yok."

Bobbi dönüp hendeğe doğru yürüdü. Gardener bir an hareketsiz kalıp onun arkasından baktı. Hâlâ düşünüyordu.

Ben başımdaki plakanın yarattığı tehlikeyi biliyorum. Ama senden gelecek tehlike konusunda kuşkularım var, Bobbi. Bu aleti kullandığımda soluyacağım Haven havası mı olacak, yoksa böcek ilacı mı?

Ama artık bunun da önemi yoktu. Zarları atmıştı. Hem hiçbir şey o geminin içini görmesine engel olamazdı. Ne David Brown ne de bu dünyadakiler onu durdurabilirdi.

Bobbi hendeğe varmıştı. Dönüp arkasına baktı. Etraflarını saran yaşlı çamların arasından süzülen sabah ışığında, boyalı yüzü çirkin bir maskeyi andırıyordu. "Geliyor musun?"

Gardener, "Evet," diyerek gemiye doğru ilerledi.

3

Aşağıya inmek düşündüklerinden daha zor oldu. İlginç bir şekilde yukarı çıkmak çok daha kolaydı. Aşağıdaki düğme ipin hemen yanındaydı. Yukarıdaysa bir kontrol paneli vardı. Ardiyenin dayandığı direklerden birine bağlanmıştı. Hendeğe uzaklığı on beş metre kadardı. Gardener panele bakarken ilk kez oraya erişmek için kollarının on beş metre uzunluğunda olması gerektiğini fark etti.

Uzun süreden beri aşağıya inmek için ipi kullanıyorlardı. O kadar uzun süre olmuştu ki hep işe yarayacağını düşünüyorlardı. Ama hendeğin kenarında dururken, o güne kadar hiç birlikte aşağıya inmediklerinin farkına vardılar. İkisinin de farkına vardığı ama dile getirmediği bir diğer şey şuydu: Aslında aşağı teker teker inebilirlerdi. Aşağıda düğmeleri kontrol edecek biri olduğu sürece sorun çıkmazdı. Ama ikisi de bu konuyu açmadı çünkü ikisi de bu kez, yalnızca bu kez birlikte inmeleri gerektiğini biliyordu. Tam anlamıyla birlikte. Platforma birer ayaklarıyla basacaklar, tıpkı salıncaktaki âşıklar gibi birbirlerinin beline sarılacaklardı. Bu budalaca bir şeydi. Saçmaydı ama en uygun olanı da böylesiydi.

Tek kelime etmeden birbirlerine baktılar. Ama düşünceleri uçup havada çarpıştı.

(âşık liseliler gibi)

(Bobbi, çomak var mı bizde, köstek de olur, Tanrı korusun işimiz yolunda gider falan)

Bobbi'nin yeni, acayip dudakları titredi. Başını çevirip burnundan güldü. Gard bir an kalbinde o eski sıcaklığı duydu. Bu, Eski ve Gelişmemiş Bobbi Anderson'ı son görüşüydü.

"İpi çalıştırmak için portatif bir alet ayarlayabilir misin?"

"Tabii. Ama bunun için zaman kaybetmeye değmez. Başka bir fikrim var." Gözleri bir an Gardener'ın yüzünde gezindi. Bakışları düşünceli ve ihtiyatlıydı. Gardener bu bakışlardan bir anlam çıkaramadı. Sonra Bobbi ardiyeye gitti.

Gardener da onu izledi ve Bobbi'nin direğe takılmış büyük, yeşil bir metal kutuyu açtığını gördü. Bobbi kutunun içini karıştırıp transistorlu bir radyo aldı. O iyileşirken Gard'a yardıma gelenlerin Yeni ve Geliştirilmiş bombalara dönüştürdüğü radyolara göre pek küçüktü. Gard bu radyoyu daha önce hiç görmemişti. Gerçekten çok küçüktü.

Bunu dün gece içlerinden biri getirmiş olmalı, diye düşündü.

Bobbi radyonun küçük antenini uzattı. Aletin arkasına jak kablosunu sokup kulaklıkları taktı. Gard'ın aklına hemen Freeman Moss geldi. Adam pompalama aletini sirkte koca filleri dolaştıran bir eğitmen gibi dolaştırmıştı.

Bobbi anteni çiftliğe doğru çevirdi. "Uzun sürmez." Gardener ağır, güçlü bir homurtu duyar gibi oldu. Bu ses havada değil de havanın içindeydi sanki. Bir an kafasında hafif bir müzik çaldı. Onu alnının ortasına saplanan bir ağrı izledi. Çok fazla soğuk suyu çok hızlı içmiş gibi bir ağrıydı.

"Şimdi ne olacak?"

"Biraz bekleyeceğiz," dedi Bobbi. "Uzun sürmez," diye tekrar etti.

Düşünceli bakışları bir kez daha Gardener'ın yüzünde gezindi. Gardener bu kez durumu sezdi. *Görmemi istediği bir şey olmalı. Karşısına bana gösterme fırsatı çıktı.*

Gardener hendeğin yakınında yere oturdu. Gömleğinin göğüs cebinde çok eskiden kalmış bir sigara paketi buldu. İçinde iki sigara vardı. Biri parçalanmıştı ama diğeri bükülmekle birlikte sağlamdı. Onu yakıp düşünceli düşünceli tüttürdü. Bu gecikme yüzünden telaşlanmış ya da üzülmüş değildi. Bu sayede planını yeniden gözden geçirme fırsatı elde etmişti. Tabii o yuvarlak kapı ağzından içeriye girer girmez düşüp ölürse, planları bir güzel suya düşerdi.

Bobbi doğruldu. "Ah, tamam işte!"

Gardener da hemen ayağa kalktı. Dönüp etrafına bakındı. Önce bir şey göremedi.

"Şu tarafa bak, Gard. Yola bak." Bobbi karton kutudan yaptığı yarış arabasını gösteren küçük bir çocuğun gururuyla konuşmuştu. Gardener sonunda gelen şeyi gördü ve gülmeye başladı. Aslında gülmek istemiyordu ama elinde değildi. Haven denilen cesur yeni dünyadaki üstün teknolojiye alıştığını düşünmeye her başlayışında, yepyeni, garip bir aletle karşılaşıyordu. O zaman kendini tavşan deliğine düşen Alice gibi hissediyordu. O anda da yine aynı şey olmuştu.

Bobbi gülümsüyordu. Ama onun gülüşü pek hafif ve belli belirsizdi. Sanki Gardener'ın kahkahalarının şu ya da bu şekilde hiçbir anlamı yoktu.

"Biraz tuhaf *görünüyor* ama işe yarayacak. İnan bana."

Gelen, Gard'ın barakada gördüğü eski elektrikli süpürgeydi. Yerde ilerlemiyordu. Yerden biraz yukardaydı. Küçük, beyaz tekerlekleri havada dönüyordu. Gölgesi boynuna tasma takılmış küçük bir köpek gibi yanı sıra ilerliyordu. Elektrikli süpürgenin hortumunun takıldığı yere V biçiminde iki ince tel geçirilmişti. Gardener, bunun anten olduğunu düşündü.

Alet birden yere indi. Kazı alanının çukurlu zemininde yalpalayarak hızla ardiyeye doğru ilerlerken arkasında belli belirsiz izler bıraktı. İpi işleten kontrol panelinin altında durdu.

Bobbi yine gösteriş yapan küçük bir çocuk gibi konuştu. "Şimdi seyret, bak!"

Önce bir çıtırtı oldu. Bunu hafif, homurtuyu andıran bir ses izledi. Elektrik süpürgesinin yanından ince, siyah bir ip uzanmaya başladı. Tıpkı Hintlilerin ip numarasında sepetten yükselen ip gibiydi. Ama Gardener daha sonra bunun ip değil, elektrik kablosu olduğunu gördü.

Kablo havada yükseldi... yükseldi... yükseldi. Kontrol panelinin yanına değdi, sonra önüne doğru kıvrıldı. Gardener içinde bir tiksinti duydu. Tıpkı bir çeşit radarla hareket edebilen kör bir şeyi... yarasa gibi bir şeyi seyretmeye benziyordu. Kör bir yaratık... orada bir şeyler *arıyordu.*

Kablonun ucu düğmeleri buldu. İpin aşağıya inip yukarı çıkmasını sağlayan siyah düğme ve askıyı durduran kırmızı düğme. Kablonun ucu siyah düğmeye dokundu, sonra hareketsiz kaldı. Siyah düğme hemen içeri girdi. Ardiyenin arkasındaki motor çalışmaya başladı ve ip hendeğe daldı.

Kablo birden gevşedi. Bu kez ucu kırmızı düğmeye gitti. Ona bastı. Motorun sesi hemen kesildi. Gardener eğilip baktığında ipin hendeğin içinde, dört metre kadar aşağıda sallandığını gördü. Kablo yine harekete geçti. Bu kez tekrar siyah düğmeye bastı. Motor bir kez daha çalıştı. İp yukarıya çıktı. Hendeğin üstüne gelince motor kendiliğinden kapandı.

Bobbi hemen Gardener'a döndü. Yine gülümsüyordu ama gözlerinde ihtiyatlı bir ifade vardı. "İşte. Mükemmel çalışıyor."

Gardener, "İnanılır gibi değil," diye mırıldandı. Gözleri Bobbi'den elektrik süpürgesine ve düğmelere basan kabloya gidiyordu. Bobbi'nin radyoyla, Freeman Moss'un telsizle yaptığı gibi, makineyi yönlendirmediğini fark etmişti. Ama kaşlarını çattığını görmüştü, bunun nedeni dikkatini toplamaya çalışmasıydı. Kablo siyah düğmeden kırmızıya geçerken bir an gözlerini yere indirdiğini de fark etmişti.

Bu elektrik süpürgesi mekanik bir köpeğe benziyor. Kelly Freas'ın şirin bilimkurgu resimlerini andırıyor. Ama yalnızca görünüşte öyle. Aslında o bir robot değil. Hayır, robot olamaz. Onun beyni yok. Onun beyni Bobbi... Ve Bobbi bunu bilmemi istiyor.

Barakada duvarın kenarına dizili bunun gibi bir sürü alet vardı. En çok aklını kurcalayan üzerine anten takılmış çamaşır makinesiydi.

Baraka. Bu aklına gerçekten de ilginç bir soru getirdi. Sormak için ağzını açtı... sonra geri kapattı. Düşüncelerini gizlemek için kalkanını elinden geldiğince güçlendirmeye çalıştı. O anda kendini, güneş batışını seyretmek için farkına varmadan uçurumun kenarına yaklaşan birine benzetti.

Evde kimse yok. En azından bildiğim kadarıyla. Ve barakanın kapısında asma kilit var. Yani dışardan kilitleniyor. Öyleyse bu küçük köpek oradan nasıl çıktı?

Soruyu soracağı anda aklı başına gelmiş, Bobbi'nin elektrik süpürgesinin *nereden* geldiğini söylemediğini anımsamıştı. Gard bir anda kendi ekşi ve iğrenç kokan terinin kokusunu aldı.

Başını kaldırıp Bobbi'ye baktı. Onun yine kendisini süzdüğünü gördü. Yüzünde sinir bozan o gülüş vardı. Yani Gardener'ın düşündüğünü biliyordu. Ama ne düşündüğünü anlayamamıştı.

Gardener kendini toplayarak sakin bir tavırla sordu. "Nereden geldi ki bu şey?"

Bobbi belirsiz bir hareketle elini salladı. "Orada bir yerden işte. Önemli olan bu aletin çalışması. Küçük sorunumuzdan kurtulduk yani. Artık gidelim mi?"

"Tabii. Ama umarım biz aşağıdayken pili bitmez."

Bobbi, "Onun pili *benim*," diye karşılık verdi. "Bana bir şey olmadığı sürece yukarı çıkabilirsin, Gard. Anlaşıldı mı?"

Senin sigortan yani. Sanırım anlıyorum.

"Anlaşıldı."

Hendeğe gittiler. Beraber inmeseler de birbirlerini görebilecek şekilde hareket etmek istiyorlardı. Süpürgenin kablosu düğmeleri kontrol ederken ilk önce Bobbi aşağı indi. İp geri yukarı çıktı, Gardener ayağını platforma koyup aşağı inen ipe tutundu.

Eski elektrik süpürgesine son bir kez daha baktı. Kafasında aynı soru yankılanıyordu. *Bu alet oradan nasıl çıktı?*

Derken hendeğin loşluğuna daldı. Burnuna ıslak toprak ve kayaların pis kokusu geliyordu. Sol tarafında geminin pürüzsüz yüzeyi, pencereleri olmayan bir gökdelen gibi yükselmekteydi.

4

Gard ipten indi. Bobbi'yle yuvarlak kapağın önünde omuz omuza durdular. Bu kapak daha çok, büyük bir lomboza benzi-

yordu. Gardener gözlerini kapağın üstüne kazınmış sembolden bir türlü alamıyordu. Bakarken çocukluğuna dair bir şeyi anımsadı. Büyüdüğü Portland kentinin banliyösünde birden difteri salgını baş göstermişti. İki çocuk ölmüş, sağlık müdürlüğü de karantina uygulamıştı. Halk kütüphanesine gidişini hatırladı. Annesinin elini sıkıca tutmuştu. Bu el ona güven veriyordu. Geçtiği kapılara kalın, siyah harflerle hep aynı yazı asılmıştı. Annesine yazının anlamını sormuş, annesi de bunun hastalık olduğu anlamına geldiğini söylemişti. "Bu iyi bir önlem," demişti, "çünkü insanlara o eve girmemeleri gerektiğini anlatıyor. İnsanlar o eve girecek olurlarsa aynı hastalığa yakalanabilir ve hastalığı daha da yayabilirler."

Bobbi'nin sesiyle kendine geldi. "Hazır mısın?" diye soruyordu.

Gardener eliyle kapıdaki sembolü işaret etti. "Bunun anlamı nedir?"

"O mu? Tıraş köpüğü reklamı. *Hazır mısın*?" dedi Bobbi gülümsemeden.

"Hayır... Ama sanırım daha hazır da olamam."

Gardener beline taktığı tüpe baktı. Yine aynı şeyi düşündü. Acaba bunun içinde zehirli bir gaz mı vardı? İlk solukta ciğerleri mi patlayacaktı? Kendi kendine, *sanmıyorum*, dedi. Buraya gelmek, gemiye girmek sözüm ona onun ödülüydü. Dünya yüzünden tamamen silinmeden önce Kutsal Tapınağa bir ziyaret.

Bobbi durdu. "Tamam. Şimdi kapağı açacağım..."

Gardener Bobbi'nin kulağına takılı kulaklığa bakarak, "Kapağı açmayı *düşüneceksin*," diye mırıldandı.

Bobbi, "Evet öyle," derken, *başka bir şekilde olabilir mi sanki*, der gibi bir tavır takınmıştı. Sonra durup Gardener'a baktı. "Kapak parçalar halinde aslında. Parçalar merkezden dışa doğru kayarak açılacak. O anda dışarıya pis hava hücum edecek... *gerçekten* pis bir havadan bahsediyorum. Ellerin nasıl?"

"Nasıl yani?"

"Elinde kesik, yara, bere var mı?"

"Kabuk tutmamış yara yok." Yemekten önce annesinin temizliğini kontrol etmesi için ellerini uzatan küçük bir çocuk gibi ellerini gösterdi.

"İyi." Bobbi arka cebinden çıkardığı bir çift pamuklu iş eldivenini ellerine geçirdi. Gardener'ın ona soru sorar gibi baktığını görünce açıkladı. "İki parmağımda şeytan tırnağı var. Belki bir zararı yoktur. Ama yine de dikkatli olmak gerek. Kapağın açılmaya başladığını gördüğün an gözlerini kapat, Gard. Hemen tüpteki havayı solumaya başla. Bu gemiden çıkacak havanın bir soluğu bile seni siyanür gazı gibi anında öldürebilir."

Gardener başını salladı. "Bundan eminim." Şnorkelin ağızlığını ağzına soktu. Sonra burnuna tıkaçları taktı. Bobbi de aynı şeyleri yaptı. Gardener şakaklarında kanın hızla akışını hissedebiliyordu. Sanki biri hızlı hızlı davulda ritim tutuyordu.

İşte geldi. Sonunda o an geldi.

Bobbi son kez sordu. "Hazır mısın?" Şnorkelin ağızlığını taktığı için sesi Saftirik Elmer gibi çıkmıştı: *Hazıy ğısı?*

Gardener başıyla onayladı.

"Dediklerimi unutma." *Dedikleyiği uutğa*

Gardener yine başını salladı.

Tanrı aşkına, artık gidelim, Bobbi!

Bu kez Bobbi başını salladı.

Tamam. Hazır ol.

Daha ne için hazır olması gerektiğini soramadan sembol parçalara ayrıldı. Gardener büyük ve neredeyse midesini bulandıran bir heyecanla kapağın açıldığını anladı. Feryadı andıran tiz bir ses çıktı. Uzun süre kapalı kalan ve büyük bir isteksizlikle açılan paslı bir şeyin çıkardığı sesti bu.

Sonra Bobbi'nin belindeki tüpün valfini açtığını gördü. O da valfi açtı ve hemen gözlerini yumdu. Bir an sonra hafif bir rüzgâr yüzüne çarptı. Alnına dökülen karışık saçlarını geriye itti. Gardener, *ölüm*, diye düşündü. *Bu ölümün ta kendisi. Ölüm hızla yanımdan geçiyor. Hendeği zehirli bir gazla dolduruyor. Derimin üstündeki bütün mikroplar şu anda ölüyor.*

Kalbi göğsünü delip çıkacakmış gibi hızla çarpıyordu. Bir an, hızla çıkan havanın (yaramaz aklı, *tabuttan çıkan havanın*, diye gevezelik etti) onu bir şekilde öldürdüğünü düşündü. Ama sonra soluğunu tuttuğunu anladı.

Şnorkelden havayı içine çekti. *Bunun* onu öldürüp öldürmeyeceğini anlamak için bekledi. Hava ona zarar vermedi. Bayat, küflü bir kokusu vardı. Ancak gayet normaldi.

Kırk, belki elli dakikalık havamız var.

Sakin ol, Gard. Ağır ağır nefes al. Bu havanın uzun süre dayanmasını sağlamalısın. Hızlı hızlı solumamalısın.

Yavaşladı.

En azından denedi.

Sonra o tiz, feryadı andıran ses kesildi. Yüzüne vuran hava hafifledi ve ardından tamamen kesildi. Gardener karanlıkta, gözleri kapalı halde, açık kapının karşısında sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca durdu. Duyduğu sadece deli gibi çarpan kalbiyle tüpün regülatöründen geçen havanın hafif fısıltısıydı. Ağzında plastik tadı vardı. Şnorkelin içindeki parçayı çok sert ısırdığını fark etti. Kendini rahatlayıp gevşemeye zorladı.

Nihayet sonsuzluk da bitti. Bobbi'nin düşüncesi aklına doldu:

Tamam... her şey yolunda olmalı... boncuk gözlerini açabilirsin, Gard.

Jim Gardener sürpriz doğum günü partisindeki bir çocuk gibi gözlerini açtı.

5

Karşısında bir koridor uzanıyordu.

Koridor tam bir daireydi. Yalnız bir yanın tam ortasından çıkan düz bir yol onu kesiyordu. Yolun duruşu çok yanlış görünüyordu. Gard bir an çılgınca bir düşünceye kapıldı. Kapıya Vuran Tommy'leri yapışkan ayaklarıyla usul usul eğik koridorda

yürüyen, tüyler ürpertici, zeki sinekler olarak hayal etti. Sonra aklı başına geldi. Koridor eğikti, *her şey* eğikti çünkü gemi yere belli bir açıyla inmişti.

Hafif ışık yuvarlak, bomboş duvarlara vuruyordu.

Burada biten piller filan yok, diye düşündü *Bunlar neyse*, gerçekten de *uzun ömürlü piller*. Derin bir merakla kapağın ardındaki koridora baktı. *Bu gemi canlı. Bunca yıldan sonra, hâlâ canlı.*

Ben içeriye giriyorum, Gard. Geliyor musun?

Gelmeye çalışacağım, Bobbi.

Bobbi kapı ağzının kenarına çarpmamak için başını öne eğerek içeriye girdi. Gardener bir an durakladı. Sonra maskenin ağzındaki lastiği dişleyerek Bobbi'yi izledi.

6

Bir an geçici bir acı duydu. Radyo yayınlarının kafasına dolduğunu duymaktan çok hissetmişti. Sadece tek radyo değil, dünyada kaç istasyon yayın yapıyorsa hepsi birden kafasında kıyamet koparmıştı.

Sonra geçti, birden yok oluverdi. Yollarda tünellere girince radyonun sesinin nasıl azaldığını düşündü. O da bu gemiye girmişti. Bu yüzden dışardaki bütün yayınlar bir anda kesilmişti. Kesilen sadece dış yayınlar da değildi. Bobbi ona bakıyor, anlaşılan düşünce göndermeye çalışıyordu. *İyi misin?* Gardener'ın en iyi tahmini buydu ama bu sadece tahmindi. Artık Bobbi'nin düşüncelerini duyamıyordu.

Şaşırmıştı. Sonra, *iyiyim*, diye düşündü. *Devam et!*

Bobbi'nin soru sorar ifadesi değişmemişti. Düşünce okumada Gardener'dan çok daha iyi olmasına rağmen o da hiçbir şey duyamıyordu. Gardener ona yürümesini işaret etti. Bir an sonra Bobbi başını sallayarak döndü ve yürüdü.

7

Koridorda yirmi adım attılar. Bobbi kendinden emin bir tavırla ilerliyor, hiç çekinmiyordu. Sollarında kalan düz yolun üzerinde yuvarlak bir kapıya geldiklerinde yine duraklamadı. Doksan santim çapındaki yuvarlak kapı açıktı. Bobbi, Gardener'a bakmadan hemen içeriye girdi.

Gardener durup geri dönerek hafif bir ışıkla aydınlatılmış koridora baktı. Dışarıya çıkan kapı oradaydı, hendeğin karanlığına açılıyordu. Gardener, Bobbi'yi izledi.

Yeni koridorda sabitlenmiş bir merdiven vardı. İçerisi o kadar dardı ki tünel demek daha doğru olurdu. Bobbi ve Gard'ın merdivene ihtiyaçları yoktu. Geminin duruşu yüzünden yukarıya doğru giden tünel yatay bir hal almıştı. El ve dizleri üzerinde emekleyerek ilerlediler. Merdiven zaman zaman sırtlarına çarpıyordu.

Bu merdiven Gardener'ı huzursuz etmişti. Bir kere basamakların arası en az yüz yirmi santimdi. Çok uzun bacaklı bir erkek bile kullanmakta güçlük çekerdi. Onu daha da huzursuz eden şeyse basamaklardı. Her birinin ortasında yarım daireyi andıran bir çukur vardı.

Demek Kapıya Vuran Tommy'ler düztabandan da beter, diye düşündü kendi kesik soluklarını dinlerken. *Aman ne önemli, Gard.*

Ama gözlerinin önünde beliren düztabanlı ayaklar değildi. Aklını hafif ama inkâr edilemez bir güçle adeta ele geçiren görüntü, daha önce görülmemiş bir yaratığa aitti. Merdiveni tırmanan yaratığın her ayağında tek, kalın bir pençe vardı. Bu boşluklara tam anlamıyla uyan bir pençe...

Birden o yuvarlak, hafifçe aydınlatılmış duvarlar üstüne gelir gibi oldu. Boğuluyordu sanki. Durup korkunç klostrofobiyle boğuşmak zorunda kaldı. Kapıya Vuran Tommy'lerin orada olduklarından kuşku yoktu. Hem hepsi de canlıydı. Her an insana

benzemeyen bir yaratığın kocaman, kalın eli ayak bileğine sarılabilirdi...

Terler yüzünden akıyor, gözlerini yakıyordu.

Telaşla başını çevirip omzunun üstünden geriye baktı.

Orada hiçbir şey yok, Gard. Kontrolünü kaybetme!

Ama o yaratıklar oradaydılar. Belki ölmüşlerdi... Ama her nasılsa yine de canlıydılar. Örneğin... Bobbi'nin içinde yaşıyorlardı...

Her şeyi görmen gerekiyor, Gard. Haydi yürü!

Yine emeklemeye başladı. Metalin üstünde terli el izlerinin kaldığını görüyordu. Tanrı bilir nereden gelen bu şeyin içinde bir insanın el izleri kalıyordu.

Bobbi tünelin ağzına gelmişti. Karnının üstünde dönerek gözden kayboldu. Gard onu izledi. Tünelin ağzına varınca durup içeriye baktı. Arı kovanındaki bir peteği andıran, altıgen biçiminde büyük bir açıklık gördü. Burası da geminin açısı yüzünden fazla eğimliydi. Duvarlar aynı hafif, renksiz ışıkla parlıyordu. Yerdeki bir yuvadan kalın bir kablo çıkmış, yarım düzine kadar ince kordona ayrılmıştı. Her birinin ucunda ortası kabarık, kulaklıklara benzer şeyler vardı.

Bobbi'nin onlara baktığı yoktu. İlerdeki köşeye bakıyordu. Gardener onun gözlerini diktiği yere baktı. O anda midesi ağzına gelir gibi oldu. Başı dönmeye başladı. Kalbi neredeyse duracaktı.

Gemi dünyaya çarptığı sırada hepsi de o telepatik dümenin ya da ne haltsa onun başına toplanmıştı. Belki de son ana kadar çarpmayı engellemeye çalışmış ama başaramamışlardı. İşte şimdi buradaydılar. İki ya da üçü çarpmanın şiddetiyle karşı köşeye savrulmuştu. Neye benzediklerini söylemek güçtü. Çünkü birbirlerine karışmışlardı. Gemi hızla dünyaya çarpmış, onlar da odanın o tarafına uçup böyle üst üste serilip kalmıştı.

Gardener midesi bulana bulana, *yıldızlararası araba kazası*, diye düşündü.

Bobbi bu acayip boş odanın köşesinde yığılı, kurumuş kahverengi kabukları andıran şeylerin yanına yaklaşmadı. Sadece

durmuş bakıyor, yumruklarını sıkıp sıkıp açıyordu. Gardener onun ne düşündüğünü, ne hissettiğini anlamaya çalıştıysa da başaramadı. Usulca dönüp tünel gibi geçitten altıgen salona indi. Eğimli zeminde dikkatle adım atarak Bobbi'nin yanına gitti. Bobbi ona tuhaf, yeni gözleriyle baktı. Gardener, *acaba yeni gözleriyle beni nasıl görüyor,* diye düşündü. Sonra tekrar köşede birbirine karışmış gibi duran kalıntıya baktı. Bobbi hâlâ yumruklarını sıkıp sıkıp açıyordu.

Gardener tam köşeye doğru ilerleyeceği sırada Bobbi kolunu yakaladı. Gardener hiç düşünmeden onun elini silkip attı. Onlara bakmak zorundaydı. Kendini merakından açık bir mezara sürüklenen bir çocuk gibi hissediyordu. Çok korkuyordu ama gitmemek elinde değildi. Görmek zorundaydı.

Güney Maine'de büyümüş olan Gardener, etrafta hiçbir şey olmasa da uzay gemisinin kontrol odası olduğunu düşündüğü yerde ilerledi. Ayaklarının altındaki yer cam gibi pürüzsüzdü. Ama spor ayakkabıları hiç kaymıyordu. Kendi sert soluklarından başka bir şey duymuyor, sadece tozlu Haven havasının kokusunu alıyordu. Eğimli zeminde ilerleyip cesetlere yaklaştı, sonra durup baktı.

Demek Kapıya Vuran Tommy'ler bunlar, diye düşündü. *Bobbi ve diğerleri "gelişmelerini" tamamladıklarında tam olarak bunlara benzemeyecekler. Bunun nedeni çevre olabilir. Ya da fizyolojik yapıları farklı olduğu için gelişenler her seferinde böyle asıllarından biraz farklı oluyordur. Ama yine de bunlara benzeyecekler. Belki bunlar da asıl formda değildir. Neyse de yeterince yakınlar. Çirkin boklar.*

İnanılmaz bir şaşkınlık, dehşet ve tiksinti duyuyordu. Bu duygular benliğini kaplamıştı.

Kafasında titrek bir ses şarkı söylüyordu. *Dün gece geç vakit ve önceki gece Kapıya Vuran Tommy'ler, Kapıya Vuran Tommy'ler kapıya vurdular.*

Önce yerde beş tane olduklarını sandı. Ama yalnızca dört tane vardı. Biri ikiye bölünmüştü. Yüzlerindeki ifadeden kolay-

lıkla ya da huzur içinde ölmedikleri belliydi. Yüzleri çok çirkindi. Uzun burunları vardı. Gözleri katarakta benzeyen bir tabakayla bembeyaz kaplanmıştı. Hepsinin dudakları da hırlar gibi gerilmişti.

Ciltleri pul pul ama şeffaftı. Gardener çene, şakak ve boyunda, deri altında donmuş gibi duran kasları görebiliyordu.

Hiç dişleri yoktu.

8

Bobbi de yanına geldi. Gard onun yüzünde huşu olduğunu gördü. Tiksintiye benzer bir şey yoktu.

Bunlar onun Tanrıları artık, diye düşündü. *İnsan Tanrılarına baktığında tiksinti duymaz tabii. Evet, bunlar Bobbi'nin Tanrıları. Hem neden olmasın? Onu bugünkü haline onlar getirdi.*

Bobbi'nin dikkatini çekmeye çalışarak her birini ders veren bir öğretmen gibi teker teker işaret etti. Yaratıklar çıplaktı. Yaraları açıkça görülüyordu. Yıldızlararası araba kazası olduğu kesindi. Ama Gardener o yaralara bir makine arızasının neden olduğunu sanmıyordu. Yaratıkların acayip pullu vücutlarında sayısız eğri büğrü kesik vardı. Altı parmaklı bir el hâlâ kavisli çeliği olan bıçağa benzer bir şeyin sapını tutuyordu.

Kafasını sonuna kadar açsa da Bobbi'nin onu duyamayacağını bilmesine rağmen, *şunlara bak, Bobbi,* diye düşündü. Bir yaratığın boynuna gömülmüş, sırıtan, korkunç ağzı işaret etti. Bir yaratığın kaba, biçimsiz göğsündeki yarayı, hâlâ elde duran bıçağı gösterdi.

Şunlara bak, Bobbi. Bunların birbirleriyle boğuştuğunu anlamak için Sherlock Holmes olmana gerek yok. Bu kontrol odasında eski usul birbirlerine girmişler. Birbirlerini gebertene kadar boğuşmuşlar. Senin Tanrıların, birlikte oturup şu duruma bir çare bulalım çocuklar, diyecek tipler değilmiş. Birbirlerini öldürmek için ellerinden geleni yapmışlar.

Belki de bu duruma dünyaya inip inmeme konusunda bir tartışma yol açtı. Belki de Alpha Centauri'den sola dönüp dönmemeleri gerektiğiydi konu. Neyse de sonu bu olmuş işte. Bilmem anımsayacak mısın? Seninle başka dünyaların teknoloji bakımından üstün yaratıklarının nasıl olacaklarını konuşurduk. Gün gelir de bizimle iletişime geçerlerse tabii. Bu yaratıkların Mr. Wizard gibi zeki, Father Knows Best*'teki Robert Young gibi bilge tipler olacağına inanıyorduk. Ama şimdi gerçekle karşı karşıyayız, Bobbi. Bu gemi onlar kavga ettiği için dünyaya çarptı. Hem bunların ışınlı silahları, zaman ayarlayıcıları, ışınlanma odaları nerede? Bir tek bıçak görüyorum. Her şeyi aynalarla mı yapıyorlardı?.. Yoksa sadece elleriyle mi?.. Ya da o kocaman pençeleriyle?*

Bobbi başını çevirdi. Kaşları çatılmış, suratı asılmıştı. Dersi dinlemek istemeyen bir öğrenciden farksızdı. Hatta dersi öğrenmemekte kararlı bir öğrenciydi. Yürüyecek oldu ama Gardener onu kolundan yakalayıp çekti ve ayakları işaret etti.

Bruce Lee'nin böyle ayağı olsaydı haftada en az bin insan öldürürdü, Bobbi.

Kapıya Vuran Tommy'lerin bacakları acayip bir şekilde uzundu. Gardener bunlara bakarken Sam Amca kostümü giyip tahta bacakların üstünde yürüyerek 4 Temmuz geçit törenlerine katılan adamları anımsadı. Yarı şeffaf derilerin altındaki kaslar çok uzun, boğum boğum ve gri renkliydi. Ayaklar da fazla inceydi. Parmakları yoktu. Her ayağın ucunda kalın, sert bir pençe vardı. Kuş pençesini andırıyordu. Dev bir akbaba pençesini.

O anda aklına merdiven basamaklarının ortasındaki çukurlar geldi ve birden titredi.

Bak, Bobbi. O pençeler ne kadar koyu duruyor. Kanlanmışlar. Ya da bu yaratıklarda kan yerine ne varsa ona bulanmışlar. En fazla kan da pençelerde var. Çünkü en çok zararı o pençeler vermiş. Burası hiç de yere düşen Atılgan gemisinin kontrol odasına benzemiyor. Gemi dünyaya çarpmadan kısa süre önce burası daha çok, çiftçilerin horoz dövüştürdüğü bir ambara benziyormuş herhalde. Sen buna ilerleme mi diyorsun, Bobbi? Bu yaratıkların yanında Nükleerci Ted, Gandhi gibi kalır.

Bobbi somurtarak kolunu çekip kurtardı. Gözleri, *beni rahat bırak*, diyordu.

Bobbi, görmüyor musun—

Bobbi arkasını döndü. *Görmek* istemiyordu.

Gardener paralanmış cesetlerin yanında durup onun odayı hafif bir yokuşu tırmanır gibi çıkmasını seyretti. Çıkarken ayağı bir kez bile kaymamıştı. Bobbi karşı duvara doğru gitti. Orada yine yuvarlak bir kapı ağzı vardı. Kendini yukarı çekip deliğe girdi. Gardener bir an onun bacaklarını ve tenis ayakkabılarının pis tabanlarını gördü, sonra Bobbi gözden kayboldu.

Gardener ilerleyip eğimli salonun ortasında durdu, yerden çıkan kalın kabloya baktı. Buna takılı kulaklıkları gözden geçirdi. Bobbi'nin barakasındaki düzenekle benzerliği ortadaydı. Yoksa...

Başını çevirip etrafına göz attı. Altıgen bir oda. Bomboş. Ne bir koltuk ne de duvarda Niagara Şelalesi resmi. Tabii onların durumunda belki de Cygnus-B Şelalesi resmi. Ne seyir grafikleri ne de çılgın bilginlere özgü aletler. Gardener bilimkurgu filmi yapımcılarıyla özel efektçilerin bu boşluğa görseler sinir olacaklarını düşündü. Yerde karmakarışık duran kulaklıklardan ve çok iyi korunmuş ama artık muhtemelen sonbahar yaprakları gibi hafif olan cesetlerden başka bir şey yoktu. Kulaklıklar ve yaratıkların kalıntıları öylece yerçekiminin onları fırlattığı köşeye yığılı kalmıştı. Bunda ilginç bir yan yoktu. Zekice bir şey de yoktu. Havenlılar da türlü şey bulmuş, yeni aletler yapmıştı. Ama düşünülecek olursa, bunlar da aslında pek ilginç değildi. Ortada dehaya işaret eden bir şey yoktu.

Hissettiği şey hayal kırıklığından ziyade saçma sapan haklılığıydı. Düşündüklerinin doğru çıkması değildi mesele, Tanrı biliyor ya bunun doğru hiçbir yanı yoktu. Ama haklıydı, bir kısmı içeri girdiklerinde ya da girerlerse böyle olacağını hep biliyordu. Disneyland'in sunduğu şatafattan hiç iz yoktu, boşlukları seven iç karartıcı bir türdü buradaki. Birden W. H. Auden'ın kaçmakla ilgili şiirini anımsadı: "Eninde sonunda kendini sabahın üçünde,

bir odada, çıplak bir ampul ışığı altında oturmuş, *solitaire* oynarken bulursun..." Görünen o ki yarının dünyası, başka yıldızlara erişecek kadar akıllı varlıkların öfkelenip ayaklarındaki tırnakla birbirlerini parçalamalarıyla sona ermişti.

Robert Heinlein de yanılmış, diye düşündü Gard ve Bobbi'nin peşinden gitti.

9

Yukarıya tırmandı, artık dışardaki dünyaya göre hangi pozisyonda olduğunu kestiremiyordu. Bunu hiç düşünmemek çok daha kolaydı. İlerlerken merdivenden yararlandı. Biraz sonra dikdörtgen biçiminde bir kapı gördü, içeriye baktı. Geminin makine dairesi olabilirdi burası. Bir tarafı köşeli, diğer tarafı yumuşak bir şekilde yuvarlanarak inen kocaman metal bloklar çift sıra halinde dizilmişti. Donuk gümüş rengi kalın borular, köşeli taraflardan çıkıp garip açılarla uzanıyordu.

Gardener bunları, eski tip arabaların gösterişli egzoz borularına benzetti. Birden dudağının üstünde sıcak bir ıslaklık hissetti. Islaklık ikiye ayrılarak çenesine doğru aktı. Yine burnu kanıyordu... Ağır ağır kanıyor ama uzun süre devam edeceğe benziyordu.

Burada ışık daha mı güçlü?

Durup etrafına bakındı.

Evet, öyleydi. Hem hafif bir homurtu da duyuyordu. Yoksa ona mı öyle geliyordu?

Başını yana doğru eğip dinledi. Hayır, hayal değildi. Bir şey çalışmaya başlamıştı.

Çalışmaya şimdi başlamadı, bunu sen de pekâlâ biliyorsun. Biz çalıştırdık. Her şeyi biz başlattık.

Ağzındaki şnorkeli dişledi. Buradan bir an önce çıkmak istiyordu. Bobbi'yi de gemiden çıkarmalıydı. Gemi canlıydı. İna-

nılmaz da gelse En Büyük Kapıya Vuran Tommy'ydi bu. Duyduğu bir ulumaydı. Aynı zamanda duyabileceği en korkunç şeydi. Hisseden bir varlıktı sanki. Ne olmuştu? Yaratığı uyandırmışlardı tabii. Oysa Gard onun uyumasını istiyordu. Birden kendini, dev uyurken şatoda dolaşan Jack gibi hissetti. Buradan bir an önce çıkmalıydılar. Daha hızlı ilerlemeye çalıştı. Sonra aklına yeni bir şey geldi ve orada donup kaldı.

Ya buradan çıkmamıza izin vermezse?

Bu düşünceyi kafasından kovmaya çalışarak ilerledi.

10

Koridor ilerde iki kola ayrılıyordu. Sol kol yukarıya, sağdakiyse aşağıya gidiyordu. Durup dinleyince Bobbi'nin soldaki tünelde emeklediğini duydu. Hemen o tarafa gitti ve karşısına yerde duran bir kapı ağzı çıktı. Bobbi bunun hemen altında duruyordu. Gardener'a bir an korkudan irileşmiş gözlerle baktı, sonra başını çevirdi.

Gardener kapı ağzından geçeceği sırada, içeriye bir bacağını sallandırmış halde durdu. Oraya girmesinin imkânı yoktu.

Oda eşkenar dörtgen biçimindeydi. İçerisi metal iskelelere asılı hamaklarla doluydu. Yüzlerce hamak vardı. Hepsi de çarpma yüzünden havada sola eğik halde asılı kalmıştı. Oda, tam da bir gemi denizde iki dev dalganın arasındaki boşluğa düşmüşken çekilmiş bir koğuş fotoğrafı gibiydi. Her hamak doluydu. Hamaklarda yatanlar oldukları yere bağlanmışlardı. Şeffaf ciltler, köpek gibi uzun burunlar, beyazımsı, ölü gözler.

Her pullu, konimsi kafadan bir kablo çıkıyordu.

Gardener, *hayır onları bağlamamışlar,* diye düşündü. *ZİNCİRLEMİŞLER. Geminin enerjisini onlar sağlıyormuş, değil mi, Bobbi? Gelecek buysa, ağzımıza sıkmanın zamanı geldi demektir. Onlar ölü forsalar.*

Hepsinin de yüzü hırlar gibiydi. Ama Gardener bazı yüzlerdeki hırlamaların silindiğini fark etti. Çünkü bazılarının kafası uçmuştu. Sanki gemi yere çarptığında o kadar büyük bir enerji patlaması olmuştu ki gerçekten de beyinleri patlamıştı.

Hepsi de ölüydü. Başları yana düşmüş, ağızları açılmış, hırlayan yaratıklar, sonsuza kadar hamaklarına zincirlenmişti. Yan yatmış bu gemide hepsi ölmüştü.

Yakın bir yerde başka bir motor çalışmaya başladı. Önce gıcırtılı sesler çıkardı, ardından sesler düzeldi. Bir an sonra vantilatörler hızla dönmeye koyuldu. Galiba yeni çalışan makine havalandırmayı harekete geçirmişti. Gardener'ın yüzüne hava çarptı. Bunun temiz olup olmadığını anlamak için deneme yapmak niyetinde değildi.

Belki de biz kapıyı açınca gemi çalışmaya başlamıştır. Ama sanmıyorum. Makineyi biz çalıştırdık. Bundan sonra ne çalışacak, Bobbi?

Ya Kapıya Vuran Tommy'ler çalışırsa? Ya grimsi, şeffaf, altı parmaklı elleri, Bobbi'nin boş kontrol odasındaki cesetleri gördüğünden beri yaptığı gibi, açılıp kapanmaya başlarsa? Ya o pençeli ayakları kımıldamaya başlarsa? Ya da başlarını çevirip beyazlaşmış gözleriyle bize bakarlarsa?

Buradan çıkmak istiyorum. Buradaki hortlaklar çok canlı. Gitmek istiyorum.

Bobbi'nin omzuna dokundu. Kadın birden sıçradı. Gardener bileğine baktı ama saati yoktu. Diğer her yeri yanık bileğinde beyaz bir iz vardı sadece. Ona uzun süre hizmet eden eski Timex saat hendeği kazmaya başlayınca iki günde bozulmuştu.

Bobbi onun ne demek istediğini anladı. Beline takılı hava tüpünü işaret edip kaşlarını kaldırdı. Ne kadar zaman geçtiğini soruyordu.

Gardener'ın bundan haberi yoktu ve umurunda da değildi. Bütün gemi uyanıp da Tanrı bilir neler yapmaya kalkışmadan önce buradan uzaklaşmak istiyordu.

Eliyle arkada kalan koridoru işaret etti. *Yeterince kaldık. Artık gidelim.*

Gardener'ın yakınındaki duvardan bir ses gelmeye başladı. Kalın, boğuk, pis bir kıkırdamaya benziyordu. Gard korkuyla geriledi. Ağır ağır kanayan burnundan akan damlalar duvara sıçradı. Kalbi deli gibi çarpıyordu.

Kes şunu, bu sadece pompa—

Ses hafiflemeye başladı. Sonra bir aksilik oldu. Birbirine sürtünen metallerden tiz bir ses çıktı. Bunu peş peşe gelen hafif patlamalar izledi. Gardener duvarın sarsıldığını gördü. Işıklar bir an titreşti ve loşlaştı.

Işıklar sönerse yolumuzu bulup buradan çıkabilir miyiz? Amma şakacısın sen de ha.

Pompa yine çalışmaya başladı. Metaller feryat eder gibi, Gardener'a ağzındaki plastik parçayı ısırtacak kadar uzun bir süre tiz bir ses çıkardı. Sonunda kesildi. Bunu uzun süren, güçlü bir tıkırtı izledi. Boş bardaktaki bir pipetin sesine benziyordu. Sonra, hiç...

Anlaşılan her şey de bunca zaman hiç zarar görmeden kalmış değil, diye düşündü Gardener. Bu düşünce onu rahatlatmıştı.

Bobbi eliyle işaret ediyordu. *Haydi, Gard.*

Gard ilerlemeden önce Bobbi'nin son kez dönüp sıra sıra hamaklarda yatan ölülere baktığını gördü. Yüzünde yine o korku belirmişti.

Gardener emekleye emekleye geldiği yolda ilerledi. Bir yandan da o dehşet verici klostrofobiyle boğuşuyordu.

11

Kontrol odasında duvarlardan biri on beş metre uzunluğunda ve altı metre yüksekliğinde dev bir pencereye dönüşmüştü.

Gardener ağzını açarak hayretle dışarıdaki Maine gökyüzüne ve hendeğin etrafındaki çam, ladin ve akçaağaçlara baktı. Sağ alt köşede ardiyenin çatısını görebiliyordu. Birkaç saniye öylece baktı. Mavi semada süzülen beyaz bulutları görebiliyordu. Bir-

den karşısındakinin cam olamayacağını anladı. Onlar geminin ortalarında bir yerdeydiler. Üstelik yerin dibindeydiler. O duvardaki bir pencere, ancak geminin içinde bir yeri gösterebilirdi. Dış yüzeyin hemen yanında olsalar bile, ki değillerdi, sadece ağla kaplı kayadan duvar ve belki en tepede bir parça mavi gökyüzü görünürdü.

Bir tür televizyon. Ya da ona benzer bir şey...

Ama hiç çizgi, leke falan yoktu. Görüntü kusursuzdu.

Büyülenmiş gibi duran Gardener o anda klostrofobiyi de, oradan kaçma isteğini de unutup ağır ağır duvara yaklaştı. Açı ona tuhaf bir şekilde uçuyormuş gibi hissettiriyordu. Kumanda kolları sonuna kadar çekilmiş, dik bir tırmanışa geçmiş bir uçağın kokpitinde gibiydi. Gökyüzü çok parlak olduğu için gözlerini kısmak zorunda kaldı. Duvarı arıyordu. İnsan yaklaştıkça filmin arkasındaki beyaz perdeyi görebilirdi. Ama bu görüntünün arkasında duvar yoktu. Yemyeşil çamlar canlı duruyordu. Sadece ağaçların kokusunu duymuyor, rüzgârı hissetmiyordu. Bir tek bunlar bu inandırıcı görüntüye karşı çıkıyordu.

Daha da yaklaştı, hâlâ duvarı arıyordu.

Bir kamera olmalı... Bir yerde bir kamera olmalı. Bu geminin tam dışına monte edilmiş olabilir. Hatta belki Bobbi'nin ayağının takıldığı yerdedir. Açıya da uyar. Aman Tanrım! O kadar gerçek ki! Kodak ya da Polaroid'de çalışanlar bunu görseler akıllarını oynatırlar ve...

Birden kolunu yakaladılar. Hem de sıkıca. O anda yine dehşet benliğini sardı. Sırıtan köpek kafalarından birini göreceğini sanarak korkuyla döndü. Köpek kafa elindeki ucunda fiş olan kabloyu havaya kaldırıp, "Lütfen eğilin, Bay Gardener," diyecekti. "Canınız yanmayacak."

Kolunu tutan Bobbi'ydi. Önce duvarı işaret etti. Sonra da ellerini, kollarını uzatıp, bir şey anlatmaya çalışır gibi hızlı hızlı salladı. Ardından yine televizyon ekranını andıran duvarı işaret etti. Gardener bir an sonra onun ne demek istediğini anladı. Aslında durum tüyler ürpertici bir şekilde komikti. Bobbi elektriğe kapılan birinin taklidini yapıyordu. Ona o duvara dokunmanın

büyük ihtimalle yüksek gerilim hattına dokunmaktan farksız olacağını anlatmak istiyordu.

Gardener başıyla onayladı. Sonra kontrol odasının çıkış kapısını işaret etti. Bobbi de başını salladı ve dönüp o tarafa gitti.

Gardener tam kapıdan çıkarken kuru yaprak hışırtısını andıran bir ses duyup döndü. İçinde kâbustan uyanan bir çocuğun korkusu vardı. Bu sesi çıkaran köşedeki cesetlerden biri olmalıydı. Belki de tek pençeli ayakları üstünde zombiler gibi doğruluyorlardı.

Ama yaratıklar hâlâ birbirine karışmış kol ve bacaklarıyla orada yatıyordu. Duvardaki (ya da duvarın içinden gelen) büyük gökyüzü ve ağaç görüntüsü silinmeye başlamıştı. Gerçekliğini ve ayrıntılarını yitiriyordu.

Gardener arkasını dönüp elinden geldiğince hızlı Bobbi'nin peşi sıra emeklemeye başladı.

YEDİNCİ BÖLÜM

ATLATMA DEVAM EDİYOR

1

John Leandro üç hafta önce Everett Hillman'ın arabasını bıraktığı yere park ederken, *sen delisin,* diye düşünüyordu.

Sen delisin. Kesilmiş bir domuz gibi kanların aktı, iki dişini kaybettin ve hâlâ oraya dönmek istiyorsun. Sen delisin!

Eski arabadan indi. *Doğru. Yirmi dördümdeyim. Evlenmedim. Göbeklenmeye başladım. Deliysem de bu işi bulduğum içindir. Ben buldum. Ben. Bu büyük bir olay ve benim. Benim hikâyem. Hayır, diğer kelimeyi kullanmalıyım. Eski falan da olsa kimin umurunda, doğru kelime o. Bu benim atlatma haberim. Beni öldürmesine izin vermeyeceğim. Ama işi sonuna kadar götüreceğim.*

Leandro saat biri çeyrek geçe park yerinde öylece durdu. Bu gün hayatının en uzun günü olacak gibiydi. (Aynı zamanda kafasında aksini söyleyip dursa bile son günü de olacaktı.) *Aferin sana. Sonuna kadar git. Robert Capa ve Ernie Pyle da zaman zaman böyle düşünmüş olmalı.*

Mantıklı. Alaycı ama mantıklı olmalıydı. Gelgelelim aklı bunu kabul edemiyordu. İçinden bir ses hâlâ inatla, *benim hikâyem, benim atlatma haberim,* diyordu.

John Leandro şimdi üzerinde TROY, MAINE DENEN YER HANGİ CEHENNEMDE? yazan tişörtünü giymişti. (David Bright bunu görse gülmekten iç kanama falan geçirirdi.) Küçük park yerinden geçip Maine Tıbbi Malzemeler'e (*Solunum Malzemeleri ve Solunum Terapisinde Uzman, 1946'dan beri*) girdi.

2

Cebinden çıkardığı paraları sayarken satıcıya, "Bir oksijen maskesi için otuz dolar depozito çok fazla değil mi?" diye sordu. Otuz doları olduğunu biliyordu. Ama onu verecek olursa cebinde sadece bir buçuk dolar kalacaktı. "Oksijen maskelerinin karaborsaya düştüğünden haberim yoktu doğrusu."

Satıcı ona baktı. "Eskiden hiç depozito almazdık. Müşteriyi ya da isteyen kurumu tanıyorsak hâlâ almıyoruz. Ama bundan üç hafta kadar önce bir maskemiz gitti. Yaşlı bir adam gelip biraz hava almak istediğini söyledi. Maskeyi dalmak için istediğini sandım. Yaşlıydı ama güçlü kuvvetliye benziyordu. Bu yüzden ona Bangor'daki Downeast Scuba ekibinden bahsettim. Ama o taşınabilir bir maske istediğini söyledi. Ben de kiraladım. Yepyeniydi. Tam iki yüz dolarlık malzeme."

Leandro büyük bir heyecanla satıcıya baktı. O anda okları izleyerek keşfedilmemiş bir mağaranın dehşet verici ama olağanüstü karanlıklarına inen biri gibi hissediyordu kendini.

"Demek o maskeyi kiraladınız? Siz?"

"Oksijen tüpü diyelim ama evet. Bu dükkân bizim. Babamla ben işletiyoruz burayı. Babam Augusta'ya oksijen tüplerini teslim etmeye gitmişti. Daha sonra beni fena azarladı. Bilmem yine bir şeyler kiralamamı uygun bulur mu? Ama depozito olduğuna göre sorun yok sanırım."

"O adamı tarif edebilir misiniz?"

"Bir şeyiniz yok ya? Birden yüzünüz bembeyaz kesildi—"

"Hayır, iyiyim. O adamı tarif edebilir misiniz?"

"Yaşlıydı. Güneşten esmerleşmişti. Saçları dökülmüştü. Sıskaydı... ama güçlüye benziyordu, sert görünüyordu yani." Biraz düşündü. "Eski ve mor bir araba kullanıyordu."

"Onun maskeyi kiraladığı günü söyleyebilir misiniz?"

"Polis misiniz?"

"Gazeteciyim, Bangor gazetesinden." Leandro adama basın kartını gösterdi. Adam da heyecanlanmaya başlamıştı.

"Yoksa o adam başka bir iş daha mı çevirdi? Bizim oksijen tüpünü yürütmenin dışında yani?"

"Lütfen onun geldiği günü söyler misiniz? Adını da istiyorum."

"Tabii."

Adam defterini açtı. Kayıdı bulduktan sonra okuması için defteri Leandro'ya uzattı. Tarih 26 Temmuz'du. İsim çalakalem yazılmıştı ama okunuyordu. *Everett Hillman.*

"Kaybolan malzemeler için polise gitmediniz," dedi Leandro. Bu bir soru değildi. İki haftalık kira kazığı yiyen ev sahibesinin haklı sitemlerine ihtiyar adına bir de hırsızlık şikâyeti yapılsa polis Hillman'ın neden ve nasıl kaybolduğuyla daha fazla ilgilenirdi... Ya da nerede kaybolduğuyla.

"Hayır, babam uğraşmayalım dedi. Sigortamız kiralanan malzemelerin hırsızlığını kapsamıyor... anlarsın... işte bu yüzden."

Adam omuz silkip gülümsedi. Ama omuz silkmesi biraz utangaç, gülümsemesi biraz huzursuzdu. Bir araya getirince Leandro'ya çok şey anlatmışlardı. David Bright'ın söylediği gibi ahmağın teki olabilirdi ama salak değildi. Oksijen tüpü hırsızlığını ya da kaybolmasını bildirseler sigorta şirketi masrafları karşılamazdı. Ama anlaşılan bu adamın babası sigorta şirketine geçirmenin başka bir yolunu biliyordu. Tabii şimdi tüm bunlar Leandro için önemsizdi.

"Yardımınız için teşekkürler," dedi Leandro defteri geri verirken. "Şimdi bana oksijen maskesini de verirseniz—"

"Tabii. Tabii." Adam tabii ki sigorta meselesi kapandığı için sevinmişti. "Babamla konuşmadan bunların hiçbirini gazetede basmayacaksınız, değil mi?"

"Tabii ki hayır," dedi Leandro, P. T. Barnum'un hayran kalacağı bir içtenlikle. "Anlaşmayı da imzalayıp bu işi bitirelim."

"Olur. Yalnız bana önce kimlik göstermelisiniz. O yaşlı adamdan kimlik istemedim. Babamdan bu yüzden de azar işittim."

"Size basın kartımı gösterdim."

"Biliyorum ama bana şöyle *gerçek* bir kimlik göstermelisiniz."

Leandro içini çekerek ehliyetini uzattı.

3

David Bright, "Yavaşla biraz, Johnny," dedi. Yol kenarındaki bir lokantanın park yerindeki telefon kulübesinden arayan Leandro çok heyecanlıydı. Hem Bright'ın sesindeki ilgiyi de sezmişti. *Namussuz bana inanıyor,* diye düşündü. *Sonunda bana inandı!*

Maine Tıbbi Malzemeler'den çıkıp arabasına binerek Haven'a doğru giderken heyecanı ve gerilimi büsbütün artmıştı. Sonunda biriyle konuşup durumu anlatmazsa çatlayacağını düşünmüştü. Üstelik birine anlatmayı sorumluluk olarak da görüyordu. Bu sorumluluk hissi atlatma haberini tek başına yapma isteğini bile aşıyordu. Oraya gittiğinde başına bir şey gelebilirdi. Bu ihtimale karşı, yaptıklarını birinin bilmesini istiyordu. Bright ne kadar çekilmez olsa da dürüsttü ve ona kazık atmazdı.

Yavaşlaymış, benim acele etmem lazım.

Telefonu diğer kulağına dayadı. Öğleden sonra güneşi ensesini pişiriyor ama bu hiç de kötü hissettirmiyordu. Haven'a giderken yaşadıklarını anlattı: radyo kanallarının inanılmaz bir şekilde birbirine karışmasını, şiddetli mide bulantısını, burnunun kanamasını, dişlerinin düşmesini. Dükkândaki yaşlı adamla konuştuklarını, etrafın ne kadar boş olduğunu, bütün şehrin herkes kapısına BALIKTAYIM yazıp gitmiş gibi göründüğünü anlattı. Matematiksel görülerinden bahsetmedi çünkü hatırlayamıyordu. *Bir şeyler* bulmuştu ama şimdi aklındaki her şey bulanık ve belirsizdi.

Onun yerine Bright'a Haven'ın havasının bir şekilde zehirlendiğini düşündüğünü anlattı. Belki de oralarda bir yere kimyasal

bir madde falan dökülmüştü ya da topraktan doğal ama ölümcül bir gaz çıkıyordu.

"Radyo sinyallerini güçlendiren bir gaz mı, Johnny?"

Evet, bunun pek muhtemel olmadığını biliyordu, tüm parçalar henüz yerine oturmamıştı ama oraya gitmişti ve onu hasta eden şeyin hava olduğuna emindi. Bu yüzden oksijen tüpü alıp geri dönmeye karar vermişti.

Tesadüfen, Bright'ın deli ihtiyar dediği Everett Hillman'ın da ondan önce aynı amaçla aynı yere gittiğini keşfettiğini anlattı.

"Eee, ne düşünüyorsun?"

Bir an sessizlik oldu. Sonra Bright, Leandro'nun hayatında duyduğu en tatlı şeyi söyledi: "Sanırım sen işin başından beri haklıydın, Johnny. Orada tuhaf şeyler oluyor. Haven'dan uzak durmanı öneririm."

Leandro gözlerini kapatıp başını telefon kulübesinin kenarına yasladı. Gülümsüyordu. Bu kocaman, mutlu bir gülüştü. *Haklıydı. İşin başından beri haklıydı.* Ah, bunlar ne hoş sözlerdi! İyi sözlerdi. Güzel sözlerdi. *İşin başından beri haklıydı.*

"John? Johnny? Orada mısın?"

Gözleri hâlâ kapalı olan ve gülümseyen Leandro, "Buradayım," diye cevap verdi. *Sadece tadını çıkarıyorum, David, dostum. Sanırım tüm hayatım boyunca birinin bana haklı olduğumu söylemesini bekledim. Bir şeyler hakkında. Herhangi bir şey hakkında.*

"Oradan uzak dur. Polisi ara."

"Sen olsan öyle mi yapardın?"

"Kahretsin, hayır!"

Leandro bir kahkaha attı. "İşte, anlaştık. Bana bir şey olmaz. Oksijen maskesi aldım—"

"Kiralayan adama göre Hillman da maske almış. Ama şimdi ortada yok."

Leandro, "Gideceğim," dedi. "Haven'da olanları ilk gören ve resimlerini ilk çeken ben olacağım."

"Bu iş hiç hoşuma gitmiyor."

"Saat kaç?" Leandro'nun saati durmuştu. Bu da tuhaftı. Saati o sabah uyandığında kurduğunu anımsıyordu.

"İkiye geliyor."

"Peki, seni dörtte ararım. Altıda tekrar ararım. Yani eve sağ salim dönene kadar iki saatte bir arayacağım. Benden haber alamazsan polisi ara."

"Johnny, kibritle oynayan bir çocuk gibisin, yanmaya başlarsa babasına onu söndürebileceğini söyleyen bir çocuk."

"Sen benim babam değilsin," dedi Leandro hemen.

Bright içini çekti. "Dinle Johnny. Bir anlamı olacaksa söyleyeyim, sana Jimmy Olsen dediğim için üzgünüm. Haklı olduğunu kabul ediyorum, yetmez mi? Haven'a gitmemelisin."

"İki saat. Senden iki saat istiyorum, David. Lanet olsun, iki saati hak ediyorum." Leandro telefonu kapattı.

Arabasına doğru ilerlemeye başladı... sonra dünyaya kafa tutan bir tavırla lokantaya gidip iki hamburger istedi. Ömründe ilk kez annesinin *yol kenarındaki yemekçiler* dediği bir yerde yemek ısmarlıyordu.

Her yanında DERRY BURGER yazan, yağ lekeleriyle kaplı kâğıda sarılı hamburgerler sıcaktı. İlk hamburgeri daha arabasına dönmeden yutmuştu.

"Harika," diye mırıldandı ağzı doluyken. "Harika! Harika!"

Dokuz numaralı karayoluna çıkarken, "Mikroplar, elinizden geleni yapın!" diye kafa tuttu. Haven'da öğleden beri her şeyin hızla değişmekte olduğunu bilmiyordu tabii. Haven'daki durum nükleer tabiriyle kritikti. Haven artık ülke içinde bir ülke olmuştu ve sınırlarında muhafızlar vardı.

Bundan haberi olmayan Leandro arabasını sürerken ikinci hamburgeri de yedi. Tek üzüntüsü *milkshake* ısmarlamayı unutmuş olmasıydı. Olsa hamburgerle çok iyi giderdi.

4

Troy'daki dükkânın önünden geçerken o mutluluğu uçup gitmiş, yine sinirleri gerilmişti. Gökyüzü masmaviydi. Sadece birkaç küçük beyaz bulut vardı. Ama ona fırtına yaklaşıyormuş gibi geliyordu. Yanındaki koltukta duran oksijen maskesine göz attı. Altın rengi maskenin üstündeki şeffaf kâğıtta "Strelize edilmiştir" yazılıydı. *Başka bir deyişle, uzak durun mikroplar,* diye düşündü Leandro.

Yolda tek araba bile yoktu. Tarlalarda traktör de göremedi. Ellerinde oltalarıyla yol kenarından yürüyen yalınayak çocuklara da rastlamadı. Troy, ağustos güneşinin altında sessizce (ve Leandro'nun tahminine göre dişsizce) uyuyordu.

Radyoda WZON istasyonunu dinliyordu. Baptist kilisesini geçer geçmez sinyali kaybetmeye başladı, kanal yükselen diğer seslerin arasında kayboluyordu. Kısa süre sonra da hamburgerler midesinde önce huzursuzca gezinmeye, sonra da hoplamaya başladı. Hamburgerlerin hareket ettikçe yağ fışkırttığını hayal edebiliyordu. Haven'a gitmeyi ilk denediğinde durduğu yere çok yaklaşmıştı. Bu sefer çok geç kalmadan kenara çekti. Belirtilerin daha da kötüleşmesini istemiyordu. Lezzetli hamburgerleri çıkarmak istemiyordu.

5

Oksijen maskesini takar takmaz mide bulantısı geçti. Ama içini kemiren o gerginlik hâlâ yerli yerindeydi. Gözü dikiz aynasından kendi yansımasına takıldı, altın rengi maske ağzının burnunun üstünde sallanıyordu. İçini bir an korku kapladı. Bu gördüğü o muydu? Bu adamın gözleri çok ciddi bakıyordu, yoğun bir duygu taşıyordu. Bir savaş pilotunun gözleri gibi görünü-

yordu. Leandro, David Bright gibi kişilerin, onun bir ahmak olduğunu düşünmesini istemiyordu ama *bu kadar* ciddi görünmek istediğinden de emin değildi.

Artık çok geç. Bu yola girdin bir kere.

Radyodan yüz, belki de bin ses geliyordu. Leandro radyoyu kapattı. İlerde Haven'ın sınırı görünüyordu. Gözle görünmeyen naylon çoraplar hakkında bir şey bilmeyen Leandro sınırdan geçti. Hiçbir sorun çıkmadan kasabaya girdi.

Haven'daki pil sayısı tekrar kritik bir noktaya düşmek üzere olsa da kasabaya giren yolların önüne güç alanları *yerleştirilebilirdi*. Ne var ki, sabahki olayların yarattığı korku ve kafa karışıklığı yüzünden Dick Allison ve Newt yeni bir karara varmışlardı. Bu John Leandro'yu doğrudan etkileyen bir karardı. Haven'ı kapatmak istiyorlardı. Ama birilerinin yolun ortasındaki görünmez ve açıklanamaz engele takılıp geri dönmesini ve bu hikâyeyi yanlış kişilere anlatmasını istemiyorlardı...

Bu yanlış kişiler şu anda dünyadaki diğer herkesi kapsıyordu.

Newt, *kimse bize o kadar yaklaşamaz*, dedi. Dick'in kamyonetinde oturuyorlardı. Bobbi Anderson'ın çiftliğine giden araba ve kamyonet konvoyundaydılar.

Dick, *ben de öyle düşünüyordum*, diye cevap verdi. *Hillman'dan ve Bobbi'nin ablasından önce. Hayır, biri kasabaya girebilir. Ama girerlerse bir daha dışarıya çıkamayacaklar.*

Tamam, nasıl dersen öyle olsun. Şu lanet kamyoneti biraz daha hızlı süremez misin?

İki adamın ve etraflarındaki diğer herkesin düşüncelerinin özünde korku ve öfke vardı. O anda dış dünyadakilerin Haven'a akın etme ihtimali endişelerinin en sonunda geliyordu.

Dick telepatiyi unutup, "O Tanrı'nın belası ayyaştan kurtulmamız gerektiğini biliyordum!" diye bağırarak yumruğunu panele indirdi. Bugün fondöten sürmeye gerek görmemişti. Derisi gitgide şeffaflaştığı gibi sertleşmeye de başlamıştı. Yüzünün

ortası şişiyordu. Tıpkı Newt'un ve barakaya giren diğerlerininki gibi. Burnu gittikçe köpeklerin burnuna benziyordu.

6

John Leandro'nun bu durumdan haberi yoktu tabii. Sadece etrafındaki havanın zehirli olduğunu biliyordu. Düşündüğünden çok daha zehirliydi. Bir an altın maskesini çıkarıp tek bir küçük nefes almayı denedi ve gözleri anında kararmaya başladı. Maskeyi telaşla yerine oturttu. Kalbi güm güm atıyordu, elleri buz gibi olmuştu.

Kasabanın adının yazdığı levhayı iki yüz metre kadar geçtikten sonra Dodge'un motoru susuverdi. Son iki ayda Haven'daki arabaların çoğu topraktaki geminin neden olduğu, etkisi sürekli artan elektromanyetik alana karşı modifiye edilmişti. (Bu iş genelde Elt Barker'ın Shell istasyonunda yapılmıştı.) Ama Leandro'nun arabası böyle bir değişim geçirmemişti.

Leandro direksiyonun başında bir an hareketsiz kalarak aptal aptal panelde yanan kırmızı ışıklara baktı. Kontak anahtarını çevirdi. Motordan ses gelmedi. Marş tık bile demedi.

Akü kablosu çıkmıştır belki.

Ama akü kablosu falan değildi sorun. Öyle olsaydı paneldeki diğer göstergelerin ışıkları yanmazdı. Nedeni bu da değildi. Akü kablosunun çıkmadığını biliyordu, sadece biliyordu o kadar.

Yolun kenarında ağaçlar vardı. Güneş sallanan yaprakların arasından asfalta ve beyaz emniyet şeridine benekli desenler halinde vuruyordu. Leandro bir an bir sürü gözün ağaçların ardından onu izlediğini hissetti. Bu çok saçmaydı tabii ama fikir yine de çok güçlüydü.

Tamam, artık arabadan inmen ve havan bitmeden zehirli bölgenin dışına çıkabiliyor musun ona bakman lazım. Burada oturup kendi kendini korkuttuğun sürece şansın azalıyor.

Bir kez daha kontağı çevirdi. Yine hiçbir şey olmadı.

Fotoğraf makinesini omzuna asıp arabadan indi. Endişeli gözlerle yolun sağındaki ormana baktı. Arkasından bir ses duyduğunu sandı. Bir hışırtı. Korkudan dudaklarını sıkarak hızla arkasını döndü.

Hiçbir şey... *görebildiği* hiçbir şey yoktu.

Orman güzel, karanlık ve derin...

Yürü artık. Burada durup havanı boşuna harcıyorsun.

Kapıyı tekrar açtı, içeri eğilip torpidodan silahını aldı. Tabancaya mermileri doldurdu, sağ ön cebine koymayı denedi. Ama silah çok büyüktü. Cebinden düşüp patlayacağından korktu. Yeni tişörtünü kaldırıp silahı beline soktu, tişörtü de üstüne indirdi.

Yine ormana, sonra acıyla arabaya baktı. Fotoğraf çekebilirdi herhalde. Ama resimlerden ne anlaşılırdı ki? Bomboş bir yoldan başka bir şey yoktu. En yoğun turistin olduğu zamanlarda bile eyaletin her yerinde böyle görüntülere rastlanırdı. Fotoğraflardan ormanda hiç ses olmadığı, havanın zehirli olduğu anlaşılmazdı.

Senin atlatma haberi suya düştü, Johnny. İstersen bu olayla ilgili pek çok yazı yazabilirsin. Bir sürü haber ekibine anlatırsın da. Ama resmini Newsweek'in kapağında görmeyi unut. Pulitzer Ödülü'nü de.

Yine de içinden bir ses, yetişkin gibi davranan parçası, ona bunun hiç yoktan iyi olduğunu söylüyordu. Dünyadaki muhabirlerin çoğu böyle bir haberin ufacık bir kısmını dahi verebilmek için her türlü tehlikeyi göze alırdı.

Ama John Leandro yirmi dört yıllık yaşamından da genç bir adamdı. David Bright Leandro'da yardım etmeye meraklı bir ahmak gördüğünde yanılmamıştı. Bunun nedenleri vardı elbette ama nedenler gerçekleri değiştirmiyordu. Büyükler ligine ilk çıkışında büyük bir fırsatla karşılaşan ve topu bayağı bir uzağa gönderen amatör bir beyzbolcu gibi hissediyordu. Kötü değildi... ama içinden bir ses bağırıyordu: *Tanrım, bana böyle bir fırsat vermişken neden sonuna kadar gitmeme izin vermiyorsun?*

Haven'ın merkezi bir buçuk kilometre kadar ötedeydi. Yürüyerek on beş dakikada oraya gidebilirdi... Ama o zaman bu zehirli hava bölgesinden çıkması için yeterli oksijeni kalmazdı.

Neden bu lanet maskelerden iki tane kiralamadım ki?

Hoş bunu o zaman akıl etseydim bile bir anlamı olmazdı, iki maske için depozito verecek param yoktu. Kendine sorman gereken soru şu Johnny, bu büyük atlatma haberin için ölmeyi göze alıyor musun?

Hayır, göze alamıyordu. Fotoğrafı Newsweek'in kapağında çıktığında, etrafında siyah bir çerçeve olmasını istemiyordu.

Geri dönüp Troy'un sınırına doğru yürümeye başladı. Daha elli adım atmadan motor seslerini duydu. Sesler hafifti ama pek çok taşıt olduğu belliydi.

Kasabanın öbür tarafında bir şeyler oluyor.

Ayın karanlık yüzündeki bir olay kadar uzak tabii bana. Aklından çıkar bunu.

Endişeyle ormana bir göz atıp yine yürümeye başladı. On adım atmadan başka bir ses daha duyduğunu fark etti: arkasından yaklaşan hafif bir homurtu.

Dönüp bakınca ağzı açık kaldı.

Haven'da temmuz ayının çoğu makine geliştirmekle geçmişti. "Gelişme" ilerledikçe Havenlıların çoğu bu konudaki ilgilerini kaybetmişti... ama yaptıkları icatlar hâlâ duruyordu. Gardener'ın Bobbi'nin barakasında gördüğü tuhaf aletler gibi. Bu makinelerin çoğunu sınır muhafızı olarak görevlendirmişlerdi. Hazel McCready belediye binasındaki bürosunda kulaklıklarla dolu bir masanın başında oturuyor ve gerektiğinde makineleri yönlendiriyordu. Bobbi'nin çiftliğinde durum kritikken onu bu görevle burada bırakmalarına da çok kızıyordu. Ama şimdi... biri kasabaya *girmişti.*

Bu değişikliğe sevinen Hazel, kasabaya girenin hesabını görmek için ayaklandı.

7

Leandro'nun gördüğü, Cooder'ın marketinin önünde duran kola makinesiydi. Şaşkınlıktan donarak makinenin yaklaşmasını seyretti. Beyazlı kırmızılı, dikdörtgen prizma biçimindeki makine, iki metre yükseklikte ve bir metre yirmi santim genişlikteydi. Havada, yoldan kırk beş santim yukarda hızla yol alarak ona doğru yaklaşıyordu.

Leandro, *bu bir reklam olmalı*, diye düşündü. *Garip bir reklam. Bir iki saniye sonra bu şeyin kapağı açılacak ve içinden O. J. Simpson çıkacak.*

Komik bir fikirdi bu. Leandro gülmeye başladı. Ama gülerken bile resmini çekecek bir şey bulduğunu biliyordu... Tanrım, işte resim buydu. Kırsalda, iki şeritli asfaltın üstünde hızla uçan bir kola makinesi!

Hemen Nikon'u eline aldı. Kola makinesi homurdanır gibi sesler çıkararak Leandro'nun stop eden arabasının yanından geçti ve daha da yaklaştı. Deli bir adamın halüsinasyonu gibi görünüyordu ama yaklaşan makine, her ne kadar insan aksine inanmak istese de, bunu yalanlıyordu. Bu gördükleri GERÇEKTİ.

Hâlâ gülen Leandro makinenin durmadığını fark etti. Tam tersine hızlanıyordu. Hem kola makinesi neydi ki? Aslında üstünde yazı olan bir buzdolabıydı. Buzdolapları çok *ağır* olurdu. Kırmızı beyaz renkli bir füzeyi andıran kola makinesi dosdoğru üstüne geliyordu. Bozuk paranın düştüğü yere vuran rüzgârın uğultusu duyuluyordu.

Leandro fotoğraf çekmeyi unutarak sola kaçtı. Ama kola makinesi şiddetle sağ bacağına çarptı ve incik kemiğini kırdı. Saf, yakan bir acı bacağında şimşek gibi çaktı. Leandro altın maskeye acıyla bağırarak yüzüstü yolun kenarına düştü, tişörtü yırtıldı. Nikon, askısının uzandığı yere kadar uçup *çat* diye çakıllı emniyet şeridine düştü.

Seni piç, o kamera dört yüz dolar tutmuştu!

Dizlerinin üstünde kalkıp arkasını döndü, tişörtü yırtılıp açılmıştı, göğsü kanıyordu ve bacağı sanki çığlık çığlık bağırıyordu.

Kola makinesi biraz geriledi. Bir an havada hareketsiz kaldı. Küçük yaylar çizerek bir önüne bir arkasına dönüyordu. Güneş camdan kapısını aydınlatıyordu. Leandro makinenin içindeki kola ve fantaları görebiliyordu.

Makine birden tam ona doğru döndü ve hızla üzerine gelmeye başladı.

Beni buldu, Tanrım—

Leandro kalkıp sol ayağının üstünde zıplayarak arabasına gitmeye çalıştı. Makine peşindeydi. Bozuk para bölmesi kasvetli bir ses çıkararak uğulduyordu.

Leandro feryat ederek kendini yere atıp yuvarlandı. Kola makinesi onu ucu ucuna kaçırdı. Leandro bacağının verdiği acı yüzünden bağırmaya başladı.

O sırada makine yine döndü, durakladı, Leandro'yu buldu ve ona doğru ilerlemeye başladı.

Leandro güçlükle belindeki tabancayı çıkardı, dizine dayayıp dört el ateş etti. Her kurşun hedefe isabet etti. Üçüncüsü cam kapıyı parçaladı.

Üç yüz kilodan daha ağır olan kola makinesi ona çarpmadan önce Leandro'nun gördüğü son şey, mermisinin parçaladığı kırık şişelerden damlayan ve köpüren çeşitli içeceklerdi.

Ona doğru saatte altmış kilometre hızla gelen kırık şişeler.

Anne! Leandro'nun zihni çığlık attı. Kollarını çaprazlayıp yüzünün önünde kavuşturdu.

Kırık şişelerin keskinliği ya da yediği hamburgelerde olabilecek mikroplar hakkında endişelenmesine gerek kalmamıştı artık. Hayatın gerçeklerinden biri de şuydu: Gittikçe hızlanan üç yüz kiloluk bir kola makinesi size çarpmak üzereyse başka hiçbir şey için endişelenmeniz gerekmez.

Önce bir şey düştü, sonra da bir çatırtı duyuldu. Leandro'nun kafatası yere düşen bir Ming vazosu gibi parçalandı ve hemen sonra da belkemiği kırıldı. Makine onu alıp bir süre, hızla giden bir arabanın camına yapışmış böcek gibi taşıdı. Yolun beyaz çizgisini ortalayarak iki yana açılmış bacakları yerde sürünüyordu. Mokasenlerinin lastikli topukları yanıp erimeye başladı. Biri düştü.

Leandro az sonra kola makinesinin önünden kayarak yola serildi kaldı.

Kola makinesi de kasaba merkezine doğru yollandı. Makine Leandro'ya vurduğunda bozuk para kısmı kırılmıştı. Uğuldayarak hızla ilerlerken içindeki bozuk paralar dökülüp yolda yuvarlandı.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

GARD VE BOBBİ

1

Gardener, Bobbi'nin pek yakında harekete geçeceğini biliyordu. Yeni ve Geliştirilmiş Bobbi eski Bobbi'nin sadık Jim Gardener'a son borcu saydığı şeyi yerine getirmişti. Sonuçta Gardener buraya arkadaşını kurtarmaya gelmiş ve acayip tuhaf bir çiti boyamak için yanında kalmıştı.

Aslında Bobbi'nin ipten yararlanacağını tahmin ediyordu. Yukarı önce çıkmak isteyecek, oraya varınca da ipi geri göndermeyecekti. Gardener kapağın yanında kalacak ve orada ölecekti. O garip sembolün yanında. Bobbi cinayetin pis gerçekliğiyle yüzleşmeyecekti. Sevgili sadık Gard'ın açlıktan ağır ağır, acıyla kıvranarak öldüğünü düşünmesine de gerek kalmayacaktı. Çünkü sadık eski dostu Gard iç ve dış kanamalar yüzünden çabucak ölecekti.

Ama Bobbi önce Gard'ın yukarı çıkması için ısrar etti. Gardener onun gözlerindeki alaylı ifadeden ne düşündüğünü tam olarak bildiğini anladı. Bunun için kafasının içini görmesine gerek yoktu.

İp yükseldi. Gardener ipe sıkıca sarıldı. Kusmamak için kendini zorluyordu. Ama bu ihtiyacının kısa süre sonra reddedilmesi imkânsız bir hal alacağının farkındaydı. Kapaktan sürünerek çıkarlarken Bobbi ona bir düşünce göndermişti. Belirgin ve berrak bir düşünce: *Yukarıya varıncaya kadar maskeni çıkarma.* Bobbi'nin düşünceleri daha da mı netti, yoksa ona mı öyle geliyordu? Hayır.

Bunu uydurmuyordu. Geminin içinde biraz daha gelişmişlerdi. Gardener'ın burnu hâlâ kanıyordu. Üstü kan içinde kalmıştı. Oksijen maskesine de kan doluyordu. Bobbi onu gemiye ilk getirdiğinden beri burnu böylesine kötü kanamamıştı.

O da Bobbi'nin düşüncesine karşılık vermişti. Ama dikkatli davranmış, sadece en yüzeydeki düşünceyi yollamıştı. Daha derinlerdekileri değil. *Neden?*

Duyduğumuz makinelerin çoğu hava değiştiricilerdi. Hendekteki havayı solumak seni çabucak öldürür. Geminin kapağını ilk açtığımız zaman içerideki havayı solumak gibi. Bu iki hava bütün gün birbirlerine eşitlenmeyecek sanırım. Hatta belki daha da uzun sürer.

Seni öldürmek isteyen bir kadından beklenmeyecek düşüncelerdi bunlar. Ama o ifade hâlâ Bobbi'nin gözlerindeydi ve etkisi Bobbi'nin tüm düşüncelerine yansıyordu.

Gardener ipe sıkıca sarılıp ağzındaki şnorkeli ısırarak midesindekileri içerde tutmaya çalıştı.

Sonunda yukarıya vardı. Lastiğe dönmüş bacaklarıyla yürümeye çalıştı. Süpürgeye ve düğmeleri kontrol eden kabloya dikkat etmedi. *Ona kadar say*, diye düşünüyordu. *Ona kadar sayıp hendekten mümkün olduğu kadar uzaklaş. Sonra maskeyi çıkar ve olacaklara dayan. Zaten böyle hissetmektense ölmeyi tercih ederim.*

Beşe kadar saydı ama daha fazla dayanamadı. Gözlerinin önünde çılgınca hayaller dans ediyordu: Patricia McCardle'ın elbisesine döktüğü içki, sonunda eve vardığında Bobbi'nin onu sendeleyerek karşılaması, Gardener verandada sarhoş yatarken cipin yolcu koltuğunda dönüp ona bakan, ağzı ve burnu altın maskeyle kapalı dev adam.

O çakıl ocağında birkaç yeri daha kazsam cipi de bulurdum, diye düşündü ve midesi sonunda isyan etti.

Gardener ağzındaki maskeyi çıkarıp fırlattı, dengesini sağlamak için açıklığın kenarındaki çam ağacına tutundu.

Yeniden kustu ve hayatı boyunca hiç böyle kusmadığını düşündü. Gerçi kitaplarda bu tür olaylar okumuştu. Ağzından kanlı parçalar fırlıyor, kurşun gibi uçuyordu. Gerçekten birer kurşun

sayılabilirlerdi. Fışkırtarak kusuyordu. Tıp çevrelerinde böyle bir şey hayra alamet sayılmazdı.

Gardener'ın gözlerinin önünde adeta kurşuni tüller uçuştu, dizleri boşaldı.

Ah, Tanrım, ölüyorum, diye düşündü ama bu düşünce duygusal bir değer taşımıyordu. Yalnızca iç karartıcı bir haberdi, o kadar. Elinin çam ağacının sert kabuklu gövdesinden kaydığını hissetti. Parmaklarına reçine yapışmıştı. Havada sarımsı ve pis bir koku olduğunu hayal meyal fark etti. Kükürt gibi kokuyordu. Bir hafta boyunca süren durgun, kapalı havanın ardından bir kâğıt fabrikasının kokacağı gibi kokuyordu. Ölümü umurunda değildi. Belki Elysion çayırlarına gidecekti, belki kapkara bir boşlukla karşılaşacaktı. Ama hiç olmazsa orası böyle pis kokmayacaktı. Onun için yine de kazançlı çıkabilirdi. Evet, savaşmaktan vazgeçmesi daha iyi olacaktı. Böylece...

Hayır, hayır! Vazgeçemezsin! Buraya Bobbi'yi kurtarmaya geldin. Belki artık kurtarılacak durumda değil. Ama o çocuk var. Belki onun için henüz geç değildir. Gard, lütfen. Hiç olmazsa dene!

Çatlak ve titrek bir sesle, "Çabalarım boşa gitmesin," dedi. "Tanrım! Lütfen çabalarım boşa gitmesin!"

Gözünün önündeki kurşuni sisler biraz dağılır gibi oldu. Kusması hafifledi. Elini yüzüne götürdü, parmaklarına bulaşan kan pıhtılarını atmaya çalıştı.

Aynı anda ensesine bir el dokundu. Gardener'ın tüyleri diken diken oldu. Bir eldi bu... Bobbi'nin eli... Ama artık insan eli olmaktan çıkmıştı.

Gard, iyi misin?

Gardener kafasındaki bu soruya sesli cevap verdi. "Evet." Doğrulmayı başardı.

Dünya dalgalandı, sonra duruldu. Gardener'ın ilk gördüğü Bobbi oldu. Yüzünde soğuk, keyifsiz bir ifadeyle onu süzüyordu. Bu suratta sevgi yoktu. Sahte bir endişe bile yoktu. Bobbi artık böyle şeylerin çok ötesindeydi.

Gardener boğuk bir sesle, "Gidelim," dedi. "Sen sür. Ben..." Sendeledi. Düşmemek için Bobbi'nin acayip, yumru yumru omzuna tutunmak zorunda kaldı. "...pek havaya giremedim."

2

Çiftliğe döndüklerinde Gardener biraz kendine gelmişti. Burun kanaması ince bir sızıntı halini almıştı. Ağzında maske varken bir hayli kan yutmuştu, kusmuğundaki kanın çoğu bu olmalıydı. En azından öyle umuyordu.

Tam dokuz dişi dökülmüştü.

Bobbi'ye, "Üstümü değiştirmek istiyorum," dedi.

Bobbi ilgisizce başını salladı. "Sonra mutfağa gel. Seninle konuşmamız gerekiyor."

"Evet. Öyle sanırım."

Gardener misafir yatak odasında üstündekini çıkarıp temizini giydi. Bu tişört kemerini kapatıyordu. Karyolanın ayak ucuna gidip yatağı kaldırdı, .45'lik tabancayı aldı, pantolonunun beline soktu. Tişört pek büyük geliyordu. Bir hayli kilo vermişti. Karnını içeri çektiği zaman belindeki tabanca belli olmuyordu. Bir an durup, *buna hazır mıyım*, diye düşündü. Ama herhalde böyle bir şeyi önceden anlamak imkânsızdı. Şakaklarını hafif bir başağrısı kemiriyordu. Etraf düzgün aralıklarla yavaş yavaş bulanıklaşıp berraklaşıyordu. Ağzı acıyordu ve burnu kuruyan kanlar yüzünden tıkanmıştı.

Evet, o an gelmişti. Bobbi'nin kovboy romanlarında yazdığı o son karşılaşma sahnesi. *Kahraman Şerif, Maine'de... Haydi, ahbap, çek tabancanı!*

Gardener'ın dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. Bütün o genç, tüysüz filozoflar, hayatın pek garip olduğunu söylemişlerdi ama bu kadarı da saçmaydı.

Mutfağa gitti.

Bobbi mutfak masasında oturmuş dikkatle Gardener'ı izliyordu. Suratının şeffaf cildi altında acayip, yarı görülen yeşil bir sıvı dolaşıyordu. Daha da irileşen ve bebekleri garip bir şekilde biçimsizleşen gözlerinde ciddi bir ifadeyle Gardener'a bakıyordu.

Masada bir radyo duruyordu. Dick Allison onu üç gün önce Bobbi'nin isteği üzerine çiftliğe getirmişti. Hank Buck'ın Pis Barfield'ı gökyüzündeki cehennemin dibine göndermek için kullandığı radyoydu bu. Bobbi bunu yirmi dakikadan kısa bir sürede, Gardener'a doğru tuttuğu oyuncak foton tabancasına bağlamayı başarmıştı.

Masada iki bira ve bir şişe hap vardı. Gardener şişeyi tanıdı. Tişörtünü değiştirirken Bobbi banyoya gidip ilacı almıştı anlaşılan. Gardener'ın Valium'uydu bu.

Bobbi, "Otur, Gard," dedi.

3

Gardener gemiden çıkar çıkmaz düşüncelerini koruyan o kalkana yine başvurmuştu. Ama şimdi o kalkanın ne kadar gücü kaldığını bilmiyordu.

Mutfakta ağır ağır ilerleyerek masaya oturdu. .45'lik karnıyla kasığına batıyordu. Ama ayrıca sanki zihnini de eziyor, olanca ağırlığıyla zayıf kalkanına yükleniyordu.

Gardener hapları işaret etti. "Bunlar benim için mi?"

Bobbi sakin sakin, "Birlikte birer bira içeriz dedim," dedi. "Arkadaşların yaptıkları gibi, olur mu? Biz konuşurken sen de teker teker o hapları alırsın. En merhametli yolun bu olduğunu düşündüm."

"En merhametli..." dedi Gardener, düşüncelere dalarak. İlk kez hafif bir öfke duymaya başlıyordu. Şarkıda, "Won't get fooled again,"* diyordu ama anlaşılan insan eski alışkanlıklarından

* Bir daha kanmam.

kolay kolay vazgeçemiyordu. Kendisi pek çok kez kanmıştı. İçinden, *ama belki de sen bir istisnasındır Gard, sevgili Gard*, diye geçirdi.

"Bana haplar düşüyor, Peter'a da barakadaki o acayip, akvaryuma benzer şey. Eskiden Peter eve ölü bir kuş getirdiği zaman oturup ağlardın. Merhamet fikrin o günlerden beri bayağı bir değişmiş. O günleri hatırlıyor musun? Burada birlikte yaşardık. Ablan geldiği zaman ikimiz birden ona gereken cevabı verirdik. Bunu yapmak için onu bir duş kabinine sokmamıza gerek kalmazdı. Tekmeyi atardık o kadar." Gardener ciddi bir tavırla Bobbi'ye baktı. "Hatırlıyor musun, Bobbi? O günlerde hem sevgili hem de dosttuk. Belki unutmuşundur, diye düşündüm. Ben senin için ölmeye hazırdım, kızım. Ve *sen olmasan* ölürdüm. Hatırlıyor musun? *Bizi* hatırlıyor musun?"

Bobbi başını eğip ellerine baktı. O acayip gözleri yaşarmış mıydı? Ama belki de Gardener çok istediği için öyle sanıyordu.

"Barakaya ne zaman girdin?"

"Dün gece?"

"Nelere dokundun?"

Gardener düşünceli düşünceli, "Eskiden sana dokunurdum," dedi. "Sen de bana. Ve ikimiz de buna aldırmazdık. Hatırlıyor musun?"

Bobbi tiz bir sesle bağırdı. "Nelere dokundun?" Başını kaldırdığı zaman Gardener eski Bobbi'nin yerinde öfkeli bir canavar gördü.

"Hiçbir şeye dokunmadım," dedi. "Hiçbir şeye." Yüzündeki aşağılayıcı ifade inkârlarından çok daha etkiliydi anlaşılan. Çünkü Bobbi arkasına yaslanıp birasından birkaç yudum aldı.

"Bir önemi yok. Orada bir şey yapamazdın zaten."

"Bunu Peter'a nasıl yapabildin? İşte durmadan bunu düşünüyorum. O ihtiyarı tanımıyordum. Anne olmayacak bir anda geldi. Ama Peter'ı tanıyordum. O da senin için seve seve ölürdü. Bunu nasıl yapabildin? Tanrı aşkına!"

Bobbi, "Sen burada yokken benim yaşamamı sağladı," diye cevap verdi. Sesinde kendini savunmaya çalışıyormuş gibi hafif bir endişe vardı. "Hiç uyumadan gece gündüz çalıştığım sırada. Buraya geldiğin zaman kurtaracak birini bulduysan bu Peter sayesinde oldu."

"Seni aşağılık vampir!"

Bobbi ona baktı, sonra da gözlerini kaçırdı.

"Ah, Tanrım! Sen böyle bir şey yaptın ve *ben de sana uydum!* Bunun beni nasıl yaraladığını biliyor musun? *Ben de sana uydum!* Sana olanları görüyordum... Bir dereceye kadar diğerlerinin başlarına gelenleri de. *Ama yine de sana uydum.* Çünkü çıldırmıştım. Ama sen bunun farkındaydın zaten, öyle değil mi? Beni kullandın! Peter'ı kullandığın gibi. Ama ben o yaşlı köpek kadar bile akıllı değildim sanırım. Çünkü beni ikna etmek için barakaya kapatıp kafama o *boktan, pis, iğrenç* kabloları sokmana bile gerek kalmadı. Biraz teşvik etmek yeterli oldu. Elime bir kürek tutuşturdun ve 'Haydi, Gard,' dedin. 'Şu bebeği kazıp çıkaralım ve Dallas polisini engelleyelim.' *Ama asıl polis sendin. Ve ben sana uydum.*"

Bobbi, "Biranı iç," dedi. Yüzünde yine buz gibi bir ifade vardı.

"Ya içmezsem?"

"O zaman bu radyoyu açacağım. Böylece bir delik açılacak, sen de... bir yere gideceksin."

Gardener sordu. "Altair-4'e mi?" Kayıtsız bir tavır takınmaya çalışıyordu. Zihin kalkanını güçlendirdi.

(*kalkan-kalkan-kalkan-kalkan*)

Bobbi hafifçe kaşlarını çattı. Gardener onun zihnini kurcalayan, neler bildiğini, ne kadarını bildiğini ve... nasıl öğrendiğini anlamaya çalışan parmaklarını hissedebiliyordu.

Dikkatini dağıt. Onu kızdır ve dikkatini dağıt. Ama nasıl?

Bobbi, "Etrafta sinsice bir hayli dolaştın, değil mi?" diye söylendi.

"Bunu ancak bana ne kadar çok yalan söylediğini anladıktan sonra yaptım." Ve Gardener birdenbire her şeyi öğrendi. Aslında barakada öğrenmiş ama bilincine varamamıştı.

"O yalanların çoğunu sen kendi kendine söyledin, Gard."

"Ya, öyle mi? Ya o ölen çocuk? Ya kör olan?"

"Bunu nereden öğ—"

"Baraka. Böyle şeyler orada öğrenilir, orada zekileşilir, değil mi?"

Bobbi hiç sesini çıkarmadı.

"Onları *pil* alsınlar diye gönderdin. Birini öldürdün, diğerini kör ettin. *Pil* elde etmek için. Tanrım, Bobbi, bir insan nasıl bu kadar aptal olabilir?"

"Biz senin hiçbir zaman olamayacağın kadar zekiyiz—"

Gardener öfkeyle, "Zekâdan söz eden kim?" diye bağırdı. "Ben *mantıktan* söz ediyorum. *Akıldan.* Elektrik hatları evinin hemen arkasından geçiyor. Niçin onlardan enerji almadınız?"

Bobbi o acayip biçimli ağzıyla güldü. "Ah, tabii. Bu zekice... ah, affedersin... *mantıklı* bir fikir. Tabii şunun dışında, Augusta santralindeki teknisyen ne kadar elektrik harcandığını fark ettiği an—"

Gardener, "Her şeyi pille ya da akümülatörle çalıştırıyorsun," dedi. "Sana çok az bir güç gerekiyor. Evinde elektrikli şerit testere kullanan bir adam bile dikkat çekmiyor da."

Bobbi bir an şaşaladı. Sanki bir şeyi dinliyordu. Birini değil de, daha çok içinden gelen bir sesi. "Piller doğru akımla çalışır, Gard. Alternatif akım hatları bizim bir işimize—"

Gardener yumruklarını şakaklarına vurarak bağırdı. "Sen hiç alternatif akımın doğru akıma dönüştürüldüğünü görmedin mi? Elektrikçiden üç dolara redresör alabilirsin! Şimdi bana ciddi ciddi, bir traktörü bile uçurabildiğini, yazı makinenin telapatiyle çalışmasını sağladığını, ama basit bir redresör yapamayacağını mı söylemeye çalışıyorsun? Sen—"

Bobbi birdenbire, *"Bu kimsenin aklına gelmedi!"* diye bağırdı.

Bir sessizlik oldu. Bobbi kendi sesine afallamış gibiydi.

Gardener, "Demek bu kimsenin aklına gelmedi," dedi. "Tabii. Bu yüzden sevgili Haven için her şeyi yapmaya, hatta ölmeye hazır olan o iki çocuğu gönderdin. Biri öldü, diğeri de kör oldu. Bu çok boktan bir durum, Bobbi! Seni kimin ya da neyin ele geçirdiğini bilmiyorum, Bobbi. Ama *içinde bir yerde* eski senden bir parça olmalı. Bir yanın şu ana kadar yaratıcı hiçbir şey yapmadığınızı anlamalı. Aksine. Aptalca davranıyor, birbirinize her şeyin ne kadar harika olduğunu söylüyorsunuz. Deli olan *bendim.* Durumu anladıktan sonra bile kendi kendime her şeyin düzeleceğini söyleyip durdum. Ama günün sonunda hep aynı terane. İnsanları moleküllerine ayırıp güvende olmaları için ışınlayabilsen bile dolu tabancayla oynayan bir bebek kadar aptal davranırsın."

"Artık sussan iyi olur, Gard."

Gardener usulca, "Kimsenin aklına gelmedi demek?" diye yineledi. "Tanrım, Bobbi! Aynada kendinize bakmaya nasıl dayanıyorsunuz? *Herhangi* biriniz?"

"Sana söylüyorum—"

"Bir keresinde 'aptal dâhi' demiştin. Bu daha da kötü. Bu bir grup çocuğun olmayacak şeylerle dünyayı havaya uçurmaya hazırlanmalarını seyretmeye benziyor. Siz kötü bile değilsiniz. Aptalsınız ama kötü sayılmazsınız."

"Gard—"

"Ellerinde tornavidalarla dolaşan bir sürü ahmak!" Gardener güldü.

Bobbi çığlık attı. "Kes sesini!"

Gardener, "Tanrım," dedi. "Ablanın öldüğüne gerçekten inandım mı? İnandım mı?"

Bobbi titremeye başladı.

Gardener başıyla foton tabancasını işaret etti. "Birayı içmez ve hapları almazsam beni Altair-4'e yollayacaksın, öyle mi? Orada David Brown'a dadılık edeceğim. Sonunda ikimiz de ya hava-

sızlıktan boğulana ya da açlıktan veya kozmik ışınlar yüzünden ölene dek tabii."

Bobbi'nin şimdi soğuk ve kinci bir hali vardı. Bu tavrı Gardener'ı yaralıyordu, ummadığı kadar derinden hem de. Ama Bobbi hiç olmazsa artık onun düşüncelerini okumaya çalışmıyordu. Öfkesi arasında bunu unutmuştu.

Aynı pille çalan bir radyoyu redresöre bağlayıp duvardaki prize takmanın ne kadar basit olduğunu unuttukları gibi.

"Aslında Altair-4 diye bir yer yok. Kapıya Vuran Tommy'lerin de olmadığı gibi. Bazı şeylerin adı *olmaz*. Onlar sadece *vardır*. Biri bir yerde onlara bir isim verir. Başka yerde biri de başka bir isim verir. Bu adlar hiçbir zaman tam uymaz ama bir önemi de yoktur. New Hampshire'dan döndüğün zaman durmadan Kapıya Vuran Tommy'leri düşündün, onlardan söz ettin. Onun için burada Kapıya Vuran Tommy'leriz biz. Başka yerlerde bize daha değişik adlar verdiler. Altair-4'e de öyle. Orası sadece depo olarak kullanılan bir yer. Genellikle canlı olmayan şeylerin konduğu bir gezegen. Tavanaraları soğuk ve karanlık olabilir, değil mi?"

"Siz oradan mısınız? Sizinkiler?"

Bobbi ya da ona biraz benzeyen yaratık adeta şefkatle güldü. "Biz 'insan' değiliz, Gard. Bir 'ırk' da değiliz, bir 'tür' de. Klaatu ortaya çıkıp, 'Beni liderinize götürün,' demeyecek. Hayır, biz Altair-4'ten gelmedik."

Hâlâ hafifçe gülümsüyordu. Sinirini atmış, kendini toplamış gibiydi. Galiba o arada hapları da unutmuştu. Şimdilik.

"Madem Altair-4'ü biliyorsun, o zaman böyle bir geminin varlığını garip karşılaman gerekir."

Gardener sadece ona baktı.

"Işınlanma teknolojisine sahip olan, yani bir anda istediği yere gidebilen bir grubun..." Bobbi elindeki plastik tabancayla oynadı, "...neden gemiye binme zahmetine katlandığını düşünecek zamanın olmadı sanırım."

Gardener kaşlarını kaldırdı. Hayır, bunu *düşünmemişti*. Ama şimdi Bobbi bahsedince üniversitedeki arkadaşlarından birinin

sözlerini anımsamıştı. "Kaptan Kirk, Spock ve diğerleri neden Atılgan'la uğraşıp duruyorlar. Galakside istedikleri yere ışınlansınlar, olsun bitsin."

Gardener, "Bu da yine o budalalıklarınızdan biridir," dedi.

"Hiç de değil. Radyo gibi. Dalga boyları var. Ama bunun dışındaki faktörleri doğru dürüst anlayamıyoruz. Aynı şeyi bizimle ilgili pek çok konuda söyleyebiliriz, Gard. Biz inşa edebiliriz ama her şeyi anlayanlardan değiliz.

"Her neyse... Doksan bin kadar temiz dalga boyu ayırmayı başardık. Yani şu iki şeyi sağlayan doğrusal ortamı yaratabiliriz: Yaşayan dokuların ve serbest maddenin birleşmesini engelleyen iki terimli paradoksu ortadan kaldırmak. Ve gerçekten de bir yere *gitmek*. Ancak bu gidilen yerler genellikle kimsenin gitmek istemediği yerler."

"Utica'ya bedava tatil kazanmaya benziyor sanırım."

"Daha da kötü. Jüpiter'in yüzeyine benzeyen bir yer var. *O yere* bir kapı açarsan, basınçlar arasındaki fark çok büyük olduğu için müthiş bir kasırga kopuyor, bu hızla şiddetli bir elektrik akımına dönüşüyor, kapıyı büsbütün genişletiyor. Yerçekimi o kadar fazla ki, diğer taraf tıpayı çeken bir tirbuşon gibi dünyayı emerek çekmeye başlıyor. Bu durumda çok uzun süre kalmak, oranın kütlesinin dünyanınkine benzer olduğunu varsayarsak, gezegenin yörüngesinde yerçekimsel bir soruna neden olur. Ya da gezegenin yoğunluğuna bağlı olarak bizi parçalarımıza ayırabilir."

"*Burada* böyle bir şeyin eşiğine geldiniz mi?" Gardener'ın dudakları uyuşmuştu. Böyle bir durumun yanında Çernobil felaketi solda sıfır kalırdı. Kafasının içinde bir ses, *sen de onlara uydun, Gard*, diye bağırdı. *Geminin çıkartılmasına yardım ettin!*

"Hayır. Ama bazı kişileri ışınlama hatlarını fazla kurcalamaktan zor vazgeçirdik." Bobbi gülümsedi. "Ne var ki, gittiğimiz başka bir yerde böyle bir şey oldu."

"Ne oldu?"

"Parçalanma gerçekleşmeden açtıkları kapıyı kapatmayı başardılar. Ama yörünge değiştiği için birçok kişi kavruldu." Bu konu onu sıkmış gibi konuşuyordu.

Gardener, "*Hepsi* mi?" diye fısıldadı.

Bobbi, "Hayır," dedi. "Kutuplardan birinde dokuz on bin kişi kaldı. *Sanırım*."

"Tanrım! Ah, Tanrım, Bobbi!"

"Bazı kanallar ise kayalara açılıyor. Sadece kayalara. Bir yerin içine. Çoğu uzayın derinliklerinde sona eriyor. Yıldız haritalarımızdan yararlanarak o yerleri saptamaya çalıştık. Ama bir tekinin bile yerini saptayamadık. Düşün, Gard! Her yer bize yabancıydı... Bize bile... Üstelik biz tecrübeli uzay yolcularıyız."

Bobbi öne doğru eğilerek birasından birkaç yudum daha aldı. Artık oyuncak olmaktan çıkan tabancayı Gardener'ın göğsüne doğru tutuyordu hâlâ.

"Demek ışınlanma denilen şey bu... Birkaç kaya, sürüyle delik ve uzayda bir tavan arası. Belki ilerde bir gün güneşin ortasına bir kanal açar, bütün bir gezegeni kavurursunuz."

Bobbi sanki bu pek hoş bir şaka olurmuş gibi güldü. Ama eli hiç titremedi. Tabancanın namlusu hâlâ Gardener'ın göğsünü gösteriyordu.

Sonra ciddileşerek, "Ama *hepsi* bu kadar değil, Gard," dedi. "Radyoyu açarken bir istasyonun yaptığı yayını alacağını düşünürsün. Ama bir bant... megahertz, kilohertz, kısa dalga ya da her neyse aslında sadece radyo istasyonları demek değildir, istasyonlar *arasındaki* boşlukları da kapsar. Hatta bazı bantlar daha çok bu boşluklardan oluşur. Anlıyor musun?"

"Evet."

"Dolambaçlı bir biçimde seni hapları almaya ikna etmeye çalışıyorum yani. Seni Altair-4 dediğin yere göndermeyeceğim, Gard çünkü orada ağır ağır, feci bir biçimde öleceğini biliyorum."

"David Brown da şimdi öyle ölüyor, değil mi?"

Bobbi çabucak, "Benim o olayla hiçbir ilgim yok," diye cevap verdi. "Buna abisi neden oldu."

"Bu da tıpkı Nuremberg'e benziyor, öyle değil mi? Orada da herkes suçun kendinde olmadığını söylemişti."

Bobbi, "Seni ahmak," dedi. "Bunun bazen doğru olduğunun farkında değil misin? Rastlantı eseri gerçekleşen olayların varlığını kabul edemeyecek kadar ödlek misin?"

"Kabul edebilirim. Ama kişinin mantıksız hareketlerini düzeltebileceğine de inanıyorum."

"Sahi mi? Sen öyle bir şeyi hiçbir zaman başaramazsın."

Gardener hücrenin önünde burnunu karıştıran polisin, "Karını vurdun," dediğini duyar gibi oldu. "Ne harika, değil mi?"

Ellerine bakarak, *belki insan bazen günahlarının kefaretini ödemeye biraz geç başlıyordur,* diye düşündü.

Bobbi gözlerini hemen onun yüzüne çevirdi. Düşüncelerinin bir kısmını sezmişti. Gardener kalkanını sağlamlaştırmaya çalıştı. Kalkanı kopuk kopuk, karmaşık düşüncelerden oluşuyordu.

"Ne düşünüyorsun, Gard?"

"Senin bilmeni isteyeceğim bir şey düşünmüyorum." Hınzırca gülümsedi. "Bunu... şey... bir barakanın kapısına takılan asma kilit say."

Bir an Bobbi'nin dudakları aralandı, dişetleri ortaya çıktı... Sonra yüzünde o acayip, şefkatli gülümseme belirdi yine. "Önemli değil. Belki de düşüncelerini anlayamazdım. Dediğim gibi, her şeyi anlayan yaratıklar değiliz. Süper-Einstein'lardan oluşan bir ırk da değiliz. Belki uzayda dolaşan Thomas Edison'lar demek daha uygun. Neyse... Seni acıyla kıvranarak, ağır ağır öleceğin bir yere göndermeyeceğim. Seni kendimce hâlâ seviyorum, Gard. Bir yere yollamak *zorunda kalırsam...* seni hiçbir yere göndereceğim."

Omzunu silkti.

"Herhalde eter koklamaya benzer... Ama yine de acı çekebilirsin. Hatta can çekişebilirsin. Her neyse... İnsanın bildiği iblis, bilmediğinden daha iyidir."

Gardener birdenbire gözyaşlarına boğuldu.

"Bunu bana daha önce hatırlatsaydın senin için yas tutmama gerek kalmazdı, Bobbi."

"Hapları al, Gard. Bildiğin iblisle boğuş. Berbat haldesin. Onun için iki yüz miligram Valium her şeyin hızla sona ermesini sağlar. Seni üzerinde adres olmayan bir mektup gibi yollamaya zorlama beni."

Gardener elleriyle yüzünü sildi. "Bana Kapıya Vuran Tommy'lerden biraz daha söz et."

Bobbi gülümsedi. "Haplar, Gard. Onları yutmaya başlarsan sana bilmek istediğin her şeyi anlatırım. Yoksa..." Foton tabancasını kaldırdı.

Gardener Valium şişesini açtı, ortalarında kalp olan altı mavi hapı *(Uyuşukluk Vadisi'nden sevgililer günü hediyesi)* avucuna aldı, ağzına attı. Birayı açıp hapları yuttu. Altmış miligram boğazından aşağı inmişti. Bir tane olsa dilinin altına saklayabilirdi. Ama altısını birden? Haydi ama, biraz gerçekçi olalım. *Artık fazla zamanım yok. Midem boşalıncaya kadar kustum. Bir hayli kan kaybettim. Çoktan beri bu boktan almıyorum. Onun için artık bağışıklığım da yok. Valium'u ilk aldığım günlerden beri on beş kilo verdim. Bu içtiklerimi bir an önce çıkarmazsam bana son sürat giden bir tır gibi çarpacaklar.*

Sonra yine, "Bana Kapıya Vuran Tommy'leri anlat," dedi. Bir elini masanın altına doğru uzatarak tabancanın kabzasına dokundu.

(*kalkan-kalkan-kalkan-kalkan*)

Kendi kendine, *bu ilaç ne kadar zamanda tesir ediyor,* diye sordu. *Yirmi dakika mı?* Anımsamıyordu. Zaten kimse ona aşırı dozda Valium'dan nasıl ölüneceğini anlatmamıştı.

Bobbi tabancayı haplara doğru uzattı. "Birkaç tane daha al, Gard. Altı tane yeterli değil. Jacqueline Susann sağ olsaydı böyle söylerdi."

Gardener şişeyi sallayıp dört hap daha çıkardı ama masaya serili muşambanın üzerinde bıraktı.

"Orada ödün patladı değil mi, Bobbi? Sanki ayağa kalkıp yürüyüvereceklermiş gibi bir halin vardı. *Ölüler Günü*."

Bobbi Yeni ve Geliştirilmiş gözlerini kırpıştırdı. Ama sesi hâlâ yumuşaktı. "Ama biz *yürüyor* ve *konuşuyoruz*, Gard. Geri *geldik*."

Gardener dört hapı alıp elinde zıplattı. "Bir tek şeyi söylemeni istiyorum. Ondan sonra bu hapları alacağım." Evet. Bir tek şey bütün soruları cevaplayacaktı. Gardener'ın sorma fırsatını asla bulamayacağı bütün o soruları. Belki de bu yüzden tetiği henüz çekmemişti. Çünkü bunu bilmesi gerekiyordu. Bu bir tek şeyi.

"Senin *ne* olduğunu bilmek istiyorum," dedi. "Bana *ne* olduğunu açıkla."

4

Bobbi, "Elinde zıplattığın o hapları şimdi alırsan sorunu cevaplarım, en azından cevaplamaya çalışırım," dedi. "Yoksa son nefesini verirsin, Gard. Kafanda bir şey var. Tam anlamıyla okuyamıyorum. Bir şeyi tülün arkasından görmek gibi. Ve bu durum beni çok sinirlendiriyor."

Gardener hapları ağzına atıp yuttu.

"Biraz daha."

Gardener dört hap daha çıkarıp yuttu. Yüz kırk miligram ilaç almıştı. Uçmak üzereydi. Bobbi rahatlamış gibiydi.

"Sana benzetme bakımından Thomas Edison'ın Albert Einstein'dan daha uygun olduğunu söyledim. Bu da iyi bir tanımlama sayılır. Haven'daki bazı şeyler Einstein'ın kafasının durmasına neden olurdu sanırım. Çünkü Einstein $E=mc^2$'nin *ne anlama geldiğini* biliyordu. İzafiyetin ne olduğunu *biliyordu*. O bir şeyleri biliyordu. *Biz ise*... biz bir şeyleri yapıyoruz. Düzeltiyoruz. Ama teorilerle ilgilenmiyoruz. Biz inşa ediyoruz. Ustalarız biz."

"Bazı şeyleri *geliştiriyorsunuz*..." diyen Gardener yutkundu. Valium onu etkilemeye başlayınca boğazı kururdu. Bu kadarını anımsıyordu. Boğazı kurumaya başlayınca harekete geçmesi gerekecekti. Belki de öldürücü dozu almıştı bile. Üstelik şişede hâlâ en aşağı on iki hap vardı.

Bobbi keyiflenmişti.

"*Geliştirmek!* İşte bu doğru! Biz bunu yapıyoruz. Onlar... biz Haven'ı geliştirdik. Sen de geri döner dönmez potansiyeli görmüştün. Şirketlerin önünde eğilmeye hiç gerek yok artık! Sonunda... şey... tümüyle organik enerji kaynaklarına geçebileceğiz. Bu kaynaklar hem yenilenebilir hem de uzun süre dayanıyor."

"Şu anda insanlardan söz ediyorsun!"

"*Sadece* insanlardan değil. Tabii gelişmiş yaratıklar ilkellere göre daha sürekli güç sağlıyorlar. Belki de bunun nedeni zekâdan çok ruhla ilgilidir. Belki 'öz' anlamına gelen Latince 'esse' sözcüğü en uygunu. Ama Peter bile şaşılacak kadar uzun süre dayandı. Bir hayli güç sağladı. Üstelik o sadece bir *köpek*."

Gardener, "Belki de bunun nedeni Peter'ın bir ruhu olmasıdır," dedi. "Belki de seni çok sevmesidir." Tabancayı belinden çıkarıp kavradı.

(*kalkan-kalkan-kalkan-kalkan*)

Silahı sol bacağının içine dayadı.

Bobbi, Peter'ın ruhunu ya da sevgisini önemsemediğini belirtmek için elini havada salladı. "Bu önemli değil. Bir nedenle yaptıklarımızın ahlak kurallarına uymadığına, bunların kabul edilemeyeceğine karar verdin. Aslında bu bakımdan bakış açın çok dar. Ama zaten bir önemi yok. Yakında uykuya dalacaksın.

"Bizim yazılmış ya da kuşaklar boyunca anlatılan bir tarihimiz yok. Direksiyon başında boğuştukları için geminin yere çarptığını söylediğin zaman biraz haklı olduğunu düşündüm... Ama aynı zamanda bu kazanın olması gerektiğini de düşündüm. Kader bunu emrediyordu. Telepati gücü olanların çoğu olayları önceden sezerler, Gard. Önceden sezme gücü olanlar da evrende

dolaşan büyük ya da küçük akımların kendilerine yol göstermesine izin verirler. Bazılara bu akımlara 'Tanrı' der ama Tanrı da yalnızca Kapıya Vuran Tommy'ler ya da Altair-4 gibi bir isim.

"Demek istediğim şu ki o akımlara güvenmeseydik şimdiye çoktan ortadan kalkmış olurduk. Çünkü her zaman öfkeli, kavgaya hazır kimselerdik. Ama tabii 'kavga' aşırı bir söz. Biz... biz..." Bobbi'nin gözleri birdenbire korkunç yeşil bir ışıkla parladı, dudakları gerilip dişsiz ağzını sergiledi. Gardener terli eliyle tabancanın kabzasını sıktı.

Bobbi ekledi. "Biz *dalaşıyoruz*. İşte bu söz çok uygun, Gard!"

"Bravo," dedi Gardener yutkunarak. O anda bir değişiklik oldu. Boğaz kuruluğu yavaş yavaş varlığını hissettirmemiş, bir anda gelmişti.

"Biz dalaşıyoruz. Her zaman. Çocuklar gibi diyebilirsin." Bobbi gülümsedi. "Çocuklara benziyoruz. Bu bizim iyi yanımız."

"Öyle mi?" Gardener'ın gözünün önüne bir anda korkunç bir görüntü yerleşti: İlkokul çocukları kitaplarla, makineli tüfeklerle, Şirinler beslenme çantalarıyla ve M-16'larla, sevdikleri öğretmene götürdükleri elmalarla ve sevmedikleri öğretmenlere götürdükleri el bombalarıyla silahlanmış halde okula gidiyorlardı. Ve Tanrım, kızların hepsi Patricia McCardle, erkeklerin hepsi Nükleerci Ted gibi görünüyordu. Nükleerci Ted'in yeşil yeşil parlayan gözleri Haçlılar'dan Reagan'ın füze uçlu antenlerine kadar bütün boktan sefillikleri açıklıyordu.

Dalaşıyoruz. Hatta bazen itişip kakışıyoruz. Yetişkiniz... sanırım. Ama yine de huysuzuz. Çocuklar gibi. Ve eğlenmek istiyoruz. Yine çocuklar gibi. Onun için bu sevimli nükleer sapanları yaparak iki isteğimizi de karşılıyoruz. Arada sırada da başkalarının alması için etrafta öyle bir iki şey bırakıveriyoruz. Biliyor musun, onları her zaman alıyorlar. Ted gibi insanlar, Braintree'de saç kurutma makinesi almaya gücü yeten hiçbir kadın elektriğe muhtaç kalmasın diye öldürmeye ha-

zır kişiler. Ya senin gibiler, Gard. Barış için insan öldürmenin sadece önemsiz sakıncalarını görebiliyorsunuz.

Silahlar ve dalaşmalar olmasa bu dünya pek sıkıcı olurdu, öyle değil mi?

Gardener uykusunun geldiğini fark etti.

Bobbi, "Çocuklar gibi," diye tekrarladı. "Kavga ediyoruz... Ama cömert davranmasını da biliyoruz. Burada yaptığımız gibi."

"Evet. Haven'a karşı çok cömert davrandınız." Gardener birdenbire esnedi. Neredeyse çenesi ayrılacaktı.

Bobbi gülümsedi.

"Her neyse... Yere çakıldık. Çünkü sözünü ettiğim o akımlara göre öyle olması gerekiyordu. Tabii gemi bir zarar görmedi. Ve ben onu kazmaya başladığım zaman... biz geri geldik."

"Senin gibi çok kimse var mı?"

Bobbi omzunu silkti. "Bilmiyorum." *Beni ilgilendirmiyor,* der gibiydi. *Biz buradayız. Bazı şeylerin geliştirilmesi gerekiyor. Bu kadarı yeterli.*

"Siz gerçekten bu musunuz?" Gardener emin olmak istiyordu, başka bir şeyler çıkmayacağından emin olmak istiyordu. İşi uzattığından, fazla uzattığından korkuyordu. Ama öğrenmesi gerekiyordu. "Hepsi *bu kadar* mı?"

"Ne demek 'bu kadar' mı? Bütün bunlar az mı?"

Gardener, "Açıkçası, evet," dedi. "Anlayacağın, bütün hayatım boyunca dışardaki şeytanı aradım. Çünkü içimdeki kahrolasıca şeytanı yakalamak çok zordu. Uzun süre boyunca... Homeros olduğunuzu düşündüm..." Yine uzun uzun esnedi. Gözkapaklarının üzerine birer tuğla konmuştu sanki. "...ama en başından beri sadece... Kaptan Ahab'mışsınız."

Ve son kez, çaresizce Bobbi'ye sordu.

"Bütün özellikleriniz bu kadar mı? Bazı şeyler yapan ve geliştiren yaratıklar mısınız yalnızca?"

Bobbi, "Öyle sanırım," dedi. "Seni düş kırıklığına uğrattığım için üzgü—"

Gardener masanın altında tabancayı kaldırdı ve aynı anda ilaç ona ihanet etti: Kalkanı kayboldu.

Bobbi'nin gözleri parladı... Hayır, bu sefer yeşil *alevler saçtı.* Sessiz çığlığı Gardener'ın beynine bir satır gibi saplandı.

(*TABANCA! TABANCASI VAR! TABANCASI VAR!*)

Bu sessiz feryat Gardener'ın kafasındaki sisleri dağıttı.

Bobbi harekete geçmeye, foton tabancasını ona doğru çevirmeye çalıştı. Gardener masanın altından .45'likle Bobbi'ye nişan aldı ve tetiği çekti. Sadece kuru bir şakırtı duyuldu. Eski tabanca patlamamıştı.

DOKUZUNCU BÖLÜM

ATLATMANIN SONU

1

John Leandro öldü. Ama atlatma haberi sona ermedi.

David Bright, Leandro'ya saat dörde kadar bekleyeceğine söz vermişti. Bu sözünü de tutmak niyetindeydi. Çünkü şerefli bir insan öyle yapardı. Ayrıca Bright bu işe burnunu sokmak istediğinden pek emin değildi. Sonuçta bu iş haber olmaktan çıkıp arı kovanı halini alabilirdi. Ama hikâyesi ne kadar çılgınca olsa da Johnny Leandro'nun gerçeği ya da kendi ne anlıyorsa onu söylediğinden hiç kuşku duymuyordu. Johnny ahmağın tekiydi. Bazen düşünmeden sonuca varır, olur olmaz şeylerin peşinde koşardı ama yalancı değildi. Yalancı olsaydı bile, Bright onun böyle çılgınca bir hikâye uyduracak kadar zeki olduğunu sanmıyordu.

O gün öğleden sonra iki buçuğa doğru birdenbire başka bir Johnny'yi düşünmeye başladı. Zavallı lanetli Johnny Smith'i. Smith cisimlere dokunur ve bazı şeyleri sezerdi. Bu da çılgınca bir şeydi. Ama Bright, Smith'e inanırdı. Onun yapabileceğini iddia ettiği şeye de. Adamın hayaletlerle dolu gözlerine bakıp da ona inanmamak mümkün değildi. Bright, John Leandro'nun hiçbir şeyine dokunmuyor ama odanın dibindeki masasını, daktilosunun üzerine düzgünce örtülmüş örtüyü görebiliyordu. Garip bir duyguya kapılmaya başlamıştı. Sıkıntılı bir duyguya. Johnny Leandro ölmüş gibi hissediyordu.

Bright kendi kendine, *vesveseli yaşlı kadınlar gibisin,* dedi ama o duygudan kurtulamadı. Leandro'nun sesini düşündü. Çare-

sizlik dolu bu ses heyecanla titriyordu. *Bu benim haberim. Ondan kolay kolay vazgeçecek değilim.* Gözlerinin önünde Johnny Smith'in koyu gözleri belirdi. Adam durmadan alnının sol tarafını ovuşturuyordu. Bright'ın gözleri tekrar tekrar Leandro'nun masasındaki üzeri örtülü makineye kaydı.

Ancak saat üçe kadar dayanabildi. Artık kuşkusu midesini bulandıran bir kesinlik kazanmıştı. Leandro ölmüştü. Bunun şüphe götürecek tarafı yoktu. Bright hayatı boyunca böyle şeyleri önceden sezememiş olabilirdi. Ama şimdi seziyordu. Leandro deli değildi, yaralanmamıştı, kaybolmamıştı. Ölmüştü.

Bright telefona uzanıp bir numarayı aradı. Numaranın kodu Cleaves Mills'e aitti ama Bobbi ve Gard orada olsalar bunun aslında uzun mesafeli bir arama olduğunu söyleyebilirlerdi: Bobbi Anderson'ın ormanda ayağının takılmasından elli beş gün sonra biri nihayet Dallas polisine telefon ediyordu.

2

Bright, Cleaves Mills'deki eyalet polisi merkezinden Andy Torgeson'la konuştu. Onu üniversiteden beri tanır, Torgeson'la alnında parlak kırmızı harflerle HABER MERAKLISI dövmesi varmış gibi hissetmeden rahatça konuşabilirdi. Leandro'ya verilen kayıp polisler göreviyle başlayarak her şeyi anlattı. Torgeson onu sabırla dinledi, fazla bir şey söylemedi.

"Burnu kanadı, dişleri döküldü ve kustu, öyle mi? Ve buna havadaki bir şeyin neden olduğuna inanıyordu?"

Bright, "Evet," dedi.

"O havadaki şey her neyse, radyo yayınlarını da fena güçlendiriyormuş, ha?"

"Öyle."

"Ve şimdi sen onun başının müthiş dertte olduğunu düşünüyorsun."

"Evet."

"Evet, bence de başı iyice dertte, Dave. Anlaşılan aklını sıyırmış."

"Kulağa nasıl geldiğini biliyorum. Ama gerçeğin öyle olmadığından eminim."

Torgeson büyük bir sabırla, "David," dedi. "Bir kasabayı ele geçirmek ve havasını zehirlemek belki mümkün olabilir. Hiç olmazsa filmlerde. Ama o küçük kasabadan *karayolu* geçiyor. O küçük kasabada *insanlar* var. Ve *telefonlar*. Biri bütün kasabayı zehirler ya da onun dış dünyayla bütün ilişkisini keserse kimse farkına varmaz mı?"

Bright hatırlattı. "Eski Derry Yolu pek de karayolu sayılmaz. Bangor'la Newport arasındaki yeni yol otuz yıl önce tamamlandığından beri durum böyle. Eski Derry Yolu şimdi ortasından kalın sarı bir çizgi geçen, terk edilmiş bir havaalanı pistine benziyor."

"Bana son zamanlarda o yolu *kimsenin* kullanmadığını söylemeye çalışmıyorsun ya?"

"Hayır. Ben sana hiçbir şey söylemeye çalışmıyorum... Ama Johnny, Haven'daki akrabalarını bir iki aydır görmeyen kişilerle konuştuğundan söz etti. Yakınlarını görmeye giden birkaç kişinin de hastalanıp kasabadan alelacele ayrıldığını anlattı. Çoğu yiyeceklerden zehirlendiklerini sanmış. Johnny, Troy'daki bir dükkâna da gitmiş. Oradaki ihtiyar durmadan tişört satıyormuş çünkü Haven'dan ayrılanların burunları kanıyormuş... bu durum haftalardan beri böyleymiş."

Torgeson, "Masal..." diye söylendi. Odanın diğer tarafına bakınca telsiz memurunun birdenbire dikleşip söylenenleri yazmak için telefonu sağ elinden soluna geçirdiğini gördü. Bir yerde bir şeyler olmuştu. Memurun yüzündeki ifadeden bunun basit bir trafik kazası ya da hırsızlık olmadığı anlaşılıyordu. Tabii insanlar var oldukça bir şeyler olacaktı. Ve Torgeson itiraf etmek istemese de belki Haven'da da bir şeyler oluyordu. Bu hikâye *Alice Harikalar Diyarında*'nın Çay Partisi kadar çılgıncaydı. Ama David'in kafayı yiyenler takımından biri olduğunu hiçbir zaman düşünmemişti. En azından deliyim diye bağıran bir yanı yoktu.

Bright, "Belki de öyledir," diyordu, "ama bütün bunların masal olup olmadığı kolaylıkla öğrenilebilir. Adamlarından birini hemen Haven'a göndermen yeterli olur." Bir an durdu. "Bunu senden bir arkadaşın olarak istiyorum. Ben de Johnny'ye bayılmıyorum ama onun için endişeleniyorum."

Torgeson hâlâ telsiz odasına bakıyordu. Memur Smokey Dawson hızlı hızlı konuşuyordu şimdi. Sonra başını kaldırdı. Torgeson'ın kendisine baktığını fark edince bütün parmaklarını gerdiği elini havaya kaldırdı. "Bekle," demek istiyordu. "Büyük bir olay var."

Torgeson, "Bugün akşama kadar oraya birini gönderirim," dedi. "Mümkün olursa kendim giderim. Ama—"

"Derry'ye gelirsem beni de alır mısın?"

Torgeson, "Seni sonra ararım," diye cevap verdi. "Burada bir şeyler oluyor. Dawson'ı gören kalp krizi geçirdiğini sanır."

Bright, "Ben buradayım," dedi. "Ve *gerçekten de* endişeliyim, Andy."

Torgeson, "Biliyorum," diye mırıldandı. Büroda önemli bir şey olduğundan söz ettiği zaman Bright hiç ilgi göstermemişti. Bu ondan beklenmeyecek bir şeydi. "Seni arayacağım."

Dawson telsiz odasından çıktı. Yazın en civcivli günleriydi. Torgeson dışında bütün memurlar devriye görevindeydiler. İki memur merkezde yalnızdı.

Dawson, "Tanrım, Andy," dedi. "*Buna* ne anlam vereceğimi bilemiyorum."

"Neye?" Torgeson o eski heyecanın göğsünde yükseldiğini hissetti. Zaman zaman o da bazı şeyleri sezerdi ve sezgileri seçtiği meslek dahilinde bazen yararlı da olurdu. Evet, önemli bir şey olduğu kesindi. Dawson'ı gören biri başına tuğlayla vurmuş sanırdı. O eski heyecanı duyuyordu, büyük bir parçası bundan nefret etse de bir parçası da bu hisse bağımlıydı. Şimdi o parçası aniden onu canlandıran bir bağlantı kurdu. Mantıksız ama aynı zamanda inkâr edilemezdi. Bu olayın Bright'ın biraz önce anlat-

tıklarıyla bir ilgisi vardı. *Birileri Fındıkfaresi ve Çılgın Şapkacı'yı çağırsın, fareyi çaydanlığın içine atsın. Sanırım çay partisi başlıyor.*

Dawson, "Haven'da orman yangını başlamış," diye açıkladı. "Yani... herhalde orman yangınıdır. Bildikleri kadarıyla yangın Büyük Kızılderili Ormanı'nda çıkmış. Galiba."

"*Galiba* mı? Ne demek *galiba*?"

Dawson, "Haberi China Lake'teki yangın gözetleme kulesi verdi," dedi. "Bir saat kadar önce dumanları görmüşler. İki sularında. Newport'taki Orman Koruma Birimi'ne ve Derry İtfaiyesi'ne durumu bildirmişler. Newport, Unity, China ve Woolwich'ten itfaiye arabaları gönderil—"

"Ya Troy? Albion? Tanrım! Kentin hemen *sınırındalar*."

"Troy ve Albion'dan haber alamamışlar."

"Ya Haven?"

"Telefonlar cevap vermiyormuş."

"Haydi, Smokey, lafı ağzında geveleme. *Hangi* telefonlar?"

"Hiçbiri." Dawson, Torgeson'a bakıp yutkundu. "Tabii bunun doğru olup olmadığını kontrol etmedim. Ama olayın en delice yanı bu değil. Yani... zaten çılgınca bir şey bu ama—"

"Haydi, anlat!"

Dawson anlattı. Bitirdiğinde Torgeson'ın ağzı kurumuştu.

Orman Koruma Birimi sadece Penobscot bölgesindeki yangınlardan sorumluydu. Tabii bir orman yangını iyice yayılmadığı sürece. İlk görev gözlemdi; ikincisi fark etme; üçüncüsüyse konum belirleme. Bunlar kulağa kolay gelse de değildi. Bu olayda, durum genelde olduğundan da kötüydü, çünkü yangın otuz kilometre öteden bildirilmişti. Orman Koruma Birimi işe yaramalarının teknik açıdan hâlâ mümkün olduğunu düşünerek normal itfaiye araçları gönderilmesini söylemişti: Haven'dan yangının durumunu onlara anlatabilecek kimseye ulaşamamışlardı. İstasyondaki itfaiye görevlilerinin bildiği kadarıyla yangın Frank Spruce'un doğudaki çayırında ya da ormanın bir kilometre kadar içinde olabilirdi. Ayrıca dört çekerli araçlarda, yanlarında topografya haritası ve pilotsuz keşif uçağıyla, iki adamdan oluşan üç

ekip göndermişlerdi. Dawson Büyük Kızılderili Ormanı demişti ama Şef Wahwayvokah gideli çok oluyordu ve ormanın topografya haritalarındaki yeni ve ırkçı olmayan adını kullanmak daha uygundu: Yanan Orman.

Olay yerine önce Unity'den yola çıkan itfaiye arabaları varmıştı. Bu onlar için pek hoş olmamıştı. Haven kasaba sınırından beş altı kilometre ötede, yoğunlaşan dumanlar hâlâ on iki kilometre uzaktayken, pompadaki adamlar kendilerini kötü hissetmeye başlamıştı. Üstelik sadece bir iki kişi değil, yedi kişiden oluşan bütün ekip. Şoför arabayı sürmeye devam edip kendini zorlamış ama birdenbire direksiyonun başında kendinden geçmişti. İtfaiye arabası Unity Eski Okul Yolu'ndan çıkıp ağaçlara çarpmıştı. Haven'a hâlâ iki buçuk kilometre yol vardı. Üç adam hemen ölmüştü. İkisi ise bir süre sonra kan kaybından can vermişlerdi. Kazadan sağ çıkan iki itfaiyeci sürüne sürüne oradan uzaklaşmış ve durmadan kusmuşlardı.

Dawson, "İtfaiyeciler zehirli bir gaz yemiş gibi olduklarını söylemişler."

"Telefon eden onlar mı?"

"Ah Tanrım, hayır! O ikisini şimdi ambulansla Derry Hastanesi'ne götürüyorlarmış. Arayan Orman Koruma Birimi'ydi. Her şeyi toparlamaya çalışıyorlar. Ama şu ara Haven'da orman yangınından çok daha fazlası oluyor gibi görünüyor. Yangın da kontrolden çıkıyormuş. Meteoroloji akşama doğru rüzgârın doğudan eseceğini bildirmiş ve kimse yangını söndürmek için oraya gidemiyormuş."

"Başka bildikleri bir şey var mı?"

Smokey Dawson öfkeyle, "Kahretsin!" diye bağırdı. "Haven'a yaklaşanlar hastalanıyormuş. Ne kadar yaklaşırlarsa, o kadar kötü oluyorlarmış. Bildikleri tek şey bu. Bir de yangın."

Hiçbir itfaiye ekibi Haven'a girememişti. Kasabaya en çok China ve Woolwich arabaları yaklaşabilmişti. Torgeson duvardaki rüzgârölçere baktı ve nedenini anladığını düşündü. Bu

ekipler rüzgârı arkalarına alarak yaklaşmışlardı. Yani Haven'da zehirli bir gaz varsa, rüzgâr onu diğer yöne doğru sürüklemişti.

Ah, Tanrım, diye düşündü. *Ya bu radyoaktif bir şeyse?*

Eğer öyleyse Torgeson'ın o zamana kadar duymadığı türde bir radyoaktivite olmalıydı. Woolwich ekipleri Haven sınırına yaklaşırken motorların tümüyle durduğunu bildirmişlerdi. China'dan yollanan iki arabadan birinin motoru durmuş, ikincisinin şoförü bir şekilde arabayı döndürerek tehlike bölgesinden uzaklaşmayı başarmıştı. Aracın içine doluşan, tampona sarılan ve tankın üstüne serilen ekiptekilerin hepsi kusmuştu. Çoğunun burnu kanamıştı. Bir ikisinin kulaklarından, bir itfaiyecinin de gözünden kan gelmişti.

Ve hepsinin de dişleri dökülmüştü.

Ne biçim bir radyasyon bu?

Dawson telsiz odasına baktı. Paneldeki bütün ışıklar yanıyordu.

"Andy, olaylar hâlâ devam ediyor. Ben—"

Torgeson, "Biliyorum," dedi. "Delilerle konuşman gerekiyor. Ben de Augusta'ya, başsavcılığa telefon etmek zorundayım. Yani ben de başka delilerle konuşacağım. Ben bu üniformayı giydiğimden beri Maine'de göreve gelen en iyi savcı yardımcısı Jim Tierney'dir. Ve Jim bu neşeli günde nerede biliyor musun?"

"Hayır."

"*Tatilde*." Torgeson biraz da delice bir kahkaha attı. "Çalışmaya başladığından beri yaptığı ilk tatil bu. Yönetimdeki bu çılgınlıkları anlayabilecek tek insan şu anda ailesiyle birlikte Utah'da bir yerde kamp yapıyor! Lanet olasıca *Utah*'da! Ne güzel, değil mi?"

"Çok güzel."

"Neler oluyor, Smokey?"

"Bilmiyorum."

"Başka kurbanlar var mı?"

Dawson istemeye istemeye açıkladı. "Newport'tan bir korucu ölmüş."

"Kim?"

"Henry Amberson."

"*Ne?* Henry mi? Ah, Tanrım!"

Torgeson'ın midesine şiddetli bir yumruk indirmişlerdi sanki. Henry Amberson'ı yirmi yıldan beri tanırdı. Çok yakın arkadaş değillerdi ama boş zamanlarında kâğıt oyunu oynar, birlikte balığa çıkarlardı. Birlikte ailecek yemeğe bile çıkmışlardı.

Torgeson, *Henry,* diye düşündü. *Tanrım! Henry Amberson! Ve Jim Tierney de lanet olasıca Utah'da.* Sonra sordu. "Henry gönderdikleri ciplerden birinde miymiş?"

"Evet. Biliyorsun, onun kalbinde pil vardı..."

"Eee? Eee?" Torgeson, Dawson'ı yakalayıp sarsacakmış gibi ona doğru bir adım attı. "*Ne olmuş?*"

"Cipin şoförü istasyona pilin Amberson'ın göğsünde patladığını bildirmiş."

"Ulu Tanrım!"

Dawson çabucak ekledi. "Tabii bu kesin bir bilgi sayılmaz. Hiçbir şey kesin değil zaten. Olaylar hâlâ devam ediyor."

Torgeson usulca, "Bir pil nasıl *patlar*?" diye sordu.

"Bilmiyorum."

Torgeson kesin bir tavırla, "Bu bir şaka," dedi. "Ya garip bir şaka ya da o eski radyo programı gibi bir şey. Hani şu 'Uzaylılar Dünya'yı İstila Etti' olayı gibi."

Smokey çekine çekine, "Ben bunun bir şaka olduğunu sanmıyorum..." diye cevap verdi. "Bir oyun olduğunu da..."

"Ben de öyle," dedi Torgeson ve kendi odasına, telefonuna gitti.

Usulca, "Lanet olasıca *Utah,*" diye mırıldanarak Smokey Dawson'ı gelen inanılmaz haberlerle boğuşmak üzere yalnız bıraktı. Bu haberlerin geldiği bölgenin merkezi Bobbi Anderson'ın çiftliğiydi.

3

Eğer Jim Tierney lanet olasıca Utah'da olmasaydı, Torgeson önce başsavcılığı arayacaktı. Ama o yoktu. Bu yüzden savcılığı aramayı erteleyip hemen Bangor gazetesine, David Bright'a telefon etti.

"David? Ben Andy. Dinle, ben—"

"Haven'da yangın çıktığına dair bir haber geldi, Andy. Büyük bir yangın olabilirmiş. Size haber geldi mi?"

"Evet, geldi. David, seni oraya götüremem. Ama bana açıkladıklarının doğru olduğu anlaşılıyor. İtfaiye ve yardım ekipleri kasabaya giremiyorlar. Haven'a yaklaşanlar hastalanıyorlar. Bir korucuyu kaybettik. Tanıdığım biriydi. Duyduğuma göre..." Torgeson başını salladı. "Neyse... boş ver... Doğru olamayacak kadar çılgınca bir şey."

"Ne olmuş?" Bright'ın sesi heyecanlıydı.

"Boş ver dedim."

"Ama itfaiye ve kurtarma ekiplerinin hastalandıklarını söyledin. Öyle değil mi?"

"Yardım ekiplerinin. Henüz kurtarılması gereken birileri olup olmadığını bilmiyoruz. Sonra itfaiye arabaları ve cipler konusunda da saçma sapan bir şey bildirdiler. Sözüm ona taşıtlar Haven'a yaklaştıkları zaman motorları duruyormuş."

"Ne?"

"Ne dediğimi duydun."

"Elektromanyetik darbe gibi bir şey mi?"

"Elektromanyetik darbe mi? Ne darbesi?" Torgeson bir an onun Henry'nin göğsündeki pilden söz ettiğini, olayı başından beri bildiğini sandı.

"Büyük nükleer patlamaları izleyen bir olaymış bu. Arabalar birdenbire duruveriyormuş."

"Tanrım! Ya radyolar?"

"Onlar da."

"Ama arkadaşın—"

"Tüm kanalların aynı anda çaldığını söylemişti, evet. Yüzlercesinin. Bak, hiç olmazsa senin itfaiye ve kurtarma ekipleri hakkındaki sözlerini yazabilir miyim? Taşıtların durduğunu?"

"Evet, isim olarak Bay Kaynak yazarak tabii. Bay Bilgi Kaynağı."

"Olayları ilk ne zaman duydun—"

"David, röportaj için zamanım yok. Senin Leandro önce oksijen maskesi için Maine Tıbbi Malzemeler'e mi gitmişti?"

"Evet."

Torgeson kendi kendine konuşur gibi, "Havada bir şey olduğunu *düşünüyormuş* demek," diye mırıldandı. "Öyle *sanıyormuş*."

"Andy... Arada bir aldığımız raporlara bakılırsa arabaları durduran bir şey daha varmış."

"Ne?"

"Uçan daireler. Gülme. Doğru bu. Arabada ya da uçaktayken uçan daire görenler motorların durduğunu ve uzay gemisi uzaklaşıncaya kadar da çalışmadığını söylüyorlar." Bir an durdu. "Bir iki hafta önce uçağıyla Newport'a düşen pilotu hatırlıyor musun?"

Torgeson yine, *Uzaylıların İstilası*, diye düşündü. *Ne saçmalık!*

Ama Henry Amberson'ın pili... ne olmuştu? *Patlamış mıydı?* Bu doğru olabilir miydi?

Ne yapıp edip bu işin içyüzünü öğrenecekti, kararlıydı.

"Seni daha sonra ararım, Davey," diyerek telefonu kapattı. Saat üçü çeyrek geçiyordu. Haven'da, eski Frank Garrick çiftliğinde bir saat önce başlayan yangın şimdi bir yarım daire çizerek uzay gemisine doğru yaklaşıyordu.

4

Torgeson üçü on yedi geçe Augusta'yı aradı. O sırada içinde üçer polis olan iki araba yola çıkmıştı bile. Çünkü Orman Koru-

ma Birimi ikiyi yirmi altı geçe, Derry karakolu ikiyi kırk dokuz geçe başsavcılığı aramıştı. Derry raporunda ilk kayıpları bildirmişti; Unity itfaiye aracının kazasını, kendi kalp piliyle vurulmuş gibi görünen korucunun ölümünü haber vermişlerdi. Utah saatiyle öğlen bir buçukta bir eyalet polisi arabası Jim Tierney'yle ailesinin kaldığı kamp alanına girdi. Polis onlara Maine eyaletinde acil bir durum olduğunu bildirdi. Jim Tierney, nasıl bir acil durum olduğunu sorduğunda polis bunun gizli bir bilgi olduğunu, ancak kendisinin öğrenebileceğini söyledi. Tierney, Derry'yi arayabilirdi. Ama Cleaves Mills'deki Torgeson'ı iyi tanıyor, ona güveniyordu. O anda her şeyden çok, güvendiği biriyle konuşmak istiyordu. Yavaş yavaş içine bir korku yayılıyor, içinden bir ses sorunun Maine Yankee, eyaletteki tek nükleer santral olduğunu söylüyordu. Bu olağanüstü telaşa ancak böyle bir şey neden olabilirdi. Polis Tierney'nin Torgeson'la konuşmasını sağladı. Torgeson onun sesini duyunca hem sevindi hem de rahatladı.

Yine Utah saatiyle biri otuz yedi geçe Jim Tierney devriye arabasında şoförün yanına oturup, "Bu şey ne kadar hızlı gidebiliyor?" diye sordu.

"Saatte iki yüz kilometre yapabilir, efendim! Ben Mormon mezhebindenim, efendim, bu yüzden hızlı sürmekten korkmam, efendim, çünkü cehenneme gitmeyeceğimden eminim! Efendim!"

Tierney, "Kanıtla bakalım," dedi.

Savcı yardımcısı saat ikiyi üç geçe büyük bir askeri jete bindi, jetin üzerinde kuyruğundaki Amerika bayrağından başka bir işaret yoktu. Jet onu Cottonwoods yakınlarındaki küçük, özel bir uçak pistinden almıştı. Cottonwoods, Zane Grey'in *Riders of the Purple Sage* romanında bahsettiği yerdi. Bu, küçük bir kızken Roberta Anderson'ın en sevdiği kitaptı, belki de batı hikâyeleri yazarı olarak yolunu belirleyen kitaptı.

Pilot sivil kılıktaydı.

Tierney meraklandı. "Savunma Bakanlığı'ndan mısın?"

Pilot ona ifadesiz, siyah camlı gözlüklerinin ardından baktı. "FBI." Uçuş öncesinde, uçuş sırasında ve uçuştan sonra ağzından başka tek kelime çıkmadı.

İşte Dallas polisi olaylara böyle dahil oldu.

5

Haven, Maine'deki turistik yerlerden uzakta, rahat rahat uyuklayan, yol üstündeki önemsiz bir yerken, şimdi bütün dikkatleri üzerine çekmişti. Sürüyle insan kasabaya gidiyordu. Aslında gitgide artan anormalliklerden haberleri yoktu. Onları ufuktaki koyu dumanlar çekmişti. Ateşin pervaneleri çekmesi gibi. Eyalet polisi, Ulusal Muhafız Birliği'nin yardımıyla bölgeye giden tüm yolları ancak akşam yediye doğru kapatabilecekti. Hem önemli yolları hem de küçük yan yolları. Sert bir rüzgâr doğudan tam bildirildiği saatte esmeye başladı. Artık yangının kontrol altına alınması imkânsızdı. Sabaha Maine tarihinin en büyük orman yangını halini alacaktı. Durumu hemen kabul edemeseler de yavaş yavaş şunu kavradılar: Hiç rüzgâr olmasaydı da yangın kontrol altına alınamayacaktı. İnsan yaklaşamadığı alevleri söndüremezdi ki! Hem bu yangına yaklaşmaya çalışanların başlarına kötü şeyler geliyordu.

Keşif uçağı yere çakılmıştı.

Bangor'dan gelen Ulusal Muhafız dolu bir otobüs, şoförün kafası birdenbire içine havai fişek sokulmuş domates gibi patladığı için yoldan çıkıp ağaçlara çarparak alev aldı. Otobüsteki yetmiş muhafız öldü. Ama sadece yarısı kazada ölmüştü, diğer yarısı zehirli bölgeden uzaklaşmak için boş bir çabayla sürünürken öldü.

Ne yazık ki rüzgâr ters yönden esiyordu... Torgeson'a sorsalar bu durumu açıklardı.

Yanan Orman'da başlayan yangın ancak Newport'un yarısını yaktıktan sonra itfaiyeciler söndürme çalışmalarına başlayabildiler. Ama yangın neredeyse on kilometre boyunca yayıldığından

çok geniş aralıklarla konumlanmaları gerekmişti, yani ilerleme kaydetmeleri zordu.

O akşam saat yedide bölgeye yüzlerce insan dolmuştu. Bunların bir bölümü yangınla savaşmaya gelmişlerdi. Ama geri kalanı her zamanki *Homo meraklıkuslardan* oluşuyordu. Çoğunun bölgeye girmesiyle çıkması bir oldu. Yüzleri bembeyaz kesilmiş, gözleri yuvalarından uğrayacak gibi açılmıştı. Burunlarından ve kulaklarından kanlar fışkırıyordu. Kimisi ise dişlerini değerli inciler gibi avuçlarına almıştı. İçlerinden ölenlerin sayısı da az sayılmazdı. Rüzgâr şiddetlendiği zaman Newport'un doğu bölümünde oturan talihsiz yüz kadar kişi de Haven'ın havasının etkisinde kaldı. Çoğu evlerinde öldü. Yangını seyretmeye gelen ve zehirli havada boğulan insanların ölüleri yolların kenarında bulundu. Ellerini karınlarına bastırmış, cenin pozisyonu almışlardı. Polislerden biri Washington Post'a adını kullanmamaları koşuluyla ölenlerin kan içinde ve insan şeklinde virgüllere benzediğini söylemişti.

Ama okul kitabı satıcısı Lester Moran aynı akıbete uğramadı. Moran Boston'ın banliyösünde oturuyor, zamanının büyük bir bölümünü kitap satmak için kuzey New England karayollarında geçiriyordu.

Lester, Aroostook bölgesinin kazalarındaki yıllık yaz sonu kitap satışından dönerken ufuktaki yoğun dumanları gördü. Saat dördü çeyrek geçiyordu.

Hemen anayoldan saptı. Bekâr olduğu ve gelecek iki hafta boyunca hiç planı olmadığı için evine çabucak dönmek zorunda değildi. Ama kitap satıcıları konferansı ertesi gün başlayacak olsa, ana konuşmacı o olsa ve konuşmasını henüz yazmamış olsa da yine yangına giderdi. Elinde değildi. Lester Moran yangın tutkunuydu. Çocukluğundan beri böyleydi. Son beş günü yollarda geçirmişti, kıçı oturmaktan kaskatı kesilmişti, üstelik haritada isim değil de koordinatlarıyla var olacak kadar küçük kazaların boktan yollarında zıplatıp duran arabası onu sürekli sarstığından böbreklerinin yerinde tuğlalar varmış gibi hissedi-

yordu. Bunlara rağmen hiç tereddüt etmedi. Yorgunluğu uçup gitti; gözleri Manhattan'dan Moskova'ya tüm itfaiyecilerin bildiği ve korktuğu o anormal ışıkla parladı: Doğuştan yangın tutkununun hiç de kutsal olmayan heyecanıydı bu.

İtfaiye şeflerinin sıkışık durumlarda, gerçekten zorunda kalırlarsa yararlandıkları tiplerdendi o. Lester Moran yirmi bir yaşındayken Boston İtfaiye Müdürlüğü'ne başvurmuştu. Ama kafatasındaki çelik plaka yüzünden onu işe almamışlardı. Lester kendini çok değersiz hissetmişti. Şimdiyse amfetaminleri peş peşe ağzına atan bir adam gibi hissediyordu. Kendisinin yarısı ağırlığında bir yangın söndürücüyü sırtlanıp, bazı adamların güzel kadınların boyunlarındaki parfümü koklamaları gibi dumanı koklayarak, yanağı çatlayıp kabarana ve kaşları tamamen yanana kadar alevlerle savaşarak bütün gece onu sırtında taşımak istiyordu.

Paralı yoldan Newport'ta çıktı ve Haven'a doğru son hızla ilerledi.

Moran'ın başına o plakayı on iki yaşındayken geçirdiği korkunç bir kaza yüzünden takmışlardı. O zamanlar ortaokullu bir izciydi. Bir araba ona çarpıp on metre öteye fırlatmıştı, uçuşu bir mobilya deposunun sert tuğla duvarı yüzünden yarıda kesilmişti. Son dualarını okunmuştu; ameliyatını yapan cerrah ağlayan anne babasına oğullarının büyük ihtimalle altı saat içinde öleceğini ya da can vermeden önce birkaç gün ya da hafta komada kalabileceğini söylemişti. Ama bunun yerine çocuk daha gün bitmeden uyanmış, dondurma istemişti.

"Bu bir mucize," demişti çocuğun hıçkırarak ağlayan annesi. "Tanrı'nın bir mucizesi!"

"Bence de öyle," demişti Lester Moran'ın ameliyatını yapan, çocuğun beynine zavallının parçalanmış kafatasındaki bir delikten bakan cerrah.

O şahane dumanlara yaklaşırken midesi biraz bulanmaya başladı. Bunu heyecanına verdi, sonra da tamamen unuttu. Başındaki çelik plaka Jim Gardener'ınkinin neredeyse iki katı bü-

yüklüğündeydi. Böyle bir yerde polis, itfaiye ve orman işletme müdürlüğünün araçlarının olmaması Lester'ın tuhafına gitti. Ama bu ona garip bir zevk de verdi. Sonra sert bir virajı döndü ve yolun solundaki bankette tepetaklak yatan bronz bir Plymouth gördü. Kırmızı ışığı hâlâ yanıp sönen aracın yanında DERRY İTFAİYESİ yazıyordu.

Lester Moran eski Ford'unu durdurup indi, parçalanmış otomobile doğru koştu. Direksiyon, şoför koltuğu ve yerdeki küçük paspas kan içindeydi. Ön cama da kanlar sıçramıştı.

Çok fazla kan vardı burada. Lester dehşetle bakakaldı. Sonra da Haven'a doğru döndü. Şimdi dumanların dibinde donuk bir kırmızılık görünüyordu. Yanan ağaçların çatırtısını gerçekten de *duyabildiğini* fark etti. Dünyanın en büyük açık fırınının yanında durmak gibiydi... ya da o en büyük fırınının bacakları çıkmıştı ve yavaş yavaş *ona* doğru yaklaşıyordu.

Bu sesin ve bu donuk ama muazzam kırmızı parıltının yanında, Derry itfaiye şefinin ters dönmüş arabası ve içindeki kan çok daha önemsiz görünmeye başlamıştı. Lester kendi arabasına döndü, vicdanıyla kısa bir süre savaştı. İçinden ilk telefon kulübesini görür görmez durup Cleaves Mills'i... hayır, Derry'yi arayacağına söz verdi ve savaşı kazandı. Çoğu iyi satışçı gibi Lester Moran da kafasında çalıştığı bölgenin detaylı bir haritasını taşıyordu, biraz düşününce Derry'nin daha yakın olduğunu fark etmişti.

Gaza sonuna kadar basmamak için kendini zor tutuyordu. Her dönüşte yolu kapatan barikatlarla karşılaşacağını sanıyordu; sağa sola park edilmiş arabalar, son ses bağıran telsizler, baret ve itfaiyeci kıyafetleriyle koşuşturup bağrışan adamlar.

Ama böyle bir şey olmadı. Barikatların, büyük bir karmaşanın yerine, devrilmiş Unity itfaiye aracıyla karşılaştı. Ön kısmı gerideki tanktan ayrılmıştı. Tanktan etrafa hâlâ sular fışkırıyordu. Lester yeryüzünde hemen herkesi öldürebilecek o havayla beraber duman da soluyordu şimdi. Yolun kenarında durdu, itfaiye arabasının kopuk ön tarafındaki camdan uzanan gevşek beyaz

kola ipnotize olmuş gibi bakıyordu. Beyaz ve hassas görünen kolun iç tarafından tuhaf yollar çizerek akan kanlar pıhtılaşmaya başlamıştı.

Burada bir terslik var. Orman yangınından çok daha kötü bir şey. Buradan kaçmalısın, Les!

Ama kaçacağı yerde tekrar yangına döndü ve büyüsünde kayboldu.

Havadaki duman tadı daha da keskinleşmişti. Yangının sesi çatırtıdan çok gök gürültüsüne benziyordu. Lester birdenbire gerçeği anladı. Başından aşağıya bir kova soğuk su dökülmüş gibi sarsıldı. *Bu yangınla kimse savaşmıyor! Hiç kimse!* Anlayamadığı bir nedenle buraya kimse ulaşamamıştı. Ya da yangına yaklaşmalarına izin verilmemişti. Bu yüzden de yangın kontrolden çıkmıştı. Rüzgâr da sertleştiği için filmlerdeki radyoaktif canavarlar gibi büyüdükçe büyüyordu.

Bu fikir Lester'ın içini dehşetle bulandırdı. Dehşetle, heyecanla... ve hastalıklı, karanlık bir sevinçle. Böyle bir şey hissetmek kötüydü. Ama Lester bu duygusunu inkâr edemezdi. Ayrıca böyle hisseden tek kişi de o değildi. Bu karanlık sevinç içki ısmarladığı her itfaiyecide bir parça vardı. (Bu itfaiyecilerin sayısı çoktu çünkü kendi fiziksel aşamada kaldığından beri tanıştığı hemen her itfaiyeciye içki ısmarlamıştı.)

Sendeleyerek arabasına gitti. Motoru zorlukla çalıştırabildi. Kendi heyecanı yüzünden yaşlı dinazorun motorunu boğduğunu düşündü. Klimayı sonuna kadar açtı ve tekrar Haven'a doğru ilerledi. Bu yaptığının budalalık olduğunu biliyordu. Sonuçta kırk beş yaşında bir kitap satıcısıydı, Süpermen değildi. Saçları dökülmeye başlamıştı. Üstelik hâlâ bekârdı, çok çekingen olduğundan kadınlara çıkma teklifi edemiyordu. Hayır, davranışları sadece *budalaca* değildi. Bu ne kadar ağır bir yargı olsa da hâlâ makul gösterme çabası taşıyordu. Gerçek şu ki deli gibi davranıyordu. Ama kendine engel olamıyordu. Kaşıkta uyuşturucunun piştiğini gören bir eroinmandan farksızdı bu bakımdan.

Lester'ın yangınla başa çıkması imkânsızdı...

... ama yine de gidip *seyredebilirdi.*

İçinden, *bu gerçekten görmeye değecek bir şey,* diye geçirdi. *Öyle değil mi?* Sanki ilerideki sıcağı şimdiden hissetmiş gibi yüzünden terler akıyordu. *Görmeye değecek bir şey. Evet, öyle!* Tam anlamıyla kontrolden çıkmasına her nasılsa izin verilen bir orman yangını. Milyonlarca yıl önce insanlar küçük, tüysüz bir maymunlar topluluğuyken olduğu gibi. Yangın çıktığında onlar Nil ve Fırat'a sığınırdı. Büyük yangınlar kendiliğinden olan patlamalardan, düşen yıldırım veya meteorlardan kaynaklanırdı. Bugünkü gibi sigara izmaritlerini nerede bıraktığını umursamayan sarhoş avcılar yüzünden çıkmazdı. Lester pasparlak turuncu bir fırınla karşılaşacaktı, otuz metrelik, ateşten bir duvarla. Açıklıklarda, bahçelerde, çayırlarda, 1840'ların Kansas'ında anız yakılmış gibi ilerleyecekti yangın. Evleri öyle bir hızla yutacaktı ki ani basınç değişiminden patlayacaklardı. İkinci Dünya Savaşı'nda atılan yangın bombalarıyla patlayan ev ve fabrikalar gibi. Biraz sonra bu yolun o fırının içinde kaybolduğunu, cehenneme giden bir yolda olduğunu görecekti.

Asfalt önce yapışkan derecikler halinde akacak... sonra da yanacaktı.

Gaza iyice bastı. *Nasıl gitmeyeyim? İnsanın hayatı boyunca böyle bir şeyi görmesi için eline ancak bir kez fırsat geçer. Nasıl gitmem?*

6

Maine Tıbbi Malzemeler'de çalışan genç adam, "Bilmem bunu babama nasıl anlatacağım?" dedi. *Keşke dört yıl önce babamı işleri genişletip bazı aletleri kiraya vermeye ikna etmeseydim,* diye düşündü. Yaşlı adam kiraladığı oksijen maskesini geri getirmediğinden beri babası bunu kafasına kakıp duruyordu. Şimdi de Haven'da kıyamet kopuyordu. Radyo orman yangını çıktığını

söylemiş ama sonra daha da acayip şeyler olduğunu ima etmişti. Dolayısıyla bu sabah kalın camlı gözlük takan gazeteciye kiraladığı maskeyi de bir daha göreceğini sanmıyordu. Şimdi iki kişi *daha* gelmişti. Üstelik bunlar eyalet polisiydi. Birer değil, altı maske istiyorlardı.

Torgeson, "Babana maskelere el koydular dersin," dedi. "Sonuçta itfaiyecilere solunum araç ve gereçleri veriyorsunuz, değil mi?"

"Evet ama—"

"Ve Haven'da da orman yangını çıktı, değil mi?"

"Evet ama—"

"İyi ya. Getir maskeleri, gevezelik edecek zamanım yok."

Genç adam, "Babam beni öldürecek!" diye inledi. "Zaten o kadar maskemiz var!"

Torgeson, eyalet polis merkezinin araba parkından çıkacağı sırada Claudell Weems park etmek için içeri girmişti. Yolları böyle kesişmişti. Maine'deki tek siyahi eyalet polisi olan Weems uzun boyluydu. Rahmetli Canavar Dugan kadar uzun değilse de bir doksanı geçiyordu. Claudell Weems'in ağzında bir altın diş vardı. İnsanlara, örneğin şüphelilere ya da isteksiz satıcılara, yaklaşıp gülümsediği zaman altın köpekdişi ışıldar, karşısındaki kimse de gerilirdi. Torgeson bir keresinde ona bunun nedenini sormuştu. Claudel Weems bunun siyahilere özgü bir kara büyü olduğunu söylemiş, sonra da kahkahalarla camları zangırdatarak gülmüştü.

Weems şimdi de satıcı gence doğru eğilmiş, çok iyi kullandığı o kara büyünün etki etmesini bekliyordu.

İki memur maskelerle oradan çıktıkları sırada genç adam neler olduğundan pek de emin değildi. Sadece o polisin ağzında o zamana kadar gördüğü altın dişlerin en irisinin parıldadığını anımsıyordu.

7

Leandro'ya tişört satan dişsiz ihtiyar verandasında durmuş, ifadesiz bir suratla Torgeson'ın devriye arabasının hızla uzaklaşmasını seyrediyordu. Araba gözden kaybolunca içeriye girip çoğu kimsenin ulaşamayacağı bir numaraya telefon etti. Onun yerinde başkası olsaydı, Anne Anderson'ı çok öfkelendiren o sirene benzeyen sesi duyardı. Ama adamın telefonunun arkasına bir alet takılmıştı. Çok geçmeden, gittikçe daha da çok telaşlanan Hazel McCready'yle konuşmaya başladı.

8

Claudell Weems boynunu uzatıp hız göstergesine baktıktan sonra, "Demek öyle," dedi neşeyle. "Saatte yüz elli kilometreyle gidiyoruz! Kamuoyuna göre Maine eyalet karakolundaki en boktan şoför olduğun için—"

Torgeson, "Siktir," diye homurdandı. "Hangi kamuoyuymuş o?"

Claudel Weems, "*Benimki*," dedi. "Her neyse... Bundan bir sonuç çıkıyor. Kısa bir süre sonra öleceğim sonucu. Ölmek üzere olan bir insanın son dileğinin yerine getirilmesi saçmalığına inanıyor musun, bilmiyorum? Ama inanıyorsan belki bana neler olduğunu anlatırsın, motor parçalanıp bir yerlerimize saplanmadan önce."

Andy ağzını açtı, sonra tekrar kapattı. "Hayır. Söyleyemem. Çok çılgınca bir şey. Ama sana şu kadarını açıklayabilirim: Biraz sonra miden bulanmaya başlayabilir. Eğer öyle olursa hemen oksijen maskesi tak."

Weems, "Ah, Tanrım," dedi. "Haven'ın *havası* mı zehirlendi?"

"Bilmiyorum. Öyle sanıyorum."

Weems tekrarladı. "Ah, Tanrım! Kim ne işler karıştırmış?"

Andy sadece başını iki yana salladı.

"Ah, demek bu yüzden kimse yangınla savaşmıyor." Dumanlar ufuktan gitgide genişleyen bir şerit halinde yayılıyordu ama neyse ki çoğu hâlâ beyazdı.

"Bilmiyorum. Öyle sanıyorum. Şu radyoyu aç."

Weems, Torgeson'ın aklını kaçırdığını düşünüyormuş gibi gözlerini kırpıştırdı. "*Hangi* kanal?"

"*Herhangi* bir kanal."

Weems polis radyo istasyonlarını aramaya başladı. Önce yangını durdurmak isteyen ama bir şekilde bölgeye yaklaşamayan kafaları karışmış, korkmaya başlamış memurlarla itfaiyecilerin konuşmalarını dinlediler. Sonra bir tekel hırsızlığı olay mahalline destek ekip çağrıldığını duydular. Verilen adres 117 Mystic Cadde, Medford'dı.

Weems, Andy'ye baktı. "Yok artık, Andy, Medford'da Mystic Cadde diye bir yer olduğunu bilmiyordum. Aslına bakarsan Medford'da cadde olduğunu bilmiyordum. Belki sonradan verilen bir isimdir."

Andy, kendi sesini çok uzaklardan duyarak, "Bence bu yayın *Massachusetts*'teki Medford'dan geliyor," dedi.

9

Haven sınırından iki yüz metre kadar ilerde Lester Moran'ın arabasının motoru durdu. Ne hırıltı homurtu çıktı ne de tekleme oldu. Motor sadece sessizce stop etti. Lester kontağı kapatma zahmetine katlanmadan taşıttan indi.

Alevlerin ısrarlı çatırtısı bütün dünyayı doldurmuş gibiydi. Hava sıcaklığı iyice artmıştı. Rüzgâr yoğun dumanları onun yönünde ama yukarılara doğru sürüklüyordu. Yani hava solunacak gibiydi. Ama sıcak, acı bir tadı vardı.

Solda ve sağda geniş tarlalar uzanıyordu. Sağında Clarendon, solunda Ruvall tarlaları. Bu topraklar uzun, çukurlu bir ya-

maç halinde yukarıda kalan ormana doğru uzanıyordu. Lester ormanda gitgide parlaklaşan kırmızı ve turuncu alevleri görebiliyordu, duman alevlerden gittikçe koyulaşarak yükseliyordu. Ateş içlerindeki oksijeni kemikteki ilik gibi emince içleri boş kütüklerin gürültüyle patladığını duyabiliyordu. Rüzgâr yüzüne çarpmıyor ama yalayıp geçiyordu. Yangın ormandan tarlalara sıçrayacaktı. Hem de birkaç dakika sonra... Hatta saniye. Yüzü kızaran ve ter içinde kalan Lester'ın durduğu yere de belki öldürücü bir hızla ulaşacaktı. Ulaşmadan arabasına dönmek istiyordu. Motor çalışırdı. Çalışacağından emindi. Emektar şimdiye kadar onu hayal kırıklığına uğratmamıştı. Yaklaşan o kıpkırmızı canavarla arasına olabildiğince çok mesafe koymalıydı.

Haydi, git artık! Tanrı aşkına! Yangını gördün. Artık KAÇ!

Ama aslında yangını pek de görmüş sayılmazdı. Onun sıcaklığını hissetmiş, gözlerini kırptığını, ejderha burun deliklerinden dumanlar püskürttüğünü görmüştü... ama yangını görememişti.

Ancak hemen sonra onu da gördü.

Luther Ruvall'ın batıdaki tarlasından bir anda geldi. Ana yangın hattı Büyük Kızılderili Ormanı'nın içindeydi ama bu tarafı artık ormandan çıkmıştı. En uçtaki ağaçlar kırmızı canavarın karşısında duramazdı. Arkalarındaki ışık sarıdan turuncuya, turuncudan parlak kırmızıya dönerken ağaçlar gittikçe daha da siyah göründüler. Sonra alevlerin içinde kayboldular. Bir anda oldu bu. Lester bir an ağaçların tepelerini görüyordu, hemen sonraysa yok olmuşlardı. Hilly Brown'ın bir zamanlar tüm kalbiyle dönüşmek istediği olağanüstü bir sihirbazın yaptığı bir numara gibiydi.

Alevler artık önüne kadar gelmişti, yirmi beş metre yüksekliğindelerdi, ağaçları yutarken Lester Moran ipnotize olmuş gibi ağzı bir karış açık, olanları izledi. Alevler tarlalardan aşağı inmeye başladı. Dumanlar Lester'ın etrafını sarıyor, koyulaşıyor, boğucu bir hal alıyordu. Öksürmeye başladı.

Kaç! Tanrı aşkına kaç!

Evet. Kaçacaktı. Artık *kaçabilirdi.* Yangını görmüştü. Tahmin ettiği kadar harikaydı, beklentilerinin hakkını vermişti. Ama yine de bir *canavardı.* Aklı başında bir insan bir canavarla karşılaştığı zaman kaçardı. Mümkün olduğu kadar uzaklara. Hızla. Bütün canlılar öyle yaparlardı. Bütün canlılar—

Lester arabasına doğru geri geri giderken yarı yolda durdu.

Bütün canlılar.

Evet, bütün canlılar orman yangınından kaçardı. Geçer kurallar bir an unutulurdu. Çakal, tavşanın yanında koşardı. Ama şimdi tarladan aşağı tavşan ve çakallar inmiyor, koyu kurşuni gökyüzünde bir tek kuş bile uçmuyordu.

Burada Lester'dan başka kimse yoktu.

Ateşten kaçan kuş ve hayvan olmaması ormanda hiç hayvan olmadığı anlamına geliyordu.

İtfaiye şefinin devrilmiş arabası. Etrafa saçılmış kanlar.

Ormanda parçalanmış itfaiye aracı ve o kanlı kol.

Lester'ın zihni, *burada neler oluyor,* diye bağırdı.

Bunu bilmiyordu... Bütün bildiği artık topuklamaya hazır olduğuydu. Arabasının kapısını açtı ve... son kez arkasına baktı.

O dev duman bulutunun içinden yükselen şeyi fark edince bir çığlık attı. Duman ciğerlerine doldu. Lester öksürdü, sonra tekrar çığlık attı.

Bir şey... devasa bir şey dumanların arasından yükseliyordu. Dünyanın en büyük balinası sudan çıkıyordu sanki.

Dumanların bulanıklaştırdığı güneş ışınları bu cismin üzerinde yumuşak parıltılar yaratıyordu. Ve cisim hâlâ yükseliyordu. Yükeliyor, yükseliyordu. Yangının gürültüsünden başka da hiçbir ses duyulmuyordu.

Yükseldi... yükseldi... yükseldi...

Lester bu ağır ve imkânsız yükselişi izlemek için başını kaldırdı. Bu yüzden dumanların arasından çıkıp yoldan hızla ona doğru gelen küçük, tuhaf şeyi fark etmedi. Bu dört tekerlekli kırmızı bir el arabasıydı. Yazın başında bununla küçük Billy

Fannin'i gezdiriyorlardı. Ama şimdi arabanın ortasına düz bir tahta yerleştirilmişti. Bu tahtanın üzerinde bir biçme makinesi vardı. Uzun bir sopaya takılı, motorla çalışan bir bıçak. Bıçağı tabanca kabzası gibi tutulan sapından çalıştırılıyordu. Sapına takılı etiketi hâlâ üzerinde sallanıyordu. El arabası yalpalayarak ilerlediğinden, biçme makinesi, tuhaf bir geminin yükselip alçalan pruvası gibi görünüyordu.

Lester arabasının yanına büzülmüş, hâlâ gökyüzüne bakıyordu. Küçük aletin önceden dijital gıda termometresi olan EEG sensörleri biçme makinesini çalıştırdı. (Böyle bir özelliği makinenin üreticileri hiç düşünmemişti herhalde.) Bıçak çığlığa benzer bir sesle dönmeye başladı. Küçük motordan yaralı bir kedinin miyavlamasını andıran bir ses yükseliyordu.

Lester başını çevirdi ve dişleri olan bir olta kamışına benzeyen bir şeyin üzerine geldiğini gördü. Haykırarak arabasının arkasına çömeldi.

Zihni, *burada neler oluyor,* diye bağırdı yine. *Neler oluyor, neler oluyor, neler oluyor, neler—*

Biçme makinesi salınarak ilerledi, Lester'ı arıyordu. Onun beyin dalgalarını izliyordu. Bunlar alet için radar biplemelerinden farksız, gayet net duyulan nabız gibiydi. Biçme makinesi pek akıllı değildi (beyni programlanabilir bir oyuncak arabadan geliyordu) ama yine de Lester Moran'ın beyninden, aküsünden de denebilir, çıkan elektriksel verileri kaçırmayacak kadar zekiydi.

Billy Fannin'in arabası üzerine doğru gelirken Lester, "Çekil!" diye bağırdı. "Yaklaşma! Yaklaşma!"

Ama araba sanki onun üzerine atladı. Kalbi göğsünde deli gibi çarpan Lester yana kaçtı. Makine de onunla birlikte döndü. Lester diğer yana sıçramayı denedi. Aynı anda üzerine dev bir gölge düştü. Ağır ağır kayan bir gölge. Lester istemese de başını kaldırıp yukarıya baktı... Elinde değildi. Ayakları birbirine dolandı, biçme makinesi de üzerine atıldı. Dönen bıçak Lester'ın kafasına daldı. Kafasını parçalarken alevler hem makinenin hem de kurbanının etrafını sardı.

10

Torgeson'la Weems yoldaki cesedi aynı anda gördüler. Artık ikisi de oksijen maskelerini takmışlardı. Mideleri yola çıkmalarının ardından çok geçmeden bulanmaya başlamıştı. Hem de onları korkutan bir şiddetle. Ama maskeleri takar takmaz bulantıları geçmişti. Leandro haklıydı. Hava. Havada bir şey vardı.

Claudell Weems polis radyosunu dinlerken Massachusetts kanalına denk geldikten sonra soru sormaktan vazgeçmişti. Elleri kucağında, öylece oturuyor, dikkat ve ihtiyatla etrafı izliyordu. Kanallarda biraz daha gezinince Friday, Kuzey Dakota ve Amette, Texas gibi ilginç yerlerde polislerin ne yaptığının haberini almışlardı.

Torgeson arabayı durdurdu. İki memur indiler. Weems durakladı, sonra panelin altına takılı olan kısa namlulu tüfeği aldı. Torgeson başını, *iyi yaptın*, der gibi salladı. Her şey netleşmeye başlıyordu. *Mantıklı* bir hal almıyordu ama *netleşiyordu*. Gabbons'la Rhodes bu kasabadan dönerken kaybolmuşlardı. Canavar da intihar etmeden bir gün önce buraya gelmişti. Phil Collins'in şarkısı nasıldı? Şu davulların insanı ürküttüğü parça? *I can feel it in the air tonight...**

Evet, havada gerçekten bir şeyler vardı.

Torgeson bu çılgınlığı haber veren adam olduğuna inandığı ölüyü usulca çevirdi.

Karayollarında korkunç kazalarla karşılaşmıştı. Ama yine de soluğunu tutarak başını çevirdi.

Weems, "Tanrım, ona ne olmuş?" diye sordu. Maske yüzünden sesi boğuklaşmıştı. Ama endişesi yine de belliydi.

Torgeson cevabı bilmiyordu. Bir keresinde kar temizleme makinesinin çarptığı bir adam görmüştü. O adam da biraz böyle görünüyordu. En yakın örneği buydu.

Adamın bir zamanlar başı olan yerden akan kanlar beline kadar inmişti. Kemerinin tokası karnına gömülmüştü.

* Bu gece havada o şeyi hissedebiliyorum...

Torgeson, "Tanrım..." diye mırıldandı. Ölüyü dikkatle yatırdı. Adamın cüzdanına bakabilirdi, ama o ezilmiş, parçalanmış cesede dokunmak istemiyordu. Dönüp arabaya doğru yürüdü. Weems de yanındaydı. Tüfeği göğsüne doğru kaldırmıştı. Batıda dumanlar gitgide daha da yoğunlaşıyordu. Ama burada, havada sadece hafif bir odun kokusu vardı.

Weems maskesinin ardından, "Çılgınca bir şey bu," dedi.

"Evet."

"Burada olmak hiç hoşuma gitmiyor."

"Evet."

"Bence bu bölgenin hemen boşaltılması—"

Arkalarından bir çatırtı duyuldu. Torgeson bir an bunun alevlerin sesi olduğunu sandı. Yangın çok uzaktaydı ama her şey göz önünde bulundurulursa burada da olabilirdi. Gayet mantıklıydı! Çılgın Şapkacı'nın çay partisindeysen her şey normaldi. Ama arkasını dönünce çatırtıya alevlerin değil, kırılan dalların neden olduğunu anladı.

Claudell Weems, "Aman Tanrım!" diye haykırdı.

Torgeson'ın ağzı bir karış açık kaldı.

Ahmak ama güvenilir bir araç olan kola makinesi bir kez daha harekete geçmişti. Bu sefer yolun kenarındaki bodur ağaçların arasından çıkmıştı. Önündeki vitrinin camı kırılmış, dikdörtgen prizma biçimli büyük kutunun yanları çizilmişti. Torgeson makinenin önündeki metal parçada derinlere gömülmüş, adeta yontulmuş gibi görünen ve akla korkunç şeyler getiren bir şekil gördü.

Bir insan kafasının yarısına benziyordu.

Kola makinesi yola çıkıp bir an orada durdu. Uygunsuz bir şekilde neşeli renklere boyanmış bir tabuta benziyordu. Daha doğrusu üzerinden akıp kurumaya başlamış kan lekelerini fark edinceye kadar renklerin neşeli olduğunu sanıyordu insan.

Torgeson hafif bir uğultu ve bir tıkırtı duyuyordu. *Sanki dişliler dönüyor,* diye düşündü. *Belki bozulmuştur. Belki, ama yine de—*

Kola makinesi birdenbire hızla onlara doğru geldi. Weems, "KAHRETSİN!" diye haykırdı. Sesinde hem korku hem dehşet hem de delice bir kahkaha vardı.

Torgeson bağırdı. "Onu vur! Vur onu!" Sağa sıçradı.

Weems bir adım geriledi. Ayağı takıldığı için Leandro'nun cesedinin üzerine devrildi. Pek aptalca ama aynı zamanda son derece şanslı bir hareketti. Kola makinesinden birkaç santimle kurtulmuştu. Makine tekrar saldırmak için dönerken Weems doğrulup oturdu ve çabucak üç el ateş etti. Makinenin yüzeyi içeri doğru patlayıp ortası siyah metalden papatyalara dönüştü. Makine uğuldamaya başladı. Huntington hastalığı olan biri gibi havada öne arkaya sallanıyordu.

Torgeson beylik tabancasını çekip arka arkaya dört el ateş etti. Kola makinesi ona doğru gidecek oldu. Ama artık ağırlaşmıştı, hızlanamıyordu. Sarsılarak durdu. Biraz ilerledi, durakladı, tekrar ilerledi. Şimdi de sarhoş gibi iki yana yalpalıyordu. Uğuldama artmıştı. İçecekler normalde kutularının düştüğü yerden yapış yapış nehircikler halinde akıyordu.

Makine üzerine gelince Torgeson kolaylıkla yolundan çekildi.

Weems bağırdı. "Kendini yere at, Andy!"

Torgeson bu emri hemen yerine getirdi. Claudell Weems kola makinesine üç el daha ateş etti. Elinden geldiği kadar hızlı pompalamıştı. Üçüncü kurşun makinenin içindeki bir şeyin patlamasına neden oldu. Dışarıya kara dumanlar çıktı, bir an parlayan alev makinenin bir tarafını yalayıp geçti.

Torgeson, *yeşil alev*, diye düşündü. *Yeşil!*

Kola makinesi Leandro'nun cesedinden altı metre kadar ileride yola düştü. Sallandı, sonra boğuk bir çatırtıyla devrildi. Kırık camlar şangırdadı. Üç saniye kadar süren bir sessizlik oldu. Sonra boğuk, metalik bir ses duyuldu, ardından o da kesildi. Şimdi kola makinesi dokuz numaralı karayolunun ortasındaki sarı çizginin üzerinde yatıyordu. Ölmüştü. Kırmızılı beyazlı

gövdesi kurşun delikleriyle doluydu. Deliklerden dumanlar çıkıyordu.

Claudell Weems maskenin altından boğuk boğuk, "Silahımı çekip bir kola makinesini öldürdüm, efendim," dedi.

Andy Torgeson ona doğru döndü. "Ona durmasını emretmedin bile. Uyarmak için havaya ateş de etmedin. Büyük ihtimalle cezalandırılacaksın, ahmak herif!"

Maskelerin üzerinden birbirlerine baktılar ve gülmeye başladılar. Claudell Weems gülmekten iki büklüm oldu.

Torgeson, *yeşil*, diye düşündü yine. Hâlâ gülüyordu ama aslında olanları komik bulduğu yoktu. *O lanet olasıca şeyin içinden fışkıran alev yeşildi.*

Weems soluk soluğa, gıdaklar gibi gülüyordu. "Onu uyarmak için havaya ateş etmedim. Hayır, etmedim. Etmedim."

Torgeson, "Bu, insan haklarını çiğnemek demektir," dedi.

Weems güldü. "Hakkımda soruşturma açılacak! Ah, Tanrım. Yani... yani..." Sendeledi. Claudell Weems gibi iri bir adam durup dururken sendelemezdi. Torgeson birdenbire başının döndüğünü fark etti. Saf oksijen soluyorlardı... Hızla...

"Gülmeyi kes!" diye bağırdı. Sesi sanki çok uzaklardan geliyordu. "Claudell, gülme artık!"

Weems'in sersem sersem yalpaladığı yere gitmeyi başardı. Aralarındaki mesafe gözüne çok uzun görünüyordu. Torgeson tam ona yaklaştığı sırada ayağı takıldı. Weems her nasılsa onu yakaladı. Bir an kolları birbirlerinin omuzlarında, iki sarhoş gibi sendelediler. Bu duruşları Rocky Balboa'yla Apollo Creed'in ilk dövüşten sonraki hallerine benziyordu.

Weems homurdandı. "Beni aşağıya çekiyorsun, pislik!"

"Hassiktir! Bunu sen başlattın." Bulanıklaşan dünya sallandı, durdu, netleşti. Torgeson kendi kendine, *ağır ağır soluk al*, dedi. *Derin derin ve ağır ağır. Rahat rahat. Kalbim, biraz yavaşla.* Bu son düşüncesi yüzünden kıkırdadı ama kendini tuttu.

İki arkadaş kollarını birbirilerinin beline dolayıp yine sallanarak devriye arabasına gittiler.

Weems, "Ceset," dedi.

"Şimdilik orada kalsın. Öldü o. Biz ölmedik. Henüz."

Weems, Leandro'nun yanından geçtikten sonra, "Bak!" dedi. "Işıklarımız sönmüş!"

Devriye arabasının tepesindeki mavi ışık sönmüştü. Sönmemesi gerekiyordu. Bütün polisler olay yerinde arabaların ışıklarını açık bırakırdı. Bu yerleşmiş bir alışkanlıktı.

Torgeson, "Yoksa sen—" diye başladı, sonra durakladı.

Etrafta bir şey değişmiş, hava kararmıştı sanki. Güneşin önünden büyük bir bulut geçerken olduğu gibi. Ya da güneş tutulacağı zaman. İki arkadaş bir an birbirlerine baktılar, sonra da döndüler. Onu önce Torgeson gördü. Yoğun dumanların arasından büyük gümüşümsü bir cisim çıkıyordu. Cismin dev yüzeyi ışıl ışıldı.

"Aman Tanrım!" diye adeta ciyakladı Weems. İri kara eliyle Torgeson'ın kolunu bulup sıkıca tuttu.

Torgeson onu fark etmedi bile. Oysa ertesi gün kolunda Weems'in elinin şeklinde bir çürük olduğunu görecekti.

Yükseldi... yükseldi... yükseldi... Gümüşümsü madeni yüzeyinde dumanın donuklaştırdığı güneş ışınları pırıldıyordu. Yerle hemen hemen kırk derecelik bir açı yapacak biçimde havalanıyor, hafifçe yalpalıyordu. Ama bu göz aldatmacası da olabilirdi. Belki de sıcak hava dalgaları yüzünden öyle gibi görünüyordu.

Tabii bütün bunlar bir halüsinasyondu. Öyle olmalıydı. Torgeson, *gerçek olamaz*, diye düşündü. *İmkânsız. Fazla oksijen aldığımız için oldu.*

Ama ikimiz de aynı anda, aynı halüsinasyonu nasıl görebiliriz?

Weems, "Ah, Tanrım," diye inledi. "Bu bir uçan daire, Andy. Kahrolasıca bir uçan daire!"

Oysa Torgeson gökteki o nesneyi uçan daireye benzetmemişti. Daha çok asker yemekhanesindeki metal tabakların altını andırıyordu. Var olan en büyük tabağın altını. Tabak yükseliyor, yükseliyordu. İnsan artık sonunun geldiğini, onunla dumanların

arasında puslu gökyüzünün belireceğini sanıyordu. Ama o hâlâ yükseliyor, ağaçlar, dünya yanında küçülüyordu. Onun yanında orman yangını bir kül tablasında tüten birkaç sigara izmariti gibi kalıyordu. Uçan daire gökyüzünü gitgide dolduruyor, ufku gözlerden gizliyordu. Büyük Kızılderili Ormanı'ndan bir şey yükseliyor, yükseliyordu ve bir ölüm sessizliği içindeydi. Hiçbir ses duyulmuyordu. Hiçbir ses.

İki arkadaş uçan daireye baktılar. Weems, Torgeson'a tutundu, Torgeson da Weems'e. İki çocuk gibi birbirlerine sarıldılar. Torgeson, *ya üzerimize düşerse*, diye düşündü.

Ama uçan daire hâlâ duman ve alevlerin arasından yükseliyor, yükseliyordu. Sanki hiç sonu gelmeyecekti.

11

Karanlık bastığı sırada Ulusal Muhafız Birliği Haven'ın dış dünyayla olan bütün ilişkisini kesmişti. Muhafızlar kasabayı sarmıştı. Rüzgârın estiği tarafta olanların yüzlerinde oksijen maskeleri vardı.

Torgeson'la Weems kurtulmayı başardılar. Ama devriye arabasına binerek değil. Araba John Wilkes Booth kadar ölüydü. Yayan gittiler. Dönüşümlü olarak kullandıkları son tüpteki oksijeni bitirdikleri sırada Troy'a vardılar ve oranın havasını rahatlıkla soluyabildiklerini gördüler. Claudell Weems sonradan, "Rüzgâr bizden yanaydı," diyecekti. Pek yakında çok gizli resmi raporlarda "Kirli Bölge" diye tanımlanacak alandan çıkmışlardı. Haven'da olanlara dair ilk resmi açıklamayı onlar yapmıştı. Tabii o sırada bölgedeki havanın öldürücü olduğuna dair resmi olmayan pek çok haber gelmişti. Büyük Kızılderili Ormanı'ndaki alev ve dumanların arasından bir uçan dairenin yükseldiğine dair de *binlerce* haber alınmıştı.

Weems burun kanamasıyla kurtulmuştu. Torgeson'ın ise altı dişi dökülmüştü. Ama ikisi de kendilerini şanslı sayıyordu.

Olay bölgesinin etrafını ilk olarak Bangor ve Augusta'dan gelen Ulusal Muhafızlar sardı. Saat dokuzda Limestone, Presque Isle, Brunswick ve Portland'dan gelen askerlerle kuşatma alanı genişledi. Gün doğarken savaşa gider gibi hazırlanmış bin asker daha doğu şehirlerinden uçakla taşındı.

Akşam yediyle gece bir arasında Hava Kuvvetleri, DEFCON-2 acil durumunda bekledi. Başkan ortabatı bölgesinin altmış bin fit üstünde *Looking Glass*'la tur atıyor, tek seferde beş altı mide ilacını birden içiyordu.

FBI akşam altıda olay yerine varmıştı, CIA yediyi çeyrek geçe. Saat sekizde yetki alanı hakkında bağrışmaya başlamışlardı. Saat dokuzu çeyrek geçe korku ve öfkeye kapılan Spaklin adlı bir CIA ajanı, Richardson isminde bir FBI görevlisini vurdu. Olay örtbas edildi. Ama Gardener ve Bobbi Anderson bunu duysalar ne olduğunu çok iyi anlarlardı: Dallas polisi gelmiş ve olaya el koymuştu.

ONUNCU BÖLÜM

KAPIYA VURAN TOMMY'LER KAPIYA VURUYOR

1

Ev Hillman'ın eski .45'liğinin ateş almamasından sonra Bobbi'nin mutfağında derin bir sessizlik oldu. Bu sessizlik yalnız fiziksel değil, aynı zamanda zihinsel bir sessizlikti. Gard'ın irileşmiş mavi gözleri Bobbi'nin yeşil gözlerine bakıyordu.

Bobbi, "Sen beni..." diye başladı. Düşünceleriyle

(!sen beni!)

dediklerini tekrarlayarak Gardener'ın beyninde yankıya neden oldu. Bu an pek uzun sürdü. Sonra sessizlik cam gibi kırıldı.

Bobbi o şaşkınlığı arasında foton tabancasını tutan elini yanına sarkıtmıştı. Şimdi silahı tekrar ona doğrultacaktı. Gardener'ın eline ikinci bir fırsat daha geçmeyecekti. Bobbi'nin telaşı yüzünden Gardener onun kafasının içindekileri kolaylıkla okuyabiliyordu. Bobbi'nin ona böyle bir şans verdiği için şok geçirdiğini hissedebiliyordu. İkinci bir fırsat vermeye niyeti yoktu.

Gardener'ın sağ eliyle bir şey yapması imkânsızdı, eli masanın altındaydı. Bobbi foton tabancasıyla ona nişan alamadan, Gardener sol elini masanın kenarına dayadı, düşünmeden olanca gücüyle itti. Masanın ayakları yere sürtüp gıcırdadı, masa Bobbi'nin birbiriyle birleşmiş biçimsiz göğüslerine çarptı. Aynı anda Hank Buck'ın büyük radyosuna bağlı oyuncak tabancanın

ağzından yeşil, parlak bir ışın fışkırdı. Ama ışın Gardener'ın göğsüne gelmedi. İttirmesiyle tabancanın namlusu yukarıya doğru döndüğü için omzunun üzerinden geçti. Otuz santimetre kadar üstünden geçmişti aslında ama Gardener yine de tişörtün altında cildinin hiç de hoş hissettirmeyen bir biçimde karıncalandığını hissedebiliyordu, sanki yüzeydeki moleküller sıcak bir tavaya düşen su damlaları gibi sıçrıyordu.

Gardener sağa dönüp bu yeşilimsi ışından kurtulmak için yere çömeldi. Kaburgası sertçe masaya çarptı. Bu yüzden masa Bobbi'nin göğsüne daha da fazla dayandı. İskemlesi arka ayaklarının üzerinde sallandı, sonra Bobbi'yi de beraberinde götürerek gürültüyle yere devrildi. Yeşil ışın yukarıya doğru kaydı. Gardener'ın aklına bir an havaalanı pistlerinde güçlü fenerler kullanarak uçakları yönlendiren adamlar geldi.

Tavandan çıtırtılar yükseldi, parçalarına ayrılan ahşap gibi çatır çatır sesler geliyordu. Başını kaldırdı. Foton tabancası mutfak tavanında bir yarık açmıştı. Gardener sendeleyerek ayağa kalktı, inanılmayacak bir biçimde, uzun uzun, çenesi ayrılacakmış gibi esnedi yine. Başı Bobbi'nin yangın alarmı gibi düşünceleri yüzünden zonkluyor, yankılarla doluyordu.

(*tabancası var beni vurmaya kalktı pislik pislik tabancası var*)

Gardener çıldırmamak için beynini korumaya çalıştıysa da başaramadı. Bobbi onun kafasının içinde haykırıp duruyordu. Masayla iskemlenin arasına sıkışmış halde yerde yatarken tekrar ateş etmek için tabancayı kaldırmaya çabalıyordu.

Gardener ayağını kaldırdı, yüzünü buruşturarak masayı tekrar itti. Masa devrildi. Biralar, haplar ve radyo yere kaydı. Eşyaların çoğu Bobbi'nin üzerine yuvarlandı. Biralar yüzüne döküldü. Yeni ve Geliştirilmiş cildinin üzerinden köpük köpük aktı. Radyo önce boynuna düştü, sonra da yere, bira gölcüğünün içine.

Gardener içinden radyoya bağırdı. *Patla köpek! Havaya uç! Kahretsin! Patlasana lanet olasıca! Pat—*

Radyo bundan da fazlasını yaptı. Bir an sanki şişti, sonra dikiş yerinden patlayan eskimiş bir kumaşı andıran bir sesle pat-

layarak paramparça oldu. Etrafa şimşeğe benzeyen yeşil ışıklar saçtı. Bobbi çığlık attı. Gardener'ın kulaklarıyla duyduğu ses kötüydü. Kafasında yankılanan ise çok daha kötü.

Gardener da onunla birlikte çığlık attı. Ama kendi sesini duymadı. Bobbi'nin tişörtünün yandığını fark etti.

Ne yaptığını düşünmeden ona doğru bir iki adam attı. Bu sırada yine düşünmeden .45'liği yere attı. Tabanca bu kez *patladı.* Jim Gardener'ın bileğine saplanan kurşun kemiklerini parçaladı. Acısı beyninde sıcak bir rüzgâr gibi dolaştı. Yine çığlık attı. Yalpalayarak öne doğru bir adım attı. Başı Bobbi'nin sessiz ve korkunç çığlıkları yüzünden çınlıyordu. Bu çığlıklar yüzünden her an çıldırabilirdi. Aslında bu düşünce onu rahatlatmıştı. Sonunda delirecek ve bütün bunların onun için bir önemi kalmayacaktı.

Sonra Gard *kendi* Bobbi'sini bir anlığına son kez gördü.

Bobbi'nin belki de gülümsemeye çalıştığını düşündü.

Sonra çığlıklar tekrar başladı. Anderson bağırıyor, gövdesini muma döndüren alevleri vurarak söndürmeye çalışıyordu. Kulakları sağır eden çığlıkları çok ama çok korkunçtu. Dayanılacak gibi değildi. Gardener, *ikimiz için de öyle,* diye düşünerek eğildi. Yere attığı tabancayı buldu. Horozu kaldırmak için iki elinin başparmaklarını birden kullanmak zorunda kaldı. Ayak bileği feci sancıyordu. Ama bu acı Bobbi'nin ıstırap dolu çığlıklarının altında boğuluyordu. Gardener, Hillman'ın tabancasıyla onun başına nişan aldı.

Lanet olasıca, bu kez ateş al. Lütfen... lütfen...

Ama ya tabanca ateş alır da ben hedefi vuramazsam? Belki de şarjörde kurşun kalmamıştır.

Kahrolası ellerinin titremesi geçmiyordu.

Birdenbire dua etme isteği duyan bir insan gibi dizlerinin üstüne düştü. Bobbi'ye doğru süründü. Bobbi yerde çığlıklar atıyor, kıvranıyor, yanıyordu. Gardener'ın burnuna Bobbi'nin kokusu geliyordu. Radyonun siyah plastik parçaları kaynayarak vücuduna gömülüyordu. Gardener dengesini kaybetti. Az kalsın onun

üzerine düşecekti. Sonra namluyu Bobbi'nin boynuna dayayarak tetiği çekti.

Yine bir şakırtı duyuldu.

Bobbi hâlâ haykırıyor, haykırıyordu. Gardener'ın kafasının içinde bağırıyordu.

Gardener horozu tekrar kaldırmayı denedi. Neredeyse başaracaktı ama elinden kaydı. Şık!

Tanrım, yalvarırım. Lütfen izin ver. Bobbi'ye son kez dostluk edeyim!

Bu sefer horozu sonuna kadar itmeyi başardı. Tetiği çekti. Silah patladı.

Çığlıklar Gardener'ın kafasında şiddetli bir vızıltı halini aldı. Ölümün sesini dinlediğini biliyordu. Başını yukarı kaldırdı. Tavandaki delikten süzülen şerit halindeki gün ışığı yüzüne düştü. Gardener çığlık attı.

Birdenbire vızıltı kesildi, her tarafa derin bir sessizlik çöktü.

Bobbi Anderson ya da dönüştüğü yaratık ölmüştü. O uzay gemisinin kontrol odasındaki sonbahar yaprakları gibi üst üste yığılmış cesetler gibiydi artık. Gemiye güç sağlayan köleler gibi.

Bobbi ölmüştü. Gardener da o anda memnuniyetle ölebilirdi... Ama henüz her şey sona ermemişti.

Henüz değil.

2

Kyle Archinbourg, Cooder'da gazoz içerken çığlıklar kafasında çınlamaya başladı. Ellerini şakaklarına götürürken şişe parmaklarının arasından kayıp yere düşerek parçalandı. Dave Rutledge, Cooder'ın önündeki, kendisinin hasırla ördüğü sandalyede uyukluyor, binaya yaslanmış halde yabancı renklerle dolu acayip rüyalar görüyordu. Birdenbire gözleri açıldı, doğrulup dimdik oturdu. Sanki biri ona elektrikli telle dokunmuştu. Boynundaki cılız tendonlar kabardı. Sandalyesi altından kaydı, başını marke-

tin ahşap duvarına vurduğu zaman boynu cam gibi tuzla buz oldu. Daha asfaltın üzerine düşmeden öldü. Hazel McCready kendine çay yapıyordu. Çığlıklar başladığı zaman elleri titredi. Çaydanlıktaki suyu fincanı tutan eline döküp derisini fena halde haşladı. Korku ve can acısıyla haykırarak çaydanlığı duvara fırlattı. Ashley Ruvall bisikletiyle belediye binasının önünden geçerken yuvarlandı, yere yığılıp sersem sersem orada yattı. Dick Allison'la Newt Berringer iskambil oynuyorlardı. Newt'un evindeydiler. İkisi de birbirinin elindeki kâğıtları bildiğinden bu oyunu oynamaları saçmaydı. Ama Newt'un evinde kızmabirader yoktu. Onlar da zaten zaman öldürüyor, telefonun çalmasını bekliyorlardı. Bobbi onlara ayyaşın öldüğünü ve artık planın yeni bölümüne başlayabileceklerini söyleyecekti. Kâğıtları Newt dağıtıyordu. Birdenbire kartları masaya, yerlere saçtı. Dick ayağa fırladı. Gözleri irileşmiş, saçları dimdik olmuştu. Kapıya doğru atıldı. Ama onun yerine kapının bir metre sağındaki duvara çarpıp yere yığıldı. Doktor Warwick çalışma odasındaydı. Eski çalışmalarını inceliyordu. Çığlıklar onu demiryolunda büyük bir hızla yuvarlanan briket yığınları gibi şiddetle sarstı. Vücudu kalbine öldürücü miktarda adrenalin pompaladı. Kalbi araba lastiği gibi patladı. Ad McKeen kamyonetine binmiş, Newt'un evine gidiyordu. Arabası yoldan çıkıp İt Bailey'nin terk ettiği *hot dog* büfesine çarptı. Suratı direksiyona vurdu, bir an için sersemledi. Ama hepsi o kadardı. Yavaş gidiyordu. Hayret ve dehşetle etrafına bakındı. Wendy Fannin tam o sırada elinde iki kavanoz şeftali reçeliyle bodrumdan çıkıyordu. "Gelişmeye" başladığından beri reçelden başka bir şey pek yemiyordu. Son dört haftada tam doksan kavanoz şeftali reçelini tek başına yemişti. Çığlık atıp kavanozları felçli bir jonglör gibi havaya fırlattı. Kavanozlar merdivene düşüp parçalandı. Şeftaliler etrafa saçıldı, yapışkan suları basamaklardan akmaya başladı. Wendy uyuşuk bir halde, *Bobbi*, diye düşündü. *Bobbi Anderson yanıyor!* Nancy Voss sersem sersem arkaya bakan pencerenin önünde duruyor, Joe'yu düşünüyordu. Özlüyordu onu. Çok özlüyordu. "Gelişmenin" sonunda bu özlemi yok edece-

ğinden emindi. Her gün acısı daha da uzaktaymış gibi geliyordu. Ama Joe'yu özlemek Nancy'ye ıstırap verse de bu ıstırabın sona ermesini istemiyordu. Anlamsız bir şeydi ama böyleydi işte. Sonra Nancy'nin kafasında çığlıklar yankılanmaya başladı. Aniden öne doğru savruldu ve alnıyla pencerenin üç camını birden kırdı.

3

Bobbi'nin çığlıkları Haven'ı tıpkı hava saldırılarını bildiren sirenler gibi sardı. Her şey ve herkes birdenbire durakladı... Sonra Haven'ın değişen ahalisi kasabanın sokaklarına çıktı. Hepsinin yüzünde aynı ifade vardı: önce üzüntü, ıstırap ve dehşet... sonra öfke.

Hepsi de o acı dolu çığlıklara kimin neden olduğunu biliyordu.

Çığlıklar sürerken başkalarının düşüncelerini duymak imkânsızdı. Yapabilecekleri tek şey bu haykırışları dinlemekti.

Sonra vızıltıyı andıran ölüm sesi duyuldu, bunu tam bir sessizlik izledi. Ancak ölüm sessizliği olabilirdi bu.

Birkaç dakika sonra Dick Allison'ın varlığı hissedildi. Duygusal bakımdan sarsılmıştı ama verdiği emir açıktı.

Bobbi'nin çiftliğine. Hepiniz. Başka bir zarar vermeden durdurun onu!

Hazel'ın sesi bu emri alıp güçlendirdi. Sanki ilk sese bir ikincisi katılmış, beraber bir düete başlamışlardı.

Bobbi'nin çiftliğine. Oraya gidin. Hepiniz.

Kyle'ın sesi bunu üçlü haline soktu. Ses güç kazandıkça etki alanı da genişledi.

Hepiniz. Başka bir zarar vermeden—

Adley'nin sesi. Newt Berringer'ınki.

—durdurun onu!

Gardener'ın Barakacılar olarak gördüğü kişiler seslerini birleştirerek bir tek emir haline getirdiler. Bu açık ve reddedileme-

yecek bir emirdi... Tabii Haven'da kimsenin bu emre uymamayı düşündüğü de yoktu.

Gemiye zarar vermeden onu durdurun. Gemiye zarar vermeden onu durdurun.

Rosalie Skehan akşam yemeği için morina balığını yıkıyordu. Musluğu kapamaya bile gerek görmeden mutfaktan çıkarak arka avluda odun kesen kocasının yanına gitti. Bobbi'nin çığlıkları yüzünden adam az daha ayak parmaklarını kesecekti. Karı koca hiç konuşmadan arabalarına bindiler, Bobbi'nin altı kilometre ötedeki çiftliğine gitmek üzere yola çıktılar. Bahçe yolundan çıkarken az kalsın Elt Barker'a çarpıyorlardı. O da benzin istasyonundan alelacele eski motosikletini almıştı. Freeman Moss kamyonundaydı. İçinde belli belirsiz bir üzüntü vardı çünkü Gardener'ı sevmişti. Adamda Freeman'ın babasının "yürek" dediği şey vardı ama tabii bu, o herifin bağırsaklarını deşmesini engellemeyecekti. Andy Bozeman eski otomobilindeydi. Karısı da yanında oturuyordu. Ellerini düzgünce kucağına, çantasının üzerine koymuştu. Bu çantada bir *molekül-kaynatıcı* vardı. Bu alet çapı beş santim olan bir şeyin ısısını on beş saniye içinde aşağı yukarı bin derece yükseltiyordu. Bununla Gardener'ı ıstakoz gibi haşlamayı umuyordu. *Ona biraz yaklaşsam yeter,* diye düşünüyordu. *Biraz yaklaşayım. Bütün istediğim bu. Bir buçuk metrelik bir mesafe yeter.* Alet daha uzak mesafelerde pek iyi sonuç vermiyordu. Aslında etki alanını yedi yüz elli metreye çıkarabileceğini biliyordu. Böyle yapmadığı için pişmandı şimdi. Ama Andy dolabında altı temiz gömlek olmazsa öfkeli bir ayıya dönüşüyordu. Bozeman'ın dudakları öfkeyle gerilmiş, ağzında kalan birkaç dişi kupkuru bir sırıtışla ortaya çıkmıştı. Gazı kökleyip doksana çıkarken, *seni bir yakalayayım çitini beyaza boyayacağım, göt surat,* diye düşündü. Daha ağır ilerleyen arabaların yanından geçti. Hepsi de Bobbi'nin çiftliğine doğru gidiyordu. Kafalarında da hep aynı emri veren ses yankılanıyordu. *GEMİYE ZARAR VERMEDEN ONU DURDURUN! GEMİYE ZARAR VERMEDEN ONU DURDURUN! ONU DURDURUN! ONU DURDURUN!*

4

Gardener, Bobbi'nin cesedinin başında duruyordu. Can acısı, şok ve ıstırap yüzünden çıldırmış gibiydi. Sonra birdenbire yine ağzı açıldı, uzun uzun, tendonlarını gere gere esnedi. Sendeleyerek lavaboya gitti. Tek ayağının üzerinde sıçramaya çalışıyor ama içtiği ilaçlar yüzünden yapamıyordu. Bileği kırılmış ayağını yere her basışında, metal bir pençe içini durmaksızın kazıyormuş gibi hissediyordu. Boğazı büsbütün kurumuştu. Kolları, bacakları kurşun gibiydi. Düşünceleri eski berraklığını kaybediyor, sanki... kırılmış yumurtanın sarısı gibi yayılıyordu. Musluğa vardığı zaman tekrar esnedi ve mahsus bileği paramparça olan ayağının üzerine bastı. Can acısı kafasındaki sisi bir satır gibi yarıverdi.

Musluğun sıcak tarafını hafifçe açarak bir bardağa ılık, neredeyse sıcak su doldurdu. Yukardaki dolabı açtı. Rafları karıştırırken bir kutu mısır gevreğini ve akçaağaç pekmezi dolu bir kavanozu yere devirdi. Sonunda üzerinde küçük bir kız resmi olan tuz kutusunu buldu. *Yağmur yağsa da akar,* mottosunu sersem sersem okudu. İşte bu çok doğru. Kutunun ağzıyla ona hiç olmazsa bir yıl kadar gelen bir süre boyunca uğraştı. Sonunda bardağa, suyu bulanıklaştıracak kadar tuz koymayı başardı. Suyu parmağıyla karıştırıp başına dikti. Tadı denizde boğuluyormuş gibiydi.

Geğirdi, maviye boyanmış tuzlu suyu kustu. Kusmuğunda mavi hapların parçaları da vardı. Bazı haplar hiç erimemişti bile. *Bobbi beni kaç hap içmeye zorladı?*

Sonra tekrar... tekrar... ve tekrar kustu. Sanki ormanda ağzından kusmuğun resmen fışkırdığı anı tekrar yaşıyordu. Beynindeki fazla çalışan bir merkez, öğürme refleksini harekete geçirip duruyordu. Bu ölümüne neden olabilecek korkunç bir hıçkırık gibiydi.

Sonunda öğürtüler yavaşladı ve kesildi.

Haplar lavabodaydı. Mavi sular da.

Kanlar da. Hem de çok fazla kan.

Sendeleyerek geriledi, sakat ayağının üzerine basınca haykırarak yere devrildi. Kendini yamru yumru yer döşemesinin bir ucundan Bobbi'nin camlaşmış gözlerinden birine bakarken buldu. Hemen gözlerini yumdu. Gözünü kapatır kapatmaz aklı kaymaya başladı... Ama karanlıkta bazı sesler yankılanıyordu. Hayır, pek çok ses birleşmiş, bir tek emir halini almıştı. Gardener sesi tanıdı. Barakacıların sesiydi bu.

Onu durdurmaya geliyorlardı. Herhalde böyle olacağını o da çoktandır biliyordu.

Onu durdurun... durdurun... durdurun!

Haydi, yürü, dedi kendi kendine. *Yoksa seni durdurmalarına gerek kalmayacak. Yerde uyuklarken seni vuracaklar ya da moleküllerine ayıracaklar veya canları ne yapmak isterse onu yapacaklar.*

Dizlerinin üzerinde doğruldu, tezgâha tutunup ayağa kalkmayı başardı. Banyodaki dolapta insanı uyanık tutan bir ilaç olduğunu sanıyordu. Ama herhalde midesi, bu son "hakaretten" sonra o hapları da çıkarırdı. Başka zaman olsa bunu denemeye değer bulurdu Gardener. Ama şimdi fışkırtarak kusmaya tekrar başlarsa bir daha duramamaktan korkuyordu.

Kımılda, hareket et. Durum çok kötüleşirse kırık ayağınla birkaç adım at. O zaman aklın başına gelir.

Öyle mi olurdu? Bilmiyordu. Bütün bildiği o anda hızla hareket etmesi gerektiğiydi. Uzun süre ayakta kalabileceğini sanmıyordu.

Zıplayıp sendeleyerek mutfak kapısına gitti. Orada durup son bir kez arkasına baktı. Sayısız kez Gardener'ın yardımına koşan Bobbi şimdi bir yığın halinde yatıyordu. Tişörtünden hâlâ dumanlar tütüyordu. Sonuç olarak Gardener, Bobbi'yi düştüğü dertten kurtaramamıştı. Yalnızca onu erişilemeyecek bir yere yollamıştı.

En iyi arkadaşını vurdun. Ne harika, değil mi?

Gardener elinin tersini ağzına dayadı, midesi guruldadı. Gözlerini kapattı ve kusmasını bastırmaya çalıştı.

Döndü. Gözlerini tekrar açtı ve oturma odasında ilerlemeye çalıştı. Amaç sağlam bir şey bulmak, yakalayıp bırakmamaktı. Aklı, o büyük kara kasırga onu savurmadan önce yine gümüş renkli uçan balonlar gibi yükselmek istiyordu. Bu hisle elinden geldiğince savaştı ve sağlam şeyler bulup onlara tutundu. Tanrı varsa ve eğer iyiyse, tutunduğu her şey ağırlığını taşırdı ve bu sonsuz gibi görünen odayı Musa ve cemaatinin çölü geçtiği gibi geçerdi.

Barakacıların çok geçmeden çiftliğe varacaklarını biliyordu. Geldiklerinde hâlâ burada olursa onu yakarlardı, hatta üstüne nükleer bomba atarlardı. Hepsi de Gardener'ın uzay gemisine bir şey yapmasından korkuyordu. Evet. Onun aklında da tam olarak bu vardı. En güvenli yerin o gemi olduğunu biliyordu.

Ama oraya *gidemeyeceğini* de biliyordu. Yani hemen.

Önce barakada biraz işi vardı.

Verandaya ulaşmayı başardı. Bobbi'yle yaz geceleri kaç kere geç saatlere kadar orada oturmuşlardı. Peter aralarında, yere uzanarak uyurdu. Bobbi'yle Gard oturur, bira içer, küçük radyodan Fenway ya da Comiskey Park'ta veya lanet bir yerde (ama genelde kablo ve devrelerin arasında koşturup duran küçücük beysbolcularla Bobbi'nin radyosunun içinde) oynanan Red Sox maçlarını dinlerlerdi. Soğuk kuyu suyuyla dolu bir kovaya atılmış biralarla otururlardı. Hayat, ölüm, Tanrı, siyaset, aşk ve edebiyattan söz ederlerdi. Gardener bir iki kere de diğer gezegenlerde hayat olup olmadığı konusunu tartıştıklarını hatırlıyordu, ama belki de bu onunla alay eden yorgun aklının bir oyunuydu. Burada mutlu olmuşlardı. Ama o günler çok gerilerde kalmıştı.

Yorgun aklı Peter'a odaklanmıştı. Aslında ilk hedefi Peter'dı, tutunması gereken ilk mobilya oydu. Hayır, bu tam anlamıyla doğru değildi. Köpeğin acısına son vermeden önce David Brown'ı kurtarması gerekiyordu. Ama David ona gereken coşkun duyguyu ve itici gücü sağlayamazdı. Gardener, David Brown'ı hayatı boyunca hiç görmemişti. Peter farklıydı.

Gardener sıcak ve sessiz akşamüstüne, "Sevgili ihtiyar Peter," dedi. (Akşamüstü olmuş muydu? Gerçekten olmuştu.) Verandanın basamaklarına vardı ve felaketle karşılaştı. Birdenbire dengesini kaybetti. Vücudunun bütün ağırlığını kırık bileğine vermek zorunda kaldı. Bu sefer kırık kemiğin parçalanmış uçlarının birbirine girdiğini görür gibi oldu. Kedi miyavlamasını andıran tiz bir çığlık attı. Bir kadının değil de başı büyük dertte olan olan bir genç kızın çığlığıydı. Yana doğru devrilirken verandanın korkuluğuna tutunmaya çalıştı.

Bobbi temmuzun başlarındaki o deli haliyle mutfaktan bodruma inen merdivenin tırabzanını onarmıştı. Ama verandanın etrafındaki korkuluklarla hiç ilgilenmemişti. Yıllardan beri çürüktü bu tırabzan. Gardener ağırlığını verdiği anda çürümüş tahtalar kırıldı. Yüzyıllık talaş tozlarla ve birkaç şaşkın termitin başıyla beraber yaz güneşinin aydınlattığı bahçeye dağıldı. Gardener yanlamasına verandadan yuvarlandı. Acıyla haykırarak sağlam bir gümlemeyle avluya düştü. Kalkmaya çalıştı, sonra kendine neden çabaladığını sordu. Dünya gözlerinin önünde sallanıyordu. Önce iki posta kutusu gördü, sonra da üç. Her şeyi unutup uyumaya karar verdi. Gözlerini yumdu.

5

Gördüğü uzun, acayip ve acı dolu rüya sırasında Ev Hillman, Gardener'ın düştüğünü gördü, hissetti, onun düşüncelerini duydu.

(her şeyi unut, uyumana bak)

Hem de açıkça. Sonra rüya kopuk kopuk bir hal aldı. Bu iyiydi işte. Rüyaya dalmak zordu. Her tarafını sızlatıyordu. Acıtıyordu. Yeşil ışıkla savaşmak da canını yakıyordu. Güneş çok parlak olduğu zaman (gün ışığını biraz hatırlıyordu) insan gözlerini kapatabilirdi. Ama yeşil ışık insanın içindeydi. Her zaman içindeydi. Gören üçüncü bir gözdü. Yanan yeşil bir alev. Burada başka zihinler de vardı. Bunlardan biri o

KADININDI. ZAYIF OLAN ise bir zamanlar Peter'dı. Şimdi ZAYIF OLAN sadece uluyabiliyordu. Bazen BOBBI'nin gelip onu yeşil ışıktan kurtarması için uluyordu... Ama daha çok, canı akıp gittiği için ıstırapla uluyordu. KADIN da kurtulmak için haykırıyordu. Ama bazen düşünceleri Ev'in dayanamadığı nefret dolu korkunç hayaller halini alıyordu. Evet, onun için böylesi daha iyiydi (daha iyi).

Uykuya dalması daha iyi olacaktı.

(daha kolay)

artık uğraşmayacaktı...

... ama David vardı.

David ölüyordu. Gardener'ın (Ev'in başta kolaylıkla algıladığı) düşünceleri gittikçe derinleşen bir çukura düşmeye başlamıştı. Önce kendinden geçecek, sonra çabucak ölecekti.

Bu yüzden Ev karanlıkla savaştı.

Savaştı ve ona seslendi:

Kalk! Kalk! Sen, güneşteki! Gün ışığını ben de hatırlıyorum! David Brown da güneşte yaşamalı. Bu onun hakkı. Onun için kalk! Kalk! Kalk! KALK!

6

KALK! KALK! KALK!

Bu düşünce Gardener'ın aklında durmadan tekrar ediyordu. Ses, tekerleri camdan olan bir arabaya benziyordu. Araba beyninde ağır ağır ilerlerken her yerini kesiyordu.

David Brown da güneşte yaşamalı. Bu onun hakkı. Kalk! David Brown! Kalk! KAHRETSİN! KALK HADİ!

Gardener kan dolu ağzıyla, "Pekâlâ," diye mırıldandı. "Pekâlâ, seni duyuyorum. Yakamı bırak artık!"

Dizlerinin üzerinde doğrulmayı başardı. Ayağa kalkmaya çalışırken dünya kurşuni bir renk aldı. Hayır, yararı yoktu. Neyse ki kafasındaki ısrarlı, yırtıcı ses biraz hafiflemişti. Gardener

konuşan kimsenin kendi gözlerinden dışarı baktığını hissedebiliyordu, gözleri pis camlarmış gibi,

(onların ardından rüya görüyordu)

Gardener'ın gördüklerinin bir bölümünü görebiliyordu.

Tekrar ayağa kalkmaya çabaladı ama yine başaramadı.

Sonra hırıltılı bir sesle, "İşim henüz bitmedi," dedi. İki dişini tükürerek avlunun toprak yolundan barakaya doğru sürünmeye başladı.

7

Haven, Jim Gardener'ın peşindeydi.

Arabalara doluşmuşlardı. Kamyonetlere, traktörlere, motosikletlere binmişlerdi. Hilly Brown'ın İKİNCİ SİHİRBAZLIK GÖSTERİSİ'nde çok canı sıkılan, Avon satıcısı Bayan Eileen Crenshaw, oğlu Galen'ın kumsal arabasını almıştı. Rahip Goohringer onun arkasındaki yere binmişti. Seyrelmiş kır saçları güneşten yanmış kafasından geriye doğru uçuşuyordu. Vern Jernigan "gelişmesi" hızlanmadan önce bir karavana dönüştürmeye çalıştığı cenaze arabasındaydı. Havenlılar yolları doldurmuştu. Ashley Ruvall bisikletinin pedallarını deli gibi çeviriyor, sanki slalom yarışmasındaymış gibi yürüyerek gidenlerin arasından geçiyordu. Delikanlı evine sadece Zap Tabancası dediği bir şeyi almak için uğramıştı. Daha baharda tavan arasında tozlanan eski bir oyuncakken şimdi tehlikeli bir silah halini almıştı tabanca. Dokuz voltluk pille ve kardeşinin alfabe öğreten oyuncağının devre kartıyla güçlendirilmişti. Pentagon görse gerçekten ilginç bulurdu bu silahı. Cisimlerde delikler açıyordu. Büyük delikler. Ashley silahı vaktiyle dağıttığı gazeteleri koyduğu bisiklet bagajına bağlamıştı. Havenlıların hepsinin acelesi vardı. Bu yüzden bazı kazalar da oldu. Early Hutchinson'ın Volkswagen'i Fannin'lerin arabasına çarptığında iki kişi öldü. Ama bu önemsiz olaylar kimseyi durdurmadı. Kafalarındaki marş havadaki boşlukları değişmez,

ritmik bir haykırışla dolduruyordu: *Gemiye zarar vermeden! Gemiye zarar vermeden!* Güzel bir yaz günüydü. Öldürmek için güzel bir gündü. Ve öldürülmeyi hak etmiş biri varsa o da James Eric Gardener'dı. İşte bu yüzden hepsi yola çıkmıştı. Beş yüzden fazla insan. Yeni numaralar öğrenmiş iyi taşralılardı onlar. Geliyorlardı. Yeni silahlarını da yanlarına almışlardı.

8

Gardener barakaya giden yolu yarıladığında kendini daha iyi hissetmeye başladı. Belki ilaçlar onu ikinci bir kez daha vuracaktı. Belki de Valium'un hemen hepsini çıkarmıştı ve vücudu geri kalanıyla başa çıkabiliyordu. Bu akla daha yakındı.

Ya da yaşlı adam bir şekilde ona güç veriyordu.

Her neyse de bu güç tekrar ayağa kalkıp sıçraya sıçraya barakaya gitmesine yetti. Bir an kapıya tutundu. Kalbi göğsünde deli gibi çarpıyordu. Aşağıya baktı, kapıda bir delik gördü. Yuvarlaktı. Etrafı beyaz kıymıklarla çentik çentik olmuştu. Bu delik kemirilmiş gibi görünüyordu.

Düğmeleri kullanan elektrikli süpürge. Demek böyle dışarı çıktı. Yeni ve Geliştirilmiş kesici bir parçası olmalı. Tanrım, bu insanlar gerçekten deli.

Ağır ağır köşeyi döndü, buz gibi bir düşünce donup kalmasına neden oldu: *Anahtarı bulamayacağım!*

Ah, Tanrım, Gard, bir rahat ol! Neden—

Ama yanılmamıştı. Anahtar yerinde yoktu. Asılı olduğu çivi bomboştu.

Barakanın duvarına dayandı. Bitkin haldeydi. Titriyordu. Bütün vücudu ter içindeydi. Bakışları yere kaydı. Güneş ışınları yerdeki bir şeyin üzerinde parıldadı: anahtar. Çivi hafifçe aşağıya doğru eğilmişti. Daha önce anahtarı telaşla yerine takmış, büyük ihtimalle yumuşak tahtadaki çiviyi de o arada eğmişti. Anahtar da kayıp düşmüştü.

Acıyla eğilerek anahtarı aldı. Ayaklarını sürüyerek tekrar ön tarafa geçti. Zamanın ne kadar hızlı geçtiğinin farkındaydı. Yakında varacaklardı; barakadaki işini bitirip onlardan önce gemiye gitmesi mümkün müydü? İmkânsız olduğuna göre bunu umursamamak en iyisiydi.

Tekrar baraka kapısına vardığında araba motorlarının uzaktan gelen sesini duyabildi. Anahtarı kilide sokmayı denedi ama beceremedi. Güneş parlaktı, gölgesi ayaklarının dibinde bir birikinti gibi görünüyordu. Tekrar denedi. Bu sefer kilidi buldu. Anahtarı çevirip kapıyı açtı ve yalpalayarak barakaya girdi.

Yeşil ışık etrafını sardı.

Güçlüydü. Gardener'ın oraya son girdiği zamandakinden daha güçlü. O koskocaman, kabaca bir araya getirilmiş alet

(transformatör)

ışıl ışıldı. Eskisi gibi çakıyordu. Ama şimdi daha hızlı, daha kısa aralıklarla. İnce yeşil bir ışık devre kartındaki gümüş yollarda dolaşıyordu.

Gardener etrafına bakındı. Yeşil banyosunda yüzen yaşlı adam sağlam tek gözüyle Gardener'ı süzüyordu. Bakışları ıstırap doluydu ama... aklının başında olduğu da anlaşılıyordu.

David'i kurtarmak için transformatörü kullan.

Gardener hırıltılı bir sesle, "Beni öldürmeye geliyorlar, ihtiyar," dedi. "Hiç zamanım yok."

Köşe... En dipteki köşe.

Gardener o tarafa baktı, biraz televizyon antenini, biraz elbise askısını ve biraz da kadınların döndüre döndüre kuruyacak kıyafetleri astığı, şu arka bahçelere konan şemsiyeye benzer tel askılığı andıran bir şey gördü.

"Şu mu?"

Onu avluya çıkar.

Gardener soru sormadı. Zaman yoktu. Bu şey kare bir platformun üzerinde duruyordu. Gardener devre ve pillerin bu platformun içinde olduğunu düşündü. Yakından bakınca televizyon

anteninin bükülmüş kollarına benzettiği şeylerin ince çelik tüpler olduğunu gördü. Aleti ortadaki ana direğinden tutup kaldırdı. Ağır değildi ama biçimsizdi. İster istemez ağırlığını kırık bileğine vermek zorunda kalacaktı.

Dönüp Ev Hillman'ın içinde yüzdüğü tanka baktı.

Bundan emin misin, ihtiyar?

Ama Gardener'a Anne cevap verdi. Gözlerini açtı. Bu gözlere bakmak *Macbeth*'teki cadılarının kaynayan kazanına bakmaktan farksızdı. Gard bir an can acısını, hastalığını ve bitkinliğini unuttu. O zehirli bakışlar onu büyülemişti sanki. O anda Bobbi'nin "Abla" dediği korkunç kadının bütün gücünü ve onunla ilgili tüm gerçekleri anladı. Bobbi'nin ondan neden şeytan görmüş gibi kaçtığını da. Bir iblisti o. Bir cadı. Korkunç ıstırabı arasında bile nefreti olanca canlılığıyla sürüyordu.

Al onu, ahmak! Aleti ben çalıştırırım!

Gardener sakat ayağını yere bastı ve vahşi bir el bileğinden yükselerek hayalarını kavradığı için acı acı bağırdı.

Yaşlı adam: *dur dur*

Alet kendi kendine havalandı. Fazla değil. Yerden dört beş santim kadar. Bataklıkları andıran o yeşil ışık daha da parlaklaştı.

Yönlendirmen gerekiyor, evlat.

Gardener bunu başarabilirdi. Makine yeşil ışık dolu barakada çılgın bir plaj şemsiyesinin iskeleti gibi sallanarak, yalpalayarak ilerledi. Duvarlara ve yere acayip gölgeler düşüyordu. Gardener onun peşinde beceriksizce sıçrıyordu. Dönüp o deli kadının gözlerine bakmak istemiyor, buna *cesaret* edemiyordu. Aklından hep aynı düşünce geçiyordu. *Bobbi Anderson'ın ablası bir cadı... bir cadı... bir cadı...*

Sallanan şemsiyeyi gün ışığına çıkardı.

9

Freeman Moss çiftliğe herkesten önce ulaştı. Bir keresinde Gardener'ın da bindiği kamyoneti Bobbi'nin avlusuna soktu. Daha tuhaf sesler çıkarıp güçbela çalışan motor durmadan aşağı atladı. Bir de o aşağılık herif tam da karşısına çıkmasın mı? İşte, orada duruyordu. Elinde kadınların çamaşır astıkları o dönen çubuklara benzeyen şeyden vardı. Soluğu kesilmiş bir koşucuya benziyordu. Bir ayağını, sol ayağını, patisine diken batmış köpek gibi kaldırmıştı. O ayağındaki bez ayakkabıdan parlak kırmızı kanlar damlıyordu.

Anlaşılan Bobbi'nin bir kurşunu adresini bulmuş, yılan.

Kadının katil dostu bu düşünceyi duymuştu. Başını kaldırıp yorgun yorgun gülümsedi. Dibinde platform olan o nesneye tutunuyordu hâlâ. Dengesini bu sayede sağlıyordu.

Freeman ona doğru ilerledi. Kamyonetin sürücü tarafındaki kapısını açık bırakmıştı. Gardener'ın gülümsemesinde çocuksu bir şey, kazanmış gibi bir hava vardı. Freeman bir an sonra bunun nedenini anladı. Gülümsemesi eksik dişleri yüzünden küçük bir çocuğunkini andırıyordu.

Tanrım! Fena adam değildin. Bu hainliği neden yaptın?

Gardener, "Burada ne arıyorsun, Freeman?" diye sordu. "Evinde kalmalıydın. Red Sox maçını seyretmeliydin. Çitler çoktan boyandı."

Seni orospu çocuğu!

Moss kuştüyü bir yelek giymişti ama altında bir şey yoktu. Evden fırlarken bu yelek geçmişti eline. Freeman şimdi onu yana doğru itti, ortaya değiştirilmiş bir alet değil, bir Colt tabanca çıktı. Freeman silahı çekti. Gardener şemsiye iskeletine tutunmuş, ona bakıyordu.

Gözlerini kapat. Bu işi çabucak bitireceğim. Senin için hiç olmazsa bu kadarını yapabilirim.

10

(Yere Yat Sersem Yoksa O Kafasını Kaybederken Seninki de Gidecek! Kime Ne Olduğu Hiç Umurumda Değil Yaşamak İstiyorsan Yere Yat)

Tankta duran Anne Anderson'ın gözleri müthiş bir nefret ve öfkeyle parlıyordu. Dişleri dökülmüştü ama dişetlerini birbirine bastırıyor, dişlerini gıcırdatıyormuş gibi oynatıp duruyordu. O oynattıkça sıvıda köpüklü hava kabarcıkları yükseliyordu.

Işık hızlanan bir atlıkarınca gibi gitgide daha hızlı yanıp sönüyordu. Flaş gibi çakıyordu. Uğultu boğuk bir elektrik sesine dönüştü, barakadan yoğun bir koku yayılıyordu.

Ekrandaki

PROGRAM?

sözcüğünün yerini

YOK ET

aldı.

Işık tekrar tekrar hızla çakmaya başladı.

(Yere Yat Sersem ya da Ayakta Dur İkisi de Bana Viz Gelir)

11

Gardener eğildi. Yaralı ayağını yere vurdu. Acı bir kez daha bacağı boyunca yükseldi. Elleri ve dizleri üzerine kapaklandı.

Başının üstünde şemsiye iskeleti dönmeye başladı. Başta ağır ağır dönüyordu. Moss ona bakakaldı. Tabanca tutan eli bir an gevşedi. Yüzünde her şeyi kavradığını gösteren bir ifade belirdi, o sırada hâlâ bir yüzü vardı. İnce çubuklardan avluya yeşil bir ateş fışkırdı. Bir an makine gerçekten bir plaj şemsiyesine benzedi.

Yarı kapalı olduğu için daire biçimli kenarı neredeyse yere değen koskocaman yeşil bir şemsiye gibiydi. Ama bu şemsiye ateşten yapılmıştı. Gard bunun altına büzülmüş, gözlerini kısmıştı. Müthiş bir sıcaklıktan korunmaya çalışır gibi bir eliyle yüzünü kapatmış, suratını buruşturmuştu... Ama aslında Anne ablanın zehirli mantarının altı sıcak değildi.

Freeman Moss şemsiyenin yakınındaydı. Önce pantolonu alev aldı, sonra da kuştüyü yeleği. Alevler önce yeşildi. Sonra parlayıp sarıya dönüştüler.

Freeman haykırıp sendeleye sendeleye geriledi. Tabancasını düşürdü. Gardener'ın başının üstündeki şemsiye daha da hızlı dönmeye başladı. Gülünç bir biçimde aşağıya doğru uzanan iskeletimsi metal kollar, döndükçe daha da yukarı kalktı. Şemsiyenin alevli etekleri yükseldi. Moss gerilerken yüzünü ve omuzlarını bir alev tabakası sardı. Gardener'ın zihninde yine o korkunç çığlık başladı. Engellemeye çalıştıysa da yapamadı. Hiç yolu yoktu. Bir an Freeman'ın sıcak çikolata gibi eriyen suratını görür gibi oldu. Sonra korku filmi seyreden bir çocuk gibi elleriyle yüzünü kapattı.

Alevler Bobbi'nin avlusunda gitgide genişleyen bir daire çizerek ilerledi. Yerdeki topraklar eriyerek sert cam halini aldı. Moss'un kamyoneti ve Bobbi'nin mavi kamyoneti şemsiyenin etki alanındaydı. Baraka alevlerin ulaştığı son noktanın biraz ötesindeydi ama sıcaktan dalgalanan havada görüntüsü uğursuz bir şekilde dalgalanıyordu. Gard'ın çömeldiği yer değilse de biraz ötesi çok sıcaktı. Orası kesindi.

Moss'un kamyonetinin kaportasındaki ve iki tarafındaki boyalar önce köpük köpük kaynadı, sonra kararda, sonunda tutuştu, beyaz çelik tabakaya kadar yandı. Moss'un kamyonetinin arkasındaki ağaç kabukları, yongalar ve tahta parçaları da odun sobasına atılan çıralar gibi yanmaya başladı. Bobbi'nin kamyonetindeki iki büyük çöp tenekesi de alev aldı. Ateş şemsiyesinin oluşturduğu kara çember, yukarıdan bakıldığında bir tabağın bı-

raktığı iz gibi görünüyordu. Moss'un kamyonetinin yırtık koltuğunu örten battaniye tutuştu, sonra koltukların kumaşı yanmaya başladı. Sonunda içindeki dolgu malzemesi de parladı. Artık bütün kamyonet titreyen turuncu alevler içinde yanıyor, zaman zaman alev parıltısının içinde koltuk yayları gözüküyordu.

Freeman Moss sendeleyerek geri geri gitti. Kıvranıyor, dönüyordu. Ateş geçirmeyen giysisini evde unutmuş bir film dublörüne benziyordu. Yere yığıldı.

12

Anne Anderson'ın haykırışı Moss'un ölüm çığlıklarını bile bastırdı.

Kahrolasıca! Geber! Geber! Ge—

Sonra birden kadından geriye kalan şey her neyse o da tükendi. Yeşil ışık son kez ışıldadı. Bu çakış biraz daha uzun, neredeyse iki saniye sürdü. Transformatörün ağır uğultusu biraz tizleşti. Barakadaki her tahta buna uyarak titreşti, takırdadı.

Sonra uğultu o eski uykulu vızıltı halini aldı. Sıvının içinde Anne'in başı önüne düştü. Saçları boğulmuş bir ceset gibi sıvıda dalgalanıyordu. Bilgisayarın ekranındaki

YOK ET

söndürülen bir mumun alevi gibi kayboldu. Yerinde tekrar

PROGRAM?

sorusu belirdi.

13

Alevden şemsiye küçüldü, sonra kayboldu. Delice bir hızla dönen metal iskelet yavaşlamaya başladı. Hafif rüzgârda öne arkaya sallanan bir bahçe kapısı gibi gıcırdıyordu. Şemsiyenin kolları eskisi gibi aşağı inmişti. Son bir kez daha gıcırdayıp durdu.

Bobbi'nin kamyonetinin benzin deposu birdenbire patladı. Gökyüzüne doğru yine sarı alevler yükseldi. Gardener bir metal parçasının hızla yanından geçtiğini fark etti.

Başını kaldırıp şaşkın bakışlarla alev alev yanan kamyonete baktı. *Bobbi'yle bu kamyonete biner, Derry'deki arabalı sinemaya giderdik,* diye düşündü. *Galiba bir seferinde Ryan O'Neal'ın dandik bir filmi oynarken kamyonette sevişmiştik. Neler oldu? Tanrım, neler oldu?*

Sonra kafasının içinde yaşlı adamın sesi yankılandı. Sesi bitkin ama yine de buyurgandı.

Çabuk! Diğerleri geldiği zaman transformatöre ben güç verebilirim. Ama çabuk olmalısın! Çabuk! David! Çabuk ol, be adam!

Gardener yorgun yorgun, *zamanım yok,* diye düşündü. *Tanrım! Zaman yok.*

Barakanın açık kapısına doğru gitti. Terliyordu, yanaklarında renk kalmamıştı. Kara, yanık çemberin başladığı yerde durdu, sonra da beceriksizce üzerinden atladı. Nedense ona dokunmak istemiyordu. Bir an dengesini kaybeder gibi oldu ama toparlandı. Sıçrayarak barakaya girdiğinde Moss'un benzin deposu müthiş bir gürültüyle patladı. Ön kısım arkadan ayrıldı ve yana devrildi. Koltuk kumaşı ve içindeki dolgu malzemesi açık pencereden alevli tüyler halinde yükseldi. Çoğu parça avluya düşüp söndü. Ancak birkaçı uçarak verandaya ulaştı, hatta üç dört tanesi doğudan esecek rüzgârın ilk habercileri sayesinde açık kapıdan evin içine uçtu. Bu yanan pamuk parçalarından biri Gardener'ın bir hafta önce açık kapının hemen yanındaki masaya bıraktığı kitabın üzerine kondu. Kapak tutuştu.

Yanan diğer bir parça oturma odasında, eski kumaş parçalarından yapılmış kilime kondu. Bayan Anderson kilimi yatak odasında dokumuş, bir gün Anne evde yokken gizlice Bobbi'ye yollamıştı.

Jim Gardener barakadan tekrar çıktığı zaman ev alev alev yanıyordu.

14

Barakadaki ışık o zamana kadar görülmemiş bir biçimde hafiflemişti. Durgun bir gölcüğün sularını andıran hafif bir yeşillikteydi şimdi.

Gardener ihtiyatla Anne'e doğru baktı. O ateş saçan gözlerden korkuyordu. Ama korkulacak bir şey yoktu. Kadın suda yüzüyordu sadece. Başı derin düşüncelere dalmış gibi öne eğikti. Saçları yukarıya doğru uzanmış, dalgalanıyordu.

O öldü, evlat. Eğer çocuğu kurtaracaksın bunu şimdi yapmalısın! Ne kadar süre güç sağlayabileceğimi bilmiyorum. İkiye de bölünemem. Bir yandan onlarla uğraşırken, bir yandan da transformatörü çalıştıramam.

Ev Hillman ona baktı. Gardener yaşlı adamın katıksız cesaretine karşı hayranlık ve... derin bir acıma duydu. *Durum tersine olsaydı ben bunun yarısını yapabilir miydim*, diye düşündü. *Hiç sanmıyorum.*

Çok acı çekiyorsun, değil mi?

İyi bir durumda olduğumu söyleyemem, evlat. Ama bu işi başaracağım... Sen harekete geçersen tabii...

Evet, Gardener'ın artık harekete geçmesi gerekiyordu. Fazla oyalanmıştı. Çok fazla.

Ağzını iyice açarak bir kez daha uzun uzun esnedi, sonra da o turuncu kasanın içine ve etrafına yayılmış olan makineye doğru gitti. İhtiyarın transformatör dediği şeye doğru.

Tuşsuz bilgisayarın ekranı onu çağırıyordu.

Hillman, Gardener'a ne yapması gerektiğini söyleyebilirdi. Ama Gardener'ın buna ihtiyacı yoktu. Her şeyi biliyordu. Tabii Moss'un havalandırma aletiyle yaptığı tek deney yüzünden burnunun nasıl kanadığını, duyduğu o korkunç gürültüyü de çok iyi hatırlıyordu. O alet bunun yanında devede kulak kalıyordu. Ama kendisi de o günden beri ister istemez "gelişme" yolunda bir hayli ilerlemişti. Bunun yeterli olacağını umu—

Kahretsin! Bekle, evlat! Konuklarımız var!

Sonra daha güçlü bir ses Hillman'ınkini bastırdı. Gardener'ın az buçuk tanıdığı ama bir ad veremediği bir ses.

(GERİLEYİN GERİLEYİN HEPİNİZ DURUN)

Gardener ihtiyarın bitkin sesini duydu.

Galiba bir ya da iki kişi.

Gardener onun bütün dikkatini avludaki şemsiyeye verdiğini hissetti. Barakada ışık tekrar parlaklaştı, o öldürücü çakış bir kez daha başladı.

15

Freeman Moss'un çığlıkları başladığı sırada Dick Allison'la Newt Berringer, Bobbi'nin evinden üç kilometre uzaktaydılar. Birkaç dakika önce hızla Elt Barker'ın yanından geçmişlerdi. Dick dikiz aynasından bakınca Elt'in motosikletinin birdenbire yalpaladığını ve havaya fırladığını gördü. Elt bir an Evel Knievel gibi göründü. Sonra motosikletten uçup çalıların arasına düştü.

Newt iki ayağıyla birden frene bastı. Kamyonet inler gibi bir ses çıkararak yolun ortasında durdu. Hem öfke hem de korku dolu iri gözlerle Dick'e baktı.

O herifte bir makine var.

Evet. Bir tür... ateş.

Dick birdenbire düşüncesinin sesini iyice yükseltti. Newt da ona katılarak sesi daha da güçlendirdi. Kyle'la Hazel McCready de Kyle Archinbourg'un Cadillac'ından onları izlediler.

*(Geriley*İ*n Geriley*İ*n Hepiniz Durun)*

Hepsi oldukları yerde durdular. Aslında emir almaktan pek hoşlanmıyorlardı bu Kapıya Vuran Tommy'ler. Ama Moss'un artık hafiflemeye başlayan korkunç çığlıklarının müthiş bir ikna gücü vardı. Hepsi durdular. Arkasında Emlakçılar Dönüm Dönüm Satar yazan koyu mavi bir araba dışında hepsi.

Gerileme emri geldiği sırada Andy Bozeman, Anderson'ın çiftliğini görebildiği bir noktaya gelmişti artık. İçindeki kin ve nefret iyice artmıştı. Sadece Gardener'ın ölüp kanlar içinde yattığını düşünebiliyordu. Hızla dönüp Bobbi'nin evine giden yola girdi. Frene bastığı zaman arabanın arka tekerleri yoldan kesildi. Koca araba az kalsın devriliyordu.

Senin çitini boyayacağım, aşağılık köpek. Sana ölü bir fare ve onu ucunda sallandırabileceğin bir ip vereceğim, piç kurusu.

Karısı çantasından molekül-kaynatıcıyı çıkardı. Oldukça zeki bir delinin Buck Rogers için yarattığı bir tabancaya benziyordu. Dışı bir zamanlar Ot Koparan adıyla pazarlanan bir bahçe aletinin bir parçasıydı. Karısı pencereden sarkıp tetiği gelişigüzel çekti. Bobbi'nin çiftlik evinin doğu bölümü alevler arasında havaya uçtu. Ida Bozeman neşeyle pis pis sırıttı.

Bozeman'lar arabadan inerken avludaki metal iskelet hızla dönmeye başladı. Bir dakika sonra da o yeşil ışıklı şemsiye belirdi. Ida Bozeman "molekül disko" adını verdiği silahıyla buna nişan almaya çalıştı. Ama çok geç kalmıştı. En başta ev yerine şemsiyeye ateş etseydi durum çok farklı olacaktı... Ama olmadı.

Karı koca alevden birer ağaca dönüştüler. Bir dakika sonra ödenecek daha üç taksiti olan araba patladı.

16

Tommy'lerin kafasında Freeman Moss'un çığlıklarının yerini Andy ve Ida Bozeman'ınkiler aldı. Newt ve Dick yüzlerini buruşturarak çığlıkların bitmesini beklediler.

Sonunda bu feryatlar da kesildi.

Dick Allison ileride, dokuz numaralı karayolunun ortasına ve iki yanına park edilmiş taşıtları görebiliyordu. Frank Spruce büyük tankerinin penceresinden eğilmiş, telaşla Dick ve Newt'a doğru bakıyordu. Bu yoldaki, diğer tüm yollardaki insanları hissedebiliyorlardı. Bazıları yol olmasa da geçtikleri tarlalarda duruyordu. Hepsi de bir şeyler bekliyordu. Bir karar.

Dick, Newt'a döndü.

Yangın.

Evet. Yangın.

Söndürebilir miyiz?

Newt bunu düşünürken kısa bir sessizlik oldu. Dick arkadaşının bu sorunu bir tarafa bırakıp Gardener'ın yanına gitmek istediğini anlayabiliyordu. Dick'in istediği de karmaşık bir şey değildi. Sadece Jim Gardener'ın bağırsaklarını deşmek istiyordu. Ama bu bir çözüm değildi. İkisi de bunu biliyorlardı. Bütün Barakacılar, hatta Adley bile biliyordu. Durum kritikti. Ve Dick, Jim Gardener'ın şu ya da bu şekilde gebereceğinden emindi.

Kapıya Vuran Tommy'lere karşı gelmek akıllıca bir fikir değildi. Onları kızdırıyordu. Haven'daki bu eğlenceli günden çok önce, başka dünyalardaki pek çok ırkın öğrendiği bir gerçekti bu.

Dick'le Newt, Elt Barker'ın yuvarlandığı, etrafı ağaçlarla çevrili tarlaya doğru baktılar. Ağaçlar ve otlar sallanıyordu. Rüzgâr çok şiddetli değildi ama doğudan batıya doğru estiği belliydi. Dick rüzgârın şiddetleneceğine dair belirtileri de görebiliyordu.

Newt sonunda, *evet, yangını söndürebiliriz,* diye cevap verdi.

Hem yangını söndürüp hem de ayyaşı engelleyebilir miyiz? İkisini birden yapabilir miyiz?

Düşünürlerken yine uzun bir sessizlik oldu. Sonra Newt, Dick'in tahmin ettiği cevabı verdi.

Her ikisini birden yapabileceğimizden emin değilim. Birini ya da diğerini başarabiliriz. Ama ikisini birden başarabileceğimizi sanmıyorum.

O halde bırakalım ev şimdilik

yansın. Evet. Tamam.

Gemiye bir şey olmaz. Gemi

zarar görmez. Rüzgârın esiş yönüne bakılırsa...

İki adam kafalarındaki düşünceler mükemmel bir uyumla bir araya gelirken birbirlerine gülümsediler. Şimdi bir tek akıl, bir tek ses gibiydiler.

Yangın onunla geminin arasında kalacak. Gemiye ulaşamayacak!

Yolda ve tarlalarda bu konuşmayı dinleyenler biraz rahatladılar. *Gemiye ulaşamayacak.*

Hâlâ barakada mı?

Evet.

Newt endişe ve hayretle Dick'e baktı.

Barakada ne bok yapıyor? Bir şey mi üretiyor? Gemiye zarar verecek bir şey?

Sessizlik oldu. Sonra Dick'in sesi sadece Newt Berringer'ın değil, bütün Barakacıların zihninde çınladı. Gayet açık ve otoriter bir sesti bu.

ZİHİNLERİNİZİ BİRLEŞTİRİN. ZİHİNLERİNİZİ BİZİMKİLERLE BİRLEŞTİRİN VE DİNLEYİN. GARDENER'I DİNLEYİN. DİNLEYİN.

Dinlediler. Yaz sıcağında, öğleden sonra saatlerine özgü o derin sessizlikte dinlediler. İki üç tepe ötede ilk dumanlar yükselmeye başladı.

17

Gardener onların dinlediklerini *hissetti.* Beyninin yüzeyinde korkunç bir *böceklenme* hissi vardı. Gülünç bir şeydi ama olan buydu. *Etrafında sürüyle pervane uçuşan bir sokak lambasının neler hissettiğini şimdi anlıyorum,* diye düşündü.

İhtiyar tankın içinde kıpırdayarak Gardener'ın dikkatini çekmeye çalıştı. Onun gözlerinin içine bakamadı ama aklına ulaştı. Gardener başını kaldırdı.

Onlara aldırma, evlat. Ne yapmaya çalıştığını öğrenmek istiyorlar. Ama onlara aldırma. Öğrenmelerinin bir zararı olmaz. Hatta belki de işimize bile yarar. Onları yavaşlatır. Rahatlamalarını sağlar. Onların David'le ilgilendikleri yok. Akılları fikirleri o lanet olasıca gemide. Haydi, evlat! Haydi!

Gardener transformatörün yanında duruyordu. Elinde kulaklıklardan biri vardı. Takmak istemiyordu. Bir priz yüzünden çarpılan ve aynı şeye tekrar dokunmak zorunda kalan biri gibi hissediyordu.

Bu uğursuz şeyi takmam şart mı? Daha önce sadece düşünerek ekrandaki yazıyı değiştirmiştim.

Evet. Takmadığın sürece yapabileceğin tek şey *bu zaten. Onu takmalısın, evlat. Üzgünüm.*

O sırada inanılmayacak bir şekilde Gardener'ın gözleri yine kapanmaya başladı. Gözlerini zorla açtı.

Yaşlı adama, *korkarım beni öldürecek,* diyerek bekledi. Adamın bunun doğru olmadığını söyleyeceğini umuyordu. Ama Ev Hillman cevap vermedi, tek gözünde ıstırapla ona baktı. Sadece makinelerin *hışş... hışş... hışş...* sesi duyuluyordu.

Gardener, *evet, beni öldürebilir,* diye düşündü. *İhtiyar da biliyor bunu.*

Dışarıdan hafif de olsa alevlerin çatırtısını duyabiliyordu.

Gardener'ın beyninin yüzeyindeki *böceklenme* durdu. Pervaneler uzaklaşmıştı.

İstemeye istemeye kulağına taktı.

18

Kyle'la Hazel rahatladılar. Birbirlerine baktılar. Gözlerinde birbirinin aynı ve... insani bir ifade vardı. İnanılmayacak kadar harika bir şey öğrenen insanlara özgü bir ifade.

Kyle inanamıyormuş gibi, *David Brown mı*, diye düşündü. *Sen de*

öyle anladım, evet, çocuğu kurtarmaya çalışıyor

onu geri getirecek

Altair 4'ten.

Sonra Dick Allison'ın zafer ve heyecan dolu sesi bütün zihinlerde yankılandı.

Oh Be! O Çocuğun İşe Yarayacağını Biliyordum!

19

Gardener bir an hiçbir şey hissetmedi. Gevşemeye başladı, ilaç yüzünden uyuklamak üzereydi. Sonra müthiş bir acı duydu. Sanki vurduğunu dağıtan bir koçbaşı tek bir korkunç darbeyle başını parçalamıştı.

"Hayır!" diye haykırdı. Ellerini kaldırıp şakaklarını yumrukladı. "Hayır, ah, Tanrım, hayır! Çok fazla acı veriyor! Tanrım! Hayır!"

Dayanmaya çalış, evlat. Katlanmayı dene.

"Yapamam, yapamam! Ah, Tanrım! Durdur Şunu!"

Bu sancının yanında parçalanmış bileğinin acısı sivrisinek ısırığından farksız kalıyordu. Burnunun kanamaya başladığını ve ağzının kanla dolduğunu hayal meyal fark etti.

Dayan, Evlat!

Sancı biraz hafifledi. Onun yerini başka bir duygu aldı. Bu yeni duygu korkunçtu. Korkunç ve dehşet verici.

Üniversitedeyken bir seferinde Büyük McDonald's Yeme Turnuvası diye bir şeye katılmıştı. Beş kardeşlik derneğinden beş "şampiyon" vardı. Gard, Delta Tau Delta'nın "şampiyon"uydu. Altıncı Big Mac'indeydi (kazananın yediğine yakın bile değildi bu sayı) ki bir anda fiziksel anlamda vücuduna aşırı yükleme yaptığını, neredeyse ağzına kadar dolduğunu fark etti. Hayatı boyunca buna benzer bir şey hissetmemişti. Bu iğrenç bir şekilde neredeyse ilginç sayılabilirdi. Bedeninin orta kısmı yemek yüzünden coşmuştu. Kusacak gibi hissetmiyordu; mide bulantısı o hissi tanımlayamazdı. Midesini tam da karnında, havayla doldurulmuş, hareket ettirilebilir, dev bir şey olarak görüyordu. Çeşitli sistemler bu deli et, ekmek ve sos yüklemesiyle uğraşırken aklındaki bir çeşit Görev Kontrol Merkezi'nde kırmızı ışıkların yanıp söndüğünü, alarm moduna geçildiğini hissettiğini düşünmüştü. Kusmadı. Yürüyerek geçirdi o hissi. Çok yavaşça, yürüdü. Genişlemiş, gerilmiş, patlamaya fena halde yakın midesiyle saatlerce o Tweedledum ve Tweedledee çizimleri gibi hissetmişti.

Şimdi de *zihni* öyle hissettiriyordu. Jim Gardener altına ağ gerilmeden çalışan bir trapez sanatçısı gibi gayet soğukkanlı ve mantıklı bir biçimde ölümün kıyısında olduğunu anladı. Ama bir şey daha hissediyordu. Bu hissi ilişkilendirebileceği bir anısı yoktu. İlk kez Kapıya Vuran Tommy'lerin amacını kavrıyordu. Onları harekete geçiren, sürükleyen gücü anlıyordu.

Hafifleyen ama geçmeyen o sancıya ve başının çocuk yutmuş piton gibi gerilip, patlayacak kadar dolu hissettirmesine rağmen, benliğinin bir yanı bütün bunlardan *zevk alıyordu.* Sanki bir ilaç almıştı. İnanılmayacak kadar güçlü bir ilaç. Beyni hızla çalışan bir motor gibiydi. Onun gaza basıp arabayı sürmesini bekliyordu.

Nereye gidecekti?

İstediği yere gidebilirdi.

İsterse yıldızlara.

Evlat, bağlantımız kesiliyor!

İhtiyar adamın sesiydi bu. Her zamankinden daha bitkin geliyordu. Gardener kendini topladı. Tutunması gereken bir sonraki mobilya buydu. Ah, evet, bu sarhoşça duygu harikaydı, ama çalınmış bir şeydi. Kendini zorlayarak gemideki hamaklara hapsedilmiş o solmuş yaprak rengindeki yaratıkları düşündü. O esirleri. Yaşlı adam ona güç veriyordu. Gardener, Hillman'ı kan içen bir vampir gibi içiyordu. Kendisi acaba ne kadar süre sonra vampirleşecekti? Ne zaman *onlar* gibi olacaktı?

Hillman'a bir cevap yolladı: *Seninleyim, ihtiyar.*

Ev Hillman sessiz bir rahatlamayla sağlam gözünü kapattı. Gard ekrana döndü. Canlı yayında stüdyodaki sunucudan gelen soruyu dinlemeye çalışan bir spiker gibi eliyle kulaklığı tutuyordu.

Bobbi'nin barakasında ışık tekrar yanıp sönmeye başladı.

20

dinleyin

Hepsi dinlediler. Bütün zihinler birbirine bağlanmıştı, tüm Haven. Hâlâ hafif görünen duman karaltısından üç kilometre kadar uzaktaki bir noktadan yayılıyordu düşünceler. Herkes ağın bir parçasıydı ve herkes dinliyordu. Kimsenin emrinde değildi onlar. Kapıya Vuran Tommy'ler adını fazla umursamadan kabul etmişlerdi ama aslında kralları olmayan uzay çingeneleriydiler. Ne var ki dönüşüm sürecinde çok savunmasız oluyorlardı. Bu yüzden bu kritik dönemde ve bu kriz anında Gardener'ın Barakacılar diye tanımladığı kişilerin seslerini kabul ediyorlardı. Ne de olsa aralarında en saf hale ulaşmış kişiler onlardı.

Sınırları kapama zamanı geldi.

Herkes bunu kabul ettiğini belirtircesine iç çekti. Bu Ruth McCausland'in tanıyacağı bir sesti: Kasım rüzgârının uçurduğu sonbahar yapraklarının hışırtısına benziyordu.

Hiç olmazsa o sırada Barakacıların Gardener'la bütün iletişimi kesilmişti. Gardener'ın başka bir şeyle ilgilenmesi onları

yeterince sevindirmişti. Gemiye gitmeye kalkarsa yangın ona engel olacaktı.

Ortak ses çabucak yapılması gereken şeyleri açıkladı. Bu planlardan bazıları haftalar önce kabataslak hazırlanmıştı. Barakacılar "gelişirken" bu planlar da kesinleşmişti.

Birtakım aletler yapılmıştı. Gelişigüzel hazırlanıvermiş gibi görünüyorlardı. Ama kış yaklaşırken güneye göçen kuşlar da öyle görünüyordu. Göçleri kendilerine bile gelişigüzel gibi gelebilirdi. Öylesine yaptıkları bir şeydi. *Kuzey Carolina'ya gitmek ister misin, tatlım? Tabii ki aşkım, ne mükemmel bir fikir.*

Aletler yapılmıştı. Bazen yeni oyuncaklarıyla birbirlerini öldürmüşlerdi. Bazen tamamladıkları aletlere kuşkuyla bakmış ve onları gözün görmeyeceği bir yere kaldırmışlardı. Çünkü günlük işlerine yarayacak şeyler değildi bunlar. Ama bazı makineleri Haven'ın sınırlarına taşımışlardı. Genellikle arabaların bagajlarında ya da üzerlerine muşambalar örterek kamyonetlerin arkalarında götürmüşlerdi. Bu aletlerden biri de John Leandro'yu öldüren kola makinesiydi. Bunu bir zamanlar hayatını kazanmak için kola makinelerini tamir eden rahmetli Dave Rutledge geliştirmişti. Diğer bir silah da Lester Moran'ı parçalayan o biçme makinesiydi. Ellerinde ateş püskürten televizyonlar, havada uçarak öldürücü ultrasonik ses dalgaları yayan duman dedektörleri vardı. (Gardener barakaya ilk ziyaretinde bunların bir kısmını görmüştü.) Birkaç yere güç kalkanları konulmuştu. Bu makinelerin hemen hepsi Freeman Moss'un suyu dışarı pompalayan aleti taşımak için kullandığı şeyden pek de farklı olmayan, "Çağrıcılar" denen basit elektronik aletlerin yardımıyla, düşünce yoluyla çalıştırılabiliyordu.

Hiç kimse bu makinelerin neden kasaba sınırına yerleştirildiğini düşünmemişti. Aynı bir kuşun güneye uçmak ya da bir tırtılın koza örmek üzerine düşünmemesi gibi. Ama tabii her şeyin zamanı geliyordu. Şimdi de sınırların kapatılması zamanı gelmişti. Erken olmuştu... Ama *o kadar da* erken olmuş gibi gelmiyordu.

Barakacılar birkaç Kapıya Vuran Tommy'nin kasabaya dönmesini önerdi. Hazel McCready de onlarla birlikte gidecekti. Hazel "daha gelişmiş" Kapıya Vuran Tommy'lerin temsilcisi olacaktı. Sınırları koruyan aletler pilleri ya da aküleri bitinceye kadar kendi kendilerine çalışabilirlerdi. Ama kasabada daha gelişmiş makineler vardı. Onlar ormana gönderilebilir, ayyaş gemiye gitmeye kalkarsa geminin etrafında bir koruma ağı oluşturulabilirdi.

Hem kasabada çok önemli bir makine daha vardı. Bir ihtimal birileri, herhangi biri içeri girmeyi başarırsa korunması gerekecekti. Bu makine Hazel McCready'nin arka bahçesinde, büyük bir çadırın içinde duruyordu. Bu onların güvenlik ağıydı. Barakadaki transformatörün yapabileceği birçok şeyi yapabilirdi. Ama bir zamanlar kalorifer kazanı olan bu alet iki bakımdan transformatörden çok farklıydı. Bir zamanlar McCready'nin evinin çeşitli odalarındaki havalandırmalara uzanan galvanize alüminyum borular şimdi gökyüzüne doğru çevrilmişti. İki ahşap rampanın üzerinde duran, geminin yattığı hendekte kullanılan gümüş ağlarla korunan bu Yeni ve Geliştirilmiş kazana bağlı yirmi dört kamyon aküsü vardı. Bu makine çalıştırıldığı zaman hava çıkaracaktı.

Kapıya Vuran Tommy'lerin havasını.

Bu küçük atmosfer-yaratıcısı çalıştığında artık havayı ve rüzgârları düşünmelerine gerek kalmayacaktı. Kasırga çıksa bile etrafı güç kalkanlarıyla sarılı olan bu hava değiştirme makinesi, kasabada toplandıkları sürece çoğunu koruyabilecekti.

Sınırların kapatılması önerisi Gardener transformatörün kulaklıklarından birini taktığı sırada duyuldu. Beş dakika sonra Hazel ve kırk kişi düşünce ağından kopup kasabaya doğru yola çıktılar. Bir bölümü sınırları kontrol edip gemiyi diğer aletlerle korumak için belediye binasına gidecek, bir bölümü de atmosfer makinesini koruyacaktı. Bir şeyler ters gidebilirdi. Ya da dış dünya tahmin ettiklerinden daha çabuk tepki gösterebilir, daha başarılı bir biçimde örgütlenebilirdi. Belki de bu konuda Kapıya

Vuran Tommy'lerin sandığından daha fazla bilgileri vardı. Bütün bunlar, daha önce, başka zaman ve başka dünyalarda olmuştu. Genellikle sorunlar memnuniyet verici bir biçimde çözümlenmişti... Ama "gelişme" her zaman mutlu sonla bitmiyordu.

Sınırların kapatılması için verilen emirle Hazel ve grubunun oradan ayrılması arasında geçen on dakikalık sürede gökyüzüne yükselen dumanların biçimi de, boyu da pek değişmedi. Rüzgâr fazla şiddetli değildi... hiç olmazsa şimdilik. Bu da iyiydi çünkü bu durumda dış dünyanın onları fark etmesi daha uzun sürecekti. Ama işin kötü bir yanı da vardı. Yangın Gardener'ın gemiye ulaşmasını hemen engelleyemeyecekti.

Ama Newt/Dick/Adley/Kyle yine de Gardener'ın mahvolmak üzere olduğunu düşünüyordu. Geri kalan Kapıya Vuran Tommy'ler beş dakika kadar oldukları yerde durdular. Sınırlardaki makinelerin uyanıp işlerini yapmaya hazırlandıkları konusunda haber bekliyorlardı.

Uğultu halinde gelen haberle harekete geçtiler.

Newt, Dick'e baktı. O da başını salladı. İki adam düşünce ağından ayrılıp dikkatlerini tekrar barakaya verdiler. Bir zamanlar Bobbi'nin bile aklını okuyamadığı Gardener'ın düşüncelerini algılamak hâlâ çok zordu. Ama transformatörü kolaylıkla okumaları gerekirdi. Değişmeyen, ağır enerji akışını "duymaları" mikserin küçük motorunun televizyon ya da radyo frekansını bozduğunu duymak kadar kolay olmalıydı.

Gelgelelim transformatörün sesi sanki hafif bir fısıltıya dönüşmüştü. Deniz kabuğundan duyulan hafif deniz sesinden farkı yoktu.

Newt tekrar Dick'e baktı. Korkmuştu.

Tanrım ayyaş gitmiş piç kurusu

Dick gülümsedi. Düşünceleri hâlâ zorlukla okuyabilen ve kendi düşüncelerini paylaşamayan Gardener'ın işi bu kadar çabucak yaptığını hiç sanmıyordu. Zaten ayyaşın istediğini başarabileceğinden de hiç emin değildi. Adamın çıkagelmesi ve

Bobbi'nin ona duyduğu gereksiz sevgi her şeyi zorlaştırmıştı. Ama Dick artık Gardener'ın sonunun geldiğine inanıyordu.

Newt'a bakıp o acayip gözlerinden birini kırptı. İnsan ve uzaylı karışımı bu garip yaratık hem korkunç hem de komikti.

Gardener gitmedi, Newt. O aşağılık köpek ÖLDÜ.

Newt bir an düşünceli bir şekilde Dick'e baktı, sonra o da gülümsedi.

Hepsi birden hareket ettiler. Gittikçe sıkılan bir düğüm gibi, Bobbi'nin evine doğru gidiyorlardı.

21

Başım çok ağır.

Bu sözler Gardener ekrana doğru dönerken kafasında çınlayıp duruyordu. Galiba uzun bir süreden beri yankılanıyordu bu cümle. Artık var olmayan bir Jim Gardener bir zamanlar böyle sözleri alır, şiirlerini bunların etrafında oluştururdu. İstiridyenin bir kum parçasının üzerini inciyle örmesi gibi bir şeydi.

Başım çok ağır, patron.

Parmaklıklar Arkasında gibi prangalı mahkûmlarla ilgili bir filmden miydi bu söz? Yoksa bir şarkı mıydı? Evet. Bir şarkı. Gardener'ın aklında karmakarışık hayaller beliriyordu. Altmışlarda. Batı kıyısında. Cehennem Melekleri'nin deri ceketlerinden giymiş, keman yayı tutmaya alışık ince beyaz eline bisiklet zinciri sarmış, bebek suratlı bir çiçek çocuk...

Aklın, Gard, aklına bir şeyler oluyor—

Yapma ya dedoş, öyle mi dersin? Başım ağır. Olan bu. Ben çılgın doğmuşum. Trafiğe yakalandım ve seni hiçbir zaman sevmediğimi iddia ederlerse yalan söylüyorlar demektir. Başım ağır. Her damarımın, atarı da, topları da, kılcalı da şişiyor, tombullaşıyor. Çocukken bir düzine lastiği bileğimize takıp ne olacağına bakmak için beklediğimizde elimizdeki damarların şişmesi gibi. Başım çok ağır. Şu anda aynaya

bakarsam neler göreceğimi biliyorum. Gözlerimden ince ışınlar halinde yeşil ışıklar fışkırıyor. Başım ağır... biraz oynatırsam patlayacak. Evet. Onun için dikkatli ol, Gard.

Dikkatli ol, evlat.

Tamam, ihtiyar, tamam.

David.

Tamam.

Batma ve boşlukta sallanma hissi.

Porto Riko'da ipten düşen yaşlı ip cambazı Karl Wallenda hakkında izlediği haberi hatırladı. İpi zorla bulup bir an tutunmuş... sonra düşmüştü.

Gardener bu düşünceyi aklından kovdu. Aklındaki her şeyi kovmaya ve kahramanca davranmaya çalıştı. Ya kahraman olacak ya da bu uğurda ölecekti.

22

PROGRAM?

Gard kulaklığı kulağına iyice itip kaşlarını çatarak ekrana baktı. Bütün düşüncelerini ekranda toplamaya çalıştı. Acısı alevlendi. Beyni sanki biraz daha şişti. Sonra acısı hafifledi. Ama kafası hâlâ balon gibiydi. Gözlerini ekrana dikti.

ALTAIR-4

Pekâlâ... Şimdi ne yapmalıyım? Gardener ihtiyarın ona ne yapılması gerektiğini söylemesini bekledi. Ama cevap alamadı. Ya transformatörle kurduğu bağ ihtiyarı engelliyordu ya da Ev Hillman ne yapılması gerektiğini bilmiyordu. Hangisi olduğunun bir önemi var mıydı? Hayır.

Gardener ekrana baktı.

DOSYA-

Ekran birdenbire 9 rakamlarıyla doldu. Soldan sağa, yukardan aşağı. Gardener hayretle, *ah Tanrım, aleti bozdum*, diye düşündü.

9'lar kayboldu. Ve ekranda birdenbire

AH TANRIM ALETİ BOZDUM

sözleri belirdi. Sözcükler birer hayalet gibi ışıldadı, sonra ekrandaki yazı değişti.

DOSYA HAZIR

Gardener biraz gevşedi. Makineye bir şey olmamıştı. Ama beyni son gücüyle çalışıyordu ve kendisi de bunun farkındaydı. İhtiyar adamla Peter'dan kalan parçanın güç verdiği bu makine çocuğu geri getirebilirse belki Gardener da buradan sapasağlam yürüyerek çıkardı... ya da sekerek, bileğinin hali düşünülürse. Ama alet *ondan* da güç almaya kalkarsa beyni patlayıverecekti.

Şimdi bunu düşünmenin sırası değildi. Uyuşmuş diliyle dudaklarını yalayarak ekrana baktı.

DAVID BROWN'LA BAĞLANTI KUR

Ekranda 9'lar belirdi.

Sonsuza kadar durdu 9'lar.

BAĞLANTI BAŞARILI

Pekâlâ. İyi. Şimdi ne yapacağım? Omzunu silkti. Ne yapmaya çalıştığını biliyordu. Bütün bu kararsızlıklara ne gerek vardı?

DAVID BROWN'I ALTAIR-4'TEN GERİ GETİR

Ekrana 9'lar doldu. Bu sefer *iki* kere sonsuza kadar durdular. Sonra ekranda bir mesaj belirdi. Öyle basit, öyle mantıklı ve öyle deliceydi ki Gard elinde kalan her türlü devreyi bozmayacağından emin olsa çığlıklarla gülecekti.

NEREYE GÖTÜRÜLMESİNİ İSTİYORSUN?

Gardener'ın gülme isteği geçti. Bu sorunun cevaplanması gerekiyordu.

Çocuğu nereye getirmeliyim gerçekten? Yankee Stadyumu'ndaki kaleye mi? Piccadilly Meydanı'na mı? Alhambra Oteli'nin önünden denize uzanan dalgakırana mı? Bu yerlerden hiçbiri olmaz tabii. Ama çocuğu buraya, Haven'a da getiremem. Tanrım! Bu hiç olmaz! Hava onu öldürmese bile, ki büyük ihtimalle öldürür, annesiyle babası canavara dönüşmüşler.

O halde nereye?

Gardener başını kaldırıp ihtiyara baktı. Yaşlı adam da gözünü ona dikmişti. Gardener birdenbire cevabı buldu. Çocuğu gönderebileceği bir tek yer vardı.

Makineye cevabını verdi.

Sonra da aletin daha açık bir cevap almak için yeni sorular sormasını, bunun yapılamayacağını söylemesini ya da becereremeyeceği bir şeyler önermesini bekledi. Ama bunların yerine ekranda yine 9'lar belirdi. Bu sefer rakamlar sonsuz kere sonsuza kadar kaldılar. Transformatörden yayılan yeşil ışık neredeyse bakılamayacak kadar parlaklaştı.

Gard gözlerini kapattı. Gözkapaklarının arkasındaki, denizlerin derinliklerini andıran yeşilimsi karanlıkta yaşlı adamın haykırdığını duyar gibi oldu.

Sonra kafasına dolan güç kayboldu. Birdenbire. Öylece gitmişti. Gardener sendeleyerek geriledi. Kulağındaki kulaklık fırlayıp yere çarptı. Burnu hâlâ kanıyordu. Temiz tişörtü kan içinde kalmıştı. *İnsan vücudunda kaç litre kan var,* diye düşündü. *Ve ne oldu?* Ekranda

İŞLEM BAŞARILI OLDU

ya da

İŞLEM BAŞARILI OLAMADI

gibi bir yazı da belirmemişti.

bile yazmıyordu.

Gardener, *ne için bu kadar çabaladım*, diye düşündü. Sonra ıstırapla, bu sorunun cevabını hiçbir zaman öğrenemeyeceğini anladı. Aklına Edwin Arlington Robinson'ın iki dizesi geldi: *Böyle çalıştık durduk, bir ışık doğacak diye. Nice günler yiyeceksiz, lanet ettik kara somuna.*

Işık falan yok, patron; ışık yok. Beklersen seni yakarlar, işte yarısına kadar bile boyanmamış bir çit.

Işık yoktu, ekran bomboştu. Gardener ihtiyara baktı. Yaşlı adam tükenmiş bir halde başını öne eğmişti.

Gardener ağlıyordu. Gözyaşları kanlarına karışıyordu. Kafasındaki metal plakadan içine bir acı yayılıyordu. Ama patlamak üzere gibi hissettiren o şişkinlik geçmişti. Güç duygusu da kaybolmuştu. Gardener bu gücü özlediğini fark etti. Bir yanı sonuç ne olursa olsun o güce yeniden kavuşmak istiyordu.

Haydi, Gard.

Evet. Pekâlâ. David Brown için elinden geleni yapmıştı. Belki bir şey olmuştu, belki de hiçbir şey olmamıştı. Belki çocuğun ölümüne neden olmuştu. Büyük ihtimalle Star Wars figürleriyle oynayan ve Elliot gibi bir E.T.'yle karşılaşmak isteyen David, şu anda Altair-4'le burası arasında, uzayın derinliklerinde bir yerde, dağılmış atomlardan oluşan bir buluttu. Ne olduğunu hiçbir zaman öğrenemeyecekti. Yalnız şunu biliyordu. Bu mobilyaya tutunalı çok zaman olmuştu. Burada çok fazla kalmıştı. Artık gitme zamanı gelmişti.

Yaşlı adam başını kaldırdı.

Sen biliyor musun, ihtiyar?

Çocuğun güvende olup olmadığını mı? Hayır. Ama sen elinden geleni yaptın, evlat. Teşekkür ederim. Şimdi lütfen lütfen...

Yaşlı adamın sesi gittikçe azalıyordu.

lütfen beni buradan

kurtar

o dipteki raflara bak

Gardener onun sözlerini anlayabilmek için büyük bir çaba harcamaya başlamıştı.

lütfe ah LÜT

Ses pek hafif, fısıltı gibiydi. Yaşlı adamın başı önüne düşmüştü. Seyrek beyaz saçlarından geri kalanlar yeşil sıvıda yüzüyordu.

Peter rüyasında tavşanları kovalarken ayaklarını hafifçe oynattı... ya da Bobbi'yi ararken, sevgili sahibini.

Gardener sekerek dipteki raflara doğru gitti. Raflar kara, tozlu ve yağlıydı. Unutulmuş eski piller rafa yığılmıştı. Bir kahve tenekesinde vidalar, somunlar, menteşeler ve yeri ve işlevi çoktan unutulmuş kilitlerin anahtarları duruyordu.

O raflardan birinde oyuncak bir Sonik Uzay Tabancası vardı. Silahın bir yanına bir düğme takılmıştı. Gardener, tabancayı doğum gününde hediye olarak alan çocuğun bu düğmeyi çevirerek değişik frekanslarda sesler çıkardığını düşündü.

Şimdi ne işe yarıyor acaba?

Gardener bitkin bitkin, *kimin umurunda*, diye düşündü. *Tüm bu boktan şeyler saçma salak bir hal aldı artık, canımı sıkıyorlar.*

Canı sıkılsın ya da sıkılmasın, tabancayı beline sokup döndü, barakada yine sıçraya sıçraya ilerledi. Kapıda durup yaşlı adama baktı.

Teşekkür ederim, ihtiyar.

Gittikçe daha da daha da azalan bir ses. Kuru yaprakların hışırtısı: *kurtar evlat*

Evet, hem seni hem de Peter'ı. Şüphen olmasın.

Gardener sekerek dışarı çıktı, etrafına bakındı. Henüz başka kimse gelmemişti. Bu iyiydi. Ama şansının daha uzun süre yardım edeceğini de sanmıyordu. Yakındaydılar. Zihni onlarınkine

dokunuyordu. Dikkatle vals yapan, birbirine yabancı bir çifte benziyorlardı. Gardener onların bir

(ağda)

birleşerek tek bilinç halini aldıklarını sezdi. Gardener'ı duymuyor... hissetmiyorlardı, yaptıkları buysa tabii. Ya transformatörü kullandığı ya da barakaya girdiği için düşünceleri arasındaki bağ kesilmişti. Ama çok geçmeden onun şişman ama hâlâ havalı ve her şeye rağmen dans eden Elvis gibi ortaya çıktığını anlayacaklardı.

Güneş göz kamaştırıyordu. Hava sıcaktı. Yanık kokuyordu. Bobbi'nin çiftlik evi şömineye konulmuş bir yığın kuru çıra gibi yanıyordu. Gardener bakarken çatının yarısı çöktü. Parlak akşam güneşinde renksizleşen kıvılcımlar hep birden havaya yükseldi. Dick, Newt ve diğerleri fazla duman görememişlerdi çünkü ev şiddetle yanıyordu, çıkan dumanlar renksizdi. Gördükleri dumanın çoğu avluda yanan iki taşıttan yükselmişti.

Gard bir an barakanın kapısında, sağlam ayağının üzerinde durdu, sonra sıçrayarak şemsiyeye doğru gitti. Yarı yolu almıştı ki boylu boyunca yere kapaklandı. Yere düşerken belindeki Sonik Uzay Tabancasını düşündü. Aslında çocuklar için yapılmış bir oyuncaktı. Oyuncak tabancalarda emniyet olmazdı. Tetik çekilirse Gardener birdenbire küçülebilirdi. İşte Kapıya Vuran Tommy'lerden size özel bir zayıflama programı. Silahı belinden çıkardı. Elindeki mayınmış gibi davranıyordu. Sonra elleri ve dizleri üzerinde emekleye emekleye şemsiyeye gitti, tutunarak ayağa kalktı.

On iki metre ötede Bobbi'nin çatısının diğer yarısı da çöktü. Sıcak kıvılcımlar döne döne bahçeye ve ötesindeki ormana doğru uçtu. Gard barakaya doğru dönerek tekrar, *teşekkür ederim, dostum*, diye düşündü.

Ona bir cevap verilmiş gibi geldi. Yorgun, hafif bir sesle.

Gardener tabancayı barakaya çevirerek tetiği çekti. Namludan uçlu kalem ucu inceliğinde yeşil bir ışın fışkırdı. Tavada

kızaran sucuğun cızırtısını hatırlatan bir ses duyuldu. Yeşil ışın bir an hortumdan fışkıran su gibi barakanın yan duvarından etrafa saçıldı. Sonra tahtalar tutuştu. Gardener yorgun yorgun, *daha fazla ateş*, diye düşündü. *Çevreciler benden nefret edecek.*

Zıplayarak evin arka tarafına doğru gitti. Sonik Uzay Tabancası hâlâ elindeydi. Yüzünden ter ve kanlı gözyaşları akıyordu. Aklından, *Winston Churchill görse bana bayılırdı*, diye geçirerek gülmeye başladı. Traktörü gördü... Sonra yine uzun uzun esnedi. Bobbi'nin belki de farkına varmadan onun hayatını kurtardığını fark etti. Belki değil, büyük ihtimalle böyle olmuştu. Galiba Valium transformatördeki o akla hayale sığmayacak gücün onu tam anlamıyla etkilemesine engel olmuştu. Belki de Valium—

Yanan evin içinde bir şey... Bobbi'nin aletlerinden biri top ateşi gibi bir gürültüyle patladı. Gardener içgüdüsel olarak başını eğdi. Evin yarısı sanki birdenbire havalanmıştı. Neyse ki Gardener'a uzak kalan bölümdü. Gökyüzüne baktı, ikinci esnemesi yarıda kesildi, ağzı salak gibi açık kaldı.

İşte Bobbi'nin daktilosu gidiyor.

Daktilo gökyüzünde döne döne yükseliyordu.

Gardener sekerek yoluna devam etti, traktöre vardı. Anahtarı yerindeydi. *İyi!* Anahtarlarla yaşadığı sorunlar ona ömrünün sonuna dek yeterdi. Artık ne kadar ömrü kaldıysa...

Kendini yukarı çekip direksiyona geçti. Arkasından başka araçlar yaklaşıyor, avluya giriyorlardı. Gardener dönüp onlara bakmadı. Traktör eve çok yakındı. Buradan hemen uzaklaşmazsa yanıp kül olacaktı.

Anahtarı çevirdi. Traktörün motorundan hiç ses çıkmadı ama bunun bir önemi yoktu. Motor hafifçe titreşiyordu. Evde bir şey daha patladı. Uçuşan kıvılcımlar Gardener'ın tenini yaktı. Çiftliğe giren Kapıya Vuran Tommy'ler dikkatlerini barakaya vermişlerdi.

yanıp kül olacak
barakada kül olacak
barakada geberip gitmiş

diye düşünüyorlardı. Gardener kendi kendine, *iyi*, dedi. *Öyle sansınlar.* Yeni ve Geliştirilmiş traktör onu ele vermeyecekti. Ninja gibiydi, çok sessizdi. Hemen buradan gitmesi gerekiyordu. Bahçedeki bitkiler tutuşmuştu bile. Dev ayçiçekleri ve yenilemeyen iri koçanlı devasa mısırlar alev alev yanıyordu. Ama bahçenin ortasındaki yol halâ geçilecek gibiydi.

Hey! Hey! HEY, AYYAŞ EVİN ARKASINDA! YAŞIYOR! O HÂLÂ—

Gardener endişeyle sağına baktı, Nancy Voss, Bobbi'nin çiftliğiyle Hurd topraklarının sınırını belirleyen taş duvarın arasında uzanan taşlı yoldan hızla ona doğru yaklaşıyordu. Motosiklete binmişti. Örülmüş saçları arkasında uçuşuyordu. Gözleri cadı gibi ateş saçıyordu. Ama Anne Abla'nın yanında yine de melek kalırdı.

HEY! BURAYA GELİN! BURAYA!

Gardener, *pis sürtük*, diye düşünerek Sonik Uzay Tabancasını kaldırdı.

23

Avluya yirmi otuz kişi girmişti. Adley ve Kyle da onların arasındaydı. Frank Spruce, Golden'lar, Rosalie Skehan, Cooder da. Dick ve Newt hâlâ yolda bekliyor, düzeni korumaya çalışıyorlardı.

Hepsi Nancy Voss'a doğru dönmüştü.

HEY! O BURADA! YAŞIYOR! O HERİF HÂLÂ—

Nancy'nin çığlıklarına doğru. Hepsi motosikletle ilerlediğini, motorun sert süspansiyon sistemi yüzünden delişmen bir atı süren jokey gibi aşağı yukarı zıplayıp durduğunu gördü. Hepsi kalem ucu inceliğindeki yeşil ışının yanan evin ardından gelip onun etrafını sardığını gördü.

Ama hiçbiri yeniden dönmeye başlayan şemsiyeyi görmedi.

24

Barakanın bir tarafı alevler içindeydi. Çatının bir bölümü çöktü. Kıvılcımlar döne döne havaya yükseldi. İçlerinden biri yağlı paçavraların üzerine düştü, düştüğü yerde ateşten güller açtı.

Ev Hillman, *kurtuluş*, diye düşündü. *Bu son. Bu son—*

Transformatör son kez parlak, yeşil bir ışık çıkararak çakmaya başladı. Bir an yangından daha korkunç göründü.

25

Dick Allison şemsiyenin gıcırtısını duydu. Gardener'ın hâlâ yaşadığını anladığı an zihni öfkeli ve vahşi bir çığlıkla dolmuştu. Ondan sonra her şey çok çabuk oldu. Nancy Voss şimdi Bobbi'nin çiftliğinin sağ yanındaki tarlada bezden yapılmış bir bebek gibi yanıyordu. Motosikleti yirmi metre kadar ilerlemiş, sonra bir taşa çarpıp takla atmıştı.

Dick, önce Bobbi'nin, sonra Moss'un yanmış kamyonetlerinden, ardından Bozeman'ların arabasından geriye kalanları gördü. Ve en son olarak da şemsiyeyi fark etti.

O Şeyden Uzaklaşın! Kaçın! Uzak—

Ama Dick'in bir şey yapabilmesi imkânsızdı. Düşünce ağından kopmuştu. Geçmişte kalmış bir *rock and roll* temposu gibi tekrarlanan iki düşünceyi aşıp geçmesi mümkün değildi:

Hâlâ yaşıyor. Evin arkasında. Hâlâ yaşıyor. Evin arkasında.

Daha fazla kişi çiftliğe giriyordu. Yanan eve, alevler içindeki barakaya, dumanları tüten kapkara taşıtlara aldırmaksızın bir sel gibi avludan içeri akıyorlardı.

Hayır! Kahrolasıca Ahmaklar! Yapmayın! Yere Yatın! Kaçın!

Newt büyülenmiş gibi yanan eve bakıyor, gitgide daha hızlı dönen şemsiyeye aldırmıyordu. Dick o anda arkadaşını mem-

nuniyetle öldürebilirdi. Ama ona hâlâ ihtiyacı vardı. Bu yüzden Newt'u kabaca iterek yere devirmekle yetindi, kendisi de onun üzerine kapaklandı.

Bir an sonra yeşil şemsiye o nazik ağını avluya tekrar savurdu.

26

Gard çığlıkları duydu. Bu kez pek çok kişi haykırıyordu. O seslerin kafasında yankılanmasını engellemek için elinden geleni yaptı. Onların bir önemi yoktu. Plandaki son durağa erişebilmekten başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

Traktörü havalandırmaya çalışması yersiz olacaktı. Vitese takıp Bobbi'nin alev alev yanan işe yaramaz canavar bahçesinde hızla ilerledi.

Bir an bahçeden çıkamayacağını sandı. Otlar ve fazla büyümüş bitkiler düşündüğünden çok daha hızlı tutuşmuştu. Sıcak korkunçtu, insanı kavuruyordu. Çok geçmeden ciğerleri pişecekti.

Gardener boğuk gürültüler duydu. Şöminede patlayan budaklı iri çam kütüklerinin çıkardığı sese benzeyen sesler. Etrafa bir göz attı, süs kabaklarıyla balkabaklarının patladıklarını gördü. Traktörün kızgın direksiyonu yüzünden avuçları su topluyordu.

Gardener başının fazla kızdığını fark ederek elini uzattı. Saçları alev almıştı.

27

Şimdi barakanın içi yanıyordu. Alevlerin ortasında transformatörden fışkıran ışık kâh sönükleşiyor kâh parlaklaşıyordu. Cehennemin ortasında, açılıp kapanan bir kedi gözü gibiydi.

Peter yan yatıyordu. Bacakları kımıldamıyordu artık. Ev Hillman bitkin bir dikkatle transformatöre bakıyordu. Etrafını saran sıvı gitgide ısınıyordu. Neredeyse kaynayacaktı. Ama bu da önemli değildi. Acı duymuyordu. Fiziksel anlamda yani. Onu transformatöre bağlayan ana kablonun üzerindeki yalıtım maddesi eriyip yanmaya başlamıştı. Ama bağlantı hâlâ kesilmemişti. Ev Hillman, *yapabileceğim son şey bu*, diye düşünüyordu. *Ona kaçabilmesi için bir fırsat vermeliyim. Bu son—*

BU SON

Bilgisayarın ekranı aydınlandı.

BU SON BU SON BU SON

Sonra bu sözlerin yerini 9'lar aldı.

28

Bobbi Anderson'ın avlusundaki felaket inanılacak gibi değildi.

Dick'le Newt olanları seyrediyorlardı. Sanki büyülenmişlerdi. Gördüklerine inanamıyorlardı. Dick kendini yine o gün ormanda ihtiyar ve polis olayında olduğu gibi, *her şey nasıl böyle altüst olabilir*, diye düşünürken buldu. Newt'la ikisi ve henüz çiftliğe varmayanlar şemsiyenin öldürücü alanının dışındaydılar. Ama Dick yine de yerden kalkmıyordu. *Kalkabileceğinden* pek emin değildi.

Avludaki insanlar samandan korkuluklar gibi yanıyordu. Bazıları koşuyor, kollarını sallayarak çığlıklar atıyor, hem ağızlarıyla hem de zihinleriyle haykırıyordu. Birkaç şanslı kişi tam zamanında gerilemeyi başarmıştı. Frank Spruce ağır ağır yürüyerek Newt'la Dick'in yanından geçti. Yüzünün yarısı yanmış, çene kemiği ortaya çıkmıştı. O taraftan bakınca sırıtıyor gibi görünüyordu. Bazılarının taşıdıkları silahlar patlayınca vücutları paramparça olmuştu.

Dick'le Newt göz göze geldiler.

Onları evin arkasına yolla! Ayyaşın önünü kessinler. Bu şart—

Evet, biliyorum. Ama Tanrım, bizden on ya da yirmi kişi alev alev yanıyor.

KAHRETSİN! SIZLANMAYI BIRAK!

Newt irkildi. Dudakları öfkeyle gerilince dişetleri ortaya çıktı. Dick ona aldırmadı. Düşünce ağı parça parça olmuştu. Artık sesini duyurabilecekti.

Evin arkasına gidin! Evin arkasına gidin! Onu yakalayın! Ayyaşı tutun! Evin arkasına gidin!

Hareketlenmeye başladılar. Önce ağır ağır ilerlediler. Yüzlerinden iyice sersemledikleri anlaşılıyordu. Sonra bu amaç uğrunda hızlandılar.

29

Bilgisayarın ekranı içeri doğru patladı. Öksürüğe benzeyen bir ses duyuldu. Sanki bir dev, balgamla dolu boğazını temizliyordu. Ev Hillman'ın hapsolduğu duş kabininden yoğun yeşil bir sıvı aktı. Sıvı alevle buluşunca ölümcül yeşil bir buhara dönüştü. Ev sonunda ölmüştü. Şimdi camı kırılmış bir akvaryumdaki balık gibi sıvıyla sürükleniyordu. Bir an sonra Peter da onu izledi. En sona Anne Anderson kalmıştı. Ölü elleri hâlâ pençe gibiydi.

30

Ateş şemsiyesi söndü. Artık ölmek üzere olanların çığlıkları ve Dick'in ısrarlı emirlerinden başka bir ses duyulmuyordu. Yaz günü cehenneme dönmüştü. Bobbi'nin avlusu ateş adacıklarıyla dolu bir bataklık gibiydi. Ama Kapıya Vuran Tommy'ler sonunda hep yangınlara neden olurlardı, bu yüzden bu duruma alışmışlardı.

Newt sesini Dick'inkine kattı. Kyle ölmüş, Adley kötü biçimde yanmıştı. Ölümcül yaralı olan Ad yine de onlara katıldı:

Onu gemiye varmadan durdurun! Hâlâ yaşıyor! Onu gemiye varmadan durdurun! Gemiye varmadan durdurun!

Kapıya Vuran Tommy'ler fena sarsılmışlardı. İçlerinden on beş kişinin Anderson'ın avlusunda kavrulması pek önemli değildi. Ama Bobbi ölmüştü. Kyle da. Adley de biraz sonra ölecekti. Transformatör mahvolmuştu. Oysa sınırı kapattıkları şu sıra ona çok ihtiyaçları vardı. Ve Gardener hâlâ hayattaydı. İnanılacak gibi değildi ama hâlâ hayattaydı.

En kötüsüyse... rüzgâr şiddetleniyordu.

31

Onu yakalayın. Hem de hemen!

Düşünce ağı kurulmuştu. Kapıya Vuran Tommy'ler yine birbirilerine bağlanmışlardı.

Tarlalardan yaklaştılar. Yayılmaya başlayan yangına doğru ilerlediler.

ÇABUK!

Dick Allison kasabaya doğru döndü, düşünce ağı da radar çanağı gibi onu izledi. Dick, Hazel'ın olaylar karşısında duyduğu budalaca hayreti sezdi.

Ama o

(düşünce ağı)

buna aldırmadı.

Hazel, elinde ne varsa ona doğru gönder.

Dick, Newt'a döndü.

Newt somurtarak, *beni öyle hızla itmene gerek yoktu,* dedi. Çenesinden akan kanı sildi.

Dick, "Canın cehenneme," dedi üstüne basa basa. "Gidip o piç kurusunu yakalayalım."

32

Artık duran şemsiye bir yangın başlatmıştı. Alevler şimdi Bobbi'nin evinden yelpaze biçiminde yayılıyordu. Ateşten bir yelpaze. Çıkış noktası, Bobbi'nin kırmızı alevler arasında parıldayan, artık kara bir iskeletten ibaret kalan eviydi. Yangın her şeyin tiksindirici biçimde fazla büyüdüğü bahçeye yayılıyor, değişikliğe uğramış bitkiler yanarken alevler yeşile dönüyordu.

Alevlerin arasından geçen Jim Gardener'ın başında yanan saçlardan bir taç vardı. Tişörtünden dumanlar çıkıyordu; tüten kollarından biri alev aldı. Gardener eliyle vurarak alevleri söndürdü. Bağırmak istiyordu ama bunun için çok yorgun ve sersem hissediyordu.

Beni fena kullandılar, diye düşündü. *Ama suç kimsede değil, sadece bende.*

Bahçenin sonuna varmıştı. Traktör hafif bir yamaçtan yalpalayıp sallanarak ormana indi. Yolun iki yanındaki bodur çalılıklar tutuşmuştu. Alevler Büyük Kızılderili Ormanı'nın otlarına yayılıyordu. Bu, Gardener'ın pek umurumda değildi. Kavrulacağı düşüncesi önemini kaybediyordu. Elleriyle durmadan başına vuruyordu. Saçları iğrenç kokuyordu. Sanki bir çocuk patates kızartmaya çalışmış da beceremeyişti.

Traktör ağaçların arasına girerken yeşil bir ışık sağ omzunun hemen üzerinden cızırdayarak geçti.

Gard sola kaçıp eğildi. Arkasına bakınca Hank Buck'ı gördü, kendi uzay tabancasını getirmişti. Hank çiftliğe motosikletle gelmiş, Nancy Voss'un yandığı yerde motosikleti bırakmış, kendini toparlayıp koşmaya başlamıştı.

Gardener arkasına döndü, sağ elinde tuttuğu Sonik Uzay Tabancasını uzattı, sol eliyle de sağ bileğini kavrayıp tetiği çekti. İncecik ışın uzandı. Hank'i göğsünün sol tarafından vurdu. Buna Gardener'ın nişancılıktaki ustalığından çok şans neden olmuştu.

Sucuk kızarırken çıkan cızırtıya benzeyen bir ses duyuldu. Yeşil ölüm Hank'in yüzüne sıçradı ve onu yere yıktı.

Gardener tekrar önüne döndü, traktörün saatte yedi kilometre hızla, sakin sakin yanan büyük bir köknara doğru gittiğini gördü. Avuçları su toplamış elleriyle direksiyona asıldı, ağaca çarpmaktan son anda kurtuldu. Traktörün iri lastiklerinden biri ağacın gövdesine sürttü. Gardener alev almış, güzel kokulu köknar dallarıyla, yanan perdelerin arasından çıkmaya çalışan bir adam gibi boğuşmak zorunda kaldı. Küçük traktör midesini bulandıracak bir biçimde yana eğildi, sarsıldı... ama sonra tekrar tekerinin üzerine düştü. Gardener lövyeyi mümkün olduğu kadar itti, yükselen traktör orman yolundan ilerlerken, düşmemek için sıkıca tutundu.

33

Geldiler. Kapıya Vuran Tommy'ler. Ateşli hanımın yelpazesinin gitgide genişleyen kollarıyla geldiler. Dick Allison öfkeyle karışık bir çaresizlik hissetmeye başlamıştı. Onu yakalayamayacaklardı. Gardener ormana girmeyi başarmıştı. Bu da durumu değiştirmişti tabii. Üç... hatta bir dakika sonra olsaydı, Gardener da geçemeyip kavrulacaktı. Kapıya Vuran Tommy'lerden dördü onu izlemeye çalışmış ama canlı canlı yanmışlardı. Aralarında Bayan Eileen Crenshaw'la Rahip Goohringer da vardı. Alev alev yanan dev mısırlardan ikisi Crenshaw denilen kadının üzerine devrilmişti. Kadın haykırmış ve kumsal arabasının direksiyonunu bırakıvermişti. Taşıt da alev alev yanan bahçenin derinliklerine dalmıştı. Tekerlekleri bombalar gibi patlamıştı. Birkaç saniye sonra alevler yolu tümüyle kapatmıştı.

Dick'in hayal kırıklığı çok derindi. "Gelişme" daha önce de engellenmiş, durdurulmuştu. Sık olmasa da böyle olaylar görülmüştü. Ne var ki buna her zaman doğal bir engel yol açmıştı... Sakin ve durgun bir gölcükte üreyen sivrisinek larvalarının bir yaz

fırtınası sırasında yıldırım düştüğü için ortadan kalkması gibi. Oysa bu seferki yıldırım değildi. Doğal bir felaket değildi. Karşılarında *bir tek* insan vardı. Hepsi de ona onları ısırabilecek salak bir köpeğe karşı duydukları tiksintiyle yaklaşmıştı. Bu *bir tek* insan Bobbi'nin evinde kaldığı süreyi sarhoş sarhoş, sersem sersem dolaşarak geçirmişti. Bu *bir tek* insan bir yolunu bulup Bobbi'yi kandırmış, onu öldürmüştü. Ve şimdi ne yaparlarsa yapsınlar, ölmüyordu.

Dick öfkeyle, *bir tek insan bizi durduramaz*, diye düşündü. *DURDURAMAZ!* Ama onu engellemenin bir yolu var mıydı? Yangın artık hızla yayılıyor, onu yakalamalarını daha da zorlaştırıyordu. Gardener alevlerin arasındaki yoldan hızla geçmeyi başarmıştı. Ama başkasının bunu yapması olanaksızdı artık. Hank Buck'ın eline bir fırsat geçmişti ama nasıl olduysa, o şerefsiz piç kurusu Hank'i vurup öldürmüştü.

Dick öfkeyle coştukça coşuyordu. Newt bunu seziyor, ona yaklaşmamaya çalışıyordu. Ne de olsa Dick ondan on kilo daha ağır ve on yaş daha gençti. Ama Dick'in öfkesinin tam ortasında buz gibi bir korku da vardı, zehirli bir çikolatanın içindeki soğuk, ekşimiş krema gibi.

Bobbi, Gardener'a Kapıya Vuran Tommy'lerin uzayda çok dolaştıklarını söylemişti. Bu doğruydu. Ama Kapıya Vuran Tommy'ler hiçbir yerde bu *bir tek* insan gibisiyle karşılaşmamışlardı. Parçalanmış ayak bileğine, aşırı kan kaybına ve çoğunu kusmasına rağmen on beş dakika önce onu sızdırması gereken ilaca karşın hâlâ yoluna devam ediyordu.

Olmayacak bir şeydi bu. Ama oluyordu.

Gardener'ın gemiye ulaşmasını engelleyecek sandıkları yangın, şimdi onu koruyordu.

Artık onu ancak uzaktan kontrol edilen makineler durdurabilirdi.

Dick, "Onu yakalayacaklar," diye fısıldadı. Newt'la ikisi iki general gibi evin sağındaki küçük bir tepecikte duruyor, gruptakilerin ağaçların arasına dalmasını seyrediyorlardı. Dick yum-

ruklarını sıkıp sıkıp açıyor, sıkıp sıkıp açıyordu. Boynundaki yeşil kan dolu damar kabarmıştı. "Onu yakalayacaklar. Onu durduracaklar. Gemiye giremeyecek. Giremeyecek, *giremeyecek*—"

Newt Berringer ihtiyatlı davranarak sesini çıkarmadı.

34

Uçan daireye çok benzeyen duman dedektörü sessizce ormanda uçuyor, altındaki kırmızı ışık düzensizce çakıyordu. Bu bebeği Hazel McCready kontrol ediyordu. Dick Allison'ın öfke, çaresizlik ve korku duygularını sezmiş, Gardener'ın hesabını kendi başına görmeye karar vermişti. Tabii aleti uzaktan kontrol ederek. Çok güvendiği Pauline Goudge'u diğer görevin başına getirmiş, sonra da bürosuna gidip kapıyı arkasından kilitlemişti.

Hazel dosya dolabının alt çekmecesinden rahmetli Hank Buck'ın insanları ortadan kaldırmak için kullandığı radyosundan biraz daha küçük bir radyo çıkardı. Masasına koyup düğmesini çevirdi. Sonra masasındaki evrak rafından bir kulaklık alıp taktı.

Şimdi gözleri kapalı oturuyor ama yerden yüz seksen santim yukarıdan uçan duman dedektörünün iki yanından hızla geçen ağaçları görebiliyordu. Gardener bunu görse *Jedi'ın Dönüşü* filmindeki o kovalamaca sahnesini anımsardı. İyilerin havada uçan motosikletlerle sonsuz gibi görünen bir ormanda kötüleri kovaladıkları o sahneyi.

Ama Hazel'ın bu tür benzetmeler yapacak zamanı yoktu. Bu felaketten kurtulsalar da böyle bir şey yapmayacaktı. Çünkü Kapıya Vuran Tommy'ler bu tarz benzetmelerden pek anlamazdı.

Hazel'ın bir yanı... daha doğrusu makinenin duman dedektörü kısmı, asıl görevini yapmak ve biplemek istiyordu çünkü ortalık duman içindeydi. Bu tıpkı insanın hapşırmak üzere olduğunu anlamasına benziyordu.

Duman dedektörü kolayca sağa sola sapıp ağaçları geçiyor, yüksek tepeleri aşıyor, sonra da dünyanın en küçük ilaçlama uçağıymış gibi geri aşağı iniyordu.

Hazel masasında öne doğru eğilmiş, kulaklığı kulağına iyice itmiş, bütün dikkatini bir noktaya vermişti. Küçük duman dedektörünü ormanda gereğinden daha büyük bir hızla uçuruyordu. Bu tehlikeli olabilirdi. Ama makine Haven-Newport sınırından yola çıkmıştı. Yani gemiden yedi kilometre uzaktaydı. Hazel, Gardener'ı yakalamak zorundaydı. Zamanı da pek azdı.

Duman dedektörü yan yatıp küçük bir çam ağacına çarpmaktan zor kurtuldu. Az kalsın parçalanıyordu. Ama... işte, Gardener oradaydı. Gemi de oradaydı. Gövdesi ışıkları yansıtıyor, ağaçlara benek benek güneş vuruyordu.

Duman dedektörü bir an ormanın dibine yayılmış çam iğnelerinden oluşan kalın tabakanın üstünde durakladı... Sonra da hızla, doğruca Gardener'a doğru gitti. Hazel onun vücudundaki kemikleri paramparça edecek ultrases düğmesini çevirmek için hazır bekliyordu.

35

Hey, Gard! Soluna dikkat et!

Gardener kulaklarına inanamadı! Bu sesi çok iyi tanıyordu. Bobbi Anderson'ın sesiydi bu. O Eski ve Gelişmemiş Bobbi'nin sesi. Ama Gardener'ın bunları düşünecek zamanı yoktu. Soluna baktı, bir şeyin ağaçların arasından ona doğru geldiğini gördü. Bej rengi bir makineydi. Altında kırmızı bir ışık yanıp sönüyordu. Gardener ancak bu kadarını fark edebildi.

Sonik Uzay Tabancasını kaldırdı. Bir yandan da, *ona isabet ettirmem mümkün mü ki*, diye düşünüyordu. Aynı anda çılgın, tiz bir ses kulaklarını... beynini... bedenini doldurdu. Sanki dünyadaki bütün sivrisinekler bir ağızdan vızıldıyordu. Evet, bu ses Gardener'ın *içindeydi*. İçindeki her şey titriyordu.

Sonra sanki bir el uzanıp bileğini kavradı. Önce kavradı, sonra da döndürdü. Gardener ateş etti. Gün ışığında yeşil bir ışık parladı. Duman dedektörü havada patladı. Birkaç plastik parçası Gardener'ın başının hemen yanından uçtu, neyse ki hiçbiri isabet etmedi.

36

Hazel çığlık atıp eski döner koltuğunda dikleşti. Kulaklıktan müthiş bir enerji geri tepmişti. Kulaklığı çıkarmaya çalıştı, ama beceremedi. Kulaklık sol kulağındaydı. Sağ kulağından birdenbire yeşilimsi, köpüklü bir sıvı fışkırdı. Radyoaktif yulaf lapasına benziyordu. Beyni bir süre daha kulağından dışarı fışkırmaya devam etti. Sonra basınç iyice arttı. Hazel'ın kafasının sağ tarafı yarılıp acayip bir çiçek gibi açtı. Beyni fırlayıp pis bir şapırtıyla duvardaki takvime yapıştı.

Hazel masasına yığıldı kaldı. Ellerini öne doğru uzatmıştı. Camlaşan gözleriyle inanamayarak boşluğa bakıyordu.

Radyo bir süre vızıldadı, sonra sustu.

37

Gardener, *Bobbi*, diye düşünerek deli gibi etrafına bakındı.

Alaycı bir ses, *canın cehenneme, eski dostum*, dedi. *Sana ancak bu kadar yardım edebilirim. Sonuçta öldüm, hatırlıyorsan?*

Hatırlıyorum, Bobbi.

Sana bir öneri. Kudurmuş elektrik süpürgelerine dikkat et.

Sonra gitti, gerçekten oraya geldiyse tabii. Gardener'ın arkasından müthiş bir parçalanma ve sürtünme sesi geldi. Bir ağaç devrilmişti. Burasıyla çiftliğin arası koca bir şömine gibi çatırdayarak yanıyordu. Gardener şimdi arkasından gelen sesleri du-

yuyordu. Hem bağrışmaları hem de düşünceleri. Bunlar Kapıya Vuran Tommy'lerin sesleriydi.

Ama Bobbi kaybolmuştu.

Bir hayaldi, Gard. Bobbi'yi isteyen... Bobbi'ye İHTİYACI olan yanın, onu yeniden yaratmaya çalışıyor. Hepsi bu.

Evet ama o el ne olacak? Bileğimi yakalayan o el? Onu da mı ben uydurdum? O makineyi kendi başıma vuramazdım. Usta bir nişancı bile o şeyi yardım almadan vuramazdı.

Ama Gardener'ın kafasında ve etrafta yankılanan o sesler yaklaşıyordu. Alevler de. Gardener dumanlı havayı iyice içine çekti. Sonra traktörü tekrar vitesliye alıp yoluna devam etti. Tartışacak zamanı yoktu.

Gemiye doğru gidiyordu. Beş dakika sonra açıklığa vardı.

38

Newt adeta dinsel bir huşuyla, "Hazel?" diye haykırdı. "Hazel? Hazel?"

Dick Allison kafasının içinden ona öfkeyle bağırdı. *Evet, Hazel!* Artık kendini tutacak halde değildi. Newt'un üstüne atladı. *SENİ AHMAK HERİF!*

Newt da karşılık verdi. *Orospu çocuğu!* İki adam yerde yuvarlanmaya başladılar. Yeşil gözleri ateş saçıyordu. Birbirlerinin boğazına yapışmaya çalışıyorlardı. Şu sırada bu hiç de mantıklı bir davranış değildi. Ama Kapıya Vuran Tommy'lerle Bay Spock gibiler arasında bir benzerlik varsa bile bu sadece tesadüftü.

Dick'in elleri Newt'un hindiye benzeyen derisi sarkmış boynunu kavrayıp sıkmaya başladı. Tırnakları derisini deldi, parmaklarının arasından yeşil kan köpük köpük aktı. Newt'u kaldırıp tekrar tekrar yere çarptı. Newt'un çırpınışları gitgide hafifledi... hafifledi. Dick onun boğazını ölünceye dek sıktı.

Artık kendini biraz daha iyi hissediyordu.

39

Gardener traktörden indi. Sendeledi, dengesini kaybedip yere yuvarlandı. Aynı anda bir şey vızıldayıp hırıldayarak hızla bir saniye önce durduğu yerden geçti. Gardener aptal aptal az daha kafasını koparan elektrikli süpürgeye baktı.

Süpürge açıklıkta füze gibi ilerledi, döndü ve tekrar ona yöneldi. Arkasında, havayı gümüşümsü renklerde dalgalandıran bir şey vardı. Pervaneye benzeyen bir şey.

Gardener barakanın kapısının alt tarafındaki parçalanmış deliği hatırladı, ağzı birdenbire kuruyuverdi.

Kudurmuş elektrik süpürgelerine—

Makine bir bombardıman uçağı gibi pike yaptı. Kesici pervanesi inleyip vızıldıyordu. Kıymetli süpürgelerini odadan odaya sürükleyen yorgun ev hanımlarının işini kolaylaştırmak için takılan küçük tekerler tembel tembel havada dönüyordu. Normalde çeşitli uçların takıldığı delik, açık bir ağız gibi görünüyordu.

Gardener sağa doğru atılacakmış gibi yaptı. Ama öncesinde bir an durdu. Hemen atlasa süpürge de onunla birlikte dönecek, Bobbi çağırdığında kapıyı parçaladığı gibi bağırsaklarını parçalayıverecekti.

Gardener bekledi. Bu kez sola doğru atılacakmış gibi yaptı, derken son anda sağa dönüp kendini yere attı. Toprağa düşünce canı yandı. Kırık bileğindeki kemikler birbirine geçti. Gardener acıyla haykırdı.

Süpürge yere çarptı. Pervane toprağı karıştırdı. Sonra alana fazla hızlı inen bir uçak gibi sekti. Islığa benzeyen bir ses çıkararak büyük, eğik uzay gemisine doğru gitti. Tekrar Gardener'a saldırmak için dönüş yaptı. Şimdi daha önce tuşları kontrol eden kablosu, ağza benzer deliğinden dışarı çıkmıştı. Kablo havada ıslık gibi bir ses çıkarıyordu. Gardener yılanı andıran bu sesi yangının gürültü ve gümbürtüsü arasında yine de duyuyordu. Kablo şakladı ve Gardener bir an annesinin onu bir keresinde

götürdüğü vahşi batı rodeosunu hatırladı. Uzun, beyaz bir şapka takan bir kovboy iple gösteri yapmıştı. Numaralardan birinde kocaman bir kementi bilek hizasında çevirmiş, mızıkasıyla "My Gal Sal" çalarken ipin içine girip dışına çıkarak dans etmişti. Delikten çıkan ve hızla dönen kablo da o ip gibi görünüyordu.

Eski dostum Gard, izin verirsen bu lanet şey kafanı kolaylıkla uçurur.

Süpürge ıslık çalarak, altında gölgesiyle ona doğru yaklaştı.

Gardener dizlerinin üstünde durup Sonik Uzay Tabancasıyla nişan aldı ve ateş etti. Süpürge son anda yana kaçtı ama Gardener onu yine de vurdu. Makinenin arka tekerinin üstünden bir parça koptu, kablo yerde dalgalı bir çizgi çizdi.

yakalayın

evet gemiye

zarar vermeden yakalayın

Daha yakındalardı. Sesler yaklaşmıştı. Artık bu işi bitirmesi gerekiyordu.

Elektrik süpürgesi bir ağacın yanından geçip döndü. Yükselmeye başladı, sonra kamikaze gibi dalışa geçti. Kesici pervanesi gitgide daha hızlı dönüyordu.

Gardener Nükleerci Ted'i düşünerek vurmaya hazırlandı.

Bu berbat şeyi görmelisin, Ted oğlum! Ona bayılırsın! Elektrik enerjisiyle sağlanan daha rahat bir hayat!

Oyuncak tabancanın tetiğini çekti. İnce yeşil ışığın süpürgenin burnuna çarptığını gördü. Kırık bileğine aldırmadan iki ayağıyla kendini itip süpürgenin yolundan çekildi. Süpürge traktörün yanında yere çakılarak doksan santim kadar toprağa saplandı. Kapkara dumanlar, yoğun, küçük bulutlar halinde yerden yükseldi. Makine boğuk bir ses çıkarıp durdu.

Gardener traktöre tutunup ayağa kalktı. Sonik Uzay Tabancası sağ elinden sarkıyordu. Plastik namlusunun bir kısmı erimişti. Artık pek işe yaramayacaktı. Bu Gardener için de geçerliydi.

Süpürge ölmüştü. Patlamadan düşmüş bir bomba gibi toprağa saplanmıştı. Ama yaklaşan daha sürüyle makine vardı. Kimisi

uçuyor, kimisi eğreti tekerleklerinin üzerinde coşkuyla ağaçların arasından ilerliyordu. Gardener orada daha fazla duramazdı.

Yaşlı adam son anında ne düşünmüştü? *Bu son...* ve... *kurtuluş.*

Gardener boğuk bir sesle. "Duruma uygun bir sözcük," dedi. "Kur-tu-luş. Harika bir sözcük!"

Sonra bunun bir roman adı olduğunu anımsadı. Bir şairin romanı. James Dickey'nin. Şehirli erkeklerle ilgiliydi. Bu insanlar eziliyor, dövülüyor ve saldırıya uğruyor, sonunda sert değil iyi çocuklar olduklarını anlıyorlardı. O romanda bir cümle vardı... Adamlardan biri diğerlerinden birine bakıyor ve sakin sakin, "Makineler başarısızlığa uğrayacak, Lewis," diyordu.

Gardener da öyle olacağını umuyordu.

Zıplayarak ardiyeye gitti, ipin inmesini sağlayan düğmeye bastı. Bastıktan sonra ipe yetişemeyeceği için tutuna tutuna inmek zorunda kalacaktı. Çok saçmaydı. Kapıya Vuran Tommy'lerin teknolojisi bu kadardı işte. Motor inlemeye başladı. İp aşağı inmeye başladı. Gardener hendeğin kıyısına sıçrayarak aşağıya baktı. Oraya inebilirse gerçekten güvende olacaktı.

Kapıya Vuran Tommy'lerin cesetleri arasında güvende.

Motor durdu. Gardener işe yaramayan platformun dipte durduğunu görebiliyordu. Sesler daha da yaklaşmıştı artık. Yangın da öyle. Sürüyle deli işi makinenin de sokulduğunu seziyordu. Ama bu önemli değildi. Ateş etmiş, uğraşıp didinmiş ve bir şekilde diğerlerinden önce bitiş çizgisine varmayı başarmıştı.

Tebrikler, Bay Gardener! Bir uçan daire kazandınız! Şimdi yarışmayı burada sona erdirecek misiniz? Yoksa uzayın derinliklerinde bedava tatil yapmak için devam etmek ister misiniz?

Gardener çatlak bir sesle, "Siktir," diyerek yarı erimiş oyuncak tabancayı elinden attı. "Şu işi bitirelim."

Bu ona bir şeyi hatırlatır gibi oldu.

İpi yakalayıp hendeğin üstünde sallanmaya başladı. Sonra bu sözleri kimin söylediğini hatırladı. Gary Gilmore. Utah'da idam mangasının karşısına geçmeden hemen önce böyle demişti.

40

Gardener yarı yolda artık son gücünün de tükendiğini fark etti. Hemen bir şeyler yapmazsa düşecekti.

Daha hızlı inmeye başladı. Bir yandan da kontrol panelini hendekten o kadar uzağa koydukları için küfrediyordu. Düşüncesizlikti bu! Gözlerine sıcak ve yakıcı terler doluyor, kasları seğirip titriyordu. Yine midesi bulanmaya başlamıştı. Elleri kaydı... Sıkıca tutundu... Tekrar kaydı. Sonra birdenbire ip avuçlarının arasından sıcak yağ gibi kaymaya başladı. Gardener daha da sıkı tutunmaya çalıştı, sürtünme yüzünden canı yandığı için acı acı bağırdı. İpten çıkmış bir çelik tel avucuna saplandı.

Gardener, "Tanrım!" diye haykırdı. "Ah, Tanrım!"

Sakat ayağının üzerinde platforma indi. Acı bacağı boyunca tırmandı, midesinden, boynundan geçti. Başının tepesini koparıp uçuracaktı sanki. Dizi burkuldu ve geminin yan tarafına çarptı. Dizkapağı şişe kapağı gibi attı.

Gardener bayılacağını hissedip bu hisle savaştı. Kapağı gördü. Hâlâ açıktı. Hava değiştiriciler hâlâ homurdanarak çalışıyordu.

Sol bacağı can acısıyla sarmalanmıştı. Başını eğip baktı. Bu bacak birdenbire sağına göre kısalıvermişti. *Eğilip bükülmüştü* sanki. Cepte çok uzun süre taşınmış bir puro gibiydi.

Gardener tekrar, "Tanrım," diye fısıldadı. "Parça parça oluyorum." Sonra kendini şaşırtan bir şey yaptı. Güldü. Sarhoş sarhoş mendirekten denize atlamaktan çok daha ilginçti hiç olmazsa.

Yukardan tiz ve tatlı bir vızıltı geldi. Bir makine daha gelmişti. Gardener onun ne olduğunu anlamak için beklemedi. Çabucak kapaktan içeri girip koridorda sürüne sürüne ilerledi. Duvarlardan süzülen yumuşak ışık bitkin yüzünü hafifçe aydınlatıyordu. Yeşil değil de beyaz olan bu ışık tatlıydı. Gardener'ı bu ışıkta gören onun ölmek üzere olduğuna hani neredeyse inanmazdı. Neredeyse.

41

Dün gece geç vakit ve önceki gece,
(nehirden ve ormandan geçeriz)
Kapıya Vuran Tommy'ler, Kapıya Vuran Tommy'ler kapıya vurdular.
(büyükannenin evine gideriz)
Çok sakin görünseler de henüz ölmediler.
(at kızağı nereye çekeceğini bilir)
Kapıya Vuran Tommy'ler beynini ele geçirebilirler.
(donmuş, karlı yollarda ilerleriz)

Gardener'ın kafasında iki çocuk tekerlemesi birbirine karışıyordu. Koridorda sürünerek ilerlerken bir ara durup kustu. Geminin içindeki hava hâlâ çok pis kokuyordu. Buraya madencilerin zehirli gazları tespit etmek için faydalandığı kanaryalardan koysalar, kanarya çoktan kafesinin dibinde, ölümün eşiğinde yatıyor olurdu.

Ama motorlar, Gard... Onları duyuyor musun? Sen içeri girdiğin andan beri uğultuları daha da arttı. Bunun farkında mısın?

Evet. Sesleri yükselmişti, daha baskındı. Çalışan sadece hava değiştiriciler değildi. Geminin derinliklerinde başka makineler de harekete geçiyordu. Işıklar parlaklaşıyordu. Gemi Gardener'ın vücudunda artık ne kaldıysa onunla besleniyordu. *Bırak beslensin!*

Gardener içteki ilk kapağa vardı. Arkasına, hendeğe açılan kapağa bakınca kaşlarını çattı. Kapıya Vuran Tommy'ler neredeyse açıklığa ulaşacaklardı. Hatta belki de ulaşmışlardı bile. Onun peşinden gemiye girmeye kalkabilirlerdi. Gerçi kazıda ona yardım edenlerin dehşet dolu tepkilerine bakılırsa (Freeman Moss bile uzun süre dayanamamıştı) bunu yapacaklarını sanmıyordu. Ama tabii Tommy'lerin ne kadar çaresiz durumda

olduklarını da unutmaması gerekiyordu. O delilerin hayatından tümüyle çıktıklarından kesinlikle emin olmak istiyordu. Tanrı da biliyordu ya, pek zamanı kalmamıştı artık. O lanet olasıca yaratıkların son dakikalarını mahvetmesine hiç gerek yoktu.

Gardener'ın beynine yeni bir sancı saplandı, gözleri yaşardı. Sanki beynine bir olta iğnesi takmış çekiştiriyorlardı. Çok kötüydü bu acı. Ama bileğindeki ve bacağındaki sancının yanında sönük kalıyordu. Dış kapağın kapandığını görünce şaşırmadı. İstese onu tekrar açabilir miydi? Pek sanmıyordu. Gemiye hapsolmuştu artık. Ölü Kapıya Vuran Tommy'lerle beraber.

Ölü mü? Onların ölü olduklarına emin misin?

Hayır. Aksine. Gardener onların ölü *olmadığına* emindi. Her şeye yeniden başlayacak kadar canlıydılar. Haven'ı acayip bir silah fabrikasına dönüştürecek kadar canlı. *Ölü, ha?*

Gardener çatallaşmış sesiyle, "Hiç sanmıyorum," dedi. Açık bir kapaktan başka bir koridora girdi. Geminin derinliklerinde makineler gümbürdeyip homurdanıyordu. Işıklı kavisli duvara dokunduğu zaman titreşimi hissetti.

Ölü mü? Ah, hayır, eski dostum Gard, sen evrendeki en eski hayaletli köşkün içinde sürünüyorsun.

Kulağına bir ses geldiğini sanarak çabucak döndü. Kalp atışları hızlandı, tükürük bezleri ağzını acı bir tükürükle doldurdu. Ama tabii orada hiçbir şey yoktu. *Hayır, var. Yerden göğe kadar haklıyım. Kapıya Vuran Tommy'lerle daha önce de karşılaştım. Onlar demek biz demek...*

Gardener, "Tanrım, bana yardım et," dedi. Gözlerine düşen pis kokulu saçlarını geriye itti. Başının üzerinde örümcek ağını andıran o ipincecik merdiven vardı. Bakışları geniş aralıklı basamakların ortasındaki o insanı kaygılandıran çukurlara kaydı. Gemi dönerek normal yatay uçuş durumuna geldiği zaman o merdiven de düşey duruma gelecekti.

Burada bir koku var. Hava değiştiricileri olsun olmasın, burası kokuyor. Galiba ölümün kokusu bu. *Ve deliliğin.*

"Tanrım, yalvarırım bana yardım et. Birazcık yardım et, olur mu? Bu çocuğa sadece bir şans tanı. Bütün istediğim bu. Tamam mı?"

Gardener Tanrı'yla konuşarak ilerledi. Kısa bir süre sonra kontrol odasına vardı ve kapaktan aşağıya, içeri indi.

42

Kapıya Vuran Tommy'ler açıklığın kenarında duruyor, Dick'e bakıyorlardı. Her an yeni birileri geliyordu. Oraya varıyor ve programlandıkları eylemleri bitirmiş robotlar gibi duruyorlardı.

Hepsi de bir yatık duran gemiye, bir Dick'e bakıyorlardı... Bir gemiye... Bir Dick'e... Tenis maçı seyreden uyurgezerlere benziyorlardı. Dick sınır savunmasını yönetmek için kasabaya dönenleri hissedebiliyordu. Onlar da bekliyorlardı... Buradakilerin gözlerinden burayı izliyorlardı.

Yangın arkalarında dumanları tüterek, şiddetlenerek yaklaşıyordu. Açıklığa ince ince dumanlar dolmaya başlamıştı bile. Birkaç kişi öksürdü... Ama kimse yerinden kımıldamadı.

Dick onları şaşkın şaşkın süzdü. *Benden ne istiyorlar,* diye düşündü. Sonra durumu anladı. Barakacıların sonuncusuydu o. Diğerleri ölüp gitmişti. Doğrudan ya da dolaylı biçimde her birinin ölümünden Gardener sorumluydu. Bu esrarengiz ve insanı iyiden iyiye korkutan bir durumdu. Dick Kapıya Vuran Tommy'lerin uzun, çok uzun yaşamları boyunca böyle bir olayla hiç karşılaşmadıklarına gitgide daha fazla inanıyordu.

Bana bakıyorlar, çünkü ben sonuncuyum. Onlara şimdi ne yapmaları gerektiğini söylememi bekliyorlar.

Ama artık *yapabilecekleri* hiçbir şey yoktu. Bu bir yarıştı. Gardener'ın kaybetmesi gerekiyordu. Ama nedense öyle olmamıştı. Şimdi beklemekten başka yapabilecekleri bir şey yoktu. Bekleyecek ve geminin Gardener'ı o bir şey yapamadan öldürmesini umacaklardı. O bir—

İri bir el birdenbire Dick Allison'ın kafasının içine uzanıp beynini sıktı. Dick ellerini şakaklarına götürdü. Parmakları çarpılmış gibi açılıp kaskatı kesildi. Bağırmaya çalıştı ama beceremedi. Aşağıda, açıklıkta diğerlerinin bir mucizeye ya da kutsal bir olaya şahit olmuş gibi dizüstü düştüklerini hayal meyal görebiliyordu.

Gemi titremeye başlamıştı. Havada çok az duyulan boğuk bir uğultu yankılanıyordu.

Dick bunun farkındaydı... Sonra gözleri patlayıp suratından fırladı. Dick ondan sonra olanları öğrenemedi. Hiçbir zaman.

43

Birazcık yardım et, Tanrım, olur mu?

Gardener eğik, altıgen odanın ortasında oturuyordu. Kırılmış, çarpılmış bacağını (*eğilip bükülmüştü*, bu kelime aklından çıkmıyordu, bacağı resmen *eğilip bükülmüştü*), kalın ana kablonun çıktığı yerdeki deliğin yanına doğru uzatmıştı.

Bu çocuğa biraz yardım et. İşe yaramaz bir insan olduğumu biliyorum. Karımı vurdum. Ne harika, değil mi? En yakın arkadaşımı vurdum. İşte bir harika daha! Yeni ve Geliştirilmiş bir harika! Ama Tanrım, şu anda yardıma ihtiyacım var. Yalvarırım.

Gardener durumu abartmıyordu. Yardıma gerçekten çok ihtiyacı vardı. Kalın kablo sekize ayrılıyor, normal kulaklıklara değil, dışardan takılan büyük kulaklıklara bağlanıyordu. Bobbi'nin barakasında yaptıkları Rus ruleti sayılırsa bu, başını bir topun ağzına sokup, "Haydi, ateş edin," demekten farksızdı.

Ama bu işin yapılması gerekiyordu.

Gardener kulaklıklardan birini alıp baktı, ortalarında içe doğru bir girinti olduğunu fark etti, sonra bakışları odanın dibindeki kahverengi, kuru cesetlere kaydı.

Kapıya Vuran Tommy'ler? Saçma salak, saçmalık abidesi bir isimdi bu ama onlara çoktu bile. Uzaydan gelen mağara adamla-

rıydı onlar, o kadar. Uzun pençeleriyle yaptıkları birtakım makineleri çalıştırıyor ama onları anlamaya çalışmıyorlardı bile. Ayak parmakları dövüşen horozlara takılan metal mahmuzlara benziyordu. Acilen alınması gereken bir çeşit kötü huylu tümördü bu.

Tanrım, yalvarırım, yanılmamış olayım.

Onların hepsinden güç alabilir miydi? İşte büyük ödüllü soru da buydu, öyle değil mi? "Gelişme" kapalı bir sistemse ve geminin yüzeyindeki bir şey atmosfere karışıyorsa, o zaman bu sorunun cevabı büyük ihtimalle hayırdı. Ama Gardener bunun açık bir sistem olduğuna, geminin insanları beslediğine, "gelişmelerini" sağladığına, insanların da gemiyi beslediğine, böylece... ne... tabii ki geri gelmelerini sağladığına inanmaya ya da daha doğrusu öyle olduğunu ummaya başlamıştı. Geri gelmek yerine "diriliş" denebilir miydi? Hayır. Bu fazla asil bir söyleyiş olurdu. Eğer haklıysa bu sadece ucube bir bölünerek çoğalmaydı, olması gereken yer bayağı sirk ışıklarının altı, ucuz gazetelerdi, ölmeyen mitler ya da dini öğretiler değildi. Açık bir sistemdi... bir köle sistemi... siktirin-ordan sistemiydi.

Ah, Tanrım, bana biraz yardım et!

Gardener kulaklıkları taktı.

Her şey bir anda oldu. Bu kez acı duymadı. Sadece birdenbire güçlü, bembeyaz bir ışık belirdi. Kontrol odasındaki ışıklar tüm güçleriyle parlamaya başladı. Duvarlardan biri yine pencereye dönüştü. Gardener şimdi dumanlı gökyüzünü ve en öndeki ağaçları görebiliyordu. Sonra odanın sekiz duvarından biri daha şeffaflaştı. Ardından bir diğeri... Bir diğeri daha. Şimdi Gardener sanki açık bir yerde oturuyordu. Yukarda gökyüzü vardı, iki yanında da hendeğin gümüşümsü ağları. Gemi sanki ortadan kaybolmuştu. Her tarafı görebiliyordu.

Motorlar teker teker çalışmaya başladı, gittikçe hızlanıp son seviyelerine ulaştılar.

Bir yerde bir zil çalıyordu. Dev dişliler Gardener'ın ayağının altındaki metal zemini titreterek gürültüyle dönmeye başladılar.

Güç duygusu inanılacak gibi değildi. Gardener'a kafasının içinden Mississippi Nehri akıyormuş gibi geliyordu. Bu gücün onu öldürdüğünü sezdi ama bunun da bir sakıncası yoktu.

Bitkin bir halde, *hepsinden güç alıyorum*, diye mırıldandı. *Ah, Tanrım! Sana şükürler olsun. Hepsinden güç alıyorum! İşe yaradı!*

Gemi titremeye başladı. Titreşim korkunç sarsıntılara dönüştü. Vakit gelmişti.

Gardener'ın dudakları kalan son dişlerini ortaya çıkararak gerildi. Gardener bu işi halletmeye hazırdı.

44

Gardener hepsinden güç alıyordu. Ama geminin güç toplama işleminde en büyük payı olanlar, diğerlerinden daha çok gelişen Dick Allison ve Hazel'ın yanında sınırları korumak için kasabaya giden kırk kişiydi. Bu sonuncular bir düşünce ağıyla birbirlerine bağlanmışlardı. Gemi sadece onlara doğru uzanıp gerekeni alıverdi.

Hepsi yere yığıldılar. Gemi beyinlerini emerken, burunlarından ve gözlerinden kanlar aktı. Hepsi de öldüler.

Gemi ormandaki Kapıya Vuran Tommy'lerden de güç aldı. İçlerinden yaşlı olanlar hemen öldü. Ama çoğu açıklığın çevresinde diz çökmüş bekler ya da yarı baygın halde yerde yatarken sadece beyinlerine müthiş bir sancı saplandı. İçlerinden ancak birkaçı yangının iyice yaklaştığının farkındaydı. Rüzgâr şiddetlenirken o alevden yelpaze de büyüdü... yayıldı... yayıldı... Açıklığa grimsi beyaz, yoğun dumanlar doldu. Alevler çıtırdıyor, gürlüyordu.

45

Gardener, *şimdi*, diye düşündü.

Zihninde bir şeyin kaydığını, durduğunu, yeniden kaydığını hissetti. Sonra tam anlamıyla durdu. Sanki beyninde bir vites vardı. Başı ağrıyordu. Ama acı dayanılacak gibiydi.

Asıl ONLARIN canı yanıyor, diye düşündü halsizce.

Birdenbire hendeğin iki yanı oynadı sanki. Biraz kımıldadı, sonra biraz daha. Bir sürtme, gıcırdama sesi duyuldu.

Gardener olanca gücüyle çabaladı. Kaşlarını çatmış, gözlerini iyice kısmıştı.

İki yandaki gümüşümsü ağlar yavaşça ama düzgünce aşağı doğru kaydı sanki. Tabii aslında hareket eden onlar değil, gemiydi. O gıcırtıya, geminin onu yüzyıllar boyunca hapseden kayalardan kurtulması neden oluyordu.

Gardener şaşkın şaşkın, *yukarı çıkıyoruz,* diye düşündü. *İç çamaşırları ve çoraplar birinci katta. Evcil hayvanlar bölümümüzü ziyaret etmeyi unutmayın—*

Gemi hızlanıyordu. Hendeğin iki yanı şimdi daha büyük bir hızla kayıyordu. Gökyüzü gittikçe genişledi. Donuk kurşuni bir renkteydi. Kıvılcımlar, yanan küçük kuşlar gibi etrafta uçuşuyordu.

Gardener müthiş bir sevinçle dolup taşıyordu.

Tren istasyondan ayrılırken metronun camından bakmak gibiydi, önce yavaş yavaş, sonra gittikçe hızla akardı görüntü. Duvarlar otomatik piyanodan akan notalar gibi geçer giderdi. Soldan sağa akan reklamları okumaya çalışırdın. Sonra sadece hareketi ve yanından geçen siyah duvarları hissettiğin bir karanlığa çıkardın.

Gidiyorum, evet, artık gidiyorum.

Üç kez klakson sesi duyuldu. Gardener'ın kulak zarları patlıyordu neredeyse. Bir çığlık attı. Kucağına kanlar damladı. Gemi sarsıldı, homurdandı, gıcırdadı ve topraktaki mezarından sürü-

nerek çıktı. Koyulaşan dumanlara ve bulanık güneş ışınlarına doğru tırmandı. Parlak yüzeyi hendekten çıktı, yükseldi, yükseldi, yükseldi. Yükselen, metalden bir duvar gibiydi. Bu çılgınca sahneyi yakından seyreden biri, dünyanın paslanmaz çelikten bir dağ yarattığını ya da havaya titanyumdan bir duvar diktiğini sanırdı.

Gemi yükseldikçe iki ucu Bobbi ve Gardener'ın durmadan kazarak genişlettikleri hendeğin sınırlarına dayandı. Sezaryen ameliyatı yapmaya çalışan iki geri zekâlı gibi budalaca aletlerle yeri eşeleyip durmuşlardı.

Gemi yükseldi, yükseldi... Kayalar gıcırdadı, toprak inledi. Hendekten, sürtünmenin neden olduğu toz ve dumanlar yükseliyordu. Yakından hâlâ yerden yükselen bir dağ ya da duvar gibi görünüyordu ama artık açıklığın kenarı kadar kısa bir mesafeden bile aslında daire biçiminde olduğu görülebilirdi. Tabak şeklinde devasa bir şey toprağın içinden çıkıyordu. Gemi sessizdi ama açıklık parçalanan kayaların çatırtılarıyla inliyordu. Gemi daha da yükselirken hendeği genişlettikçe genişletti. Gölgesi ağır ağır açıklığı ve yanan ormanı kapladı.

Geminin baş tarafı, Bobbi'nin takıldığı yer, ormandaki en uzun köknarın tepesini biçti, ağacın tepesi gürültüyle kopup yere düştü. Gemi hâlâ onu çok uzun bir süredir hapseden topraktan yükseliyordu. Sonunda tüm gökyüzünü kaplayana dek yükseldi ve yeniden doğdu.

Artık hendeği genişletmiyordu; hendeğin kenarlarıyla çıkmaya çalışan geminin kenarları arasında bir boşluk oluşmuştu. Gemi sonunda hendekten kurtulmuştu.

Büyük bir gürültüyle hendekten yükselip dumanlı gün ışığına çıktı, sonunda bütün gıcırtılar, takırtılar durdu, artık yerle gemi arasında sadece boşluk vardı.

Havalanmıştı.

Hafifçe yana yatık halde yükselmişti. Sonra düzeldi. O bilinmeyen, bilinemeyecek ağırlığıyla ağaçları ezdi, gövdelerini patlattı. Kehribar rengi özsular havaya fışkırdı.

Gemi ağır ve hantal bir zarafetle alevlerin arasında ilerledi. Çit boyunca bitkileri budayan bir bahçıvan gibi sırayla ağaçların tepelerini kesti. Sonra da bir şeyi bekler gibi havada durdu.

46

Gardener'ın altındaki zemin de şeffaflaşmıştı. Sanki havada oturuyordu, ormanın kenarından yükselip havayı dolduran ve etrafa yayılan koyu dumanları seyrediyordu.

Gemi iyice canlanmıştı artık. Ama Gardener hızla ölüme yaklaşıyordu.

Elini ağır ağır kulaklıklara uzattı.

Scotty, diye düşündü. *Atılgan'ın hızını arttır. Buraları dağıtacağız.*

Bütün zihin gücünü kullandı. Bu kez müthiş bir acı duydu, midesini bulandıran bir acı.

Sersem sersem, *nükleer erime,* diye düşündü. *İşte böyle bir şey olmalı.*

Gemi birdenbire aşırı hızlandı. Bir el Gardener'ı bir vuruşta yere devirdi. Ama g kuvvetini hissetmemişti, Kapıya Vuran Tommy'ler belli ki bunu alt etmenin bir yolunu bulmuşlardı.

Gemi olduğu yerden havaya yükseldi. Hiçbir yöne sapmadan ve hızla.

Artık tüm gökyüzünü değil de sadece dörtte üçünü kapatıyordu, biraz sonra ise yarısını. Dumanın içinde gittikçe seçilmez oldu, sert, metal alaşım yüzeyi bulanıklaştı, artık hayal meyal görünüyordu.

Sonra dumanın içinde tamamen kayboldu. Şaşkın ve bitkin Kapıya Vuran Tommy'ler, alevler etraflarını sarmadan ayağa kalkmaya çalıştılar. Gemi Kapıya Vuran Tommy'leri, açıklığı, ardiyeyi ve hendeği geride bıraktı. Hendek, zehirli bir dişin çekildiği kanlı bir oyuğa benziyordu.

47

Gardener kontrol odasında yerde yatıyor, yukarıya bakıyordu. O izlerken gökyüzündeki o kurşunilik ve bulanıklık kayboldu. Her taraf yeniden masmavi oldu. Gardener'ın gördüğü en berrak, en parlak maviydi bu.

Harika, demeye çalıştı, ama sesi çıkmadı, fısıldayamadı bile. Kanını yutup öksürdü. Gözlerini ışıltılı gökyüzünden ayırmıyordu.

O mavilik koyulaşıp önce çivit mavisine döndü... sonra da mora.

Yalvarırım şimdi durmasın, lütfen—

Mor renk yerini siyaha bıraktı.

Ve Gardener bu karanlıkta ilk yıldızları gördü.

Klaksonun sesi tekrar yankılandı. Gemi vücudundan güç alırken Gardener yine can acısıyla kıvrandı. Uzay gemisinin vitesi arttırıp hızlandığını hissedebiliyordu.

Gardener sersem sersem, *nereye gidiyoruz,* diye düşündü. Gemi onu yıllarca tutan topraktan sıyrıldığı kolaylıkla dünyanın yerçekiminden de kurtulup daha yükseğe uçarken karanlık Gardener'ın etrafını sardı. *Neredeyiz?..*

Gemi yükseldikçe yükseldi. Ve Maine'in Portland kentinde doğan Jim Gardener da onunla beraber gitti.

Gardener baygınlığın karanlıklarında sürüklenip durdu. Son kez kusmaya başlamadan hemen önce bir rüya gördü. (Kustuğunun farkında bile olmayacaktı zaten.) Uzaydaydı, aşağıda dünya, mavimsi gri bir bilyeye benziyordu. Ama gördüğü rüya öyle gerçekti ki, karanlığın ortasında yatarken gülümsedi.

Gardener şiiri okumayı başarmıştı. Nasıl olduysa başarmıştı bunu. Patricia McCardle onu mahvetmeye çalışmış ama bunu becerememişti. Gardener Haven'a geri dönmüştü. Bobbi verandanın merdivenlerinden inmiş, avluda onu karşılamaya geliyordu. Peter havlıyor, kuyruğunu sallıyordu. Gard, Bobbi'yi yakalayıp ona sıkıca sarıldı. Çünkü insanın

arkadaşının yanında olması hoş bir şeydi. Ait olduğu yerde olması... sığınabileceği bir yerinin olması çok güzeldi.

Uzayda yetmiş bin mil yol kat etmiş geminin kontrol odasında, şeffaf zeminde, gittikçe büyüyen kan gölünün içinde yatan Jim Gardener... gülümsüyordu.

SON

Curl up, baby! Curl up tight!
Curl up, baby! Keep it all outta sight!
Undercover
Keep it all outta sight,
*Under cover of the night.**

"Undercover"
–The Rolling Stones

O every night and every day
A little piece of you is falling away ...
Toe your line and play their game
Let the anaesthetic cover it all
Till one day they call your name:
*You're only waiting for the hammer to fall.***

"Hammer to Fall"
–Queen

---

* Kıvrıl bebeğim!
İyice kıvrıl! Kıvrıl bebeğim! Her yerini kapat!
Gizlen.
Her yerini kapat!
Geceye gizlen.

** Her gece ve her gün,
Küçük bir parçan yok olup gidiyor...
Kurallara uy ve onların oyununu oyna.
Bırak uyuşturucu her şeyin üstünü örtsün.
Bir gün senin adın okunana dek:
Sonuçta sadece sıranın gelmesini bekliyorsun.

BİRİNCİ BÖLÜM

Kapıya Vuran Tommy'lerin çoğu yangında öldü.

Hepsi değil. Yüzden fazlası, gemi toprağın içinden çıkıp gökyüzünde kaybolmadan önce açıklığa ulaşamamıştı. Bazıları, motosikletinden uçan Elt Barker gibiler, ulaşamadılar çünkü geçirdikleri kazalar yüzünden yolda ya yaralandılar ya da öldüler. Savaşta olurdu böyle şeyler... Diğerleri, Ashley Ruvall, salı ve perşembe günleri kasaba kütüphanesinde çalışan yaşlı Bayan Timms gibileri ya çok ağır davrandılar ya da geç kaldılar.

Açıklığa ulaşabilenlerin de hepsi ölmedi. Gemi gökyüzünde yükseldi ve onları ele geçiren korkunç, mahvedici güç, yangın daha açıklığa ulaşmadan gittikçe azalarak kayboldu. Yangın henüz açıklığa ulaşmasa da havada kıvılcımlar uçuşuyordu ve doğu tarafındaki küçük ağaçların çoğu alev almıştı. Kapıya Vuran Tommy'lerden bazıları o gitgide yayılan ateşten yelpazeden sendeleyerek, topallayarak kaçmayı başardılar. Tabii dosdoğru batıya gitmenin bu birkaç kişiye hiç yararı olmayacaktı, Rosalie Skehan bu gruptandı. Frank Spruce ve kimsenin pek acımadığı rahmetli Pis'in kardeşi Rudy Barfield da öyle. Çünkü eninde sonunda rüzgâra rağmen hava solunamayacak bir hal alacaktı. Onun için de önce batıya doğru gitmeleri, sonra da ateş hattının etrafından dolaşmak için ya güneye ya da kuzeye doğru dönmeleri gerekiyordu. Ama bu umutsuz bir oyundu. Kaybetmenin cezası Büyük Kızılderili Ormanı'nda yanıp kül olmaktı. Hepsi değilse de içlerinden birkaç kişi yine de kaçmayı başardı.

Ama çoğu Bobbi Anderson'la Jim Gardener'ın uzun süre ve zor şartlarda çalıştıkları o açıklıkta öldüler. Bir zamanlar bir

şeyin gömülü olduğu, şimdiyse çekip çıkarıldığı o boş oyuktan birkaç metre ötede öldüler.

"Gelişmelerinin" bu ilk aşamasında baş edemeyecekleri bir güç onları iyice hırpalamıştı. Gemi düşünce ağlarına uzanıp onu yakalamış, elde ettiği gücü kontrolörün zayıf ama kesin emrini yerine getirmek için kullanmıştı. Gardener geminin sibernetik-organik devrelerine, "Atılgan'ın hızını arttır," emrini vermişti. Geminin sözlüğünde "Atılgan" diye bir kelime yoktu ama kontrolörün ne istediği anlaşılıyordu.

O gücün etkisinden sağ salim kurtulan Kapıya Vuran Tommy'ler yerde yatıyorlardı. Çoğu baygındı. Diğerleri de iyice sersemlemişti. Birkaçı doğrulup oturmuştu, elleriyle başlarını tutmuş inliyorlardı. Etraflarında uçuşan kıvılcımların farkında bile değillerdi. Bazıları doğudan yaklaşan tehlikeyi fark edip kalkmaya çalıştı ama yine yere yığıldı.

Yere yığılmayanlardan biri Chip McCausland'di. Dugout Yolu'ndaki evinde nikâhsız karısı ve on kadar çocuğuyla oturan adam. Bobbi Anderson iki ay veya bir milyon yıl önce Chip'e gidip sayısı gitgide artan pillerini koymak için yumurta kartonları istemişti. Chip açıklıkta yaşlı bir sarhoş gibi ayaklarını sürüyerek ilerledi ve boş hendeğe yuvarlandı. Dibe varıncaya kadar haykırdı. Boynu ve kafatası kırılarak öldü.

Tehlikeyi fark eden ve oradan kaçacak durumda olan bazı Kapıya Vuran Tommy'ler bunu yapmadılar. "Gelişmeleri" durmuştu. Geminin gidişiyle son bulmuştu. Varlıklarının bir amacı kalmamıştı artık. Bu yüzden orada oturup yangının her şeyi sona erdirmesini beklediler.

2

Karanlık bastırdığı sırada Haven'da artık iki yüzden daha az insan kalmıştı. Bölgenin sık ormanlarla kaplı batı yarısının büyük bir kısmı yanmıştı ya da hâlâ yanıyordu. Rüzgâr daha da şiddet-

lenmişti. Hava değişmeye başlıyordu. Sağ kalan soluk suratlı, kesik kesik soluyan Kapıya Vuran Tommy'ler Hazel McCready'nin avlusunda toplandılar. Phil Golden'la Bryant Brown hava değiştirme makinesini çalıştırdılar. Felaketten sağ kurtulan Kapıya Vuran Tommy'ler, soğuk bir gecede ateşin başında toplanan evsizler gibi makinenin etrafında toplandılar. Solukları yavaş yavaş düzeldi.

Bryant, Phil'e baktı.

Yarın hava nasıl olacak?

Rüzgâr hafifleyecek. Hava açık olacak.

Bryant yakında duran Marie'nin rahatladığını fark etti.

İyi... Bu çok iyi...

Evet, durum iyiydi... Ama bir süre için. Rüzgâr hayatlarının sonuna kadar hafif esmeyecekti. Gemi de gittiğine göre sonunda boğulmamak için artık ellerinde sadece bu makine ve yirmi dört kamyon aküsü vardı.

Bryant, *ne kadar zamanımız var,* diye sordu. Kimse cevap vermedi. Alevlerin aydınlattığı karanlık gecede insanlarınkine benzemeyen gözleri korkuyla, garip garip parlıyordu.

3

Ertesi sabah aralarından yirmi kişi daha eksilmişti. Gece John Leandro'nun haberi bütün dünyaya yayılmış, bir bomba gibi patlamıştı. Dışişleri ve Savunma Bakanlıkları olayı yalanlamıştı ama onlarca insan gemi yükselirken fotoğraf çekmişti. Bu fotoğraflar yeterince ikna ediciydi... Civardaki kasabaların korkuya kapılan halkı ve olay yerine ilk ulaşan Ulusal Muhafızlar gibi "kaynaklardan" yayılan haberleri hiç kimse durduramazdı.

Haven sınırındaki korumalar yerindeydi. Hiç olmazsa şimdilik. Yangın Newport'a ulaşmış ve sonunda orada kontrol altına alınmıştı.

O gece Kapıya Vuran Tommy'lerden birkaçı beyinlerini uçurdular.

Poley Andrews kezzap içti.

Phil Golden uyandığı zaman yirmi yıllık karısı Queenie'nin kendini Hazel McCready'nin kör kuyusuna attığını öğrendi.

O gün sadece dört kişi intihar etti. Ama geceleri... geceleri çok daha kötüydü.

O hafta daha sonra ordu, beceriksiz hırsızların sağlam bir kasayı açması gibi, Haven'a girmeyi başardığında kasabadaki Kapıya Vuran Tommy'lerin sayısı seksenden azdı.

Justin Hurd şişman bir çavuşu bir çocuğun hava tüfeğiyle vurdu. Oyuncağın namlusundan yeşil bir alev fışkırdı. Şişman çavuş patladı. Cooder'ın marketinin önünden geçen zırhlı araçtaki korkan bir er, başında oturduğu hafif makineliyi Justin Hurd'e doğru çevirdi. Hurd nalbur dükkânının önünde duruyordu. Üstünde sadece sararmış bir külotla turuncu iş ayakkabıları vardı.

Justin, "Canlarına okuduk!" diye haykırıyordu. "Hepinizi de geberteceğiz—"

Sonra yirmi kadar kurşun vücuduna saplandı. Justin de neredeyse patlayacaktı.

Er gaz maskesinin içine kustu. Biri yeni bir maske takmasaydı kusmuklar içinde boğulacaktı.

Bir binbaşı elektrikli megafonla, "Biriniz o silahı alsın!" diye bağırdı. Maske yüzünden sesi boğuk çıkıyor ama sözleri anlaşılıyordu. "Onu alın ama dikkatli olun! Silahı kabzasından tutun. Tekrarlıyorum, çok dikkatli olun! Namluyu kimseye doğrultmayın!"

Gard olsa söz konusu bu silahlarsa namluyu birine doğrultmanın yapılacak son şey olduğunu söylerdi.

4

On ikiden fazlası işgalin ilk gününde öldürüldü. Tetiği çekmeye hazır, çoğu çocuk, korkan askerler evden eve gezip Kapıya Vuran Tommy'leri kovaladılar. Bir süre sonra işgalcilerden bir kısmının korkusu azalmaya başladı. Öğleden sonra artık eğlenmeye başlamışlardı, tarlada tavşan kovalayan adamlar gibilerdi. Ordu hekimleri ve Pentagon danışmanları Haven'ın dışındaki havanın, bir zamanlar vergi veren Amerikan vatandaşları olan bu ucube mutasyonlar için öldürücü olduğunu anlayıncaya kadar yirmi dört tanesi daha öldürüldü. İşgalcilerin *Haven'ın havasını* soluyamaması aksinin de geçerli olacağını kanıtlar nitelikteydi ama tüm o heyecan içinde kimse bunu düşünememişti. (Gardener olsa bu durumu pek şaşırtıcı bulmazdı.)

Şimdi geriye kırk kadarı kalmıştı. Çoğu çıldırmıştı. Aklı başında olanlar ise konuşmak niyetinde değildi. Haven'ın meydanı sayılan alana, kulesiz belediye binasının hemen altına, sağa geçici bir toplama kampı kuruldu. Kapıya Vuran Tommy'ler orada bir hafta tutuldu, o bir hafta içinde içlerinden on dördü daha öldü.

Değiştirilen havanın analizi yapıldı. Onu üreten makine dikkatle incelendi. Biten akülerin yerine yenisi kondu. Bobbi'nin de söylediği gibi, uzmanların bu aletin temelindeki prensipleri kavraması uzun sürmedi. Bu prensipler MIT, Cal Tech, Bell Labs ve Virginia'daki Shop'ta heyecandan neredeyse kusacak biliminsanları tarafından araştırılmaya başlandı.

Geri kalan yirmi altısı, var olan son Apaçi kabilesinin yorgun ve suçiçeği izli üyeleri gibi, havası özel olarak değiştirilmiş bir uçakla Virginia'daki bir yerleşkeye götürüldü. Bir zamanlar bir çocuğun yakıp kül ettiği bu yerleşke Shop'tı. Kapıya Vuran Tommy'ler burada incelendiler... ve burada teker teker öldüler.

En son ölen Alice Kimball oldu. 'Becka Paulson'ın sıcak bir temmuz günü İsa'dan lezbiyen olduğunu öğrendiği öğretmen. Alice 31 Ekim'de can verdi... Cadılar Bayramı'nda.

5

Queenie Golden, Hazel'ın kör kuyusunun kenarında durmuş aşağıya atlamaya hazırlanırken, bir hemşire Hilly Brown'a bakmak üzere çocuğun odasına girdi. Hilly'de bir iki gündür hafif bir canlanma görülüyordu. Belki kendine gelebilecekti.

Hemşire yatağa bir göz attı, sonra kaşlarını çattı. Hayır, gördükleri doğru olamazdı. Bir tür hayal olmalıydı bu. Koridordan süzülen ışık duvara çift gölge vurmasına neden oluyordu, işte o kadar...

Kadın ışığı yakıp bir adım yaklaştı. Ağzı bir karış açık kaldı. Gördüğü hayal değildi. Duvara iki gölge düşüyordu çünkü yatakta iki çocuk vardı. Birbirlerine sarılmış, uyuyorlardı.

"Ne—"

Hemşire bir adım daha attı. Elini farkına varmadan boynundaki haça götürmüştü.

Tabii çocuklardan biri Hilly Brown'dı. Yüzü süzülmüş, sıskalaşmıştı. Kolları çöp gibiydi. Suratı hastanenin duvarları kadar beyazdı.

Hemşire öbür çocuğu tanımıyordu. Pek küçüktü. Üzerine THEY CALL ME DR. LOVE yazan bir tişörtle mavi bir şort giymişti. Ayakları kirden kapkara olmuştu... Kadına çocuğun ayaklarına bulaşan toprakta bir acayiplik varmış gibi geldi.

Hemşire yine, "Ne—" diye fısıldadı. Küçük çocuk kımıldanarak Hilly'nin boynuna daha da sıkı sarıldı, yanağını Hilly'nin omzuna dayadı. Kadın dehşetle iki çocuğun birbirlerine çok benzediklerini fark etti.

Bunu Dr. Greenleaf'e haber vermesi gerektiğini düşündü. Hemen şimdi. Kalbi hızla çarparken odadan çıkmak üzere döndü. Bir eli hâlâ boynundaki haçtaydı... O sırada yine olması imkânsız bir şey gördü.

Hemşire üçüncü ve son kez, "Ne—" diye fısıldadı. Gözleri kocaman olmuştu.

O acayip kara topraklar. Yerde. Yerde izler vardı. Bu izler yatağa doğru gidiyordu. O küçük çocuk odada yürümüş, yatağa girmişti. Hilly'ye çok benziyordu. Herhalde Hilly'nin kayıp ve çoktan beri öldüğü sanılan kardeşiydi.

Ama ayak izleri koridordan gelmiyordu. Odanın tam ortasında başlıyordu.

Sanki küçük çocuk birdenbire orada belirivermişti.

Hemşire odadan fırlayıp avaz avaz, "Dr. Greenleaf!" diye bağırdı.

6

Hilly Brown gözlerini açtı.

"*David?*"

"Sus, Hilly. Uyuyorum."

Hilly gülümsedi. Nerede olduğunu bilmiyordu. Ne zamanda olduğunu da. Sadece çok kötü şeyler olduğunu anımsıyordu. Ama artık bunların önemi yoktu. Her şey yoluna girmişti. David buradaydı. Yanındaydı.

Hilly, "Ben de," dedi. "Yarın G.I. Joe'ları değiş tokuş yapmamız gerekiyor."

"Neden?"

"Bilmiyorum. Ama öyle yapmamız gerekiyor. Söz verdim."

"Ne zaman?"

"Bilmiyorum."

David abisine daha da sokuldu. "Kristal Küre'yi ben alayım yeter."

"Tamam."

Bir sessizlik oldu. Koridorun sonundan, hemşirelerin nöbet yerinden koşuşturma sesleri geliyordu. Ama oda sessizdi, çocukların tatlı sıcaklığıyla doluydu.

"Hilly?"

"Efendim?"

"Gittiğim yer çok soğuktu."
"Öyle mi?"
"Evet."
"Şimdi daha iyi misin?"
"Evet. Seni seviyorum, Hilly."
"Ben de seni, David. Çok üzgünüm."
"Neden?"
"Bilmem."
"Ah... "

David uzanıp battaniyeyi aradı, bulunca üstüne doğru çekti. Hilly'yle David Brown güneşten doksan üç milyon mil ve galaksinin ekseninden de üç yüz ışık yılı uzakta birbirlerine sarılarak uykuya daldılar.